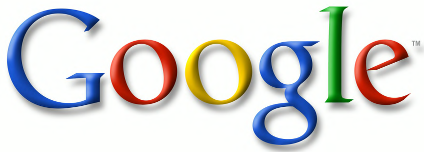

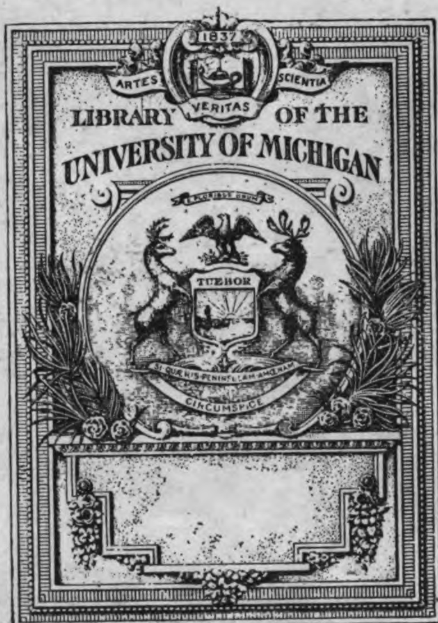
1837
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
CIRCUMSPICE

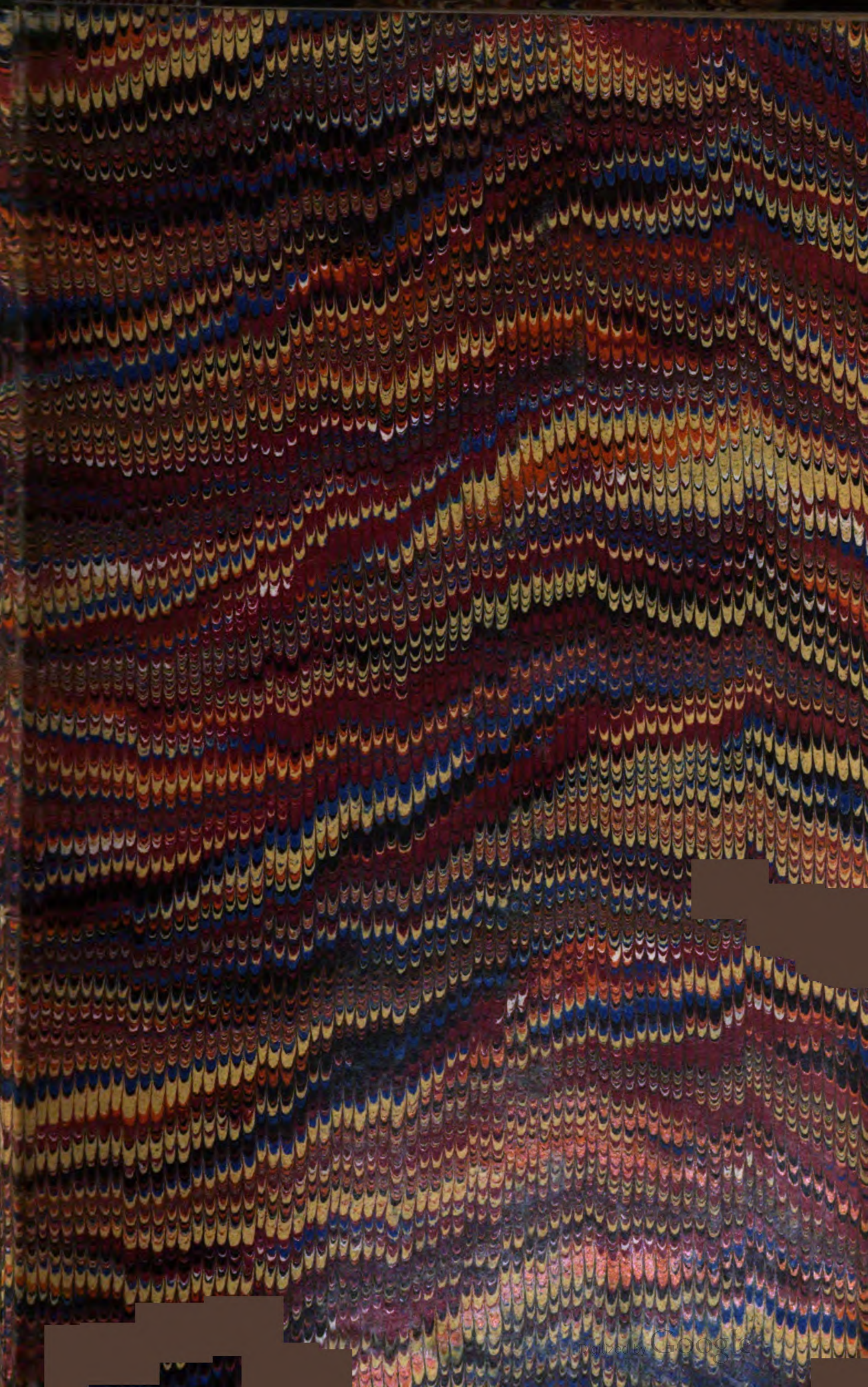

Euripides

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

EURIPIDIS

TRAGŒDIÆ SUPERSTITES

ET

DEPERDITARUM FRAGMENTA

EX RECENSIONE

G. DINDORFII.

TOMUS III.

ANNOTATIONES.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO ACADEMICO.

MDCCCXL.

gen.

IPHIGENIA TAURICA.

HÆC fabula post mortem Euripidis edita est, si vera sunt quæ in procemio ad Iphigeniam Aulidensem dixi.

Initium fabulæ (Πέλοψ—ἵπποις) affert Aristophanes Ran. 1232.

---

1. Πῖσαν] Libri Πίσσαν.

2. Οἰνομάου—κόρην] Hippodamiam.

4. τοῦ δ' Schæferus. Vulgo τοῦδ'.

6. πυκναῖς αὔραις] Egregie hoc illustrat Livius, 28. c. 6. *Fretum ipsum Euripi non septies die, sicut fama fert, temporibus certis reciprocat, sed temere in modum venti nunc huc, nunc illuc, verso mari, velut monte præcipiti devolutus torrens, rapitur. Ita nec nocte, nec die, quies navibus datur.* MUSG.

11. Ἑλληνικὸν codices, nisi quod Ἑλληνικὴν Flor. 2. Ἑλληνικῶν Ald.

14. Ἑλένης] Ἑλένη Par. A.B.C. Ἑλένῃ Flor. 1. 2.

15. δεινῆς δ' ἀπλοίας] Aldus δεινῆς τ' ἀπλοίας. Sed δ' pro τ' Barnesius, probante Marklando, qui cum Reiskio intelligit οὔσης. Mox tamen idem addit: ἀπλοίας, *absolute.* "Posterius, inquit Schæferus ad Lamb. Bos. Ellips. p. 574. nihil ut subaudiatur, magis placet. Cf. Homericum νηνεμίης, Il. E. v. 523." Mihi quidem nihil horum satisfacit, sed etiam pro altero τ' repono δ', ut hic sensus sit, navigandi autem difficultatem, non ventos nactus, quasi dixerit πνευμάτων δ' οὐ τυγχάνων, δεινῆς δ' ἀπλοίας, scil. τυγχάνων. Post οὐ autem noli ponere comma, quod numeris obest. Conf. Androm. 746. χείματος ἀγρίου τυχοῦσα. Maxime autem me movet Iph. Aul. v. 88.

ἥμεσθ' ἀπλοίᾳ χρώμενοι κατ' Αὐλίδα.

Ἀπλοίας τυγχάνων idem est quod ἀπλοίᾳ χρώμενος. SEIDL.

Versus hic, si servari debet, sic est resolvendus: οὔσης

ἀπλοίας δεινῆς, καὶ οὐ τυγχάνων πνευμάτων. quia tamen durum hoc est, credo potius scripsisse poetam: δεινῇ δ' ἀπνοίᾳ πνευμάτων ἐντυγχάνων, vel συντυγχάνων, *incidens in vehemens silentium ventorum.* Si licet dicere πνεῖ τὸ πνεῦμα, licebit quoque ἄπνοια, propriumque hoc schema poetæ est, ut ἄπαις παίδων, Androm. 610. REISK.

16. ἐς] Recte εἰς Ald.

20. λάβῃ Schæferus. λάβοι libri.

21. φωσφόρῳ θεᾷ] i. e. Dianæ, sic dictæ Callimacho Hymn. in Dian. v. 204. Diotimo in Epigrammate apud Reiskium, p. 51. MUSG.

34. ἱερίαν] ἱέρειαν Par. A.

35. ὅθεν eo referendum, quod, quum antea jam mos fuerit homines immolandi, post Iphigeniæ adventum institutum est, ut Græci immolarentur. vid. v. 37. 38. MATTH.

τοισίδ' Canterus. Libri τοῖσιν. "Explicant hoc τοισίδ' quæ mox leguntur Iphigeniæ verba v. 37." ELM. Eadem corruptela v. 747. et alibi non raro.

38. θύω] Conf. Herodot. 4, 103. a Beckio citatum.

43. λέξω πρὸς αἰθέρ'] Fuit ea Græcorum consuetudo; unde in Sophoclis Electra tanquam res usitata a Chrysothemide commemoratur, v. 426, 7. Male igitur nonnulli Euripidem reprehendunt, tanquam hanc somnii enarrandi rationem ex proprio ingenio fabricatus esset, ineptam haud dubie, nisi ex veterum superstitione penderet. MUSG.

44. ἔδοξ' ἐν] ἔδοξεν Par. A. Flor. 1. 2.

48. πίτνοντα] Scribebatur πιτνόντα.

ἐρείψιμον] Primo adspectu valde probabiliter Reiskius et Marklandus ἐρέψιμον, quorum posterior citat Suid. ξύλων ἐρεψίμων. στεγάσματά ἐστι τὰ ἐρέψιμα, εἰς τὰς οἰκίας κατατεταγμένα, (f. κατατεταμένα). Adde Hesych. ἐρέψιμον· στεγάσιμον, (quam ultimam vocem Lexica ignorant) et Polluc. 7. 124. Sed nihil mutandum. Hesych. ἐρίψιμα, πτώσιμα. Ἐρίψιμα vitiose scriptum est, ut paulo ante ἐρίψαι pro ἐρεῖψαι. SEIDL.

51. ἐπικράνων] Eustath. p. 700, 64. ἐπίκρανον, ὅπερ ἐστὶ κεφαλὴ κίονος. Pindar. ap. Strabon. 10. p. 485. POR.

52. καθεῖναι Brodæus. Libri καθεῖμαι.

54. ὑδραίνειν Musgravius. ὕδραινον libri.

58. οὗς—βάλωσ' ἐμαί Scaliger. ὡς—βάλωσί με libri.

62. παροῦσ' ἀπόντι Canterus. Libri παροῦσα παντί.

65. τινὸς] τίνος Marklandus. Tum ἐς (vel εἰς) μ' Elmsleii conjectura est pro ἐς ἐμ'. "Recepta Marklandi emendatione reponi debet: ἀλλ' ἐξ αἰτίας οὔπω τίνος πάρεισιν; εἶμ' εἴσω δόμων ἐν οἷσι ναίω τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς. Est autem τῶνδ' ἀνακτόρων non per appositionem ad δόμων adjectum, sed δόμοι ἀνακτόρων sunt ædes ad templum Dianæ pertinentes, in quibus habitant qui curam sacrorum gerunt." HERM. Recte hæc correxit Hermannus.

67. ὅρα, φυλάσσου, μήτις ἐν στίβῳ βροτῶν] Æschyl. Choëph. 924. ὅρα, φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας. Ubi mendose φυλάξω Aldus et Turnebus. Nostro loco convenientior videtur activa forma φυλάσσειν. Legendum, ni fallor, ὅρα, φυλάσσων μήτις ἐν στίβῳ βροτῶν. Ita noster Iph. A. 145. λεῦσσε, φυλάσσων μήτις σε λάθῃ, | τροχάλοισιν ὄχοις παραμειψαμένη, | παῖδα κομίζουσ' ἐνθάδ' ἀπήνῃ | Δαναῶν πρὸς ναῦς. Xenophon. Helen. 5, 4, 28. τοῦ δ' ὄρθρου ἀναστὰς, ἐφύλαττε μὴ λάθῃ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐξελθών. ELMSL.

70. ἔνθ' Ἀργ.—ἐστείλαμεν] Non *ubi advenimus*, sed *quo tetendimus, ubi appellere consilium fuit*. SEIDL.

73. θριγκώματα Ruhnkenius Epist. crit. 2. p. 208. Libri τριχώματα, quod ex τριγχώματα esse corruptum animadverterat Marklandus. Ita autem solent librarii θρίγκωμα et θριγκός, quibus formis solis utebantur Attici veteres, constanter in τρίγχωμα et τριγχός mutare.

75. τἀκροθίνια] Scribendum γ' ἀκροθίνια cum Hermanno.

79. διαδοχαῖς δ' Ἐρινύων ἠλαυνόμεσθα] Vid. Orest. fabul. et præcipue a v. 1661. et deinceps: ubi de exsilio ejus et erroribus. BARN. Ἐριννύων hic et alibi libri duplicato ν, de quo in posterum non monebo, nisi ubi simplex ν auctoritate codicum est repositum.

81. Hesych. Κάμπειος δρόμος, οὐκ εὐθὺς, οὐχ ἁπλοῦς, ἀλλὰ καμπὰς ἔχων. BECK. De usu v. ἐξέπλησα conferendus Porson. ad Or. 54. GAISFORD.

84. οὓς ἐξεμόχθουν περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα] Hic iambus, iisdem omnibus verbis, legitur infra v. 1455. unde opinor huc translatus fuit: ibi enim est omnino necessarius; hic nihil agere videtur, quare uncinis eum inclusi. MARKL. Ferri hic eo minus hic versus potest, quod paulo ante præcessit δρόμους τε πολλοὺς ἐξέπλησα καμπίμους. SEIDL.

87. ἐνθάδε] οἱ ’νθάδε, incolæ, Marklandus: recte nisi quod οὑνθάδε scribere debebat, ut fecit Hermannus.

91. δοῦναι· τὸ δ’ ἐνθένδ’· Hermannus. Vulgo δοῦναι τόδ’· ἐνθένδ’.

πέρα Brodæus. πέρας vulgo. πέραν Par. A.

94. ἄξενον] ἄξεινον Flor. 1. 2.

97. προσαμβάσεις Par. A. Vulgo πρὸς ἀμβάσεις. "ἐκβαίνειν προσαμβάσεις δωμάτων eodem modo dicitur, ut κλίμακα ἐκπερᾶν ποδί Phœn. 100. Infra 1408. πλεκτὰς ἐξανῆπτεν ἀγκύλας. Similiter Latini *escendere in locum* dicunt. Monuit Blomfieldus." MATTH.

98. λάθοιμεν ἄν; Matthiæ editio ex conjectura Reiskii. Revocandum quod in libris est μάθοιμεν ἄν, deleta interpunctione post ἄν. "Jure hoc loco interpretes hæserunt. Nam quid sibi volunt illa, πῶς ἂν οὖν μάθοιμεν ἄν? Legi quidem plerique volunt λάθοιμεν ἄν, sed eo non multum lucramur. Nam non minus offendunt ista paulo post, ὧν οὐδὲν ἴσμεν, v. 100. Jejuna est Marklandi explicatio: "*eane claustra, de quibus nihil novimus? quæ quomodo obfirmentur et quo pacto aperienda sint, nihil omnino scimus.*" Facile apparet, copulanda esse πῶς ἂν οὖν μάθοιμεν ἄν, ὧν οὐδὲν ἴσμεν. Sed quid interpositus ille versus? Talia interposita non nisi summa animi concitatio poterit excusare. Quare transponendus videtur versus hoc modo:

πότερα δωμάτων πρὸς ἀμβάσεις,
ἢ χαλκότευκτα κλῇθρα λύσαντες μοχλοῖς,
ἐκβησόμεσθα; πῶς ἂν οὖν μάθοιμεν ἄν,
ὧν οὐδὲν ἴσμεν;

δωμάτων ἀμβάσεις occasiones intelligo, ubi ἀμβατόν ἐστι δῶμα, veluti, foramina intra intercolumnia, quæ paulo post v. 113. Pylades commemorat. Ἐκβησόμεσθα dixit ob prægressum πρὸς ἀμβάσεις, nam ad κλῇθρα λύσαντες magis accommodatum fuisset εἰσβησόμεσθα, (sic κλῄθρων ἐξόρμα, Iph. Aul. 148.) sed hoc ipsum isto ἐκβησόμεσθα quodammodo continetur. Extrema intelligo sic: Quomodo igitur explorabimus, quod nondum scimus, scilicet, ubi deæ simulacrum sit et qua tandem via eo potiri possimus?" SEIDL. Verissime Seidlerus verba πῶς ἂν (ἄρ’ Par. A. Flor. 1. 2.) οὖν μάθοιμεν ἂν ab illis posse verbis sejungi negavit, quibuscum arctissime cohærent, ὧν οὐδὲν ἴσμεν,

recteque versum istum ἢ χαλκότευκτα κλῇθρα λύσαντες μοχλοῖς ante ἐκβησόμεσθα transposuit. Eo enim loco—non satis commodo quidem, sed tamen minus quam quo vulgo legitur inepto—dubitari non potest quin adscriptus fuerit, verum non ab Euripide, quod Seidlerus credidit, sed ab interpolatore, cui addendi non alia, ut opinor, caussa fuit quam ut πότερα respondentem sibi ἢ particulam haberet. Neque enim animadverterat eadem omnia, sed alio modo, dixisse Euripidem, absurde autem verba χαλκότευκτα κλῇθρα λύσαντες μοχλοῖς per ἢ particulam adjungi: quo fit ut de una eademque via tanquam de duabus loqui videatur poeta, quum verba δωμάτων προσαμβάσεις ἐκβησόμεσθα, si sensum spectas, eandem plane viam indicent quam illa χαλκότευκτα κλῇθρα λύσαντες μοχλοῖς. Nam quo tandem consilio gradus templi ascendant quam ut per fores templi introeant? Ex quo apertum est Euripidem, si quid hujusmodi addere voluisset, omissa particula dicturum fuisse ἐκβησόμεσθα κλῇθρα λύσοντες μοχλοῖς; quo tamen eo minus opus erat, quum mox verba illa sequantur ἢν δ' ἀνοίγοντες πύλας ληφθῶμεν ἐσβάσεις τε μηχανώμενοι.

99. χαλκότευκτα] Hoc vocabulum ex hoc uno loco in lexica relatum.

100. Post ἴσμεν signum ponatur interrogandi.

101. ἐσβάσεις] εἰς βάσεις Ald. eodem errore quo πρὸς ἀμβάσεις v. 97.

105. κακίζειν χρησμὸν est propter ignaviam, κακίαν, oraculum negligere. MATTH.

107. In navis vicinia hanc ob causam commorari nolebant, quod, si conspecta esset illa, probabile erat, vicinos potissimum locos Thracas perquisituros esse ad hospites, qui advecti essent, inveniendos. SEIDL.

110. νυκτὸς ὄμμα λυγαίας] Æschyl. Pers. 426.

ἕως κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο.

Ὄμμα dici pro φῶς satis notum est. Ὄμμα νυκτὸς igitur antiphrasis est, *lux*, *qualem nox habet*, i. e. *nulla lux*, *tenebræ*. Ipse noster explicat Phœniss. 553. νυκτὸς ἀφεγγὲς βλέφαρον. Plura hujus generis exempla collegimus ad Troad. v. 551. SEIDL.

111. τοι Ald. τὸ codices. Nec τοι satis aptum est neque articulus placet. Scribendum νώ: quam constructionem ad-

jectivi verbalis cum accusativo vix usquam intactam reliquerunt librarii. De quo dixi ad Aristoph. Equit. 72.

112. *προσφέροντε* codices. *προσφέροντι* Ald.

113. *ὥρα* Matthiæ editio ex Par. A. Revocandum quod in libris reliquis est *ὅρα*.

δέ γ' εἴσω] Scribendum *δὲ γεῖσα* cum Blomfieldo.

114. *ἀγαθοὶ*] *ἀγαθοὶ* codices et Stobæus 29, 6. *οἱ 'γαθοὶ* Ald.

116. 117. Pyladi continuavit Marklandus. Tribuebantur Oresti.

117. *ἀροῦμεν* codices. *ἄρωμεν* libri.

118. *χωρεῖν χρεών* Scaliger. *χώρει νεκρῶν* libri.

120. *αἴτιον γενήσεται*] Heathius conjicit *αἴτιος γενήσομαι*. Sententiæ sic cohærent: Eundum est, ubi corpus occultantes latebimus, deus enim nobiscum erit, nec committet, ut ipse in causa sit, cur irritum oraculum cadat,—sive brevius: nos nostra faciemus, deus faciet sua. Nam *τὸ τοῦ θεοῦ*, i. e. *θεός*. Mutatione igitur nihil opus. SEIDL.

121. *ἄχρηστον*] Eodem sensu dictum quo *ἄκραντον* de oraculis dici solet, quod ipsum reponendum videbatur Blomfieldo.

123—136. Choro tribuit Tyrwhittus: Iphigeniæ Ald.

124. *δισσὰς συγχωρούσας πέτρας*] Recte Barnesius explicat *συμπληγάδας*, quæ etiam *συνδρομάδες* vocantur, et *συνορμάδες* a Simonide, teste scholiasta ad Med. 2. SEIDL.

130. *πόδα παρθένιον ὅσιον ὁσίας*] Anapæsticus dimeter acatalecticus, imperfecta tertii quartique anapæsti mensura: quo genere in systematis anapæstorum spondiacorum interdum usi sunt tragici. Sic infra v. 197.

φόνος ἐπὶ φόνῳ ἄχεά τ' ἄχεσιν.

213.

ἔτεκεν, ἔτρεφεν εὐκταίαν.

220.

ἄγαμος ἄτεκνος ἄπολις ἄφιλος.

Ion. 889.

κρόκεα πέταλα φάρεσιν ἔδρεπον.

ibid. 900.

ἵνα με λέχεσι μέλεα μέλεος.

Cujusmodi versus si ita metiaris ut ex anapæstis constent in proceleusmaticos solutis, numeri evadunt ineptissimi, multumque dissimiles versibus qualis est 230. *σύγγονον, ὃν ἔλιπον*

ἐπιμαστίδιον. Quod non fugit subtilem sensum Seidleri, cujus hæc est ad hunc locum annotatio "Vulgo hoc ordine:

πόδα παρθένιον ὅσιον ὁσίας.

In his Marklandus parœmiacum videt. Sed numeri sunt inelegantissimi, quales vereor ne nusquam Tragici admiserint. Metro quidem ab omni parte cautum erit, si transponatur:

ὁσίας ὅσιον πόδα παρθένιον.

Sed ultimas tantum voces transposui, quod fortasse poeta ultimam in παρθένιον ante repetitas voces, quarum eadem vis est quæ exclamationis, produxerit. Vid. de Verss. Dochm. p. 91. coll. 80. not." In Ald. duo versus sunt, quorum alter ὅσιον ὁσίας.

133. εὐίππου] τῆς εὐίππου Flor. 1. 2.

138. In fine versus comma ponatur.

141. μυριοτευχεῖ Barnesius. Libri μυριοτεύχοις.

142. τῶν ante Ἀτρειδᾶν om. Flor. 1. 2. unde suspicari licet ab aliis quoque codicibus abesse. Scribendum videtur γένος Ἀτρειδᾶν τῶν κλεινῶν.

145. τᾶς—μολπᾶς] τοῖς—πᾶς Flor. 1.

βοᾶν delendum esse vidit Elmsleius.

147. οἴκτοις Seidlerus. οἴκτοισιν libri.

148. Verba αἵ μοι ξυμβαίνουσ' ἆται accipienda sunt quasi dixerit poeta, οἴκτοισι τῶν ἀτῶν, αἵ μοι ξυμβαίνουσιν. Ita noster Tro. 872. ποινὰς, ὅσοι τεθνᾶσ' ἐν Ἰλίῳ φίλοι. Id est, ποινὰς φίλων, ὅσοι τεθνᾶσ' ἐν Ἰλίῳ. ELM.

150. ζωᾶς recte delet Elmsleius.

οἵαν] τοίαν Elmsleius.

152. ὀλόμαν ὀλόμαν Heathius. Libri ὠλόμαν.

154. γέννα] Producta syllaba altera: de quo dixi ad Hecub. 160.

156. ἰὼ duplicavit Heathius. Recte fortasse.

161. ὑδραίνειν κρατῆρα illustrat Lobeck. ad Ajac. 374. MATTH.

166. κεῖται Seidlerus. κεῖτ' libri.

169. Ἅιδᾳ male excusum pro Ἅιδα.

170. Ἀγαμεμνόνιον Marklandus. Libri Ἀγαμεμνόνειον.

176. καὶ ἐμᾶς Porsonus. κἐμᾶς libri.

δοκήμασι] Libri δοκίμα. Emendatum a Porsono.

178. σφαχθεῖσα] Scribendum σφαχθεῖσ' ἁ cum Marklando.

179. ἀντιψάλμους] ἀντιστρόφους ex hoc loco interpretatur

Hesychius. Versus in Ald. sic descripti, ἀντιψάλμους— | ὕμνον — | βάρβαρον — | δέσποιν'— | τὰν ἐν — | νέκυσιν — | τὰν ἐν— | ὑμνεῖ δίχα παιάνων.

180. Neque oblitus esse putandus est Euripides Græcas esse has mulieres, neque voluisse eas existimari per diuturniorem in Asia commorationem adsuetas jam barbaris modis, quæ Seidleri conjectura est: sed ut Taurorum sacra obeuntes etiam lingua et cantu Taurorum uti finguntur. Id tragicus de more, quoniam non licebat alia quam Græca lingua uti, verbis significavit, ut in Oreste v. 1396. et Phœn. 1311. quorum mentionem fecit Seidlerus. Quin apud Æschylum Persarum chorus v. 637. ipse suas voces βάρβαρα παναίολα δύσθροα βάγματα appellat. HERM.

181. δεσποίνᾳ 'ξαυδάσω] δεσποίνᾳ γ' ἐξαυδάσω Par. A.B.C. δέσποιν' ἄγ' ἐξαυδάσω Flor. 1. 2. δέσποιν' ἐξαυδάσω Ald. ex conjectura haud dubie correctoris, sed quæ verissima videtur. Nihil enim caussæ hic erat cur dativo potius uteretur poeta quam vocativo.

182. θρήνοις Ald. θρήνοισι codices.

184. μελομέναν Marklandus. Libri μέλεον. Post μελομέναν comma ponendum, addendumque quod in mea editione omissum est τάν. Phœniss. 1303. ἰακχὰν μελομέναν νεκροῖς comparavit Marklandus.

186—201. Una cum sequentibus libri tribuunt Iphigeniæ. " Musgrav. observat, quod promiserit chorus se lamentis dominæ ἀντιψάλμους ᾠδάς redditurum, hoc illum nuspiam præstare. Itaque v. 186. 187. choro adhuc tribuit, quem sequitur Seidler. Recte autem Hermann. monuit, ita, quæ magno chorus hiatu promisisset, non nisi jejuna exclamatione contineri. Itaque non solum hos versus, sed sequentes etiam usque ad verba σπεύδει ' ἀσπούδαστ' ἐπὶ σοὶ δαίμων v. 200. 201. choro tribuit. Ita et præstat chorus, quæ promiserat, et ejus ῥῆσις in iis versatur, quæ chorus præcipue tractare solet, in querelis de interitu domus Atridarum, eoque a causa aliqua ducendo, denique aptissime Iphigenia verbis chori v. 200 sq. respondet ἐξ ἀρχᾶς μοι δυσδαίμων. In eadem sententia est Elmsleius." MATTH.

186. Deleatur comma post οἴκων.

187. φῶς Heathius. φόως libri. οἴμοι in fine versus addidit Matthiæ.

188. *οἴμοι πατρῴων οἴκων*] Hic versus nihil aliud esse videtur quam diversa scriptura versus 186. cujus vera fortasse hæc est *οἴμοι τῶν πατρῴων οἴκων ἔρρει φῶς σκήπτρων.*

189. *τίς δ' ἐκ* Matthiæ. *τίν' ἐκ* libri. Scribendum *τίς ἔτ' ἐκ* cum Hermanno.

τῶν] *τῆς* Par. A.

191. Versus in Ald. sic divisi, *μόχθος*— | *ἀΐσσει*— | *πτανοῖς* — | *δ' ἐξέδρασ'*— | *ἄλλοις*— | *χρυσέας*— | *φόνος*— | *ἄχεα*— | *ἔνθεν—δμαθέν*- | *των—ἐκβαίνει.*

μόχθους Matthiæ editio ex conjectura Musgravii. Revocandum quod in libris est *μόχθος.*

192. *δινευούσαις ἵπποις*] Scribebatur *δινευούσαις ἵπποισιν.* "Quæ vero hic narrat Iphigenia, eodem fere modo refert Electra, soror Iphigeniæ, Orest. 989. seqq. Et ob fraudem hanc Pelopis in *δινεύουσαις ἵπποις*, et necem Myrtili, huic familiæ (Pelopidis) calamitates subsequentes divinitus immissas fuisse alibi in his fabulis defletur, et in Electra Sophoclis, v. 506. seqq. Has calamitates hic recenset Iphigenia, et inter eas, Orestis partem tangit, et suam plenius exsequitur." MARKL. Pelopis equos recte intelligit Marklandus, sed non animadvertit ante hunc versum nonnulla verba excidisse: quamobrem lacunæ signa addantur. Obscure enim et inepte dicitur *μόχθος—ᾄσσει—ἵπποις.*

193. *πταναῖς* Victorius. *πταναῖσιν* Par. A. *πτανοῖς* Ald. Post hoc vocabulum restituatur colon, quod est in Ald.

ἀλλάξας Matthiæ editio ex conjectura Musgravii. Recte libri *ἀλλάξας δ'.*

ἐξ ἕδρας Seidlerus. Legebatur *ἐξέδρασ'.* Sic Electr. 739. de eadem re, *λέγεται—στρέψαι θερμὰν ἀέλιον χρυσωπὸν ἕδραν ἀλλάξαντα.*

194. De sole *ὄμματι αἰθέρος* vid. Valck. ad Ammon. p. 276. Cf. Soph. Antig. 104. Aristoph. Nub. 285. et schol. Post *ἱερόν* excidisse videtur vox disyllaba a consona incipiens. *ἐξ ἕδρας* legitur etiam Bacch. 886. et similiter Herod. 7, 37. *ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἕδρην. ἀλλάξας ὄμμα ἐξ ἕδρας* est pro *ἀλλ. ὄμμα ἐξέστηκεν ἐξ ἕδρας.* MATTH.

195. *ἄλλοις*] Scribendum *ἄλλαις* cum Seidlero. Intelligendum *ὀδύναις*, ex *ὀδύνα* petendum.

196. *χρυσέας ἀρνὸς*] De aurea agna, sive agno, sive ariete, cujus custodia fatum habuit regni Atrei, vid. Eustathium *περὶ*

'Ατρέως χρυσίου ἀρνίου, et poeticos et mythologicos scriptores; Senecam inprimis Tragœdum Thyest. v. 225. etc. Est Pelopis *altis nobile in stabulis pecus, arcanus aries, ductor opulenti gregis: hujus per omne corpus infuso coma dependet auro; cujus e tergo novi aurata reges sceptra* Tantalici *gerunt: possessor hujus regnat* etc. BARN.

197. τ' addidit Barnesius. De metro dixi ad v. 130.

199. Scripsit, ni fallor, ἔνθεν τῶν πρόσθεν δμαθέντων | Ταντα-λιδᾶν ἐκβαίνει ποινά τ' | εἰς οἴκους, σπεύδει τ' ἀσπούδαστ' | ἐπὶ σοὶ δαίμων. Ordo est, ἔνθεν ποινά τε εἰς οἴκους τῶν πρόσθεν δμαθέντων Ταντα λιδᾶν ἐκβαίνει. ELM. Non est probabile chori verba monometro fuisse finita.

200. ποινὰ ἐς] Scribebatur ποινά γ' ἐς, nisi quod εἰς Flor. 1. 2.

205. νυκτὸς] Nox intelligitur ea, qua primum tori societate se junxerunt Agamemno et Clytæmnestra. cf. Troad. 207. MATTH.

ἐξ ἃς Elmsleius. ἐξ ἀρχᾶς libri, quod repetitum ex v. 202.

206. λοχίαν Flor. 1. Vulgo λοχείαν.

στερρὰν] Similiter στερρὰς ἐν τόκοις ἀλγηδόνας Med. 1031. ELM.

208. ἁ (nam sic libri, non ἃ) μναστευθεῖσ' ἐξ 'Ελλάνων] Ineptus huic loco versus, qui paullo aptior erit post v. 220. collocatus, quæ Scaligeri sententia fuit. Languide dictum ἐξ 'Ελλάνων, nisi addatur a multis virginem esse expetitam vel primariis viris.

209. θάλος] θάλλος Par. C. Flor. 1. 2.

213. De metro dictum ad v. 130.

214. ἱππείοις Marklandus. ἱππείοισιν libri.

215. ἐπέβασαν] Scribendum ἐπιβᾶσαν cum Cantero.

216. νύμφαν] νύμφαιον libri. Emendatum ab Scaligero.

217. τῷ τᾶς Νηρέως κούρας] Achilli.

219. δυσχόρτους] οἴκους δυσχόρτους interpretor *steriles, omnis amœnitatis expertes.* Hesych. εὔχειλον, εὔτροφον, εὔχορτον, et iterum: ἄχειλον, ἄτροφον, πολύχορτον. Pollux 7. 184. μηλόβοτος γῆ, εὔβοτος, εὔνομος, καὶ εὔχιλος, καὶ εὔχορτα πεδία, ὡς οἱ ποιηταί. Cf. supra v. 134. ad quem Musgravius citat Herodot. 4, 61. τῆς γῆς τῆς Σκυθικῆς αἰνῶς ἀξύλου ἐούσης, et Ovid. Trist. 3, 12, 16. SEIDL.

220. De metro dictum ad v. 130. De versu ab Scaligero post hunc versum collocato vide ad v. 208.

222. ἱστοῖς ἐν καλλιφθόγγοις] Audacius etiam dictum in Meleagri fragmento 17. ed. Matth. κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας, quod notavit Aristophanes in Ranis v. 1316. HERM. Legitur illic versus ille cum aliis Euripideis, sed non ut metaphora notari videatur, in qua nihil est quod Aristophani displicere potuerit. Similiter etiam Sophocles apud scholiastam Aristoph. Pluti v. 539. ἐπεγειρομένων κερκίδος ὕμνοις, | ἣ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει.

223. s. Παλλάδος Ἀτθίδος εἰκὼ Τιτάνων ποικίλλουσα] Titanum ac Gigantum imaginem, quos ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ profligavit Minerva. Hic ad hujus deæ πέπλον alludit poeta. Hucusque Joh. Brodæus. De hoc autem Minervæ Πέπλῳ, qui in Panathenaicis solenniter Athenis gerebatur, eleganter in honorem deæ Gigantomachia depicta, præter Euripidis scholiasten in Hecub. v. 464. et v. 467. audiendus est præcipue Virgilius in Ciri v. 21. etc.

Sed magno intexens (si fas est dicere) *Peplo*,
Qualis Erichtæis olim portatur Athenis.

Et paulo post:

Ergo Palladiæ texuntur in ordine pugnæ;
Magna Gigantæis ornantur *Pepla* tropæis:
Debita cum Castæ solvuntur Vota Minervæ,
Tardave confecto redeunt Quinquennia Lustro, etc.

Et paulo post:

Horrida sanguineo pinguntur prælia cocco, etc.

Et paulo post:

Tale deæ velum solenni in tempore portant. BARN.

224. καὶ addidit Tyrwhittus.

ποικίλλουσ'] ποικιλλουσα Ald., ἀλλ' in versum proximum translato.

225. δυσφόρμιγγα—ἄταν] δυσφόρμιγγι—ἄτᾳ Tyrwhittus. Sed sana puto omnia. Composita est locutio ex αἱμάσσειν ξένους (ut Orest. 1285. σφάγια φοινίσσειν) et αἱμάσσειν βωμοὺς (ut Androm. 259. αἱμάτου βωμόν.) Pro simplici αἱμάσσειν ξένους poetice dicit αἱμάσσειν ξένων ἄταν. Sic Phœniss. 1307. legimus πέσεα δάϊα αἱμάξετον de Eteocle et Polynice. Hercul. Fur. 1183. ἔκτανε φόνιον αἷμα. Infra v. 391. κούρα διατέγγει [δία τέγγει] αἷμα βρότειον. Διατέγγειν ἄχναν Sophocles dixit Trach. 848.

Audaciori etiam compositione Orest. 992. Μυρτίλου φόνον δικὼν ἐς οἶδμα πόντου. Solve autem compositionem sic: αἱμάσσουσα βωμοὺς, ὅπερ ἐστὶ δυσφόρμιγξ ξένων ἄτα. Noster Orest. 959. τιθεῖσα λευκὸν ὄνυχα διὰ παρηΐδων, αἱματηρὸν ἄταν, ubi bene scholiastes, ἀντὶ τοῦ καταξέουσα ἑαυτῆς τὰς παρειὰς τοῖς ὄνυξι, ὅπερ ἐστὶ δι' αἵματος βλάβη. SEIDL.

δυσφόρμιγγα] Ultimam syllabam in versum proximum transfert Ald.

226. αἱμοῦσ'] Legebatur αἱμάσσουσ'. Quod qui servare volent, βωμοὺς delebunt, quæ non improbabilis est conjectura Matthiæ. Verbum αἱμοῦν annotatum ab Hesychio, αἱμώθη: ᾑματώθη. Similiter αἱμοσταγὴς pro usitato αἱματοσταγὴς metri caussa dixit Euripides in fragmento Thesei.

227. αὐδὰν, οἰκτρόν Tyrwhittus. Libri οὐδ' ἄνοικτρον.

232. Simili verborum copia v. 1250. ἔτι νιν ἔτι βρέφος, ἔτι φίλας ἐπὶ ματέρος ἀγκάλαισι θρώσκων. quem locum Seidlerus comparavit.

233. χερσὶν Marklandus. χερσὶ libri.

στέρνοις Hermannus. Libri στέρνοισι.

237. σημανῶν] σημαίνων Flor. 1. 2.

238. παῖ — τέκνον] Conf. Hippol. 10. et ibi Monk. MATTH.

241. κυανέαν Συμπληγάδα codices: κυανεᾶν Συμπληγάδων Ald.

249. Πυλάδης] Pyladæ nomen non norat Iphigenia. Ideo eam poeta supra v. 61. dicentem fecit non fuisse filium Strophio, quum ipsa ad Tauros transferretur. HERM.

250. τῷ ξυζύγῳ ex conjectura Elmsleii, cui duplex genitivus displicuerat, intulit L. Dindorfius. Quæ non satis gravis caussa est mutandæ scripturæ librorum τοῦ ξυζύγου.

252. καὶ τυχόντες] κἀντυχόντες Reiskius. Non opus. Similiter τυχὼν dictum apud Soph. Œd. T. 1025.

253. ἄκραις] ἀκταῖσιν libri. Correctum ex Plut. Mor. p. 602. A.

258. ἤκουσ'] ἤκουσιν Ald. Correctum in ed. Brubach.

οὐδέπω] Pro *diu est ex quo Græci nulli mactati sunt*, dictum, *diu est et nondum* etc. Similiter Soph. Œd. T. 717. ab Hermanno comparatus, οὐ διέσχον ἡμέραι τρεῖς, καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν ἔρριψεν. MATTH. Non debebat Matthiæ exemplo uti Sophocleo, quod dissimillimum est verbis

Euripidis, quæ ut nunc scripta leguntur nemo unquam Græcorum aliter erat intellecturus quam ut nulli dum Græci sacrificati esse dicerentur. Verissima est emendatio Erfurdtii *χρόνιοι γὰρ ἥκουσ' οὐδ', ἐπεὶ βωμὸς θεᾶς* —.

261. *ὑλοφορβοὶ* Ald. ex conjectura, ut videtur, correctoris sui. *ὑλοφορβοὺς* (*ὑλοφόρους* Flor. 1.) codices. "Haud scio tamen, an præstat Aldi lectio *ὑλοφορβοὶ*, *nos montani pastores*. Solent enim nomina cum *φορβὸς* composita activam significationem habere. Præterea *ὑλοφορβοὶ* multo minus otiosum est, quam alterum *ὑλοφορβούς*." SEIDL.

262. *ἀγμὸς* codices. *ἀρμὸς* Ald.

263. *πορφυρευτικαὶ στέγαι*] Quibus sc. opperiebantur purpurarum piscatores (*πορφυρευταὶ*), dum tempus esset, sportulas, purpuris captandis in mare demissas, extrahere. Vid. Polluc. 1, 48. MUSG.

265. *κἀπεχώρησεν*] *κἀνεχώρησεν* Blomfieldus.

269. *χεῖρα*] *χεῖρε* Marklandus. Recte.

271. *ὦ ποντίας παῖ Λευκοθέας*] De hac fabula videsis Apollod. Bibl. 3, 4. et Ovid Metam. 4. fab. 13. BARN.

273. *εἴτ' οὖν ἐπ' ἀκταῖς θάσσετον, Διοσκόρω*] Ignoscat lector et hic, si paullum de via excessero. Quæri enim potest, qua probabilitate hoc fictum sit. Nuper enim admodum mortui erant Dioscuri, Castor et Pollux; neque de eorum divinitate adhuc etiam inter Græcos convenerat. Duplex enim fama de iis obtinuerat (prout sorori eorum Helenæ narrat Teucer, Helen. 138. seqq.) Alii enim dicebant, eos sibi manus intulisse ex mœrore ob flagitia et dedecora sororis suæ Helenæ: Alii, in numerum deorum adsumtos fuisse. Itaque quæri, inquam, potest, unde Barbaris Tauris, tam longe a Græcia dissitis, neque hoc solum, sed et pastoribus et bubulcis (ignarissimis mortalium, et quibus *parum erat commercii cum mari*, ut Iphigenia dicit supra ver. 254.) *marinum* Dioscurorum *Numen* tam familiariter innotesceret? Et dicendum est, opinor, vel, hoc Tauris notum esse potuisse ex narrationibus *Græcorum captivorum*; quod fieri forte potuit: vel, Euripidem sui oblitum fuisse, quod etiam fieri forte potuit: puto enim hoc ei (et cui non?) alibi accidisse. Hic autem armentarius *Tauricus* precatur quasi merus esset *Græcus*, et in ævo Euripidis natus. MARK. Facile poetæ condonabimus, quod minus hic tem-

porum et hominum, qui loquuntur, rationem habuerit. Ab hac parte haud raro tragici peccant, si tamen hoc est peccare. SEIDL.

279. ἡμῶν] ἡμῖν Elmsleius ad Bacch. 336.

281. πέτραν codices, excepto Flor. 1. qui πέτρας. πέτροις Ald. ξένοιν Brodæus. ξένην libri.

284. βοᾷ, κυναγὸς ὤς, Πυλάδη, δέδορκας τήνδε] Pyladem συγκυναγὸν vocat Orestes v. 709.

287. ἐστομωμένη] Στομοῦν est ὀξύνειν, ἀκονᾷν, diciturque proprie de gladiis, quibus acies additur. Transfertur deinde ad alias res, quæ infestæ redduntur, ad usum infestum instruuntur, armantur. Hinc nostro loco δειναῖς ἐχίδναις ἐστομωμένη interpretor *horrendis viperis instructa, armata.* Vertunt vulgo *ruens armata* seu *infesta.* Sed illud *ruens* certe Græco verbo non inest. Plutarch. Anton. p. 298. πολλοῖς ἀκοντισταῖς καὶ σφενδονήταις οὐ μόνον τὴν οὐραγίαν, ἀλλὰ καὶ τὰς πλευρὰς ἑκατέρας στομώσας, ἐν πλαισίῳ τὸν στρατὸν ἦγε, ubi στομώσας est: quum *infestas reddidisset,* atque ita *firmasset.* SEIDL.

288. ἐκ χιτώνων] De longa eaque nigra Furiarum veste cf. Stanlei. ad Æschyl. Choëph. 1046. et Eum. 55. Qua veste si fingas hanc Furiam volantem caput quoque sibi involvisse, recte dicetur ἐκ χιτώνων πῦρ καὶ φόνον πνέειν. Marklandus conjicit ἐξ ἐχιδνῶν, [Hermannus ἐκ χλιδώνων.] Ceterum cf. Æschyl. Eum. 132, 177. Choëph. 1046. seqq. SEIDL.

289. Alas Furiis Euripides tribuit hic et Orest. 268. quas Æschylus Eum. 51. ἀπτέρους nuncupat. SEIDL.

290. Post ὄχθον comma ponendum cum Bothio.

291. κτενεῖ] κτείνει Flor. 1. 2. κτανεῖ Longin. c. 15.

292. ταὐτὰ] Scribendum ταῦτα cum Marklando, in reliquis a vero aberrante.

ταῦτα] Vulgo ταὐτά. Totum hunc locum quoniam non intelligebant interpretes, variis conjecturis operam dederunt. Dicit hoc: Licebat autem videre non has formarum species, (quas scil. dicebat,) sed confundebat ille sonos vitulorum canumque latratus, quos voce Furiæ dicuntur imitari, i. e. in mugitu vitulorum, canumque latratu sibi visus est agnoscere Furias, quæ cum canibus solent comparari. Hoc modo etiam nexus cum proximis aptissimus est. SEIDL.

294. μιμήματα] Voces non sibi proprias, sed aliunde assum-

tas. ἅ φασ' Par. B.C. ἃς φάσ' Par. A. Flor. 1. 2. Ald. MATTH.

μβ

295. θανούμενοι] θανούμενοι Flor. 2. Quo θαμβούμενοι infelix conjectura librarii indicatur, duabus de caussis falsa. Nam nec θαμβεῖσθαι a quoquam veterum Atticorum dictum est, nec si attonitos dicere voluisset poeta, ὡς erat addendum. Vitæ autem suæ cur metuerint pastores satis apparet ex versibus proximis.

296. χερὶ σπάσας Piersonus. περισπάσας libri.

298. πλευρὰς] Simplicissima emendatio est, λαγόνας εἰς πλευράς θ' ἱείς. Differunt πλευραὶ et λαγόνες; quippe πλευραὶ sunt ipsæ *costæ*, λαγόνες autem *ilia*. Pollux 2, 170. τῷ δὲ ἐπιγαστρίῳ οἱ κενεῶνες ὑπόκεινται, οὓς καὶ λαγόνας καλοῦσι. MUSG. μέσας non male Elmsleius ad Heracl. 824. Sed facillima est emendatio Musgravii.

299. τάδε i. e. οὕτως. Vid. ad Med. 158. Sic jam Il. ε', 185. οὐχ ὅγ' ἄνευθε θεῶν τάδε μαίνεται. ib. 827. μήτε σύ γ' Ἄρηα τόγε δείδιθι. MATTH.

300. ὡς] Scribendum ὥσθ' cum Marklando. Nihil caussæ erat cur ὡς diceret poeta, quum metrum ὥστε ferat.

πέλανον Ald. πέλαγος codices. Veram scripturam qui restituit corrector Aldinus, fortasse recordatus est Alcest. versus 851. πρὸς αἱματηρὸν πέλανον. Sic etiam Rhes. 430.

303. κόχλους] De concharum, ante tubam inventam, usu vid. Hesych. v. κόχλος. Nonnum, 17, 93. MUSG. Vid. Lobeck. ad Ai. v. 17. SEIDL.

308. ἐσείδομεν] Scrib. εἰσείδομεν.

311. ἀπέψη Elmsleius. ἀπέψα libri et Euripidis et Luciani Amor. c. 47. "Hinc Hesychius, Ἀπέψα. ἀπέμασσεν. Attamen Euripidem scripsisse arbitror ἀπέψη ut ἔζη. Utrumque enim verbum in eorum numero fuit, quæ per η flectebantur. Præsens ψῇ (sic cum litera subscripta recte Matthiæ Gramm. Gr. §. 194. 1.) ut ζῇ legitur apud Sophoclem Trach. 680. infinitivus περιψῆν ut ζῆν apud Aristophanem Eq. 909." ELM.

312. πέπλων] πέπλου Lucianus.

προὐκάλυπτεν] *Tegendo prætendebat*. MARK.

εὐπήνους ὑφάς codices. εὐπήκτοις ὑφαῖς Ald. et Lucianus, cujus in libris quibusdam εὐπήκτους ὑφάς.

316. ἔγνω Scaliger. ἔγνωκε libri.

318. πέτρ$\overset{\text{οι}}{\text{ου}}$ς Victor.

327. αὖθις Schæferus. αὖτις codices. οὖτις Ald.

ἤρασσον codices. ἤρασσεν Ald.

πέτροις] πέτρας Flor. 1. πέτραν Flor. 2.

329. εὐτύχει] Scribendum ηὐτύχει.

βαλών codices. λαβών Ald.

330. οὐ χειρούμεθα] ἐχειρούμεθα Par. A.

331. περιβάλλοντες] περιβαλόντες Reiskius.

ἐξεκλέψαμεν] Ineptum ἐξεκλέψαμεν, neque locus est furto ubi vis affertur. Quare ponendum censeo ἐξεκόψαμεν. BOTH. Recte corrigere videtur Bothius.

335. ἐς Valckenarius ad Phœn. 1409. τε Flor. 1. 2. ὡς Ald.

σφαγεῖ' Musgravius. σφάγι' libri.

ἔπεμπε codices. ἐξέπεμπε Ald. quod corrector propter σφάγι' ab se lectum posuit.

341. Ἕλληνος ἐκ γῆς] Feminino Ἕλλην utitur Euripides infra 495. Heracl. 131. Æschylus Agam. 1263. Ἕλλην γυνή ex Philemone annotavit Antiatt. p. 97, 3. Hæc indicavit Elmsleius.

343. οἷα] Dicit, opinor, hoc: τὰ δὲ ἐνθάδε, οἷα ἔσται, (sive, ut Brodæus, οἷα εἶναι πρέπει, ἡμεῖς φροντιούμεθα, qualia vero ea erunt, quæ hic in templo facienda sunt, (i. e. quomodo vero ipsum sacrificium institui oporteat,) mihi curæ erit. SEIDL. Notandum futurum medii φροντιούμεθα: nam usitatum est φροντιῶ.

346. θοὐμόφυλον] τ' οὑμόφυλον libri.

347. λάβῃς (οι) Par. A.

349. δοκοῦσ'] δοκοῦσαν Par. A.C. Flor. 1. 2.

351. ᾐσθόμην] ἠχθόμην vulgo. "In vulgata scriptura explicanda, ut mihi quidem videtur, frustra laborant viri doctissimi. Equidem non dubito poetam scripsisse: καὶ τοῦτ' ἄρ' ἦν ἀληθές, ᾐσθόμην, φίλαι, οἱ δυστυχεῖς γὰρ τοῖσιν εὐτυχεστέροις αὐτοὶ κακῶς πράξαντες οὐ φρονοῦσιν εὖ. Hippolyto v. 1403, τρεῖς ὄντας ἡμᾶς ὤλεσ', ᾔσθημαι, μία. Τοῦτο, scilicet οἱ δυστυχεῖς et quæ sequuntur." L. DINDORF.

353. Vulgo: αὐτοὶ κακῶς πράξαντες, quod vertunt: propterea quod ipsi male rem gerant, i. e. infelices sint. Bene quidem, neque esset tautologia, quam viri docti hic videre sibi videntur, modo scriptum legeretur πράσσοντες. Sed quid aoristus πράξαντες? Euripidem dedisse puto καλῶς pro κακῶς hoc sensu: Infelices, qui ipsi aliquando felices fuerunt, felicioribus se non

bene volunt. Familiarissima Euripidi est sententia, eos tantum adversa fortuna vere cruciari, qui antea felices fuerint. Vid. infra ad v. 1117. seq. Paulo post v. 378. eodem vitio libri habent κακῶν pro καλῶν. SEIDL.

356. ἂν ἤγαγ' ex editione Matthiæ relictum. Recte libri ἀπήγαγ'.

357. Μενέλεων Barnesius. Libri Μενέλαον.

359. οὗ Piersonus. Libri οἷ.

360. ἱρεὺς] Scribebatur ἱερεύς.

361. τότ'] τοῦδ' Flor. 1. 2.

362. ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα] Locutionem ὅσας χεῖρας, quæ recte habet, unice explicat et illustrat locus Callimachi Hymn. in Dian. v. 26. Ὣς ἡ παῖς εἰποῦσα, γενειάδος ἤθελε πατρὸς Ἅψασθαι, ΠΟΛΛΑΣ δὲ μάτην ἐτανύσσετο ΧΕΙΡΑΣ. i. e. *sæpe* extendit, ut recte cepit Vulcanius. Ejusdem generis videtur πᾶσαν ἵης γλῶσσαν, apud Soph. Electr. 598. *semper in ore habes*. Homerus Odyss. B, 151. de duobus aquilis Telemacho missis a Jove, τιναξάσθην πτερὰ ΠΟΛΛΑ· MULTAS *alas quatiebant*: i. e. frequenter. Pro γενείου, ἐξηκόντισα aliquis forte conjecerit γένειον—εἰσηκόντισα. Si retineatur γενείου, κατὰ vel ἐπὶ intelligendum erit. quæ satis frequens est constructio. In nostro idiomate servatur superius loquendi genus, nam D. Luc. 22, 53. vertitur, *Ye stretched forth no hands against me*. MARK. Cf. Ruhnk. Epist. cr. p. 142. γενείου et γονάτων ad ἐξαρτωμένη referunt Schæfer. ad Lamb. Bos. p. 716. et Seidler. Sed per se etiam χεῖρας ἐξακοντίζειν γενείου dici poterat, ut τοξεύειν τινός Il. δ', 100. ψ', 853. sq. vid. Schæf. ad Lamb. B. p. 715. ἱέναι τινός Soph. Aj. 154. ὀρούειν τινός Pind. Pyth. 10, 95. alia, in quibus appetendi significatio inest. MATTH.

366. νιν] I. e. νυμφεύματα ἐμά.

367. Verba αὐλεῖται δὲ πᾶν μέλαθρον illustrat Elmslei. ad Soph. Œd. T. 1094. et ad Heracl. 402. MATTH.

370. προσεῖπας] Scribendum προεῖπας cum Reiskio. Ejusdem corruptelæ exemplum est Soph. Œd. T. 351. et προέξουσ' in προσέξουσ' corruptum Antig. 208.

δ' om. Flor. 1. 2.

371. ἐς] Recte εἰς Ald.

372. λεπτῶν] λεπτὸν Par. A.B.C. Sed λεπτῶν Par. B. a. m pr.

373. οὔτ' ἀνειλόμην Tyrwhittus. Libri τοῦτον εἱλόμην. ἀδελφὸν οὔτε autem metri caussa dictum pro οὔτ' ἀδελφόν.

374. κασιγνήτη, quod Tyrwhittus quoque posuerat, male excusum pro κασιγνήτῃ. In Par. A. Flor. 1. 2. est κασιγνήτω.

377. ἐσαῦθις] Libri εἰσαῦτις. Scribendum εἰσαῦθις.

378. καλῶν Reiskius. κακῶν libri.

380. Addit hanc disputationem Iphigenia, quod jam abitura est, ut ad hospitum immolationem necessaria præparet. Ceterum ab hoc versu usque ad finem orationis sententiæ sic videntur cohærere: *Non laudo Dianam, quæ quum arceat a templis cæde aliaque ratione pollutos, ipsa hostiis humanis delectetur. At fortasse et hanc deam et ceteros deos, qui Tantali quondam epulis delectati esse dicuntur, immerito talis crudelitatis accusamus. Homines potius culpam suam transferre videntur in deos, qui a scelere immunes sunt.* SEIDL. Fabulam de epulis Tantali ut impiam reprehendit Pindarus quoque Olymp. 1, 83. BARN.

385. ἔτεκεν ἂν] Alienam ab hoc loco esse ἂν particulam animadvertit Porsonus, cui ἔτικτεν scribendum videbatur. Probabilior Hermanni conjectura est ποτ' ἔτεκεν.

ἔτεκεν—τοσαύτην ἀμαθίαν] H. e. Jovis et Latonæ filia sapientior est quam ut tale quid admittat. SEIDL.

386. οὖν] αὖ Flor. 1.

392—395. κυάνεαι— | σύνοδοι— | ἦν— | εὔξενον— | διεπέρασέν ποτε Ald.

394. ἂν Matthiæ editio præeunte Seidlero. Libri ἦν, quod in ἵν' potius mutandum cum Hermanno.

οἶστρος codices. Ἴστρος Ald.

395. ἐπ' om. Par. A.

Ἰοῦς Erfurdtius. Legebatur ποτε.

398. ἆρα Seidlerus. Vulgo ἄρα.

400. καὶ δονακόχλοα Ald. καὶ om. Flor. 1. 2. Cum metaplasmo δονακόχλοα Musgravius ἔγχλοα φλοιόν comparavit ex Nicand. Ther. 676. et ἔγχλοα ῥίζαν ib. 885.

402. ἔβασαν— | αἶαν— | διατέγγει— | καὶ—να- | ὦν—βρότειον Ald.

404. κούρα δία τέγγει] Legebatur κούρα διατέγγει. Correxit Elmsleius, nisi quod dativos posuit κούρᾳ δίᾳ propter ignoratam adjectivi δία mensuram, de qua dicetur ad Rhes. 224. De

constructione autem verborum κούρα—τέγγει βωμοὺς—αἷμα vid. ad v. 225.

405. περικίονας Elmsleius. Libri περὶ κίονας. ναῶν recte in ναοὺς mutari videtur ab Elmsleio, quum substantivi περικίων nulla exstent satis certa exempla. Similiter Sophocles Antig. 283. ἀμφικίονας ναούς. Ceterum scribendum uno versu βωμοὺς —βρότειον, pariterque in antistropho.

407. ἢ] Scribendum ᾗ cum Barnesio.

ἐλατίναις Seidlerus. Libri ἐλατίνοις.

409. ἔπλευσαν—νάϊον ὄχημα] ἔπλευσαν significatione transitiva accipiunt interpretes, quod usui loquendi adeo repugnat ut equidem πόρευσαν scribendum esse censeam, cujus glossema esse videtur ἔπλευσαν.

410. λινοπόροισιν Erfurdtius. λινοπόροις libri.

411. φιλόπλουτον ἅμιλλαν αὔξοντες i. e. περὶ πλούτου ἁμιλλώμενοι. Pro ἁμιλλώμενοι, ἅμιλλαν ἔχοντες est ἅμ. αὔξοντες, ut sæpe αὔξειν de iis, quæ magna sunt, ponitur. φιλόπλουτον ἅμιλλαν, ut ἅμιλλαν πολύτεκνον pro ἅμ. πολλῶν τέκνων Med. 554. Cf. ad Hipp. 67. MATTH.

414. γένετ' Ald. ἐγένετ' codices.

418. κεινᾷ δόξᾳ Elmsleius. κεναὶ δόξαι Par. A. κοιναὶ (ε supra) δόξαι Par. C. Flor. 2. κοιναὶ δόξαι Ald. Formæ Ionicæ κεινὸς nulla alia apud tragicos exempla videntur exstare: sed ἐξεκείνωσεν dixit Æschylus Pers. 761.

419. μὲν ἄκαιρος] Frustra hæc explicare allaborarunt viri docti. Corrigendum erat μενέκαιρος. Quibus ea mens est, inquit, ut opportunum tempus adipiscendis opibus exspectent, iis ultro opes veniunt. HERM.

420. εἰς] Scribendum ἐς.

421. συνδρομάδας πέτρας] Symplegadas.

422. πῶς Φ. — | ἀκτὰς — | παράλιον — | ἐπ' — | δραμόντες — | τῶν — | μέλπουσιν — | καὶ — | συριζόντων — | εὐναίων — | αὔραις — | πνοιαῖσι — | πολυόρνιθον — | λευκὰν — | δρόμους —εὔ- | ξεινον κατὰ πόντον Ald.

425. παράλιον] Scribendum παρ' ἅλιον cum Seidlero.

428. τῶν Νηρῄδων χοροὶ] Respondet v. 445. δεσποίνας χερὶ θάνῃ minus accurate. Non improbabilis Hermanni conjectura est τῶν delentis, inter Νηρῄδων autem et χοροί duas syllabas breves excidisse statuentis.

429. μέλπουσιν] Verbum μέλπειν non semper *cantare* signi-

ficat, nonnunquam enim *ludere*. Sic μέλπεσθαι Ἄρηϊ, Hom. Il. η'. 242. ubi scholiastes: κυρίως μὲν παίζειν, ἢ τέρπεσθαι. Idem μέλπηθρα interpretatur ἐμπαίγματα, παίγματα, ad Iliad. ν'. 233. ρ'. 255. Athenæus ad Odyss. δ'. 19. μολπῆς, ἀντὶ τοῦ, παιδιᾶς. Hesychius: μέλπει—παίζει. Ludendi notionem melius altera hic convenire arbitror, siquidem de cantibus Nereidum non multum apud poetas invenio, uno, quantum memini, Virgilio unius Clymenes cantum quendam memorante Georg. 4. 345. MUSG.

ἐγκύκλιοι Heathius. ἐγκυκλίοις libri. Quod librarius posuit propter proximum πλησιστίοισι.

431. Scribendum uno versu συριζόντων—πηδαλίων. pariterque in antistropho. πρύμναν a longo pronuntiandum.

432. Heathius πηδάλια εὐναῖα dici existimat, quia hæc quoque navem quodammodo εὐνάζονται, *rectam tenent* (immo *moderantur*), ne quaquaversum pro lubitu ventorum et fluctuum jactetur. Hanc explicationem commemorat etiam Brodæus, quæ mihi vera videtur. Ob eandem enim causam ancoræ εὐναὶ vocantur, teste Eustath. in Hom. Il. Α'. p. 131. quem affert Heathius. SEIDL. Mihi quiescentia gubernacula videntur intelligenda. Hoc dicit: *currentes stridentibus in puppi vela implente vento quietis gubernaculis Noti sub auris vel flabris Zephyri.* Ventos in mente habet secundos, quibus sic a puppi urgeatur navis, ut non opus sit gubernaculo. HERM.

433. ἐν νοτίαις] ἐννοτίαις Par. A.

434. πνοιαῖσι] Scribendum πνεύμασι ex Par. B. Flor. 1. 2.

436. λευκὰν ἀκτὰν] Nimis curiosus est Musgravius, qui sibi persuadere non potest, *eruditum* poetam nostrum tantum ambiguitatis crimen admisisse, ut λευκὴν νῆσον vocaverit λευκὴν ἀκτὴν, quoniam insula extet in Propontide hoc ipso nomine insignita, auctoribus Herodoto 7. c. 25. et Suida. Nihil eum movet, quod eandem insulam λευκὴν ἀκτὴν noster iterum nuncupat Androm. 1263. (ad quem locum vid. Interpp.) et scholiastes Pindari ad Nem. 4. stroph. 3, sed hunc alterum erroris insimulare, alterum, Euripidem, utroque loco corruptum judicare mavult. Quasi vero, ut hoc unum commemorem, apposita illa, Ἀχιλῆος δρόμους καλλισταδίους, ullam ambiguitatem admittant.—Ceterum conferri jubent interpretes Steph. Byz. v. Ἀχίλλειος δρόμος, et Pausan. p. 192, 32. aliosque.

SEIDL. Versus sic dividendi λευκὰν—'Αχιλῆος | δρόμους—πόντον.

'Αχιλῆος] 'Αχιλλῆος Par. A.B. 'Αχιλλέως Flor. 1. 2.

439. δεσποσύνοις Marklandus. δεσποσύνας libri.

443. Hinc apparet, feminas quoque Græcas huic Dianæ Tauricæ mactatas fuisse. et proinde, non stricte, quamquam vere, sumendum est quod dicitur, v. 39. Ἕλλην ἀνήρ. Quare igitur, inquiet aliquis, non sacrificabant Chorum qui ex feminis Græcis constabat? Respondetur, quia illæ non *casu* aliquo illuc delatæ erant, sed regi Thoanti *venditæ*, utpote captivæ. MARK.

445. θάνῃ] Scribendum θάνοι cum Seidlero.

447. ἥδιστ' ἂν τήνδ'] Desideratur δὲ particula. Recte Musgravius ἡδίστην δ' ἂν, nisi quod ἡδίσταν scribere debebat, quod fecit Seidlerus, vel ἁδίσταν.

448. δεξαίμεσθ'] Scribendum δεξαίμεθ' ex Flor. 1. 2.

452. ὀνείρασι συμβαίην] Scribendum ὀνείροις ἐπιβαίην cum Hermanno.

453. οἴκοις] Scribendum δόμοις ex Par. A. Flor. 1. 2.

454. ἀπολαύειν] Non aptus videtur infinitivus. Corrigendum igitur fortasse ἀπολαύων. Masculini singularis numeri de choro muliebri usurpati exempla attulimus ad Hippol. 1105.

455. κοινὰν χάριν ὄλβῳ] Vertit Heathius: "*commune gaudium rebus secundis*," i. e. fortunatis hominibus proprium. SEIDL.

456—462. Iphigeniæ tribuebantur. Chori esse vidit Seidlerus.

456. διδύμοις] Scribendum δίδυμοι cum Marklando.

460. ναοῖσι Par. A. Flor. 1. 2. ἐν ναοῖσι Ald.

461. ἔλακεν codices. λάκε Ald.

463. ὦ πότνι'] Diana.

466. ἀναφαίνει refertur ad Ἕλλησι. Hoc enim dicit: *accipe victimas, quas hujus loci mos Græcis non probatas offerri ostendit:* i. e. quæ Græcis non videntur pie offerri. HERM.

467. ἔχῃ codices. ἔχοι Ald.

469. ἱροὶ] Scribebatur ἱεροί.

470. ναοῦ Valckenarius ad Phœn. 454. Vulgo ναούς.

472. ἆρα] ἄρα Ald.

473. τυγχάνει codices. τυγχάνοι Ald.

474. στερεῖσα Scaliger. Libri στερηθεῖσα.

475. ὅτῳ codices. ὅτι Ald.

477. ἐς] Recte εἰς Ald.

481. ἔσεσθ' ἀεὶ κάτω] Valde inutile est ἀεί. Probabiliter Dobræus ἔσεσθε δὴ κάτω.

482. νὼ Porsonus. Legebatur νῷν.

484. θανεῖν] Scribendum κτανεῖν cum Seidlero.

486. οὐχ codices. οὔθ' Ald. Recte οὐδ' Hermannus.

489. θ'] δ' Flor. 1.

494. εἴ τι codices. ἔστι Ald.

495. Ἕλληνος] Vid. ad v. 341.

498. φιλότητί γ' ἐσμὲν, οὐ Ald. Correctum ex codicibus.

500. καλοίμεθ'] κεκλήμεθ' Par. A. Sed correxit errorem librarius in margine.

503. φθονεῖς codices. φρονεῖς Ald.

509. εἶ κεῖθεν codices. ἐκεῖθεν Ald.

511. δ' addidit Scaliger.

516. τοῦδ' Barnesius. Libri τοῦτ'. Bothio τοῦθ' ὅρα scribendum videbatur.

518. ἰδὼν] ἰδεῖν Scaliger. Frustra.

522. τῶν ἐμῶν τινι] Agamemnoni.

533. εὖ. τί Musgravius. ἔστι libri.

535. Hoc versu utitur Diphilus apud Athen. 6. p. 247 C.. POR.

538. ἔγημεν] ἔγημ' ἐν Marklandus.

541. παῖς] δ' addit Hermannus.

544. εὐδαιμόνων] ἐστι addunt Flor. 1. 2.

552. δεινῶς codices. δεινὸς Ald.

553. θανών codices. κτανών Ald.

556. παῖς codices. πῶς Ald.

558. Valde inutile est τήνδε. Probabiliter αἷμα Elmsleius. Sic v. 78. ἐπειδὴ πατρὸς αἷμ' ἐπισάμην.

559. κακὸν adjectivum, δίκαιον substantivum est.

560. δίκαιος ὢν] *Licet justa ejus sit caussa.* SEIDL.

566. χάριν duplici potestate h. l. sumitur, primum præpositionis, κακῆς γυναικὸς χάριν ἀπώλετο, *ob improbam mulierem*, deinde substantivi, quare additum ἄχαριν, *periit ob improbam mulierem, qua re nullam sibi gratiam peperit.* Similiter Soph. Aj. 176. ἤ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν ex ἤ τινος νίκας χάριν et ἕνεκα τοῦ μὴ κεκαρπῶσθαι νίκαν. MATTH. κακὴν γυναῖκα intelligit Helenam.

568. *κούδαμοῦ καὶ πανταχοῦ*] Ubique terrarum errare cogitur. SEIDL.

569. Hunc versum afferunt Plut. Mor. p. 75 E. et Clem. Al. Protrept. c. 10. p. 81. POR.

570—575. Oresti tribuit Heathius: Iphigeniæ continuat Ald. 572—575. Oresti tribuunt Par. A.B.

570. *οὐδ'* Hermannus. *οὔθ'* libri.

572. *θεοῖς*] Scribendum *θείοις* cum Scaligero.

573. *ἓν δὲ λείπεται μόνον*] *ἓν δὲ λυπεῖται μόνον* Par. B.C. Quid dici debuerit, bene perspexit Musgravius, qui *ἓν δὲ λείπεται, πόνος,* corrigebat, non assecutus verba poetæ, quæ Hermannus restituisse videtur, *ἓν δὲ λυπεῖσθαι μόνον, ὅ τ' οὐκ ἄφρων ὢν*—.

575. *τοῖσιν εἰδόσιν*] Apud eos qui sciunt, i. e. totam rationem infortunii mei norunt. Se ipsum designat et Pyladem. SEIDL.

αι

579. *σπεύδουσ'* Musgravius. *σπουδαῖς* Ald. *σπουδῆς* Par. A.B. Offendit librarios singularis *σπεύδουσα* cum plurali *ἥκομεν* conjunctus, quo Euripides sæpius utitur, velut Herc. f. 858. *ἥλιον μαρτυρόμεσθα δρῶσ' ἃ δρᾶν οὐ βούλομαι.*

580. *κἀμοί· τὸ δ'* Marklandus. Vulgo *κἀμοὶ τόδ'.*

581. *ἔχει* codices. *ἔχοι* Ald.

582. *θέλοις* Portus. Libri *θέλεις.*

587. Non apparet quid *γε* particula sibi velit. Scribendum igitur *σφε* cum Marklando.

τάδε Piersonus. *ταῦτα* libri.

588—590. *οὐδένα γὰρ εἶχον ὅστις ἀγγεῖλαι μολὼν | εἰς Ἄργος αὖθις, τάς τ' ἐμὰς ἐπιστολὰς | πέμψειε σωθεὶς τῶν ἐμῶν φίλων τινί.*] Frustra critici in his versibus laborant ab molestiore, quam quæ Euripidi imputari possit, verbositate liberandis. Qui mihi non videtur dubitari posse quin ab interpolatore sint conficti, qui verba quibus usus est maximam partem ex præcedentibus sumpsit versibus Euripidis 582. *θέλοις ἄν, εἰ σώσαιμί σ', ἀγγεῖλαί τί μοι | πρὸς Ἄργος ἐλθὼν τοῖς ἐμοῖς ἐκεῖ φίλοις;* et ex v. 638. *τῶν ἐμῶν φίλων τινὶ πέμψω πρὸς Ἄργος.*

588. *ἀγγεῖλαι* Portus. *ἀγγεῖλαι* libri.

589. *ἐς*] Recte *εἰς* Ald.

αὖθις Par. A. *αὖτις* Ald.

τ' addidit Elmsleius.

νὶ

590. *τινὶ*] *τινὸς* Par. B. *τινὸς* Flor. 2.

475. ὅτῳ codices. ὅτι Ald.

477. ἐς] Recte εἰς Ald.

481. ἔσεσθ' ἀεὶ κάτω] Valde inutile est ἀεί. Probabiliter Dobræus ἔσεσθε δὴ κάτω.

482. νὼ Porsonus. Legebatur νῷν.

484. θανεῖν] Scribendum κτανεῖν cum Seidlero.

486. οὐχ codices. οὔθ' Ald. Recte οὐδ' Hermannus.

489. θ'] δ' Flor. 1.

494. εἴ τι codices. ἔστι Ald.

495. Ἕλληνος] Vid. ad v. 341.

498. φιλότητί γ' ἐσμὲν, οὐ Ald. Correctum ex codicibus.

500. καλοίμεθ'] κεκλήμεθ' Par. A. Sed correxit errorem librarius in margine.

503. φθονεῖς codices. φρονεῖς Ald.

509. εἶ κεῖθεν codices. ἐκεῖθεν Ald.

511. δ' addidit Scaliger.

516. τοὐδ' Barnesius. Libri τοῦτ'. Bothio τοῦθ' ὅρα scribendum videbatur.

518. ἰδὼν] ἰδεῖν Scaliger. Frustra.

522. τῶν ἐμῶν τινι] Agamemnoni.

533. εὖ. τί Musgravius. ἔστι libri.

535. Hoc versu utitur Diphilus apud Athen. 6. p. 247 C. POR.

538. ἔγημεν] ἔγημ' ἐν Marklandus.

541. παῖς] δ' addit Hermannus.

544. εὐδαιμόνων] ἐστι addunt Flor. 1. 2.

552. δεινῶς codices. δεινὸς Ald.

553. θανών codices. κτανών Ald.

556. παῖς codices. πῶς Ald.

558. Valde inutile est τήνδε. Probabiliter αἷμα Elmsleius. Sic v. 78. ἐπειδὴ πατρὸς αἷμ' ἐτισάμην.

559. κακὸν adjectivum, δίκαιον substantivum est.

560. δίκαιος ὤν] *Licet justa ejus sit caussa.* SEIDL.

566. χάριν duplici potestate h. l. sumitur, primum præpositionis, κακῆς γυναικὸς χάριν ἀπώλετο, *ob improbam mulierem*, deinde substantivi, quare additum ἄχαριν, *periit ob improbam mulierem, qua re nullam sibi gratiam peperit.* Similiter Soph. Aj. 176. ἤ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν ex ἤ τινος νίκας χάριν et ἕνεκα τοῦ μὴ κεκαρπῶσθαι [illegible] TTH. κακὴν γυναῖκα intelligit Helenam.

568. κουδαμοῦ καὶ πανταχοῦ] Ubique terrarum errare cogitur. SEIDL.

569. Hunc versum afferunt Plut. Mor. p. 75 E. et Clem. Al. Protrept. c. 10. p. 81. POR.

570—575. Oresti tribuit Heathius: Iphigeniæ continuat Ald. 572—575. Oresti tribuunt Par. A.B.

570. οὐδ' Hermannus. οὐθ' libri.

572. θεοῖς] Scribendum θείοις cum Scaligero.

573. ἓν δὲ λείπεται μόνον] ἓν δὲ λυπεῖται μόνον Par. B.C. Quid dici debuerit, bene perspexit Musgravius, qui ἓν δὲ λείπεται, πόνος, corrigebat, non assecutus verba poetæ, quæ Hermannus restituisse videtur, ἓν δὲ λυπεῖσθαι μόνον, ὅ τ' οὐκ ἄφρων ὤν—.

575. τοῖσιν εἰδόσιν] Apud eos qui sciunt, i. e. totam rationem infortunii mei norunt. Se ipsum designat et Pyladem. SEIDL.

579. σπεύδουσ' Musgravius. σπουδαῖς Ald. σπουδῆς (αι) Par. A.B. Offendit librarios singularis σπεύδουσα cum plurali ἥκομεν conjunctus, quo Euripides sæpius utitur, [illegible] Herc. f. 85[illegible]. ἥκομεν μαρτυρόμεσθα δρῶσ' ἃ δρᾶν οὐ βούλομαι.

580. κἀμοί· τὸ δ' Marklandus. Vulgo [illegible].

581. ἔχει codices. ἔχοι Ald.

582. θέλοις Portus. Libri θέλεις.

587. Non apparet quid γε particula sibi velit. [illegible] igitur σφε cum Marklando.

τάδε Piersonus. ταῦτα libri.

588—590. οὐδένα γὰρ εἶχον ὅστις ἀγγείλαι [illegible] αὖθις, τάς τ' ἐμὰς ἐπιστολὰς | πέμψειε [illegible] τινί.] Frustra critici in his versibus laborant ab [illegible], quam quæ Euripidi imputari possit, [illegible]. Qui mihi non videtur dubitari posse quin ab interpolatore sint conficti, qui verba quibus usus est maximam partem [illegible] dentibus sumpsit versibus Euripidis [illegible] σ', ἀγγεῖλαί τί μοι | πρὸς Ἄργος ἐλθὼν [illegible] ex v. 638. τῶν ἐμῶν φίλων τινὶ πέμψαι [illegible].

588. ἀγγείλαι Portus. ἀγγεῖλαι libri.

589. ἐς] Recte εἰς Ald.

αὖθις Par. A. αὖτις Ald.

τ' [illegible]it Elmsleius.

[illegible]] τινὸς P[illegible]ὸς Flor. [illegible]

591. *δυσγενὴς* codices. *δυσμενὴς* Ald.

592. *οἶσθα* codices. *ᾔσθα* Ald.

593. Verba *σώθητι καὶ σὺ* hoc ordine collocata nihil aliud significare possunt quam *serveris tu quoque*. Ex quo sequeretur in præcedentibus verbis alius esse hominis, ab Iphigenia vel servati vel servandi mentionem factam, quocum comparari posset Orestes. Jam si quis ad versus illos respici putet, qui nobis delendi videntur, 588—590, Orestes cum nuntio Argivo comparabitur, quem nullum unquam advenisse dixit Iphigenia: sin vero ad captivum illum, de quo agitur v. 584—587, servabitur Orestes similiter illi qui non servabitur. Quorum utrumque quum sanæ repugnet rationi, manifestum est non scriptum ab Euripide esse *σώθητι καὶ σύ*, sed *πείσθητι καὶ σύ*. Quo restituto non solum sententiarum consecutio optime procedit, sed magis etiam intelligitur quam inepte versus isti tres ab interpolatore sint interpositi. *πείσθητι καὶ σὺ* autem dicit Iphigenia ad captivum illum respiciens, qui precibus ipsius hoc dederat ut perscriberet literas Oresti tradendas.

598. *τόνδ' ἐμοὶ*] Scribebatur *τόνδε μοι*. Correctum ex Luciani Amor. c. 47.

603. *γενέσθω* codices. *γενέσθαι* Ald. Conf. Hecub. v. 880.

604. *πέμψει*] *πέμψω* Lucianus.

608. *ἢ 'μὲ* Porsonus. *ἤ με* libri.

610. *ὀρθῶς* Flor. 1. et supra scriptum in Par. B.C. Vulgo *ὀρθός*.

618. *τῆσδε*] Scribendum *τήνδε* cum Bothio.

619. *Ἄζηλα* et *εὐδαίμονα* pendent a subaudito *ἔργα*. Phrynichus apud Bekkerum Anecdot. Gr. p. 4. *Ἀνόητά γ', εἰ τοῦτ' ἦλθες ἐπιτάξων ἐμοί. ἀντὶ τοῦ, ἀνόητος εἶ ἐπιτάττων τοῦτο. Ἀττικὸν γὰρ τὸ λέγειν, ἀνόητα εἰ τοῦτ' ἐπιτάξεις.* Aristophanes Ran. 489. ΔΙ. *Κατέκειτ' ἂν ὀσφραινόμενος εἴπερ δειλὸς ἦν. | ἐγὼ δ' ἀνέστην, καὶ προσέτ' ἀπεψησάμην. |* ΞΑ. *Ἀνδρεῖά γ', ὦ Πόσειδον.* ELM.

626. *ἱρὸν*] Scribebatur *ἱερόν*.

πῦρ ἱερὸν ἔνδον] Diodorus 20, 14. de Carthaginiensibus: *Ἦν δὲ παρ' αὐτοῖς ἀνδριὰς Κρόνου χαλκοῦς, ἐκτετακὼς τὰς χεῖρας ὑπτίας ἐγκεκλιμένας ἐπὶ τὴν γῆν, ὥστε τὸν ἐπιτεθέντα τῶν παίδων ἀποκυλίεσθαι καὶ πίπτειν εἴς τι χάσμα πλῆρες πυρός. εἰκὸς δὲ καὶ τὸν Εὐριπίδην ἐντεῦθεν εἰληφέναι τὰ μυθολογούμενα παρ' αὐτῷ περὶ τὴν ἐν Ταύροις θυσίαν, ἐν οἷς εἰσάγει τὴν Ἰφιγένειαν ὑπὸ Ὀρέστου διερωτωμένην.* Tum hi versus sequuntur, in quorum

ultimo χθονὸς legitur, non πέτρας, ut nunc. Hæc observavit nobis Joh. Brodæus. De voce autem εὐρωπὸς nonnihil notandum, quia raro occurrit, Hesychius tamen agnoscit et explicat, puto ex hoc ipso loco sumtam: Εὐρωπὸν, σκοτεινὸν, πλατύ. BARN. De illis Carthaginiensium Phœnicumque sacris v. scriptores ad Hoeckio in Cretæ vol. 2. p. 74. citatos. HERM.

631. ἐγὼ λείψω] Scribendum ἐγὼ 'λλείψω cum Marklando.

633. Hunc versum habent codices, omittit Ald.

ἐλαίῳ (ἐλέῳ Par. A.B.)—κατασβέσω] Euripides non ita ineptus fuit ut oleo ignem exstingui diceret, quod in Patrocli rogo vino factum narrat Homerus Iliad. 23, 237. sed minus proprie loquentem Iphigeniam hoc dicere voluit, oleo se honorandi mortui caussa affuso effecturam ut citius consumpto corpore exstinguatur ignis, φαρμασσόμενος, ut Æschyli verbis utar, χρίματος ἁγνοῦ μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις. Imponebantur enim rogo vasa oleo repleta. Homerus Iliad. 23, 170. ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας πρὸς λέχεα κλίνων. et Odyss. 24, 67. HERM.

635. πυρὰν βαλῶ Canterus. πῦρ ἐμβαλῶ Par. A.B. Ald. πῦρ ἐμβαλὼν Par. C. Flor. 1. 2.

640. Deleantur commata ante et post verba οὓς δοκεῖ θανεῖν posita.

642. κατολ— | τὸν— | μελόμενον αἷμ. Ald.

644. ῥανίσι] Lacunam explet Elmsleius addito βαρβάρων. Versus vel ex dochmio compositus et ◡ ◡́◡ ◡ – –́ –; vel, quod probabilius videtur, ex versu ithyphallico et dochmio. Idem metrum v. 649.

646. σὲ] σὺ Flor. 1.

ἰὼ Seidlerus. Libri ὦ.

650. τοῖς] Recte Hermannus τοι.

651. ὦ σχέτλιοι πομπαί. | φεῦ φεῦ, διόλλυσαι. | αἰαῖ αἰαῖ] σχετλίους πομπάς Pyladis dicit chorus Argos remittendi. διόλλυσαι vero non ad eundem spectat Pyladem, sed ad Orestem Dianæ sacrificandum. Quod ex verbis ut nunc scripta leguntur divinamus magis quam intelligimus. Inepte enim verba φεῦ φεῦ διόλλυσαι ita adjiciuntur ut omnis absit diversæ personæ significatio. Scribendum videtur ὦ σχέτλιοι πομπαί. σὺ δὲ διόλλυσαι. | αἰαῖ, αἰαῖ. Interjectiones φεῦ φεῦ nihil aliud esse videntur quam usitatum librariis glossema vocularum αἰαῖ αἰαῖ, ut apud Soph. Œd. C. 1670. 1748. et alibi non raro.

654. *πότερος ὁ μέλλων*] *μᾶλλον* corrigendum videbatur Musgravio, *διολλύμενος* ex præcedente *διόλλυσαι* intelligenti. Mihi verba *πότερος ὁ μέλλων*, quæ ipsa metri forma huic loco non satis apta suspecta reddit, longioris versus reliquiæ esse videntur: qui si dochmiacus fuit, fortasse *ἄρ'* post *πότερος* lectum fuit. Sed hoc valde incertum, quum non solum post *μέλλων*, sed etiam ante hoc verbum aliquid excidisse possit.

655. Duo versus in Ald. quorum alter a *δίδυμα* incipit.

ἀμφίλογα] *ἀμφίφλογα* codd. et Ald. Correctum in ed. Brubachii.

μέμονε] *μεμῆνε* Par. B.C. Flor. 1. *μέμηνε* Flor. 1.

658. *Πυλάδη, πέπονθας ταυτὸ, πρὸς θεῶν, ἐμοί;*] Veteres Attici, ut alibi monui, libentius *ταυτὸν* dicebant quam *ταυτό*. Malim igitur *πέπονθας ταυτὰ*, ut in Bacch. 189. *Ταυτά μοι πάσχεις ἄρα.* Sic etiam Aristophanes Eccl. 339. *Νὴ τὸν Ποσειδῶ, ταυτὰ τοίνυν ἀντίκρυς | ἐμοὶ πέπονθας.* Epicrates apud Athenæum p. 570. B. *πεπονθέναι δὲ ταυτά μοι δοκεῖ | τοῖς ἀετοῖς.* Plato Euthyphrone p. 8. D. *Οὐκ οὖν ταυτά γε ταῦτα καὶ οἱ θεοὶ πεπόνθασιν*, etc. Polit. 5. p. 468 D. *Πεισόμεθα ἄρα (ἦν δ' ἐγὼ) ταυτά γε Ὁμήρῳ.* Pro plurali accipiendum est *ταύτ'* apud nostrum Ion. 330. *πέπονθέ τις σῇ μητρὶ ταύτ' ἄλλη γυνή.* ELM. Recte Elmsleius *ταὐτά* corrigit.

663. *Ἀχιλλέως* codices. *Ἀχιλέως* Ald.

664. *ᾤκτειρ'* Heathius. *ᾤκτειρεν* libri.

τέ με Schæferus. *τ' ἐμέ* libri.

669. *φθάσας* codices. *φράσας* Ald.

670. *τῶν*] *τοι* Hermannus.

671. *ἐπιστροφὴ*, de quo vocabulo Blomfieldius in glossario Æschyli Sept. ad Theb. 645. hic passive dictum de iis quos alii accedunt. HERM.

674. *σοῦ* Porsonus. Vulgo *σου*.

675. *κοινῇ δὲ πλεύσας*] Legebatur *κοινῇ τ' ἔπλευσα.* Emendavit Elmsleius, allato exemplo simillimo Hippol. 22. *τὰ πολλὰ δὲ | πάλαι προκόψασ', οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ.*

676. Soph. Antig. 924. *τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην.* ubi hunc locum attulit Musgrav. De idiomate Græcæ linguæ, quo *virtus*, *vitium* pro laude virtutis, crimine vitii ponitur, vid. Schæferi annotationem in Jacobsii notis ad Anthol. Palat. vol. 3. p. 973. MATTH.

679. *προδοὺς σὲ* L. Dindorfius. Vulgo *προδούς σε*.

σώζεσθ'] Notanda elisio diphthongi, cujus tam rara apud tragicos exempla sunt ut valde probabilis Elmsleii conjectura videtur *προδοὺς σεσῶσθαί σ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος.* qui de collocatione pronominis *σε* locum comparat aliqua ex parte similem Ion. 293. *καὶ πῶς ξένος σ' ὢν ἔσχεν οὖσαν ἐγγενῆ;*

682. *ἔγκληρον ὡς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν*] Versus non ab Euripide scriptus. Quem qui addidit, declarare voluit qua via Orestis necati bona ad Pyladem sint perventura, sed verbis usus est tam ineptis ut Pylades Electram, quam in matrimonium pridem duxerat, nondum videatur duxisse. Quæ sententiæ absurditas nascitur ex præsenti *γαμῶν* propter metri necessitatem pro *γεγαμηκώς* posito. Ceterum in Flor. 1. *ἄκληρον* scriptum.

687. *κακά*] *ἐμέ* Porsonus recte.

690. *ὃ γὰρ σὺ λυπρὸν κἀπονείδιστον λέγεις, ταῦτ' ἐστὶν ἡμῖν, εἰ σὲ συμμοχθοῦντ' ἐμοὶ κτενῶ.*] Hic quidem *ταῦτα* solœcum est, rectiusque Marklandus *τοῦτο* legebat. Modo ne hic utrovis numero pronomen hoc alienum esset. Quippe *οὗτος*, ubi sic post relativum infertur, rei accuratius designandæ et ab aliis distinguendæ inservit. Atqui minime hic quæritur quid tandem sit illud quod turpe Oresti sit, sed num illud quod Pylades sibi dedecori fore dixerat, Oresti non perinde sit ignominiosum futurum. Itaque accentum tantum emenda: *ὃ γὰρ σὺ λυπρὸν κἀπονείδιστον λέγεις, ταὔτ' ἐστὶν ἡμῖν.* L. DINDORF.

692. *λύειν* Is. Vossius. *λύσειν* Ald. *λήγειν* Par. A. *λήσειν* (γ superscr.) Par. B.C. Flor. 2. *λήσειν* Flor. 1.

699. Citant hunc locum Etym. M. p. 410, 42. Photius p. 53. et grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 97, 29. SEIDL. Versum proximum scholiasta Pind. Ol. 13, 27. POR.

705. *ἁγνισθεὶς*] *Immolatus.* Hesych. *ἁγνίσαι: ἀποθῦσαι, διαφθεῖραι.* REISK.

707. *ὁρῶν* codices. *προδοὺς* Ald.

708. *εὗρον*] Scribendum *ηὗρον.*

709. *ὦ συγκυναγὲ καὶ συνεκτραφεὶς ἐμοὶ*] Cum Agamemnon ab Ægistho cæderetur, Electra soror fratrem Orestem, tum ferme undecennem, furtim subduxit et in Phocidem misit ad avunculum Strophium; qui educabat eum in virum una cum filio suo, Pylada. Vid. Æschyli et Sophoclis Electram et Choëphoras. Pindari Schol.—*Ὁ δὲ Ὀρέστης, ἔτι νεώτερος ὢν, τῆς μητρὸς ἀποφυγὼν χεῖρας, πρὸς Στρόφιον, τὸν Πυλάδου πατέρα,*

παρεγένετο, οἰκοῦντα πρὸς τοὔσχατον τοῦ Παρνασσοῦ. ad Pyth. Od. 11. BARN.

710. ὦ codices. ὡς Ald.

713. ἀπήλασ' Heathius. ἀπήλασεν libri.

719. διέφθορεν codices. διέφθειρεν Ald.

σε] με Par. A. Flor. 1. 2. Ald.

720. ἕστηκας codices. ἕστηκα Ald.

725. ἀπέλθεθ' ὑμεῖς] Chori partem compellari putat Marklandus, satellites quosdam Scythas Musgravius. Sed vere Heathius ministros illos intelligit, quos e scena egrediens Iphigenia ad captivorum custodiam in scena reliquerat. Conf. supra v. 638.

φυλάσσετ' αὐτοὺς, πρόσπολοι, δεσμῶν ἄτερ.

et v. 469. seqq. SEIDL.

727. πολύθυροι] Libri πολύθρηνοι, ex quo Scaliger et alii fecerant πολύθροοι. Ex Msti Oxoniensis lectione πολύθηροι jam Marklandus inciderat in πολύθυροι, (quod apud Aristotelem legitur Rhetor. 3, 6.) sed respuebat illud Pollucis auctoritate deterritus 4, 18. οἱ δὲ 'Αττικοὶ, γραμματεῖον δίθυρον· καὶ θύρας τὰς πτύχας, ἄχρι δύο· εἶτα πτύχας, καὶ τρίπτυχον καὶ πολύπτυχον. Ac profecto idem perhibet Hesychius v. θυρὶς, ubi Albertius confert Polluc. 10, 57. Recte tamen Musgravius πολύθυροι recepit, his legibus poetam teneri dubitans. Adde aliud, quod non dicit δέλτον πολύθυρον, pro quo fortasse dicendum erat δέλτον πολύπτυχον, sed ipsas διαπτυχὰς δέλτου vocat πολυθύρους, quas ne poterat quidem apte vocare πολυπτύχους. SEIDL.

728. ξένοι liber Oxoniensis Marklandi ex conjectura, ut videtur viri docti. Vulgo ξένοις, quod revocandum.

729. αὐτὸς] αὐτὸς libri.

730. τε codices (nisi quod δὲ Flor. 1.). γε Ald.

731. μὴ 'πονοστήσας] Scribendum μἀπονοστήσας.

733. τήνδε codices. τάνδε Ald.

738. Idem versus Med. 748.

742. ναὶ, ab librariis etiam alibi interdum additum, recte omittere videntur Par. A.C.

εἰσβήσω] Scribendum ἐσβήσω.

744. δώσω Pyladi, reliqua verba Iphigeniæ tribuit Ald. Correctum ex codicibus.

τοῖς ἐμοῖς] Ineptum est δώσω ab Iphigenia ex persona Pyladis, τοῖς ἐμοῖς autem ex sua ipsius persona dici. Sensit per-

versitatem Reiskius, cui τοῖς ἐκεῖ φίλοις corrigendum videbatur. Sed probabilior Bothii conjectura est τοῖσι σοῖς, quod ab oscitante librario facile in τοῖς ἐμοῖς mutari potuit. Minus probabiliter δώσω in δώσειν mutes.

747. Oresti tribuunt Par. C. et Ald.: Pyladi libri reliqui. τοισίδ' Marklandus. τοῖσιν libri, nisi quod τοῖς Par. A.

752. ποδός] χθονός Par. A.

754. αὖθις ἔσται καιρὸς Piersonus. Legebatur αὖτις ἔσται καινός. Bothio scribendum videbatur ἀλλ' οὔτις (λόγος) ἔστ' ἄκαιρος, *enimvero nullus* (sermo) *intempestivus est, si bene habet.* Sed hoc per γὰρ particulam potius dicendum fuisset quam per ἀλλά. Recte Piersonus. Nam Iphigenia quum a Pylade tantum impetraverit quantum impetrasse ipsius intererat, auditis Pyladis verbis ἄκουε δή νυν ὃν παρήλθομεν λόγον metuit ne quam ille moveat vel difficultatem vel dubitationem Iphigeniæ incommodam.

756. χρημάτων μέτα] Marklandus conjicit γραμμάτων μέτα, *cum scriptura,* coll. Iph. Aul. 37. et 322. et nostræ fabulæ paulo post v. 764. Nulla enim tunc Pyladi χρήματα fuisse, de quibus sollicitus esset. Verum illud γραμμάτων mirifice languet. Per se enim intelligitur, δέλτῳ pereunte etiam γράμματα peritura. Μετὰ χρημάτων intellige, *cum rebus meis,* non, *cum divitiis.* Atqui habere semper aliquid oportet eum, qui navi longum iter facturus est. Innuit simul Pylades, magis etiam curæ sibi fore, epistolam ut servet, quam ut res suas. Verum esse χρημάτων, certissimo indicio sunt verba proximi versus, σῶμα δ' ἐκσώσω μόνον. SEIDL.

757. ἐκσώσω codices. ἐκδώσω Ald.

759. πολλὰ γὰρ πολλῶν κυρεῖ] *Multa enim multa obtinent,* aut *per plurima plurimis prospicitur.* HEATH. Colon post κυρεῖ ponendum typotheta in finem versus proximi transtulit: qui error ex L. Dindorfii editione in meam transiit.

760. 761. Ex hoc loco scriptor prologi Iphigeniæ Aulidensis adumbravit, ut videtur, v. 112. ἃ δὲ κέκευθε δέλτος ἐν πτυχαῖς | λόγῳ φράσω σοι πάντα τἀγγεγραμμένα.

761. ἀναγγεῖλαι] ἀναγγεῖλαν Flor. 1. 2. Non sine veri specie Elmsleius conjecit ἀπαγγεῖλαι. Potest tamen ἀναγγεῖλαι eo defendi, quod etsi hospites non missi a cognâtis Iphigeniæ erant nuncii, tamen de iis rettulerant. HERM.

765. ἐμοί] ἐμούς Flor. 1.

769. *τἀγαμέμνονος*] *τὠγαμέμνονος* Par. C. Flor. 1. 2.

773. *μή λόγοις ἔκπλησσέ με*] Scribo, *μὴ λόγου δ' ἔκπλησσέ με*, *ne vero me excute ex sermone*, i. e. ne me loquentem interpella, ne interrumpe sermonem meum. vide supra, v. 240. Orest. 548. Τὸ *γῆρας—τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου*. sic *ἐκπλήττειν κομπασμάτων*, Æschyl. Prometh. 360. *ἀποσχίζειν τοῦ λόγου*, Aristoph. Nub. 1410. Vide omnino Hemsterhuis. ad Tho. Magistrum v. Ἐκπλήττειν. Vulgata falsum dicit. nullis enim *λόγοις* Iphigeniam *ἐξέπληξεν* Orestes: sed eam *λόγου ἐξέπληξεν*, *interrupit sermonem* ejus. MARKL. Scribendum *λόγων* cum Seidlero.

776. *ξενοφόνους* codices. *ξενοκτόνους* Ald. Sic *ξενοφονία* pro *ξενοκτονία* Isocrati p. 228 D. restitutum ex codice Urbinate.

777. *εὑρήμεθα*] Scribendum *ηὑρήμεθα*.

779. *αὖθις*] *αὖτις* Ald. et, ut opinor, codices.

780. 781. Quæ Pyladi in libris tribuuntur verba, Orestis esse recte monet Hermannus.

782. *τάχ' οὖν ἐρωτῶν σ' εἰς ἄπιστ' ἀφίξομαι*] Frustra in hoc versu corrigendo laborant critici, qui ab interpolatore additus est, lectoris animum ad miraculum illud præparaturus, quod proximis versibus narrat Iphigenia.

786. *ᾤκισ'* Ald. *ᾤκησ'* codices.

787. *τάδ'*] *ταῦτ'* Plutarchus Mor. p. 182 E.

ἐστὶ τὰν Plutarchus. Legebatur *ἐστὶν ἐν*.

789. *ὀμόσασ'*] *ὀμόσας* Par. A. et *ας* superscriptum in Par. B. Flor. 2.

795. *ἐκπεπληγμένος* codices. *ἐκπεπληγμένη* Ald. ad *σύγγονος* relatum, quod corrector posuit vitiosa deceptus scriptura *ἀπιστῶ*.

796. *σ' ἀπίστῳ* Marklandus. *ἀπιστῶ* libri.

799. *χραίνεις*] *χραίνοις* Flor. 1. 2.

802. *δοκοῦσ'* Flor. 1. 2. *δοκῶν* Ald.

804. *Ἄργος μεστὸν αὐτοῦ ἐστι*, *Argos plenum est illo*, non significat *Argos eum habet*, sed *Argos ab illo frequentatur*. Apte Erfurdtius confert Porsoni notam ad Orest. 54. SEIDL.

807. *γε* Seidlerus. *τε* libri.

οὐ 'κπέφυκ' Elmsleius. Legebatur *ἐκπέφυκ'*.

808. *ἔχεις*] *ἔχοις* Flor. 1. 2.

811. *ἀκοῇ* Marklandus. *ἄκουε* libri.

812. *οἶσθα*] *οἶδα* Ald. Correctum in ed. Brubachii.

815. *κάμπτει*] *κάμπτῃ* libri. Scribendum *κάμπτεις* cum Blomfieldo in glossario Æschyli Agam. 335.

818. Moris erat, ut iis, qui nuptias facerent, *λουτρὰ* mitterentur, aut ipsi illi ferenda sibi curarent. Vid. Hesych. v. *λουτροφόρα ἄγγη* et *λουτροφόρος*, coll. Suida, v. *λουτροφόρος* atque ad eum Kustero, Polluce 3, 43. Etym. M. p. 568. 57. sqq. SEIDL.

819. *Nuptiæ enim bonæ*, cum nobili viro ineundæ, *non effecerunt ut lavacris a matre ministrandis carerem*. MATTH.

820. *δοῦσα*] Intelligendum *οἶσθα* ex prægresso *οἶδα*. SEIDL.

828. In Ald. duo versus, quorum alter ab *χθονὸς* incipit. Conjungenda verba *ἔχω—φίλος* in unum versum, qui ex penthemimere iambico, dactylo et duobus dochmiis constat.

832. *δάκρυ' ἀδάκρυα* Musgravius. *δάκρυα δάκρυα* Ald. Sed alterum *δάκρυα* om. codices, prius autem *δάκρυα* in Par. A.B. cum apostropho scriptum *δάκρυ'*, licet consonans sequatur litera. Totus versus sic restituendus videtur *κατὰ δὲ δάκρυα, κατὰ δὲ γόος χαρά θ' ἅμα.*

834. *τόδ' ἔτι τόδ' ἔτι βρέφος* Hermannus. *τὸ δέ τι βρέφος* libri. Præstat quod in novissima editione posuit Hermannus *τότε σε τότ' ἔτι βρέφος.* Conjungenda autem in unum versum verba *τότε σε—δόμοις.*

835. *ἀγκάλαισι* codices. *ἀγκάλαις* Ald.

837. *κρεῖσσον ἢ λόγοισιν*] Videtur ellipsis esse pro *κρεῖσσον ἢ λόγοισιν εἰπεῖν.* Sic Suppl. 846. *κρεῖσσον ἢ λέξαι λόγῳ.* MUSG.

εὐτυχῶν [*ἐμοῦ*] *τύχαι*] *εὐτυχῶν ἐμοῦ ψυχά* Ald. Recte Elmsleius *εὐτυχῶν τύχαι*, deleto *ἐμοῦ*, quod ad *ψυχά* adscriptum fuit. *εὐτυχῶν* genitivus est.

838. Scribendum uno versu *τί φῶ—ἀπέβα.*

840. *ἀπέβα* Matthiæ editio ex conjectura Reiskii. Recte libri *ἐπέβα, accidit.*

842. *ἡδονὰν*] Scribendum *ἀδονάν.*

845. *ὦ—ὦ*] Scribendum *ἰὼ—ἰὼ* cum Seidlero.

Κυκλωπίδες ἑστίαι] Scribendum *Κυκλωπὶς ἑστία* cum Hermanno.

847. *ζόας*] *ζοᾶς* Blomfieldus. *ζωᾶς* libri.

848. Scribendum cum Seidlero, verbis unum in versum

conjunctis, ὅτι μοι συνομαίμονα τόνδε δόμοισιν ἐξεθρέψω φάος. Versus a dactylis ὅτι μοι συνομαίμονα in dochmios transit. Idem metrum v. 875.

853. ἐγὼ δ' ἁ μέλεος Seidlerus. ἐγὼ (δὲ addit Par. A.) μέλεος Ald. Recte Hermannus ἐγὼ δὴ μέλεος.

856. ὦ addidit Seidlerus.

857. εἰς] Scribendum ἐς, et uno quidem versu ἐς—ἀγόμαν. λέκτρων codices. λύκων Ald.

858. δολίαν] Scribendum δόλιον.

861. Personæ in Ald. sic descriptæ 'Ορ. φεῦ—. 'Ιφ. ᾤμωξα—. 'Ορ. ἄλλα—. 'Ιφ. δεῖν' ἔτλαν etc. Correxit Tyrwhittus.

τῶν ἐκεῖ Seidlerus. Aberat τῶν.

864. Hunc versum trimetrum fuisse probabilis est conjectura Hermanni, cui ὦ φίλος vel simile quid post ἔλαχον excidisse videtur.

869. ὦ—τόλμας | δεῖν'— | ὤμοι— | παρὰ— | ὄλεθρον— | δαϊχθείς— | δ' ἐπ'— Ald.

870. Alterum δεῖν' ἔτλαν recte delere videtur Bothius. Quo facto unus erit versus ὦ μελέα—σύγγονε.

871. ἀπέφυγες Musgravius. ἀμπέφυγες Par. A. ἀμφέφυγες Flor. 1. 2. Ald.

872. χερῶν Flor. 1. 2. χειρῶν Ald.

873. αὐτοῖς—συγκυρήσει Hermannus. Legebatur αὐτοῖσι—συγχωρήσει.

875—883. Duo versus, τίνα σοι—'Αργείαν, et πρὶν—ἀνευρίσκειν. De metro conf. ad v. 848.

876. πάλιν— | ἀπὸ φόνου— | πατρίδ'— | πρὶν— | αἵματι— | τόδε τόδε— | χρέος— | πότερον— | ἀλλὰ— | θανάτῳ— | βάρβαρα— | καὶ διόδους— | διὰ— | μὴν— | πέτρας— | ναΐοισι— | τάλαινα τάλαινα | τίς— | ἢ θεὸς— | τι τῶν— | πόρον— | δυοῖν — | φανεῖ—ἔκλυσιν Ald.

πόλεως] Disyllabum.

880. ξίφος] ξίφους Flor. 1. 2.

881. παλαῖσαι] Scribendum πελάσαι ex codicibus. "Verbi πελάζειν insolentior etiam usus est in Hel. 361. αὐτοσίδαρον ἔσω πελάσω διὰ σαρκὸς ἅμιλλαν." SEIDL.

τόδε Seidlerus. τόδε τόδε libri.

886. ἄρα] ἀνὰ Marklandus. recte fortasse.

888. δι' ὁδοὺς Barnesius. Libri διόδους.

890. Scribendum uno versu στενοπόρου—δρασμοῖς.

στενοπόρου] *στεινοπόρου* Par. A.

891. *ναίοισιν* Seidlerus. *ναίοισι* libri.

895. *τίς ἂν οὖν τάδ' ἂν ἢ θεὸς ἢ βροτὸς ἢ*] Interpolata hujus versus lectio est a grammatico anapæstos restituente, non cogitante autem solœcum esse *ἂν*, idque duplicatum adeo, cum indicativo futuri conjunctum *φανεῖ*. Neque apparet unde pendeat accusativus *τάδε*. Mihi hæc sic fere videntur esse redintegranda,

> *τάλαινα τάλαινα, τίς οὖν τάδ' ἰδὼν*
> *ἢ θεὸς ἢ βροτὸς*
> *τῶν ἀδοκήτων πόρον εὔπορον ἐξανύσας*—.

Dochmius est *ἢ θεὸς ἢ βροτός*. In verbis proximis scripturam vulgatam *ἢ τί τῶν ἀδοκήτων* ineptam esse bene intellexit Matthiæ. "Recte Seidler.: *τί* quid sibi velit, nemo dixerit. Ipse conj. *τύχα* et hinc *ἐξανύσασα*. Sed post *ἢ θεὸς ἢ βροτός* non poterat commemorari tertium, quod præter hominem vel deum opem ferre posset, ut *casus aliquis inopinatus*; nam hunc ipsi dii moderantur." Cum verbis *τῶν ἀδοκήτων πόρον* comparandum quod in fine aliquot fabularum Euripidis legitur *τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον ηὗρε θεός*.

897. *ἄπορον*] Quod supra adscivi *εὔπορον*, Hermanni emendationi debetur.

898. Unus versus *δυοῖν—ἔκλυσιν*.

δυοῖν τοῖν μόνοιν] Nullam rationem habet Electræ, quam absentem quidem, sed superstitem esse dixerat Orestes v. 562. "Sed in tanta familiæ suæ clade jam sola sibi Iphigenia cum fratre videtur esse superstes. Eandem video esse Brunckii sententiam ad Soph. Ant. 941." SEIDL.

901. Legebatur *ἐν τοῖσι θαυμαστοῖσι καὶ μύθων πέρα τάδ' εἶδον αὐτή, καὶ κλύουσ' ἀπαγγελῶ*. Hæc sic accepta ab interpretibus videntur: Miracula hæc narrabo ut quæ ipsa viderim et audiverim. Ubi ne illud dicam, Orestis et Iphigeniæ agnitionem rem esse visu magis quam auditu percipiendam, ab initio fieri nequit ut hæc sit illorum verborum sententia. Duæ enim sunt diversæ enunciationes *τάδ' εἶδον αὐτή* et *κλύουσα ἀπαγγελῶ*, quas non temere licet inter se commiscere et alteram ad alteram transferre. Id quod certissimum est. Ita vero alia illico sententia enascitur, et vah quam absurda: Miracula hæc fide

majora ipsa vidi, et tanquam quæ audiverim narrabo. *Audiverim* vero, si vidit ipsa? Sane auribus ea viderit necesse est, ac non post demum narrabit, sed jam nunc incipit narrare miracula. Ego vero has nugas sic ad sanam rationem revocandas censeo: *ἐν τοῖσι θαυμαστοῖσι καὶ μύθων πέρα τάδ' εἶδον αὐτὴ κοὐ κλύουσ' ἀπαγγελῶ.* Non accepta, inquit, ab aliis hæc miracula narrabo, sed quorum ipsa testis oculata fuerim. Hac sententia nihil apud tragicos frequentius est. Supplicibus v. 684. *λεύσσων δὲ ταῦτα κοὐ κλύων οὐκ ἔχω τί πρῶτον εἴπω.* Medea v. 652. *εἴδομεν οὐκ ἐξ ἑτέρων μύθων ἔχομεν φράσασθαι.* Troadibus v. 481. *καὶ τὸν φυτουργὸν Πρίαμον οὐκ ἄλλων πάρα κλύουσ' ἔκλαυσα τοῖσδε δ' εἶδον ὄμμασιν αὐτὴ κατασφαγέντα.* Æschylus Persis v. 266. *καὶ μὴν παρών γε κοὐ λόγους ἄλλων κλύων Πέρσαις φράσαιμ' ἂν οἷ' ἐπορσύνθη κακά.* Et quæ alia alibi innumera exstant similia exempla. L. DINDORF.

902—908. Pyladi tribuit Heathius: choro continuant libri.

905. *ὄνομα* (*ὄμμα* Par. A.) *τῆς σωτηρίας*] Sic noster Medea 125. *τῶν μετρίων—τοὔνομα* pro *τὰ μέτρια.* Hec. 381. *τῆς εὐγενείας ὄνομα.* Orest. 1082. *ὦ ποθεινὸν ὄνομ' ὁμιλίας ἐμῆς,* ubi bene schol. *ὦ ποθεινὴ ὁμιλία ἐμοί, τουτέστι σύ, ᾧ ποθεινῶς ὡμίλουν ἐγώ.* Ad eundem modum explicandum *σὸν ὄνομα,* Hec. 435. et alibi, ut nihil amplius significet quam *σέ.* Nam ita etiam in nostri Fragm. Aug. 7, 3. *τοὐλεύθερον ὄνομα* positum est pro simplici *ἐλευθερία.* SEIDL.

907. *μὴ 'κβάντας*] *μὴ 'μβάντας* Flor. 1. Sensum hujus et sq. versus sic explico: *Prudentes homines convenit, non, fortunam, in qua constituti sunt, non respicientes* (*ἐκβάντας τύχης*), *aliis rebus a fortuna sua alienis, quum opportunitate oblatæ sint, sese oblectare in iisque fruendis tempus terere;* nunc enim Orestes et Iphigenia, de fortuna sua et discrimine non cogitantes, mutuis amplexibus se oblectaverant. MATTH.

910. *τις* Flor. 1. 2. *τι* Ald. Similis sententia est versus Æschylei Pers. 742. *ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τις αὐτός, χὠ θεὸς ξυνάπτεται.*

912. *οὐδέν μ' ἐπίσχει γ'* Ald. *οὐδέν μ' ἐπίσχῃ γ'* codices. Recte Elmsleius de scripturæ veritate dubitavit. Ineptum est enim præsens pro futuro positum. Corrigendum videtur *οὐδέν μ' ἐπισχήσει οὐδ' ἀποστήσει λόγου.* Librorum scriptura *ἐπίσχῃ γ'* ex *ἐπισχήσ'* orta est, quod librarii crasin ignorantes scripse-

runt, quemadmodum ἐπ' οὐ et ἐπ' οὐδέ pro ἐπεὶ οὐ et ἐπεὶ οὐδέ scribere solent. Non alienam autem ab terminatione verbi ει crasin esse habitam Aristophanis exempla nonnulla ostendunt κλαύσᾶρα, οἰμώξᾶρα, ἀγορασᾶγένειος.

ἀποστήσει] ἀποστήσῃ codices. ἀπιστήσει Ald.

914. φίλα γὰρ ἔσται πάντ' ἐμοί] Accepta mihi erunt omnia, i. e. quidquid dixeris, certe cognovisse mihi jucundum erit. SEIDL.

918. ὁ δ' L. Dindorfius. Vulgo ὅδ'.

ἐμός codices. ἐμοί Ald.

930. ἦ που] οὔπω Flor. 1. 2. Scribendum οὔ που cum Hermanno. Vid. ad Hel. 135.

931. Ἐρινύων Flor. 1. 2. Vulgo Ἐριννύων. Scribendum Ἐρινῦν hic et v. 970. Vid. ad Phœn. 1306.

932. ἠγγέλθης Elmsleius. Libri ἠγγέλης.

934. σ' addidit Marklandus.

935. στόμι'] *Rictus. Cruento rictu* vel *ore me impetentes.* Hesych. στόμια: χάσματα. REISK.

938. δρᾶσαι] Libri δράσειν. Correxit Musgravius.

942. ἔνθεν μοι πόδα] Scribendum ἔνθ' ἐμὸν πόδα: *tum*, inquit, *me Athenas misit Apollo.* Sic in Hecuba 977. τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα; HERM.

943. ἐς τὰς Ἀθήνας *ἔπεμπε Λοξίας] Post Ἀθήνας legebantur particulæ δή γ', quas metri explendi caussa adjectas esse Elmsleius aliique animadverterunt. Scribendum videtur ἐς γῆν Ἀθηναίων ἔπεμπε Λοξίας· cujus glossema τὰς Ἀθήνας in textum illatum fecit ut versus hiaret.

944. ταῖς ἀνωνύμοις θεαῖς] Similiter de Eumenidibus Soph. Œd. C. 128. ἃς τρέμομεν λέγειν. SEIDL.

946. μιάσματος] Cædem dicit Halirrhothii, de quo vid. ad Electr. 1260.

947. ἐλθὼν Flor. 1. ἐλθὼν (superscr. όντα) Par C. Flor. 2. ἐλθόντα Ald.

μ' addidit Barnesius.

ξένων] ξένος (superscr. ων) Par. A.

950. στέγει Ald. τέγει codices.

951. σιγῇ δ' ἐτεκτήναντ'] σιγὴ δ' ἐτεκτῆναι Ald. Correctum ex codicibus.

952. αὐτῶν Scaliger. αὐτοῦ libri. "Matris cæde contaminato quid Athenis evenerit Oresti narrant Athen. ex Atthide Pha-

nodemi 10. p. 437 C. et Plutarch. Mor. p. 613 B. Conf. Meurs. de regn. Athen. 3, 8. et Stanlei. ad Æsch. Choëph. 289." VALCK. Diatr. in Eurip. p. 246.

955. *κἀγὼ 'ξελέγξαι* Marklandus. Libri *κἄγωγ' ἐξελέγξαι.*

957. *οὕνεκ' ἦν μητρὸς φονεύς*] Hæc verba ex *εἰδέναι* pendent. Ita se gerebat Orestes ut ignorare cædem matris videretur, quasi qui non interfecisset matrem, sed miraretur institutum Atheniensium, quo hospites tam contemptim tractarentur. HERM.

959. *τελετὴν γενέσθαι,* "cerimoniæ originem dedisse." Heathius. Malim *festo.* Citant interpretes Aristoph. schol. Equit. v. 95. Kust. Acharn. 1001. 1075. Festum illud vocabatur Χόες. Χοῆρες ἄγγος poetice dixit pro simplici χοᾶ, i. e. ἄγγος, quod continet octo cotylas. SEIDL.

964. *εἰπὼν ἀκούσας θ'*] Apollo ipse et adversarios audiens et iis respondens Orestem defendebat. Ad totum hunc locum intelligendum faciunt Æschyli Eumenides. SEIDL.

967. *φόνια πειρατήρια*] Judicium ubi quis de capite periclitatur. SEIDL.

969. *ψῆφον παρ' αὐτήν*] Piersonus ad Mœr. p. 351. recte interpretatur *juxta ipsum locum, ubi suffragia lata sunt. ὡρίσαντ',* i. e. *sibi pactæ sunt templum habere.* Quare neutiquam cum Marklando scribendum *ὥρισαν γ'.* Medium hic propriam suam habet vim. SEIDL.

ἱρὸν] Scribebatur *ἱερόν.*

970. *'Ερινύων*] Libri *'Εριννύων.* Scribendum *'Ερινῦν.* Vid. ad v. 931.

975. *σώσει*] *σώσοι* Blomfieldus. Non opus.

976. *λακὼν* Scaliger. Legebatur *λαβών.*

980. *ἣν* Seidlerus. *ἂν* libri.

983. *φιληθεῖσ'* codices. *φίλη γ'* Ald.

984. *δ' ἐμὲ* Seidlerus. Vulgo *δέ με.*

986. *ληψόμεσθα*] *ληψόμεθα* Par. B.C.

987. *δεινή τις ὀργὴ δαιμόνων ἐπέζεσε τὸ Ταντάλειον σπέρμα*] Cum dativo hoc verbum construxit Hecub. 583. *δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσεν πόλει τε τῇμῇ.* neque hoc in loco cum accusativo erat conjuncturus, nisi sequeretur aptum huic casui verbum *διὰ πόνων τ' ἄγει.* Sic Soph. El. 1005. *λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν*

οὐδ' ἐπωφελεῖ, non ἡμῖν dixit, quæ est usitata verbi λυσιτελεῖν constructio, sed ἡμᾶς propter ἐπωφελεῖ.

988. ἄγει Canterus. ἀεί libri.

990. σὲ] σὺ Par. A.

εἰσιδεῖν] ἐσιδεῖν Flor. 1. 2.

991. σέ Canterus. σοί libri.

πόνων codices (πονοῦ Par. A.) πόνον Ald.

992. κτανόντι Heathius. κτανοῦντι libri.

995. τ' Marklandus. Vulgo δ'.

999. ἕν τι] ἕν τοι Flor. 1.

τοῦθ'] Scribendum ταῦθ' cum Marklando.

1006. γυναικὸς Ald. haud dubie ex conjectura correctoris propter ἀνὴρ, quod præcedit, facta. γυναικῶν codices: quod restituendum.

1008. κοινόφρων] Non plus significat quam simplex κοινῇ.

1010. ἥξω δέ γ', ἥνπερ καὐτὸς ἐνταυθοῖ πέσω, | πρὸς οἶκον, ἢ σοῦ κατθανὼν μενῶ μέτα] In his apertum est ipsa sententia postulante corrigendum esse μὴ αὐτὸς, quod per crasin scriptum μαὐτὸς sollemni errore in καὐτὸς abiit, ut μάμαθὴς in κάμαθὴς, de quo dixi ad Suppl. 421. Atque hoc quidem dudum intellexit Marklandus, quamvis cetera non felicius quam alii tractans, illud vero non animadvertit, hos versus, quibus tantundem fere continetur quantum verbis præcedentibus dictum fuit, non esse ab Euripide scriptos, sed eandem habere originem quam tot aliæ habent sententiarum amplificationes in Euripidem illatæ. Verba κατθανὼν μενῶ fortasse ex Ionis v. 1037. sunt κἄνπερ διέλθῃ λαιμὸν, οὔποθ' ἵξεται | κλεινὰς Ἀθήνας, κατθανὼν δ' αὐτοῦ μενεῖ. Incaute autem se prodidit qui versus illos scripsit etiam eo, quod inusitatam tragicis formam adverbii ἐνταυθοῖ intulit, de qua dixi ad Aristoph. Nub. 814.

ἥξω δέ γ'] ἄξω δέ σ' Canterus.

1017. θανεῖν codices. κτανεῖν Ald.

1018. νοσεῖ Marklandus. Legebatur νόει.

1019. νόστος codices. νόστον Ald.

1022. εἰ σὲ Seidlerus. εἴ σε Ald.

1025. σκότος] Scribendum σκότον. Vid. ad Hecub. v. 1.

ἐκσωθεῖμεν codices. ἐξωθεῖμεν Ald.

1027. ἱεροὶ φύλακες] ἱεροφύλακες Marklandus recte, nisi quod ἱροφύλακες scribere debebat. ναοφύλακες dicuntur v. 1284.

Scripturam vulgatam defendere conatur Lobeck. ad Phryn. p. 201.

1031. ἀνίαις codices. ἀνοίαις Ald.

1032. γὰρ] μὲν Stobæus 73, 26.

1035. σε Reiskius. γε libri. ὥστ' οὐ θέμις σε Dobræus. Post θεᾷ delenda interpunctio: continuatur enim Iphigeniæ oratio verbis οὐ καθαρὸν ὄντα.

1036. ὑποπτεύω τι γάρ] Eadem particulæ γάρ collocatio apud Soph. Philoct. 218. προβοᾷ τι γὰρ δεινόν.

1037. τὸ codices. τὸν Ald.

φόνῳ Ald. φόβῳ codices.

1040. ἔτ' codices. ἔστ' Ald. Quæsierat Orestes de statua deæ, Iphigenia vero ad hoc non responderat, sed dixerat tantum, se mari ipsum esse lustraturam. Jam igitur iterum Orestes: Sed adhuc in templo est deæ statua, ob quam huc veni, i. e. sed nondum viam monstrasti, qua ista e templo possit auferri. Recte Heathius interrogandi notam in fine versus delet. Neque tamen male conjecerat Reiskius τὸ δ' ἐν δόμοισι, &c. SEIDL.

1041. ἐρῶ codices. ἐρᾷ Ald. Marklandus ὡς ἐρῶ explicat *quod cupio*, Reiskius et Musgravius *ut dicam*. Falluntur omnes. Distinctio ponenda est post ὡς, ut fecimus, non post θιγόντος, ut vulgo. Conjungenda ὡς σοῦ θιγόντος, *tanquam a te tactum*. Addit ὡς, quod res ficta est. Σοῦ vulgo accentu caret. Aldus distinctionem nullam habet. SEIDL.

1042. εἶπας] Scribendum εἶ παρ' cum Reiskio.

ἔκβολον] De loco accipio ubi mare e finibus suis egressum (hinc ἐκ) in terram intrat et sinum efficit, qualis est κοιλωπὸς ἀγμὸς commemoratus v. 263. MATTH.

1044. σὺ δ' ἤ τις Jacobsius. σοὶ δὴ τίς libri.

1046. πόνου Brodæus. φόνου libri.

1049. γε codices. σε Ald.

1055. ἂν πάντα Marklandus. Legebatur ἅπαντα.

1056. ὡς] Scribendum εἰς cum Hermanno.

1059. φιλτάτης Seidlerus. Legebatur φιλτάτου.

1061. ἀλλήλων] ἀλλήλοις Par. B. ἀλλήλαις Flor. 1. 2.

1064. τοι Par. A. Flor. 1. 2. τι Ald.

πίστις παρῇ] Scribendum πιστὴ πάρα cum Hermanno.

1066. νόστος Heathius. Libri νόστου.

1068. πρός σε Matthiæ. πρὸς σὲ vulgo. πρὸς σῆς Par. A. Versus propter sigmatismum notandus, de quo vid. ad Med. 476.

1071. μητρὸς πατρός τε καὶ τέκνων, ὅτῳ κυρεῖ] Ridiculum est illud τέκνων ὅτῳ κυρεῖ de choro virginum dictum. Nam ex virginibus chorum esse compositum clare intelligitur ex versu 130. neque in reliqua fabulæ parte quidquam est ex quo mulieres nuptas interfuisse colligi possit præter hunc ipsum versum μητρός—κυρεῖ, qui non ab Euripide scriptus videtur, sed a grammatico fictus, qui his verbis explicuit quod in universum dixerat Iphigenia τῶν ἐν δόμοισι φιλτάτων. Simile peccatum notavimus ad Iphig. Aul. 164.

1073. φθέγξασθε codices. φθέγξασθαι Ald. omissa ante et post hoc verbum interpunctione.

1076. ἐκ γ' ἐμοῦ] ἐκ γ' ἐμοί Par. A.C. Id indicium est alius non malæ lectionis ἐν γ' ἐμοί. Sophocles Œd. C. 153. ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ προσθήσεις τάσδ' ἀράς. HERM.

1080. κοίρανος codices. τύραννος Ald.

1083. πατροκτόνου] πατροφόνου Par. A. Quemadmodum hic παιδοκτόνον πατρὸς χεῖρα per abusionem πατροκτόνον χεῖρα appellavit poeta, ita in Hipp. 68. εὐπατέρειαν αὐλὰν dixit pro εὐδαίμονα πατρὸς αὐλάν. ELM.

1089—1105. Hæc stropha ex septem constat versibus sic dividendis ὄρνις — | εὐξύνετον — | ἐγώ σοι — | ποθοῦσ' — | ἃ παρὰ— | δάφναν— | λίμναν—θεραπεύει. pariterque in antistropho 1106—1122.

1089. Deleatur τὰς, quod omittunt Flor. 1. 2. Ad exordium carminis respici ab Aristophane Ran. 1309. ἀλκυόνες, αἳ παρ' ἀενάοις θαλάσσης κύμασι στωμύλλετε, scholiastæ est ad illum locum opinio, ἐξ ἄλλων δὲ καὶ ἄλλων Εὐριπίδου δραμάτων κόμματα τίθησι καὶ οὐδὲν ἑξῆς λέγει μέλος. ἔστι δὲ τὸ παρεγκείμενον ἐξ Ἰφιγενείας τῆς ἐν Αὐλίδι. quem Iphigeniam Tauricam nominare voluisse recte suspicatus est Berglerus.

1090. ἀλκυὼν] ἀλκυὼν Ald.

1091. ἔλεγον οἶτον] οἰκτρὸν corrigit Barnesius. Alii ἔλεγον pro adjectivo acceperunt, cujus exempla nulla sunt. "Sana quidem est vulgata, sed explicanda illa eum in modum, ut explicat Porsonus Phœnissarum v. 293. Nostro loco similes sunt Æschyl. Agam. 1203.

ὑμνοῦσι δ' ὕμνον δώμασιν προσήμεναι
πρώταρχον ἄτην.

Sophocl. Trachinn. v. 49.

πολλὰ μέν σ' ἐγὼ
κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα
τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην.

Nec multum abhorrent Eur. Troad. v. 335. βοάσατε Ὑμέναιον νύμφαν, ad quem locum vid. quæ annotavimus." SEIDL. Parum probabiliter scripturam vulgatam defendit Seidlerus. Recte Barnesius οἰκτρὸν corrigere videtur. Sic οἰκτρὸν ἰήλεμον Suppl. 281.

εὐ
1092. εὐξύνετον] ἀξύνετον Par. B.

1093. ὅτι πόσιν κελαδεῖς] Verte, *te videlicet maritum lugere.* ὅτι pendet ab εὐξύνετον. SEIDL.

πόσιν] Ceycem.

1095. ἐγώ—θρήνους] Explica: ἐγὼ παραβάλλομαι θρήνους ἐμοὺς σοί, i. e. τοῖς σοῖς θρήνοις. Nisi quis malit cum Reiskio legere θρηνοῦσ'. SEIDL.

1097. λοχίαν Musgravius. Libri λοχείαν.

1098. Κύνθιον] Δήλιον superscriptum in Par. B.C.

1101. θαλλὸν] θάλλος codices et Ald. Correctum in ed. Brub.

ἱρὸν Par. A. Vulgo ἱερόν.

ἐλαίας] Olivæ hujus Deliæ meminit Callimachus Hymn. in Delum v. 262. et Catullus Carm. 32. v. 8. et Callimachus quidem γενέθλιον ἔρνος vocans indicat, tum primum e solo editam esse olivam illam: quod de lauro testatur palmaque Eurip. Hecub. v. 457. MUSG.

1102. Λατοῦς ὠδῖνα φίλαν] ὠδῖνι Portus, ὠδῖνι—φίλον vel φίλας Marklandus. ὠδὶν significare videtur locum, ubi Latona partum edidit. MATTH. Mihi Euripides audacius partum Latonæ dixisse videtur arborem, cui obnixa peperit Apollinem et Dianam. Homerus hymn. Apoll. 117. ἀμφὶ δὲ φοίνικι βάλε πήχεε. HERM.

1104. κύκλον ex L. Dindorfii editione relictum. Libri κύκνειον, quod om. Par. A. Scribendum κύκλιον ex emendatione Seidleri, quæ accuratius respondet versui antistrophico.

κύκλιον] Ita emendavimus vulgatum κύκνειον. Mirum enim, lacum illum Deli insulæ a ceteris ita distingui, ut dicatur volvere aquam cygneam. Lacum vocatum esse Τροχοειδῆ patet ex locis, quos Barnesius citat, Theogn. v. 7. et Herodot. 2, 170. Adde Callim. Hymn. in Apoll. v. 59. ubi λίμνη περιηγὴς,

et Hymn. in Del. v. 260. ubi *τροχόεσσα* dicitur. Herodoti locus hic est: *λίμνη τέ ἐστιν ἐχομένη λιθίνῃ κρηπῖδι κεκοσμημένη καὶ ἐργασμένη εὖ κύκλῳ, καὶ μέγαθος, ὡς ἐμοὶ ἐδόκεε, ὅσηπερ ἡ ἐν Δήλῳ ἡ Τροχοειδὴς καλεομένη.* Apparet emendationem istam, qua numeri simul ad usitatam formam glyconeam revocantur, satis esse in propinquo. Conf. præterea Iphigen. Aul. 1055. *εἱλισσόμεναι κύκλια,* Orest. v. 358. *κύκλῳ εἱληθεῖσαν,* coll. ibid. v. 444. Hercul. Fur. v. 926. Corruptelæ occasionem dedit vicina vox *κύκνος*. Ad totum hunc locum Marklandus hæc monet: "Ex mentione hujus lacus et montis Cynthi, et aliis circumstantiis, licet probabiliter colligere, hunc Chorum ex mulieribus Deliacis Euripidem constare voluisse. Quæri potest a curiosis, utrum vestigium ullum in antiqua historia supersit hujus cladis Delo illatæ circa hæc tempora; an hoc sit merum poetæ figmentum." Mihi potius totum hoc videtur figmentum Marklandi. Græcæ hæ mulieres Lucinæ Delique insulæ mentione nihil amplius significant, quam se malle mitiorem Græcorum Dianam, quæ vitæ hominum prospiciat, in sede sua, insula Delo, colere, quam barbaram hanc hominum cæde gaudentem Tauricæ insulæ præsidem. SEIDL.

1109. *ὀλλυμένων* Erfurdtius ad Soph. Antig. 833. Legebatur *οὐλομένων*.

ἐνὶ] Recte *ἐπὶ* Elmsleius, collato Hel. 1147. *τέρας, οὐ τέρας, ἀλλ' ἔριν Δαναῶν, νεφέλας ἐπὶ ναυσὶν ἄγων.*

1112. *νόστον—ἦλθον*] *Iter profecta sum,* quod est *ἐλθεῖν πόρον* v. 116. MARK.

1114. *κούραν*] Scribendum *κόραν* ex Flor. 1.

1115. De constructione verbi *λατρεύω* cum accusativo vid. Seidler. ad Electr. 131.

1117. *ζηλοῦσ'* codices. *ζητοῦσ'* Ald. Dicit Chorus, se sua conditione feliciorem prædicare sortem perpetuo miseram, i. e. sortem eorum, qui a principio statim miseri fuerint, nec felicitatis dulcedinem unquam gustaverint. Huic sententiæ apposite subjicitur proxima *ἐν γὰρ ἀνάγκαις οὐ κάμνει σύντροφος ὤν.* SEIDL.

1119. *κάμνει* liber Oxoniensis apud Marklandum. Vulgo *κάμνεις*.

1120. *δυσδαιμονία*] Scribendum *δ' εὐδαιμονία* cum Lentingio, qui præcedentem versum non recte mutat.

1121. τὸ δὲ μετ' εὐτυχίας] Vulgo τὸ γὰρ μετ' εὐτ. Sed illud γὰρ profectum arbitror ab interpolatore metrico, qui numeros strophicis æquare vellet, ubi legisset κύκνειον. Non magis metro quam nexui favet particula δέ. Εὐτυχίας recte Barnesius accipit pro plurali, cf. Ion. v. 480. et 1506. Quo melius autem totus hic locus intelligatur, conferri possunt, citante Marklando, Hercul. Fur. v. 1291. Troad. v. 634. Hel. v. 424. Addo, quod magis etiam appositum est, Fragm. Belleroph. 16. SEIDL. Probabilis Scaligeri correctio est εὐτυχίαν. Nihil enim caussæ erat cur poeta ambiguo uti mallet plurali quam qui nihil ambiguitatis habet singulari.

1123—1133. Sex versus, sic digerendi, καὶ σὲ— | συρίζων— | κώπαις— | ὁ Φοῖβος— | ἀείδων— | ἐμὲ—πλάταις. pariterque in antistropho.

1124. πεντηκόντορος] Nempe navis illa quæ Oresten et Pyladen advexerat, quam πεντηκόντορον fuisse scimus ex v. 1347. πότνι' est, *O domina*, Iphigenia: Troad. 292. Helen. 227. et alibi. Huic σὲ μὲν, mox respondet ἐμὲ δέ. MARK.

1125. δ'] Scribendum θ' cum Elmsleio.

1131. εὖ σ'] Libri εἰς, nisi quod ἐς Flor. 1. Emendavit Seidlerus, collato Hec. v. 1291. εὖ δ' ἐς πάτραν πλεύσαιμεν.

1132. λιποῦσα] Scribendum προλιποῦσα cum Hermanno.

1133. ῥοθίοις codices. ῥοθίαις Ald.

1134. Tres versus in Ald. ἀέρι— | πρῷραν— | ἐκπ. πόδα. Libri ἀέρι δ' ἱστία πρότονοι κατὰ πρῷραν ὑπὲρ στόλον (στύλον error typothetæ) ἐκπετάσουσι πόδα ναὸς ὠκυπόμπου. Etiam hic versus a metro laborat, ab sensu totus locus. Marklandus, quo versum expleret, post ἱστία inseruit καί, quod prorsus absonum est. Nam πρότονοι, i. e. *funes*, non possunt explicare *pedem* navis, qui ipse erat funis. Imo ne vela quidem recte dicuntur *explicare* pedem navis, quem potius *extendunt*. Pedes e contrario explicant velum. Sed videamus de singulis. Πρότονοι proprie sunt duo majores illi funes, quibus malus proram et puppim versus illigatur. Scholiastes ad Eur. Hec. v. 111. πρότονος, τὸ σχοινίον, δι' οὗ δεσμοῦσι τὸν ἱστόν. Apollon. Rhod. 1, 563.

δή ῥα τότε μέγαν ἱστὸν ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ,
δῆσάν τε προτόνοισι, τανυσσάμενοι ἑκάτερθε.

ubi scholiastes: προτόνους δὲ τὰ ἐξ ἑκατέρου μέρους τοῦ ἱστοῦ ἐπὶ

τὴν πρώραν καὶ τὴν πρύμναν ἐκτεινόμενα σχοινία, coll. v. 1204. Hesychius: πρότονοι, οἱ ἑκατέρωθεν τοῦ ἱστοῦ σχοῖνοι ἐκτεταμένοι εἰς τὴν πρώραν καὶ πρύμναν ἔμπροσθεν. cf. statim sub v. προτόνοισι. Hæc propria vocis significatio est. Translate deinde usurpatur de quovis fune nautico. vid. Etym. M. p. 804. 49. Zonaras sub v. coll. nostri Hec. 111. Nostro loco propria potius quam translata significatione accipiendum esse persuadet stoli et pedis simul illata mentio. Quid στόλος fuerit, explicat Apollonii scholiastes ad 1, 1089. στόλος λέγεται τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πτυχῆς καὶ διῆκον ἄχρι τῆς πρώρας ξύλον. Pollux 1, 86. τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ ἐμβόλου καὶ τῆς προεμβολίδος ὁ στόλος ἐστὶν ὑπὲρ τὴν στεῖραν, ὃς καὶ περικεφαλαία καλεῖται. Minus accurate Hesychius: στόλος—καὶ ὁ τῆς νεὼς ἔμβολος λέγεται, τὸ εἰς ὀξὺ συνεστραμμένον. Navis autem πόδες erant duo funes, qui ab utraque inferiore veli parte, sive ab angulis veli, exeuntes in navi puppim versus alligabantur. Schol. ad Eur. Orest. v. 704. λέγεται δὲ οὕτω (πούς) σχοινίον, τὸ κάτωθεν τοῦ ἱστίου. Clarius schol. Aristoph. ad Eq. 436. πόδας δὲ καλοῦσιν οἱ ναῦται τοὺς παρ' ἑκάτερα τὰ μέρη κάλως ἐκδεδεμένους τῆς ὀθόνης. Unde intelligitur, cur utroque pede intento ventus majori vi velum impleverit, quam alterutro sive utroque relaxato. Locus classicus de funibus nauticis exstat apud Apollon. Rhodii schol. ad 1, 567. κάλωας δὲ τὰ σχοινία, νῦν μὲν οἷς ὁ ἱστὸς ἰσχυρὸς ποιεῖται ἀφ' ἑκατέρου τοῦ πλευροῦ τῆς νεώς· καὶ καθόλου δὲ πᾶν σχοινίον κάλως λέγεται. Διὸ καὶ διαιροῦντες αὐτούς, οἷς μὲν κατάγεται τὸ ἱστίον, μεσουρίας λέγουσιν· οἷς δὲ ἰσχυροποιεῖται ὁ ἱστὸς ἐξ ἑκατέρου μέρους ἐπὶ τὴν πρώραν. (insere καὶ τὴν πρύμναν), προτόνους· τοὺς δὲ κατὰ τὰς γωνίας (i. e. veli *angulos*. Mire explicat Schneiderus in Lexico v. πούς de angulis venti.) πόδας. ἐφεξῆς δὲ τούτων πρόποδας· μεθ' οὓς εἰσὶν οἱ καλούμενοι τέρθριοι· εἶτα οὓς λέγουσι μέσους. His ita explanatis, explanavi autem, non quod nova docere putarem, sed quod multos de his rebus aut errantes aut ambigentes video, neque adeo a Scheffero, qui singularem de militia veterum navali librum scripsit, cuncta satis explicata aut confirmata sunt, his, inquam, explanatis nostrum locum sic corrigo:

ἀέρι δ' ἱστία πρὸ προτόνου κατὰ
πρῷραν ὑπὲρ στόλον ἐκπετάσουσι πόδες
ναὸς ὠκυπόμπου.

Vento vela ante mali funem a prora super stolum explicabunt pedes navis celeriter euntis. Quæ omnia fieri necesse erat, quando pleno velo secundoque vento navigabatur. Noster Hel. 1475. κατὰ μὲν ἱστία πετάσατ' αὔραις λιπόντες ἐναλίαις, Homer. Odyss. έ. v. 269. οὔρῳ πέτασ' ἱστία, Apollon. Rhod. 2. 902. ἐκ δ' ἔχεαν πίσυνοι ἀνέμῳ λίνα. Præpositio πρὸ, quam ob syllabam sequentem librarius omiserat, vocalem producit ante mutam cum liquida, ut moris est in dactylicis numeris. Vulgatum πόδα etiam hanc offensionem habet, quod dactylos secus atque in antistropha in brevem syllabam exire facit. SEIDL. Recte Seidlerus perspexit hoc dici debuisse, πόδες ἐκπετάσουσιν ἱστία, sed in reliquis ab vero videtur aberrasse. Atque prima quidem versus verba, in quibus aliquid turbatum esse metri vitium ostendit, ἀέρι δ' ἱστία πρότονοι, facile in ordinem redigi possunt sic emendata, ἱστία δ' ἀέρια: cui nemo facile præferet ἀέρι' ἱστία δὲ, quæ tanto ineptior foret collocatio verborum quo facilius vitari poterat. In verbis proximis nimia verborum copia, quæ molesta sensui, metro autem perniciosa est, ita est minuenda ut πρῷραν vel κατὰ πρῷραν, glossema ad ὑπὲρ στόλον adscriptum, deleatur. Remanet igitur vocabulum πρότονοι, vel πρότονοι κατὰ, cujus quæ sit ad ἱστία ratio et ex iis quæ Seidlerus attulit facile explicari potest et ex epigrammate in Anth. Pal. Append. 283. οὔριον ἐκ πρύμνης τις ὁδηγητῆρα καλείτω Ζῆνα, κατὰ προτόνων ἱστίον ἐκπετάσας. Itaquæ hæc sic corrigenda videntur, ἱστία δ' ἀέρια προτόνοισιν ὑπὲρ στόλον ἐκπετάσουσι πόδες ναὸς ὠκυπόμπου. nisi quis προτόνων καθ' scribi malit: quod tamen minus commodum videtur propter alteram quæ statim sequitur præpositionem.

1137—1141. Mens Chori in his quinque versibus est, Utinam possem volare per aëra ad domum meam et thalamum in Græcia, atque ibi deponere remigium alarum, et ducere choreas quemadmodum solebam! MARK.

ἱππόδρομον] Recte interpretatur Barnesius Cœli amplum spatium, in quo sol equis suis invectus, et aurora stellæque quasi suis cursibus exercentur, ut in magno quodam circo. MUSG.

1144. παρθένος εὐδοκίμων γάμων] *Virgo nobili conjugio destinata.* MATTH.

1145. παρὰ πόδα] Id est *coram.* SEIDL.

εἱλίσσουσα—θιάσους] *Choreas ducens*. Post *θιάσους* punctum posuit typotheta. Debebat comma.

1148. *χαίτας ἀβρόπλουτον ἐς ἔριν* L. Dindorfii editio ex conjectura Hermanni. Libri *χαίτας ἀβροπλούτοιο ἐς ἔριν.* quæ scriptura duplici laborat vitio, altero metri, altero sententiæ. Nam amplius quid dici debebat quam *χαίτας*, quod eo inutilius est quod singulæ ornatus muliebris partes proximo versu nominantur, *φάρεα καὶ πλοκάμους*. Sensit hoc Marklandus, cui *χαίτας* in *χλιδᾶς*, convenientissimum adjectivo *ἀβρόπλουτος* vocabulum, mutandum videbatur. Quo recepto metrum sic est corrigendum, *ἀβροπλούτου ἔριν χλιδᾶς*.

1153. *γένυσιν ἐσκίαζον*] Debebat dicere *γέννας ἐσκίαζον*: pro quo dativum posuit verbo *περιβαλλομένα* accommodatum.

1155. *ἤδη* Reiskius. Legebatur *ἦ δή*.

1156. *τ'* addidit Bothius.

1158. *ὠλέναις* codices. *ὠλένῃ* Ald.

1159. *παραστάσιν* codices. *παραστάσει* Ald. De *παραστάσιν* vid. Valcken. ad Phœn. 417. MARK.

1161. *ἀπέπτυσα* non idcirco dicere Iphigeniam censeo, quod Thoas voce male ominata *καινός* usus erat, quæ est Marklandi sententia;—statim enim ex hoc Iphig. responso Thoas conjicit *νεοχμόν τι, grave quid*, factum esse;—sed ad id, quod animo adhuc continet, et v. demum 1163. eloquitur. Hinc *ὁσίᾳ γὰρ δίδωμ' ἔπος τόδε* esse videtur *ὁσίας ἕκατι* (v. 1461.) *τοῦτό φημι.* Quum enim impura erant sacrificia, non satis erat dicere *ἀπέπτυσα*, sed lustrare templum vel statuam necesse erat. MATTH.

1171. *τὸν φόνον*, cædem, quam suspicaris. Dixerat enim *ἀλλ' ἦ τιν' ἔκανον* —— MATTH.

1174. Vereor ut abesse possit *τόδ'*, quod ante Seidlerum ejecerat Gaisfordius. Noster Med. 1339. *οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ | ἔτλη πόθ'*. Hel. 96. *Οἰκεῖον αὐτὸν ὤλεσ' ἅλμ' ἐπὶ ξίφος.* ΕΛ. *Μανέντ'; ἐπεὶ τίς σωφρονῶν τλαίη τάδ' ἄν;* Scribendum *Ἄπολλον, οὐδ' ἐν βαρβάροις τόδ' ἤλπισ' ἄν.* Subauditur *γενήσεσθαι*. Ita noster Hipp. 96. *Ἦ κἂν θεοῖσι ταυτὸν ἐλπίζεις τόδε;* Ubi *εἶναι* supplent interpretes. Hel. 662. *Τί φῶ; τίς ἂν τάδ' ἤλπισεν βροτῶν ποτε;* Emendationi meæ optime convenit Iphigeniæ responsum, *Πάσης διωγμοῖς ἠλάθησαν Ἑλλάδος.* ELM. Scribendum cum Elmsleio *τόδ' ἤλπισ' ἄν.*

1177. ὡς μεταστήσω φόνον] *Ut amoveam a contagione cædis.*

1182. τι Matthiæ. Vulgo τί.

1188. τοῖν ξένοιν Par. B.C. Flor. 1. 2. τοῖς ξένοις Ald.

1190. οὐκοῦν] Scribendum οὔκουν cum Marklando.

1193. Hoc versu utuntur Diog. L. 3, 6. Stobæus 4, 20. scholiasta Iliad. I, 314. Eustath. p. 108, 30. Etym. M. p. 127, 15.

1196. οὐκοῦν—κλύδων.] Scribendum οὔκουν—κλύδων; cum Marklando.

1201. ποτ' ἂν νιν codices. ποτέ νιν Ald.

ἠράμην Musgravius. ἀνηράμην libri.

1202. Post προμηθία ponatur punctum. Verba proxima ὡς εἰκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις. hoc loco posita sunt in ed. Matthiæ ex conjectura Marklandi. In libris leguntur post εἰς ἐμέ v. 1214. Mihi neutro loco scripta ab Euripide videntur, sed ab interpolatore aut hic aut infra ad verba εὖ γε κηδεύεις πόλιν adjecta.

1204. δέ σ'] δ' Par. A.

1206. γε Elmsleius. δὲ libri.

1207. κρᾶτα κρύψαντες Musgravius. κατακρύψαντες libri, nisi quod κατὰ κρύψαντες Par. A. Hæc verba usque ad ὀπαδῶν in libris tribuuntur Iphigeniæ. Quod correxit Marklandus.

Post φλογὸς interrogationis nota non opus. Iphigeniæ orationem simpliciter supplet, quasi dicat: intelligo, tu dicis contra solis flammam. SEIDL. Comma ponit Ald. Punctum recte Seidlerus.

1209. ποίας τύχας] Non video quid hic significet τύχας, quod recte legitur, v. 1410. σοὶ τὰς ἐκεῖθεν σημανῶν, ἄναξ, τύχας. Postulat sententia Ποίους λόγους aut tale quid. ELM. ποίας τύχας errore librarii, cujus menti alius locus similis obversaretur, pro ποίους λόγους positum videtur: cujusmodi peccata interdum admissa in codicibus esse certis constat exemplis. Hermannus literarum spectans similitudinem ποίας ταγάς posuit, quo vocabulo non est credibile usum esse Euripidem.

1211. Personæ in Ald. sic descriptæ Θ. στεῖχε καὶ σήμαινε σύ, μηδέν' εἰς ὄψιν πελάζειν. 'Ι. εὖ—μάλιστα. Θ. τοῦτ' ἔλεξας εἰς ἐμὲ, ὡς εἰκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις. 'Ι. σὺ δὲ—. Correctum ex Par. A.

1210—1214. In his nonnulla esse turbata manifestum est

ex verbis μηδέν' εἰς ὄψιν πελάζειν, quæ nihil amplius continent quam quod modo dictum erat ἐν δόμοις μίμνειν ἅπαντας, nec cum præcedentibus Iphigeniæ verbis apte sunt connexa. Quod vitium bene perspexit Hermannus, qui hæc sic scripta exhibuit

Ἰφ. ἐν δόμοις μίμνειν ἅπαντας. Θο. στεῖχε καὶ σήμαινε σύ.
Ἰφ. καὶ φίλων γε δεῖ μάλιστα— Θο. τοῦτ' ἔλεξας εἰς ἐμέ.
Ἰφ. μηδέν' εἰς ὄψιν πελάζειν. Θο. μὴ συναντῴην φόνῳ.
Ἰφ. μυσαρὰ γὰρ τὰ τοιάδ' ἐστίν. Θο. εὖ γε κηδεύεις πόλιν.
Ἰφ. εἰκότως. Θο. ὡς εἰκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις.

Quibusdam plane consentio, nisi quod jejunum istum et inutilem versum postremum, quem addito in initio εἰκότως explevit Hermannus, abjiciendum puto, ut in annotatione ad v. 1202. indicavi. Qui si servandus esset, melius sic posset corrigi, Ἰφ. εἰκότως γάρ. Θ. ὥστε καί σε πᾶσα θαυμάζει πόλις.

1210. φόνῳ] φόβῳ Flor. 1.

1214. καὶ φίλων γ' οὐ δεῖ Elmsleius. καὶ φίλων γ' (γ' om. Par. A.) οὐδεὶς libri. Scribendum esse καὶ φίλων γε δεῖ cum Hermanno supra diximus.

1216. πυρσῷ] χρυσῷ libri. Emendatum a Reiskio. Conf. Hel. 868. Herc. f. 1145. Hesych. πυρσῷ: πυρί. MATTH.

μόλῃς Par. A. Flor. 1. 2. μόλ̊ις Par. B. μόλις Ald.

1217. ἡνίκ' ἂν δ' codices. ἡνίκα δ' ἂν Ald.

1220. μηδέν—σχολῆς Schæferus. μηθέν—σχολῇ libri.

1223. ἄρνας Piersonus. Libri ἄρσενας.

1234—1283. Argumentum carminis, quod viri docti non ex omni parte perspexerunt, hoc est: Latona brevi post partum Apollinem cum Diana ab insula Delo transtulit ad montem Parnassum, ubi Themis, Terræ filia, oraculum habebat ab immani dracone custoditum. Hunc draconem infans adhuc Apollo quum interfecisset, ipse oraculo occupato hominibus vaticinatus est. At Terra ob deturbatam loco filiam dolens, quo Apollinem cultu suo privaret, frequenter hominibus per somnia oracula edidit. Qua ira ille ad Olympum profectus puerilem ex Jovis solio veluti fulmen gerens vibrat manum, minans Terræ se vaticinationem vi sublaturum. Ridens ob hanc pueri alacritatem Jupiter ipse cessare facit nocturna vaticinia, Terræque ira sedata, Apollini honorem restituit, eumque in Delphica sede confirmavit. Citant de hac fabula

Marklandus Antonin. Liberal. Fab. 35. Strab. 9. p. 646. seq. 14. p. 948. Athenæi 15. cap. ult. p. 701 C.D. Barnesius Apollodori Biblioth. 1, 4. Didym. ad Iliad. β'. v. 519. et Eur. schol. Orest. (v. 163.) Quibus addendus Æschyl. Eum. init. Neque mihi quidem, quæ quorundam opinio est, hæc fabula ab hoc loco videtur aliena esse, immo quum cuncta, quæ in hac tragœdia mirabilia accidunt aguntur que, fatumque Orestis omne ab Apollinis oraculo veluti e fonte suo exeant, haud abs re est, quam tantæ auctoritatis oraculum originem habuerit, hoc loco doceri. Rem accuratius perpendere debebat Marklandus, priusquam affirmaret, non minori jure etiam Herculis laudes hoc loco potuisse celebrari. SEIDL.

1234. *εὔπαις*] Sensus: eximius infans sive puer fuit Latonæ filius. Est enim Chorus facta Apollinis narraturus, quæ patraverit infans. Schol. ad Arist. Plut. v. 639. *εὔπαιδα δὲ οἷον καλοὺς ἔχοντα παῖδας, ἢ τὸν καλὸν παῖδα· ἐπαμφοτερίζει γὰρ τὰ τῆς χρήσεως ἐπί τε τοῦ καλοῦ παιδὸς καὶ τοῦ καλοὺς παῖδας ἔχοντος.* SEIDL. Versus in Ald. sic descripti, *εὔπαις— | Δηλίας — | γυάλοις — | Φοῖβον — | ἅ τ' — | εὐστοχία — | φέρει— | λοχεῖα—ἀ- | στάκτων— | τὰν— | Παρνάσιον— | ὅθι—δρά- | κων — | εὐφύλλων — | πελώριον — ἀμ- | φέπει — | ἔτι μιν — | ἐπὶ — | ἔκανες — ἐπέ- | βας — | θάσσεις — | μαντείας— | θεσφάτων— | ὑπὲρ— | γείτων— | Θέμιν— | ἀπὸ— | χθὼν— | οἳ— | τά τε πρῶτα— | ὅσα— | ὕπνου— | εὐνὰς— | μαντεῖον — | Φοῖβον — | δ' ἐς — | χέρα — | Πυθίων — | χθονίαν— | θεᾶς— | γέλασε— | πολύχρυσα— | ἐπεὶ— | παῦσε— | ἀπὸ δὲ — | νυκτωπὸν — | καὶ τιμὰς — | πολυάνορι — ξενόεντι— | θεσφάτων ἀοιδαῖς.*

1235. *ὃν*] *τὸν* Hermannus. Scribendum uno versu *ὃν—γυάλοις.*

Δηλιὰς ἐν Scaliger. *Δηλίας ἐν* Ald. Scribendum *Δηλιάσιν* cum Seidlero.

1236. *καρποφόροις*] Monet Musgravius, Delum insulam vulgo ut sterilem describi. Verum spectare videtur poeta nonnisi ad arbores istas, quas, quum Latona pareret, terra progenuit. Vid. nostri Hec. 458. ibique Porson. SEIDL.

1237. *Φοῖβον τὸν χρυσοκόμαν*] Sic correxi quod legebatur *χρυσοκόμαν Φοῖβον.* Pro *τὸν* tamen *τε* potius ponere debebam, quod postmodum fecit Hermannus.

1239. εὐστοχία male excusum pro εὐστοχίᾳ.

γάννται] γάννυται Ald.

1240. φέρεν ἶνιν G. Burgesius ad Troad. p. 131. Legebatur φέρει νιν. φέρειν νιν Par. B.

εἰναλίας codices. ἐναλίας Ald.

1241. λιποῦσα male excusum pro λιποῦσ'.

1242. ἀστάκτων ὑδάτων λοχεῖα κλεινά jungo cum Marklando, quam constructionem nescio cur ne commemoraverit quidem Seidler. jungens ἀστ. ὑδ. Παρνάσιον κορυφάν. λοχεῖα ἀστ. ὑδ. dictum ut πύργοι διδύμων ποταμῶν Phœn. 824. MATTH. Dicit autem chorus Inopum fluvium: v. Callim. h. Del. 206. HERM.

1243. Hic versus integro est vocabulo terminandus Διονύσῳ et in antistropho 1267. τιμάν.

1246. κατάχαλκος] Poeta finxisse sibi videtur draconem istum æneis squamis obductum, vel certe æris speciem præ se ferentibus. Voce κατάχαλκος eo significatu, ut sit *ære obtectus*, utitur noster in Phœniss. v. 108. Conjecturas interpretum, qui tantum non omnes hanc vocem tentant, transmittere satius est. Marklandus vere monet, male verti *æreis dentibus minax*, et æque bene posse *ærea cauda* vel *æreis pedibus minax*. SEIDL. κατάχαλκος, quod per se non esset reprehendendum, hoc in loco ineptum fit additis verbis σκιερᾷ εὐφύλλῳ δάφνᾳ. Quamobrem mihi quoque vitiosum videtur. Sensus postulat κατάπαστος vel simile aliquod vocabulum.

εὐφύλλῳ codices. εὐφύλλων Ald.

1247. ἄμφεπε Seidlerus. ἀμφέπει libri. Scribendum autem uno versu deletisque lacunæ signis γᾶς πελώριον τέρας, ἄμφεπε μαντεῖον χθόνιον.

1250. μιν] Scribendum νιν cum Seidlero. Vid. ad Phœn. 643.

1256. Legebatur: μαντείας βροτοῖς ἀναφαίνων θεσφάτων ἐμῶν ἀδύτων, ὑπὲρ Κασταλίας ῥεέθρων, γείτων, &c. in quibus summa est confusio, aucta etiam prava interpunctione, quam alii aliam exhibent. Pro ἐμῶν verissime Musgravius conjicit νέμων, coll. Orest. v. 585. βροτοῖσι στόμα σαφέστατον νέμει. Ad νέμων adscripserat explicator ἀναφαίνων, quam vocem metro jubente expunximus. Pro ὑπὲρ item metrum reposcit ὕπο, i. e. ὑπέκ. Cetera explicabit melior interpunctio. Conjungenda

enim sunt *νέμων μαντείας θεσφάτων, ὑπὸ ἀδύτων* et *γείτων ῥεέθρων Κασταλίας*, i. e. *prope fontem Castaliæ*. SEIDL.

1259. *ἐπεὶ* Scaliger. *ἐπὶ* libri.

1260. Scribendum uno versu *παῖδ'—ζαθέων*. Lacunam probabiliter explet Hermannus vocabulo *Πυθῶνος*.

1262. *ἐτεκνώσατο* Ald. *τεκνώσατο* codices.

ὀνείρων addunt codices: om. Ald.

1264. *ἅ τ'* Seidlerus. Legebatur *ὅσα τ'*.

1265. *φράζον* scripsit Seidler. pro *ἔφραζον*. Herm. *γᾶς εὐνὰς ἔφραζον ἄνω, μαντεῖον δ' ἀφ.* ejectis *Γαῖα δέ*. Quum enim Tellus jam antea commemorata sit, his autem verbis explicentur et continuentur præcedentia, non potuisse *γαῖα δὲ* poni, tanquam quod oppositum esset superioribus. MATTH. Scribendum, receptis Hermanni emendationibus, *ὕπνου κατὰ δνοφερὰς* | *εὐνὰς γᾶς ἔφραζον ἄνω·* | *μαντεῖον δ' ἀφείλετο τιμάν*. In Ald. *δνοφερᾶς*, quod correxit Musgravius.

1267. *μαντείων* Matthiæ editio ex conjectura Seidleri. *μαντεῖον* Ald. *τὴν μαντεῖον* codices, quorum Par. A. *τὴν* superscriptum habet.

1270. *παιδνὸν* Flor. 1. *ψαιδνὸν* Par. B. Flor. 2. *ψεδνὸν* Ald.

ἔλιξεν Seidlerus. *ἔλιξ'* libri.

ἐκ—θρόνων] Scribendum *ἐς—θρόνον* cum Barnesio. Hermannus *ἐπὶ—θρόνον*, servato *ἔλιξ'*.

Διὸς] Scribendum *Ζηνὸς* cum Hermanno.

1271. *ἀφελεῖν*] Scribendum *ἀφελεῖν μῆνιν νύχιον* cum Hermanno, deletis verbis proximis *θεᾶς μῆνιν νυχίους τ' ἐνοπάς*, partim ex v. 1276. huc illatis.

1276. *ἐπὶ* Musgravius. *ἐπεὶ* libri.

παῦσε νυχίους ὀνείρους] Scribendum *παῦσεν νυχίους τ' ἐνοπάς* cum Seidlero, qui recte animadvertit verba *νυχίους τ' ἐνοπάς* in libris post v. 1271. lecta huc esse referenda. Eorum glossema est *νυχίους ὀνείρους*.

1278. *μαντοσύναν* Par. B.C. Vulgo *λαθοσύναν*.

1283. *θάρση ἀοιδαῖς* dixit quia *βροτοὶ ἀοιδαῖς θεσφάτων θαρσοῦσι*. Hæc autem *θάρση ἔθηκεν ἐν θρόνῳ* Pythico. MATTH.

1288. *εἰ*] *ἢ* Par. B.

1291. *φεύγοντες*] *φυγόντες* L. Dindorfius, recte fortasse.

1300. *τῶν* codices. *τοῦ* Ald.

1301. Hunc versum nuntio, duo proximos choro tribuit Ald. Correxit Heathius.

1302. εἴπῃ Porsonus. εἴποι libri.

1308. φόβον] ψόφον Par. C. Flor. 1. 2.

1309. ψευδῶς ἔλεγον] ἔλεγον, et fortasse ψευδῶς quoque, ex glossemate illatum esse patet. Scribendum fortasse ψευδῶς ἄρ', quæ Matthiæ conjectura est, quamvis minime certa.

1310. εἴῃς Scaliger. ᾗς Ald.

1312. αὖθις] αὖτις Ald.

1317. τί πνεῦμα συμφορᾶς κεκτημένη;] Marklandus: "Sensus videtur esse, quid sibi volens? quam mentem rei habens? Difficultas est in voce πνεῦμα. Cod. B. κεκτημένους, quæ vox forte explicari potest per abruptionem." Talis abruptio hic locum non habet. Metaphoram ductam apparet a navigatione. Verba igitur τί πνεῦμα συμφορᾶς κεκτημένη explicanda videntur, τίνι συμφορᾶς πνεύματι φερομένη, *quonam casu, quanam re, veluti vento, impulsa?* SEIDL.

1319. τὸν ποῖον] τὸ ποῖον Par. B. et Ald.

1320. θεᾷ] θεὰ Par. C. et Victorius.

1321. Thoanti, quum nuncium sequens hoc factum θαῦμα appellat, non satisfacit hoc, non putat se τετυχηκέναι, i. e. apto et satis forti nomine illud appellasse. Quærit igitur, quonam fortiori nomine te appellare licebit, ut convenienter appellem? SEIDL. Similia vide in Blomfieldii glossario Agamemn. ad v. 1203. HERM.

1324. διωγμὸς] Præstat διωγμὸν, quod posuit Hermannus.

1327. θαλασσίας] θαλασσίους dixit 236. quod fortasse hic quoque restituendum. Monuit Hermannus. Conf. ad Hecub. 698.

1328. ὡρμισμένη] ὡρμημένη Par. A.

1333. ὄπισθε] Præstat ὄπισθεν, ubi metrum formam alteram non postulat.

1336. δοκοῖ Matthiæ. Legebatur δοκῇ.

1338. μαγεύουσ' Reiskius. Libri ματεύουσ'.

1340. ἐσῆλθεν] Recte εἰσῆλθεν Ald.

1342. χρῆν] 'χρῆν Ald.

1343. αὐτὸς] αὑτὸς libri.

1345. νεὼς] νεῶν Flor. 1. 2.

1346. ταρσῷ—ἐπτερωμένον] Versum ab hoc loco alienum post v. 1394. transposuit Hermannus.

1349. *πρύμνηθεν νεὼς, a puppi,* sed in terra stantes. Puppis scilicet litori, ex more antiquorum, obversa erat. Consentaneum igitur ab hac parte stetisse qui mox adscensuri erant. MUSG.

1350. Videtur perversa hujus clausulæ interpretatio tenebras toti huic narrationi offudisse, plerisque scilicet nominativum verbo *εἶχον* ex præcedenti commate arcessentibus, ut intelligatur, Pyladen et Orestem fuisse, qui proram contis sustentarent. Verum id neque dignitati eorum conveniebat, neque omnino facere potuerunt, in litore adhuc stantes. Enimvero subaudiendum est *οἱ μὲν,* cui deinde opponitur notissimo more *οἱ δὲ.* Hujus ellipseos, quæ nec valde inusitata est, nec a multis tamen animadversa, insigne apud Homerum exemplum est, Iliad. χ΄. v. 157.

τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων. MUSG.

ἐπωτίδων] Scholiastes Thucydidis ad 7, 34. *ἐπώτιδές εἰσὶ τὰ ἑκατέρωθεν τῆς πρώρας ἐξέχοντα ξύλα.* Confer et Diod. Sic. vol. 2. p. 251. ed. Wessel. MUSG.

1351. *ἄγκυραν* Scaliger. *ἀγκύρας* libri.

1352. *ἦγον διὰ χερῶν πρυμνήσια*] Navis etsi ancoris firmata, tamen alligata fuerat etiam in littore: itaque solutos nautæ rudentes per manus trahebant, quo eos in navi reponerent. Aptissime rem declarant verba Polyæni 4, 6. p. 374. ex Hemsterhusii adnotatione ad Lucian. T. 1. p. 374. ab Seidlero repetita: *ἄλλοι μὲν ἀνέσπων τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνεῖλκον τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμῶντο.* HERM.

1353. *τοῖν ξένοιν* Seidlerus. Libri *τὴν ξένην.*

1354. *ἐσείδομεν*] Scribendum *εἰσείδομεν.*

1356. Post *πρυμνησίων τε* recte interpungunt Aldus et antiquissimæ editt. Proxima quum non intelligerent, plerique aut male interpretati sunt, aut perperam correxerunt. Primum verbum *ἐξῃροῦμεν* de conatu interpretandum, *auferre volebamus,* ut recte reddit Marklandus; deinde verba *δι' εὐθυντηρίας* et *οἴακας* minime tentanda sunt. *Εὐθυντηρία,* quam navis partem fuisse Hesychius docet, aut locus fuit in puppi, ubi foramina sive cava erant, in quibus *ὁ εὐθυντὴρ* versabatur, aut ipsis his cavis nomen illud fuit. Est igitur *δι' εὐθυντηρίας* fere idem quod *ἐξ εὐθυντηρίας, durch die εὐθυντηρία heraus.* Lucianus Toxar. §. 6. picturam describens, qua fabula hæc, paucis mutatis, repræsentata sit, ut aliorum ita hujus loci explicator

haberi potest. Scribit ille sic: *οἱ Σκύθαι δὲ ἄλλως ἐπιλαμβάνονται τοῦ σκάφους ἤδη πλέοντος, ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἀναβαίνειν πειρώμενοι, εἶτ' οὐδὲν ἀνύσαντες οἱ μὲν αὐτῶν τραυματίαι, οἱ δὲ καὶ δέει τούτου, ἀπονήχονται πρὸς τὴν γῆν.* Heathius, qui unam navem non plura gubernacula habuisse contendit, non consuluerat Schefferum de Milit. Nav. p. 146. Vid. etiam Reitz. ad Lucian. locum modo citatum. SEIDL.

1358. *πορθμεύετε*] *πορθεύετε* Par. B.C. Flor. 1. 2.

1359. *ξόανα καὶ θυηπόλους*] Libri *ξόανον καὶ θυηπόλον* contra metrum. Musgr. corrigit *ξόανα καὶ θυηπόλους*. Hinc Seidler. et Elmslei. ad Soph. Œd. T. 322. *ξόανα καὶ θυηπόλον*. Sed quid causæ esse dicamus, cur *ξόανα* de uno simulacro dixerit Euripides, non item *θυηπόλους* de una sacerdote? Itaque mihi quum necessario scribendum esse *ξόανα*, non minus necessario scribendum etiam visum est *θυηπόλους*. et invidiosius est aliquem simulacra et sacerdotes rapere dicere, quasi de more hoc faciat, quam simulacrum et sacerdotem. MATTH.

1360. *σὺ* addidit Marklandus.

1361. *μάθῃς* codices. *μάθοις* Ald.

1367. *κεῖνοί τε οὐκ εἶχον, ἡμεῖς τε* pro *οὔτ' ἐκεῖνοι εἶχον, οὔθ' ἡμεῖς*. cujus generis unus præterea locus succurrit, infra 1477. *ἐγὼ δ' Ὀρέστῃ τ' ἀδελφῇ τ' οὐχὶ θυμοῦμαι* pro *οὔτ' Ὀρ. οὔτ' ἀδ.* MATTH.

1368. *δ'*] *τ'* Flor. 1. 2.

1371. *ὡς ξύν τ' ἀπειπεῖν* Marklandus. Legebatur *ὥστε ξυνάπτειν*.

1380. *ὥστε μὴ* codices: *ναυάταις* Ald. "*φόβος ἦν ὥστε μὴ τέγξαι* dictum est pro *φόβος ἦν τέγξαι*. Infinitivus non rarus post *φοβεῖσθαι, δεδιέναι*, ut Hec. 751. *πατήρ νιν ἐξέπεμψεν, ὀρρωδῶν θανεῖν*. Cf. Ion. 1564. Æsch. Th. 726. *φοβεῖσθαι* et sim. tunc proprie significant *præ timore nolle* vel *non audere*, vel infinitivus designat objectum, quod vocant, timoris, *ἐφοβοῦντο τὸ τέγξαι*. Hinc, ut verbis negantibus omnibus, sic verbis timendi additur *μή*, ut Plat. Leg. 12. p. 943 D. *χρὴ* —— *φοβεῖσθαι τὸ μήτε ἐπενεγκεῖν ψευδῆ τιμωρίαν*. Sicut vero aliis verbis additur *ὥστε* (vid. ad Hippol. 1317.), sic hoc loco verbis *φόβος δ' ἦν*." MATTH.

1383. *εὐσέλμου* Par. B. Vulgo *εὐσήμου*.

1384. *τ'* Marklandus. *δ'* libri.

οὐρανοῦ πέσημα] Vid. v. 88.

1385. ἄγαλμα. νηὸς δ' ἐκ Marklandus. Legebatur ἄγαλμα, νηὸς ἐκ.

1386. βοή τις codices. βοήν τιν' Ald.

τῆς 'Ελλάδος ναῦται νεώς] Libri γῆς, quod correxit Reiskius. Sic 'Ελλάδος νεὼς σκάφος 1345. et ναὸς 'Ελλάδος σκάφος Cycl. 85.

1387. κώπης Reiskius. Legebatur κώπαις.

τε λευκαίνετε] Scribendum τ' ἐκλευκαίνετε cum Scaligero.

1391. ἔπαισαν ἅλμην] Idem versus initium legimus in Æschyl. Pers. 397.

ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος.

Atque in universum monendum est, ex ista Æschylei nuntii oratione plura videri Euripidis memoriæ inhæsisse, ut v. 386.

πρῶτον μὲν ἠχοῖ κέλαδος 'Ελλήνων πάρα
μολπηδὸν εὐφήμησεν.

v. 391.

παιᾶν' ἐφύμνων σεμνὸν Ἕλληνες τότε.

v. 399.

καὶ παρῆν ὁμοῦ κλύειν
πολλὴν βοήν· ὦ παῖδες 'Ελλήνων ἴτε,
ἐλευθεροῦτε πατρίδ', etc. SEIDL.

1393. ἠπείγετο] *Jactata, vexata est.* Sic νῆ' ἐνὶ πόντῳ— ἐπειγομένην Hom. Od. Ψ, 234. MUSG.

1394. Post hunc versum Hermannus verba ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον inserenda esse vidit, quæ in libris leguntur post v. 1345. et v. 1395. πάλιν πρυμνήσι' in παλιμπρυμνηδόν mutavit, collata glossa Hesychii, παλιμπρυμνηδόν: οἷον παλίμπρυμνον χώρησιν προῆλθεν εἰς τοὔμπροσθεν, ἀνακάμπτουσα, ὡς ἐπὶ πρύμναν κροῦσαι.

1396. εἰς δὲ γῆν Brubachii editio. εἰς γῆν δὲ Ald. εἰς γῆν δὴ Par. A.B.C. et haud dubie Flor. 1. 2. quum Victorius hanc scripturam annotaverit. εἰς γῆν δ' ἔμπαλιν Musgravius, et recte fortasse.

1399. ἱερίαν Barnesius. ἱερείαν Ald.

1404. ἐξ ἐπωμίδων χέρας ex conjectura legitur Musgravii, cujus fundamentum scriptura Aldina est ἐκ χερῶν ἐπωμίδας, omni fide destituta, quum codices in ἐκβαλόντες ἐπωμίδας con-

sentiant. Quod Matthiæ recte videtur in ἐκβαλόντες ὠλένας mutare.

1408. ἄλλος—ἐξανῆπτεν Par. C. Flor. 1. 2. ἄλλοι—ἐξανῆπτον Ald. ἄλλοι—ἐξανῆπτ' ἐν ἀγκύραις Par. A.

ἀγκύλας Musgravius. Libri ἀγκύρας. Facillima sane emendatio est ἀγκύλας, quod tamen neque ego, præsertim sic positum, pro adjectivo acceperim. Quum nuntius finem hic faciat narrandi, non diserte docemur, de quo funium usu sermo sit. Si de velorum contractione poeta cogitasset, valde dubito eum hoc modo fuisse locuturum. Neque usquam in præcedentibus mentio est ulla *velorum*, quæ omnino non videntur expansa fuisse, propterea quod statim ab initio adverso vento utebantur. Idcirco probabilius est, eos, qui in mare prosiluerant, navem, quo ab impetu venti tutior esset, laqueis voluisse ad littus retrahere et religare. Nam cur tandem nisi hanc ob causam in mare se proripuissent? Vertendum igitur erit: *alius vero tortos laqueos* ex nave *suspensos religabat*. Memorabilis tamen est glossa in Lexico MS. Octateuchi in Bibl. Coisl. p. 464. ἀγκύλας, ὀγκίνους, (i. e. uncinos) εἰς οὓς ἐμβάλλονται οἱ κρίκοι τῆς κώπης, vid. Hesych. s. v. ἀγκύλας, ejusque Interpp. Hac significatione si vocem accipias, legi fortasse possit ἀγκύλαις: *alius vero funes suspendebat ab uncinis scalmi*, quod fortasse faciebant, ut non tantum a puppi, sed etiam a latere navis ad littus alligari posset. Ἐξανάπτειν cum dativo eodem jure construi poterit, quo ἐξάπτειν, Iph. Aul. v. 1216. Troad. 1198. et ἀνάπτειν sæpe. SEIDL.

1418. ἀδελφήν θ' Musgravius. τ' ἀδελφήν libri.

1421. πάλιν codices. πόλιν Ald.

1438. πεπρωμένοις] πεπρωμένος Hermannus.

1439. τόν Marklandus. τῶν libri.

1442. τῶν νῦν—ἀναψυχάς] Hunc versum addunt codices, om. Ald.

1445. Recte construunt Barnesius et Reiskius, (τοῦτον) πορθμεύων πλάτῃ Ποσειδῶν πόντου νῶτα τίθησι ἀκύμονα. Clarius locutus esset poeta, si scripsisset (τοῦτον) Ποσειδῶν, πόντου νῶτα ἀκύμονα τιθεὶς, πορθμεύει πλάτῃ. Sed ponitur interdum primarium verbum in participio, ut Soph. Electr. 345. ἑλοῦ γε θάτερ', ἢ φρονεῖν κακῶς, ἢ τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν, i. e. ἢ τῶν φίλων μὴ μνήμην ἔχουσα (εὖ) φρονεῖν, coll. Hom. Iliad. β'. v. 291. SEIDL.

1447. κλύεις γὰρ—θεᾶς] Hic locus ita distingui debet, (κλύεις γὰρ αὐδὴν, καίπερ οὐ παρὼν) θεᾶς χώρει λαβὼν ἄγαλμα, &c. θεᾶς ἄγαλμα conjungenda sunt ut v. 1480. et passim. Plautus videri potest egisse interpretem hujus parentheseωs, Amphitryon. 3. 3. *Audis quæ dico, tametsi præsens non ades.* Jupiter Mercurium alloquitur. MARKL. In Plauto tali adjectioni non erat locus. Sed hic additum θεᾶς causam continet, cur audiat Orestes, *audis enim meam, utpote deæ, vocem, quamquam absens.* Ad ἄγαλμα genitivus θεᾶς facile intelligitur, ut supra v. 1001. ἄγαλμά τ' οἴσεις. SEIDL.

1449. Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους] Hippolyt. v. 978. καὶ μήτ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς. Vid. Joh. Meursii de Fortuna Attica, c. 2. p. 8. et 9. ubi Athenas a dea Minerva conditas probat. BARN.

1452. Ἁλάς] Pagi hujus meminit, ut et Dianæ simulacri eo translati Callimach. H. Dian. 173. Vid. et Strabon. p. 399 A. Ἅλῃσι παρὰ τὴν θάλασσαν habet Plutarch. Anton. p. 1736. ed. Steph. MUSG. Αλάς sine spiritu Ald. Spiritu aspero scribi constat ex Steph. Byz.

1453. τεύξας Piersonus. τάξας libri.

1454. γῆς Hermannus. Libri τῆς.

1455. περιπολῶν] Consulto hoc vocabulo utitur. Alludit enim ad ultimas syllabas vocis Ταυροπόλος. Hic enim ἐπωνυμία laborum Orestis quærenda est. Conf. tamen de vocis etymologia viros doctos, quos citat Lobeck. ad Soph. Ajac. 175. SEIDL.

1456. Ἐρινύων] Scribendum Ἐρινῦν. Vid. ad v. 931.

1458. θὲς Porsonus. θέσθαι Par. A. θέσθαι Flor. 1. 2. θέσθε Ald.

ὅταν Par. B.C. Flor. 1. 2. ὅθ' Ald.

1460. ἐξανιέτω Musgravius. Libri ἐξαννέτω. "Similis ὁσιά erat in ejusdem deæ sacris apud Spartanos flagellatio puerorum, de qua accurate exposuit Pausan. 3, 16. extr." HERM.

1461. ὁσίας ἕκατι θεᾶς] Ceperunt ὁσίας pro adjectivo, conjungendo cum θεᾶς, sententia summe insulsa. Euripides, puto, dedit ὁσίας ἕκατι, θεά θ' ὅπως τιμὰς ἔχῃ. *Duas* caussas hujus actionis reddit. Ὁσίας ἕκατι, est, Ὁσίας χάριν, Ὁσίας ἕνεκα, *Defungendæ religionis caussa, dicis caussa.* Locutionem, et mentem poetæ, explicat Harpocration V. Ἀφοσιῶ. Exemplum rei habes apud Herodot. 4, 154. vid. et Sophocl. Antig. 262.

786. et Gronovii Observat. 4. c. 13. ad fin. MARKL. Recte emendat Marklandus.

1462. κλίμακας] Hoc nomine plures montes ob difficilem adscensum vocatas notat Wesselingius ad Diod. Sic. 19, 21. MUSG. λείμακας Piersonus.

1463. Construendum ἀμφὶ κλίμακας τῆσδε Βραυρωνίας θεᾶς. Erat enim hoc deæ nomen: vid. Pausan. 1, 23, 8. SEIDL. Rectius, ut videtur, alii κληδουχεῖν θεᾶς conjungunt, quod pro κληδοῦχον εἶναι θεᾶς dictum esse monet Matthiæ.

1464. τεθάψει] De Iphigeniæ morte diversa tradit Pausan. 1, 43. 1. SEIDL.

1465. De divino honore, quo post mortem Iphigeniam prosecuti sunt, vid. Barnes. ad Iphig. Aul. v. 1608. coll. Pausan. 7, 26. 3. Quinimo cum ipsa Diana antiquitus videtur esse confusa. Pausan. 2. 35. 2. καὶ Ἀρτέμιδος ἐπίκλησιν Ἰφιγενείας ἐστὶν ἱερὸν, coll. Herodot. Melpom. sect. 103. ad quem locum respicit Pausanias 1, 43. 3. SEIDL.

1469. ἐκσώσασά σε] Speciose interpretes quidam lacunam sumserunt, quod hæc non tam ad Orestem, quam ad Thoantem dicta esse debuerint: verum ultimo isto refugio ne hic quidem opus. Dicta quidem sunt ad Orestem, sed ita tamen, ut Thoas audiret, ideoque quæ ad se pertinerent, simul sumere inde sibi posset. Ad illud ἐξεφίεμαι igitur intellige *ei, cui hoc mandandum est*, i. e. Thoanti. Plane autem assentior Musgravio, qui Canterum *omnino male* correxisse affirmat ἐξέσωσά σε pro ἐκσώσασά σε, quamquam ita citet Aristoph. schol. ad Ran. v. 697. Verte locum sic: *Hasce vero Græcas mulieres dimitti jubeo, bonæ eorum voluntatis causa, cum te prius quoque, calculis æqualibus in Areopago judicatum, Oresta, servarim, et quidem* (scil. dimitti eas jubeo) *ad illam ipsam regulam, ut vincat, qui pares calculos nactus sit.* Quum Orestem servaret Minerva, lata lege, ut vincat, qui æquales calculos habeat, urnæ suum calculum addidit. Numerati calculi fuere æquales atque ita judicio liberatus Orestes. In hac nostra causa pariter æqualia sunt suffragia, in utramque partem unum, damnans Thoantis, (conf. supra v. 1433.) absolvens Minervæ. SEIDL. Recte Brodæus et Markl. hic lacunam esse viderunt, in eo tantum falsi, quod ante γνώμης δικαίας οὕνεκ' quædam deesse suspicantur. Verba enim τάσδε δ' ἐκ-

πέμπειν χθονὸς etc. haud dubie Thoanti dicuntur, penes quem solum erat eas dimittere, penes Orestem nullo modo, ut stultissima esset Minerva, si hæc Oresti, ad quem nullo modo pertinent, diceret, ita tamen, ut Thoas audiret, ideoque quæ ad se pertinerent, inde sumere sibi posset, quæ Seidleri est defensio. Verba γνώμης δικαίας οὕνεκ' cum præcedentibus jungenda: dimittere has mulieres jubeo ob bonam voluntatem, qua Orestis et Iphigeniæ consilium adjuverunt. Quæ sequuntur, ad solum Orestem spectant, nec ullo vinculo cum præcedentibus cohærent. Itaque post γνώμης δικαίας οὕνεκ' intercidisse quædam suspicor. MATTH. Lacunam post οὕνεκ' recte indicavit Reiskius.

1470. ἴσας ψήφους κρίνασα i. e. τῷ κρίνειν ἴσας ψήφους ποιήσασα. Nam sua sententia Minerva effecerat, ut par esset in utramque partem calculorum numerus. MATTH.

1471. ἐς ταὐτό γε] Par. A. εἰς ταὐτό με. εἰς non accipio pro κατά cum Markl. et Seidlero, qui vertunt *secundum eandem constitutionem, ad illam ipsam regulam*, quasi hæc lex vel regula jam antea lata esset, eique Minerva paruerit. Sed εἰς *eventum* vel *effectum* significare videtur, *et ita quidem, ut eadem posthac lex obtineat*, ὥστε ταὐτὸ νόμισμα εἶναι. MATTH. Sententiam hanc, et fere verba habes Electr. 1268. καὶ τοῖσι λοιποῖς ὅδε νόμος τεθήσεται, Νικᾶν, ἴσαις ψήφοισι τὸν φεύγοντ' ἀεί. et Æschylus de eadem re, Eumenid. 487. ubi Minerva dicit, Θεσμὸν τόνδ', [τὸν] εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον. MARK. Vitiosum videtur καὶ νόμισμ' ἐς ταὐτό γε, quod Marklandus in καὶ νόμισμ' ἔσται τόδε mutabat.

1473. κασιγνήτην Elmsleius. κασίγνητον libri.

1474. παῖ] παῖς Flor. 1.

1480. ἴτωσαν εἰς σὴν σὺν θεᾶς ἀγάλματι | γαῖαν, καθιδρύσαιντό τ' εὐτυχῶς βρέτας] Noster Ion. 1130. θύσας δὲ γενέταις θεοῖσιν, ἣν μακρὸν χρόνον | μένω, παροῦσι δαῖτες ἔστωσαν φίλοις. Uterque locus suspiciosus est, propter tertiam pluralem imperativi in ωσαν terminatam. Ἴτων dixit Æschylus Eum. 30. καὶ νῦν τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῷ | ἄριστα δοῖεν. κεἰ παρ' Ἑλλήνων τινὲς, | ἴτων πάλῳ λαχόντες, ὡς νομίζεται. Ἰόντων in vulgatis saltem exemplaribus exhibent Thucydides 4. 118. Plato Legg. 12. p. 956 C. Hæc forma si legitima est, facile nostro loco reponitur εἰς σὴν ἰόντων. Altero loco legendum suspica-

bar ἑστᾶσιν. Antiquissima hujus formæ exempla, quæ quidem hodie supersint, quæque indubiæ sunt fidei, in Archestrati versibus ab Athenæo allegatis occurrunt. P. 4 E. Ἔστωσαν δ' ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρες οἱ ξυνάπαντες. P. 56 C. Ῥυσαὶ καὶ δρυπεπεῖς παρακείσθωσάν σοι ἐλαῖαι. Hic Aristotelis æqualis fuit. Occurrunt περιμαξάτωσαν et περιθέτωσαν apud Menandrum Μητραγύρτῃ p. 120. ed. Cler. Sed Menandri ætate Attice loqui jam desierant Athenienses. ELM. Sed formam ωσαν satis tuebitur Thuc. 1, 34. μαθέτωσαν et Æschin. c. Tim. e lege Attica afferens p. 61 sqq. ed. Reisk. κυριευέτωσαν, εἰσφερέτωσαν, κρινάτωσαν, ἐγγραψάτωσαν, et p. 37 sq. ἀνοιγέτωσαν, κλειέτωσαν, ἐάτωσαν, ἔστωσαν. MATTH.

1482. τάσδ'] τάσγ' Flor. 1.

1485. νηῶν] Scribendum νεῶν cum Boissonadio.

θεά] θεᾷ Par. C.

1486. Hunc versum Minervæ tribuit Par. B., Thoanti continuat Ald.

χρεὼν] Scribendum χρῆν. Vid. ad Hecub. 260.

1487. Huic versui Apollinis persona præscripta est in Par. A.B.C. Flor. 1. 2, Minervæ in Ald. "Huic iambo præfigitur απολ. seu persona Apollinis in B.C. Non recte, opinor: quia in veterum tragœdiis *duo dii* ἐκ μηχανῆς nunquam, quod scio, adhibentur. nam Castor et Pollux qui apparent in catastrophe Helenæ et Electræ Nostri, pro uno tantum numine habendi sunt. Nescivit interpolator, Minervam fuisse sororem (ὁμοπάτριον) Dianæ: Soph. Œd. Tyr. 166. Noster Ion. 467. Unde putavit Apollinem necessarium esse, propter ista, ἀδελφῆς τῆς ἐμῆς, ver. 1489." MARK.

1490. 1491. Minervæ tribuuntur in libris. "Anapæstos omnes choro tribuendos putavimus. Minervæ voto pro felici illorum reditu chorus statim adjunxit suum; deinde se ad ipsam Minervam convertit, ita ut illud ἀλλὰ fere significet *quod ad te attinet*. Recte autem Marklandus conjungit ἴτ' ἐπ' εὐτυχίᾳ, i. e. ἴτε εὐτυχεῖς, εὐτυχῶς, ἐπ' εὐτυχεῖ πότμῳ, coll. Iphig. Aul. 1523. et εὐδαίμονες τῆς σωζ. μοίρας, i. e. ἕνεκα τῆς μοίρας. Σωζομένης equidem non reddo per σωζούσης, sed explico *felices ob servatam* vitæ vestræ *sortem*, i. e. felices ob sortem, qua servamini." SEIDL. Aristides vol. 2. p. 424. ἐπειδὴ τοιαῦτ'

ἀφέστηκεν, ἀπολαῦσαι τοῦ βίου τὰ κάλλιστα, ἵν' εἰ μὲν τῆς σωζομένης μοίρας εἴημεν, ἐν τοῖς καλλίστοις σωζοίμεθα. MUSG.

1491. εὐδαίμονες] εὐδαίμονος Par. C. Flor. 1. 2.

1495. τερπνὴν L. Dindorfius. Legebatur τερπνόν.

1497—1499. De his versibus dictum ad finem Orestis.

1497. σεμνὰ Νίκα] Scribendum σεμνὴ Νίκη.

RHESUS.

RHESUM ab Euripide juvene scriptum esse diserto docemur Cratetis Mallotæ testimonio, quod non potest dubitari quin didascaliarum, quæ grammatici illius ætate supererant integræ, auctoritate nitatur. Id prodidit scholiasta codicis Vaticani ad v. 515. *Κράτης ἀγνοεῖν φησι τὸν Εὐριπίδην τὴν περὶ τὰ μετέωρα θεωρίαν διὰ τὸ νέον ἔτι εἶναι, ὅτε τὸν Ῥῆσον ἐδίδασκε.* Jam quum Euripidem primum in certamen descendisse constet anno ætatis vigesimo quinto, archonte Callia, qui eponymus fuit olympiadis octogesimæ primæ anni primi, non improbabile nobis videtur Rhesum eidem olympiadi esse assignandum, ita ut hæc tragœdia quindecim circiter annorum intervallo ab Alcestide sit disparata, quæ archonte Glaucino olymp. 85, 2. acta antiquissima ceterarum esse videtur quæ supersunt tragici fabularum. Quod si recte conjecimus, non miranda est dissimilitudo quædam, quæ Rheso cum reliquis Euripidis tragœdiis intercedit, jam ab ignoto quodam animadversa grammatico, qui tamen mira judicii perversitate Sophocleæ quam Euripideæ tragœdiæ similiorem esse Rhesum autumat: quod his verbis traditum est argumento Græco subjectis in codicibus Vaticano, Florentinis aliisque: *Τοῦτο τὸ δρᾶμα ἔνιοι νόθον ὑπενόησαν, Εὐριπίδου δὲ μὴ εἶναι. τὸν γὰρ Σοφόκλειον μᾶλλον ὑποφαίνει (ὑπεμφαίνειν?) χαρακτῆρα. ἐν μέντοι ταῖς διδασκαλίαις ὡς γνήσιον ἀναγέγραπται, καὶ ἡ περὶ τὰ μετάρσια δὲ ἐν αὐτῷ πολυπραγμοσύνη τὸν Εὐριπίδην ὁμολογεῖ.* Quæ si quis cum similibus comparet grammaticorum opinionibus, cujusmodi est de Antigona non Sophocli, sed Iophonti tribuenda, et de comicorum quibusdam fabulis, de quibus exposui ad Aristophanis fragmenta p. 503, facile sentiet levem istiusmodi dubitationem nullius esse momenti ad labefactandam hujus tragœdiæ auctoritatem. Accedunt ad hæc alia. Ac primo quidem in scholiis Vaticanis quamvis Aristarchi, Cratetis, Parmenisci aliorumque grammaticorum antiquissimorum ad hanc fabulam annota-

tiones commemorentur, tamen nullum usquam indicium animadvertimus, ex quo dubitatum de auctore esse intelligatur. Quid quod ab Aristophane quoque Byzantio, cui in codice Vaticano argumenti Græci expositio tribuitur (Ῥῆσος—περιέχει δὲ νυκτεγερσίαν), genuina esse habita videtur: quo indicio fortasse paullo longius progredi et Callimachum quoque, qui integro seculo antiquior Aristarcho testis est, illis annumerare licebit grammaticis. Nam Aristophanem Byzantium in conscribendis fabularum scenicarum ὑποθέσεσι Callimachi tabularum auctoritatem esse secutum ex Etymologico M. p. 672, 28. colligi potest, ὁ δὲ Χοιροβοσκὸς εἰς τὸ ἀνεκφώνητον λέγει πίνακας ἐν οἷς αἱ ἀναγραφαὶ ἦσαν τῶν δραμάτων. ὁ οὖν (γοῦν) Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς ἐποίει πίνακας ἐν οἷς ἦσαν αἱ ἀναγραφαὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων· οἷς ἐντυχὼν ὁ γραμματικὸς ἐποιήσατο τὰς ὑποθέσεις τῶν δραμάτων. quæ recte redintegrare videtur Bernhardyus in Historia literaturæ Græcæ vol. 1. p. 135. ἐποίει πίνακας, ἐν οἷς ἦσαν ἀναγραφαὶ ποιητῶν ἀρχαίων· οἷς ἐντυχὼν Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς—. collato Athenæo 9. p. 408 F. ubi Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς memoratur ἐν τοῖς πρὸς τοὺς Καλλιμάχου πίνακας. Denique illud quoque non est prætermittendum, ab scriptore vitæ Euripidis satis antiquo, quem Baccharum editioni adjunxit Elmsleius, tres tantum, quæ dubiæ esse visæ sint, memorari fabulas Euripideas, inter quas Rhesus non est. Ex his omnibus satis apparere arbitror, vetustissimis quibusque et doctissimis grammaticis genuinam hanc visam esse fabulam Euripidis. Longe diversæ recentiorum quorundam virorum doctorum opiniones fuerunt, quorum dux et signifer exstitit Josephus Scaliger, qui in Prolegomenis ad Manilium p. vi. scriptorem Rhesi magnis quidem laudibus extollit vetustissimumque esse concedit, sive Sophocles sive alius sit, sed Euripidem esse negat. Quæ tota disputatio non alio nititur fundamento quam ignoti istius grammatici verbis, quæ ex codice Florentino, quo Scaligerum quoque usum esse constat, aliisque libris supra apposuimus. Nihilominus Scaligero non pauci posteriorum temporum viri docti sunt assensi, non argumentis, quæ ab Scaligero nulla sunt allata, permoti, sed temere quæ ille dixisset credentes, auctoritatem clari nominis reveriti, donec Valckenarius, sui vir judicii, cujus disputationem infra apponemus, hanc quæstionem diligentius tractandam sibi sumeret et hanc fabulam, quamvis Athenis scriptam,

tamen Euripide nihilo digniorem quam Sophocle esse pronunciaret, ceterum in medio relinqueret a quo et qua ætate scripta esset: de quo postmodum alii alia conjecerunt. Duobus autem potissimum argumentis usi sunt et ipse Valckenarius et qui sententiam ejus defendere sunt conati, quorum alterum ab inventione et tractatione fabulæ, alterum ab genere dicendi est petitum, quod nimis dissimile esse visum est Euripideo. Et argumentum quidem fabulæ, quod ex Dolonea Homeri, id est libro decimo Iliadis, petitum ab Euripide est, negant aptum esse tragœdiæ et a poeta ita esse tractatum contendunt ut plane negligeret, quod primarium in tragœdia est, ut spectatorum animi metu, miseratione, admiratione commoverentur. Quæ si quis vel omni ex parte verissime dicta esse concedat, non efficietur ut propterea abjudicanda ab Euripide hæc fabula videatur, quum argumentatio illa vitio laboret quod petitionem principii vocare solent logici. Sumitur enim pro concesso quod nondum est a quoquam demonstratum, Rhesi fabulam ab Euripide justa pertractari debuisse tragœdia, id est tali quæ vel primum vel secundum vel tertium trilogiæ tragicæ locum recte obtineret: id quod olim quidem facile credi poterat affirmantibus, hodie non potest, nisi idonei testis auctoritate ostensum fuerit genuinam fabulam Euripidis, cui, quum perisset, spuriam hanc quæ supersit fabulam substitutam esse conjiciunt, unum ex tribus illis, quos modo dicebam, trilogiæ tragicæ locis occupasse. Nam ex quo Alcestidis exemplo, quod unicum fuisse atque singulare nemo facile sibi persuadebit, genus quoddam cognovimus fabularum scenicarum, quæ medium tenerent inter tragœdiæ gravitatem et dramatis satyrici levitatem trilogiisque tragicis pro dramate satyrico adjicerentur, nihil impedit quominus Rhesus quoque satyrica habeatur: nam sic brevitatis caussa quartam tetralogiæ fabulam vocare liceat. Satyrica autem si fuit, manifestum est quæ reprehensa esse supra dixi, adeo non esse reprehendenda ut excusanda potius et quædam etiam laudanda esse prudenterque instituta videantur, et argumentum ex Homero judicio non minus recto sit delectum quam Cyclops ab Ulixe occæcatus in fabula cognomine Euripidis. Quod si quis objiciat, ne hoc quidem, quod nos conjicimus, ullius niti fide testimonii, nihil aliud efficiet quam ut ab ancipiti hoc argumentorum genere plane abstinendum sit, donec cognoverimus qui tetralogiæ locus Rheso datus

fuerit, ceterum conjecturam improbabilem præferre videatur probabili, cui argumenti et inventio et tractatio et, quod minime negligendum, exiguus fabulæ ambitus tantopere favet quantopere contrariæ adversatur sententiæ.[a]

Paullo speciosiora sunt quæ de dictione non satis Euripidea contra Rhesum ab Valckenario aliisque sunt allata. Eorum tamen alia facilem ab juvenili ætate poetæ excusationem habent, alia cupide magis quam vere sunt notata, ut, si quis hoc agat, eodem fere jure alias quoque tragœdias in dubitationem vocare possit, quod Baccharum exemplo ostendit Vaterus in Prolegomenis ad Rhesum p. cix. His omnibus autem detractis quæ relinquuntur ab more tragicorum, ut visum est, aliena ita sunt comparata ut aliquam ad persuadendum vim essent habitura si numerosiora essent: nunc ipsa paucitate sua elevantur. Redeunt enim ad hæc tria, quod formis Homericis δέχθαι et μεμβλωκότων usus est poeta v. 525. 629. et μηνίων syllaba media correpta solus tragicorum dixit v. 494. (nisi forte eadem mensura Euripidis versui est adhibenda Hippol. 1146.). Qualia in aliis quoque tragicorum fabulis inveniri solitaria satis constat. Cujusmodi est ὔμμε et ἰδὲ (pro ἠδὲ) ab Sophocle dictum in Antigona, ἀμέρσαι ab Euripide Hec. 1029, ὃ pro ὃς in Hippol. 525. ἔροτις pro ἑορτὴ in Electra v. 625. σίφωνα correpto iota in Cycl. 439. et quæ sunt reliqua hujus generis: quæ si in Rheso legerentur, inter argumenta νοθείας relata videremus, nunc, quum in fabulis reperiantur extra dubitationem positis, patienter feruntur.

Reliquum est ut Valckenarii et Matthiæ apponamus disputationes, ut non nostram solum sententiam, sed aliorum quoque argumenta cognoscere et ipsi judicium facere possint lectores.

Valckenarii Dissertatio de Rheso, excerpta ex Diatribe in Euripidis fragmenta (*c.* 9. *et* 10. *p.* 88—114.)

Quo capite physica quædam Euripidis attigi miretur forsan aliquis, Rhesi nullam a me factam fuisse mentionem, qui qui-

[a] Tertium de hoc genere exemplum Euripidis fortasse Heraclidarum fabula est habenda: quæ etsi aliquanto τραγικωτέρα est quam Rhesus, tamen mollibus illis et lugubribus, quas tragœdiis inserere consuevit Euripides, cantibus caret et paucioribus quam ulla ceterarum, præter Rhesum et Cyclopem, versibus absolvitur, ut aptissimus ei esse videatur quartus tetralogiæ locus.

dem in argumento Rhesi dramatis ista legere se meminerit: τὸ δὲ δρᾶμα ἔνιοι νόθον ὑπενόησαν, ὡς οὐκ ὂν Εὐριπίδου· τὸν γὰρ Σοφόκλειον μᾶλλον ὑποφαίνει (scribendum ὑποφαίνειν) χαρακτῆρα· ἐν μέντοι ταῖς διδασκαλίαις ὡς γνήσιον ἐπιγέγραπται, καὶ ἡ περὶ τὰ μετάρσια δὲ ἐν αὐτῷ πολυπραγμοσύνη τὸν Εὐριπίδην ὁμολογεῖ. Sed mirari desinet, ubi cognoverit, in dramate Rhesi superstite, cui præfiguntur ista, nihil reperiri quod illuc referri potuerit, nisi forsan unum illud, quo Trojani vigiles, qui Chorum conficiunt, Pleiadum sideris jam apparentis, et Aquilæ medium cœli tenentis, meminere v. 523.

Τίνος ἁ φυλακά, τίς ἀμείβει
Τὰν ἐμάν; πρῶτα
Δύεται σημεῖα· καὶ ἑπτάποροι
Πλειάδες αἰθέριαι·
Μέσα δ' αἰετὸς οὐρανοῦ ποτᾶται.

quibus tragicus Homerica quodammodo expressit ex Iliad. K'. v. 251.

ἐγγύθι δ' ἠώς·
Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε· παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ
Τῶν δύο μοιράων.

ista autem ex Rheso, quæ recte cepit clar. amicus Musgravii, p. 145. velut ab astronomiæ peritissimo poeta scripta Jos. Scaliger admiratur in Prolegom. ad Manilium, p. 6. et 7. ubi, præter cetera, *Auctor*, inquit, *Rhesi vetustissimus scribit Vergilias eminere supra finitorem Aquila culminante.* Qui Rhesum Euripidis esse tragœdiam cum Scaligero negat, Sam. Petitus Scaligeri tamen super hoc loco observata conatus est labefactare Miscell. III. c. xxii.—Ab hoc uno loco si discedas, nulla hoc in dramate deprehendetur περὶ τὰ μετάρσια πολυπραγμοσύνη· neque ista pauca videntur hac potuisse nota designari,[b] tanquam quæ censeri deberent Euripidem χαρακτηρίζειν· quum contra minus accurate de sideribus loquatur Euripides; hoc monuit Scaliger ibidem, et Castig. in Catull. p. 92.

Si hujus nominis drama scripsit Euripides Mnesarchides, posset quis suspicari, ex istius argumento sumta, quæ supra posui; prout Scaliger putabat, de duobus argumentis, quæ

b Inanis hæc est opinio Valckenarii nec dubitandum quin grammaticus unum illum locum in mente habuerit, de quo copiosas exstitisse scholiastarum disputationes ex scholiorum quæ supersunt excerptis intelligitur. G. D.

Sophoclis præfiguntur Philoctetæ, alterum, versibus scriptum senariis, non istius esse dramatis, sed alterius cognominis sive Æschyli seu Euripidis; nam ad istud argumentum hæc sua manu scripsit vir summus in exemplari edito Bibl. Leidensis: *ἔστιν ὑπόθεσις οὐ τοῦ παρόντος δράματος, ἀλλὰ τοῦ ἐπωνύμου, ἢ τοῦ Αἰσχύλου ἢ τοῦ Εὐριπίδου· ἀμφοτέροι γὰρ Φιλοκτήτην δρᾶμα ἐδίδαξαν.*

Sed Rhesi drama superstes cujuscunque sit auctoris, videtur ad nos imperfectum pervenisse. Ex ejus prologo, qua parte deficit, versus aliquot, atque adeo dramatis initium, quod huc usque latuit in tenebris, hic in lucem proferam. Verbis ex argumento vulgato paulo ante descriptis, in Euripidis Codice MS. Florentino, quem Is. Vossius adhibuit, hæc proxima subjunguntur, ex libello descripta Leidensis Bibliothecæ: *Πρόλογοι δὲ διττοὶ φέρονται. ὁ γοῦν δικαίαν ἐπιτιθεὶς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ῥήσου γράφει κατὰ λέξιν οὕτως,*

Νῦν εὐσέληνον φέγγος ἢ διφρήλατος

Καὶ ἐν ἐνίοις δὲ τῶν ἀντιγράφων ἕτερός τις φέρεται πρόλογος, πεζὸς πάνυ, καὶ οὐ πρέπων Εὐριπίδῃ. καὶ τάχα ἄν τινες τῶν ὑποκριτῶν διεσκευακότες εἶεν αὐτόν. ἔχει δὲ οὕτως. Sequuntur tum undecim senarii, partim Is. Vossii, meo partim arbitratu sic leviter emendandi:

[c] *Ὦ, τοῦ μεγίστου Ζηνὸς ἄλκιμον τέκος,*
Παλλὰς, παρῶμεν· οὐκ ἐχρῆν ἡμᾶς ἔτι

c In his versibus, quæ Codicis Florentini contextus minus sincera dabat, erant in margine melius scripta. Sed v. 4. pro *μακῇ δορὸς*, quæ Codicis erat lectio, ponere malui, *ἐν μαχῇ δορὸς* (ut in Eurip. Cycl. v. 5. et apud Stobæum, p. 240. 17.) quam cum Is. Vossio, *ἐν ἀκμῇ δορός*.—V. 5. vocem *βιαίας* in *βιαίαγ'* immutavi; et prout oportebat sic scripta, v. 7. *ἔκρινα Κύπριν Ἀλέξανδρον θεάν*. Versum 9. sic Codex præferebat: *καὶ σῆς Ἀθηνὰ, φίλτατ' ἐμοίθ' ἐῶν·* Is. Voss. emendabat: *Καὶ σῆς, Ἀθηνᾶ, φιλτάτη ἐμοὶ θεῶν.* turpis hiatus facile monstrabat formam legitimam *φιλτάτης*. [Codicis Vaticani ab Valckenarii lectione discrepantia hæc est, v. 1. om. *τέκος*, relicta lacuna. 3. *στράτευμα* 4. *μακρῇ* 5. *λόγχη βιαία ἕκτορος* 6. *ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔνεστι βάρβαρος, ἐξ ὅτ' ἔκρινε* 8. *προσήκειν* 9. *ἀθηνᾶ φίλα γ' ἐμοὶ* 11. om. *βίᾳ*. Ceterum Prolegomena codex hoc ordine exhibet, *Ὑπόθεσις ῥήσου. Ἕκτωρ τοῖς ἕλλησιν ἐπὶ κοιτῶν ἀκούσας αὐτοὺς πῦρ καίειν, εὐλαβήθη μὴ φύγωσιν. ἐξοπλίζειν δὲ διεγνωκὼς τὰς δυνάμεις μετενόησεν αἰνείου συμβουλεύσαντος ἡσυχάζειν, κατάσκοπον δὲ πέμψαντας δι' ἐκείνου τὴν ἀλήθειαν ἱστορῆσαι. δόλωνα δὲ πρὸς τὴν χρείαν ὑπακούσαντα ἐκπέμπεσθαι.* (*καὶ* addit Havn.) *τόπον εἰς τὴν παρεμβολὴν ἀφώρισεν αὐτῷ. Ἐπιφανέντες δὲ οἱ περὶ τὸν ὀδυσσέα καὶ δόλωνα μὲν ἀνῃρηκότες, ἐπὶ δὲ τὴν ἕκτορος κοίτην . . . . πάλιν* (lacunam explet Havn. *κοίτην ἐλθόντες πάλιν*) *ὑπέστρεφον οὐχ εὑρόντες τὸν στρατηγόν. οὓς*

Μέλλειν Ἀχαιῶν ὠφελεῖν στρατεύματα.
Νῦν γὰρ κακῶς πράσσουσιν ἐν μάχῃ δορὸς,
Λόγχῃ βιαίᾳ γ' Ἕκτορος στροβούμενοι.
Ἐμοὶ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἄλγιον βάρος,
Ἐξ οὗ γ' ἔκρινε Κύπριν Ἀλέξανδρος θεὰν
Κάλλει προήκειν τῆς ἐμῆς εὐμορφίας,
Καὶ σῆς, Ἀθάνα, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
Εἰ μὴ κατασκαφεῖσαν ὄψομαι πόλιν
Πριάμου, βίᾳ πρόρριζον ἐκτετριμμένην.

Re minus considerata his versibus Is. Vossius subscripserat: *sunt autem hæc verba Ulyssis.* Imo vero sunt sine ulla dubitatione verba Junonis in scenam prodeuntis, Minervam, quam adloquebatur Trojanis non minus iniquam, ad auxilium Argivis suis ferendum graviter cohortantis, nocte istum diem sequuta, quo Græcos Hector maxima clade affecerat: hujus ubi meminit Homerus Il. Κ'. (v. 48—52.) in ista quidem parte carminis, quam Δολωνοφονίαν καὶ Ῥῆσον inscripsere, hujus dramatis argumento præcipuo, Junonis nullam fecit mentionem, sed ejus Scholiastes in Il. Κ'. v. 435. de Rheso agens, δείσασα, inquit, Ἥρα περὶ τῶν Ἑλλήνων Ἀθηνᾶν ἐπὶ τὴν τούτου διαφθορὰν πέμπει. illic etiam oraculo significatum scribit Rheso, invictum fore, ἐὰν οἱ ἵπποι αὐτοῦ τοῦ Σκαμάνδρου πίωσι, καὶ τῆς αὐτόθι νομῆς γεύσωνται. sed qua nocte venerat (αὐτονυχεὶ, inquit Eustathius) in castra Trojana, Rhesi tentoria *multa*

ἀθηνᾶ ἐπιφανεῖσα κατέσχε. καὶ τὸν μὲν ἕκτορα ἐκέλευσε μὴ ζητεῖν, ῥῆσον δὲ ἀναιρεῖν ἐπέταξε. τὸν γὰρ ἐκ τούτου κίνδυνον μείζονα ἔσεσθαι τοῖς ἕλλησιν ἐὰν βιώσῃ. τούτων δὲ ἐπιφανεὶς ἀλέξανδρος . . . . πολέμου παρουσίαν. ἐξαπατηθεὶς δὲ ὑπὸ ἀθηνᾶς ὡς δῆθεν ὑπὸ ἀφροδίτης ἄπρακτος ὑπέστρεψεν· οἱ δὲ περὶ διομήδην φονεύσαντες ῥῆσον ἐχωρίσθησαν. καὶ ἡ συμφορὰ τῶν ἀνῃρημένων καθ' ὅλον ἦλθε τὸ στράτευμα. παραγενομένου δὲ ἕκτορος ἵνα αὐτὸς περιγίνηται τῶν πεπραγμένων τετρωμένος ὁ τοῦ ῥήσου ἐπιμελητὴς, δι αὐτοῦ . . . . ἕκτορος φόνον γεγενῆσθαι. τοῦ δὲ ἕκτορος ἀπολογουμένου τὴν ἀλήθειαν αὐτοῖς ἐμήνυσεν ἡ τοῦ ῥήσου μήτηρ ἡ μοῦσα, νεκρὸν κομίζειν τὸ σῶμα κἀποδυρομένη δὲ καὶ τὸν ἐπιπλακέντα αὐτῇ στρυμόνα διὰ τὸ τοῦ παιδὸς πένθος καὶ τὸν ἐξ ἐκείνου γεγενημένον ῥῆσον, οὐδ' ἀχιλεῖ φησιν ἀδάκρυτον ἔσεσθαι τῶν κοινῶν, φανερῷ θανάτῳ τὴν ἰδίαν παραμυθουμένη λύπην. (Quæ post verba ἦλθε τὸ στράτευμα sequuntur παραγενομένου—λύπην omittit Havn. præcedentia quoque minus integra exhibens.) Τοῦτο τὸ δρᾶμα usque ad Εὐριπίδην ὁμολογεῖ, quæ verba supra p. 559. ut scripta in codice sunt apposuimus. πρόλογοι δὲ ἐν αὐτῷ διττοὶ—καὶ ἐν ἐνίοις—φαίνεται πρόλογος—ἐκτετριμμένην. Ἀριστοφάνους ὑπόθεσις. Ῥῆσος μὲν ἦν στρυμόνος τοῦ ποταμοῦ—μιᾶς, παῖς, θρακῶν—παραγίνεται—ὑποθεμένης. μέγαν γὰρ ἔσεσθαι κίνδυνον ἐκ τούτου.—ἀνείλετο. Ἡ σκηνὴ—ὁ χορὸς—δὲ τὴν νυκτεγερσίαν. Τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα—. G. D.]

cæde cruentus vastavit Diomedes, ejusque equos albicantes avertit in Græcorum castra,

priusquam
Pabula gustassent Trojæ, Xanthumque bibissent;

Virg. Æn. I. v. 476. qui de Diomede et Ulysse Homero narrata in par illud amabile Nisum et Euryalum, artifice manu disposita, transtulit.

Et, ne quis dubitet, tragœdiæ non optimæ pater, hac etiam in re, sicut in multis, verbis tamen potius, quam rerum apta dispositione, Homerum sequutus, Minervam fecit Ulyssi et Diomedi benignam adjutricem in Rheso contrucidando. Nam cum, interfecto speculatore Dolone contentus, in castra sua retrocedere cuperet Ulysses, adparet ex improviso Minerva, quidque facto opus esset amicos admonet. Ut Homeri Ulysses

ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης,

Il. Β'. v. 182. et Tydides in Dolonia, Il. Κ'. v. 512; sic Ulysses tragici Deam suam agnovit tutelarem, Rhesi v. 604.

Δέσποιν' Ἀθάνα, φθέγματος γὰρ ᾐσθόμην
Τοῦ σοῦ συνήθη γῆρυν· ἐν πόνοισι γὰρ
Παροῦσ' ἀμύνεις τοῖς ἐμοῖς ἀεί ποτε.

quæ partim ex Homereis, v. 278. *ἥτε μοι αἰεὶ Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι*, expressa sunt: sed cum his, et supra positis ex Flor. Cod. comparet mihi quis ex Ajace Sophoclis ejusdem Ulyssis simillima, v. 14.

Ὦ φθέγγμ' Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
Ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς, ὅμως
Φώνημ' ἀκούω, καὶ ξυναρπάζω φρενί.

In his imitatorem Homeri agnovit Eustathius, qui Rhesi tragœdiam non memorat in suis ad Homerum commentariis.[d] Ut in Rheso Juno, sic in Ajace Sophoclis prima prodibat in theatrum Minerva, nec pro more Euripidis sola, sed Ulyssem adloquens, qui tentorium Ajacis adstabat speculator. Ad illud initium Rhesi,

[d] Eustathius p. 822, 3. *ποιοῦσι δὲ οὕτως οἱ Τρῶες τάχα μὲν εὐθυβολώτερον, οἷα εἰδότες ὡς οὐδὲν ἀνύσουσι διὰ πολλὰ, τυχὸν δὲ καὶ διὰ τὸ βάρβαρον ἦθος, ὅπερ διαγράφει καὶ Εὐριπίδης, ἐν οἷς αἰτιᾶται τοὺς Τρῶας, ὡς μὴ τοῖς φίλοις προσφερομένους, καθάπερ ἐχρῆν. ὀκνοῦσι γὰρ ἴσως ὑπερκινδυνεῦσαι τῶν νεηλύδων, ὧν οὐδὲν αὐτοὶ ἀπώναντο. καὶ εἰ τοῦτο, ἄρα συντέθνηκε κατὰ τὴν παροιμίαν ἡ ἐκ τῶν Τρώων χάρις τῷ Ῥήσῳ.* Quæ ad v. 833. et seqq. refert Vaterus in Prolegomenis p. x. G. D.

Ὦ, τοῦ μεγίστου Ζηνὸς ἄλκιμον τέκος,
Παλλὰς,

exigantur primi versus dramatum Sophoclis; Electræ,

Ὦ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Ἀγαμέμνονος παῖ.

Œdipodis Tyranni,

Ὦ τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,

Œdipodis in Colono,

Τέκνον τυφλοῦ γέροντος, Ἀντιγόνη,

Antigones,

Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα.

Quisquis demum Rhesi drama scripserit, istius prologi conditor hac in parte non Euripidis morem, sed Sophoclis expressit artificium, qui, quantum apta valeret fabulæ dispositione præ Euripide, dramatum quoque suorum prologis demonstravit. Sophocleis, aut huic etiam Rhesi prologo, nihil simile deprehendetur in viginti qui supersunt prologis Euripideis.

In his Euripidis prologis, versibus elegantissimis, et sæpe magna cum cura κατερρινημένοις, sed ad Homeream tamen Sophoclis majestatem neutiquam æquiparandis, totum dramatis argumentum, ea interdum enarrantur, quæ omnem ex ultima demum parte capiendam auditoribus intervertant voluptatem.

Sæpe nimis sunt verbosi; quique primus in scenam prodit solus verba facit, nec raro γενεαλογεῖ. Plus æquo mordax, justam tamen in Euripidis prologos meo quidem judicio censuram exercuit Aristophanes, acerbe διαβάλλων τὴν ὁμοειδείαν τῶν εἰσβολῶν τῶν δραμάτων, in Ranis v. 1230.—ad v. 1277. hoc vix uno potuit exemplo refelli,

Ἵν' οὗτος οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.

Tanquam in prologis ἡδέως ἀπαγγέλλων τὰ γένη ridetur in Acharn. v. 47, &c.

Sed undecim isti versus ex Rhesi prologo sic sunt facti, ut ipsa verborum σύνθεσις ex Sophocleis potius videatur quam ex Euripideis expressa: mirorque adeo grammatici Græci judicium, cui πρόλογος iste videbatur πεζὸς πάνυ, καὶ οὐ πρέπων Εὐριπίδῃ. nec multum vereor, ne illius hac in parte judicium ab elegantiarum veterum doctis spectatoribus meo anteponatur. Ista naturæ congrua simplex oratio, σεμνὴ καὶ εὐεπέστατα ἔχουσα μεγαλοπρέπεια, ne Sophocle quidem est indigna, et, si ad paucos istos versus Rhesi totum drama, quod legimus,

responderet, suspicaremur cum Scaligero Sophoclem Rhesi dramatis esse auctorem.[e]

Sophoclem tamen, nec mirum, dubitanter nominat Scaliger, sed Euripidem fabulam scripsisse confidenter negat Prolegom. ad Manil. p. 7. ubi *auctor* inquit *Rhesi Tragœdiæ vetustissimus, qui sine dubio non est Euripides:*—Comment. in Culicem, p. 31. *auctor Trag. Rhesi, non enim est Euripides.* et habuit vir summus huic suæ sententiæ suffragatores, Flor. Christianum, Dan. Heinsium, Andream Schottum, et Sam. Petitum; hic, satis absurdam de Aristarcho tanquam auctore suspicionem suam exhibens, docte tamen Sophocli fabulam abjudicat et Euripidi, utiturque in eam rem argumentis minime contemnendis Miscell. III. c. xxii.

Euripidis editorem clarissimum non sane miror ista scribentem in Rhesi v. 427. "si qua mihi in his rebus perspicacitas, non modo Sophoclei characteris omnino nihil sapit, sed totum penitus Euripidem ad vivum exprimit. Hoc centum plus instantiis possem probare." Sic ex cathedra poterat S. T. B. Barnesius probabiliter loqui, et, nemine contradicente, si liberet, Ῥησίζειν. scripto mandata verba duntaxat videntur et neminem movent.

Illud sæpe miratus, tam pauca ex Rhesi dramate veteribus, Euripidea libenter adhibentibus, excitata, tandem animadvertisse mihi videor, hoc drama veterum perpaucis fuisse lectum.[f] Illinc sumtos quinquaginta minimum versus, aut integros, aut leviter ad suam in scribendis versibus infantiam accommodatos, incertus auctor inseruit tragœdiæ suæ Χριστοῦ πάσχοντος. In Jo. Tzetzæ (Chiliad. IV. v. 965, &c.) ἱστορίᾳ περὶ Ῥήσου κατὰ Εὐριπίδην duo leguntur senarii qui sunt in Rheso v. 506, 507.—Ex Rheso quoque voces in Lexicon suum tragicum receperat Didymus; hinc præbet Hesychius, Γοργωπὸν ἕδραν, sumtum ex Rhesi v. 7. vidit A. Heringa, Observ. p. 212.

[e] Permirum Valckenarii judicium est de prologo illo, quem argumenti scriptor verissime judicavit πεζὸν πάνυ εἶναι καὶ οὐ πρέποντα Εὐριπίδῃ. Alter prologus ejusdem an melioris notæ fuerit ex uno qui appositus est versu νῦν εὐσέληνον φέγγος ἢ διφρήλατος judicari non potest: sed certissimum est utrumque vel ab histrionibus vel ab recentioribus poetis esse compositum, quemadmodum Iphigenia Aulidensis, quæ ipsa quoque ab anapæstis incipit, duobus aucta est recentiorum poetarum prologis, de quibus in Prolegomenis ad illam fabulam diximus. G. D.

[f] Idem de aliis non paucis dici possit Euripidis tragœdiis, ex quibus vix unum alterumve versum attulerunt grammatici. G. D.

Κερόδετα τόξα, ex v. 34. E. Spanhem. in Callim. H. Apoll. v. 33. Ὕπαφρον, ex v. 706. P. Wesseling. Probab. p. 47. Ἐδέννασεν, ex v. 922. et 947. (ubi scripserat, opinor:

Μάτην ἄρ' ἡμᾶς Θρήκιος[g] τροχηλάτης
Ἐδέννασ', Ἕκτορ·)

Τολυπεύσας, Homericum, ex v. 741. Προταινὶ, ex v. 519. et ex proximo versu 520. Ἐγερτὶ, nam ubi vulgatur Ἐγεργεῖ, γρηγορεῖ, scribendum videtur, Ἐγερτὶ, ἐγρηγόρως. hæc forma vulgaris, Homericum est ἐγρηγορτὶ, in Il. K'. v. 182. illud in loco Rhesi legitur, et sensu nonnihil diverso in Soph. Antig. v. 419.—Ubi testis laudari potuerat Herodotus I. c. clxxiii. laudatur Εὐριπίδης ἐν Ῥήσῳ Eustathio in Dionysii Perieg. v. 270. respicienti versum Rhesi 29, 30. ubi pro τὸν eleganter γόνον corrigebat Jo. noster Piersonus:

Τίς δ' εἶσ' ἐπὶ Πανθοΐδαν, ἢ γόνον
Εὐρώπας, Λυκίων ἀγὸν ἀνδρῶν.

Quis huc arcesset Polydamanta Panthi f. aut filium Europæ Sarpedona? Idem ille Piersonus in Verisim. I. c. vi. p. 82. alium Rhesi locum[h] emaculavit ex Etymologico MS. curatius elimatum Toupio Emend. in Suid. II. p. 21. In edito etiam Etymologico memoratur Εὐριπίδης Ῥήσῳ· et, velut Euripidis, Rhesi versus 211. adhibetur a Mario Victorino Artis Grammat. lib. I. Quantum recordor unicum tantum ex Rheso dictum in Excerpta sua Stobæus retulit, p. 360, 7. versum nempe 105. cum tribus sequentibus[i].

Tametsi non sit Euripidis istius nobilissimi drama, potuit ut Euripidis adhiberi, siquidem jam olim inter Euripidea locum repererit. Etiam florente republica Attica cognomines aliquot nobis innotuere; Euripides notatus Aristophani Ec-

g Vulgatam, Θρήκιος στρατηλάτης sic corrigo: viditque Portus *aurigam* fuisse Rhesi, quod liquet ex v. 767. 777. 800, &c. Speciem vulgatæ voci Barnesius conciliavit; et apud Homerum excitat Apollo cognatum Rhesi Θρηκῶν βουληφόρον Ἱπποκόωντα· Il. K'. 518. sed in tragœdia famulus fuit auriga Rhesi; nec nominatur propterea. Poetis Latinis dictus *agitator equorum*, his poetis est διφρηλάτης, ἁρματηλάτης et τροχηλάτης. Eurip. Phœn. v. 39. Λαΐου τροχηλάτης· in hujus Troasin v. 444. ubi recte scriptum, Δαναϊδῶν στρατηλάτα· Codex Flor. exhibet ἀρχηγέτα.

h Versum 854. ad quem Dio quoque Chrysostomus respicit. G. D.

i Ad v. 435. a Parthenio respici monuit Vaterus. Idem in Prolegomenis p. xi. seqq. de poetarum Latinorum imitatione conjecturas protulit incertiores quam de quibus dicendum videatur. G. D.

cles. v. 821. quem rempublicam gessisse vidit St. Bergler. Euripides comicis irrisus recentioribus Anaxandridæ et Ephippo apud Athen. XI. p. 482 C. D. Duo quoque tragici poetæ, alter antiquior nostro; alter ipsius, Suida teste, ἀδελφιδοῦς. Secundum eumdem Suidam Noster filium etiam habuit sibi cognominem: hic Euripides, ut puto, post patris obitum, dramata paterna Iphigeniam in Aulide, Alcmæona, Bacchas, Liberalibus urbanis in certamen detulit, et quintæ, ut suspicor, victoriæ honorem paterno nomini comparavit: hoc partim nititur fide veterum criticorum in schol. ad Aristoph. Ran. v. 67. αἱ Διδασκαλίαι φέρουσι, τελευτήσαντος Εὐριπίδου, τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδαχέναι ὁμωνύμως ἐν ἄστει Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα, Βάκχας. Bacchas præ ceteris, Luciano quoque judice T. III. p. 114. βιβλίον κάλλιστον, perplacuisse suspicor Atheniensibus, et hoc drama designatum Suidæ, ubi Euripides Mnesarchi F. quinta honoratus dicitur victoria μετὰ τελευτὴν, ἐπιδειξαμένου τὸ δρᾶμα τοῦ ἀδελφιδοῦ αὐτοῦ Εὐριπίδου. Euripidis cognominis fuisse suspicatur Heathius in Eurip. p. 83. quæ profert ex Eurip. Iphig. Ælianus.[k] Huic cognomini fratris filio, velut auctori tragico, tria Suidas attribuit dramata, Oresten, Medeam, Polyxenam: *ego et Rhesum illi tribuerim*, inquit Mart. Anton. Delrio Prolegom. in Senecæ Trag. p. 22. Quæ non sanequam absurda est suspicio: nec enim tum longe quærendum, cur alterius Euripidis dramati inter nobiliora locus fuerit concessus.

Quidquid hujus sit, id mihi quidem et cum aliis et cum eruditissimo Jacobo Hardionio jam ab aliquot annis (olim aliter sentiebam, re nondum satis explorata) visum fuit manifestum, Rhesi drama nec Euripidis esse, neque Sophoclis. Sophoclea quidem insunt, non pauca; loquendi quoque formulæ ab Æschylo et Euripide transsumtæ; sed, ab Æschyleis diversissimum, drama in universum non Sophocle tantum sed et indignum arbitror Euripidis persona. Horum ingenia qui cognoverint mecum opinor fatebuntur ab utriusque ingenio alienissima huic fabulæ inesse lineamenta. Verum sic hoc genus natura comparatum est, ut, quos in multis similes facile tanquam diversos dignoscas, difficulter tamen demonstres dissentienti.

k De his versibus vide quæ in Prolegomenis ad Iphigeniam Aulidensem dicta sunt. G. D.

Præter prologum, de quo ante dictum fuit, tota œconomia fabulæ variis casibus implicitæ abhorret a more fingendi Euripideo. Qua parte semper habitus fuit ab antiquis criticis Euripides admirabilis, nihil est in hoc dramate, quod spectatoribus Atticis videri potuerit miserabile atque adeo dignum tragica majestate. Euripidæ proprium in omnibus tragœdiis, πολὺ τὸ γνωμικὸν hinc abest, ubi more potius Sophocleo hic illic brevissimæ quædam interseruntur, aptæ pleræque sententiæ.[1] Nullum est Euripidis drama, in quo Chorus non admisceat ab actione quædam remota, aut non attingat historias, quæ spectatoribus etiam Atticis videri debuerunt tenebricosæ: ad Eurip. Phœn. v. 1026. quædam prostant ea de re scripta: nihil in Rheso Chorus

medios intercinit actus,
Quod non proposito conducat et hæreat apte;

ubique contra, oratione, nisi vitiata sit a librariis, intellectu facillima, in Rheso, et multo quidem constantius quam debuerat,

Actoris partes chorus officiumque virile
Defendit.

Rhesi quidem conditor Sophocleæ Sirenis dulcedinem studuit, et Euripidis repræsentare τὸ ἀκριβὲς καὶ γλαφυρὸν, sed ab utriusque virtutibus, inprimis a verborum utrique propria συνθέσει, abfuit quam longissime. Dionysio Halic. judice solus inter tragicos usus est Euripides τῇ γλαφυρᾷ καὶ ἀνθήρᾳ συνθέσει. illa secundum Dionys. T. II. p. 46. et 47. εὔφωνά τε βούλεται εἶναι πάντα [τὰ] ὀνόματα καὶ λεῖα καὶ μαλακὰ καὶ παρθενωπά· τραχείαις δὲ συλλαβαῖς καὶ ἀντιτύποις ἀπέχθεταί που· τὸ δὲ θρασὺ πᾶν καὶ παρακεκινδυνευμένον καὶ δι' εὐλαβείας ἔχει. ad hanc normam qui cum Euripideis Rhesum comparabit, diversi patris filiolum fatebitur.—Aristot. Rhetor. III. p. 120. 4. ubi artem, ne offendat auditorem, in dicendo occultandam præcipit, κλέπτεται δ' εὖ, inquit, ἐάν τις ἐκ τῆς εἰωθυίας διαλέκτου ἐκλέγων συντιθῇ, ὅπερ Εὐριπίδης ποιεῖ, καὶ ὑπέδειξε πρῶτος.

Recedens ab Homerica Sophoclis et Æschyli præsertim magniloquentia, vocibus poeticis, quantum fieri poterat, evitatis, ex usitatis in sermone Atheniensium quotidiano selegit optimas et elegantissimas, atque his orationem suam artificio

[1] Vide exempla ab Vatero in Prolegom. p. clvi. collecta, v. 69. 84. 106. 162. 206. 510. 626. 758. 980. G. D.

latente contexuit: usus Euripides *κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι*, (natura minime *μεγαλοφυὴς ὢν*) quantam tamen suis versibus vim indiderit *διὰ μόνου τοῦ συνθεῖναι καὶ ἁρμόσαι ταῦτα*, docet Longinus *π.* 'Υ. XXXIX. 3, &c. XV. 6.

In tot millibus Euripidæ senariis, perpauca verba reperientur, quæ harum rerum gnaris, poetis censeri queant solis usitatæ, aut illiteratis istius ævi Atticis incognitæ; quales Homericas fuisse plurimas, tum aliunde satis noveramus, tum demonstrat comici Stratonis locus perinsignis apud Athen. IX. p. 382. et 383. Istiusmodi *λέξεις*, vulgo inusitatæ, plures in uno Rhesi dramate reperiuntur, quam in undeviginti tragœdiis Euripidæ, perditarumque reliquiis omnibus. Euripidi quidem inusitatæ, sive Sophocleæ *λέξεις* seu Æschyli, hic a me longe plurimæ designari possent: de multis ex Rheso, quæ sunt ad manum, paucas adponam, quibus, me judice, sic nunquam fuisset usurus Euripides, prout illas adhibuit Rhesi poeta: V. 177. *Τίν' οὖν 'Αχαιῶν ζῶντ' ἀποινᾶσθαι θέλεις*; V. 505.— *κακῷ δὲ μερμέρῳ παλαίομεν*. V. 625. *πολεμίων μεμβλωκότων*, V. 772. *Ἤπυσα*. V. 922. *ἐδέννασεν*, et v. 948. V. 813. *μάραγνά γ', ἢ καρανιστὴς μόρος*. V. 741. *Θρῆξιν πένθος τολυπεύσας*· quæ paulo post male repetita legi vidit amicus Musgravii. V. 519. *χρὴ προταινὶ τάξεων Φρουρεῖν ἐγερτί*. *Noctis caliginem* lecta voce sæpe dixit et Euripides *εὐφρόνην*· semel aut bis *ὄρφνην*. Rhesi conditor *κατ' ὄρφναν· ἐν ὄρφνῃ· δι' ὄρφνας*· singula posuit plus semel repetita. Talia vero, quæ dantur plurima, nunc non attingere statueram. Priora pleraque nemo miraretur, in Sophoclis si sparsa legerentur tragœdiis. Hic vocabulorum fuisse fertur novator: sed nova prorsus verba procudere, nisi a sono quædam ficta, ne Homero quidem licuit: potuit et obsolefacta Sophocles in usum revocare; et sæpius usu cognitis novam quamdam indidit significandi vim, qua parte summus tragicus habuit in Herodoto se dignum imitatorem. [Pergit Valckenarius capite 10.:]

[m] Rhesi drama neutri equidem, sed, si alterutri tribuendum

m Hæc mea de Rheso quæque leguntur capite nono, prout hic vulgantur, ante scripta sunt, quam legissem Jacobi Hardionii de hoc Dramate Dissertationem, *dans les Mémoires de Littérature de l'Acad. Royale des Inscriptions et B. L.* T. X. p. 323—337. Tragici peccata notat vir egregius, p. 329. et seqq. Nec Sophocli drama tribuendum neque Euripidi decernit, p. 334, &c. Lectis Hardionii meisque observatis videbit lector eruditus, raro in eadem nos ambo incidisse cogi-

esset, libentius tamen Euripidi tribuerem quam Sophocli, a cujus ingenio castigatissimo, ordine fabulam legitimo disponentis, œconomia Rhesi, prorsus in multis ἀνοικονόμητος, planissime abhorret. Hanc in rem nonnulla S. Petitus jam indicavit turpissima hujus tragici peccata, qualia certe neque Euripides admisisset, εἰ καὶ (τὰ πλεῖστα) μὴ εὖ οἰκονομεῖ, ut scribit Aristoteles de Poet. c. xiii. p. 237. 27. sed quæ multo magis dedecent Sophoclem. Hic præterea, laudis semper æmulus Homereæ, quales tragœdia requirebat, heroas in scena semper σπουδαίους repræsentavit, οἵους δεῖ εἶναι. Hæc ab eodem summo doctore sæpius in eodem libello inculcata lex (p. 255. 4. 225. 27. 228. 27. 229. 12.) turpiter ab auctore Rhesi fuit violata.

Non Hectorem, præcipuum dramatis heroa, suis nobis coloribus expinxit, quem Sophocles sic fecisset loquentem, *ut fluere omnia ex ejus natura* viderentur; sed, absurde meo judicio, ut superbum et *sine pectore* militem, *qui nil nisi prælia* nosset, cujusque temeritatem inconsideratam confutare debuerint et Æneas, et qui pro castris excubabant vigiles. Habuit in Ænea quem sequeretur: ex antiquis Philostratus in Heroicis, p. 723. ἐκάλουν οἱ Ἀχαιοὶ τὸν μὲν Ἕκτορα χεῖρα τῶν Τρώων, τὸν δὲ Αἰνείαν, νοῦν. Fueritque Trojanorum fortissimus Hector θρασὺς, manu melior, quam consilio, Hectora tamen dedecent quæ tragicus ipsum facit dicentem; quasque dat Æneæ partes, rectius, ut apud Homerum, sustinuisset Polydamas,

Πανθοΐδης· ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἂρ μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα.

Il. Σ'. 250. Hujus æqualis providentissimi, atque eo nonnunquam timidi, consiliis sæpe reluctatus, interdum utiliter se præbuit Hector Homeri morigerum. Ἕκτωρ [ὤνατο] Πολυδάμαντος, ubi scribit Ælianus V. H. XII. c. xxv. nonnulla notarunt Kuhn. et Perizonius.—Initio Rhesi vigiles, ne noceat officio defuisse, somno Hectorem excitant, indicaturi tota nocte in castris Græcorum ignes collucere, v. 41.

Πῦρ αἴθει στρατὸς Ἀργόλας, Ἕκτορ,
Πᾶσαν ἀν' ὄρφναν.

Hoc audito sibi mox Hector persuadet, fugam Græcos moliri; clamat ad arma; atque isthac ardet nocte fugientes insequi.

tandi vestigia, nisi quod rem eamdem nostro quisque modo conati simus probabilem reddere.

Verbis illum satis intempestivis a suspicione retrahere frustra vigiles conantur. Loquentibus intervenit Æneas; hic, re cognita, tanquam juvenis rector, regaliter damnat Hectoris audacem temeritatem. Si habuisset utrumque poeta probe cognitum, non tam arroganter ista fecisset Æneam dicentem v. 105.

[n] Εἴθ' ἦσθ' ἀνὴρ εὔβουλος, ὡς δρᾶσαι χερί·
Ἀλλ' οὐ γὰρ ὡυτὸς πάντ' ἐπίστασθαι βροτῶν
Πέφυκεν· ἄλλῳ δ' ἄλλο πρόσκειται γέρας·
Σοὶ μὲν μάχεσθαι, τοῖσδε βουλεύειν καλῶς.

Τὸ καλῶς βουλεύειν tribuit, opinor, Antenori, Priamo, ceterisque curiæ Trojanæ senatoribus, *queis ætas longa magistra fuit:* suam tamen etiam Æneas tragicus βουληφόρου personam hic, modeste, sustinuit. Ad Creusæ suæ fratrem, maximum Hectora,

tota salus in quo Trojana manebat,

ista dixisset Æneas, si quis alius, magni imperatoris admirator, umbram Hectoris qui sic in somno compellabat:

O lux Dardaniæ, spes o fidissima Teucrûm!

Virgil. Æn. II. 281. Ad intolerabilem tamen istam superbiam nihil respondet Hector tragicus, et Hector Homeri prudentissimo sibique carissimo Polydamanti, votis contraria loquuto, nisi meum, inquit, consilium sequaris,

Αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις,

Il. Μ' 250.—Decebat Augusti personam ad Romanos duces scribentis Euripidæ trochaicus ex Phœn. v. 608.

Ἀσφαλὴς γάρ ἐστ' ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης.

sed Trojanos vigiles dedecet in Hectora dictum, Rhesi v. 132.

Σφαλερὰ δ' οὐ φιλῶ στρατηγῶν κράτη.

[n] Εἴθ' ἦσθ'] Præter Stobæum, p. 360, 7. quatuor versus istos leviter immutatos adhibuit Auctor Trag. Christ. v. 2373. Dum quartum sic exhibet, Σοὶ μὲν μάχεσθαι, τοῖσδε δ' αὖ κρύπτ' εἰδέναι· invenisse videtur in suo Codice Σοὶ et τοῖς· quod (τοῖσδε hic malui, quam τοῖς δὲ, vel τοῖσδε δὲ) recepi, probatum H. Stephano Annot. in Eurip. p. 116. qui magis accommoda, quam dederat P. Victorius V. L. X. c. 5. comparavit Homerici Polydamantis verba ex Il. Ν'. 729. Hectori movendo multo dicentis aptiora. Sallustii Jugurtha (B. I. c. VII.) *quod difficillimum in primis est, et prælio strenuus erat, et bonus consilio; quorum alterum ex providentia timorem, alterum ex audacia temeritatem adferre plerumque solet:* dedit ibi nonnulla Jos. Wassius. A *fortitudine* quantum distet *temeritas* monstrat auctor Rhetor. ad Herenn. IV. c. 25. Qui dicitur Eusebius apud Stobæum, p. 359, 37. Θάρσος τὸ πρὸς τὰ φοβερὰ σὺν λόγῳ αἴνεε, (ἀνδρηΐα γὰρ,) τὴν δὲ μετὰ ἀλογίης ἐπ' αὐτὰ ὁρμὴν, Θράσος νόμιζε, καὶ ἀποστύγεε. Ille itaque fortissimus Hector secundum Æneam tragici fuerit miles odiosus inconsiderata temeritate.

Mittere speculatorem in castra Græcorum dramatis Æneæ suadenti cum vigiles adstipularentur, quid Hector?—*quantum mutatus ab illo Hectore!* Νικᾶτ', inquit, v. 137.

Νικᾶτ', ἐπειδὴ πᾶσιν ἁνδάνει τάδε.

Verbis victus Hector Trojanos rogat vigiles, quis ex ista cohorte (οἵπερ εἰσὶν ἐν λόχῳ, v. 149. ut optime cepit Heathius:) vellet intra Græcorum ire munimenta quid agitarent speculatum; neque enim se dicit unum ad omnia sufficere; veritus videlicet, ne sibi regi et imperatori has speculatoris partes Æneas vellet demandatas. Sic certe loquitur, v. 152.

Οὔτοι πάντ' ἐγὼ δυνήσομαι
Πόλει πατρῴᾳ, συμμάχοις θ', ὑπηρετεῖν.

Non *magno laudum perculsus amore*, sicut apud Homerum Diomedes et Ulysses, Virgilii Nisus et Euryalus, suam sibi virtutem sat præmii reputantes, sed offert se periculo spe lucri motus quidam °Dolon. Hic in dramate primum alienissimo tempore multa super præmio cum Hectore loquutus, tandem (Æn. XII. 350.)

Ausus Pelidæ pretium sibi poscere currus,

se domum ait abiturum, ut ad opus se furtivum comparet. Fraudem, quam moliretur Dolon, intelligere desideranti Choro, hac adjecta ratione,

Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μανθάνειν,

Sophus iste commentum suum pandit, quod isthoc ævo bellatoribus æque ac nostro perridiculum videri debuit: Homeri Dolon Il. K'. 334.

Ἕσσατο [δ'] ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο·

° Vocula τὶς, hominem nobis in Dolone contemtum Homerus indicavit Il. K'. 314.

Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·

cujus Diomedes nil magni fuerat de se pollicitus; Dolon, quod recte veteres in Homerum Critici monuerunt, αἰτεῖ μὲν ἀδύνατα, ὑπισχνεῖται δὲ πράξειν ὑπέρογκα. Homerum sequutus, Phryga *timidum* dixit Ovidius, *imbellemque Dolona*. vid. Salvagnius in Ovidii Ibin, v. 629. Hæc etiam, ita suspicor, fuisset emendaturus retractata Virgilius Æn. XII. 346. quibus dicitur Æneæ comes Eumedes

Antiqui proles bello præclara Dolonis,
Nomine avum referens, animo manibusque parentem.

In Iliadis Epitome, (quod elegans carmen, Pindari nomen præferens, utinam etiam ante diem rapto Higtio nostro licuisset expolire, centenis mendis expurgatum,) v. 712. legitur in Edd. *Trojanus juvenis*, in optimo Cod. MS. *Trojus Eumenides*: corrigendum arbitror, *Tros Eumedides*.

sive λυκέην, v. 459. hinc vide quid effecerit tragici Dolon, v. 208.

p Λύκειον ἀμφὶ νῶτον ἅψομαι δορὰν,
Καὶ χάσμα θηρὸς ἀμφ' ἐμῷ θήσω κάρᾳ,
Βάσιν τε χερσὶ προσθίαν καθαρμόσας,
Καὶ κῶλα κώλοις, τετράπουν μιμήσομαι
Λύκου κέλευθον.

Aptum illud παρθένῳ ἠϊθέῳ τε videri poterat terriculum; et hinc diversa facies Orniti venatoris in Virgil. Æn. XI. 679; recte Longus τέχνην judicavit ποιμένι πρέπουσαν, Pastoral. I. p. 14. cujus ope Dorcon puellam terrefactam ad obsequium cogeret: in illum enim decore Longus transtulit, quæ mihi quidem in Trojano milite videntur absurda: Λύκου μεγάλου δέρμα λαβὼν,—περιέτεινε τῷ σώματι ποδῆρες καταvωτισάμενος· ὡς τούς τ' ἐμπροσθίους πόδας ἐφηπλῶσθαι ταῖς χερσὶ, καὶ τοὺς κατόπιν τοῖς σκέλεσιν ἄχρι πτέρνης, καὶ τοῦ στόματος τὸ χάσμα σκέπειν τὴν κεφαλήν. hæc Longi verba nobis interpretantur emendata tragici Dolonis, quem, natura timidum, recte Rhesi nobis poeta paucis versibus, 219—223. militem pingit arrogantem; nam se cum spoliis rediturum gloriatur, Ulyssis et Tydidæ cæde peracta, cujus omne robur erat

Ventosa in lingua, pedibusque fugacibus.

Sed indigna sunt Sophocle et Euripide, quæ tragicus Hectori contribuit.

Actu II. prodit ex Ida monte pastor regius, gratissimum, ut putabat, nuncium allaturus Hectori super adventu sæpe Trojanis desiderati Rhesi cum exercitu Thracico. Pastorem primum vix alloquio dignatus Hector, tanquam de armentis verba facturum, ubi rem tandem intellexit, superbe respondet, nec Thracum se nunc auxilio, neque Trojam indigere Rheso defensore, qui, cum vocatus tempori non advenisset, nunc tandem post festum veniret; Trojam sua solius dextra defensam, et defensum iri, quandoquidem die, qui instaret, Græci tandem essent debellandi. Ad hanc magniloquentiam cum non inepte rusticus dixisset, non tamen auxiliatorem, Dea natum, temere repellendum videri, cujus sola præsentia for-

p Sic versus istos emendate scriptos ex Cod. Flor. exhibui in Eurip. Phœn. p. 152. b. Χάσμα θηρὸς obtulit etiam a se excogitatum clar. Jo. Toupius Emend. in Suid. III. p. 308. Cimbrorum equites in Plutarchi Mario, p. 420. B. gestasse dicuntur κράνη εἰκασμένα θηρίων φοβερῶν χάσμασι.

midinem hostibus incuteret; Chorus autem vigilum, si non ut auxiliarem, instar hospitis saltem Rhesum recipere suaderet; mox iterum totus a se mutatus Hector, utriusque sententia collaudata, Rhesum se tanquam socium recepturum pollicetur, pastoris, quem paulo ante despexerat, judicio motum, ut scilicet! Rhesus aureis armis, et clypei splendore

Oculorum præstringeret aciem in acie hostibus.

Hectoris mutati verba sunt, v. 335.

Σύ τ' εὖ παραινεῖς, καὶ σὺ καιρίως σκοπεῖς.
Ὁ χρυσοτευχὴς δ' οὕνεκ' ἀγγέλου λόγων
Ῥῆσος παρέστω τῆδε σύμμαχος χθονί.

Ad ista Chorus, priorum immemor, et Hectoris securus, laudes accinit Rheso, tanquam Deo tutelari, cujus unius præsentia, facile debellatis Græcis, antiquum Trojæ splendorem restitueret.

Satis odiosa Hectoris tragici videbatur arrogantia; sed illam tamen longe superat qui Actu III. prodit in scenam tertius gloriosus miles[q], ad cujus *virtutes ne* suas Mars *ausit æquiparare:* nam

Meri bellatores gignuntur, quas hic prægnantes fecit.

Neque tamen amatam sibi puellam Arganthonen Rhesus causam fuisse moræ fatetur, quod e Parthenio[r] noveramus, at bellum commemorat Scythicum: sed cur non etiam

Istas tu legiones difflavisti spiritu
Quasi ventus folia?

[q] Parum apta comparatione utitur Valckenarius rei exaggerandæ caussa. Nam Pyrgopolynicis Plautini mores longe diversi sunt ab iis quos descripsit Euripides. G. D.

[r] Parthenio auctore π. 'Ε. Π. c. 36. bello Trojanis coorto, *μετῆεσαν αὐτὸν οἱ βασιλεῖς ἐπίκουρον· ἡ δὲ Ἀργανθώνη, εἴτε δι' ἔρωτα,—εἴτε καὶ ἄλλως καταμαντευομένη τὸ μέλλον, βαδίζειν αὐτὸν οὐκ εἴα.* Fatum illa forsan morari voluit, quod suspicari potuit ex oraculo, memorato Eustathio et Schol. in Hom. Il. K'. 435.—In istis Parthenii *μετῆεσαν αὐτὸν*, non utique significat *miserunt eum* reges, sed Rhesum *arcessiverunt* Priamus et Hector missis legationibus; de quibus vid. Rhesi v. 396. et v. 932. ubi clar. Hardionio, p. 48. jure laudatam Codd. Reg. lectionem adfirmat tragœdia *Χριστοῦ Πασχ.* V. 1376. *ἀλλά σ' Ἕκτορος Πρεσβεύμαθ', αἵτε μυρίαι γερουσίαι Ἔπεισαν ἐλθεῖν, κἀπικουρῆσαι φίλοις.*—Ubi Steph. Byz. meminit *Ἀργανθώνης, Ῥήσου γυναικὸς*, L. Holstenius commodum recordabatur Eustathii in Dionys. Perieg. v. 322. sed non vidit ex istis, *Μυσοὶ—ἀπὸ Μυσοῦ υἱοῦ Ἀργανθώνης τῆς γενναίας τῆς Ὀρεσιβίου*, mendosis, hæc effingenda sincera, *Ἀργανθώνης, Ῥήσου γυναικὸς, τῆς Ὀρεσιβίου.* ignoto patri nomen imposuisse putem conveniens vitæ venatricis puellæ, quæ solo amore venandi percussa homines ante oderat, quam pulcherrimum Rhesum cognovisset; in montibus et sylvis degens, *τὴν κατ' οἶκον δίαιταν καὶ μονὴν ἀπέστυγεν*, inquit Parthenius.

qui quidem hoc in dramate gloriaris, unicum tibi diem satis futurum, ad id omne conficiendum, quod per solidos annos decem perficere non potuisset Hector. Hectoris exceptus asperrima oratione, cum satis apte respondisset ad accusationis Hectoreæ singula capita, tarde quidem, tempori se tamen venisse testatur; effecturum enim, ut uno die sit cum Græcis debellatum; sequenti die, re confecta, domum se abiturum. En totidem pæne verba Pyrgopolinicis istius, v. 440.

Ἀλλ' ὕστερον μὲν ἦλθον· ἐν καιρῷ δ' ὅμως.
Σὺ μὲν γὰρ ἤδη δέκατον αἰχμάζεις ἔτος,
Κοὐδὲν περαίνεις· ἡμέραν δ' ἐξ ἡμέρας
Ῥίπτεις κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρην.
Ἐμοὶ δὲ φῶς ἓν ἡλίου καταρκέσει,
Πέρσαντι πύργους, ναυστάθμοις ἐπεισπεσεῖν,
Κτεῖναί τ' Ἀχαιούς. θ' ἁτέρᾳ δ' ἀπ' Ἰλίου
Πρὸς οἶκον εἶμι.

Sed horum immemor, Troja liberata periculo, spoliisque Diis consecratis, velle se dicit Hectore comitatum in Græciam proficisci, ut illam ferro et igne popularetur, v. 467.

Σὺν σοὶ στρατεύειν γῆν ἐπ' Ἀργείων θέλω,
Καὶ πᾶσαν ἐλθὼν Ἑλλάδ' ἐκπέρσαι δορί.

Græcorum fortitudinem in alieno quoque solo pugnantium decem annorum experimentis edoctus Hector, cum arroganter dicta refutasset philosophica moderatione, Thracem tandem interrogat, qua parte velit cum suis in prælio collocari: hic redit ad ingenium Rhesus; ad Hectoris regnum tutandum facere se velle ceteris otium significat, et solum pugnare: quod si sibi minus illud decorum judicaret Hector, adversus Achillem ceterosque Græcos se unum collocaret in prima acie: jam ante dixerat, v. 448.

Ὑμῶν δὲ μήτις ἀσπίδ' αἴρηται χερί.

(sic MS. Flor. pro αἰρέτω·) hic v. 484.

Μόνος μάχεσθαι πολεμίοις, Ἕκτορ, θέλω·
Εἰ δ' αἰσχρὸν ἡγῇ μὴ συνεμπρῆσαι νεῶν
Πρύμνας, πονήσας τὸν πάρος πολὺν χρόνον,
Τάξαι μ' Ἀχιλλέως καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα.

Ajace tum Hector, Diomede, Ulysse collaudatis, Rhesi plenum arrogantiæ sermonem silentio refutans ab exercitu reliquo separatum Thracibus locum adsignat, ubi castris positis noctem istam exigerent quieti.

Quartum dramatis Actum, conditum non sine artificio, quod attigit R. P. Brumœus dans son Theatre des Grecs, T. IV. p. 401. dedecorant interventu suo Minerva et Alexander, ut recte Sam. Petito fuit animadversum Miscell. III. p. 192, 193[s]. Neque Euripides, nedum Sophocles, Deam in scenam introduxisset in Paride decipiendo tam turpiter mendacem; Minervæ Homericæ, et Sophocleæ in Ajace dispar est ratio. Hujus dramatis poeta Minervam non mendacem tantum repræsentat, sed muliebriter enarrantem illius hostis formidandi virtutes, (quibus dicta hominis non conveniunt;) tandem, quibus favebat, Ulyssi et Diomedi, nec mirum, adjutricem in obtruncando Rheso, carissimæ sibi Musæ filio unico.

Indice Dea non egentes heroes apud Homerum adventum Rhesi sedemque separatam ab exercitu cognoverant ex Dolone; tragici vero Dolon ante castris jam exierat, quam Rhesus ab alia parte venisset ad Hectora. Illud autem, sæpe ferendum in his antiquis poematis, non adeo plerisque mirum videbitur, pauxillo temporis momento, quo Minerva, Veneris faciem mentita, cum Alexandro loquebatur, confectam a Tydide fingi Rhesi comitumque cædem; equos ab Ulysse abductos. Alexandrum fraudibus suis amolita Dea, mox amicos retrahit ab incœpto,

(Sensit enim nimia cæde atque cupidine ferri,

Virgil. Æn. IX. 354.) his verbis usa:

[t] Ὑμᾶς δ' ἀΰτῶ, τοὺς ἄγαν γ' ὁρμωμένους,
Λαερτίου παῖ, θηκτὰ κοιμίσαι ξίφη·
Κεῖται γὰρ ὑμῖν Θρήκιος στρατηλάτης,
Ἵπποι τ' ἔχονται·

s Dea carere non poterat poeta, quia opus erat aliquo, qui Græcis proderet Rhesum, cum Dolo ante ejus adventum abiisset. Has partes tribuit Euripides Palladi, quam decebat eum indicare ὃν οὐδεὶς ᾔδει ἀφιγμένον (854.). Non minus necessaria Alexandri persona. Nam ne dea, dum cædes Rhesi fit, ad ventos loqueretur, opus erat interlocutore, quem Alexandrum esse nescio quam bene voluit poeta. VATER. p. xli.

t In his dubitanter ὑμῖν, sed persuasus ὁρμωμένους restitui, pro ἐρωμένους· quod hinc alienum in his rebus exercitati fatebuntur, qui norunt ὁρμώμενον et ὡρμημένον in talibus aliquoties reperiri: ubi recte vulgatur in Eurip. Hippol. v. 1147. πρὸς δόμους ὁρμώμενον· MS. Flor. præfert ὁρώμενον· quantillum hoc differt ab ἐρώμενον;—Ex hoc quoque loco liquet, Diomeden Ulysse comitatum equos tantum Rhesi in sua castra avertisse, non currum: Scaligerum fefellit, notis in Culicem, p. 31. versus Rhesi 793. quo dicuntur ὄχημα πωλικὸν λαβόντες ἵππων· sed his quoque, more scribendi Euripideo, *equos* solos designari ostendit

Hic subito Dea vigilum adventus admonitos amicos suos destituit: nec mirarer, ex Dolone cognita tessera istius noctis militari, Ulyssem solum præsentissimo se periculo potuisse liberare: sed vix intelligerem quomodo manibus vigilum elabi potuerint ambo, dum equos Rhesi albedine ardentes illinc averterent, nisi Deæ potentissima machina ad omnia sufficeret.

Versum dramatis 682. vigilum partim semichoro, partim Ulyssi contribuendum,

'HM. Ἦ σὺ δὴ Ῥῆσον κατέκτας; ΟΔ. ἀλλὰ τὸν κτανοῦντά σε.

Petito non optime tentatum, p. 196. probabiliter interpretatur

clar. Heathius. De curru cogitantem Tydiden retraxit Homeri Minerva, Il. K'. 504—509. cui probabiliter fingitur Ulysses equos arcu propellens, quia ne scuticam quidem ex Thracico curru rapere cogitaverat,

In sua captivis castra revectus equis,

Sabini Ulysses, v. 17. Nusquam *equitatûs* fit apud Homerum mentio; et ne hos quidem heroas nisi Minervæ monitu equis Rhesi velut equites usos contendit doctiss. Nicolaus Freretius dans les Mémoires de Littérature de l'Acad. des Inscr. T. VII. p. 287, 288.—In Iliadis Epitome, Pindari quæ dicitur, v. 735. *multo candore nitentes* (versus interjectus recte omittitur in MS.) Thraces (leg. Thracis) *equos rapiunt, quos nec præcederet Eurus,* (sic MS.) *Nec posset volucri cursu superare sagitta.* Homero pinguntur Il. K'. 437.

Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.
Qui candore nives anteirent, curribus auras,

Virgilio Æn. XII. 84. sed secundum Homeri Schol. χιόνος δύναταί τι λευκότερον γίνεσθαι, ἀνέμου θᾶσσον οὐδέν. Neque, opinor, inveniemus in Iliade Homeri vel Odyssea, *Vincentem pedibus ventos*, Manilii, v. 79. *cursuque pedum prævertere ventos*, Virgil. Æn. VIII. 807. XII. 345. Ipsius Achillis equi Homero ἅμα πνοιῇσι πετέσθην, Il. Π'. 149. ἀελλάδες et ἀελλόποδες ἵπποι, Lucian. vid. T. II. p. 500. Callimachus scripserat, ut puto,—ἀλλὰ θεόντων Ἰσανέμων· vel Ἴσ' ἀνέμοις· non Ὡς ἀνέμων, ut vulgatur in Fragm. CXXXV. Achillem ἰσάνεμον ποδοῖν dat Eurip. Iphig. in Aul. v. 206. In ejusdem tamen Callim. H. Dian. v. 94. Pan Deæ dedit venatrici Θάσσονας αὐράων κυνοσουρίδας. Quos ventis velociores dicere noluit Homerus, equos dixit Θάσσονας ἰρήκων, Il. N'. 819. Solis equos ventis, credo, velociores dixerat qui hymnum Soli scripsit, inter istos qui velut Homeri vulgantur, p. 106. Ed. nuperæ, quam debemus clariss. Ernesto,

καλὸν δὲ περὶ χροῒ λάμπεται ἔσθος
Λεπτουργὲς πνοιῇ ἀνέμων· ὑπὸ δ' ἄρσενες ἵπποι.

Solis etiam ἄρσενες ἵπποι sunt sane notissimi; sed ista, πνοιῇ ἀνέμων, dum quis nobis interpretetur, suspicabor equidem dedisse poetam:

ἔσθος
Λεπτουργές· πνοιῆς δ' ἀνέμων ὑπὸ θάσσονες ἵπποι.

His lectis, ὑπὸ in πολὺ quoque mutandum eleganter suspicabatur Jo. Luzacius. Nihil ista faciunt ad Rhesi drama, in cujus actu quarto destituit nos Codex Florent.

clar. Heathius: sed vigilibus, si noverant obtruncatum in tentorio Thracum regem, versus quomodo convenit 687?

'Αλλὰ συμμάχους ταράσσειν δεινὸν ἐν νυκτῶν φόβῳ.

Noverant quidem, prope castra Græcos venisse speculatores; ignorasse tamen truncum Rhesi sanguine singultantem, manifestum est ex v. 741. (quod vidit etiam Petitus,) et v. 755. quibus respondent ad lamenta Thracis aurigæ.

Hic, graviter ipse quoque vulneratus, actu quinto[u] sic suum infortunium et domini cædem lamentatur, ut primum de cladis auctore dubitasse videatur, quam Græcis imputat exploratoribus Chorus, v. 800.

'Ηνίοχε Θρῃκὸς, τοῦ κακῶς πεπραγότος,
Μηδὲν δυσοίζου πολεμίους δρᾶσαι τάδε.

Sed cum vigilibus propter officium neglectum mortem Hector minaretur, omnem auriga Rhesi modum exsuperat, in ipso Hectore velut auctore facinoris palam accusando; Hectora dicit ipso Paride fratre magis sceleratum; quippe qui suum hospitem obtruncaverit, turpi motus equorum ejus adipiscendorum cupidine: hoc quibuscunque poterat argumentis auriga Rhesi demonstrare conatur, v. 830—850.

Ne his quidem dictis Hectoris exardescit violentia: dixisse saltem potuerat, qualia Virgilii Turnus in Drancen, Æn. XI. 408.

Nunquam animam talem dextra hac (absiste moveri,)
Amittes.

Sed ad ista vix ferenda convitia mitissime respondet Hector tragici, de Dolone, quem miserat exploratorem, multo magis sollicitus, quam de fama, castrisque suis, Rhesi regis, et socii, hospitisque, tristi cæde turpiter violatis. Cumque vulneris dolore Thrax irritatior impudenter instaret criminationi, Hectora dicentem facit, v. 865.

Σὺ δ' οὖν νόμιζε ταῦτ', ἐπείπερ σοι δοκεῖ.

Illo saltem, si sibi moriendum esset, in patria terra mori desiderante, Sithonia nive frigidior est versus, (Hecubam non dedecet in dramate Eurip. cognomine, v. 278. Μηδὲ κτάνητε· τῶν τεθνηκότων ἅλις·) quo respondet Hector:

Μὴ θνῆσχ'· ἅλις γὰρ τῶν τεθνηκότων ὄχλος.

[u] Quinti actus initium recte figit in v. 723. Hardionius dans les Mémoires de Littérat. &c. T. X. p. 328.

Quo se verteret domini tutela destitutus, nescienti famulo vide quam benigne Hector dicat,

Οἶκός σε κεύθων οὑμὸς ἐξιάσεται.

Fabulæ conditoris, *Credo*,—

Sic maternus avus dixerit, atque avia.*

Hoc humanitatis officium auriga Rhesi propterea repellente, quod manibus curari nollet homicidis; mansuetus instar ovis, qui semet ipse supra, v. 58. satis absurde leonem dixerat, Hector,

Ὅδ' αὖ τὸν αὐτὸν μῦθον οὐ λήξει λέγων.

Ad tot convitia, impudenter jactata, qui ne gemitum quidem dederat indignabundus, quid mirabimur si suis iste vigilibus facile fuerit placatus, quibus paulo ante, cœlo teste, mortem minabatur, v. 813.

Ἦτοι μάραγνά γ', ἢ καρανιστὴς μόρος,
Μένει σὲ δρῶντα τοιάδ', ἢ τὸν Ἕκτορα
Τὸ μηδὲν εἶναι καὶ κακὸν νομίζετε.

His duo dat Hector mandata; primum ut aurigam Rhesi vulneratum in ædes suas (*tentorium* dicere potuerat,) deducant, atque illic affatim omnia curent ipsi necessaria subministrari, ut ne haberet scilicet! quod amplius criminaretur, v. 874.

[x] *Λάζυσθ' ἄγοντες αὐτὸν εἰς δόμους ἐμοὺς,*
Οὕτως θ', ὅπως ἂν μὴ 'γκαλῇ, πορσύνετε.

Alterum Hectoris mandatum Priamum spectat et senatum, quibus urbem ingressi cadavera honorifice sepelienda præciperent, v. 877.

νεκροὺς
Θάπτειν κελεύειν λεωφόρους πρὸς ἐκτροπάς.

Sed tot jam versibus agitata lis ne maneret indecisa, Dea erat ex machina evolvenda, quæ cladis auctores indicaret. Jam ante cœlo Junonem devocaverat et Minervam, *ἀνθρώπινα φρονούσας*. Hic una de Musis in aere apparuit: Euterpe fuerit,

x *Λάζυσθ'*—*Οὕτως θ'* optime restituit Reiskius: Eurip. Phœn. v. 1674. *Λάζυσθε τήνδε, κεἰς δόμους κομίζετε.*—*Πορσύνετε*, quod perperam acceperunt, significat *subministrate*.—Paulo post, pro *λαοφόρους*, alteram formam hic aptiorem prætuli, *λεωφόρους πρὸς ἐκτροπάς*. huic sæpe vulgarem substituerunt: *Μενέλεων*, pro *Μενέλαον* positum, in oraculo quod ex Œnomao dat Euseb. Præp. Ev. V. p. 223. B. versum vitiatum emendabit: apud Harpocr. in *'Αργαῖος*, *'Αρχέλεων* scripsisse Theopompum monstrat Aldinum *ἀγγέλεων*.

an Calliope, vel Terpsichore Rhesi mater, poetæ non satis constitit. Apparuit autem in ulnis gestans cruentum filii cadaver, hoc minus miserabile spectaculum, quod superba magniloquentia sibi vivus auditorum odium conciliaverat. Visa Dea Chorus, v. 882.

y Ἐὰ ἐὰ, ὢ, ὤ,
Τίς ὑπὲρ κεφαλῆς θεὸς, ὦ βασιλεῦ,
Τὸν νεόδμητον [Ῥῆσον] χειροῖν
Φοράδην πέμπει;
Ταρβῶ λεύσσων τόδε πῆμα.

Musa cædis auctorem designat Ulyssem, et, more cœlestium, vindictæ cupida, hoc punito se sperat animum expleturam. Diris etiam devovet Diomeden, et, primam malorum causam, Helenam. Tum satis frigide suos uni Strymoni mutatæ virginis amores, ereptamque adeo sibi virginitatem spectatoribus enarrat, suamque pro filio sollicitudinem, quem fati non nescia frustra mater ab hac studuerit expeditione avertere. Hoc alienissimo loco captavit occasionem tragicus dicendi, quæ placitura noverat ingeniis Atticis. Velut oblita Dea priorum, hic nihil Ulyssem, nihil adeo fecisse fatetur Tydiden; omnem facinoris culpam in unam conjicit Minervam, v. 935.

y In his vulgari solet versus 884. vitiosus: Τὸν νεόδμητον ἐν χεροῖν· elidi potuit a vicinis nomen Ῥῆσον, et explet versum anapæsticum: Ῥῆσον χειροῖν itaque posui pro ἐν χεροῖν· ἔνι χεροῖν scribens, Heathius vocem ξεῖνον vel similem excidisse suspicabatur.—Πέμπει versu seq. vitiosum puto: πενθεῖ forte non displicebit? *quæ Dea manibus gestans Rhesum luget?* Sed hos versus qui proximi præcedunt, partim cum Reiskio et Heathio, sic opinor restituendos:

Τίς ποτ' εὐτυχίας
Ἐκ τῆς μεγάλης Τροίαν ἀνάγει
Πάλιν εἰς πένθη
Δαίμων ἕτερόν τι φυτεύων;

Sic veteres ἕτερον et ἕτερόν τι per εὐφημισμὸν dicebant τὸ κακόν. quique *causa mali* Pythagoreis, Philolao, Timæo, Archytæ, ἁ κακοποιὸς ἀρχὰ, Plutarcho ὁ τῶν φαύλων δημιουργὸς, dicebatur et ἕτερος δαίμων. Plutarch. de Is. et Os. Ed. Squir. p. 116. οἱ δὲ τὸν μὲν ἀμείνονα, Θεὸν, τὸν δὲ ἕτερον, Δαίμονα καλοῦσιν, ὥσπερ Ζωροάστρης·—(Zoroastris de Deo magnifica dabit Euseb. Præp. Ev. I. p. 42. A.) hinc calamitates et infortunia ἕτερος δαίμων Phalaridi Epist. XII. Καλῶς et ἑτέρως opponuntur Demostheni de Cor. p. 150. §. 150. Platonem in Theæteto scripsisse, p. 173. D. εὖ δὲ ἢ ἑτέρως τι γέγονεν ἐν πόλει· suspicor ex Jamblichi Protr. c. XIV. p. 84. 25. Miror quæ scripsit Bentleius ad censuram Boylei, p. 129.

[z] Καὶ τοῦδ', Ἀθάνα, παντὸς αἰτία μόρου,
(Οὐδὲν δ' Ὀδυσσεὺς, οὐδ' ὁ Τυδέως γόνος
Ἔδρασε, δράσας·) μὴ δόκει λεληθέναι.

Deam Diva criminatur velut immemorem beneficiorum[a], quibus urbem Palladi dilectam sorores Musæ semper honorassent; suæ se arguit in Athenas benevolentiæ præmium referre, quod gestaret, cruentum filii cadaver.—Qui tam sollicitam famuli Thracis curam gesserat paulo ante Hector, hic ne verbo quidem debita matri dedit

solatia luctus
Exigua ingentis.

Indicat non obscure, se, vel absque Dea indice, cædis auctorem habuisse cognitum, v. 949. Legerat hic tragicus Homeri verba in Od. Υ'. 331. Teucri Sophoclei Aj. v. 1008. sententiam Archilochi,

Οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομεῖν ἐπ' ἀνδράσιν.

Animi turpissimi vitium ne sibi Dea imputaret, Hector tragicus a se suspicionem removet, quæ nemini, nedum Deæ, poterat in mentem venire, v. 955.

Οὐ μὴν θανόντι γ' οὐδαμῶς ἐφήδομαι.

Hæc mea qui sibi sumserit examinanda, si voluerit ista per figuram λιτότητος tueri, quid proximis faciet, ubi se Deæ narrat Hector paratum ad honorem tumuli mortuo deferendum? Sed hoc officium aspernata Dea quos filio duraturos pararet honores indicat; neque ipsa muliebriter mortuum lamentata Thetidis, filii casum multo gravius laturæ, semet ipsa solatur exemplo, v. 971.

Ῥᾷον δὲ πένθος τῆς θαλασσίας θεοῦ
Οἴσω· θανεῖν γὰρ καὶ τὸν ἐκ κείνης χρεών.

Unius tandem filioli Musa mater in locum excurrit communem, et vitam sterilem, quia vacat istiusmodi sollicitudinibus,

[z] Hæc posui, prout eleganter a S. Musgravio fuere collocata Exercitat. in Eurip. II. c. 9.—In versu 955. hic quidem scribere ausus sum ἐφήδομαι pro συνήδομαι· narrat quidem Pollux III. 101. Isocratem συνηδόμενοι scripsisse, ἀντὶ τοῦ ἐφηδόμενοι. quo nihil aliud conficias, quam Codicem grammatici hac in voce fuisse vitiatum: ἐφησθησόμενοι recte nostræ præferunt Edd. (p. 176. c.) hoc verbum, non illud, in talibus adhibebant veteres.

[a] Istam partem dramatis, v. 938. et seqq. docte Jac. Hardionius interpretatur, p. 335. quodque putat Socratem obscure poetæ designatum mihi minus displicet, quam Heathio.

fœcundo præponit matrimonio. Hector denique, curis istis solutus, Rhesi sociorumque Thracum immemor, redit ad ingenium; ignes in Græcorum se naves jaculaturum pollicetur, atque isthoc die bello finem impositurum, v. 985.

Hæc in sua luce collocata qui non putat indigna pleraque Æschylo, Sophocle, vel Euripide, hunc equidem existimabo cum istiusmodi ingeniis nondum satis consuevisse familiariter. Eum etiam in finem hæc scripsi, ne φιλευριπίδειος, Euripidis, ut tragici, nimius viderer admirator, cui verum videtur Aristotelis judicium, de Poet. c. VI. ἐάν τις ἐφεξῆς θῇ ῥήσεις ἠθικὰς, καὶ λέξεις καὶ διανοίας εὖ πεποιημένας, οὐ ποιήσει ὃ ἦν τῆς τραγῳδίας ἔργον. In Euripidem etiam sæpe dici potest, quod Plutarchi Leonidas (T. I. p. 52. B.) ἀκαίρως τινὸς περὶ πραγμάτων οὐκ ἀχρήστων διαλεχθέντος, ὦ ξένε, ἔφη, οὐκ ἐν δέοντι χρέῃ τῷ δέοντι.

Valckenario assensus Matthiæ annotationibus suis hoc de Rheso judicium præmisit "Rhesum fabulam non esse Euripidis, iis jamdudum argumentis demonstratum est, ut vix de ea quæstione aliquid dicere attineat. Quo tempore tamen scripta esse videatur, quæri potest. Hermannus quidem, quum in diss. de Græcæ l. dial. p. X. versuum elegantiam, si reliqua quoque, quæ in isto carmine singularia sunt, bene perpensa fuissent, monstrare potuisse, neque Athenis eam fabulam scriptam fuisse, nec tam brevi intervallo contingere ætatem Euripidis judicasset, nuper in elem. doctr. metr. p. 124. ita scripsit: "illum poetam, qui Rhesum fecit, quem Euripide aliquanto recentiorem esse non dubium est, trimetros fecisse videmus elegantissimos, planeque ab ista negligentia" (solutionis longarum syllabarum) "puros. Ex quo mihi videor jure posse colligere, non eum ex recentioribus illis Atheniensium tragicis esse, sed multo post vixisse, quum Alexandrini, ut Sositheus et Lycophron, Atticorum tragœdiam, grammatica subtilitate limatiores, quam fecundi ubertate poetica, imitare atque ex oblivione resuscitare conarentur." Cui judicio quominus subscribam, plura sunt, quæ me impediant.[b] Primum enim, quod

[b] Defendit sententiam suam Hermannus in dissertatione de Rheso Opusc. vol. 3. p. 262. seqq. Contra Hermannum disputavit Fr. Vaterus in Prolegomenis ad hujus fabulæ editionem, quæ prodiit Berolini a. 1837: cui Rhesus editus ab

pro fundamento ratiocinationis ponitur, poetam illum Euripide aliquanto recentiorem fuisse, id non ita certum est, ut omnis de ea re quæstio supervacanea sit. Deinde non e trimetrorum modo elegantia, sed reliquis omnibus quæ in carmine insunt, compositis et comparatis, imprimis ex universa dictionis indole, utrum poeta ille Euripidi æqualis vel adeo antiquior sit, an recentior et ad Alexandrinorum ætatem detrudendus, effici potest. Jam vero Alexandrinorum ingenia eo maxime conspicua sunt, quod in doctrina et grammatica et historica ostentanda, in antiquiorum scriptis ita imitandis, ut non tantum verba et voces, sed etiam res et sententias in sua transfunderent, elaborabant. In nostra fabula etsi multa leguntur ab Euripidis quidem consuetudine aliena, at Æschylo tamen et Sophocli, nonnulla etiam Homero, usurpata, (vid. Valcken. diatr. p. 96 sq.) tamen hæc ita non quæsita sunt, pleraque tam suo loco posita, ut ea poetam non ex abditis fontibus hausisse, sed e communi poetarum sui temporis consuetudine sumsisse dicas; rara sunt ea, quæ in hoc uno carmine leguntur, ut *προταινί, ἀποινᾶσθαι*; imitationis vero nulla usquam vestigia sunt, nisi forte locutionem *τετράπουν μῖμον ἔχων* v. 253. ex Eurip. Herc. f. 972. ductam dicas, quæ cuique in mentem venire poterat. Quum vero imitatores, in his Alexandrini, in iis subsistere fere soleant, quæ jam apud alios invenerunt, noster poeta contra plura novasse videtur, et sæpe non incommode, quod facere non solent nisi ii, qui linguam adhuc florentem usu didicerunt, non ii, qui eam ex aliorum scriptis didicerunt, imprimis in melicis ita nonnunquam, ut ita dicam, sui et juris et ingenii est, ut apud nonnullos in nimiæ audaciæ et

Euripide videtur Euthymene archonte olymp. 85, 4. vel Lysimacho olymp. 86, 1. quo tempore Hagnon, dux Atheniensium, Amphipolin condidit et Rhesi ossa ad Strymonem condidit jussu oraculi, de quo videndus Polyænus 6, 53. ad quod factum Musæ verba 962—973. spectare videntur Vatero p. CLIX. Quæ quum per se valde incerta conjectura sit, tum duobus convellitur argumentis. Primo enim genus dicendi, licet hoc neget Vaterus, in Rheso tantopere discrepat ab aliis illius ætatis tragœdiis ut mirum et incredibile videatur Rhesum medium esse inter Alcestin (olymp. 85, 2.) et Medeam (olymp. 87, 1.). Deinde adversa fronte repugnat Cratetis testimonium de Rheso fabula ab Euripide juvene scripta: quod is perabsurde dixisse videbitur, si scripta ab Euripide sit anno ætatis quadragesimo tertio vel quarto. Nec fugit hoc Vaterum p. clxii. qui aut *laxius esse locutum* Cratetem aut *falsa tradidisse* opinatur, similibus duorum archontum nominibus deceptum, Lysicratis olymp. 81, 4. et Lysimachi olymp. 86, 1. Quas opiniones manifestum est ne minimam quidem habere veri speciem. G. D.

tumoris crimen incurrerit. In melicis vero ea etiam est metrorum et facilitas et simplicitas, ut hoc quidem in genere cum Æschylo comparari queat. His igitur de causis credere non possum poetam Rhesi Alexandrinorum ætate vixisse, sed eum ad tempus florentis et linguæ et scenæ Atticorum referendum puto, ut in descriptione carminis vix mediocrem poetam—nam quo jure illis temporibus non nisi Pindaros, Æschylos, Sophocles, Euripides exstitisse dicas?—sic versuum pangendorum et dictionis poeticæ non contemnendum artificem. Accedit, quod argumenti auctor in didascaliis fabulam Euripidi tribui dicit, didascaliarum vero doctissimi et gravissimi auctores fuerunt Aristoteles, Eratosthenes, Callimachus, Aristophanes Byzantius, Aristarchus, Crates alii. vid. Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 288. Harles. Quos quomodo credibile est fabulam sua ætate vel paulo ante scriptam ad Euripidem auctorem referre potuisse? Itaque nihil restat, nisi ut vel auctorem argumenti mentitum esse dicamus, vel auctorem fabulæ diu ante Alexandrinorum tempora vixisse.

Multa præterea dici possunt, quibus hanc fabulam satis antiquam esse demonstretur. Quum enim prologus desit, ex hoc suspicari aliquis possit, auctorem fabulæ Euripide antiquiorem vel æqualem certe esse; quamquam qui post aliquem vixit, in eodem genere elaborans, non necessario illius exemplum sequi debet. Quod vero duo prologi ferebantur, ut est in argumento—quod ipsum documento esse potest, neutrum ab ipso poeta scriptum esse,—ex eo conjicias, florente adhuc scena Attica fabulam scriptam et vero etiam actam esse, quum vix quisquam operam in eo ponat, quod nullius usus futurum videt. Orphei et Musæi de Atheniensibus merita commemorat Musa v. 938 sqq. ex quo conjicias, hanc fabulam scriptam esse, si non ad sacra Orphica commendanda, eo saltem tempore, quo *τῶν Ὀρφεοτελεστῶν* superstitio Athenis præcipue vigebat, id est, Euripidis et Platonis ævo. Vid. ad Hippol. 950. Sed hæc incertiora sunt, quam ut iis quidquam effici possit; quamquam collecta aliquid ponderis habitura sunt: hoc saltem demonstrant, nihil continere fabulam, quod ab antiquis temporibus abhorreat." His Matthiæ in Addendis hæc adjecit "Itaque nec hoc plane abjiciendum videtur, quod scholia ad v. 529. hujus fabulæ adscripta, citata ab Elmsleio ad Soph. Œd. Col.

p. 302. not. memorant: Κράτης ἀγνοεῖν φησὶ τὸν Εὐριπίδην τὴν περὶ τὰ μετέωρα θεωρίαν, διὰ τὸ νέον ἔτι εἶναι, ὅτε τὸν Ῥῆσον ἐδίδασκε."

---

2. βασιλέως A.H. Par. G. Flor. 1. 2. 10. βασιλέων Ald. ἄγρυπνος βασιλέως τις ὑπασπιστῶν transposuit Bothius.

3. εἰ correctum in editione Hervagiana a. 1544. Codices et Ald. ἢ, nisi quod ἦ Flor. 2. 10.

τευχοφόρων] τευχοφόρον Flor. 1.

5. τετράμοιρον] Recte notat Brodæus, hunc morem ad Romanos transiisse, usus testimonio Vegetii, 3, 8. [ubi v. interpretes.] *Et quia impossibile videbatur in speculis per totam noctem vigilantes singulos permanere, ideo in quatuor partes ad clepsydram divisæ sunt vigiliæ, ut non amplius, quam tribus horis, necesse sit vigilare.* Propertii quoque 4, 4.

Et jam quarta canit venturam buccina lucem.

MUSG. τετράμοιρον φυλακὴν quartam vigiliarum partem dicit. Quinque partes fuisse liquet ex v. 542. de quo vide quæ schol. ad v. 5. annotavit. Tripartita nox est apud Homerum, de quo dixit Eustathius p. 802, 12.

φρουρὰν] Scribendum φυλακὴν ex A.H. Flor. A. 10. et scholiasta.

6. Post στρατιᾶς legebatur πόλεως Τροίας ex glossemate, quod om. A.H. Flor. A. 10.

7. Hunc versum om. Ald.: addunt A.H. Par. G. Flor. A. legeruntque in libris suis scholiasta et scriptor Chr. Pat. p. 287 D.

8. γοργωπὸν ἕδραν] Ex hoc loco Hesychii glossa sumpta.

10. Ἕκτορ] Ἕκτορα Flor. 1. 2.

11. Ald. τίς ὅδ' ὦ φίλος εἶ; φθέγγου τὶς ἀνήρ. Flor. A. 10. τίς ὅδ' ἡ φίλιος φθόγγος τίς ἀνήρ, quod reponi jussit Valcken. diatr. p. 93. not. ἡ in ἤ mutato. Eamdem scripturam habet [Rom. A. et] Havn. sed ἤ pro ἡ vel ἦ. φθέγγος τις Paris. E. φθέγγ' ὅστις ἀνήρ Par. G. Flor. 1. 2. in ceteris ii cum Aldina convenientes. Harl. τίς ὅδ' εἶ φίλος φθέγμ' ὅστις ἀνήρ. MATTH.

12. τί τὸ σῆμα; θρόει.] Sic recte distinxit Valck. pro τί τὸ

σῆμα θροεῖ. E Flor. A. et 10. nihil enotatum. Sed θρόει Havn. [et A.] MATTH. Omisi signum interrogandi post σῆμα.

13. ἡμετέρας] ἁμέρας Flor. A. ἀμετέρας Flor. 10.

14. πλάθουσ'] Cum accusativo constructum ut πελάζειν in Andr. 1167.

17. λόχος A.H. Flor. A. Vulgo δόλος. Versus in Ald. sic divisi θάρσει— | οὐκέτι. | τί σὺ—ἤδη.

οὐκέτι. τί σὺ] οὐκ. ἔστι σὺ Flor. 1. 2.

18. ἤδη om. A.H. Flor. A. 1. 2. 10. videturque a correctore metrico additum esse. Eo deleto ejectoque inepto illo ad sensum οὐκέτι, sic hæc describenda videntur, μῶν τις λόχος ἐκ νυκτῶν; τί σὺ γὰρ | φυλακὰς προλιπὼν κινεῖς στρατιὰν, | εἰ μή τιν' ἔχων νυκτηγορίαν; | οὐκ—'Αργείου | νυχίαν ἡμᾶς | κοίτην—κατέχοντας;

22. κοίταν] Scribendum κοίτην.

23. συμμάχων Hermannus. Legebatur σύμμαχον, omissa post χέρα interpunctione.

24. Ἕκτορ versui præcedenti addit Ald. Ἕκτωρ Flor. 1. 2.

25. ὄτρυνον A.H. Flor. A. Legebatur ὄτρυν'.

27. ἵππους A.H. Flor. 1. 2. 10. τοὺς ἵππους Ald.

28. τίς A.H. Flor. 1. 2. 10. τίς δ' Ald.

Πανθοΐδαν] Ad Euphorbum, Panthi filium. Homer. Iliad. P, 80. Τρῴων τὸν ἄριστον ἔπεφνε, Πανθοΐδην Εὔφορβον. Ovid. Metam. 15. fab. 3. *Ipse ego (nam memini) Trojani tempore belli* Panthoides Euphorbus *eram.*—Hæc notavit Joh. Brodæus. Potest etiam hic locus referri ad Polydamanta. Nam et is erat Panthi filius, Euphorbi frater. Hom. Iliad. O, 446. Πουλυδάμαντος ἑταίρου ἀγανοῦ Πανθοΐδαο. BARN. Scribendum Πανθοΐδαν cum Bothio.

29. ἢ τὸν versui præcedenti addit Ald.

Λυκίων ἀγὸν ἀνδρῶν] Sarpedonem: vid. Hom. Il. B, 876. Ad hunc locum respiciunt scholiastæ Dionys. P. 270.

31. γυμνήτων μόναρχοι A.H. Flor. quattuor. γυμνητῶν μούναρχοι Ald.

32. τε] δὲ Flor. A. 10.

33. Versus ex antispasto et penthemimere iambico compositus. κερόδετα τόξα ex hoc loco Hesychius.

35. θαρσύνεις A.H. Flor. quattuor. θρασύνεις Ald.

36. ἦ Bothius. ἢ libri.

Κρονίου Πανός] Panem fuisse qui Saturni filium perhiberent

scholiasta exemplo Æschyli ostendit, qui duos distinxit Panes, alterum Jovis, alterum Saturni filium. Accedit Joannes Lydus de mensib. 4, 74. p. 274. ed. Roeth. *τινὲς δέ φασι τὸν Πᾶνα ἐκ Κρόνου καὶ Ῥέας γενέσθαι ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ὑγρᾶς οὐσίας.* ubi v. quæ Roetherus attulit. Alii grammatici *Κρονίου Πανὸς παππωνυμικῶς* dictum intellexerunt de Pane Jovis filio, quemadmodum Achilles *Αἰακίδης* vocatur. Et harum quidem duarum interpretationum fortasse ambigas utra sit præferenda: inepta vero tertia est quam scholiasta addit, ut *Κρονίου* idem sit quod *πάνυ ἀρχαίου.* Repugnat enim rationi metaphorice dicta accipi quæ nihil impedit quominus sensu proprio dicta accipiantur.

37. *μάστιγι*] Nonnus Dion. 10, 4. *μανιώδεϊ Πανὸς ἱμάσθλῃ.* et 21, 116. MUSG. De terroribus Panicis vid. ad Med. 1172.

38. Post *στρατιάν* ponatur signum interrogandi.

39. *τρανῶς* codices. *γε τρανῶς* Ald. a correctore qui *τρανῶς* pro iambo habuit.

41. *πυραίθει*] *πῦρ αἴθει* Flor. A. *πυραίθειν* legitur 78. 823.

Ἀργόλας] *ἀργόλαος* A. *ἀργέλαος* H. *ἀργέλας* Flor. 1. 2. "Ignes quos apud Homerum (Il. K, 12.) fovebant Trojani, retulit tragicus ad Græcos, quo viderentur prœlium aut fugam moliri. Nam cum primam illam noctem ante urbem transigerent hostes, probabile erat Græcos fuisse vigilantissimos. Deinde caussa est opus timoris ut excitetur Hector et mittatur explorator." VATER. Prolegom. p. xxxv.

43. *νεῶν*] *ναῶν* H. Flor. 1. 2.

πυρσοῖς] *πυρσοῖ* Ald. *πυρσοῖσι* Flor. quattuor.

44. *πᾶς* codices. *παῖς* Ald.

Ἀγαμεμνονίαν A.H. Par. E. Flor. 10. *Ἀγαμεμνονείαν* Ald.

προσέβα] *προσέβη* A.

45. *θορύβῳ* codices. *σὺν θορύβῳ* Ald.

46. *ἐφιέμενοι βάξιν*] Notandum *ἐφίεσθαι* cum accusativo constructum. Eadem constructione verbi *ἐπιθυμεῖν* interdum utuntur Græci.

48. *ναυσιπόρος*] *ναυσίπορος* A.

στρατιά A.H. Flor. A. 10. Vulgo *στρατός.*

49. *σοὶ γὰρ ὑποπτεύων γε* Ald. Correctum ex A.H. Flor. A. 10.

50. *ὡς* A.H. Flor. 10. *ὡς ἂν* Ald.

51. Ald. Flor. 2. *τινα μέμψιν ἐς ἡμᾶς εἶπ.* Flor. 1. *εἰς ἡμᾶς.*

Flor. A. 10. Harl. [A. et] Havn. εἰς ἐμ' εἴπῃς. Vict. ἐς ἐμ' εἴπ. Melius strophico suo respondeat versus, si legas: μή ποτ' ἐς ἐμέ τινα μέμψιν εἴπῃς, ut scribendum conjecit Bothius. MATTH. Recepi Bothii emendationem.

52. Chorus ἀγγέλλει φόβον ex sua sententia, *rem* sibi *plenam timoris nunciat*, quamvis non Hectori ita videatur. Hoc versu utitur auctor X. π. 1801. MATTH.

ἦλθες] ἥκεις scriptor. Chr. P.

53. ἄνδρες Elmsleius. ἄνδρες libri.

54. φυγὴν Stephanus. φυγῇ codices. φυγεῖν Ald.

55. σημαίνει pro σαίνει Flor. A. 10.

56. Flor. A. εὐτυχοῦντες. ὅστις μ' εὐτυχοῦντ' ἐνόσφισας θοίνης λέοντα dictum est pro ὅστις μ' εὐτ. ἐνόσφισας νίκης, ὥσπερ θοίνης λέοντα, e notissima poetarum, imprimis lyricorum, figura, qua id quod comparationi inservit et id quod cum ea re comparatur commiscentur. MATTH.

57. Ἀργείων] Ἀργεῖον Flor. A.

65. με] μοι A.H. Flor. A. με οἱ Flor. 1. 2.

εἰδότες] ἰδόντες A.

66. ἔπεισαν] ἔφησαν A. Flor. A. ἔφασαν H. Flor. 10. In ἔπεισαν consentit Chr. P. p. 255. B.

μεῖναι] εἶναι Flor. 1. 2.

68. θυοσκόων A.H. Flor. 10. Vulgo θυοσκόπων.

72. νεὼς] νεῶν A.H. Flor. A.

74. λελημμένοι Flor. 10. λελειμμένοι Flor. A. Vulgo λελησμένοι.

75. γαπονεῖν Flor. 10. γᾶ πονεῖν A. γᾶν πονεῖν Flor. A. γηπονεῖν Ald. qua forma non utuntur tragici.

76. Ἕκτορ] Ἕκτωρ Flor. 1.

77. ἄνδρες Matthiæ. ἄνδρες libri.

78. τίς] τί Flor. A.

πυραίθειν] πῦρ αἴθειν A.

79. ἐμῇ codices. ἐμοὶ Ald.

80. πάντ' ἂν φοβηθεὶς ἴσθι] I. e. ἴσθι ὅτι πάντα ἂν φοβηθείης. MATTH.

82. ὧδέ γ'] ὧδ' A.

84. χέρα] χέρας Flor. 1. 2. et Chr. P. p. 294 B. Sed χέρα scholiasta.

85. ὅδ'] οὐδ' A.

Αἰνέας A.H. Αἰνείας Ald.

87. Ἕκτορ] Ἕκτωρ Flor. 1. In H. distinctum Ἕκτορ· τί χρῆμα;

89. Hunc versum om. Flor. 1.

90. πυκάζου A.H. Flor. 10. πύκαζε Ald. et Chr. P. p. 255 B. ubi, δέσποινα νῦν πύκαζε σὸν δέμας τάχει.

σέθεν A.H. Flor. A. 10. τὸ σόν Ald.

92. δόλος] λόχος Chr. P. l. c. Quæ vocabula permutantur v. 17.

93. ἄνδρες Matthiæ. ἄνδρες libri.

94. τί τῶνδ' ἂν A.H. Flor. A. τί τοῦδ' ἂν Ald. τί δ' ἂν Flor. 1. 2.

96. καί μοι] κἀμοὶ Flor. A. 10.

μενεῖν Portus. μένειν libri.

ἐς αὔριον] ἐσαύριον Ald. Scribendum εἰς αὔριον.

97. ἐκκέαντες] ἐκκαίαντες A. et Ald. ἐκκείαντες H. Correctum ex Par. tribus et Flor. 1. 2. 10.

πύρσ'] πῦρ A.H. Flor. A.

98. ἀφορμήσειν] ἀφορμῶσι Ald. ἀφόρμησον Flor. 1. 2. 10.

99. ὁπλίζει] ὁπλίζεις Par. G. Flor. 1. 2.

χέρα] χέρας A.H. Flor. A. Par. G. Harl. Conf. ad v. 84.

100. Hunc versum om. Flor. 1.

105. Stob. 54, 9. σύμβουλος pro εὔβουλος. Ad δρᾶσαι χερί ex εὔβουλος supplendum εὖ πεφυκώς, ἱκανός sim. fere ut Orest. 706. ὢ πλὴν γυναικὸς οὕνεκα στρατηλατεῖν, τἄλλ' οὐδέν. MATTH. πρόβουλος Chr. P. p. 294 A.

106. αὐτὸς] ὡὐτὸς A.H. ὡὐτὸς Ald. Libri reliqui αὐτός.

βροτῶν] χερὶ Stobæus.

107. Flor. 10. πρόσκηται κακὸν γέρας.

108. Libri et Stobæus σὲ μὲν μάχεσθαι, τοὺς δὲ β. κ. Sed auctor X. π. 2373. ἄλλῳ δ' ἄλλο δίδοται γέρας, Σοὶ μὲν μάχεσθαι, τοῖσδε δ' αὖ κρύπτ' εἰδέναι, unde Valcken. Diatr. p. 98 sq. not. hic quoque σοὶ μὲν—τοῖσδε (non τοῖς δὲ) β. κ. legendum esse suspicabatur post Stephanum. Scribendum vero erat τοῖς δέ. MATTH. Non satis gravis auctor est scriptor Christi P. Revocanda igitur librorum scriptura σὲ—τοὺς δὲ—.

109. ἐξήρθης] *Elatus es ut crederes.*

112—151. om. A.

115. μὲν] Respondet δὲ v. 119.

μὴ οὐ Schæferus. Aberat οὐ.

116. περάσεις Par. E.G. Flor. 2. περάσει Ald. περάσῃ Flor. A.

δορός Par. G. Flor. 1. 2. στρατός Ald.

118. ἆρα] ἄρα H. Notandum autem ἦν ἆρα μὴ pro ἦν μὴ ἄρα, sicut alibi dicitur εἰ μὴ ἄρα. MATTH.

120. σ' om. Flor. A.

122. ἀνὴρ] ἀνὴρ libri præter Flor. A. qui ὡ'νήρ.

πεπύργωται] πεπύρωται Flor. A. 10.

θράσει Flor. A. 10. χερί Ald.

124. κόπων] πόνων H. Flor. A.

126. φυγὴν Stephanus. φυγῇ libri.

128. ἐς] ὡς Par. E.G. Harl. Flor. 1. 2.

129. κατασκόπου] κατασκόπους H. Flor. A.

130. γνώμην] προθυμίαν Flor. A. 10.

ἄναξ om. Flor. A.

131. μεταθέμενος H. Legebatur μετατιθέμενος.

134. ταχυβάταν] ταχυβάτων Flor. 1.

κατόπτην] Scribendum κατόπταν ex Flor. A.

135. ὅτι] Scribe ὅ τι. Versus est dochmiacus præmissis quattuor syllabis brevibus.

136. Metrum ex versu ithyphallico duobusque creticis compositum.

ἀντίπρῳρα] ἀντίπρωνα Flor. 1. 2.

137. νικᾶτ'] νικᾶ γ' Flor. A.

139. νυκτέρους] νυκτέρας Flor. 10.

142. σὺ πάντ'] σύμπαντ' Flor. A. 10.

λόγους H. Flor. 10. Vulgo λόγον. "Si λόγους verum est, σύ πάντ' (neutr. plur.) ἀκούσει ad nuntium de hostium apparatibus afferendum spectat, παρὼν εἴσει λόγους ad consultationes ducum de iis quæ facienda sunt." MATTH.

146. στρατῷ H. Flor. A. Vulgo στρατόν.

149. λόγῳ] Scribendum λόχῳ ex Par. duobus et Flor. 1. 2.

152. τίς duo codd. Paris. apud Brunck. ad Phœn. 462. Legebatur τί. Iidem libri et H. Flor. 1. 2. οὔτι pro οὔτοι.

157. Interpunctionem post τούτοις vulgo positam post ἥξω transtulit Reiskius.

160. τόσως H. Par. G. Harl. τόσῳ σ' Flor. quattuor. τοσοῦτ' Ald.

161. με] μὲν A.H.

166. πολυόχλου Reiskius. πολυόχου Par. E.G. Flor. 2. Ald.

πολιόχου Flor. 10. Harl. πολιούχου A.H. πολιχοῦ Flor. 1. In Flor. A. versus totus deest.

168. οὐκ] οὐδ' A.

169. πάρεστιν A.H. Flor. A. 10. γάρ ἐστιν Ald.

170. βίον σπανίζομεν] Scribendum σπανίζομεν βίον ex Flor. 10.

171. Ἴλιος] Scribendum Ἴλιον ex Flor. A. 10.

174. χέρα A.H. Flor. 10. Vulgo χέρας.

175. οὐ μὴν τὸν Ἰλέως (ἠλέως H.) παῖδά μ' ἐξαιτῇ A.H. οὐ μὴν τὸν Ὀϊλέως γε παῖδ' ἐξαιτεῖς Flor. 10. οὐ μὴν Ἰλεόν γε παῖδ' ἐξαιτεῖτε (vel ἐξαιτῆτε) Flor. A. Retinui scripturam Aldinam, nisi quod Ὀϊλέως in Οἰλέως mutavi.

177. ζῶντ' ἀποινᾶσθαι] ζῶντα ποινᾶσθαι H. Activum ἀποινᾶν est in lege Dracontis apud Demosth. p. 629, 22. 630, 27. qui per χρήματα πράττεσθαι interpretatur.

179. γ' additum ex Flor. A. 10.

παρών] λαβών Flor. A. 10.

δόμους A.H. Flor. quattuor. δόμοις Ald. "De more ipso v. Æschyl. Agam. 588. Sept. 277. Eur. Andr. 1121. c. schol. Eur. Bacch. 1214. 1239." VATER.

181. τῶνδε] τοῦδε Flor. A.

αἰτήσει A. αἰτήσῃ H. Flor. 10. ᾐτήσῃ Flor. A. αἰτήσεις Ald.

182. πονεῖν] μολεῖν Flor. A. 10.

183. δαίμονος] διαίμονος A.

187. δίδωσι] De dono hoc citat Barnesius hujus fab. v. 241. Ptolemæi Hephæstion. l. 6. Apollodorum 3. c. 12. sect. 5. Eustathium in Iliad. p. 1190. MUSG.

αὐτοὺς] αὐτὰς A.

195. μέγας] μέγας μὲν Flor. 1. 2.

μεγάλα δ' ἐπινοεῖς ἑλεῖν] Homer. Il. K, 401. ab Vatero comparatus, ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπιμαίετο θυμὸς, ἵππων Αἰακίδαο.

199. τὰ θεόθεν Seidlerus de vers. dochm. p. 61. τὰ δὲ θεόθεν libri.

200. ἀνδράσιν Heathius. ἀνδράσι libri.

τέλεια] τέλεα A.H. Flor. A. 10. Sensum loci recte declaravit Seidlerus, *quod deos attinet, adsit consiliis tuis Justitia, homines autem quod attinet, talia tibi ostenduntur, quæ, quod amplius optes, nihil reliquum faciunt.*

201. δ' om. A.H. Flor. quattuor.

ἐφέστιος] Non opus Brodæi conjectura *ἐφεστίους*. Comparant quidem Æsch. Sept. 71. *μή μοι πόλιν—ἐκθαμνίσητε—καὶ δόμους ἐφεστίους*. Agam. 851. *νῦν δ' ἐς μέλαθρα καὶ δόμους ἐφεστίους ἐλθών*. sed æque bene alterum dicitur, ut Soph. Tr. 262. *ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον*. cf. Eur. Med. 713. *δόμοις ἐφέστιον*. Cycl. 370. *δωμάτων ἐφεστίους*. VATER.

203. *κἀκεῖθεν ἥσω* A. Flor. A. 10. *κἀκεῖθεν οἴσω* H. *κεῖθεν δ' ἐφήσω* Ald.

204. *εἴπ' εἴ τιν'* Piersonus. *εἴπ' ἤ τίν'* Par. duo, Flor. 1. 2. *ἐπεὶ τίν'* Ald. consentientibus A.H.

205. *κλωπικοῖς* Flor. A. *κλωππτικοῖς* Flor. 10. *κλοπτικοῖς* A. *κλοπικοῖς* H. *κλεπτικοῖς* Ald.

207. *ἔσται*] *ἔστι* A.

σάγη A.H. Par. tres, Flor. quattuor. *σφαγή* Ald.

208. *νῶτον ἅψομαι* A.H. Flor. A. 10. *νῶτα θήσομαι* Ald. "Commentum Dolonis irridet Valckenærius, quod tamen non soli Doloni placuit. Tradit enim Josephus de Bell. Jud. 3. c. 7. sect. 14. fuisse revera, qui ad excubitores fallendos pellibus ferarum sese vestirent. MUSG. Reprehenderunt etiam grammatici quidam, quorum sententiam memorat scholiasta *ἀπίθανον τετραποδίζειν αὐτὸν ὡς τοὺς λύκους· οὐδὲ γὰρ Ὅμηρος διὰ τοῦτο τὴν λυκείαν αὐτῷ περιτίθησιν*. Matthiæ "Hunc locum obversatum fuisse Longo 1. p. 15. ed. Vill. dicerem, nisi talia commenta unicuique, etiam non ingeniosissimo, facile in mentem venire possent."

209. *χάσμα* A.H. Flor. A. 10. *χρῆμα* Flor. 1. *σχῆμα* Ald.

217. *φηλητῶν*] *φιλητῶν* A.H. Flor. 10. Utramque hujus nominis scripturam agnoscunt grammatici, quorum alii *φηλητής* probant, alii *φιλητής* præferunt: vid. Eustath. p. 781. Hesychius, fortasse ex hoc ipso loco, *φιλητῶν: γένος κλεπτῶν*.

218. *μόνον σε δεῖ*] *μόνον σε χρή* A.H. *σε δεῖ μόνον* Flor. 10. *σ' ἔστι μόνον* Flor. A.

219. *τε*] *δὲ* Flor. A. 10.

220. *δ' ἔχων σαφές* A.H. Par. E.G. Flor. 1. 2. *δ' ἔχω σαφές* Ald. *σαφὲς δ' ἔχων* Flor. A. 10.

222. *οὐδ'*] *οὐκ* H.

224—263. De his versibus in præfatione ad Poetas scenicos p. xix. hæc scripsi "Hoc carmen et versibus non recte descriptis deformatum ferebatur et scriptura multis modis partim ab librariis corrupta partim ab correctoribus metricis interpolata. Quæ

omnia pristinæ integritati ita licuit restituere ut nihil dubitationis relictum videatur, nisi quis verba ὦ (ἃ typotheta Aldinus: codices omnes ὦ) δία κεφαλά in vitii suspicionem adducere velit, quæ multis tragici lectoribus offensioni fuisse credo. Qua enim poetæ epici usi sunt prosodia δῖα, eandem tragicos esse secutos communis opinio est, nescio quo auctore tradita. Nam Herodianus ubi de mensura hujus vocabuli agit ita loquitur ut solum epicorum usum spectasse, de Atticis non quæsivisse videatur, nisi Arcadii epitome fallat p. 194, 28. σεσημείωται τὸ μία καὶ τὸ δῖα γυναικῶν, et Draco Stratonicensis qui dicitur p. 79, 17. τὰ εἰς ος λήγοντα ὁπότε ἔχει θηλυκὸν εἰς α λῆγον, πάντως ἔχει ἐκτεταμένον τὸ α —. σημειωτέον ἄρα κατὰ χρόνον τὸ δῖα γυναικῶν: poetarum autem Atticorum exempla pleraque ad cognoscendam alterius syllabæ mensuram nihil conferunt, ut Æschyli in Supplic. v. 5. Νεῖλον. δίαν δὲ λιποῦσαι, præter duos locos, qui tantum abest ut vulgarem confirment opinionem, ut planissime evertant. Eorum alter hic Rhesi versus est, quem ne quis propter usitatam istam in familiari sermone compellationem κεφαλή suspectet, poeta satis cavit eo quod infra dixit v. 902. ὦ φιλία φιλία κεφαλά, exempla secutus Homerica. Alter locus in Iphigenia Taurica est v. 403. ita in libris scriptus

ἔβασαν ἔβασαν ἄμικτον αἶαν, ἔνθα κούρα
διατέγγει
βωμοὺς καὶ περικίονας
ναῶν αἷμα βρότειον.

quibus versibus ἀντίστροφοι respondent

πλάνητες ἐπ' οἶδμα πόλεις τε βαρβάρους περῶντες
κεινᾷ δόξᾳ.
γνώμα δ' οἷς κ. τ. ἑ.

Ibi ab Elmsleio demum est perspectum vitii sedem non in antistropho, cujus et scriptura et metrum omnes habet veritatis numeros, sed in stropha esse quærendam, ubi et κούρα sine epitheto jejune dictum displicere dudum debebat et perniciosa metro vox διατέγγει eo magis poterat emendari, quod nullum usquam hujus verbi exemplum repertum est, nisi quis Æschyli librorum scripturam in Persis v. 538. resuscitare velit, διὰ μυδαλέοις | δάκρυσι κόλπους | τέγγουσ', ἄλγους μετέχουσαι, recte, ut videtur, ab Porsono in διαμυδαλέοις mutatam. Nec tamen perfecit emendationem Elmsleius, quum corrigeret ἔνθα κούρᾳ δίᾳ τέγ-

γει βωμούς, quod recte rejecit Matthiæ. Est vero ne una quidem littera addita scribendum, ἔνθα κούρα | δία τέγγει | βωμοὺς— | — αἷμα βρότειον, oratione eodem modo conformata, quo Iphigenia v. 225. dicitur αἱμορράντων δυσφόρμιγγα | ξείνων αἱμοῦσ' ἄταν βωμούς, ubi similia quædam attulit Seidlerus. Sed redeo ad Rhesi carmen, ubi proxima ita erant versibus divisa, μόλε το- | ξήρης, ἴκου δ' ἐννύχιος | ἁγεμὼν σωτήριος | ἀνέρι πομπᾶς | καὶ γενοῦ καὶ ξύλλαβε Δαρδανίδαις. in quibus primum delenda fuit δὲ particula, in codice Vaticano 909. Havniensi et Florentinis duobus (A. 10.) omissa, quam qui addidit metro consulturus grammaticus pariter antistrophicum versum interpolavit 235. θυμέλας | οἴκων πάτρας 'Ιλιάδος. ubi πατρὸς 'Ιλιάδας restitui, quam scripturam ex uno tantum libro Florentino consignavit Matthiæ, ego ex Vaticano enotatam habeo. Deinde verba καὶ γενοῦ librarii errore in locum alienum sunt dejecta, quibus in suam sedem restitutis omnia optime procedunt,

> Ἄπολλον, ὦ δία κεφαλὰ, μόλε τοξήρης, ἰκοῦ ἐννύχιος
> καὶ γενοῦ σωτήριος ἀνέρι πομπᾶς
> ἁγεμὼν καὶ ξύλλαβε Δαρδανίδαις.

affertque hæc emendatio etiam illud commodi ut postrema primi versus syllaba producta accurate respondeat antistropho. ἰκοῦ ἐννύχιος autem non opus habet addito ἁγεμὼν, sed dictum est ut ἔννυχος μολὼν v. 501."

224. Θυμβραῖε] Epithetum Apollinis, ductum a Thymbra, ubi templum celebre ei dicatum. Meminit auctor infra, v. 504. Strabo l. 13. scholiast. ad Iliad. κ'. v. 430. Virg. Æneid. 3. v. 85. MUSG.

231. Τροΐας] Scribebatur Τροίας. Correxit Lachmannus p. 154.

τείχη παλαιὰ δείμας] De muris Trojæ a Neptuno et Apolline conditis vid. Troad. 4. Ovid. Epist. Paridis v. 179. Tzetz. ad Lycophr. 34. BOTH.

233. ναυκλήρια Victorius. ναυκληρία libri. " ναυκλήρια hic sunt ναύσταθμα, quo sensu hæc vox ap. Demosth. p. 690. extr. exstat.

234. 'Ε. διόπτας om. Flor. A. 10: versui proximo tanquam scholion supra adscripta in A.

235. κάμψειε] κάμψοι Flor. 1. κάμψοι (supra: ειε) Flor. 2.

πατρὸς 'Ιλιάδας A. Flor. 10. Legebatur πάτρας 'Ιλιάδος.

236. Post Φθιάδων legebatur δ', quod om. Flor. A. 10.

ἵππων] οἴκων Flor. A. 10.

τότ' addidi ex H. Flor. A. 10. πότ' enotatum ex A.

ἐπ' A.H. Flor. A. 10. ἐπὶ Ald.

ἄντυγα] ἄντυγι A.H.

βαίη] βαίνει Flor. A.

239. Ἀχαιὸν Ἄρη A.H. Flor. A. Ἀχαιῶν Ἄρη Par. E. Harl. Flor. 1. 2. Ἀχαιῶν ἄρα Ald.

240. πόντιος] ποντίας A.H. Flor. A.

241. δαίμων] δόμων A. Flor. A. δόμον (ων) H.

245. ἢ] ἢ A.H.

σπανία A.H. Flor. A. 10. quam formam vocabuli annotavit Photius p. 529, 12. σπανίαν: σπάνιν, et similiter Hesychius. Legebatur σπάνις.

246. Post ἀγαθῶν comma est ponendum.

248. δυσάλιος] Corrigendum δυσάλιον ex A.H. Flor. 10. Similiter dictum apud Hippocratem et Xenoph. Cyn. 8, 1. ὅταν ᾖ βόρειον.

249. Post πόλις ponatur punctum.

σαλεύῃ A. Flor. A. σαλεύει Ald.

250. θράσος A. Flor. A. 10. et scholiasta. θάρσος Ald.

251. ἐν αἰχμᾷ· ποτὶ Μυσῶν ὃς ἐμὰν συμμαχίαν ἀτίζει] Ita vulgatum ἐν αἰχμαῖς ποτὶ ex A.H. Flor. A. 10, in quibus ἐν αἰχμᾷ ποτὶ sine distinctione exaratum, unde mirabilis orta quorundam interpretatio, quam memorat scholiasta, postquam ipse veram proposuit hancce, ὁ τὴν συμμαχίαν ἀτίζων, ὅ ἐστιν εὐτελίζων, πρὸς Μυσῶν ἐστίν. Versus autem in libris hoc modo sunt descripti, καὶ σαλεύῃ πόλις | ἔστι Φρυγῶν τις ἔστιν ἄλκιμος | ἔνι δὲ θράσος (Aldina θάρσος) ἐν αἰχμαῖς ποτὶ Μυσῶν | et congruenter huic rationi in antistropho.

ποτὶ] ποτὲ codd. Paris. apud Musgr.

256. Ultima hujus versus vox in editione Aldina typothetæ, opinor, culpa omissa fuit. Codices vel ἐπὶ γαίας vel ἐπὶ γαίᾳ vel ἐπὶ γαῖαν. Ergo aut ἐπὶ γᾶς aut ἐπὶ γᾷ aut ἐπὶ γᾶν scribendum. Quod in Havniensi est ἐπὶ γαῖαν ἔχων, librarium verba ἔχων ἐπὶ γαῖαν calami lapsu transposuisse indicat. Nam in Vaticano, quocum communem originem habet Havniensis, scriptum ἔχων ἐπὶ γαῖαν θηρὸς ἔλοι—. Ceterum pari errore etiam proximus versus in Flor. 1. 2. acatalectus factus est, Μενέλαν in Μενέλαον mutato.

τετράπουν] Flor. A. τετράπους. Idem ἐπὶ γαία. cui Vossius adscripsit: γαῖαν adscriptum in altero vet. cod. ἐπὶ γαίᾳ Flor.

10. ἐπὶ γαῖαν Vict. una cum altera lectione ἐπὶ γαίας sed circulo circumducto rursus deleta, ut in Flor. 1. sic: ἐπὶ (γαίας) Par G. etiam et Harl. ἐπὶ γαίας, Havn. ἐπὶ (sic) γαῖαν ἔχων. Hi omnes servant θηρός, quod Ald. habet pro γαίας. MATTH.

259. Αγαμεμνόνιον] Ἀγαμεμνόνειον Ald. Correctum ex H, qui Ἀγαμεμνόνειον.

260. ἐνέγκοι] Non opus videtur ut aoristi primi optativus restituatur ἐνέγκει᾽.

κακόγαμβρον] κακόγαμβρος γόος autem est γόος (περὶ) κακοῦ γαμβροῦ. Agamemnon autem eadem ratione γαμβρός est Helenæ, qua apud Sophoclem Creon Œdipi. MATTH.

261. χέρας] χεῖρας A.H. Flor. 10.

πτόλιν A.H. Flor. A. πόλιν Flor. 10. πῶλον Ald.

262. γᾶν A.H. Flor. A. τὰν Ald.

Τροΐαν] Scribebatur Τροίαν.

ἤλυθ᾽] Nisi ἦλθεν scripsit: vid. ad Hecub. 94.

στρατείαν Heathius. στρατιάν libri.

265. φέρω μαθεῖν] μαθεῖν φέρω Flor. A. 10.

266. ἀγρώσταις] ἀγρώταις A. Flor. 1. 2. ἀγρόταις H.

267. τελεσφόρους Flor. A. Vulgo τευχεσφόροις.

269. θρόνους πατρός] πατρὸς θρόνους Flor. A. 10.

270. οἷ A. Flor. A. 10. οὗ H. οἷς Ald.

χρῆν H. Flor. 10. 'χρῆν A. χρὴ Ald.

σ᾽ additum ex codicibus.

ποιμνίων A.H. Flor. A. 10. ποιμνία Ald.

271. λέγω] λέγεις A.H. Par. E.G. Flor. A. 1. 2. Harl.

274. δόρη] Rarior pluralis. Hesych. δόρη καὶ δορῶν ἀντὶ τοῦ δόρατα καὶ δοράτων. δόρη Theopompus comicus apud Polluc. 7, 158. 10, 145.

276. ἀλκῆς] ἀρχῆς A.H. Flor. A. 10.

277. τε om. Flor. 10.

τῇδε codices. τῇ σῇ Ald.

279. Στρυμόνος] Pater Rhesi ab Homero traditur Eïoneus Il. K, 435. ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεὺς, παῖς Ἠιονῆος. Quocum facit Dictys Cret. 2, 45. Contra Euripidi et iis, qui post hunc scripserunt, Strymo vocatur: v. Plutarch. qui dicitur de fluv. 11. scriptores apud schol. Rhesi 346. Virgil. Culic. 327. Conon Narrat. 4. schol. Il. K, 435. Eustathius p. 817, 25. οἱ νεώτεροι, inquit, Strymonem ejus patrem dixerunt, quo nomine sæpis-

sime tragici opponuntur Homero. Utramque famam ita componit Cono l. l. ut de Strymone disserens adjiciat: οὗ καὶ ὁ πάλαι Ἠϊονεὺς ποταμὸς ἐπώνυμος. Servius denique ad Virgil. Æn. 1, 469. Rhesum Thraciæ regem, Martis, secundum alios Hebri vel Strymonis filium tradit, quæ nescio unde petiverit. Fratres ejus Brangas dicuntur a Conone et Olynthius. VATER. in Proleg. p. xxvii. De matre Rhesi v. ad v. 351.

280. ἐν Τροίᾳ] εἰς Τροίαν Flor. A. 10.

281. τόσου codices. τόσον Ald.

283. πλατείας] πλατείαις Flor. 1. 2. Harl. πατρῴας Flor. 10. θ' ἁμαξιτοῦ Barnesius. Vulgo τ' ἁμαξιτοῦ. τ' ἁμαξητοῦ H, non A. Totum versum om. Flor. A.

288. αὐτόρριζον A.H. Flor. quattuor. Vulgo αὐτόριζον.

αὐτόριζον ἑστίαν χθονὸς] Respicere videtur, quod tradit Homerus Iliad. Υ'. 216. Idam sc. prius habitatam fuisse, quam Troja in planitie condita esset. αὐτόριζον igitur vocat, quod radix esset gentis, nec incolæ ejus aliunde, aut ab alia radice, advenissent. ἑστίαν χθονὸς habet et Æschyl. Supplic. 377. in quo titulo sanctimoniam maxime spectatam puto, prout in domo sanctissimum est Ἑστία. MUSG.

ἔνθηρον] Feris abundantem. Hom. Il. Θ, 47. a Barnesio comparatus, Ἴδην μητέρα θηρῶν.

290. ῥέων] Æsch. Sept. 80. ῥεῖ πολὺς ὅδε λεώς. Iph. T. 1437. ῥεῦμα στρατοῦ. MUSG. ῥεῦμα Περσικοῦ στρατεύματος Æsch. Pers. 412.

291. ἴεμεν] ἵεμεν A.H.

292. πρὸς A.H. Flor. A. 10. Vulgo ἐς.

295. μετέστημεν] διέστημεν H.

296. στρατοῦ] Scribendum ὁδοῦ ex A.H.

297. προσφθέγμασιν Flor. tres.

302. ἑστῶτ' ἐν ἱππείοισι Θρῃκίοις ὄχοις A. " Ald. Flor. 2. ἑστῶτ' ἐν ἵπποισι, θρῃκίοις τ' ὀχήμασιν. Flor. 1. ἑ. ἐν ἵπποις θρ. τ' ὀχήμ. ut edidit Barn. Flor. A. ἑστῶθ' ἱππείοισι θρῃκίοις τ' ὄχοις et ἑστῶτα ἐν ἱππείοις θρῃϊκίοις ὄχοις. Prius est etiam in Flor. 10. alterum in Vict. ἑστῶτ' ἐν ἱππείῃσι (οι) θρῃκίοις ὄχοις H. quam lectionem e Flor. affert. Valcken. diatr. p. 103." MATTH.

303. πλάστιγξ] πλάστιξ A. Recte jugum intelligit scholiasta, τινὲς τὸν ζυγόν φασι. περὶ δὲ τὸ μέσαβον συνεδήσαντο τὸν αὐχένα τῶν ἵππων. Per ζύγωμα interpretatur Hesychius.

ζυγηφόρον A.H. Flor. A. Vulgo ζυγηφόρων.

304. χιόνος] χειμῶνος H.

ἐξαυγεστέρων] δὲ αὐγεστέρων Flor. 10. qui διαυγεστέρων dare voluisse videtur. "Fluxerunt hæc ex Homero Il. K, 437. λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι, cujus hyperbolæ imitationes indicavit Valckenærius Diatr. p. 108. adde parodiam Matronis apud Athen. 4. p. 134 E." VATER.

305. πέλτῃ δ' ἐπ'] πέλτης ἐπ' A.H. Flor. A.

ὤμων] ὦμον A.

τύποις] δίφροις A.H. Error librarii Phœnissarum v. 2. recordantis.

306. Γοργὼ] Γοργὼν A.H. et Flor. quattuor. Qua forma non videntur tragici usi esse nisi metro postulante: de quo dixit L. Dindorfius in Thesauro Stephani.

ἀπ' A.H. Flor. A. 10. Vulgo ἐπ'.

θεᾶς] θοᾶς A.H. Flor. A.

308. κώδωσι] De tintinnabulis equorum Æschylus ap. schol. Aristoph. Ran. 990. Ἀπολλώνιός φησιν ὅτι παρήνεγκε χρωμένους κώδωσί τινας, κώδωνας ἐν τοῖς φαλάροις καὶ χαλινοῖς τῶν ἵππων ἔχοντας. (et apud Eustath. p. 1157, 33.) Conf. Blomf. ad Æsch. Sept. 382. BOTH.

309. ψήφου λόγῳ] ψήφῳ λόγου Flor. 10.

310. δύναι' ἂν A.H. Flor. 10. δύν' ἀπ' Flor. A. δυναίμην Ald. ἄπλατον codices. ἄπλαστον Ald.

311. πελταστῶν] Thracum ea ab initio armatura fuit. Herodot. 7. c. 75. Hinc Xenophon Anabas. initio: ἔχων ὁπλίτας χιλίους καὶ πελταστὰς Θρᾷκας ὀκτακοσίους. Postea eodem more a Græcis recepto, in desuetudinem abiit ὁπλιτῶν nomen. Diod. Sic. 15. c. 44. Cornelius Nepos in Iphicrate. MUSG.

312. πολλοὶ δ' Flor. 1. 2. Vulgo πολλοί τ'. πομποί Flor. A. 10.

313. ὁμαρτῇ A. Flor. A. Vulgo ὁμαρτεῖ.

317. ὅταν πολίταις] Hæc chorus loquitur, tanquam jam Trojanis, diutina afflictis obsidione, præsens auxilium numinum favore ex adventu Rhesi affulgeat. Cæterum non abs re est, Thraces Trojanis auxilio venisse: siquidem magna inter ipsos fuit quondam affinitas, ut testatur Strabo; adeo ut nomina quædam et vocabula, nec non et linguæ usus communis ipsis exstiterit. STIBLIN.

εὐσταθῶσι A. εὐσταθμῶσι Flor. A. Scribebatur εὖ σταθῶσι.

318. συμφορὰ] Scribendum ξυμφορὰ ex A.

τἀγαθά A.H. Flor. A. 10. Vulgo τἀγαθόν.

322. ξυμπονοῦσιν Par. E.G. Flor. 1. 2. Vulgo ξυμπονῶσιν.

ἐξώστης Ἄρης] Metaphora a vento ducta, qui, cum vehementior solito est, ἐξώστης dicitur, vid. Suidam, v. ἐξώστης. Euripid. Cyclop. v. 279. Æschin. Epist. 1. MUSG.

323. ἔθραυε A.H. Flor. A. ἔφαυσε Ald.

μέγας] μέγα Flor. 10. Conf. Elmsl. ad Bacch. 640.

324. δ' om. A.

Τροίᾳ A.H. Flor. A. 10. Vulgo Τροίας.

325. ἐς] εἰς A.H. Flor. quattuor.

326. αἱροῦσι] αἵρουσι libri. Correxit Schæferus.

δορί] δουρί A.

327. ἀτίζεις] ἔλεξας Flor. A. 10. errore librarii, qui verba ὀρθῶς ἔλεξας ex Or. 100. 110. aliove tragici loco in mente haberet. Simile peccatum notavimus ad v. 305.

κἀπίμομφος] κἀπίμορφος A.H. Flor. A. 10.

329. πάλαι A.H. Flor. A. 10. πάλιν Ald.

331. σέλας θεοῦ] θεοῦ σέλας Flor. A. 10. et Chr. P. p. 283 D.

335. ὀφθεὶς] Aristides vol. 1. p. 124, 8. a Vatero comparatus, τοσαύτη δ' ἦν ὑπερηφανία τῆς παρασκευῆς καὶ τῶν ποιουμένων— ὥστε ἐξαρκεῖν ἐδόκει τοῖς βαρβάροις ὀφθῆναι μόνον.

ὀφθεὶς] ἐλθὼν Flor. A. His versibus in Havn. præscriptum Χορὸς Ἄγγελος et pro Ἕκτωρ v. 339. Χόρος. MATTH. V. 334—338. nuntio, 339—341. choro tribuit A.

336. ἐπείπερ ἦλθε] ἐπεὶ παρῆλθε Flor. A.

337. ἡκέτω] ἱκέτω Flor. 1. 2.

338. διώλετο] ἀπώλετο Flor. 1. 2.

340. δ' om. A.H.

οὕνεκ'] οὖν ἐκ A.

341. παρέστω] παρέσται A.H. Flor. A. πάρεστι Flor. 10.

342. Quid excusari velit, satis ostendit chorus sequentibus verbis; fiduciam scilicet, quam in Rheso exercituque, quem secum ducebat, immodicam habebat, declaraturus, Nemesin prius deprecatur, ne, si quæ forte superbiora exciderint sibi, ultione digna esse censeat. HEATH. De Adrastea videndi [scholiasta et] interpretes Hesychii et Suidæ s. Ἀδράστεια. MUSG. Ἀδράστια A.

343. εἴργοι Flor. 10. εἴργει A.H. Flor. A. εἴργοις Ald.

347. ἐπλάθης A.H. Flor. 1. 2. 10. Vulgo ἐπλάσθης.

Φρυγίαν A.H. Flor. A. 10. φιλίου Ald. quod in φιλίαν mutandum videbatur viro docto a Musgravio memorato.

348. ἐπεί σε A.H. Vulgo ἔπεισε.

349. Scribendum uno versu Πιερὶς—πορεύει. et in antistropho 358. ξὺν—εἰπεῖν.

351. Mater Rhesi neque ab Homero memoratur neque apud Euripidem exstat, qui solum prodidit eam ex Musarum numero fuisse. Musam tantum etiam Cicero nominavit De N. D. 3, 18. Contra alii matris ejus mentionem fecerunt, ut adeo quatuor diversæ sententiæ supersint. Secundum Apollodorum in Bibl. 1, 3, 4. Rhesus Euterpes filius est, quem alii Calliopes dicerent. Euterpes vero filium prodidit iterum Apollodorus apud schol. Rhesi v. 346. Heraclitus ibid. et schol. v. 390. Eustath. p. 817, 25. schol. ad Il. K, 435. Servius ad Virg. Æn. 1, 469. Terpsichoræ tribuerunt schol. Il. K, 435. et argumentum Rhesi. Clius denique statuit Marsyas ap. schol. Rhes. 346. et schol. Rhes. 390. VATER. in Prolegom. p. xxvii.

355. Ζεὺς ὁ φαναῖος explicatur v. 370. ἐλθὲ, φάνηθι. Est Juppiter qui subito apparet et votorum compotem facit. VATER. Epitheton Jovis aliunde non cognitum. Diversæ notionis est Ἀπόλλων Φαναῖος.

356. διφρεύων A.H. Flor. A. 10. διφρεύσων Ald.

βαλιαῖσι] Scholiasta, οὐ κυρίως νῦν τῇ λέξει κέχρηται· λευκὰς γὰρ εἶχεν, ὡς καὶ ἀνωτέρω αὐτὰς ἔφη. δύναται δὲ ἀντὶ τοῦ ταχείαις. Velocitatis significationem habet in versu Synesii λήγετε πνοιαὶ βαλιῶν ἀνέμων, ab Suida s. βαλιάν allato, et locis quibusdam Oppiani et Nonni, quos vide in Thes. Stephani vol. 2. p. 80 D. ed. Paris.

359. εἰπεῖν] ἰδεῖν A.H. Flor. A. quod Bothio ex ᾄδειν corruptum videbatur.

361. τοὺς προπότας θιάσους ἐρώτων quomodo a tumoris crimine liberem, non habeo; de explicatione tamen non despero. θίασοι ἐρώτων sunt θίασοι ἐρωτικοί, *cœtus amantium* inter pocula celebrati, in quibus quia pocula sibi invicem propinant, quod proprium erat τῶν θιασωτῶν, τὸ προπίνειν, id ad θιάσους refertur. MATTH.

363. ψαλμοῖσι, Canteri conjectura, quam confirmare videntur Flor. 1. 2. 10. ψάλμασι Ald. consentiente A.

οἰνοπλανήτοις] Scholiasta, ταῖς διὰ τοῦ οἴνου παραγούσαις τὸν νοῦν.

364. ἐπιδεξίαις Musgravius. Libri ὑποδεξίαις, nisi quod ὑποδεξίοις Flor. A. ὑποδεκτικαῖς interpretatur scholiasta.

322. ξυμπονοῦσιν Par. E.G. Flor. 1. 2. Vulgo ξυμπονῶσιν.

ἐξώστης Ἄρης] Metaphora a vento ducta, qui, cum vehementior solito est, ἐξώστης dicitur, vid. Suidam, v. ἐξώστης. Euripid. Cyclop. v. 279. Æschin. Epist. 1. MUSG.

323. ἔθραυε A.H. Flor. A. ἔφαυσε Ald.

μέγας] μέγα Flor. 10. Conf. Elmsl. ad Bacch. 640.

324. δ' om. A.

Τροίᾳ A.H. Flor. A. 10. Vulgo Τροίας.

325. ἐς] εἰς A.H. Flor. quattuor.

326. αἱροῦσι] αἴρουσι libri. Correxit Schæferus.

δορί] δουρί A.

327. ἀτίζεις] ἔλεξας Flor. A. 10. errore librarii, qui verba ὀρθῶς ἔλεξας ex Or. 100. 110. aliove tragici loco in mente haberet. Simile peccatum notavimus ad v. 305.

κἀπίψομφος] κἀπίμορφος A.H. Flor. A. 10.

329. πάλαι A.H. Flor. A. 10. πάλιν Ald.

331. σέλας θεοῦ] θεοῦ σέλας Flor. A. 10. et Chr. P. p. 283 D.

335. ὀφθεὶς] Aristides vol. 1. p. 124, 8. a Vatero comparatus, τοσαύτη δ' ἦν ὑπερηφανία τῆς παρασκευῆς καὶ τῶν ποιουμένων— ὥστε ἐξαρκεῖν ἐδόκει τοῖς βαρβάροις ὀφθῆναι μόνον.

ὀφθεὶς] ἐλθὼν Flor. A. His versibus in Havn. præscriptum Χορὸς Ἄγγελος et pro Ἕκτωρ v. 339. Χόρος. MATTH. V. 334—338. nuntio, 339—341. choro tribuit A.

336. ἐπείπερ ἦλθε] ἐπεὶ παρῆλθε Flor. A.

337. ἡκέτω] ἱκέτω Flor. 1. 2.

338. διώλετο] ἀπώλετο Flor. 1. 2.

340. δ' om. A.H.

οὕνεκ'] οὖν ἐκ A.

341. παρέστω] παρέσται A.H. Flor. A. πάρεστι Flor. 10.

342. Quid excusari velit, satis ostendit chorus sequentibus verbis; fiduciam scilicet, quam in Rheso exercituque, quem secum ducebat, immodicam habebat, declaraturus, Nemesin prius deprecatur, ne, si quæ forte superbiora exciderint sibi, ultione digna esse censeat. HEATH. De Adrastea videndi [scholiasta et] interpretes Hesychii et Suidæ s. Ἀδράστεια. MUSG. Ἀδράστια A.

343. εἴργοι Flor. 10. εἴργει A.H. Flor. A. εἴργοις Ald.

347. ἐπλάθης A.H. Flor. 1. 2. 10. Vulgo ἐπλάσθης.

Φρυγίαν A.H. Flor. A. 10. φιλίου Ald. quod in φιλίαν mutandum videbatur viro docto a Musgravio memorato.

348. ἐπεί σε A.H. Vulgo ἔπεισε.

349. Scribendum uno versu Πιερὶς—πορεύει. et in antistropho 358. ξὺν—εἰπεῖν.

351. Mater Rhesi neque ab Homero memoratur neque apud Euripidem exstat, qui solum prodidit eam ex Musarum numero fuisse. Musam tantum etiam Cicero nominavit De N. D. 3, 18. Contra alii matris ejus mentionem fecerunt, ut adeo quatuor diversæ sententiæ supersint. Secundum Apollodorum in Bibl. 1, 3, 4. Rhesus Euterpes filius est, quem alii Calliopes dicerent. Euterpes vero filium prodidit iterum Apollodorus apud schol. Rhesi v. 346. Heraclitus ibid. et schol. v. 390. Eustath. p. 817, 25. schol. ad Il. K, 435. Servius ad Virg. Æn. 1, 469. Terpsichoræ tribuerunt schol. Il. K, 435. et argumentum Rhesi. Clius denique statuit Marsyas ap. schol. Rhes. 346. et schol. Rhes. 390. VATER. in Prolegom. p. xxvii.

355. Ζεὺς ὁ φαναῖος explicatur v. 370. ἐλθὲ, φάνηθι. Est Juppiter qui subito apparet et votorum compotem facit. VATER. Epitheton Jovis aliunde non cognitum. Diversæ notionis est Ἀπόλλων Φαναῖος.

356. διφρεύων A.H. Flor. A. 10. διφρεύσων Ald.

βαλιαῖσι] Scholiasta, οὐ κυρίως νῦν τῇ λέξει κέχρηται· λευκὰς γὰρ εἶχεν, ὡς καὶ ἀνωτέρω αὐτὰς ἔφη. δύναται δὲ ἀντὶ τοῦ ταχείαις. Velocitatis significationem habet in versu Synesii λήγετε πνοιαὶ βαλιῶν ἀνέμων, ab Suida s. βαλιάν allato, et locis quibusdam Oppiani et Nonni, quos vide in Thes. Stephani vol. 2. p. 80 D. ed. Paris.

359. εἰπεῖν] ἰδεῖν A.H. Flor. A. quod Bothio ex ᾄδειν corruptum videbatur.

361. τοὺς προπότας θιάσους ἐρώτων quomodo a tumoris crimine liberem, non habeo; de explicatione tamen non despero. θίασοι ἐρώτων sunt θίασοι ἐρωτικοί, *cœtus amantium* inter pocula celebrati, in quibus quia pocula sibi invicem propinant, quod proprium erat τῶν θιασωτῶν, τὸ προπίνειν, id ad θιάσους refertur. MATTH.

363. ψαλμοῖσι, Canteri conjectura, quam confirmare videntur Flor. 1. 2. 10. ψάλμασι Ald. consentiente A.

οἰνοπλανήτοις] Scholiasta, ταῖς διὰ τοῦ οἴνου παραγούσαις τὸν νοῦν.

364. ἐπιδεξίαις Musgravius. Libri ὑποδεξίαις, nisi quod ὑποδεξίοις Flor. A. ὑποδεκτικαῖς interpretatur scholiasta.

ὑποδεξίαις] Omnino legendum ἐπιδεξίαις. Hom. Odyss. φ'. v. 141.

ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπιδέξια πάντες ἑταῖροι
ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει.

Eupolis apud Pollucem, 2, 159. ὅταν δὲ πίνωσι τὴν ἐπιδέξια. Adde Critiam in eleg. apud Athen. l. 10. c. 9. MUSG.

366. ἀκτᾶς] ἀκτὰν Flor. A.

368. Duo versus in Ald. σᾷ—πρό- | ξας—.

δορὶ] δόρατι A.H.

ἐς] εἰς A.H. Flor. quattuor.

371. προβαλοῦ] προλαβοῦ A.H. Flor. A. Quod legisse videtur scriptor Chr. P. p. 288 B. ἐλθ' ἐλθὲ, φάνηθι προλαβὼν τῆς ἠοῦς σέλας.

373. σχιστὰν παρ' ἄντυγα] Aperturam, per quam currus conscenditur, recte intelligit scholiasta.

πώλους ἐρεθίζων om. A.H. Flor. A. 10.

πώλους Reiskius. Legebatur κώλοις.

374. δίβολον ἄκοντα] Duplicem hastam ab heroibus gestatam fuisse, multa Homeri loca ostendunt; quibus adde Pindari Pyth. 4. antistroph. 4. Ex aliis tamen veterum locis colligas, hastam duplici cuspide instructam in usu iis fuisse. Talem sc. Achilli tribuunt Æschylus et Sophocles citati scholiastæ Pindari ad Nem. 6. antistr. 3. ξεστοὶ ἀμφίβολοι κάμακες commemorantur Anthol. H. Steph. p. 444. MUSGR.

379. καπφθίμενον Bothius. Libri καταφθίμενον. καπφθιμένου Suppl. 984.

Θρῃκὶ] Θρῃκίων A. Flor. A. Θρῃκίῳ H. Flor. 1. 2.

382. πολίαρχον] πολύαρχον H. πολύαρχον Paris. duo.

384. κωδωνοκρότους quid sit, docet Æschyl. Sept. c. Theb. v. 391. Tintinnabula hujusmodi a Trojanis præcipue gestata esse, colligas licet ex fragmento Sophoclis apud Plut. Symp. Problem. 2. c. 5. MUSG.

385. τοὺς κελαδοῦντας Ald. τοὺς om. A.H. Flor. A. 1. 10: a m. sec. additum habet Flor. 2.

387. καταπνεῖ] ἀναπνεῖ H. Rhesus ut Deus venit, qui ex odore et flatu agnoscuntur. Quare Hippolytus apud Euripidem v. 1392. ὦ θεῖον ὀδμῆς πνεῦμα· καὶ γὰρ ἐν κακοῖς ὢν ᾐσθόμην σου. Vulgatæ vero libri Havniensis scriptura non præstat, siquidem et in Medea 839. Venus legitur χώραν καταπνεῦσαι. VATER.

388. ἐσθλὸς om. A.H.

παῖ] παῖς Flor. 1. 2. hic et v. 393.

389. παλαιᾷ σ' ἡμέρᾳ] Soph. Aj. 622. παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἁμέρᾳ. MATTH.

391. ἐχθρῶν] ἐχθρόν schol. Hom. Il. Z, 479.

395. ἀεὶ codices. αἰεὶ Ald.

399. φίλοις] φίλος A.H.

400. Hunc versum om. Flor. A. 10.

401. κήρυξ] Scribendum κῆρυξ, ut Ald. et codd.

403. ποῖον Matthiæ editio ex libro Victorii. Legebatur ποίων, quod restituendum.

404. βαρβάρους] βαρβάρου A.H. Flor. A. 10.

405. προὔπιες] *Prodidisti.* Προὔπιε τὴν Ἑλλάδα Thomas M. s. v. πίνει affert ex Demosthenis oratione de falsa legatione. Qui Euripidis verba confudisse videtur cum loco Demosthenis de corona p. 324, 23. τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες πρότερον μὲν Φιλίππῳ, νῦν δ' Ἀλεξάνδρῳ. ἐκπίνειν simili sensu dictum Euripidi restituit Piersonus Hippol. 626. ὄλβον δωμάτων ἐκπίνομεν· ubi libri ἐκτίνομεν.

409. ἀρίστοις] ἀρίστους H.

κατὰ στόμα] Opponitur τῷ λάθρᾳ v. 510, 511. Heracl. 801. VATER.

410. πέλτη doctius quam verius *hasta* explicata est a viris eruditis. Thracum clypeos in pugna Hector fregit. Apte confert Morstadtius Homerica Il. Υ, 268, Φ, 165. Ita etiam v. 487. πέλτην ἐρεῖσαι conferri potest cum Homerico (Il. X, 97.) ἀσπίδ' ἐρείσας, ne alios locos commemorem. VATER.

412. ὕστερος] ὕστερον A.H. Flor. A. 1. 2. Par. G.

βοηδρομεῖς] βοηδρομεῖν A.H.

413. ἐν γένει] Legebatur ἐγγενεῖς. Correxit Valckenar. Diatr. p. 105. collato Alc. 904.

415. σμικρὰ] μικρὰ H. Flor. 10.

416. οἱ δ' ἔν θ' ὅπλοισι A.H. οἱ δ' ἐν ὅπλοισι Flor. A. 10. οἱ δ' ἐνθάδ' ὅπλοις Ald.

417. ψυχρὰν ἄησιν] Hiemem et noctis vapores frigidos. BARN.

δίψιόν τε πῦρ θεοῦ] Æstatem et diei immodicos calores. BARN.

419. ἄμυστιν] Est genus poculi, ex quo facile et large bibitur, item potatio sine respiratione, aut intermissione; de quo verbo

vide Eustathium et Aristoph. scholiast. ad illum versum in fine Acharnens. 1243. *καὶ πρός γ' ἄκρατον ἐγχέας ἄμυστιν ἐξέλαψα.* Horat. Bacchum Threicia vincat Amystide. Pollux 6, 25. *'Αμυστὶ πίνειν, ἀμυστίζειν, χανδὸν πίνειν· Θρᾳκία πρόποσις.* BARN. De amystide Thracia videri possunt loca citata ab interpretibus Hesychii s. v. *ἄμυστις.* MUSG. Alia attulit scholiasta.

δεξιούμενοι] Id est *δεχόμενοι.* Achæus ap. Athen. 1. p. 31 A. *ἐδεξιοῦτο Βιβλίνου μέθυος ἔκπωμά τι.* VATER.

426. *Σκύθης λεὼς*] *λαὸς Σκύθης* Flor. A. 10.

429. *πορθμεύσας* A.H. Flor. A. 10. *πορθμεύσων* Flor. 1. 2. *πορθμεῦσαι* Ald.

430. *αἱματηρὸς πέλανος* vituperatur a scholiasta, quod *ἀκύρως* hac voce usus sit Euripides. Rectius eundem (Orest. 220.) *ἀφρώδη πέλανον* dixisse propter album colorem, et Homerum quoque (Il. K, 7.) voce *παλῦναι* significasse *τὸ λευκᾶναι.* Sed ne quid de etymologia dicam, quæ falsa esse videtur, ipse usus veterum tragicorum *πέλανον* *massam quamcunque coactam* significasse ostendit. Id ipsum, quod vituperat grammaticus præivit Æschylus Pers. 816. *τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἱματοσταγὴς πρὸς γῇ Πλαταιῶν Δωρίδος λόγχης ὕπο.* Eumen. 265. *ἐρυθρὸς πέλανος.* Ipse etiam Eurip. Iph. T. 300. de Orestis in armenta patrata cæde, *ὡς αἱματηρὸν πέλανον ἐξανθεῖν ἁλός,* multo audacius. cf. Alcest. 851. Neque idem Euripides coloris habuit rationem Cress. fr. 13. 5. *τῆς ξουθοπτέρου πελάνῳ μελίσσης ἀφθόνως δεδευμένα,* siquidem *mel* significatur. Quid quod de liquidis etiam usurpavit Æsch. Choeph. 92. *χέουσα τόνδε πέλανον ἐν τύμβῳ πατρός.* V. Blomf. ad Æsch. Pers. 821. VATER.

ἐς A.H. Flor. 10. *εἰς* Ald.

431. *φόνος* A. Flor. A. 10. Vulgo *φόνῳ.*

432. *ἀπεῖργε*] *ἀπῆγε* A.H. Flor. A.

433. *τέ σοι μολεῖν*] *μολεῖν τέ σοι* Flor. 10.

435. *τάξας ἔτειον δασμὸν*] Ex hoc loco fluxerunt quæ narrat Parthenius c. 36. *λέγεται δὲ καὶ 'Ρῆσον, πρὶν ἐς Τροίαν ἐπίκουρον ἐλθεῖν, ἐπὶ πολλὴν γῆν ἰέναι προσαγόμενόν τε καὶ δασμὸν ἐπιθέντα.* VATER.

438. *οὐδ'—οὔτ'* ex Matthiæ editione relictum. Revocandum quod in libris est *οὐχ—οὐδ'.*

οὐχ ὡς σὺ κομπεῖς τὰς ἐμὰς ἀμύστιδας] Dicendum erat *οὐχ, ὡς*

σὺ κομπεῖς, ἀμύστιδας δεξιούμενος. Pro eo ἀμύστιδας ad κομπεῖς retulit, adjecto τὰς ἐμὰς, quo gravior sit reprehensio, quasi iis unice deditus esset Rhesus. MATTH. Probabilis Vateri correctio est οὐχ ἃς σὺ κομπεῖς —.

441. ἐπεζάρει] Ed. Ald. et MSS. ἐπεζάτει, quod Glossographus in MS. Harleiano per ἐπεβάρει explicat, Canteri conjecturam, hic etiam receptam, egregie confirmans. Sic utique explicari solet ἐπεζάρει. vide Hesychium in voce et schol. ad Phœniss. v. 45. MUSG.

442. ἄυπνος A.H. Flor. A. 10. ἀόπλοις Ald.

πορπάμασιν Porsonus ad Toup. Emend. vol. 4. p. 439. πορπάσμασιν A.H. Flor. A. 10. πορπήμασιν Ald.

446. ῥίπτεις Sallierius. Legebatur πίπτεις.

Ἄρη Flor. A. 10. Vulgo Ἄρην.

448. ναυστάθμοις] ναυστάθμους A.H. Flor. A. 10.

ἐπεισπεσεῖν] Scribendum ἐπεσπεσεῖν.

449. θατέρᾳ Brunckius. Libri θ' ἡτέρα.

δ' A.H. Flor. A. τ' Ald.

451. ἄρηται L. Dindorfius. αἴρηται A.H. Flor. A. αἱρέτω Ald.

452. μέγ' αὐχοῦντας] μεγαλαυχοῦντας A.H. Flor. A.

453. ὕστερος A.H. Vulgo ὕστερον.

454. His versibus respondent antistrophici inde a v. 820. post longum intervallum. Similiter in Hippolyto v. 362.

Versus in Ald. sic descripti ἰω— | φίλος— | φθόνου— | θέλοι — | εἴργειν — | οὔτε πρὶν — | ἐπόρευσε — | πῶς — | ἔγχος — | πῶς δ'— | εἰ γὰρ—εἰσ- | ἴδοιμ'— | χειρὸς—λόγχᾳ.

Scribendum uno versu, deletis quæ Hermannus posuit lacunæ signis, φίλα θροεῖς, φίλος Διόθεν εἶ, μόνον.

455. εἶ] εἰ A.

μόνον A.H. Flor. A. μόνος Ald.

457. ἐθέλοι A.H. Flor. A. θέλοι Ald.

τὸν addidit Hermannus et σοῖσι pro σοῖς restituit.

464. ἐσίδοιμ' Matthiæ. Libri εἰσίδοιμ', quod revocandum.

466. ἀποινάσαιο A.H. Flor. 10. ἀποινάσοιο Flor. A. ἀπονάσαιο Ald.

Cum ἀποινᾶσθαι sit ἄποινα *exigere sibi*—vid. ad v. 177.—hæc sumi possunt aut cæde hostis aut pecunia. Prius hic solum aptum, ut sit τιμωρεῖσθαι, et ἀποινᾶσθαι absolute dicatur. VATER.

467. τοιαῦτα—πρᾶξαι] *Talem capere fructum*: qui satis vul-

garis verbi *πράσσειν* usus est, velut in fragmento Platonis comici apud Plut. Vit. Alcib. 13. Nic. 11. quod Vaterus attulit, *καίτοι πέπραγε τῶν τρόπων μὲν ἄξια, αὑτοῦ δὲ καὶ τῶν στιγμάτων ἀνάξια.* illud vero proprium hujus loci est, quod cum genitivo *τῆς μακρᾶς ἀπουσίας* construxit poeta, analogiam verbi *ἀπολαύειν* secutus.

469. *ἐπειδὰν*] *ἐπειδ' ἄνδ'* A.

471. *'Αργείων* A.H. Flor. A. *'Αργείαν* Ald.

475. *πολλὴν* A.H. Flor. A. *πολλοῖς* Ald.

476. *ᾗ*] *ἡ* A.

477. *τὸν* codices. *τῆς* Ald.

479. *τούσδ'*] *τούς γ'* Flor. 1. 2.

ἀριστῆς] *ἀριστεῖς* Flor. A. 10. *ἀριστείας* A. Scribebatur *ἀριστέας*. Vid. ad Soph. Aj. 390.

480. *κοὐ*] *οὐ* Flor. A. 10.

ἀλλ' ἄδην A.H. *ἀλλ' ἄδην* Flor. A. Legebatur *ἀλλὰ δήν*. Locutio est Homerica, Il. N, 315. *οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο.* T, 423. *οὐ λήξω πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι κακότητος.* et, quem locum scholiasta attulit, Od. E, 290. *ἀλλ' ἔτι μέν μίν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος.*

481. *πάντ'*] *πᾶν* A.H. Flor. A.

εἰργάσμεθα] *εἰργάσμεθ' ἂν* Flor. 2. et Par. tres.

482. *πόρρω*] Scribendum *πόρσω*. Vid. ad Bacch. 391.

492. *ἐντάξαι* pro *ἀντιτάξαι*. Sic *ἐνστάτης* pro *ἀντιστάτης* Soph. Aj. 104. MATTH.

493. *γ'* addunt codices: om. Ald.

494. Notandum *μηνίων* correpto iota: de quo conf. ad Hippol. 1146.

496. *τίς δὴ*] *τίς δὲ* A.H. *τί δαὶ* Flor. A. *τί* etiam Flor. 10.

497. *ἡσσᾶσθαι*] Scribebatur *ἡττᾶσθαι*.

499. *θρασὺς*] *θρασὺ* A.H.

500. *τήνδ'*] *εἰς* Boissonadius. Quæ usitatior loquendi ratio est, ut v. 946. *σεμνὸν πολίτην κἀπὶ πλεῖστον ἄνδρ' ἕνα ἐλθόντα.*

501. *'Αθάνας* codices plerique. *'Αθηνᾶς* Ald.

ἔννυχος codices. *ἔναγχος* Ald.

502. Raptum Palladium et Ulixis *πτωχεία* ab aliis post Rhesi cædem ponuntur: unde anachronismum notavit scholiasta.

503. *ἔχων στολὴν*] *στολὴν ἔχων* Flor. 10.

504. *'Αργείοις* A.H. *'Αργείους* Ald.

505. Ἰλίου] Ἴλιον A.H. Flor. 1. 2.

506. πυλῶν παραστάτας Flor. A. παραστάτας Φρυγῶν A.H.

507. ἀεὶ A.H. αἰεὶ Ald.

508. Θυμβραῖον] De templo Thymbræo v. Strabon. 13. p. 598. et schol. Hom. Il. K, 430. VATER.

ἄστεως Victorius. ἄστεος Ald.

512. σὺ] οὐ A. γε H.

κλωπικὰς ἕδρας A.H. Flor. A. 10. κλωπικαῖς ἕδραις Ald.

514. πυλῶν] πυλῶν γ' H.

ἀμπείρας A.H. Flor. A. 10. ἐμπείρας Ald.

515. θοινατήριον] θοιναστήριον Flor. 10. θηρατήριον H.

517. κατθανεῖν] καταθανεῖν Flor. A.

μόρῳ] πότμῳ A.H. In μόρῳ consentit Chr. P. p. 278 B.

519. χρὴ] δεῖ H.

522. τ'] δ' A.H.

523. προταινὶ] Vocabulum aliunde non cognitum, de quo scholiasta, Παρμενίσκος τὴν προταινί λέξιν Βοιωτικήν φησι καὶ μετ' οὐδεμιᾶς πίστεως. σημαίνει δὲ τὸ ἔμπροσθεν. Notum est ποταινί et ποταίνιος, quod προταίνιον scriptum est apud Hesychium, a grammaticis per προσφάτως et πρόσφατος explicatum.

525. δέχθαι] Forma epica, cujus unicum hoc est apud tragicos exemplum. δέχεσθαι A.H. Flor. A. δέχεσθε Flor. 10.

528. Interrogandi signum non post ἐμάν, sed post πρῶτα ponit Ald. Correxit Tyrwhittus. Cum verbis sequentibus Valckenarius locum Homeri comparavit Il. K, 251. μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠώς· ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ, τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.

πρῶτα δύεται σημεῖα] Scholiasta, Παρμενίσκος πρῶτα σημεῖά φησι λέγεσθαι τὰς τοῦ Σκορπίου πρώτας μοίρας, διὰ τὸ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων οὕτως αὐτὰς λέγεσθαι, καὶ ὅτι ταύταις ὁ Βοώτης ἅμα ἄρχεται καταδύεσθαι.

529. ἑπτάποροι Πλειάδες (Πληϊάδες A.H.) αἰθέριαι] αἰθέριαι sunt, quæ in æthere, i. e. supra horizontem, sese conspiciendas præbent, plane ut πελάγιαι νῆες sunt, quæ in pelago versantur. conf. Med. v. 441. MUSG. αἰθέριαι igitur est αἰθέριαί εἰσιν. et sic jam scholiasta intellexit, τὰ μὲν πρῶτα σημεῖά φησι δύεσθαι, τὰς δὲ Πλειάδας ἀνατέλλειν. Ab Musgravio me dissensisse et ad αἰθέριαι non εἰσί, sed δύονται intelligi voluisse doctissimus Harius in Museo philol. Cantabrig. vol. 1. p. 23. ex eo colligit quod post σημεῖα coli commatisve signum in editione Aldina

positum omiserim. At ego minime dissensi, sed comma pro ea qua ego uti consuevi interpungendi ratione omittere debui nec metuendum putavi ne quis Πλειάδας αἰθερίας δύεσθαι dici crederet, quod sensum præbere ineptum recte judicat Harius et jam ab scholiasta diserte monitum est, qui post verba supra allata pergit, πῶς γὰρ ἐπὶ καταδυομένων αἰθερίας εἶπεν αὐτάς; ὥστε τριχόθεν τὸν καιρὸν ὑπὸ φυλάκων δηλοῦσθαι, ὑπὸ τῆς δύσεως, ἀνατολῆς καὶ μεσουρανήματος.

530. Duo versus in Ald. quorum alter a μέσα incipit.

533. ἔγρεσθε πρὸς φυλακὰν] Metro adversatur ἔγρεσθε, pro quo aliud verbum a poeta positum fuit, velut ἔλθετε.

534. μηνάδος] Rarissima vox et vix alibi lecta. MUSG.

536. πρὸ δόμων Barnesius. πρὸς δόμων libri. Scribendum cum Musgravio προδρόμων. Stellam dicit diei præcursorem, Luciferum. Quem Ion Chius (ap. Suidam s. v. διθυραμβοδιδάσκαλος) ab Vatero comparatus vocat ἀελίου λευκοπτέρυγα πρόδρομον.

ὅδε] οὐδέ A.H.

γ' A.H. Flor. A. γάρ Ald.

ἀστήρ codices. ἀνήρ Ald.

538. ἐκηρύχθη] ἐκληρώθη Dobræus. Post hunc versum excidit versus parœmiacus, respondens versui 558.

539. υἱόν] Scribendum ὅν cum Hermanno.

Κόροιβον] De Corœbo vid. Meinek. ad Euphor. p. 179. Heyn. ad Virgil. Æn. 2. excurs. 10. Boissonad. ad Nicet. Eugenian. 4, 23. VATER. Κόρυβον Par. G. Harl. Κόροιμβον H. Quæ usitatæ hujus nominis corruptelæ sunt in quorumvis scriptorum codicibus.

540. Παίων] Quæritur quo jure Corœbum Pæonum ducem dixerit Euripides.—Cum Mygdones et Pæones populi Thraciæ essent, apparet facile fingi potuisse Mygdonis filium ducem Pæonum. Recessit in hoc Euripides ab Homero Il. B, 848. qui Pyræchmem ducem Pæonum facit, quo loco Eustathius p. 359. annotat: περὶ δὲ Πυραίχμου ἐν τοῖς Πορφυρίου φέρεται ὅτι Πατρόκλου ἀναίροντος αὐτὸν Ἀστεροπαῖος ἦγε τοὺς Παίονας, ὃν ἔρριψεν Ἀχιλλεύς. VATER.

541. Μυσοὶ δ' ἡμᾶς] His verbis præscriptum erat ἡμιχ. Delevit Bothius, non recte. Itaque restituatur HM.

546. ἡμένα] ἡμέρα Flor. quattuor.

548. Σιμόεντος] Genitivum scholiasta explicat per ellipsin

præpositionis ἐπί: quod fieri nequit. Ex quo manifestum est ἡμένα cum accusativis κοίτας φονίας esse construendum. Respicitur autem ad stuprum Philomelæ consecutamque cædem Ityos.

550. παιδολέτωρ] ἁ παιδολέτωρ A.H.

μελοποιὸς—μερίμνας] μερίμνας Heathii conjectura est, qui hæc annotavit. "Non potest ἀηδονὶς adjective poni et cum μέριμνα junctum significare *luscinia sollicita*. Μερίμνας igitur aut μέριμναν reponendum, et lectio Ald. ἡμένα revocanda. Structura loci sic procedit: 'Αηδονὶς μελοποιὸς παιδολέτωρ ἡμένα ὑμνεῖ πολυχορδοτάτᾳ γήρυϊ μερίμνας vel μέριμναν κοίτης φονίας. *Lusciniola cantus artifex liberorum interfectrix sedens canit* multitona voce ærumnas thalami funesti. Ideo autem κοίτη φονία dicitur, quia stuprum, quod a Tereo passa est, cædi Ityos occasionem dederat." Libri μέριμνα. Scribendum videtur μελοποιὸν—μέριμναν.

551—630. exciderunt ex A.

552. νυκτιβρόμου Piersonus. Legebatur νυκτιδρόμου.

557. δν ναῶν om. H. Hunc versum cum duobus proximis om. Flor. 1.

559. ἡμιχορίου notam hic et in sequentibus om. H.

560. ἢ Par. G. Harl. ἦ codices reliqui. εἰ Ald.

εἰσπαίσας] Legebatur εἰσπεσών. Correxit Valckenarius ex Flor. A. qui εἰς παίσας. Scribendum autem ἐσπαίσας. Præcedenti versui ἐμπεσών additum in Flor. A. 10. quod est glossema vocabuli ἐσπαίσας.

561. διόλωλε] διόλωλεν Flor. 1. 2. ὄλωλε H. διώλεσεν Flor. A. 10.

τάχ' ἂν] Fortasse τάχ' ἂν δ' scribendum cum Hermanno.

φοβερόν] Corrigendum φανερόν cum Hermanno.

565. οὐκ om. H.

568. κλάζει σιδήρου] *Aeris sonum reddit.*

570. ὄρφνην H. Flor. 10. ὄρφναν Ald. et Chr. P. p. 287 C.

571. τοι] τι Flor. A. et Chr. P. l. c.

577. τί] ποῖ Par. E.G.

πῃ] Scribendum ποι ex Flor. quattuor et Chr. P. p. 288 B.

578. Ulixi continuant H. et Harl.

580. εὕρομεν] Scribendum ηὕρομεν.

581. τὸν H. Flor. 10. Vulgo τόνδ'.

582. ναυστάθμων] ναυστάθμον Ald. Correctum ex H. Flor. A. 10.

583. ὅστις H. Flor. A. 10. Vulgo ὥσπερ.

585. Αἰνέαν Flor. 10. Vulgo Αἰνείαν.

586. μολόντε] μολόντες Ald. Correxit Musgr. ex codd. Paris.

χρὴ H. Flor. A. Vulgo χρῆν.

590. πολεμίους] πολεμίοις Flor. A. 10.

594. Diomedi tribuit H. In hoc versu desinit Flor. A.

πείθου] πιθοῦ Bothius, probabiliter.

τύχη H. τυχεῖν vulgo, consentiente Chr. P. p. 288 A.C.

595. Minerva non potest dubitari quin ex machina loquatur. Non conspici deam Vaterus in Prolegom. p. lv. colligendum putavit ex verbis Ulixis v. 608. δέσποιν' Ἀθάνα, φθέγματος γὰρ ᾐσθόμην τοῦ σοῦ συνήθη γῆρυν. ex quibus hoc tantum tuto colligi potest, Minervam ab conspectu remotiorem esse, ut in loco simili Sophoclis Aj. 14. ὦ φθέγμ' Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν, ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς, ὅμως φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενί. quæ ipsa quoque Ulixis ad Minervam verba sunt, ex quibus expressa esse Euripidea viris doctis visa sunt qui spuriam hanc fabulam esse censuerunt.

λιπόντε] λιπόντες H. Par. E.G. Flor. 1. 2. Verborum constructio est ποῖ δὴ χωρεῖτε Τρωϊκῶν ἐκ τάξεων, λιπόντες αὐτάς.

600. ἐς αὔριον] Scribendum εἰς αὔριον. ἐπαύριον H.

601. οὔτ' ἂν σφ' H. Flor. 10. οὔτε σφ' Ald.

606. σφαγὰς καρατόμους Flor. 10.

607. ἔσται] ἥκει H.

608. Hic Euripides suo more Homerum præcipue respicit, qui, quamvis Minervam ipsam haud introduxerit, ἐρωδιὸν tamen in faustum signum ait eam misisse, quem licet illi ob noctem non viderint, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν. Et eodem modo Ulysses Minervam precatur, Iliad. κ'. v. 278. Κλῦθί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἥ τε μοι αἰεὶ Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, &c. BARN.

609. συνήθη] συνήθους H. Flor. 10.

611. ποῦ] ποι Flor. 10.

κατεύνασται] Scribendum κατηύνασται.

612. πόθεν—στρατεύματος] *Qua castrorum parte versus nos.* Conf. v. 695. πόθεν νιν κυρήσω; VATER.

614. τάξεων] τάξεως H.

κατεύνασεν] Scribendum κατηύνασεν.

618. στίλβουσιν ὥστε H.

ὥστε] ὥσπερ Flor. 10. Chr. P. p. 288 D. στίλβει γὰρ ὥσπερ ἁπαλὴ χιὼν νέα.

πτερὸν κύκνου Flor. 10.

619. κτανόντε Flor. 10. Vulgo κτανόντες.

621. πωλικόν] Τρωϊκόν Flor. 10.

623. πάρες γε] πάρεσχε Flor. 1. 2. πάρεσχε Flor. 10. πάρεχε H.

σοὶ δὲ χρὴ] χρὴ δέ σοι H.

πόλων] πόλους H. Flor. 10.

626. ὠφελῇ H. Vulgo ὠφελοῖ.

627. καθ'] ἐφ' superscriptum in Harl.

629. μεμβλωκότων] Vocabulum Homericum, cujus nulla alia apud tragicos exempla exstant.

630. Ulixi tribuit H.

σὺν] πρὸς Flor. 1. 2.

631. δ' additum ex H. et Flor. 10. posita quæ vulgo abest post μόνος interpunctione.

632. ἥκειν H. Par. E. Flor. tres. ἥκει Ald. puncto post χωρεῖ posito.

635. χειρὸς οὐ θέμις θανεῖν A.H. χειρὸς οὐ θανεῖν θέμις Flor. 10. οὐ θέμις χερὸς θανεῖν Ald.

636. ᾗπερ] ὥσπερ A.H. et Flor. tres.

σφαγὰς φέρων Flor. 10.

640. ὃν δὲ] Rhesum.

643. σε χρῆν Flor. 10. Vulgo σε χρή. σ' ἐχρή A. Scribendum igitur σ' ἐχρῆν.

644. χρίμπτεται] ἐγχρίμπτεται H.

στρατεύματι] στρατεύμασι Flor. 10.

650. ἄνδρα σοι A.H. ἄνδρα σοὶ Ald.

654. δ' additum ex Flor. 10.

658. εἰδὼς] Corrigendum ἰδὼν ex Chr. P. p. 285 C. Sic ἰδὼν in εἰδὼς corruptum in libris omnibus Aristoph. Ran. 714.

659. ὁ δ' εἰσιδὼν] ὅδ' ὡς ἰδὼν A.H. Post φράσαι excidit colon.

μολόντας] μολῶντας A.

662. κοιμήσων] κοιμήσων A.H.

663. σοῖς τε Flor. 1. 2. et Chr. P. p. 284 C. σοῖς δὲ A.H. Flor. 10. σοί τε Ald.

665. δόκει H. (non A). δοκεῖ Ald.

τὰ σὰ A.H. Par. E.G. Flor. tres. τάδε Ald.

666. ὥστ' A.H. Vulgo ὡς.

668. ὑμᾶς μὲν αὐδῶ Flor. 10.

ἄγαν ἐρρωμένους codices. ἄγαν γ' ἐρωμένους Ald.

669. κοιμίσαι] κοιμῆσαι H. κοιμήσαι Flor. 10.

671. δ' τ' H.

672. ὑμᾶς codices. ἡμᾶς Ald.

τάχιστα χρὴ A.H. Flor. 10. Vulgo τάχιστ' ἐχρῆν.

674. χορὸς λυκίων præscriptum in H.

ἔα ἔα om. Flor. 10. ἔα αε A. Fortasse ἆ ἆ.

675. βάλλε] βάλε quater scriptum in A.H. et Flor. tribus. Retinendum βάλλε. Sic Aristoph. Acharn. 280. οὗτος αὐτός ἐστιν, οὗτος. βάλλε βάλλε βάλλε βάλλε. παῖε πᾶς τὸν μιαρόν.

676. θένε θένε A.H. et Flor. tres. Vulgo θεῖνε θεῖνε, quod revocandum.

τίς iidem codices. τίς δ' vulgo. Scribendum τίς ὅδ' cum Musgravio.

677. αὐδῶ] αὐτῶ Flor. 10. Voluit ἀΰτῶ.

678. κλώπες] Typothetæ error pro κλῶπες.

ὄρφνην A.H. Vulgo ὄρφναν.

679. κινοῦσι] κτενοῦσι A.H.

680. δεῦρο triplicandum metri caussa. Hermanno ἀνήρ in fine versus addendum videbatur.

681. καὶ om. A.H.

καὶ τούσδ'] καὶ γὰρ δ' Flor. 1.

682. λόγος] λόχος A.H. Flor. 10.

πόθεν ἔβας; ποδαπὸς εἶ; A.H. " Ald. πόθεν ἔβας πόδα; τὶς εἶ; Sic etiam Harl. nisi quod πῶς habet pro τίς. Par. E. πόθεν σοῦ φέρεις πόδα; τίς εἶ; Par. G. Flor. 2. πόθεν σὸν φέρεις πόδα; πῶς εἶ." MATTH.

683. Ald. οὐ χρή σ' εἰδέναι Flor. 1. 2. οὐ χρὴ εἰδέναι σε θαν. Flor. 10. οὐκ ἐχρῆν σ' εἰδέναι θάνῃ. Havn. οὐ σ' ἐχρῆν εἰδ. Vict. οὐ σὲ χρὴν (sic) Harl. οὔ σε χρή. — σήμερον om. [A. et] Havn. MATTH. Versus interpolatus: nam nec crasis illa probabilis est χρὴ εἰδέναι, quam Heathius transponendo removebat εἰδέναι

σ' οὐ χρή, quæ tamen non apta est collocatio verborum, nec σήμερον a poeta scriptum videtur, pro quo αὐτίκα potius dicendum fuisset.

684. ξύνθημα A.H. Flor. 10. σύνθημα Ald.

685. Ald. Οδυ. ἴστω. θάρσει. Χορ. πέλας τις ἴθι. παῖε. παῖε πᾶς τις ἄν. in quo metri nec vola nec vestigium. ἴσχε pro ἴστω est ex Heathii conjectura. [ἴστω vel ἴσχε Reiskius.] In sqq. τις post πέλας om. Harl. Flor. 10. Havn. Pro ἴθι Flor. 1. ἴθον. παῖε semel Harl. Flor. 1. Havn. In fine τις ἄν. om. Harl. Flor. 10. [A. et] Havn. MATTH.

686. ʽΗΜ. Ἦ σὺ δὴ Ῥῆσον κατέκτας;] Ex scena præcedenti apparet, Rhesum a poeta occisum fingi eo ipso tempore, quo Minerva cum Paride colloquitur. Nihilominus chorum de morte ejus nondum quidquam suspicatum esse, nedum cognovisse, ex sequentibus æque certum est. Quomodo igitur Ulyssem hic, an Rhesum interfecisset, interrogat? An, visis Rhesi equis, quod Petito et Heathio placet, statim mortem ejus subodoratur? Primo, quid vetabat equos, vivo domino, abduci? Deinde quam frivolum est id, quo Ulysses, si viros doctos audimus, chori suspiciones sedavit: *Ego vero interfeci aliquem, qui te alioqui interfecisset*, i. e. hostem? Persuasit scilicet choro, se Rhesi equos, quos vel in tenebris propter candorem agnovisses, in Græcorum castris invenisse, et inde abegisse, domino interemto. Astutum profecto commentum! Ego vero rem sic concipio: Ulysses et Diomedes, dum, Rheso occiso, ad castra Græcorum contendunt, in excubitores Trojanos incidunt, a quibus circumfusi transitu prohibentur. Impetum in eos facere non audent, ne totus exercitus clamore et tumultu excitatus ipsis spem reditus intercluderet. Invenienda igitur aliqua fallacia est, qua se ex hoc tanto periculo extricent. Jam quid probabilius, i. e. ad decipiendum accommodatius, erat, quam ut Ulysses, equis Rhesi vectus, ipse se Rhesum esse simularet? Hoc si quis non ineptum judicat, versum sic emendare potest:

ΟΔ. Ἦ σὺ δὴ Ῥῆσόν γ' ἀτακτεῖς; ΧΟ. Ἀλλὰ τὸν κτανοῦντα Σύ.

Ulys. An tu erga Rhesum insolenter te geris?
Cho. At tu erga aliquem, qui te interficiet.

MUSG. Quæ hic alius atque alius ex choro cum Ulysse agunt, mirifice torserunt criticos. Librorum scripturæ satis

planam monstrant emendandi viam, cujus partem vidit Musgravius:

Ο. ἴσχε. Χ. θάρσει. πέλας ἴθ'. Ο. οὔπω. Χ. παῖε παῖε πᾶς. τίς εἶ;
ἢ σὺ δὴ Ῥήσου; Ο. κατέκτας. Χ. ἀλλὰ τὸν κτενοῦντα σέ.
Ο. ἴσχε πᾶς τις. Χ. οὐ μὲν οὖν. Ο. ἆ, φίλιον ἄνδρα μὴ θενεῖς;

Hastæ cuspide tactus Ulysses exclamat, occidisti. At, respondet Trojanus, occisurum. HERM. Opusc. vol. 3. p. 307.

ἢ σὺ δὴ] δὴ om. A.H. οὐ σὺ supra scriptum habet Harl.

κτενοῦντά σε H. (non A.) et Flor. 1. 2. κτανοῦντά σε Ald. Verba ἀλλὰ—σε Ulixi, ἴσχε πᾶς τις hemichorio tribuit Petitus. Personas recte distinguit Hermannus: vid. ad v. 686.

687. οὐ μενῶ] Scribendum οὐ μὲν οὖν cum Reiskio.

ἆ] Libri ἆ ἆ. Alterum ἆ delendum esse vidit Musgravius.

φίλιον Harl. Legebatur φίλον.

θένῃς] θένε H.

689. Harl. Flor. 1. 2. 10. Havn. οἶσθ' ὅπῃ (ὅπη Flor. 10.) Flor. 10. etiam βεβήκασιν. ἅνδρες scripsi pro ἄνδρες. Sequentia Ulyssi tribuunt Harl. [A. et] Havn. inepte. ἄνδρες nulli alii esse possunt, nisi Ulysses et Diomedes, qui quum effugerint, neuter respondere potest. Ald. οὐδέ πῃ κατεῖδ. Flor. 10. οὐδὲ κατεῖδ. Harl. τί δὲ πῇ. Par. E.G. Flor. 1. 2. τῇδέ πῃ. MATTH. πῇ δέ πῃ A.

690. Verba ἕρπε πᾶς κατ' ἴχνος αὐτῶν Ulyssi continuat [A. et] Havn. et verba ἢ βοὴν ἐγ. cum vs. 691. cum Harl. choro tribuit. Pro ἴχνος Flor. 1. ἴχνους, pro αὐτῶν Flor. 10. αὐτοῦ. MATTH.

691. ἐν H. Harl. ἐκ A. et Ald.

692. Ἡμιχορίῳ hanc etiam stropham tribuit Ald.: choro A.H.

694. ὃς μέγα] ὁ μέγας A.H. ὁ μέγα Flor. 10.

697. ὄρφνης A.H. Vulgo ὄρφνας.

702. τίς ἦν πόθεν; ποίας Hermannus. τίς ἦν ἢ πόθεν ἐστὶν ἢ ποίας A.H. τίς ἦν πόθεν ἢ τίνος Flor. 10. Vulgo τίς ἢ πόθεν ἢ ποίας.

703. ποῖον A.H. Flor. 10. Vulgo ὁποῖον.

ἐπεύχεται Hermannus. Legebatur εὔχεται.

705. πάροιθε] Scribendum πάροιθεν ex A.

τί μή om. A.H. Pro eo τί μήν Flor. 10.

706. δοκεῖς] δοκεῖ Flor. 2.

708. τίς Flor. 1. 2. Vulgo τίν' cum diversa interpunctione.

709. αἱμύλον] αἱμύλου A. Flor. 10.

710. ἔβα] καὶ πάρος κατὰ πτόλιν, ὕπαφρον ὄμμ' ἔχων] Vid. Hecub. v. 239. Οἶσθ', ἡνίκ' ἦλθες Ἰλίου κατάσκοπος, Δυσχλαινίᾳ τ' ἄμορφος, ὀμμάτων τ' ἄπο Φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν; Vid. etiam supra v. 497. Andreas autem Schottus Observat. Poet. 2. c. 43. ad hos versus: Ὃς εἰς Ἀθηνᾶς σηκὸν εἴναγχος μολὼν Κλέψας ἄγαλμα ναῦς ἐπ' Ἀργείων φέρει: *Non*, inquit, *servatus hic temporum ordo ab Euripide; post hæc enim gesta Palladium Ulysses abstulit.* Vellem equidem, Schottum suam sententiam non tantum pronuntiasse, sed probasse; quod tamen vix posse puto. Variant enim de hac re auctores; alii enim ab Ulysse et Diomede Palladium surreptum dicunt, alii ab Ulysse solo; alii eos, cuniculis factis, in arcem adscendisse, nonnulli per cloacas; alii post Achillem occisum, alii longe ante hæc fingunt. Quare et Euripidi sua debetur auctoritas, certe Andreæ Schotti nequaquam inferior. Præterea poetis semper licuit, semperque licebit, veras etiam historias paulo aliter inflexas ad rem suam variare. Quæ dico, ne quis vel hinc causam arripiat, de hujus fabulæ auctore dubitandi. Vid. supra v. 427. De Palladio autem vid. Iphig. Taur. v. 88. et hujus fabulæ, v. 498. BARN.

711. πτόλιν] πόλιν A.H. Flor. 10.

ὕπαφρον] Vid. Hesych. s. h. v. ubi codex habet ὕπαφρον τὸ ὑγρασίαν ἔχον ἐμφερῆ ἀφρῷ. Cf. Zonar. p. 1781. et Tittm. MATTH.

712. στολᾷ A.H. στολῇ Ald.

714. κρύφιος Morstadtius. Legebatur κρυφαῖος. In hoc versu desinit Flor. 10.

715. ἐπαιτῶν] ἀπαιτῶν H.

ἀγύρτης τις] ἀγύρτις A.

716. κάρα] κράτα A.H.

πολυπινές τ'] Legebatur πολυπινῆ τ'. Correctum ex Par. G, qui πουλυπινές τ'.

717. τὰν—Ἀτρειδᾶν A.H. Vulgo τὴν—Ἀτρειδῶν.

720. ἡμιχ. præfixum in A.H.

ὄλοιτ' A.H. ὄλοιτο δ' Ald.

723. μέμφεται (quod ipsum in A. legitur) error typothetæ pro μέμψεται.

725. τί δρᾶσαι L. Dindorfius. Legebatur τί δρᾷς δή; Sed

δὴ om. A.H. Infinitivus pendet a δυσοίζων, pariterque proximum περᾶσαι quod pro ἐὰν περᾶσαι dictum est.

727. εἰς] Scribendum ἐς.

728. Personæ notam om. A. In codd. reliquis hic et infra οἰκέτης præscriptum. Mutavit L. Dindorfius.

Alterum ἰὼ accessit ex Harl.

729. ἔα—πᾶς alteri hemichorio, reliqua pars versus alteri tribuebatur. Correxit L. Dindorfius.

ἔα] ἔα ἔα A.

σῖγα L. Dindorfius. Libri σίγα.

730. ὕφιζ' Reiskius. Legebatur ὕβριζ', consentiente Flor. 1. 2. In A.H. est ὕφιζος. ἀβρίξ MS. Stephani.

ἴσως γὰρ εἰς (scribe ἐς) βόλον τις] εἰς βόλον γὰρ ἴσως τις A.H.

βολον] βολή Par. E.G. superscripto βόλον. Conf. Bacch. 847. γυναῖκες, ἀνὴρ ἐς βόλον καθίσταται.

731. ἰὼ] ἡμιχ. præfixum in A.

ἰὼ ἰώ A.H. Vulgo ὦ.

τίς ὁ στένων choro tribuit L. Dindorfius: hemichorio libri.

733. ἰὼ] ἡμιχ. præfixum in A. corrupte pro ἡνίοχ. Idem error infra redit. Alterum ἰώ additum in editione Matthiæ, quacum consentire videtur A.

734. ἐσιδὼν] εἰδὼν Flor. 1. ἰδὼν A.H.

737. τορῶς A.H. Par. G. Flor. 1. 2. et suprascriptum Harl. γ' ὅλως Ald.

738. ἡμιχ. præfixum in A.H.

741. διόπων Barnesius. Vulgo διοπῶν. δι' ὀπῶν A. διοπτῶν H.

742. Interjectiones ἃ ἃ ἃ ἃ auctoritate duorum codicum, Par. E. (in quo adscriptum περισσὸν) et Harl., additæ sunt. Recte absunt ab codicibus reliquis et Ald. Itaque deleantur.

747. ἡνίοχος hoc loco præfixum habent A.H: vulgo οἰκέτης.

749. Interjectiones ante hunc versum positæ accesserunt ex A.H. qui triplicatum ἂ exhibent, et ex libro Victorii, in quo quater scriptum ἄ. Scribendum ἃ ἃ, vel ἀᾶ.

750. πῶς A.H. Vulgo πῶς δ'.

ὀλοίμαν Flor. 1. 2. Revocandum quod in libris reliquis est ὀλοίμην. Post hunc versum repetit Ald. τοῖς Θρῃξὶν πένθος τολυπεύσας, quæ om. A.H. Flor. 1. 2. Harl.: in margine habet Par. G.

753. κέλσαντες A.H.

755. αὐδᾷ] αὐδᾷς A.H.

756. ἡνίοχ. præfixum in A. Vulgo οἰκέτης.

762. Vulgo, ἐπεὶ γὰρ ἡμᾶς εὔνασ' Ἑκτορεία χείρ] Non debebat libri Havniensis scriptura Ἑκτορέα χεὶρ εὔνασε textui inferri, quam valde suspectam reddit libri Vaticani lectio Ἑκτορεία χεὶρ εὔνασε. Recte habet Ἑκτόρεια correpta syllaba postrema. Ejusmodi est Πολυδεύκεια χείρ ab Etym. M. p. 461, 45. memoratum. Διομήδεια apud Aristoph. Eccles. 1029. Ceterum εὔνασε in ηὔνασε mutandum.

763. εὕδομεν] Scribendum ηὕδομεν.

766. πλῆκτρα] Non explicant grammatici veteres. Interpres quidem *scuticam* intelligit, sed frustra. Parum enim intererat, utrum *scutica* jugo apposita esset, necne. Ex versu 299. colligi potest, colla jugalium sibi invicem sera connexa esse:

χρυσῇ δὲ πλάστιγξ αὐχένα ζυγηφόρων
πώλων ἔκληε——

Nota hic vocem ἔκληε, ut et in loco, qui nunc præ manibus est, καθήρμοσθ', et eam quoque de rebus obseratis adhibitam. vid. Phœn. v. 115. Hinc sine ulla dubitatione corrigo:

κλῇθρά τ' οὐκ ἐπὶ ζυγοῖς
ἵππων καθήρμοσθ'——

Nonnus 28. v. 77. πολυκλήϊστον ὑπὸ ζυγόν. Non sine causa hoc commemorat Auriga: neque enim adeo facile abduci potuissent equi, si colla eorum, sive inter se, sive currus forte temoni, sera connexa fuissent. MUSG.

πλῆκτρα] Hoc in loco, contra quod alii de scuticis et flagellis velint, ego potius pro κώδωνες sane sumendum duco; vid. supra v. 380. Nihil enim ad rem erat, sive flagellum appendere ad jugum, sive non; sin vero tintinnabula iis adhuc appensa forent, non potuisset Diomedes et Ulysses equos abigere ad naves ob strepitum; quo proderentur. Et Homerus agnoscit, flagellum in curru adesse positum, sed quia id Ulysses nesciret, arcu pro scutica usum, Iliad. K, 500. Τόξῳ ἐπιπλήσσων, ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαεινὴν Ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἑλέσθαι. BARN. Recte Barnesius intelligere videtur tintinnabula.

τ'] δ' H.

768. νεῶν] νηῶν A.

769. πρύμναισι] πρύμνησι A.H.

φαύλως] *Negligenter*. HEATH.

774—782. In A. literis appositis indicatur versus hoc ordine esse legendos 774. 776. 775. 779. 780. 781. 777. 778. 782. et hoc ordine exhibet H.

775. κἀνεχωρεῖτον Par. E. κανεχωρήτην A.H.

776. ἄπυσα δ' αὐτοὺς A.H.

πελάζεσθαι] πελάθειν H. πλάθειν A.

στρατῷ] τῷ στρατῷ H.

778. οἶδ'] οὐδ' A.H.

779. εὗδον] Scribendum ηὗδον.

780. ὕπνον] ὕπνους H.

781. ἃς] οὓς A.H.

783. ῥάχιν] *Eam dorsi equini partem quæ sessioni apta est.* HEATH. ῥοήν A.H.

784. θεῖνον τε liber Victorii. θείνοντες Ald.

δ' om. A.

ῥινοῦ] ῥίνου A.

τρίχα om. A.H.

785. ἀντηρίδων] Suidas ἀντηρίδα *fenestram* interpretatur; alii *postem*, vel denique *tibicen ædem labantem suffulciens*: quæ omnia ab hoc loco alienissima sunt. Legendum scilicet ἀρτηριῶν, *ex gutture*. Guttur enim seu asperam Arteriam plurali enunciabant veteres, teste Polluce 2, 114. 218. fidemque facit Soph. Trachin. v. 1071. MUSG. Scholiasta Vaticanus et duo Florentini explicant ἐκ τῶν μυκτήρων ποιὸν ἦχον ἀπετέλουν. Itaque aut hac significatione ἀντηρὶς usurpari voluerunt aut aliam habuerunt lectionem. Prius, quanquam arridet Musgravii emendatio, tutius duxi. Etenim cum Suidas tradat ἀντῆρις δὲ, ἀντήριδος, καὶ σημαίνει τὴν θυρίδα, eo etiam τὰς ῥῖνας sive nares significari posse arbitror. Eadem metaphora θαλάμαι vocantur nares. Pollux 2, 79. τῆς δὲ ῥινὸς μέρη, τὰ μὲν κοιλώματα, θαλάμαι, μυξωτῆρες, ὀχετεύματα —, τὰ δὲ ἔνδοθεν μύξαι τε καὶ θαλάμαι, ὡς εἴρηται. VATER. ἐξαντηρίδων A.

789. μυχθισμὸν codices. μυχθισμῶν Ald.

790. παρασφαγαῖς A. πάρα male excusum pro παρὰ.

792—835. hic omittit A, sed versus 812—835. post versum 855. folio verso habet, lineis atramento rubro superductis.

794. Ald. νείεραν εἰς πλευράν. Canter. νείαιραν contra metrum. Hinc Barnes. e conjectura Scaligeri παίει πάρος νείαιραν

εἰς πλ. πλευροῦ pro πλευρὰν Par. G. Harl. Flor. 1. 2. Ex X. Π. 1220. Νύσσει παραστὰς νειάτην πλευρὰν ξίφει Ἀκμαῖος ἀνήρ Pierson. ad Mœr. p. 268. correxit νειάτην πλευρὰν ξίφει. MATTH. νεῖαιτ' ἐς πλευρὰ Dobræus.

796. πληγῆς] πληγὴν H.

802. χειρός] χερός H. Flor. 1.

805. μηδὲν δυσοίζου] Legendum:

μηδὲν δύσοιζ' οὐ πολεμίους δρᾶσαι τάδε.

Ne suspiceris, alios, quam hostes, hoc fecisse. Recte judicabat Valckenærius, vulgatam ferri non posse; non recte verbum δυσοίζω in suspicionem vocavit. Agnoscit enim præter Euripidem et Hesychium locuples auctor Æschylus Agam. v. 1325. MUSG. Recepi Musgravii emendationem.

812. τίσει] δώσει A.H.

816. ὀμώμοσται] Scribendum ὀμώμοται cum Buttmanno Gramm. Gr. vol. 2. p. 199. ὠνόμασται MS. Steph.

818. μενεῖ A.H. Vulgo μένει.

821. Post alterum μέγας in editione Hervagiana a. 1544. additum est ἀγών. Quod qui posuit sensum poetæ perspexit, sed verba non est assecutus, quod eo minus mirandum, quum responsio carminis antistrophica tum temporis lateret. Mihi hæc sic redintegranda videntur,

μέγ' ἄρ' ἐμοὶ μέγ', ὦ πολίοχον κράτος,
κακὸν ἔμολεν ὅτε σοι—.

Quæ non nimis audax conjectura videbitur, si quis imperitissimas proximorum versuum interpolationes, quas codices omnes exhibent, consideraverit. πολίοχον, de qua forma dixi ad Aristoph. Lys. 345, etiam Vaterus restituit, in reliquis longe a vero aberrans.

ἐμοὶ] μοι Flor. 1. 2.

822. ἔμολον A.H. Harl. ἔμολ' Ald.

ἀμφὶ] περὶ Flor. 1. 2.

823. ναυσὶν ex editione Matthiæ relictum. Recte libri ναυσί. Versus autem turpiter interpolatus est et a grammatico confictus videtur ex v. 41. quum verba poetæ excidissent.

στρατὸν om. Flor. 1. 2.

825. Hic quoque versus interpolatus est. Recte fortasse Vaterus, οὔτ' ἔβρισ' οὔτ' ἐκοίμισ'· οὐ τὰς—. collato scriptore Chr. P. p. 293 C. ἐγὼ γὰρ ὄμμ' ἄγρυπνον εἶχον εὐφρόνῃ, κοὔτ'

ἔβρισ' οὔτ' ἐκοίμησ' οὐ νὴ σὴν κάραν. et p. 285 B. οὔτ' ἔβρισ' οὔτ' ἐκοίμησα σφοδρῶν γόων σῶν κλύουσα.

ἐκοίμισ'] ἐκοίμησ' H.

ἔβριξα Par. E.G. Flor. 1. 2. ἔβρισ' A.H.

826. Σιμοεντίδας] Scribendum Σιμοεντιάδας cum Hermanno.

827. ὦναξ ex Flor. 1. 2. positum. Libri reliqui ὦ ἄνα. Hic quoque probabilis est Vateri conjectura μὴ κότον, ὦναξ, μοι ἐφῇς.

828. ἐγὼ Flor. 1. 2. Vulgo ἔγωγε. Versum hunc ab ἐγὼ πάντων non magis incipere posse quam ab ἔγωγε πάντων manifestum est. Pronomen ejecit Hermannus: quod recte an secus fecerit in medio relinquendum, quum finis versus exciderit.

829. ἦν Matthiæ. Libri εἰ.

παρὰ καιρὸν] Scribendum παράκαιρον cum Vatero.

ἔργον A.H. Vulgo ἔργ'.

830. γᾶς Flor. 1. 2. (qui γᾶς με). γᾶ A. et Ald. Omittit H.

831. οὐ] οὐ γὰρ Flor. 1. 2. recte fortasse.

παραιτοῦμαι, quod metro repugnat, alius verbi glossema est.

832. ἡνίοχ. præfixum in A. οἰκέτης Ald.

834. ὑφαιρεῖ A.H. ὑφαιρῇ Ald.

835. οὐδέν'] οὐδὲν A.H. et Chr. P. p. 293 C.

836. παθόντες MS. Stephani. Legebatur μαθόντες. θανόντες conjecerat Canterus.

843. λέξῃς] λέξεις H.

845. ἦλθεν] Scribendum ἦλθ' ἂν cum Beckio.

848. ὡς] καὶ Par. A. apud Marklandum ad Iphig. A. 173. Scribendum ὧν cum Vatero. Nam ὡς si dixisset poeta, verba sic potius collocasset μολόντων, ὡς λέγεις σὺ, πολεμίων.

851. 'Αχαιῶν οὐδέν'] 'Αχαιοὺς οὐδὲν H. a correctore.

852. ἂν] αὖ H.

853. ἐξεῦρεν] Scribendum ἐξηῦρεν.

854. κτανοῦσιν] θανοῦσιν H. (κτ superscriptum)

οὐδ' ἀφιγμένον] Libri οὐδ' ἀφιγμένοι. Correctum ex Etym. M. p. 439, 4. et Suida s. v. ᾖσαν. Veram scripturam habuit etiam Dio Chrys. or. 55. p. 561. extr. a Piersono indicatus Veris. p. 82.

855. ᾖσαν restitutum ex Etym. M. et Suida. ἦσαν Ald. et codices, præter Par. E.G. qui ἴσαν.

857. Ἀχαϊκὸς Matthiæ. Libri Ἀχαιικὸς, quod revocandum.

858. πλημμελὲς οἶδα Flor. 1. 2.

859. ἂν] αὖ H. ἄρ' codex Ambrosianus apud A. Maium in prooemio ad fragmenta Iliadis cum picturis ex codice Ambros. edita Mediol. 1819.

863. δ' A.H. Flor. 1. 2. Ambr. γ' Ald.

αὐτόν] αὐτῶν A.H.

866. Hic et in sequentibus ἡνίοχ. præfixum in A. οἰκέτης in Ald.

868. δ' οὖν] δὲ A. δὴ H.

871. δὴ Porsonus. δὲ libri.

872. οὑμὸς] οὐμὸς cum spiritu leni A, quæ prope constans in libris antiquis crasis exprimendæ ratio est.

873. κηδεύσουσιν] κηδεύσωσιν A.H.

875. ἐς σὲ] εἰσέτι A.

876. ἐπίσταται] ἐφίσταται Chr. P. p. 258 C.

877. λάζυσθ' A.H. Flor. 1. 2. Par. E. Vulgo λάζοισθ'.

ἄγοντες] δ' addit Morstadtius.

878. μὴ 'γκαλῇ] μὴ καλῇ A.H.

881. λεωφόρους Valckenarius. Legebatur λαοφόρους. λαοφόρου Flor. 1. 2. Harl. Par. E. unde Vaterus λεωφόρου (sc. ὁδοῦ).

883. ἀνάγει Ambr. Legebatur ἄγει.

εἰς] Scribendum ἐς.

884. ἄλλος τι Tyrwhittus. ἄλλο τι Ald. ἄλλοτε A.H.

885. Delendum fortasse ὦ ὦ.

887. νεόκμητον] νεόχμητον A. νεόδμητον H.

χειροῖν Matthiæ. χεροῖν libri.

888. πέμπει] πέμπω H.

889. om. Flor. 1. 2.

890. ΜΟΥΣΑ] Non liquet quæ de novem Musis sit intelligenda: de quo v. ad v. 351.

895. ἰάλεμος αὐθιγενὴς non est *luctus domesticus*, ut Barnesio videbatur, sed *genuinus*, γνήσιος, ut vinum merum vocavit Anaxandrides ap. Athen. 4. p. 131 F. VATER.

896. ὀλοφύρομαι Flor. 1. 2. ὀλοφύρομ' Ald.

898. In hoc versu desinit A.

900. ἀπὸ μὲν φαμένας] Legebatur ἀπομεμψαμένας. ἀποπεμψαμένας Harl. quod in Flor. 2. lectioni vulgatæ superscriptum.

ἀποστεμφομένας H. Horum omnium communis origo est ex scriptura veteri explicandorum ἀπὸ μὲμ φαμένας, cujus plura in codicibus qui ad nostram pervenerunt ætatem vestigia supersunt. Sic Ravennas Aristophanis liber in Avibus v. 1694. ἔμ Φαναῖσι. in Vespis v. 399. ἤμ πως. in Ecclesiaz. v. 1035. ἤμ περ. in Thesmophor. v. 1034. ξύμ παιῶνι. ἀπὸ μὲν autem ut restituatur eo magis est necessarium quod ἀπὸ δὲ sequitur: cujusmodi in locis μὲν particulam vix unquam omittunt scriptores Græci.

902. ὤμοι] ὤμοι μοι H.

903. λύπῃ] λύπην H.

907. Λαρτιάδας] Λαερτίδας Ald. Correctum ex H, qui Λαρτιάδης.

909. ἀριστοτόκοιο Ald. ἀριστοτόκου codices.

910. Ἑλένα Flor. 1. 2. H. Vulgo Ἑλέν' ἁ.

911. πλαθεῖσ'] Frequentius dativum adsciscit, interdum tamen et genitivum: vid. Soph. Tyr. v. 1120. Trachin. v. 17. Philoct. v. 1374. MUSG.

912. ὑπ' Ἰλίῳ ὤλεσε μὲν σὲ (σὲ om. Flor. 1. 2.) κατὰ Τροίας] Versus ineptissime interpolatus, in quo corrigendo operam perdunt critici, nisi quod Hermannus probabiliter conjecit ὑπό τ' Ἰλίῳ prima versus verba fuisse.

914. Notandum μυριάδας πόλεις pro μυρίας πόλεις vel μυριάδας πόλεων. MATTH.

915. ἥ] ἡ H.

916. Φιλάμμονος παῖ] *O Thamyris*. Vid. Suidam in voce Φιλάμμων. De Thamyri Musas ad certamen provocante vid. Hom. Iliad. β'. v. 595. BARN.

919. διὰ ῥοὰς L. Dindorfius. Legebatur διαρροάς.

920. ἐπλάθην H. et Par. G. ἐπλάσθην Ald.

922. ἐξησκημένοι Flor. 1. 2.

924. δεινῷ Valckenarius ad Hippol. 921. Legebatur κείνῳ.

κἀτυφλώσαμεν H. Vulgo κᾀτυφλώσαμεν. " De pœna Thamyridis diversa tradiderunt veteres. Nam Homerus dixit Musas eum cantu privatum reddidisse πηρὸν, quod per τυφλὸν explicat Eustath. p. 298 sq. et schol. cf. Dio Chrys. or. 13. p. 225. Sed seriores poetæ eum in Orco etiam pœnas luere finxerunt, ut tradebatur in Minyade ap. Pausan. 4, 33, 7. 9, 5, 9.

Contra Plato Rep. 10. p. 620 A. eum lusciniæ vitam elegisse dicit apud inferos." VATER.

928. *βροτείαν*] *βρότειον* numeris melioribus et recte fortasse Elmsleius in *Edinburgh Review* vol. 19. p. 78.

ἐς χέρα H. Legebatur *ἐσχάραν* consentiente Chr. P. p. 276 C.

936. *αἵ τε μυρίαι γερουσίαι* codices et Chr. P. v. 1366. *ἥ τε μυρία γερουσία* Ald.

937. *ἔπεισαν ἐλθεῖν* H. et Par. E.G. Vulgo *ἔπεισ' ἀνελθεῖν*.

940. *ἔδρασε δράσας* explico, quamquam sua manu interfecit Rhesum, *δράσας*, tamen non suo consilio, per se ipse hoc fecit, *οὐδὲν ἔδρασε*, sed a dea incitatus. In Havn. post hunc versum, qui ultimus est quaternionis 12 tomi secundi sequitur in folio proximo spatium, quantum 19 versiculorum capax sit. Quæ deinceps exhibet codex usque ad finem—nulla enim hic est lacuna—ab alia manu scripta sunt, quam quæ vel primum vel alterum tomum exaravit. MATTH.

942. Havn. *χρώμεθα* pro *κἀπιχρώμεθα*. et superiore versu *σάν* pro *σήν*.

943. *φανάς*] Scribebatur *φάνας*. Conf. Lobeck. Aglaoph. p. 239.

944. *αὐτανέψιος*] Orpheus enim erat filius sororis Rhesi matris, hoc est Calliopæ. BARN.

945. *τοῦδ' ὃν κατακτείνεις σὺ* Bothius. *τοῦδ' οὖν κατακτείνασα* H. Vulgo *τοῦδ' οὕνεκα κτείνασα*.

946. *πολίτην*] Musæum Strabo Thracem fuisse tradit, Alii Suida teste, Eleusinium. Athenis certe habitasse patet ex Pausania, p. 24. Hinc Minervæ haud dubie concivis erat. MUSG.

949. *σοφιστὴν δ' ἄλλον οὐκ ἐπάξομαι*] Perperam hæc interpretes de musico nescio quo, quem arcessituram se neget Euterpe, accipiunt, et pravæ sententiæ culpam, quæ ipsorum est, in poetam conferunt. Dicta sunt hæc verba eadem mente qua illa *οὐδὲν δ' Ὀδυσσεὺς οὐδ' ὁ Τυδέως τόκος ἔδρασε δράσας*. Minervæ enim, inquit Musa cum acerba ironia, hoc debeo, quæ filii mei cæde gratiam mihi tot beneficiorum in se collatorum rependit: neque opus habeo alio veteratore, quem hujus cædis auctorem feram. Confer jam Herculis Fur. v. 890, ubi chorus *μάντιν οὐχ ἕτερον ἄξομαι* ait, postquam nuncius ex ædibus egressus dixisset *ἄλαστα τὰν δόμοισι*. L. DINDORF.

950. στρατηλάτης] Corrigendum διφρηλάτης. Quod vidit Portus.

952. ᾔδη] ᾔδη H. Vulgo ᾔδειν.

μάντεως] μάντεων H.

955. τί μὴν οὐ legitur etiam supra v. 706. hac vi alibi haud facile usurpatum, multo minus mediæ sententiæ interpositum. MATTH.

958. γ'] σ' H. Flor. 1.

960. ξυμπυρῶσαι] ξυμπονῆσαι H.

962. μελάγχιμον Barnesius. μελάγχειμον H. μελαγχεῖμον Ald.

965. ὀφειλέτης H.

968. ἐς ταυτόν H. Par. E. Vulgo ἔτ' αὐτόν.

970. 971. Etiam posterioribus temporibus Rhesi religiones in Thracia floruisse ex oraculo cognoscimus, quod Hagnonem, Amphipolis conditorem, Rhesi ossa prope Strymonem condere jussit: de quo videnda Polyæni narratio 6, 53. quam confirmat Marsyæ junioris testimonium ab scholiasta Rhesi ad v. 346. productum, ἔστιν ἱερὸν τῆς Κλειοῦς ἐν Ἀμφιπόλει, ἱδρυθὲν ἀπέναντι τοῦ Ῥήσου μνημείου ἐπὶ λόφου τινός. Neque interiisse Rhesi memoriam in cetera Thracia Suidas s. v. Ῥῆσος p. 3211. docet: στρατηγὸς τῶν Βυζαντίων τὰς οἰκήσεις ἔχων πρὸ τῆς πόλεως ἐν τόπῳ λεγομένῳ Ῥησίῳ, ἔνθα νῦν οἶκος τοῦ μεγάλου μάρτυρος Θεοδώρου γνωρίζεται. Idem testatur Philostratus, qui in Rhodope præsertim cultum esse Rhesum docet, Heroic. p. 680 sq. Hæc fere dixit Vaterus in Prolegom. p. clxi. Sancti Theodori τέμενος πρὸ τῆς πόλεως κείμενον ἐν χώρῳ καλουμένῳ Ῥησίῳ memorat Procopius de ædific. 1. p. 15 C.

970. τῆς Musgravius. Legebatur τῆσδ'.

ὑπαργύρου] Celebris metallis erat Thracia: vide Diodor. 16, 8. et Strabonis epitomen in fine l. 7. MUSG.

971. ἀνθρωποδαίμων] Hoc vocabulo, sed alio sensu, utitur Procopius Anecd. p. 56, 25. ed. Alem. ab Suida memoratus. Comparandum βροτοδαίμων, quod Hesychius annotavit, per ἡμίθεος interpretatus.

972. ὥστε (*quemadmodum*) H. Legebatur ὅς τε.

973. Ex σεμνὸς τοῖσιν εἰδόσιν intelligitur, hujus, quisquis erat, dei vulgo non agnitum adoratumque fuisse numen. Retulerim igitur non ad Bacchum, qui tamen Thracum vates Euripidi audit Hecub. v. 1249. ubi vide scholiasten: sed ad

Lycurgum Edonum, qui in antro montis Pangæi, teste Apollodoro, incarceratus, nihilominus a Thracibus, et quidem conjunctis cum Baccho sacris, colebatur. vid. Strabon. p. 471 A. ed. Par. Similia fere de Lycurgo, quem tamen Arabem facit, Nonnus, 21, 155. Non est prætereundum, Lycurgum inter mortuos ab Æsculapio resuscitatos ab eodem Apollodoro numerari. Lycurgum resuscitatum memorat scholiastes Pindari in Pyth. 3. antistr. 3. MUSG.

974. *βαιὸν*] Lege *ῥᾷον*. Quantus quamque assiduus Thetidis luctus fuerit, indicat non obscure Callimachus Hymn. Apoll. v. 20. qui tantam Pæanis *ἐνέργειαν* fuisse prædicat, ut, hoc audito, etiam Thetis a dolore interquiesceret. MUSG. Musgrav. et Valcken. diatr. p. 113. *ῥᾷον δὲ π.* Sed ob id ipsum, quod *ῥᾷον φέρειν* legitima est locutio, non crediderim eam a librario in insolentiorem *βαιὸν* mutatam esse: et *βαιὸν* agnoscit auctor X. Π. 1772. *πένθος δὲ βαιὸν ὄντι μητρὸς ἐκ θυατᾶς Κείσθω· τὸν ἐκ κείνης γὰρ ἦν θανεῖν χρεών.* Mihi in verbis nihil aliud inesse videtur, nisi hoc, *Luctus Thetidis mihi levis erit;* Achillis mortem, alioqui gravem futuram, quia is quoque deæ filius est, leviter feram, quippe quum mea calamitate ad aliorum incommoda sentienda obduruerim. Hæc explicantur iis quæ sequuntur *θανεῖν γὰρ κ. τ. λ.* non causa affertur cur levius ferat. Ceterum pro *θαλασσίας* Flor. 1. 2. *θαλασσίου*. MATTH. Ineptum est *βαιὸν*, verissima autem Musgravii emendatio *ῥᾷον*.

976. *σ'* om. Flor. 1. 2. "Fluxerunt hæc aut ex Homero, qui de Achillis funere dicit Od. Ω, 60. *Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ θρήνεον·* aut ex Æthiopide apud Proclum Chrest. p. 478. cf. Pindar. Isthm. 7, 57. ne seriores commemorem Tzetz. ad Lyc. 275. Quint. Sm. 3, 592." VATER.

978. *ἀπέκτανε* vel *ἀπέκτανεν* Flor. 1. 2. et Par. tres. *ἀπέκτεινε* Ald. *ἀπέκτονε* Pierson. ad Mœr. p. 31.

981. *ὅστις—κακῶς*] *εἴ τις—καλῶς* H.

982. *θάψει*] *θάψοι* H. "Verte: *Qui vos novit, sine liberis vivet, neque ut ii, quibus liberi sunt, eos sepeliet.* *οὐ θάψει* fere est quod *felix erit, carens funere liberorum.* Eurip. Hypsip. fr. 6. *ἔφυ μὲν οὐδεὶς ὅστις οὐ πονεῖ βροτῶν, θάπτει τε τέκνα.*" VATER.

983. *οὗτος*] *οὕτως* H. quod scriptor Chr. P. p. 284 A. legisse videtur.

986. θ' Flor. 1. 2. Vulgo δ'.
987. πληροῦτ'] πληροῦντ' H, quod πληροῦν τ' esse potest.
988. πανοὺς Reiskius. Libri πόνους.
989. ὑπερβάλλον H.
990. αἴθων' H.
994. καὶ om. H.
ξυμμαχίαν H.
995. νίκην] Libri νίκαν.

TROADES.

DE tempore hujus fabulæ disertum exstat testimonium Æliani V. H. 2, 8. Xenocles πρῶτος Οἰδίποδι, Λυκάονι, Βάκχαις, Ἀθάμαντι σατυρικῷ. Euripides δεύτερος Ἀλεξάνδρῳ, Παλαμήδῃ, Τρωσὶ (scr. Τρῳάσι), Σισύφῳ σατυρικῷ, κατὰ τὴν πρώτην καὶ ἐνενηκοστὴν ὀλυμπιάδα, καθ' ἣν ἐνίκα Ἐξαίνετος ὁ Ἀκραγαντῖνος στάδιον. (conf. Diodor. 12, 82.) De Palamede fabula brevi tempore ante Aves Aristophanis edita schol. Av. 843. παρακωμῳδεῖ τὸν Εὐριπίδου Παλαμήδην οὐ πρὸ πολλοῦ δεδιδαγμένον. et de Troadibus schol. ibid. 1717. χλευάζει παρὰ τὰ ἐκ Τρῳάδων Εὐριπίδου "ἄνεχε, πάρεχε—." Schol. Vesp. 1317. ὑστερεῖ ἡ τῶν Τρῳάδων κάθεσις (τῆς τῶν Σφηκῶν) ἔτεσιν ἑπτά. Quæ omnia Æliani testimonium confirmant. CLINTON. Fast. Hellen. vol. 2. p. 75.

---

1. Αἰγαῖον] Hujus nominis jam antiquitus incerta quum etymologia tum scriptura fuit. De accentu quoque tradit Suidas s. v. Αἰγαῖον πέλαγος, magis Atticum esse Αἴγαιον. Usui tamen obtemperare malui. SEIDL. Correxi Αἴγαιον ex A.H. Utuntur hoc versu Charmus apud Clearchum Athen. 1. p. 4 A. et Menander ib. 11. p. 474 C.

2. χοροὶ A.H. Flor. Cott. χορὸς Ald.

3. Hunc versum citans Aristides vol. 1. p. 249, 11. ποδὶ habet pro ποδός: cui lectioni favet certe Nonnus 46, 142. καὶ ποδὶ λυσσήεντι χοροίτυπον ἴχνος ἑλίσσων. MUSG. Hesych. ἐξελίσσουσι: κινοῦσι. quod nescio an huc spectet. MATTH.

4. ἀμφὶ—χθόνα] Vocabula χθών, γῆ, immo et νῆσος, non raro *urbis* induere significationem, post Kusterum ad Aristoph. Thesmophor. 115. affirmarunt Hemsterhusius ad Lucian. vol. I. p. 87. Valckenarius ad Phœniss. 6. Marklandus ad Suppl. 2. et recentiorum criticorum quam plurimi; quorum tamen nemo rem satis miram ita argumentis communivit, ut

interpreti paulo ad credendum difficiliori omnis dubitatio exemta sit. Nostro loco, qui ceterum in speciosissimis est, quid impedit tamen, quo minus τήνδε Τρωϊκὴν χθόνα *huncce agrum Trojanum* interpreteris, de agro intelligens, in quo Troja condita erat. SEIDL.

6. ὀρθοῖς A.H. "Τρωϊκὴν χθόνα de urbe, non de agro, in quo Troja condita erat, accipiendum esse, satis, puto, apparet ex his λαΐνους πύργους πέριξ ἔθεμεν, siquidem turres non circa agrum, sed circa urbem, exstrui solent." MATTH.

9. Παρνάσιος] Παρνάσσιος A.

10. Ἐπειὸς, μηχαναῖσι Παλλάδος] Ita Hom. Odyss. θ'. v. 492.—Καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον Δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ. Hinc Virgil. Æn. 2, 15. *Instar montis equum divina Palladis arte Ædificant:* et v. 264. *et ipse doli fabricator Epeus.* BARN.

11. συναρμόσας A.H.

12. βάρος] βρέτας A.H.

13. κεκλήσεται codices. κληθήσεται Ald. Hoc est *nomen accipiet*, κεκλήσεται *nomen geret.* Monuit Seidlerus.

14. ἀμπισχὼν L. Dindorfius. Scribebatur ἀμπίσχων.

15. ἀνάκτορα] ἀγάλματα suprascriptum in A, quod in textu habet Flor. Est fortuitus error librarii, cujus menti θεῶν ἀγάλματα ex aliis tragicorum locis sunt obversata. Similia librariorum peccata notavimus ad Rhes. 305. 377. Iph. T. 1209. Hel. 921. Ion. 1136. et alibi.

16. κρηπίδων βάθροις dictum puto pro simplici κρηπῖσι, cujus pleonasmi exempla dat Porsonus ad Hec. 298. et Hermannus in libello de Ellipsi et Pleonasmo in Wolfii et Buttm. Museo Antiq. Stud. vol. 1. p. 206. In proximo autem versu verba Ζηνὸς ἑρκείου intelligo de Jovis simulacro ex noto illo poetarum loquendi more. De simulacri fundamento pluralis κρηπῖδες occurrit Iph. Taur. v. 995. κενὰς κρηπῖδας—λαΐνας ἀγάλματος. Fallitur Musgravius, qui, ut demonstret, simplex κρηπὶς nonnunquam pro βωμῷ dici, affert Lycophr. v. 1191. et Orph. Argon. 990. In priori loco recte Potterus κρηπῖδα vertit *solum*, quo significatu κρηπὶς et alibi apud Lycophronem occurrit; altero autem Orphei loco: κρηπὶς δὲ ξενίοιο Διὸς καὶ βώμιος ἕδρη, nolim uti, cum sensus ejus tam sit ambiguus. SEIDL. Sic Herc. f. 703. πρὸς ἑστίας βάθροις pro πρὸς ἑστίᾳ. MATTH. Scholiasta, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῖς βωμοῖς τοῦ Διός.

17. ἑρκείου Musgravius. ἑρκίου libri.

22. ἐστράτευσαν A.

23. θεοῦ] θεᾶς A.H. Flor.

24. Ἥρας] τ' addit A.H. Flor.

Ἀθάνας] Ἀθήνας A. Ἀθηνᾶς ex H. affertur.

27. νοσεῖ τὰ τῶν θεῶν] Pariter Æschylus Sept. 223. ἀλλ' οὖν θεοὺς τοὺς τῆς ἁλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος. MUSG.

31. Ἀθηναίων τε Θησεῖδαι πρόμοι] Scholiasta, ἔνιοι ταῦτά φασι κατὰ χάριν εἰρῆσθαι· μὴ γὰρ εἰληφέναι ἐκ τοὺς περὶ Ἀκάμαντα καὶ Δημοφῶντα ἐκ τῶν λαφύρων· ἀλλὰ μόνην τὴν Αἴθραν, δι' ἣν καὶ ἀφίκοντο εἰς Ἴλιον Μενεσθέως ἡγουμένου. Λυσίμαχος δὲ τὸν τὴν Περσηΐδα πεποιηκότα φησὶ γράφειν οὕτως· Θησείδαις δὲ πόρεν δῶρα κρείων Ἀγαμέμνων· ἠδὲ Μενεσθῆϊ μεγαλήτορι ποιμένι λαῶν.

32. ἄκληροι] Grammaticus Bekkeri Anecd. p. 367, 14. ἄκληροι: ἔξω τοῦ κεκληρῶσθαι. Εὐριπίδης.

Τρῳάδων] Scholiasta, γράφεται παρθένων.

34. δ' additum ex A.H.

35. νομισθεῖσ' codices. κομισθεῖσ' Ald.

37. Ἑκάβην κειμένην—δάκρυα χέουσαν codices. Ἑκάβη κειμένη—δακρυχέουσα Ald.

40. λάθρα A.H. Flor. adscripto in A. οἰκτρὰ, ὃ καὶ ἄμεινον. οἰκτρὰ Ald. ex grammatici alicujus conjectura.

λάθρα] Egregia hæc codicum lectio est, et altera haud dubie melior. Etenim clam Hecuba factam esse Polyxenæ immolationem videmus e versibus 256. et 603. seqq. Neque minimam huic figmento ad animos commovendos vim tribuisse poetam, apparet ex illo ipso loco inde a v. 256. ubi, quum rei aperiundæ satis idonea data esset occasio, celatur tamen porro. Hoc igitur loco, ubi miseram Hecubæ sortem spectatoribus cum maxime depingit, tantum momentum vix poterat omittere. SEIDL. De Polyxenæ immolatione ad Achillis sepulcrum vide Hecubæ fabulam. BARN.

41. παρθένον codices et scholiasta. πάροιθεν Ald.

43. τε post θεοῦ additum ex A.H. Harl.

46. ξεστόν] ξυστόν H.

48. γένει] ἐν γένει A.

52. σμικρὸν A.H. Harl. μικρὸν Ald.

53. ὀργὰς ἠπίους] Sic Soph. Antig. 1200. ὀργὰς εὐμενεῖς. SEIDL.

55. καινὸν codices. κοινὸν Ald.

ἀγγέλλεις] ἀγγελεῖς A.H. Quod fortasse nihil aliud est quam ἀγγέλεις. Nam ἀγγέλλειν in codice Vaticano prope constanter simplici λ scribitur. Conf. ad v. 238.

59. νιν, quod conjecerat Elmsleius, ego reposui ex A. Corruptum ex eo est νυν, quod legitur in Harl. νιν autem ita dictum esse quasi sequeretur οἰκτίζεις, pro quo dixit εἰς οἶκτον ἦλθες πυρὶ κατηθαλωμένης, intellexit Matthiæ. Legebatur δή.

60. ἐς] Recte εἰς Ald.

62. συνθελήσεις A.H. Flor. Cott. Legebatur συμπονήσεις. "Similiter Herc. f. 831. Ἥρα προσάψαι καινὸν αἷμ' αὐτῷ θέλει | παῖδας κατακτείναντι· συνθέλω δ' ἐγώ." SEIDL.

64. οὕνεκ' ἦλθες] Scribendum ἦλθες οὕνεκ' ex A.H.

68. ὃν] ἃ Harl.

τύχης A. τύχοις Harl. Legebatur τύχῃ.

70. εἷλκε] εἷλε A.H.

71. γ' om. A.H.

72. γ' Victorius. Scribebatur τ'.

75. δύσνοστον] δύστηνον A.H.

76. μενόντων A.H. Flor. μένουσιν Ald.

79. πέμψει] Lege πέμψειν. πέμπειν ms. schol. ad Lycophr. 382. ubi v. 80. legitur πῦρ κεραύνιον λέγει. POR. πέμψῃ Harl. Recte legi videtur πέμψει.

γνοφώδη] Atticorum usus postulat ut δνοφώδη scribatur.

81. πιμπράναι] πιμπρᾶναι A.

82. παράσχες] πάρασχε A.H. Flor.

Αἴγαιον A.H. Scribebatur Αἰγαῖον. Vid. ad v. 1.

83. τρικυμίαις] Credebatur sc. tertius quisque in mari fluctus reliquis vehementior esse: Plato de Rep. l. 5. οὐκ οἶσθα, ὅτι μόγις μοὶ τὼ δύω κύματε ἐκφυγόντι νῦν τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας ἐπάγεις. Plutarchus Op. Mor. p. 975. ed. H. Steph. τί γὰρ δεῖ τὸ τρίτον ἐπενεγκεῖν κῦμα, καὶ προσκατακλῦσαι τὸν λόγον, εἰ τὰ πρότερα μὴ δυνατός ἐστι διώσασθαι. MUSG.

τρικυμίαις] Sic, monente Barnesio, πεντακυμία et *decumanus fluctus* Latinis. Vid. Ovid. Metam. 11. 530. Trist. 1, 2. 49. Lucan. 5, 673. SEIDL.

84. Εὐβοίας μυχὸν] Caphareum. De quo Virgil. Æn. 11. v. 260. *Vel Priamo miseranda manus; scit triste Minervæ sidus et Euboica cautes ultorque Caphareus.* BARN.

85. εὖ σέβειν e decreto Valcken. ad Phœn. 447. 1331. scripsit Seidler. Valcken. auctoritatem Porsonum aliosque inconsideratius secutos esse judicat Herm. ad Soph. Antig. 727. et revera quum ἀσεβεῖν τινά dicatur, cujus constructionis exempla Musgrav. ad Phœn. 1331. attulit e Lysia p. 13. (63, 1. Reisk.) τοὺς ἄνω θεοὺς ἀσεβεῖσθαι, et Platone p. 982 A. ἀσεβησάντων ἀγγελίας, conjicias εὐσεβεῖν τινά et εἰς τινά dictum esse ut ὑβρίζειν τινά et εἰς τινά. MATTH.

89. Μυκόνου] Myconos, sive Mycone, (utroque enim modo scribitur) Delos, Scyros, et Lemnos, notæ insulæ, de quibus vid. Strabonis Geograph. De Mycono Strab. 10. p. 487. et Eustathio p. 1507, 9. De reliquis tribus Strabonem, Plinium et Dionysii Periegesin. Plinium 4. c. 12. De Caphareo nos supra 84. BARN. Μυκίνου A. in textu et in lemmate scholii.

94. Ἀργεῖον Canterus. Libri Ἀργείων.

96. ἱρὰ] Scribebatur ἱερά.

99—104. choro tribuit Ald. Correctum ex codicibus.

ἄνα] Pro ἀνάειρε dictum videtur, quod verbum ex proximo ἐπάειρε intelligitur. Monuit Portus.

δυσδαίμων Flor. Harl. δύσδαιμον Ald. quod revocandum. δυσδαῖμον A.H.

κεφαλὴν] κεφαλὰ A.H.

99. οὐκέτι Τροία τάδε, ut Androm. 168. οὐ γάρ ἐσθ' Ἕκτωρ τάδε. Cycl. 63. οὐ τάδε Βρόμιος. 203. οὐ Διώνυσος τάδε. quæ Blomfield. gloss. Æsch. Pers. 1. male confundit cum Æschyleo Τάδε μὲν Περσῶν -- πιστά καλεῖται. Nec οὐκέτι Τροία τάδε esse videtur, ut vulgo vertitur *non Troja hic est*, sed *hæc non amplius est Troja* i. e. hic s. præsens rerum nostrarum status non amplius est, qualis erat stante regno Trojano. MATTH.

103. προσίστη] προσίστω A.H. Flor.

108. συστελλόμενος Victorius. Legebatur συστελλομένων.

109. ἄρ' ἦσθα A.H. Harl. ἦσθ' ἄρα Ald.

111. τί δὲ μὴ σιγᾶν] Hæc verba in versum præcedentem transferenda. Et sic Ald. qui uno versu conjungit τί δὲ θρηνῆσαι—βαρυδαίμονος.

θρηνῆσαι] μὴ θρηνῆσαι A.H.

113. κλίσεως Musgravius. κλίσιος Ald. κλισίας A.H.

114. νῶτ' codices. νῦν τ' Ald.

στερροῖς codices (nisi quod στεροῖς A.). στέρνοις Ald.

ταθεῖσ'] ταθεῖσα A.H.

117. *καὶ διαδοῦναι*, &c.] Jam Reiskius sensit, metaphoram desumtam esse a navi. Sæpissime enim *ἀμφότεροι τοῖχοι* navium dicuntur, ut Theogn. 681. Theocrit. 22, 12. Verbum *διαδοῦναι* Hermannus vertit *distribuere*, i. e. *per vices huc illuc vertere:* Schæferus comparat *διατρέχειν* et *διαθέειν*, *huc illuc currere*. Sed difficilior est explicatio præpositionis *ἐπὶ*, v. 119. quem versum etiamsi cum Hermanno vertas: *ad indulgendum perpetuo fletui*, i. e. *ut lacrimando me consoler*, sententiæ tamen nexus valde obscurus manet. Non displicet Musgravii conjectura *ἐπιοῦσ'* pro *ἐπὶ τοὺς*, quam firmat locis Aristoph. Acharn. v. 627. *τοὺς ἀναπαίστους ἐπίωμεν* et Eurip. Hel. v. 165. *τίνα μοῦσαν ἐπέλθω*; Eam tamen secus atque auctor interpretor, participium referens ad verba *πόθος μοί ἐστι*, pro quo poeta scripsisse sibi visus sit *ποθῶ*. SEIDL. Sanissima est librorum scriptura. Reiskii annotatio hæc est "Leg. *νώτων ἄκανθαν, τούς τ' ἀμφοτέρους*. applicuit vocem *τοῖχοι* a navi ad corpus; ut spina *carina* est, ita latera humanæ velut navis, qua anima vectitatur, sunt *τοῖχοι*, *parietes*. Cæterum cohæret *διαδοῦναι* cum *ἐπὶ*, v. 119. Dicit hoc: utinam possem situm meum, qui nunc supinus est, pronum facere, in vultum conjecto corpore."

ἄκανθαν] Ad h. l. pertinere putant Hesychii glossam *ἀκανός. κανθάρου εἶδος. ἔστι δὲ καὶ ἡ ῥάχις τῶν σφονδύλων τοῦ ἰχθύος. Εὐριπίδης Τρωάσιν.* Glossa haud dubie corrupta est. Schowius in codice sic scriptam invenit: *ἀκανός. ἀκάνθαρος ε.—σφονδύων καὶ τοῦ ἰχθ. Εὐρ. Τρ.* SEIDL. Hesychii glossa facile in ordinem redigi potest collatis scholiorum ad hunc versum reliquiis.

120. *δὲ χαὔτῃ* Portus. *δὲ κ' αὐτῇ* codices. *δέχ' αὐτῇ* Ald.

123. *ἱερὰν*] *ἱερὸν* A.H.

κώπαισιν Hermannus. *κώπαις* libri.

124. *τε* addidit Heathius.

λιμένας θ' Hermannus. Legebatur *καὶ λιμένας*.

127. *εὐφθόγγῳ*] *εὐφθόγγων* H. Harl.

φωνᾷ] *φωναῖς* A.H. Post *φωνᾷ* vel *φωναῖς* libri addunt *βαίνουσαι*. de quo recte Hermannus "*Βαίνουσαι* aliunde adjectum esse metrum docet. Addidit hoc participium interpres, qui in difficiliori constructione hærebat. Poeta, quum dicere vellet, *Ἴλιον ἱερὰν αἱ κώπαις ἔβητε*, pro verbo *ἔβητε* posuit uberiorem rei descriptionem, *πλεκτὰν Αἰγύπτου παιδείαν ἐξηρτήσασθε*. Ita sæpe tragici solent. Æschyl. in Agam. 823. *ἀνδροθνῆτας Ἰλίου*

φθορᾶς ψῆφους ἔθεντο, i. e. ἐψήφισαν. Euripides statim 150. οἵαν μολπὰν ἐξῆρχον θεούς, ubi οἵαν μολπὰν ἐξῆρχον idem est quod οἵῳ τρόπῳ ἔμελπον. Sic in Orest. 949. κατάρχομαι στεναγμὸν ἄταν, i. e. ἄρχομαι στενάζειν ἄταν. Inde audaciore etiam structura in Androm. 1201. δεσπόταν γόοις κατάρξομαι, i. e. ἄρξομαι γοᾶσθαι δεσπόταν, et Sophocl. in Electr. 556. seq. εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις ἐξῆρχες, i. e. εἰ ἦρχου ὧδέ με λέγειν."

128. πλεκτὰν] πλεκταί, *funes*, habentur infra v. 951. et v. 1003. Funes ab Ægyptiis inventos non memini, qui diserte, præter nostrum, tradiderit. Plinius tamen auctor est Hist. Natur. 13. c. 11. eos ex papyri *libro vela tegetesque, necnon et vestem atque stragula ac funes*, confecisse. Hyginus Fab. 277. *Velificia primum invenit Isis: nam, dum quærit Harpocratem, filium suum, velificavit.* Hermippus apud Athenæum, p. 27. ἐκ δ' Αἰγύπτου τὰ κρεμαστὰ Ἱστία καὶ βύβλους. MUSG. Conf. Hippol. 760. Μουνύχου δ' ἀκταῖσιν ἐκδήσαντο πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχάς. Scholiasta, τὰ σχοινία, φησὶν, ἐν τῷ τῆς Τροίας λιμένι ἐξήψασθε τὰ πρυμνήσια· Αἰγύπτου δὲ παιδείαν τὰ σχοινία, καθὸ ἡ Αἴγυπτος τὴν βύβλον τρέφει.

130. κόλποισιν Seidlerus. Libri κόλποις.

131. μετανισόμεναι A.

136. τὰν addidit Burgesius.

Ἑκάβην] Scribendum Ἑκάβαν ex A.H.

138. οὓς] οἵους A.H.

139. σκηναῖσιν Seidlerus. σκηναῖς libri.

Ἀγαμεμνονίαις Valckenarius. Libri Ἀγαμεμνονείαις.

140. δοῦλα δ'] δούλ' A.H.

141. Libri κουρᾷ ξυρήκει πενθήρει. ξυρήκει, illatum ex Alc. 427, delevit Bothius. Legisse videtur scholiasta, qui post lemma κουρᾷ ξυρήκει pergit, τῇ ξυρικῇ κουρᾷ. ἐκκαρθεῖσα τὴν πενθίμην κεφαλὴν, ἀντὶ τοῦ πένθιμον κεφαλὴν ἔχουσα.

144. Alterum μέλεαι addidit Hermannus, deleto quod ante κοῦραι legebatur καί.

κοῦραι] κόραι A.H.

145. καὶ δύσνυμφοι] καὶ om. A.H. Flor. Harl.

146. αἰάζομεν A.H. Harl.

147. ὡς—ὅπως] De duplicata particula vid. ad Hecub. 398.

ὥς τις] ὡσεὶ A.H. Flor. Harl.

πτανοῖς] Infeliciter Musgravius hunc et sequentem versum tentavit, πτανοῖς ὄρνισι ineptum putans. Quippe non memi-

nerat quum aliorum locorum, tum Hippol. 730. ubi est πτεροῦσσα ὄρνις. Sed nostro loco πτανοὶ ὄρνιθες, quibus opponuntur ἀπτῆνες, sunt aves plumatæ, i. e. avium pulli, integras plumas modo nacti, quod nos vernacula lingua dicimus: *flugge.* Atqui nota res est, avem matrem pullos suos, quum primum nidum relinquunt, trepidantem cum flebili ejulatu comitari. His itaque apte comparantur Troades patriam relicturæ. SEIDL. πτανοῖς A.H. Vulgo πτηνοῖς.

148. οὐ *] Scribendum οὐ δή cum L. Dindorfio. Particula omissa esse videtur propter proximum δή.

151. ποδὸς] παιδὸς A.H.

πλαγαῖς] Vulgo πληγαῖς. Correctum ex A.H, qui πλαγγαῖς.

153. Vulgo hæc, et quæ in sequentibus Hecuba non habet, chori personæ tribuuntur omnia. Sed, si vel MS. Harl. qui ad v. 166. Hemichorii personam præfigit, minus confirmaret, tamen hoc colloquium necessario inter Hecubam et duo Hemichoria distribuendum esset. Versu enim 177. aperte nova persona prodit, a priori diversa. Ita autem hic personas poeta disposuit, ut in antistropha eadem semper eosdem versus persona habeat, quos habuit in stropha. SEIDL.

HMIXOPION] Musgravius, Valckenarius, Brunckius et critici, credo, plerique omnes scribere solent Ἡμίχορος et Latine *Semichorus;* quæ forma haud scio, an Græcis non minus quam Romanis incognita fuerit. Scholiastæ quidem tragicorum pariter atque Aristophanis constanter, quod equidem sciam, neutrali utuntur forma, Ἡμιχόριον, quibus accedit Pollucis auctoritas 4. c. 15. diserte tradentis: ὁπόταν ὁ χορὸς εἰς δύο διαιρεθῇ, τὸ μὲν πρᾶγμα καλεῖται διχορία, ἑκατέρα δὲ μοῖρα ἩΜΙΧΟΡΙΟΝ· ἃ δὲ ἀντᾴδουσι, ἀντιχορία. In libris MSS. per compendium exarari solet Ἡμιχ. SEIDL.

154. ποῖ λόγος ἥκει; addunt codices, om. Ald. Significant hæc verba, *quo spectat oratio?* Monuit Seidlerus.

155. ἄϊον οἴκτους οὓς A.H. Harl. ἄϊον οἴκτους τοὺς οὓς Flor. τοὺς οὓς Ald., omisso ἄϊον οἴκτους. Stephanus ex suis MSS. διὰ γὰρ μελάθρων οὓς οἰκτίζῃ ἄϊον οἴκτους.

160. δὴ Seidlerus. ἤδη libri.

162. Hemichorio hæc tribuit Musgravius, choro A. H. Harl. Hecubæ continuat Ald.

163. δή με] μ' ἤδη A.H. με δὴ Harl.

τάλαιναν om. A.H. Harl.

164. ἀπὸ] ἐκ A.H. Harl.

165—168. οὐκ—νόστον choro tribuit Ald. 165. choro, sequentia hemichorio tribuit A. et sic H, quoque nisi quod v. 165. nulla adscripta personæ nota est. Vera personarum descriptio est in Harl.

166. μόχθων] μόχθον A.H.

ἐπακουσόμεναι codices. ἐπακουσώμεθα Ald.

167. κομίζεσθ' A.H.

168. ἒ ἔ] In antistropha est φεῦ, φεῦ. Sed, ubi extra versum exclamationes tragici ponunt, sæpe id tantum videntur curasse, ut æqualem antistropha repræsentet syllabarum numerum, de quantitate parum laborantes. SEIDL.

169. βακχεύουσαν] ἐκβακχεύουσαν A.H.

170. πέμψασθ'] πέμψητ' A.H. πέμψετ' Harl. πέμψησθ' scribendum esse recte monet Matthiæ.

171. αἰσχύναν A.H. Vulgo αἰσχύνην.

172. ἐπ' ἄλγει Havn. ἐπ' ἀλγεῖ [H. et] Vict. Hermannum et Seidlerum secutus notam interrogationis post ἀλγυνθῶ posui. Nunc verior esse videtur ratio Elmsleii ad Heracl. 559. (cf. ad Soph. Œd. T. 49.) ex qua ad hæc verba repetendum μὴ, μηδὲ ἐπ' ἄλγεσιν ἀλγυνθῶ, quod dictum ut μήδ' αὐτοῦ θάνω Soph. Trach. 804. *nolo hic mori*, vel ut Elmsl. interpretatur; *ne sinas me hic mori*. minus Latine, Britannorum locutionem in animo habens, *let me not die*. Ut enim primæ personæ pluralis conj. sæpissime ponitur, ubi quis se ipsum excitat, sic nonnunquam etiam prima singularis. ut ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται, Ἀρήϊα τεύχεα δύω Il. ξ', 340. Cf. Gramm. Gr. min. §. 515. ad Andr. 826. Sed diversa sunt loca, quæ Elmslei. attulit, Soph. Œd. Col. 174. ὦ ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ, Eur. Herc. f. 1371. ἀλλ' αἷμα μὴ σοῖς ἐξομόρξωμαι πέπλοις. in quibus δέδοικα μή cogitandum. MATTH. ἀλγυνθῶ. ἰὼ | ἰὼ A.

173. Τροία Τροία libri. Alterum Τροία delevit Seidlerus.

174. σ' ἐκλείποντες Burgesius. σ' ἐκλιπόντες A.H. Harl. σε λιπόντες Ald.

176. Ab hoc inde versu antistrophæ initium est, novæque simul, ut jam supra indicavimus, personæ introitus; quæ quidem nulla alia esse potest, quem Hemichorium alterum, constans ex ea captivarum parte, quæ v. 168. a sociabus e tentorio evocatæ fuerant. SEIDL. Choro hæc tribuit A.

177. ἐπακουσομέναν A.H.

184. Hemichorio hæc tribuit Seidlerus et lacunam indicavit, quam verbis οἴγὼ τλάμων explendam esse conjicit. In A.H. chori persona adscripta est. In Ald. continuantur Hecubæ.

κήρυξ] Recte κῆρυξ Ald.

186. In Ald. tribuitur choro, et proximæ exclamationes ἰώ, ἰώ Hecubæ, tum v. 188—191. choro, ita ut Hecubæ oratio a v. 192. τῷ δ' ἁ τλάμων incipiat. Contra Havn. versum 186. tribuit Hecubæ, verba ἰώ ἰώ choro cum sequentibus usque ad 200. Ita confirmatur descriptio Seidleri, quam adscivi. Præterea Havn. v. 186. habet κεῖται pro κεῖσαι. MATTH. 187—196. choro tribuit A.

187. Φθιωτᾶν] Φθιωτῶν A.H.

188. Ald. ἢ νησαίαν ἥξει χώραν. ἄξει MS. Steph. νησαίαν μ' ἄξει χώραν Havn. Mutatio ista structuræ, τίς Ἀργείων ἢ Φθιωτᾶν ἄξει με, ἢ τίς ἄξει με εἰς νησαίαν χώραν, pro ἢ τίς νησιωτῶν non dedecet lyricum. MATTH.

189. πόρρω] πρόσω A. Scribendum πόρσω.

190. ποῦ ποῦ] ποῦ πᾶ A.H.

192. δειλαία Seidlerus. ἁ δειλαία libri. In A.H. κηφῆνα δειλαία.

μορφὰ A.H. μορφᾷ Ald.

193. Ald. νεκύων ἀμενηνὰ παρὰ προθύροις. ἢ παίδων θρ. Harl. νεκύων ἀμενη παρὰ προθύροις σ' ἢ παίδων θρέπτειν. Quæ deerant, e MS. supplevit H. Steph. Idem supplementum habent Flor. Vict. (unde Victor. V. L. 27, 1. lacunam explevit) [A. et] Havn. sed παρὰ τε προθ. φυλ. κατέχουσ', ἤ. MATTH.

195. ἢ παίδων θρέπτειρ', ἁ A.H. ἢ παίδων θρεπτήρια Flor. ἢ παίδων θρεπτείρας Ald.

Τροίας addunt codices, om. Ald.

197. 198. Hecubæ tribuit A. Scholiasta, δύν[αται] πρὸς τὴν Ἑκάβην, ἵν' ᾖ οὕτω, πῶς αὐτάρκως δύνασαι τὰ κατὰ σὲ θρηνῆσαι;

197. Alterum αἰαῖ additum ex A.H.

ποίοις A.H. ποίοισιν Ald.

198. ἐξαιάζεις A.H. Flor. Cott. ἐξετάζεις Harl. ἐξετάσεις Ald.

199. Hic versus cum septem sqq. usque ad v. 206. in Ald. Hecubæ tribuitur; vss. 207. 208. choro; v. 209. usque ad 229. Hecubæ; cui quam non conveniant pleraque in aperto est. Victor. V. L. 26, 8. et Heath. hæc omnia usque ad 234. choro (vel parti chori, ut ait Vict.) tribuenda censuerunt. Et

sic sententia Seidleri, et sic Harl. Burg. Havn. MATTH. 199. 200. choro, 201—229. Hecubæ tribuit A.

ἱστοῖς] *ἱστοῖσι* A.H.

201. Omnes libri hic et in sequenti versu habent *νέα τοι*, verba sensu carentia. Pro utroque certa, ut equidem arbitror, emendatione restitui *νέατον*. Hercul. Fur. 453. *τέκνων τῶνδ', οὓς πανύσταθ' ὄμμασιν προσδέρκομαι*; Plures locos, qui eandem sententiam continent, partim ex hac ipsa tragœdia depromtos, omitto adscribere. *Νέατος* idem valet, quod *ὕστατος*. Sic pro illo, quod apud nostrum legimus Alcest. 613. *ἐξιοῦσαν ὑστάτην ὁδόν*, Sophocles dixit Antig. 807. *τὰν νεάταν ὁδὸν στείχουσαν*. Conf. ejusdem Trachinn. 874. Eodem Antigones loco Sophocles *νέατον* adverbialiter posuit: *νέατον δὲ φέγγος λεύσσουσαν ἀελίου*, nam adjectivum non esse, docent et sequentia verba, *κοὔ ποτ' αὖθις*, et similes loci, Œd. R. 1183. *ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν*. Eurip. Hec. 411. *ὡς οὔποτ' αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον, 'Ακτῖνα κύκλον θ' ἡλίου προσόψομαι*. Spectare etiam huc videtur Suidæ glossa v. *νείατος· ἔσχατος, καὶ οὐ λέγεται μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ οὐδετέρως νείατον*. Eadem significatione præter *τελευταῖον* et *πανύστατον*, quæ modò habuimus, in usu sunt apud Tragicos *ὕστατον, λοίσθιον, πύματον*. Ac ne cui mira videatur repetitio vocabuli *νέατον*, satis erit contulisse locum, Med. 976.

> *Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζόας,*
> *οὐκέτι.*

Ceterum *σώματα τεκέων* sunt *τέκεα*, nihil amplius. Nostri Suppl. 223. *σώματα ἄδικα*, i. e. *ἄδικοι*. Hercul. Fur. 910. *λευκὰ γήρᾳ σώματα*, i. e. *γέροντες*. Soph. Antig. 676. *τὰ πολλὰ σώματα*, i. e. *οἱ πολλοί*. Ipsum *τέκνων σώματα* pro liberis simpliciter dixit noster Med. 1108. Hac tragicorum loquendi forma Latinam quoque poësin Horatius et Virgilius locupletarunt. SEIDL. Eodem sensu, sed male *νέατος* utrobique correxerat Heathius.

202. *μόχθους*] Scribendum *μόχθους δ'* cum Seidlero.

203. *πλαθεῖσ'* Harl. Vulgo *πλασθεῖσ'*. Post *'Ελλάνων* ponatur colon.

204. *ἔρροι* codices. *ἔρρει* Ald.

αὔτα] Vulgatam lectionem *αὐτὰ* mutavi in *αὔτα*, i. e. *nox, qua ad Græcorum lectos mihi accedendum erit.* Ad *δαίμων* ex prægresso *αὔτα* subintellige *οὗτος*. SEIDL.

205. Πειρήνας] Pirene fons est apud Corinthum. Hæc vero ex Homero Euripides transcripsit, Iliad. ζ'. v. 457. Καί κεν ἐν Ἄργει ἐοῦσα πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις· Καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος, ἢ Ὑπερείης. BROD.

206. πρόσπολος οἰκτρὰ σεμνῶν ὑδάτων Hermannus. Legebatur πρόσπολος οἰκτρὰ τῶν σεμνῶν ὑδάτων ἔσομαι. οἰκτρὰ et τῶν omittunt A.H. Flor. fortasse ex conjectura grammatici, qui dimetrum esse voluit πρόπολος σεμνῶν ὑδάτων ἔσομαι.

210. Ald. μήδ' ἐν δίνᾳ γ' Εὐρώτα. Harl. μὴ γὰρ ἐν δίνᾳ γ' Εὐρ. Vict. μηδὲ γὰρ δίναν γ' Εὐρ. [A. et] Flor. Havn. μὴ γὰρ δὴ δίναν γ' Εὐρ. MATTH.

211. Dubito an urbs Laconiæ Therapnæ intelligenda sit. Potius θεράπνας ab Euripide dici puto *loca in quibus quis commoratur*, Iph. A. 1474. Bacch. 996. Herc. f. 367. Sic Nicander Ther. 486. voce usus est, antiquorum haud dubie exemplo. MATTH.

212. ἀντάσωμαι Harl.

δούλα A. et adscripto ἴσως Victorius. δούλαν Ald.

214. τᾶς] τῆς A.

215. Οὐλύμπου A.H. Vulgo Ὀλύμπου.

216. ὄλβῳ A.H. MS. Steph. ὄλβον Ald.

217. εὐκαρπείᾳ Burgesius. εὐκαρπίᾳ libri.

219. ἐλθεῖν addunt A.H. Flor. omittit Ald.

221. ἀντήρη] "*Adversariam*, ἀντίπαλον, vel, si malis, *situ oppositam*." MUSGR. Alterum verum est, ne sine causa Euripidi anachronismum obtrudamus. SEIDL. Et sic scholiasta.

222. ματέρ'] Intellige: *omnium excellentissimam. Principem* dicerent Latini. Hesychius: Μήτηρ, ἡ πρεσβυτάτη πᾶσα. Pindarus, Olymp. 8. v. 1. Μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων ἀέθλων Οὐλυμπία. Dionysius Perieg. v. 356. de Roma:

Μητέρα πασάων πολίων — —

Statius: *Et nemorum Dodona parens.* Theb. 3. 106. MUSG. In hoc Euripidis loco, ut in omnibus, quos Musgravius affert, præter illum Dionysii, qui huc non pertinet, voce μήτηρ nihil aliud significatur, quam regio, in qua sunt montes, certamina, nemora. SEIDL.

224. κηρύσσεσθαι] κηρύσσεσθε H. καρύσσεσθε A. Scribendum καρύσσεσθαι.

στεφάνοις A.H. στεφάνοις τ' Ald.

ἀρετᾶς codices et scholiasta. ἀρετὰς Ald.

225. ναύταις] Ald. Harl. ναῦται. E Flor. Havn. enotatum ναύτα [quod est in A.] vel ναῦτα, ut in Vict. ubi adscriptum ἴσ. ναύταις, quod ipsum reponendum vidit Seidler. In his Ἰονίῳ πόντῳ cum ἀγχιστεύουσαν jungo, *terram quæ prope adjacet Ionio mari*, ναύταις autem ad totam sententiam refero, quod nos dicimus *für die Schiffer*. non, ut Seidler. ναύταις Ἰον. π. i. e. πλέουσιν Ἰον. π. Servandum autem ex Ald. comma post ἀρετᾶς v. 224. H. Stephan. e MSS. suis protulit ναίεσθαι, si hæc MSS. lectio est, ac non ipsius conjectura. MATTH. Valde inutile et molestum est ναύταις, idque ne in libris quidem inventum, sed a Victorio excogitatum. Neque illud apte a poeta institutum esset, ut longa hæc verborum series v. 225—229. ab remotiore illo ἀκούω v. 222. penderet. Stephani scriptura ναίεσθαι non dubitandum quin ipsius aliusve viri docti inventum sit, qui multo probabilius corrigere potuisset ναίοιν, quod ego Euripidi restituendum esse censeo. De forma optativi in οιν dixi ad Soph. Aj. 384. Aliud idque certissimum hujus formæ exemplum est in verbis Euripidis ap. Lycurgum c. Leocr. p. 160, 28. Πρῶτα μὲν πόλιν | οὐκ ἄν τιν' ἄλλην τῆσδε βελτίω λάβοιν. Nam sic corrigenda scriptura librorum λαβεῖν.

226. ὑγραίνει codices. ὑδραίνει Ald.

227. πυρσαίνων] Quam unice veram lectionem iterum suppeditat cod. Flor. [consentiente A, et supra scriptum in H.] et habet Tzetzes ad Lycophron. v. 1021. et Eustathius monente Hadriano Junio in Comment. de Coma in Gruteri Thes. Crit. vol. 4. p. 542. Reliqui omnes πυρσεύων. Sed πυρσεύειν non significat *rutilum reddere*. Hesychius, Suidas, Photius explicant per δᾳδουχεῖν, λάμπειν, πῦρ ἅπτειν, ἐκφαίνειν. Atque omnino ejusmodi verba, quæ ab adjectivis derivata, reddere aliquid tale significant, quale adjectivo indicatur, terminari solent in νω (άνω, αίνω, ύνω) aut όω. Raro, quæ in ζω, rarissime, siquidem recte quæque explicamus, quæ in έω et εύω desinunt, hanc significationem habent. Rem claram faciet, ut alia taceam, discrimen inter ψυχρεύω et ψυχραίνω. SEIDL.

228. De Crathi fluvio capillos flavos reddente videndi auctores Brodæo et Barnesio citati, Theocriti scholiastes ad Idyll. 5. v. 16. Tzetzes ad Lycophron. v. 1021. Plin. Hist. Natural. 31. c. 2. Ovid. Metamorph. 15. v. 315. Quibus adde Strabonem,

p. 263 D. MUSG. Vide scholiastæ annotationem. Κράνθις Ald. Κράθις A. et, ut opinor, H.

παγαῖσι Seidlerus. Libri πηγαῖσι.

231. κήρυξ] Recte Ald. κῆρυξ.

232. 233. 234. mutilos exhibet ed. Ald.

ἐξανύων.
δοῦλαι γὰρ δὴ
χθονὸς ἤδη.

E MSS. supplevit H. Stephan. Idem supplementum habent [A. et] Flor. Havn. De δὴ – ἤδη conf. Suppl. 980. καὶ μὴν θαλάμας τάσδ' ἐσορῶ δὴ Καπανέως ἤδη. MATTH.

236. Ἀχαϊκοῦ A.H. Vulgo Ἀχαικοῦ, quod revocandum.

237. ἐγνωσμένος] ἐγνωσμένως codd. et Ald. ἴσ. ἐγνωσμένος Victorius. Totum versum delet Dobræus.

πάροιθε] πάροιθεν A.

238. κοινὸν] Scribendum καινὸν ex A.H.

ἀγγελῶν] Scribendum ἀγγέλλων ex H. ἀγγέλων A. Conf. ad v. 55.

239. τόδε—πάλαι uno versu comprehendit Ald. et recte quidem.

γυναῖκες A.H. Flor. Legebatur Τρῳάδες. μοι post ἦν abest ab A.H. Flor. Harl. Totus versus sic redintegrandus videtur repetito ὁ φόβος,

τόδε τόδ', ὦ φίλαι γυναῖκες, ὁ φόβος ὁ φόβος ἦν μοι πάλαι.

Et ὦ ante φίλαι excidisse jam Seidlerus animadvertit, qui lacunæ signa post ἦν posuit, ubi verba φόβος ἐμοὶ excidisse putat.

240. εἰ] εἰς A.H.

ἦν om. H. Idem ἡμῖν pro ὑμῖν.

241. τίνα γ' ἢ] Scribendum τίν' ἢ ex A.H.

242. εἶπας A.H. εἰπάς γ' Ald.

ἢ] ἢ καὶ A.H.

244. Ald. τίν' ἄρα, τίν' ἔλαχον; Nostrum habent [A. et] Flor. Havn. illi ἔλαχε, hic ἔλαχεν. Omnium quidem erat πότμος ἀτυχής, quippe captivarum sorte distribuendarum. Sed ex his poterat alia mitiorem alia dominum vel dominam sortiri, et in communi infortunio poterat minus gravis singularum sors esse. Hic est πότμος εὐτυχής. MATTH. Choro hæc verba tribuit A. Scribendum autem uno versu τίν' ἄρα—μένει.

245. τῶν Ἰλιάδων Ald. Articulum om. codices.

247. Scribendum uno versu *τοὐμὸν—Κασάνδραν*.

δὲ om. A.H. et Harl.

ἄρ' om. A.H.

250. Lectio interpolata ex editione Matthiæ remansit. Recte libri versus hos exhibent sic scriptos et divisos,

ἢ τᾷ Λακεδαιμονίᾳ νύμφᾳ δούλαν;
ἰώ μοί μοι.

Versus prior dactylicus est in dochmium exiens.

Λακεδαιμονίᾳ] Scholiasta, *παρόσον ἡ Κλυταιμνήστρα Τυνδάρεω, οὗτος δὲ Λακεδαιμόνιος.*

253. *Φοίβου*] Scribendum *τοῦ Φοίβου* ex A.H. In Ald. unus versus *ἢ τὰν—χρυσοκόμας.*

ὁ in versum proximum transfert A. Delendus videtur articulus.

254. *ἔδωκ'* codices. *δῶκεν* Ald.

ζόαν] Libri *ζωάν.*

255. *ἐνθέου*] *ἐνθέτου* cum gl. *μαντικῆς* Harl.

κόρης] *κούρης* A.

257. Scribendum uno versu *κλῇδας—στολμούς.* De metro dixi ad Androm. 826.

καὶ ἀπὸ Seidlerus. Libri *κἀπό. κλειΐδας ἀπὸ* A.H.

στεφέων] *στεφάνων* H.

259. *αὐτῇ*] *αὐτὴ* A. *αὐτὴν* Harl.

260. *δ' ὁ* Musgravius ex Harl. ut ait, ex quo Burgesius *δὲ τὸν* enotavit, quod est in Flor. In A.H. est *δὲ τὸ*, in Ald. solum *δὲ* legitur. Verba *ποῦ μοι* ex glossemate adjecta videntur, quo deleto versus est dimeter dochmiacus.

263. *ταύταν* (*ταύτην* A.) *τῷ πάλος ἔζευξεν*] Non apta hæc videtur metri forma. Delendum *ταύταν*, quod librarius addidit non animadvertens continuari Hecubæ orationem post vocabulum *τέκος* a Talthybio interruptam. Ex quo sequitur post *τέκος* vel comma esse ponendum vel interpunctionem plane omittendam.

265. *ὤμοι*] *οἴμοι* A.

266. Scribendum uno versu *ἀτὰρ—Ἑλλάνων.* De metro dictum ad Androm. 826.

ἦν] *ἢ* A.H. Flor. recte.

268. *ἔχει*] *ἔχει'* A. *ἔχειν* H.

269. *τί τόδ' ἔλακες; ἆρά μοι ἀέλιον λεύσσει;*] Ex hoc versu nonnulla exciderunt. Videtur trimeter fuisse dochmiacus.

271. τί δ' ἡ] Scribendum τίν' ἡ δὲ cum Seidlero, nisi quod ἁ potius ponendum. Metrum idem quod v. 275.

χαλκεομήτορος A.H.

χαλκεομίτορος] Legendum ex analogiæ regulis χαλκεομίτρου. Occurrit vox Pindar. Nem. 10. v. ult. Lycophron. v. 997. Confer Dionys. Halicar. p. 124. l. 36. ed. Hudson. Plutarchi Parall. p. 125. ed. H. Steph. MUSG. Conjectura metro perniciosa.

275. ἁ τριβάμονος] Ita MSS. Cotton. et Flor. [et A.H.]. Ed. Ald. ἁ ποιτοβάμονος, quod in plerisque edd. magis etiam corruptum est in φοιτοβάμονος. MSS. Steph. et Harl. ἀτριτοβάμονος, unde Barnesius fecit ἁ τριτοβάμονος, apte comparans Anthologiæ locum, ubi legitur τρίτατον πόδα βάκτρον ἀείρας. Quem injuria reprehendit Musgravius, τριτοβάμων *ex analogiæ regulis epitheton hominis baculo utentis, non ipsius baculi* esse existimans. Immo contrarium verum est. Quemadmodum τριτοστάτης est, *qui tertio loco stat*, τριταγωνιστὴς, *qui tertio loco certat*, seu *tertias certaminis partes agit*, ita τριτοβάμων erit, *qui tertio loco incedit*, quod minime homini baculum gerenti, optime baculo ipsi convenit, qui cum duobus pedibus tertio loco incedit, seu, ut recte Barnesius explicat, instar tertii pedis est. [Sic scholiasta quoque τριβάμονος intellexit.] Verum τριβάμων, *tripliciter* seu *ternis incedens*, magis in hominem cadit quam in baculum. Recepi nihilominus illud, ab optimis codd. repræsentatum, quod in talibus non nimis poetæ curiosi sunt. Vid. Lobeckius meus ad Soph. Ajac. v. 7, 8. SEIDL. Recepi τριτοβάμονος.

χερὶ] χειρὶ A.

276. δευομένα] ἴσ. δεομένα Victor.

278. δούλην A.H. Harl. et Tzetz. ad Lycophr. 1183. Aberat σ'.

281. ἰώ — | φωτὶ — | πολεμίῳ — | παρανόμῳ — | ὃς — ἐ- | κεῖσε — | ἃ — | τιθέμενος — | γοᾶσθ' — | βέβακα — | ἁ τάλαιν' — κλήρῳ Ald.

283. τε post δολίῳ om. A.H.

285. ὃς πάντα τὰ 'κεῖσ' ἐνθάδ' ἀντίπαλ' Ald. in quibus verbum deesse non posse quivis videt. Mihi simplicissimum videbatur ὁ pro ὃς cum Scaligero scribere; sed scire tamen velim, unde pro ὁ irrepserit ὅς, ad quod verbo suo destitutum aut cum participio junctum vel librarii offendere debebant. Comparari

potest locus Phœn. 186. ubi post ὃς similiter verbi tertia persona omissa est. Nimirum uterque locus anacoluthon habet, quod in oratione ab animo graviter commoto profecta non adeo mirum est. Itaque quum Phœn. l. c. dicere vellet ὃς δώσειν ἐπαγγέλλεται vel εὔχεται, indignatione abrepta Antigone omisso verbo finito solum infinitivum posuit; et hic ita dicere voluit ὃς πάντα τίθεται (non ἔθετο, nam actio est non absoluta, sed continuata, quæ de more fit) sed eadem de causa in fine posuit τιθέμενος, quasi ὁ præcessisset. At dici non posse puto ὃς πάντα τὰ ἐκεῖσε ἐνθάδε αὖθις ἐκεῖσε τίθεται. nam cum articulo pro adverbiis quietem designantibus semper adverbia motum *e loco*, non *in locum*, significantia ponuntur. Diversa sunt ᾖσσ' ἐκεῖσε, κᾆτ' ἐκεῖσε Bacch. 581. [625.] πεπλευκότα ἐκεῖσε κἀκεῖσ' Hel. 533. ubi articulus non additus. Itaque e Flor. Havn. [et A.] pro τὰ 'κεῖσ' recepi τὰ 'κεῖθεν, sed τἀκεῖθεν scribendum duxi. Τἀκεῖθεν ἐνθάδε καὶ αὖθις ἐκεῖσε τιθέναι est hominis dicendi præstigiis omnia miscentis, quæ improbaverat, defendere, quæ defenderat, improbare callentis, quod μεταβάλλειν vel μεταστρέφειν vocat Plato. vid. Heindorf ad Gorg. §. 80. MATTH. Male Scaliger ὁ: quod si voluisset poeta, in promptu erat τῷ—τιθεμένῳ scribere. Sensum verborum recte explicuit scholiasta, τὰ μὲν ἐκεῖ διαβάλλων ἐνταῦθα ἀντίπαλα τίθησιν, αὖθις δὲ ἐκεῖ πολέμια τίθησι, δηλονότι τὸ ἐνταῦθα· τοῦτο γὰρ λείπει.

288. φίλα τὰ πρότερ' ἄφιλα Seidlerus. ἄφιλα τὰ πρότερα φίλα libri.

291. ἃ] Recte delere videtur Seidlerus.

τάλαιν', ἃ] τάλαινα A.H.

προσέπεσον codices. προσέπεσα Ald.

292. σὸν om. H.

πότνα] Scribendum πότνια ex A.H.

τὰς δ' ἐμὰς τύχας] Sensus est: *quisnam meam sortem habet*, i. e. *quisnam meæ fortunæ dominus est, a quonam mea fortuna pendet?* SEIDL.

293. Distinguit hic poeta inter 'Αχαιοὺς et Ἕλληνας. Nimirum 'Αχαιοὶ erant, Trojani belli tempore, qui Lacedæmona incolebant, teste Strabone, p. 383 B. Pausania initio 'Αχαϊκῶν: Ἕλληνες vero, qui Thessaliam. Pausan. p. 103. l. 26. Fuit etiam tempus, cum Thessali quoque Achæorum nomen obtinerent, cujus rationem colligere licet ex Pausan. p. 205. l. 33. MUSG.

ἆρ'] ἄρ' A.

296. ἐς χεῖρα δούς νιν] εἰς χεῖρας δῶμεν A.H. Flor.

εἰληγμένας Heathius. quod participium apud Demosthenem legitur p. 873. Libri εἰλεγμένας. MATTH.

297. αἰχμαλωτίδων ἄγω A.H. Flor. αἰχμαλώτιδας ἄγω MSS. Stephani. αἰχμαλώτιδας λέγω Ald.

298. αἴθεται] ἵσταται A.H. Flor.

300. μέλλουσι A.H. Flor.

301. αὑτῶν Brodæus. αὐτῶν libri.

308. φέρε scholiasta legit: et sic scholiasta Aristoph. Av. 1717. Legebatur φέρω.

309. ἰδοὺ ἰδοὺ infra ante μακάριος ὁ γαμέτας in libris scripta huc transposuit Hermannus.

310. τόδ' ἱερόν] Videtur sibi insaniens Cassandra, ut antea solita fuerat, in Apollinis templo versari, quo ipso sacro loco, ipsoque deo chorum ducente, nuptias suas cupit celebrari. Cf. v. 328. SEIDL.

311. Delendum Ὑμὴν (hoc Ὑμὴν addunt A.H. Flor., om. Ald.) ὦ Ὑμέναι' ἄναξ ex loco inferiore illatum ponendaque lacunæ signa. Exciderunt enim verba quæ versui antistrophico 327. μακαριωτάταις τύχαις responderunt.

312. βασιλικοῖς λέκτροις addunt A.H. Flor., omittit Ald.

313. ἁ γαμουμένα] ἀγουμένα A. ἀγομένα H.

314. ὦ additum ex A.H.

315. ἐπεὶ σὺ] An fortasse hoc vult: quoniam tu, mater, patris semper, patriæque calamitatem luges, immemor eorum, quæ matrem facere decet in filiæ nuptiis, at ipsa saltem gaudio exultabo, quatiamque facem, cet. Et sic Bothius quoque intellexit. SEIDL.

319. τόδ' A.H. Flor. δ' Ald.

321. ἐς—ἐς A.H. Flor. εἰς—εἰς Ald. "Dicit hoc: incendo facem ad summum splendorem, i. e. ut quam maximum splendorem spargat." SEIDL.

αὐγὸν] Error typothetæ pro αὐγάν.

322. Ὑμὴν addidit Seidlerus. Pro eo διδοῦσ' est in A.H. Flor.

σοὶ] σὺ A.H. Flor. Post σὺ vel σοὶ libri addunt παρθένων ἐπὶ λέκτροις. Eadem verba post φάος desunt in A.H. Flor. Utrobique habet Ald. "Error ex eo ortus, quod bis scripserunt librarii, quæ semel scribenda erant; διδοῦσ' ὦ Ὑμέν. et διδοῦσ' ὦ Ἑκ. tum παρθ. ἐπὶ λ." MATTH.

323. δίδου δ' Seidlerus. διδοῦσ' libri.

Ἑκάτα] Speciosam Musgravii conjecturam ὦ Ἑκάβα, quam Tyrwhitto quoque approbaverat, erat, quum ego quoque veram putarem, maxime ob similes locos Phœniss. v. 346. et Iph. Aul. v. 737. Sed jam aliter statuo. Primum enim alibi quoque Ἑκάτη a nostro vocatur φωσφόρος, ut Hel. 575. et Fragm. Inc. 126; deinde, si comparaveris, quæ infra v. 445. Cassandra dicit:

στεῖχ', ὅπως τάχιστ' ἐς Ἅιδου νυμφίῳ γημώμεθα.

nostro loco inferorum numinis mentio non inepta videbitur. Mortis enim imminentis cogitatio Cassandræ semper obversabatur. Hinc διδοῦσ' malui mutare in δίδου δ'. Sensus est: *Tu vero, o Hecate, ad quam potissimum nuptiæ meæ spectant, matris mihi vicem suscipe, lumenque præbe prouti mos est in virginum nuptiis.*—Hecubæ a Cassandra non traditam facem esse, ostendit etiam infra v. 348.

παράδος ἐμοὶ φῶς· οὐ γὰρ ὀρθὰ πυρφορεῖς.

SEIDL. Hecatæ invocationem similiter explicat scholiasta. Nihilominus vera habenda est Musgravii emendatio Ἑκάβα, quam versus proximi ita non tam commendare quam postulare videntur ut non videatur de ea dubitari posse.

φάος codices. φάους Ald.

324. ἃ A.H. ἅτε Flor. ᾗ Ald.

325. ἄναγε] ἄνεχε A.H. Flor. Post χορὸν indicavi lacunam.

326. εὐὰν εὐοῖ] εὖ ἂν εὖ οἶ A. et (qui οἶ) H.

328. Indicavi lacunam, quam Hermannus duplicando ὅσιος explet non satis probabiliter, quum in versu strophico iambus legatur, non tribrachus.

329. σὺ] σοι A.H. Flor.

νιν Musgravius. νῦν libri.

331. Ὑμέναι' Seidlerus. Libri Ὑμήν.

332. Post μᾶτερ Ald. addit χόρευ', quod om. A.H.

ἄναγε πόδα σὸν] ἀναγέλασον A.H. Flor. Cotton.

333. τᾷδ' H. Vulgo τάδ'. "ἴσ. τᾷδ" Victorius.

335. Construe, βοάσατε τὸν ὑμέναιον νύμφαν, i. e. ὑμνήσατε νύμφαν. SEIDL. βοάσατε τὸν H.

337. ἰαχαῖς] Scribendum ἰακχαῖς cum Seidlero.

338. ὦ] ἔξω A.H. Flor.

339. ἐμῶν γάμων A.H.

344. λυγρὰν codices. πικρὰν Ald.

346. σ' addidit Hermannus.

349. οὐδὲ σαὶ Seidlerus. Libri οὐδέ σ' αἰ.

350. σεσωφρονήκασ' Seidlerus. ἐσωφρονήκασ' A.H. Harl. quod restituendum. ἐσωφρονήκασιν Ald. ἔσω φρονίκασιν Flor. σεσωφρονίκασιν MS. Stephani.

351. ἐσφέρετε Flor. εἰσφέρετε A.H. εἰσφέρεται Ald.

δάκρυα] δάκρυσι A.

355. πέμπε A.H. Flor. πέμπε τε Ald.

356. βιαίως] αἰσίας A.H. Flor.

εἰ A.H. Flor. οὐ Ald.

357. δυστυχέστερον] δυσχερέστερον A.H. Flor. recte.

361. ἀλλ' αὔτ' ἐάσω] Librorum lectionem ἄλλά τ' ἐάσω bene sic, ut edidimus, emendavit Musgravius, qui citat nostri Ion. 1009. et 1546. Adde infr. 1178. et Electr. 373. SEIDL.

Prætuli futurum activi ὑμνήσομεν oblatum a codd. [A.H.] Cotton. et Flor. nostroque alibi etiam usurpatum, ut paulo post, v. 400. Editiones ὑμνήσομαι. SEIDL.

365. δὲ A.H. Vulgo τε.

366. ἔνθεος—ἔξω addunt A.H. Flor. Harl. et MSS. Stephani, omittit Ald. Ex codice ab Fulvio Ursino secum communicato supplevit Victorius Var. Lect. 36, 22.

367. τοσόνδε] τὸ σὸν δέ MSS. Stephani.

368. Κύπριν A.H. Flor. et MSS. Stephani. πόλιν Ald. Ex codicis Harleiani lectione, quam cum Aldina consentire antea dixerat, Burgesius patere dicit olim scriptum fuisse καὶ Κύπριν μίαν. Quod non intelligere se fatetur Matthiæ. Mihi Burgesius hoc videtur dicere voluisse in Harl. non μίαν πόλιν, sed πόλιν μίαν scriptum esse, ex quo colligi posse Κύπριν μίαν esse legendum.

370. ἐχθίστων] Ἑλλήνων H.

376. ἔλοι (η supra) A. ἕλκοι Flor.

377. παῖδας A.H. Flor. παῖδες Ald. male; ad miseram hominum sortem describendam aptius est dicere, eos morientes liberorum suorum conspectu caruisse, quam liberos conspectu patrum privatos esse, quod potius ad liberorum infortunium declarandum valeret. MATTH.

381. ἄλλοις] Satis probabiliter Tyrwhittus emendat ἄλλως, quam emendationem non multum abfuit, quin reciperem. Vulgatum tamen ἄλλοις defendi potest, si de illis intelligas, in quorum gratiam ad bellicam expeditionem erant profecti.

Conf. etiam v. 486. cujus tamen paulo diversa ratio est. SEIDL.

τάφους A.H. Flor. Legebatur τάφοις. Conf. v. 480.

382. Construe ἐν τάφοις αὐτῶν. Pæne inversa ratione Sophocles Ajac. 1062.

ὧν οὕνεκ' αὐτὸν οὔ τις ἔστ' ἀνὴρ σθένων
τοσοῦτον ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ.

ubi αὐτὸν et σῶμα per appositionem jungenda sunt, pro αὐτοῦ σῶμα. Ceterum cum nostro loco conf. Eurip. Electr. 90. seqq.

νυκτὸς δὲ τῆσδε πρὸς τάφον μολὼν πατρὸς
δάκρυά τ' ἔδωκα, καὶ κόμης ἀπηρξάμην,
πυρᾷ τ' ἀπέσφαξ' αἷμα μηλείου φόνου.

SEIDL. Prætuli αὐτοῖς, quod est in A.H. Flor.

383. ἐπαίνου] ἔπαινον ea, quæ præcesserunt, per ironiam bene dici posse ostendit Herm. apud Seidl. sed in eo hæret, quod hæc ita dicta sint, ut si non demonstratio, sed aut gravis quædam increpatio, aut acerba irrisio præcessisset; quorum quum neutrum factum sit, non solum hunc versum, sed etiam, quæ nimis abrupte subjiciantur, σιγᾷν ἄμεινον τᾀσχρά, majorem, quam pro hujus loci ratione, animi motum prodere videri. Itaque conj. εἰ τοῦδ' ἐπ.—ἐπάξιον, Σιγᾶν - - - Hæc quidem ratiocinatio, *si hoc ita est, illud sequitur*, sedatioris mihi esse animi videtur, quam pro animi motu, quo hæc loquens affecta est Cassandra: nam hæc non sine animi motu, etsi leviore, quam quo agebatur supra v. 355, pronuntiari in aperto esse puto. Ex iis autem, quæ a v. 367. demonstraverat, in unam summam collectis, exardescere par est indignationem, quæ est in verbis ἦ τοῦδ' ἐπαίνου τὸ στράτευμ' ἐπάξιον. Sed hunc animi motum ipsa reprimit verbis σιγᾷν ἄμεινον τᾀσχρά. quæ abrupte dici non mirum, quum affectus nondum omnis sedatus sit. MATTH.

384. τᾀσχρὰ] τάσχρὰ A. Ald. τὰ 'σχρὰ H.

Aldus et antiquissimæ editiones hic atque in Hippolyti v. 505. legunt τάσχρὰ, quod utrobique mutatum est in ταἰσχρά. Immo mutandum fuit in τᾀσχρὰ ex lege analogiæ. Articulus enim, quod satis notum est, numquam eliditur, sed cum proxima aut vocali aut diphthongo facit crasin. Primam enim habent longam τᾶδικα, τἀκριβῆ, τἀμὰ et similia. Eadem lex obtinet in θὤπλα pro τὰ ὅπλα, τὤρνεα pro τὰ ὄρνεα. vid. Brunck. ad Comici Lysistrat. 277. coll. ad Av. 105. et 449.

Ubi articulo subjiciuntur diphthongi οι et αι, prior diphthongi littera cum articulo coalescit, et iota, quod necessario ob præcedentem longam etiam in pronuntiatione obscurari debuit, subscribitur. Accurate de hac re præcipit Etymologus M. p. 822. 53. ᾡπόλος ἀπὸ τοῦ ὁ αἰπόλος γίνεται κατὰ κρᾶσιν τοῦ ō καὶ ᾱ εἰς τὸ ῶ, καὶ συναιρέσει πάλιν τοῦ ō (lege ῶ) καὶ ῑ εἰς τὴν ῳ̄ δίφθογγον, ᾡπόλος (l. ᾡπόλος), ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. Τὸ δὲ ᾡπόλοι (l. ᾡπόλοι) ἀπὸ τοῦ οἱ αἰπόλοι, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῑ τοῦ οἱ ἄρθρου, καὶ κράσει καὶ συναιρέσει. Eodem pertinent ᾦνος pro ὁ οἶνος, ᾠνοχόος pro ὁ οἰνοχόος, τῳκίδιον pro τὸ οἰκίδιον. Quod litteram subscriptam attinet, conferantur etiam κᾆτα pro καὶ εἶτα, κᾦνον pro καὶ οἶνον, κῳκίαν pro καὶ οἰκίαν, ἐγῷμαι pro ἐγὼ οἶμαι, et quæ reliqua sunt hujus generis. Ad quam similitudinem etiam in Eurip. Suppl. 767. scribendum est κᾀσχύνην. Nam Marklandi κᾳ ἰσχύνην analogiæ repugnat. Atque ut in his ob antecedentem contractionem iota obscuratur, ita in χὤδωνις pro καὶ ὁ Ἄδωνις alterum alpha vi sua privatur. Nemo, opinor, provocabit ad tales crases, quas Etymologus dicit, ὑγεία pro ὑγίεια, ταμεῖον pro ταμιεῖον, Ἀπολλωνεία pro Ἀπολλωνίεια, in quibus, ut ille vere observat pag. 475. 8. coll. 468. 1. diphthongus prævalet. Postremo ne quis putet iota in τᾆσχρὰ per ecthlipsin plane ejiciendum esse, ut, Etymologo teste p. 412. 57. coll. 337. 4. et 431. 14. fit in τὠμῷ pro τῷ ἐμῷ, τἠμῇ pro τῇ ἐμῇ, ἐμωκυμόρῳ pro ἐμῷ ὠκυμόρῳ (Iliad. σ. 458. ubi v. Schol. Ven.) monendum est, ipsum Etymologum hanc ecthlipsin admittere nonnisi τοῦ ῑ μέσου ὄντος. Cf. Grammaticus in Excerptt. e cod. Paris. post Gregor. Corinth. Schæf. p. 679. XIV. Atque ex hac quidem regula necessario scribendum est χὠ, non χῳ, et ὤνδρες, non ᾦνδρες. Spiritus lenis in ὤνδρες sive ἄνδρες, ᾦνος etc. non est residuus ille ex ἄνδρες et οἶνος, ut quidam opinantur, sed indicium est craseos, siquidem vera docet Etym. M. p. 763. 9. ἰστέον, ὅτι ἡνίκα γίνεται κρᾶσις ἐν ἁρμογῇ δύο λέξεων, τίθεται κορωνίς, οἷον τὸ ἐμὸν, τοὐμόν· τὰ ἐμὰ, τἀμά· προέστη, προὔστη· πρόοπτον, προὔπτον, et quæ sequuntur. Vid. etiam Lexicon περὶ πνευμάτων in fine. Lenis enim spiritus in talibus ab aspero depellitur, ut ex Apollonii præcepto Etymologus tradit p. 641. 40. οὑμὸς—ὅτι Ἀπολλώνιος φησὶν ἐν τοῖς πνεύμασι τὴν δασεῖαν ἐπικρατεῖν, ὁ ἐμὸς, οὑμὸς, ἃ ἔπαθον, ἅπαθον. Καὶ ὅτι φησὶ τὸ ὠπόλος (scr. ᾡπόλος) δασυνόμενον καὶ ψιλούμενον συναλήλιπται. Ceterum

quod scriptum hic vides οὑμὸς et ἅπαθον, craseos signo omisso, id perspicuitatis causa fortasse Etymologus fecit, quippe qui de spiritibus hic agat, non de crasi. Quamquam nolo affirmare, constanter ubique veteres Grammaticos illam craseos notam apposuisse. cf. quæ paulo ante ex Etymol. p. 822. attulimus. Variant ea in re libri MSS. et antiquissimæ editiones. Neque major hodie inter viros doctos scripturæ constantia est. Alii scribunt ὧλλοι, ᾡπόλος, alii ὦ̓λλοι, ᾡ̓πόλος. Etiam in θοἰμάτιον craseos nota negligitur. Scribunt porro plerique χῶ, χῆ, χὤπως, sed contrario modo θοὐρμαῖον, θοὐκατεῖον. Multi utramque rationem conjungunt scribentes χὤ̓δωνις, χἀ̓νήρ etc. Brunckius tamen ad Arist. Lysistr. l. c. de contracto θὤπλα (ita enim plerumque exaratur) sic judicat: *quum aspiratio transierit in litteram θ, necesse non est, ut spiritus asper adpingatur: scribo itaque θὤπλα, quod in aliis similibus observatum.* Sed scribit tamen ille χᾦ, χᾤπως et similia. Unus Wolfius nuper contra communem usum scribere cœpit χώ, χή etc. Verum in apostropho quidem ea lex non obtinet; constanter enim scribimus νύχθ' ὅλην. Immo antiqui Grammatici quum in medio vocabulo litteram ρ cum tenui littera conjunctam spiritu leni notarent scribentes Ἀτρεὺς, καπρὸς, asperum spiritum ponebant, littera aspera prægressa, veluti θρόνος, χρόνος. Vid. Villoison. Anecdot. 2. pag. 121. Scripsisse igitur etiam putandi sunt θρέψω, θρέξομαι, licet in his littera θ jam spiritum contineat. Hinc minime inepta mihi videtur eorum ratio, qui, utroque et spiritu et contractionis signo conjuncto, scribunt χὠ', χὤ̓πως, θὤ̓πλα, θὀὐρμαῖον etc. Minorem totus hic locus difficultatem habiturus fuisset, si Grammaticis placuisset proprium quoddam a spirituque leni diversum craseos signum introducere. SEIDL.

386. πρῶτον] πρῶτα Harl.

387. ἕλοι δόρυ] Ἄρης ἕλοι A.H. Flor. ex v. 376. Sed in Flor. altera lectio adscripta.

388. γ'] δ' Harl.

393. ἀπῆσαν A.H. Flor. Harl. ὑπῆσαν Ald.

396. τοῦτ'] Scribendum ταῦτ' ex A.H. Flor.

ἵξις] ἧξις ἀντὶ τοῦ ἄφιξις ex Troadibus affert Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 99, 4.

397. χρηστὸς ἔλαθεν ἂν γεγὼς A.H. χρηστὸς γεγὼς ἐλάνθανεν Flor. χρηστὸς ὢν ἐλάνθανεν Ald.

398. δ'] τ' A.H.

399. κῆδος] κῦδος A. Flor. et, ut opinor, H.

εἶχεν] εἶδεν A.H. Flor. εἶχεν ἂν δόμοις Elmsleius. Non opus, quum præcedens μή ostendat εἶχεν pro εἶχεν ἂν dictum esse.

400. οὖν om. A.

402. δυσκλεές] δυσκλεής A.H.

404. ἦ] οὐ A.H.

409. οὐκ ἂν A.H. Flor. Legebatur οὔκουν. Lectio ab librario interpolata ἂν particulæ mensuram ignorante, de qua dixi ad Æsch. Sept. c. Th. 562.

419. φέρεσθαι] ἕπεσθαι Flor. et v. 422. φέρεσθαι, annotato ἕπεσθαι.

421. σὺ δ' ἦν καίσε (sic) A. σὺ δ' οὖν κἂν οὔ σε H.

χρήζῃ H. χρήζει A. χρήζοι Ald.

422. ἕπεσθαι A.H. Flor. et MSS. Stephani. φέρεσθαι Ald. ex v. 419.

424. ἦ] ἡ A.

425. Notam interrogationis, quæ in Ald. erat post ἔν, recte post ὑπηρέται transtulit Seidler. Ordo enim est: τί ποτε οἱ ὑπηρέται ἔχουσι τοὔνομα (i. e. ὀνομάζονται) κήρυκες; sed sensum rectius declaravit Hermann. *Cur præcones vocantur, qui servi dicendi erant,* λάτρεις? Pro τοὔνομα Harl. τἀμά. MATTH.

429. ἡρμηνευμένοι] Male interpres: *explicata*. Vertendum simpliciter: *edita*. Confer Phœn. v. 480. MUSG.

431. νιν] μιν H.

432. χρυσὸς] Imitatur Plutarchus Vit. p. 438. ed. H. Steph. χρυσὸν ἔδειξαν τὰς συμφοράς. MUSG.

433. δέκα γὰρ ἀντλήσας ἔτη] Hic enumerat decennales Ulyssei errores, qui in Homeri Odyssea singulatim describuntur. BARN.

δόξει] δείξει H.

ἀντλήσας] ἐκπλήσας A.H.

435. Ante hunc versum quædam excidisse manifestum esse dicit Heath. Nullam esse lacunam censet Seidler. modo ne post πάτραν plene interpungatur: ordinem enim esse ἵξεται πάτραν δέκα ἀντλήσας ἔτη, οὗ δή etc. Ita οὗ ad δέκα ἔτη ἀντλ. retulisse et pro particula temporis accepisse videtur, *quo tempore*, quod an fieri possit, dubito: nec dici potest *quo tempore Charybdis fretum occupat*. Potius dicendum in verbis δέκα

ἀντλ. ἔτη ἵξεται μόνος πάτραν inesse significationem errorum Ulyssis, et ad hos, si non diserte memoratos, at cogitatos tamen referri οὗ, *solus patriam veniet, decem annis peractis et longis erroribus exantlatis, quibus eo deferetur, ubi Char. habitat.* In fine Ald. Flor. πέρας. MSS. Steph. Harl. [A. et] Havn. πέτρας. MATTH.

436. Ald. ὠμοβροςορειβάτης, unde Canter. ὠμόβρος (i. e. ὠμόβορος) τ' ὀρειβάτης, rectius Scaliger. ὠμοβρὼς τ' ὀρειβάτης. MSS. Steph. Harl. ὠμοβόρος τ' ὀρειβάτης, (quod probat Pierson. Veris. p. 66. deleto τ') commemorata etiam altera lectione ὠμόφρων τ' ἐπιστάτης, quam habent [A. et] Flor. Havn. MATTH. Scribendum ὠμόφρων τ' ἐπιστάτης.

437. λίγυστις χ' ἡ H.

μορφώτρια A.H. Flor. et MSS. Stephani. μορφάτρια Harl. et Ald.

438. θ' A.H. Vulgo δ'.

ἁλμυρᾶς A.H. Flor. ἁλμυρά Ald. "ναυάγια θαλάσσης hic esse videntur *naufragia in mari facta*, non *fragmina navium fractarum*." MATTH.

439. λωτοῦ τ' ἔρωτες.] Vid. Od. ι', 94 sqq. MATTH.

441. Ald. ὡς δὴ συντεμῶ. δέ pro δή [A.] Flor. Havn. [A. et] Havn. etiam συντέμω, recte, ne futurum pro conjunctivo ponatur. MATTH.

442. [A. et] Havn. καὶ ζῶν ἐς ᾅδην, omisso εἴσ'. ἐς ἅδην etiam Flor. (e quo sic enotatum εἴσ' ἐς ᾅδου] ἐς ᾅδην, ut in eo etiam εἴσ' omissum esse videatur) Vict. MATTH.

444. Flor. ἐξανθίζω, quod unde ortum sit, monstrat [A. et] Havn. ἐξαντλίζω. MATTH.

445. Porson. Adv. p. 263. γαμούμεθα. quo alludit [A. et] Havn. γαμώμεθα. Eadem de causa Hermann. στεῖχ' ὅπως τάχιστ' ἐς Ἅιδου· νυμφίῳ γημώμεθα. Equidem non video, quomodo Cassandra Talthybio dicere possit, στεῖχ' ὅπως τάχιστ' ἐς Ἅιδου, et nolim verba ἐς Ἅιδου a sqq. separari, in quibus ἐς eventum significare videtur, *sponso nubamus, quo fiet, ut eum ad inferos dejiciam.* Minus recte Seidler. hanc locutionem comparat cum κατ' Ἄργος ἁ γαμουμένα v. 313. et εἰς τύρανν' ἐγημάμην v. 476. Ita interpungi possit: στεῖχ' ὅπως τάχιστ'· ἐς Ἅιδου νυμφίῳ γημώμεθα. Sed vix opus. MATTH.

446. ἥ] ἧ A.

447. σεμνόν τι A.H. Flor. Harl. τι σεμνὸν Ald.

πράσσειν A.H. πράττειν Ald.

ἀρχηγέτα A.H. Flor. Vulgo στρατηλάτα.

448. τοι] τι H.

νεκρὸν] νεκρῶν A.

γυμνάδ' A. γυμνὰ δ' H. γυμνά θ' Harl. γυμνάν θ' Ald.

451. μοι om. H.

452. ἐκλέλοιφ'] ἐκλέλοιπα δ' A.H.

453. ὡς ἔτ' οὖσ' ἁγνὴ χρόα] Quomodo se Cassandra adhuc castam affirmat, cum in prologo, v. 69. et 70. Neptunus et Minerva irati inducantur ob violationem, quam ex Ajace perpessa erat Cassandra? BARN. Nulla hic poetæ culpa. Fuit enim vetus mythologorum traditio, Ajacem Locrum Cassandram e fano Minervæ vi abstraxisse, sed stuprum cum ea non patrasse. Diserte hoc affirmant Philostratus in Heroicis, et Tzetzes in scholiis ad Ante-Homeric. v. 125. Ambigue loquuntur, præter nostrum, Virgil. Æneid. 2. Lycophron v. 375. MUSG.

455. ποῦ] ποῖ A.H. Flor.

τὸ om. H.

ποῖ] ποῦ A.H. Flor.

457. 'Ερινὺν A. Vulgo 'Ερινννῦν. 'Ερινῦν (i. e. 'Ερινύων), qua forma in Iphigenia Taurica aliquoties usus est Euripides, retinendum videbatur Buttmanno.

458. Recte Hermann. δακρύσῃς μηδέν matri dici monet, ut in parenthesi, χαῖρε etiam ad patriam et fratres et patrem referendum esse. MATTH. δακρύσῃ A.

460. ἥξω] ἥκω A.H.

463. πέδον A.H. Flor. Cotton. ᾅδην Ald. ᾅδου Harl.

πίτνει] Libri πιτνεῖ.

464. ἀντιλήψετ' A.H. Flor.

ἣ] ἡ Hermannus.

μεθήσετ' A.H. Flor. μεθήσεσθ' Ald.

465. πάλιν] δέμας A.H. Flor.

466. Χριστ. πάσχ. 1031. ἐᾶτε μ' οὔτι φίλα μοι τὰ μὴ φίλα, monente Burgesio. τὰ μὴ φίλα in universum valet ἃ ἂν μὴ φίλα ᾖ, οὔτοι φίλα, si ad certum hominem, h. l. Hecubam respicias. Bacch. 448. ὅ τι γὰρ μὴ χρεὼν οὔτοι χρεὼν Παθεῖν, ubi Elmslei. comparat Hec. 279. οὐ τοὺς κρατοῦντας χρὴ κρατεῖν, ἃ μὴ χρεών. MATTH.

472. ἐξᾆσαι] Videtur vox esse lugubri cantilenæ, quam lætæ, convenientior. Plato Phædone, c. 35. θρηνοῦντας τὸν θάνατον

ὑπὸ λύπης ἐξᾴδειν. Plutarchus de Arione: ἐξᾷσαι δὲ καὶ τῷ βίῳ τελευτῶν καὶ μὴ γενέσθαι κατὰ τοῦτο τῶν κύκνων ἀγενέστερος. Op. Mor. p. 280. ed. H. Steph. MUSG.

474. ἦ μὲν τύραννος Elmsleius ad Soph. Œd. T. 588. Legebatur ἦμεν τύραννοι. ναὶ μὴν τύραννος Victorius.

κεἰς] Scribendum κἀς.

476. οὐκ] οὔκουν H.

ἄλλως om. H. ἀλλ' om. A.

ἀριθμὸν ἄλλως] Vide Ruhnken. ad Timæum p. 199. 283. MATTH.

477. οὓς Τρῳὰς MSS. Stephani. Vulgo οὐ Τρῳάς. οὓς Τρῳὰς dictum pro οὓς οὐδὲ Τρῳὰς οὐδ' Ἑλλ. Vid. Schæfer. ad Lamb. Bos. p. 776. sq. MATTH.

480. τ'] δ' A.H.

τύμβον] Scribendum τύμβοις ex A.H.

483. ἐφ' ἑρκείῳ] ἐφερκίῳ A. et Victor. ex Flor. ut videtur. ἑρκείῳ Hermannus. Libri ἑρκίῳ.

484. θ' ἁλοῦσαν A.H. et MS. Stephani. θανοῦσαν Ald.

485. ἐς] Recte εἰς Ald.

489. Ut hic in appositione ponitur nominativus, sic Heracl. 72. βιαζόμεσθα καὶ στέφη μιαίνεται, Πόλει τ' ὄνειδος καὶ θεῶν ἀτιμία. Hel. 986 sq. κεισόμεσθα δὲ νεκρὼ δύ' ἑξῆς τῷδ' ἐπὶ ξεστῷ τάφῳ, ἀθάνατον ἄλγος σοί, ψόγος δὲ σῷ πατρί. MATTH.

490. Ἑλλάδ' εἰσαφίξομαι A.H. Flor. εἰς δόμους ἀφίξομαι Ald. Solum εἰσαφίξομαι habet Harl.

491. τῷδε συμφορώτατα Ald. Correctum ex A.H. Flor. et MS. Steph.

493. κλεῖδας φυλάττειν A.

τεκοῦσαν] θ' addit H.

495. ῥυσοῖσι A.H. Harl. ῥυσσοῖσι Ald.

βασιλικῶν ἐκ δεμνίων, ut Soph. Trach. 284. ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον. Herod. 1, 87. ἐκ δὲ αἰθρίης τε καὶ νηνεμίης συνδραμέειν ἐξαπίνης νέφεα. Cf. Blomfield. gloss. Agam. 873. MATTH.

496. τρυχηρὸν—εἱμένην codices. τρυχηλὸν—εἱμένη Ald.

498. γάμον] γάμων A.

500. σύμβακχε codices. σύβακχε Ald.

504. θήλεια] Scripsisse videtur θηλειῶν. HERM.

507. χαμαιπετῆ] χαμερπτῆ A. χαμερπῆ H. Verbis στιβάδα χαμαιπετῆ et πέτρινα κρήδεμνα locum solitarium designat, ubi se

lacrimis et mœrore conficiat, ut recte Musgr. Sic etiam v. d. in *Quarterly Review* 5. p. 179. qui ad Niobes mortem respici monet. MATTH.

514. ἐπικήδειον scholiasta. Libri omnes ἐπιτήδειον.

ἐπικήδειον est ex emendatione Barnesii pro ἐπιτήδειον. Hesychii glossam ἐπικήδειον, ἐπιθανάτιον, citat Burges. Cf. Franck. Callin. p. 125 sqq. Ceterum ἀμφί h. l. usurpatum esse videtur, ut in initiis hymnorum et aliorum carminum poni solet, Ἀμφί μοι Ἑρμείαο φίλον γόνον ἔννεπε, Μοῦσα, Ἀμφὶ Διώνυσον — — μνήσομαι. et jungenda esse ἄεισον ᾠδὰν ἐπικήδειον Ἴλιον. MATTH.

516. ἰαχήσω] Scribendum ἰακχήσω cum Seidlero.

517. ἀπήνας A.H. Vulgo ἀπήνης. Scholiasta, ἀλληγορικῶς τὸν ἵππον τὸν δούρειον, τέσσαρας βάσεις ἔχοντα. ἀπήνην γὰρ τὸν ἵππον καλεῖ.

518. ὀλόμαν Musgravius. Libri ὀλοίμαν.

519. ἔλιπον] ἔλειπον A.

520. Vulgo χρυσεοφάλαρον. Correxit Seidler. Paulo ante pro οὐράνια Havn. οὐρανία. οὐράνια βρέμων *alte fremens*, quia ipse altus erat, vel omnino *immensus*, ut simulacro tributum dicatur, quod proprie ipsi equo convenit. MATTH.

523. ἀπὸ πέτρας σταθείς] Sic Homerus: στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου. Iliad. ξ'. v. 154. Noster Phœniss. v. 1238. προὐπηρξ' ἀπ' ὀρθίου σταθεὶς πύργου. Helen. v. 1591. ἐκ δὲ ταυρείου φόνου Ἀτρέως σταθεὶς παῖς. Plutarchus: ὁ Λαμπρίας ἐκ παραβύστου καθήμενος—ἠρώτα, p. 1097. ed. H. Steph. MUSG. ἀπὸ πέτρας σταθείς non est simpliciter pro ἐπὶ πέτρᾳ, sed respicitur ad ἀνεβόασε, quia ἀναβοᾶν ἐκ vel ἀπὸ τόπου dicitur, ut in locis a Musgr. allatis omnibus. Vid. Gramm. Gr. §. 596 c. Itaque comma delendum post λεώς v. 524. πέτρας [A. et] Flor. Havn. πέτραν Ald. MATTH.

525. ἀνάγετε] ἄγετε A.H.

527. νεανίδων] Scribendum νεανιῶν cum Bothio.

532. Interpolata sunt verba πεύκᾳ ἐν οὐρείᾳ (οὐράνια H.), quæ non respondent versui strophico 513. ἄεισον ἐν δακρύοις. nisi illa transponas ἐν δακρύοις ᾆσον, quod parum probabile.

535. δώσων] Notent tirones generis enallagen. Δώσων enim pertinet ad γέννα Φρυγῶν, quam masculam sibi cogitavit poeta, in mente habens λαὸς vel tale quid. SEIDL.

θεᾷ] θέα A.H. Flor. Id est θέᾳ. Quod interpretatur scholiasta.

536. χάριν] καὶ χάριν A.H. Harl.

ἀμβροτοπώλου] Ald. *ἄμβροτα πώλου*, in quo Barnes. *ἄμβροτα* nota *ὑφ' ἓν* cum *πώλου* jungendum existimabat, *ἄμβροτα-πώλου*. [*ἀμβροταπώλου* A. Scholiasta, *ἀμβρότα*: *ὡς ἱππότα, ἵν' ᾖ ἀμβρότου πώλου*.] Musgr. correxit *ἀμβροτοπώλου*, ut hoc pro *ἀμβρότου πώλου*, et *πῶλος* de dea dictum sit. Exempla quidem, quæ et ipse et Seidlerus adscripserunt, e serioribus petita sunt, eique constructioni ansam fortasse ea dedit, quam, diversam tamen a nostra, illustravi ad Hipp. 67. Sed sic jam Pind. Nem. 1, 92. *ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν* dixit pro *ὀρθὸν μάντιν*, Soph. Phil. 1338. *Ἕλενον ἀριστόμαντιν*. Sed *ἄζυγος ἀμβρότου πώλου* de dea dictum paulo ineptius videtur: rectius Hermann. vertit *divini equi donum*. et equus est *ἄζυξ*, *currui non junctus*. *χάριν πώλου* dictum, quia *τὸν πῶλον ἐχαρίσαντο τῇ θεᾷ*, ut Bacch. 504. *τὰν Διονύσου χάριν οἴνας* i. e. *οἴναν ἂν Διόν. ἐχαρίσατο*. Ita comma etiam delendum post *δώσων*, ut *χάρις* duplici significatione accipiatur, *χάριν διδόναι τινί*, et *χάριν πώλου*. Vid. ad Iph. T. 552. *Ut deæ gratum munus darent, donum divini equi*. MATTH.

537. Ald. *κλωστοῦ δ' ἀμφιβόλοι- | σι λαΐνοισι νεὼς ὥς*. *λινέοισι* pro *λαΐνοισι* Canter. Commel. Barn. Sed Flor. *καὶ κλωστοῦ ἀμφιβόλοις λίνοισι ναὸς ὡς εἰς*. Sic etiam Victor. Havn. nisi quod hi *καὶ* omittunt, in Havn. ad præcedentem versum relatum. *ἀμφιβόλοις λίνοισι ναός* etiam Harl. *λίνοισι* MSS. Steph. E codd. lectione pro *ὡς* dedi *ὡσεί*. MATTH. *κλωστοῦ δ' ἀμφιβόλοις | λίνοισι ναὸς ὡς εἰς* A.

539. *δάπεδα*] *πέδα* H.

φόνια] *φοίνιά τε* A.H. *φόνιά τε* Flor.

541. *ἐν* A.H. Vulgo *ἐπί*.

546. Lenting. p. 81. ad *κρότον ποδῶν* aliquod verbum *ἔξωθεν ληπτέον* dicit, quod cum saltatione conveniat. At *μέλπειν* non minus cum saltatione, quam cum cantu convenit. MATTH.

547. *βοάν τ'*] *τε* post *βοὰν* deleri velim, et *ἀνὰ κρότον ποδῶν* interpretari *comitante pedum strepitu*. MATTH.

ἐν] *ἐνὶ* A.H.

549. *μέλαιναν αἴγλαν* de luce fumo involuta, nigricante, accipio, qualis est tædarum. Sic etiam Victor. V. L. 26, 12. qui comparat cum *atro lumine* Virg. Æn. 7, 458. Mira ratio est Seidleri, de locutione *νυκτὸς αἴγλαν*, quæ nec hic nec Soph. Phil. 830. legitur, disputantis, et explicantis, *splendorem qualem nox habet*, i. e. *nullum splendorem sed tenebras*. An igitur

hanc explicationem huc etiam referri voluit, ut *μέλαινα αἴγλα* esset nullus splendor, sed tenebræ. Num igitur *παμφαὴς* (*τὸ πάντα φωτίζον* Hesych.) *σέλας πυρός tenebras* diffundere dicatur? an tenebras, quales sunt ignis et facis, i. e. lucem? Herm. in notis MSS. vertit: *jam dederat lumen obscuram lucem apud obdormiscentes*; quo lectionem *παρ' ὕπνῳ* probare se significat. MATTH. Scholiasta, Ἐνὶ δόμοις δὲ παμφαὲς σέλας—Τὸ δὲ σέλας τοῦ πυρὸς τὴν μέλαιναν αἴγλαν δέδωκε τῷ ὕπνῳ. ὅ ἐστι· τὴν μέλαιναν κατάστασιν τῷ ὕπνῳ. ἔδωκε τὸ πῦρ ἀντὶ τοῦ διεδέξατο ἡ νὺξ τὸ πῦρ. σβεσθέντος γὰρ αὐτοῦ ἐκοιμήθησαν. οἷον ἐπὶ τῶν λαμπάδων καιομένων ἐκοιμήθησαν. ἰδίως δὲ αἴγλην εἶπεν τῆς νυκτὸς τὸ φῶς. Apparet ex his scholiastam versu proximo legisse ut in A.H, Harl. et, ut opinor, Flor. legitur, *ἔδωκεν ὕπνῳ*, non quod Ald. exhibet ex conjectura correctoris, ut videtur, *ἔδωκεν παρ' ὕπνῳ*. Sed comparatio versus strophici 530. qui est ithyphallicus *δόλιον ἔσχον ἄταν*, ostendit *ἔδωκεν* quoque non esse ab Euripide scriptum, sed a grammatico additum. Ex quo colligimus totum hoc *ἔδωκεν ὕπνῳ* supplementum esse grammatici lacunam explentis. Quo deleto signa lacunæ ponantur.

551—559. Hæc in duo versus contrahenda, priorem *ἐγὼ—ἀνὰ*, alterum *πτόλιν—ἐπτοημένας*.

554. *Ἄρτεμιν* delendum esse vidit Seidlerus.

555. *φοινία* A.H. Harl. Vulgo *φονία*.

558. *ἔβαλλε* Seidlerus, et sic, ut videtur, A. *ἔβαλε* vulgo. *ματρὶ*] *μητρὶ* A.H.

560—564. Horum versuum metrum ex iambo et penthemimere trochaico est compositum.

560. *λόχου*] Ex equo insidioso. BARN.

562. *ἀμφιβώμιοι* A.H. Flor. *ἀμφὶ βωμοῖσι* Ald.

565. *νεανίδων*] Scribendum *νεανιῶν* cum Bothio. *καράτομον ἐρημίαν νεανιῶν* solitudinem dicit quæ efficitur viris juvenibus in bello cæsis.

566. *κουροτρόφον* A.H.

567. *δὲ* additum ex A.H. Flor.

πένθη] Scribendum *πένθος* ex A.H. Flor.

568. *τήνδ'*] *τὴν* A.H.

569. *πορθμευομένην* A.H. Vulgo *πορθμευομέναν*.

570. *εἰρεσίαν μαστῶν* intelligo motum mammarum alternis surgentium et subsidentium, *das Wogen der Brüste*. In curru

autem ipso cum matre sedet Astyanax, ad pectus ejus reclinatus. MATTH.

572. ἀπήνης] Aut ἀπήνας scribendum cum Seidlero, aut δύστανε et Φθιώτας in versibus proximis in formas vulgares sunt mutanda, quod minus probabile videtur.

578. ὤμοι Seidlerus. Libri ἰώ μοί μοι.

παιᾶν] παιὰν A. et Flor.

579. αἰαῖ] Libri αἶ αἶ αἶ αἶ. Correxit Seidlerus.

580. ὦ Seidlerus. Libri ἰώ.

582. βέβακ' Seidlerus. βέβακεν libri.

583. τλάμων] τλᾶμον H.

Ἑκ. φεῦ δῆτ' ἐμῶν κακῶν. Ἀνδρ. οἰκτρά γε τύχα. Ἑκ. πόλεως. Ἀνδρ. ἃ καπνοῦται. μόλοις— A.

585. πόλεος Seidlerus. πόλεως libri.

586. πόσις Seidlerus. Libri πόσι.

587. βοᾷς] τί βοᾷς H.

588. σύ τοι—Ἅιδου Andromachæ tribuit A.

σύ τοι Musgravius. Legebatur σύ τ' (τε A.H) ὦ. Alloquitur Hectorem.

λῦμ'] Idem quod λύμη, *pernicies*, ut apud Æsch. Prom. 696. SEIDL.

δή ποθ' Seidlerus. δέ ποθ' Ald. δέσποθ' A.H. Harl. δέσποτ' Vict. Scribendum δή ποτ' ἁμᾶν.

589. πρεσβυγενὲς] Hectorem liberorum Hecubæ natu maximum fuisse diserte docent Theocrit. 15. v. 139. Herodot. p. 158. Wessel. MUSG. Voce πρεσβυγενής hoc significatu utitur Homerus Iliad. λ'. 249. πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης. Hesychius πρεσβυγένεια, παλαιοτέρα γένεσις. Nec officit locus Cratini Excerpt. Grot. 493. ubi χρόνος dicitur πρεσβυγενής, tempore enim nihil prius natum putatur. SEIDL.

Πριάμῳ Musgravius. Libri Πρίαμε.

κοίμισαί μ' ἐς Ἅιδου.] Male vulgo κόμισαί μ' εἰς ᾅδου. Soph. Ajac. 831.

καλῶ θ' ἅμα
πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι.

coll. ejusd. Electr. 509. et Trach. 1041. et nostri Hippol. 1387. De personarum ratione in hoc extremo carmine conf. de Verss. Dochm. p. 247. et 319. SEIDL.

590. In toto hoc loco et versuum et personarum ratio apud

Aldum confusissima est. Ut, quæ infra moniturus sum, melius intelligantur, totum locum, ut in Aldina legitur, adscribam:

XO. οἴδε πόθοι μεγάλοι.
'EK. σχέτλια τάδε πάσχομεν ἄλγη.
XO. οἰχομένας πόλεως. 'EK. ἐπὶ δ' ἄλγεσιν ἄλγεα κεῖται
εὐφροσύναισι θεῶν.
ὁ δὲ σὸς γόνος, ἔκφυγεν ᾅδαν,
ὃς λεχέων στυγερῶν χάριν,
ὤλεσε πέργαμα
Τροίας· αἱματόεντα δὲ θεᾷ
παρὰ Παλλάδι σώματα νεκρῶν
γυψὶ φέρειν τέταται.
ζυγὰ δ' ἤνυσε δούλια Τροία.
'EK. ὦ πατρὶς, ὦ μελέα,
καταλειπομέναν σε δακρύω.
XO. νῦν τέλος οἰκτρὸν ὁρᾷς·—
'EK. κᾀγὼ δόμον, ἔνθ' ἐλοχεύθην·
XO. ὦ τέκν', ἔρημος πόλις· ἁ μάτηρ
ἀπολείπεθ' ὑμῶν.
'EK. οἷος ἰάλεμος, οἷά τε πένθη,
δάκρυά τ' ἐκ δακρύων καταλείβεται
ἁμετέροισι δόμοις· ὁ θανὼν δ' ἐπι-
λάθεται ἀλγέων ἀδάκρυτος.

Plerosque hos versus heroicos esse viri docti dudum intellexere; sed de personarum distributione diversi diversa sentiunt. Primum notatu dignum est, universam partem priorem usque ad verba δούλια Τροία a cod. Harl. soli choro tribui. Et sane unius illa personæ esse dubitari vix potest: utrum chori, an Andromachæ, illud quærendum est. Nam Hecubæ quidem, quæ aperte compellatur, nullæ hic partes sunt. Choro si assignentur, legendum certe erit σχέτλιαι, v. 590. quod, cur Hecubam solam compellet chorus, nulla causa apparet. Sed vel sic verba, quæ paulo post leguntur, ὅτε σὸς γόνος ἔκφυγεν ᾅδαν, ob eandem causam aliquid offensionis habent. Si mecum Andromachæ tribuas, neque mutandum quidquam est, neque offensio ulla relinquitur. Atque, quum proxima oratio aperte ad Hecubam pertineat, probabile est, etiam Andromacham hic quædam habuisse. Denique, si totius loci nexum spectaris, senties, hic satis iniquo loco chori personam inferri. Andro-

macha et Hecuba, ultimum jam se invicem visuræ, spectatorum oculos averterant, neque eas par erat post primas statim exclamationes tacere, sed ad sedatiorem querelam paulatim descendere debebant. Hanc demum recte excipit chorus dicto illo communi, v. 604.

ὡς ἡδὺ δάκρυα τοῖς κακῶς πεπραγόσιν.

SEIDL. Versus 590—595. choro tribuunt Harl. et Havn. Havn. chori etiam notam omittit v. 599. et Hecubæ v. 600. In Vict. v. 590. 'Ανδρομ. est pro 'Εκ. tum verbis ὅ τε σὸς γ. v. 592. præfigitur Χο. καὶ ἐμὸν δόμον - - v. 597. [ante νῦν] 'Ανδρομ. pro 'Εκ. MATTH. 590. οἶδε πόθοι μεγάλοι choro, reliqua Andromachæ tribuit A. Idem 597. Χο. νῦν—. 'Εκ καὶ ἐμὸν—. Χο. ὡς ἡδὺ—.

590. σχετλία Seidlerus. Libri σχέτλια.

591. κεῖται] κεῖνται A.H. Flor.

592. δυσφροσύναισι A.H. Flor. Harl. εὐφροσύναισι Ald.

ὅτε AH. Flor. ὁ δὲ Ald. "ὅτε est pro ἐξ οὗ." MATTH. Recte Musgravius locum explicandum esse vidit ex Andromachæ, v. 293. seqq. ad quem locum scholiastes: κατ' ὄναρ γὰρ θεασαμένη ἡ 'Εκάβη, ὅτι λαμπάδα ἐγέννησεν, ἅμα τῷ τεχθῆναι τὸν 'Αλέξανδρον ἐδυσφόρει καὶ εἴρετο τοὺς μάντεις. Οἱ δὲ ἔφασκον, χρῆναι τὸ τεχθὲν φονεῦσαι. 'Η δὲ ἐξέθηκε αὐτὸ, μὴ τολμῶσα φονεῦσαι.—Rem extra dubitationem ponit infra v. 920.

δεύτερον δ', ἀπώλεσεν
Τροίαν τε κἄμ' ὁ πρέσβυς, οὐ κτανὼν βρέφος,
δαλοῦ πικρὸν μίμημ', 'Αλέξανδρόν ποτε. SEIDL.

ἔκφυγεν] ἔφυγεν A.H. Harl.

594. θεᾷ παρὰ Παλλάδι] Ad simulacrum Palladis in ejus templo Trojano. BOTH.

595. τέταται] τέτακται A.H. Flor.

ζυγὰ—ἥνυσε] Sophocles: ἐξανύσειν κακὰν μοῖραν. Ajac. v. 944. ἀνύσειν ᾆδαν, ibid. v. 614. Eurip. ἤνυσαν τὸν ᾆδαν, Supplic. v. 1152. MUSG.

598. Ald. κἀγὼ δόμον [A. et] Flor. Havn. καὶ ἐμὸν δόμον, quod recepi, ut suppleatur καὶ ἐμὸν δόμον καταλειπόμενον δακρύω, verba autem νῦν τέλος οἰκτρὸν ὁρᾷς *tu o patria*, media interposita sint. MATTH.

599. ἐρημόπολις Seidlerus. Libri ἔρημος πόλις. Simile compositum ἐρημόκομος comparat Seidlerus.

μάτηρ ἀπολείπεται A.H. ἁ μάτηρ ἀπολείπεθ' Ald.

601. καταλείπεται MSS. Stephani.

602. δόμοισιν A.H.

603. Probabilis Dobræi conjectura est ἀδάκρυτος delendum, præcedentem autem versum addito ἀλγέων hexametrum esse faciendum.

604. πεπραγόσι A.H. Flor. Cotton. πεπονθόσι Ald. et Stobæus 122, 4.

605. ἢ] ἁ A.

606. ὅς ποτ'] ὁππότ' A.H.

609. τὸ Elmsleius ad Heracl. 168. Libri τά.

611. τοσάσδ'] τοιάσδ' A.H. Harl.

614. ἄλλος τις Αἴας] Ita Agamemnonem vocat, quod, sicut Ajax Oilei, ita nunc et ipse raperet Cassandram. Sic Virgil. Æn. 89.—Alius Latio jam partus Achilles. BARN. Conf. v. 70.

617. Ald. οὔτ' ἀριθμός ἔστι μοι Κακῶν. κακῶν γάρ. Flor. κακῶν. κακὸν γάρ. Harl. [A. et] Havn. et X. Π. 42. κακῷ κακὸν γάρ. MATTH.

619. In hoc ipso posita est indignitas rei, quod ἀψύχῳ νεκρῷ immolata est. MATTH.

622. αὐτὴν A.H. Flor.

κἀποβᾶσα] ἀποβᾶσα A.

624. προσσφαγμάτων A.

628. Ald. τὸ βλέπειν τῷ κατθ. Alterum habent Harl. Havn. et Stobæus 121, 2. τὸ βλέπειν τὸ κατθανεῖν A.

629. Hunc versum, in Ald. omissum, habent [A.] Flor. Harl. Havn. [et scholiasta.] Quum vero Andromache Hecubam τεκοῦσαν vocare non posset, Musgrav. emend. ὦ μῆτερ, οὐ τεκοῦσα, κ. λ. conjectura inepta: nam alia est ratio loci Ion. 1344. Mihi versus h. l. suspectus videtur, et ex alia fabula adscriptus. Nam quod Musgrav. dicit, Andromachen Hecubam multo seniorem alloquentem minus decore orationem ab ἄκουσον ordiri, ex nostris moribus ductum est. Nihil certe honoris causa præfata Hecuba in cognomine fabula v. 770. Agamemnonem sic alloquitur ἀλλ' ὧν περ οὕνεκ' ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ, Ἄκουσον. MATTH. Valde diversum est quod ex Hecuba exemplum affert Matthiæ. Videtur excusari posse ὦ μῆτερ ὦ τεκοῦσα, quum facile intelligatur matrem dici non Andromachæ, sed Polyxenæ. Fatendum tamen est et hoc aliquid

absurdi habere, quum nihil addatur quod ad Polyxenæ personam spectet, et illa verba κάλλιστον λόγον et τέρψιν ineptissime esse delecta. Quæ si audivissent spectatores, non potuissent non exspectare Andromacham lætum aliquem rei insperatæ nuntium Hecubæ esse allaturam, nec satis habituram ea exponere, quæ consolari fortasse poterant Hecubam, minime vero exhilarare. Quamobrem vereor ne uterque versus sit ejiciendus, licet alterum agnoscat Stobæus, seculi sexti scriptor, de quo idem mihi dicendum est quod in caussa simili dixi ad Hecubæ v. 1185.

630. ἐμβάλω A.H. ἐμβαλῶ Ald. et Stobæus 120, 1. Quod revocandum.

631. Ad hunc locum respicit Plut. Mor. p. 109 F.

633. Recte Wyttenbach. ad Plutarch. p. 733. negativum οὐδὲν et ad ἀλγεῖ et ad ᾐσθημένος referendum dicit, quod genus constructionis frequentius esse in aientibus enunciatis, in negantibus perrarum. Sic jam Æm. Portus, etiam Burges. Cf. ad Orest. 403. Phœn. 520. Andr. 962. MATTH.

635. ἀλᾶται τῆς πάροιθ' εὐπραξίας nihil aliud esse potest nisi *aberrat a felicitate, ea privatus est, caret*, ut εὐφροσύνας ἀλᾶται Pind. Ol. 1, 94. Sed addito ψυχήν, *in animo caret felicitate* inest simul significatio *desiderii* et *ægritudinis*. Fortasse vero ad cognatum etiam vocabulum ἀλαίνειν respexit. MATTH.

636. Vict. præfigit 'Ελ. Flor. ἐκείνη δ' ὅμως ὡς οὐκ - -. ἐκείνη σ' ὁμοίως ὡς οὐκ A.

637. Havn. τέθνηκ' οὐδέν.

638. Ald. ἐγὼ δὲ τοξεύσασα, τῆς τ' εὐδοξίας λαχ. πλ. quod explicari potest, τοξεύσασα τῆς εὐδοξ. λαχοῦσά τε. Sed lenior fit oratio deleto τ', quod omittit [A. et] H. MATTH. Delendum τ'.

640. X. Π. 536. γυναικί, quod præfert Pierson. Sed vix tanti est auctoritas Pseudo-Gregorii, ut eam in textu constituendo sequamur. MATTH.

εὑρημένα] Scribendum ηὑρημένα.

642—651. Totus hic locus, quamquam, quod singulas sententias attinet, Euripide satis dignus, magnopere tamen vereor, ne ab Euripide non sit profectus. Quem si vel concedam Euripidis esse, illud certe persuasissimum habeo, huic eum nexui primitus non potuisse destinatum esse. Sed inest etiam

vox non tragica εἰσεφρούμην. Verbum φρεῖν cum compositis suis vulgari sermoni est proprium, quo, si recte memini, nemo tragicorum usus est. Deinde, quod illi πρῶτον μὲν in sequentibus respondeat, frustra quæras, nec ipsa illa locutio, ἔνθα κἂν προσῇ κἂν μὴ προσῇ, ψόγος γυναιξὶν, offensione caret. Postremo vide, quam egregie, omisso hoc loco, sententiæ coëant:

ἃ γὰρ γυναιξὶ σώφρον' ἔσθ' εὑρημένα,
ταῦτ' ἐξεμόχθουν Ἕκτορος κατὰ στέγας.
καὶ τῶνδε κληδὼν εἰς στράτευμ' Ἀχαϊκὸν
ἐλθοῦσ' ἀπώλεσέν με.

SEIDL. Primaria sententia est: πρῶτον μὲν—ἔμιμνον ἐν δόμοις. ἔνθα v. 642. ad ea spectat, quæ animo jam cogitata postea demum verbis exprimit, ἐν τῷ οὐκ ἔνδον μένειν, ut sæpe relativa ad ea referuntur, quæ sequuntur. Tum dicendum erat αὐτὸ τοῦτ' ἐφέλκεται Κακῶς ἀκούειν τὸ οὐκ ἔνδον μένειν, sed eadem est constructio, quam ad Iphig. T. 592. illustravi. Injuria autem totum hunc locum 642—651. etsi sententias contineat, Euripide satis dignas, tamen ab Euripide non esse profectum, certe huic nexui non potuisse destinatum esse censet Seidler. Quod de voce εἰσφρεῖν, tragicis ignota, dixit, falsum esse ipse postea ad El. 1028. ingenue fassus est. Quod vero post πρῶτον μέν non sequitur ἔπειτα, neminem morabitur, qui meminerit, quam sæpe utriusque linguæ auctores post *primum* omittant *deinde*. Est vero quod huic respondeat v. 656. Ita nihil video, quod nexui loci non conveniat. Agnoscit eos etiam [scholiasta et] auctor X. Π. v. 540. MATTH. Frustra Seidlero repugnare videtur Matthiæ de his versibus quos omnis cogitandi dicendique ratio non ab Euripide scriptos, sed ab recentiore aliquo declamatore adjectos esse arguit. εἰσφρεῖν, ἐπεισφρεῖν et ἐκφρεῖν etsi non aliena sunt ab usu Euripidis, mire tamen dictum est ἔπη εἰσεφρούμην.

645. πόθον παρεῖσ' Matthiæ edidit ex Pseudogregorio v. 542. Revocandum quod in libris est παρεῖσα πόθον, quod scriptor ille transposuisse videtur ut pedem vitaret trisyllabum.

646. τε om. A.H. et Pseudogregorius.

648. ἐξήρκουν] ἐξήσκουν MS. Stephani in marg.

650. ἀμὲ] ἅ με libri. Pseudogregorius 547. οἷς μ' ἐχρῆν νικᾶν κόρας.

651. Deleatur μ' a Barnesio illatum.

652. Ἀχαϊκὸν in ed. Hervag. secunda positum est, con-

sentientibus, ut videtur, codicibus. Ἀχαϊϊκὸν Ald. quod revocandum.

659. μισήσομαι] μιγήσομαι Harl.

660—667. Hi versus mihi quidem non melioris esse notæ videntur quam quos Seidlerus paullo ante notavit 642—651.

662. αὐτὴν, ἥτις] Sic Iphig. 1014. ἢν δ' αὐτὰ μὴ πράσσωμεν ἃν ἐγὼ θέλω. Cf. Gramm. §. 472. 11. MATTH.

665. ἕλκει] Scribendum ἕλξει ex A.H. Flor. Harl.

668. Ἕκτωρ H.

669. γένει] σθένει Harl.

674. ἔχει] ἔχειν A. Harl.

675. ὄλεθρος] ὄλεθρον A.H. Flor.

682. γραφῇ] γραφὴν A.H. Flor. Harl. sed γραφῇ scholiasta. Conf. Hippol. 1005.

δ' ἰδοῦσα codices. διδοῦσα Ald.

686. ἄντλον εἴργων] *Sentinam exhauriens* post Portum recte vertit Elmsleius ad Heracl. 169. MATTH.

ναὸς] νηὸς A.H.

687. Pro ἐνδόντες τύχῃ Lenting. e X. Π. 624. corrigit, ἐνδόντες φορᾷ Etym. M. φορὰν δὲ ἔλεγον οἱ Ἕλληνες τὴν τύχην. Idem comparat Ovid. Metam. 2, 184 sqq. MATTH.

688. Havn. παρῆσαν. X. Π. 626. παρῆκαν. MATTH.

691. γάρ om. Harl. Pro οὐκ [A. et] Havn. οὐκ, etiam X. Π. 629. νικᾷ γὰρ ὡς οὐκ ἐκ θεῶν δεινὸς κλύδων. MATTH.

693. μὴ] Scribendum γὰρ ex A.H. Flor. Harl.

σώσῃ] Scribendum σώσει ex H.

695. σῶν] τῶν Harl.

696. φίλους] φίλος A.H.

698. Τροίᾳ A.H. Harl. Τροίας Ald.

ἵν' εἴποτε A.H. Harl.

699. ἐκ σοῦ codices. ἐξ οὗ Ald.

Ἴλιον] Scribendum ὕστερον ex A.H. Flor. Harl.

702. Ἀχαϊκὸν A.H. Revocandum Ἀχαϊϊκὸν ex Ald.

704. Scholiasta, μήποτε οὐχ ὁ Ταλθύβιος, ἀλλ' ἄλλος τις ταῦτα λέγει. καὶ γὰρ οὐ λάτριν (v. 702.), ἀλλ' ὀνομαστὶ τὸν Ταλθύβιον καλεῖν εἴωθεν. Talthybium tamen esse probabiliter colligi potest ex anapæstis 777—784.

706. Πελοπιδῶν] Agamemnonis et Menelai. BARN.

707. ἄρχει] ἄρχῃ Ald. ἀρχὴ A.H. Harl.

711. αὐτὸν] αὐτοῦ A.H.

713. *Laudo verecundiam, præterquam si fausta nuncies:* qui enim fausta nunciat, eum non opus est αἰδεῖσθαι, sed eum, qui mala, tristia, molesta affert. Ex eo vero, quod Talth. veretur mandata exponere, colligit Androm. eum mala afferre. Harl. λέγειν κακά. κακά etiam [A. et] Flor. Havn. MATTH.

714. κτενοῦσι codices. κτείνουσι Ald.

σὸν] τὸν A. et Ald.

720. δεῖ] Scribendum δεῖν cum Jacobsio.

721. γενέσθω A.H. Harl. Vulgo γενέσθαι.

723. ἰσχύειν] ἰσχύσειν A.H.

727. οὕνεκ' A.H. ἕνεκ' Ald.

728. οὐδ' ἐπίφθονόν σε χρή Ald. σε δρᾷν duo MSS. Musgr. e quibus unus est Harl. teste Burgesio, [A.] Flor. Havn. Omnes hi infinitivi pendent e βούλομαι, non sunt pro imperativis, nec ab omisso δεῖ pendent, ut accepit Seidler. MATTH.

729. 'Αχαιοῖς] 'Αχαιῶν A.H.

ῥίπτειν A.H. Vulgo ῥιπτεῖν.

730. ᾧ H. Harl. Vulgo ὧν, in quo consentit A.

737. ἀπώλεσεν A.H. Flor. Harl. Cotton. ἀποκτενεῖ Ald.

738. τοῖς ἄλλοισιν H.

742. Libri σφάγιον et τέξουσ' ἐμόν. σφαγεῖον dedit Barnes. At σφαγεῖον pro σφάγιον vix alibi legitur: nam de Æsch. Ag. 1100. vid. Blomfield. gl. 1060. nec ex Eurip. El. 804. certi quidquam effici potest. Quod vero τέξουσ' ἐμοί conjecit Seidler. vereor ut conveniat. Neque enim *sibi* parere commode dici potest, quæ hostibus victimam parit. Idem Elmsleio visum ad Med. 764. not. k. Itaque satius erat, vulgatam relinquere. [τέξουσ' ἐγὼ Reiskius, recte fortasse.] Fortasse tamen nomen proprium ad aliud vocabulum pro interpretamento adscriptum pro illo irrepsit. (de quo genere vid. Elmslei. ad Med. 56. 560. not.) Nam si scribas, οὐχ ὡς σφάγιον ἐχθροῖσι δὴ τέξουσ' ἐμοῖς, et metro et sensui satisfacias. Cf. El. 609. 676. MATTH.

743. 'Ασιάτιδος A.H. Flor.

746. ὡσεὶ] ὡς H. Harl.

εἰσπίτνων] Libri εἰσπιτνῶν. Scribendum ἐσπίτνων.

747. κλεινὸς A.H. Harl.

754. σπαργάνοισι pro σπαργάνοις σε A.H.

755. Idem versus Med. 1030.

756. οὔποτ' Stephanus. εἴποτ' libri.

757. πρόσπιτνε A. Harl. et, ut opinor, H. πρόσπιπτε Ald. πρόσπτυε Flor.

ὠλένας] ὠλέναις A.H.

763. Similiter Soph. Œd. C. 1323 sq. ἐγὼ δ' ὁ σὸς, κεἰ μὴ σὸς, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ Πότμου φυτευθεὶς, σός γέ τοι καλούμενος. MATTH.

764. ὅσα τε γῆ A.H. Flor. Cotton. ὅσσα γῆ Ald. ὅσα γῆ Harl.

765. γ'] σ' A.

ἐκφῦσαι vel ἐκφύσαι A.H. Harl. ἐκφῦναι Ald.

769. καὶ additum ex H. et Harl. Non habet A. Probabilis Hermanni conjectura est ἀλλ' ἄγετε, φέρετε, ῥίπτετ'.

771. δυναίμεθ' ἂν A.H. Harl. δυναίμεθα Ald.

773. ναῦν] ναῦς A.H. Flor. recte fortasse: conf. v. 1047.

777. sqq. vulgo Andromachæ tribuebantur, quæ scenam post v. 774. reliquerat. Talthybio eos assignavit Tyrwhitt. MATTH.

πρόσπτυγμα A.H. Harl. πρόσφθεγμα Ald.

778. Hunc versum om. A.H. Harl.

781. τοιάδε A.H. Harl. Cotton. τοιαῦτα Ald.

783. ἡμετέρας e conjectura Tyrwhitt. pro ὑμετέρας. Pro ἀναιδείας Harl. Havn. ἀναιδείᾳ. (Havn. ι subscr. om.) quod præstat. [ἀναιδείᾳ A.] In vulgata lectione quisque jungat ἀναιδείας τῆς ἡμετέρας, in quem errorem se ab ipso poeta inductum esse ægre feret. Supplendum ἢ, ὅστις μᾶλλον φίλος ἐστὶν ἀναιδείας, ἢ τῆς ἡμ. γνώμης, cujus constructionis vix aliud exemplum suppetat. ἀναιδείᾳ μᾶλλον φίλος ἐστὶν τῆς ἡμ. γν. pro ἢ τῇ ἡμετερᾷ γν. dictum esset ut Soph. Œd. C. 567 sq. τῆς ἐς αὔριον οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας. Cf. Gramm. Gr. §. 454. Sed μᾶλλον τῆς ἡμετ. γνώμης esse videtur pro ἢ ἐγὼ γιγνώσκω δεῖν, ut Herod. II, 18. τὸ ἐγὼ τῆς ἐμῆς γνώμης ὕστερον ἐπυθόμην, pro ὕστερον ἢ ἔγνων. MATTH.

785. μογεροῦ] μονογενοῦ A.H. Flor. μονογενοῦς Harl.

789. κόπους] Ita dedi ex conjectura. Vulgo κτύπους contra metrum. Æschyli Choëph. 21. ὀξύχειρι σὺν κόπῳ, ubi alii habent σὺν κόπτῳ, alii σὺν κύπτῳ vel συγκύπτῳ. Supra v. 623.

ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρόν.

Conf. Arist. Ran. 1268.

δύο σοι κόπω, Αἰσχύλε, τούτω. SEIDL.

795. μελισσ. — | ὦ — | περικ. — | τᾶς — | ὄχθοις — | πρῶτον — | οὐράνιον — | λιπαραῖσι — | ἔβας — | συναρ. — | Ἴλιον — | πόλιν— | τοπάροιθ'—Ἑλλάδος Ald.

796. ἕδραν] ἕδρας A.H.

797. ἐπικεκλημένας Ald. Correctum ex A.H. Harl. συγκεκλημένας Flor. "ἐπικεκλιμένας, *vicinæ*, ut λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισσίδι, Hom. Il. ε'. v. 709. πόντῳ κεκλιμένην, Apollon. Rhod. lib. 1." MUSG.

ἱεροῖς ἵν' A.H. Flor. Harl. ἱεροῖσιν Ald.

799. Ἀθάνα] Ἀθάνας A.H. Harl. Non mirum autem librarios scripsisse Ἀθάνας, quum γλαυκῶπις Ἀθ. iis nota esset. Cum γλαυκᾶς ἐλαίας Herm. comparat Pind. Ol. 3, 23. γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας. MATTH.

800. λιπαραῖς A.H. Harl. λιπαραῖσι Ald. Scribendum λιπαραῖσί τε cum Seidlero.

802. ἔβας Seidlerus. ἔβας ἔβας libri.

τῷ additum ex A.H. Harl.

συναριστεύσων] Scribendum συναριστεύων A.H. Harl.

ἅμ' om. A.H. Flor. Harl. Est igitur a correctore metrico additum, qui fortasse ποτ' potius supplere debebat.

Ἀλκμήνας A.H. Vulgo Ἀλκμήνης.

806. ἀφ' Ἑλλάδος ab inepto interpolatore assuta esse metrum docet. Elmslei. ad Herm. Suppl. 277. conj. ἀπ' οἴκων. et ἀπ' ex Harl. commemorat Burges. Quum ad sensus integritatem nihil desit, vix expleri poterit lacuna. MATTH. Mihi non solum ἀφ' Ἑλλάδος, sed etiam ὅτ' ἔβας ab interpolatore additum videtur. Quibus additamentis ejectis, πάροιθεν est scribendum ex A.H. et quinque syllabarum lacuna notanda.

809. εὐρείταο A. Harl. εὐρείτα sine iota subscripto Ald.

πρυμνᾶν] πρύμναν A.H.

812. νεῶν A.H.

814. δὲ additum ex A.H. Flor. Harl. et MSS. Stephani.

τυκίσματα] Utitur hac voce Lycophron. Alex. v. 349. quem locum citat Hemsterhusius ad Polluc. 10. 147. Explicat Tzetzes per κατασκευάσματα. Hesych. τύκω, ἑτοιμάζω, ad quam glossam Sopingius comparat Polluc. 7. 125. τύκοι, ἀφ' ὧν καὶ τὸ τυκίζειν. Cf. nostri Hercul. Fur. 945.

φοίνικι κανόνι καὶ τύκοις ἡρμοσμένα.

SEIDL. τυκτίσματα A.H. Harl. κτίσματα Flor.

815. πυρὸς codices. πυρὸς δὲ Ald.

πνοᾷ] βοᾷ A.H. Flor. Harl.

ἐπόρθησε A.

817. δυοῖν πιτύλοιν puto denotare *binos assultus*, strepitu, qui ex assultu oritur, pro ipso assultu posito. Additur δὶς rei illustrandæ causa. Sensus: *Bis vero* (i. e. nunc, et olim, duce Hercule) *et binis assultibus* (quæ verba geminam Trojæ expugnationem respiciunt) *cruenta evertit hasta muros*, etc. HEATH.

819. Ald. δαρδάνας. Δαρδανίας [A.] Flor. Havn. περί *circa* cum genit. illustravit Schæfer. ad Dion. Hal. p. 351. Sic jam Od. ε΄. 68. ἡδ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο Ἡμερίς. MATTH.

φονία] φοινία A.H.

820. μάταν] μάτην A.H.

ἐν H. Vulgo εἰν, quod est in A. In Ald. duo versus, quorum alter ab εἰν incipit.

821. Λαομεδόντιε A.H. Λαομεδόντειε Ald. De Ganymede videnda scholiastæ annotatio.

825. ἁ — | πυρὶ — | ἠϊόνες —οἰ- | ωνὸς — | αἱ μὲν — | αἱ δὲ — | ματέρας — | τὰ δὲ — | γυμνασίων —βεβᾶ- | σιν — | χάρισι— | καλλιγ.— | Πριάμοιο— | Ἑλλὰς—αἰχμά Ald.

γειναμένα Τροία libri. Τροία delevit Musgravius.

826. ἠϊόνες δ' A.H. Harl. Aberat δ'.

829. ἰαχοῦσ' Seidlerus. ἴαχον A.H. Harl. et MS. Stephani. ἴσχον Ald.

οἷον δ' ὑπὲρ οἰωνὸς Seidlerus: οἷον οἰωνὸς ὑπὲρ libri.

830. τεκέων Stephanus. τέκνων A.H. Flor. Harl. τοκέων Ald.

831. εὐνὰς Seidlerus. Libri εὐνάτορας.

αἱ δὲ παῖδας A.H. Flor. ἁ δὲ παῖδας Ald.

835. Scribendum uno versu βεβᾶσι—θρόνοις, pariterque in antistropho v. 855.

836. Conjunge χάρισι τρέφεις, i. e. *lætitia alis*. SEIDL.

840. ὃς τὰ codices. ὃς παρὰ Ald.

Δαρδάνια libri. Restitui Δαρδάνεια, qua forma utitur Lycophr. 1257. καὶ Δαρδανείων ἐκ τόπων ναυσθλώσεται.

846. οὐκέτ' ὄνειδος A.H. Harl. οὐκ ἐς ὄνειδος Flor. ὄνειδος οὐκέτ' Ald.

847. τὸ δὲ τᾶς Seidlerus. Libri τὸ τᾶσδε.

849. Ἀμέοας] Idem quod Ἀοῦς. Tzetzes ad Lycophron.

v. 18. τὸν Τιθωνὸν τοῦτον σύνευνον ἔσχεν ἡ Ἡμέρα. iterumque ἡ Ἡμέρα—σύνευνον τοῦτον ἔσχε. Adde Pausan. p. 101. l. 9. MUSG.

φίλιον codices. φίλας Ald.

853. ἔχουσα, quasi præcessisset ἁμέρα pro τὸ τᾶς ἁμέρας φέγγος. Ἡμέρα autem intelligitur Ἠώς, cujus maritus Tithonus vocatur τεκνοποιὸς ἐκ τᾶσδε γᾶς πόσις. MATTH. Vid. schol.

τᾶσδε] τάδε A.H.

854. θαλάμοις A.H. θαλάμοισιν Ald.

857. πατρίᾳ] πατρίδι A.H.

863. καὶ στράτευμ' Ἀχαϊκόν] Nullam hic lacunam esse intelliget qui verba recte intellexerit. Hæc autem Menelai mens est. Hicce ego Menelaus sum, multa perpessus ego exercitusque Achivorum. Negligentius enim et quasi præteriens addit καὶ στράτευμ' Ἀχαϊκόν, quicum ista omnia pertulerat, non profecto solus. Hæc autem verba fefellerunt interpretes, quod ea conjungerent cum illis ὅδ' εἰμί. Non ad illa vero, sed ad postrema πολλὰ μοχθήσας ἐγώ referenda sunt. Quæ loquendi species Græcis usitatissima. Vide Helenæ v. 1094. αὐτοῦ μέν'· ἢν γάρ καί τι πλημμελές σε δρᾷ, τάφος σ' ὅδ' ἂν ῥύσαιτο φάσγανόν τε σόν. Ubi non ad αὐτοῦ μένε referri potest φάσγανόν τε σόν: gladius enim nusquam non eam servaturus erat: sed ad proximum tantum ῥύσαιτο. Ibidem v. 1164. δισσοὶ δέ σε Διόσκοροι καλοῦμεν, οὓς Λήδα ποτὲ ἔτικτεν, Ἑλένην θ' ἣ πέφευγε σοὺς δόμους. Electra v. 85. δειν' ὑπ' Αἰγίσθου παθών, ὅς μου κατέκτα πατέρα, χἠ πανώλεθρος μήτηρ. Qui loci huic nostro simillimi sunt. L. DINDORF.

Ἀχαϊκόν A.H. Ἀχαιϊκόν Ald. quod revocandum.

864. οὐχ ὅσον δοκοῦσί με] I. e. οὐ τοσοῦτον ὡς δοκοῦσί με. MATTH.

867. οὖν om. Harl.

δέδωκε] ἔδωκε A. Harl.

869. Λάκαιναν] τάλαιναν A.H. Flor. Harl. Quod recte correxisse videtur qui Λάκαιναν posuit.

871. ἄξων] ἄξω H.

873. ἐξεμόχθευσαν A.H. Harl.

875. Ἀργείαν] Ἀργείων A.H. Harl.

879. ὅσων codices. ὅσοι Ald.

τεθνᾶσ' Heathius. τεθνᾶσιν libri.

880. εἶα] εἷα A.

882. οὔριοι] οὔρειοι H. Harl.

883. πνοαὶ A.H. πνοιαὶ Ald.

886. νοῦς A.H. Flor. et scholiasta. νοῦ Ald. "Huc fortasse respexit Cicero Tusc. 1, 26. *Ergo animus, ut ego dico, divinus est, ut Euripides audet dicere, deus.* (Cf. de N. D. 1, 11.) et alii, quos commemorat Valcken. diatrib. p. 238. e quorum locis versum, si diis placet, Euripideum procuderunt, ὁ νοῦς γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐν ἑκάστῳ θεός. Cf. Wyttenb. Bibl. cr. 3. 1. p. 18. 3. 4. p. 68." MATTH.

887. προσευξάμην Havn. pro προσηυξάμην. Themistii p. 196. ed. Hard. locum βαίνοντι διαφόρους κελεύθους ex hoc loco correxit Toup. Em. in Suid. I. p. 137. Hunc locum citat Plut. Mor. p. 173. et 1007 C. ut notavit Valck. ad Phœn. p. 9. eodem respexit Plotinus p. 440 B. γινομένων ἁπάντων ἀψόφῳ κελεύθῳ κατὰ δίκην, ἣν οὐκ ἐστὶ φυγεῖν οὐδενί, citante Wyttenbach. ad Plut. de s. num. vind. p. 17. τὰ ante θνήτ' omittit Havn. MATTH.

890. κτενεῖς A.H. Harl. κτανεῖς Ald.

892. ἀνδρῶν ὄμματ' A.H. ὄμματ' ἀνδρῶν Ald.

893. δ' οἴκους] δόμους H. et Harl., non A.

896. ἐστίν· ἐν A.H. Flor. Harl. ἐστί· πρὸς Ald.

898. στυγουμένη A.H. Flor. Harl. μισουμένη Ald.

901. ἀλλ' ἅπας] ἀλλὰ πᾶς A.H.

905. κτενεῖν Stephanus. κτενών Flor. κτενῶ A.H. κτανών Ald.

910. μηδαμῶς] μηδαμοῦ A.H. Harl.

912. μάθη] μάθης H.

914. ἴσως μὲν κἂν εὖ A. "ἴσως μὲν οὖν εὖ Harl. Sic etiam Havn. qui μέν bis habet." MATTH.

916. οἶμαι codices. οἶδα Ald.

917. Recte videtur cepisse constructionem Heathius. "Distinguendum, inquit, post ἀντιθεῖσ', et iterum post σοῖσι, ut constructio sit, ἀμείψομαι τοῖς σοῖσι (scilicet λόγοις) ἀντιθεῖσα τἀμὰ καὶ τὰ σὰ αἰτιάματα. *Tuæ orationi respondebo, opponens sibi ex adverso et meas et tuas criminationes*, i. e. quæ ego tibi et quæ tu mihi velut crimina mutuo imputamus." Fallitur tamen idem vir, quum Brumœum secutus putat, hæc ad Hecubam dirigi. Tum enim poeta dixisset ἰοῦσαν, non ἰόντα. Nec convenit in proximo versu ἥδε. SEIDL.

921. κἄμ' ὁ Burgesius. κἀμὲ libri.

927. Ἥρα δ' Burgesius. Ἥρα θ' libri.

Ἀσιάδ'] Ἀσίας A.H. Harl. et Tzetz. Exeg. in Il. p. 40. Conf. Ion. 1356.

930. ὑπερδράμοι Tzetza l. c. Libri ὑπεκδράμοι.

932. θεὰς] θεὰ A.H. Harl.

οὑμοὶ γάμοι ὤνησαν] οἱ 'μοὶ γάμοι ὤνησαν A.H. Flor. Vulgo οὑμὸς γάμος ὤνησεν.

933. κρατεῖσθ'] Id est κρατεῖσθε, non κρατεῖσθαι.

935. ἃ δ'] ἅρ' A.H. Harl.

εὐτύχησεν] Scribendum ηὐτύχησεν. "Verte: *quibus vero rebus Græcia secundam fortunam adepta est, iisdem ego pessumdata sum.*" MATTH.

936. Harl. προσθεῖσα pro πραθεῖσα.

937. κάρᾳ Barnesius. κάρα Ald.

938. τἄμποσὶν A.

940. θεὸν] θεῶν A.H.

946. φρονοῦσ' ἐκ δωμάτων Bothius. φρονοῦσ' ἐκ δόμων A.H. Harl. Legebatur φρονοῦσά γ' ἐκ δόμων.

951. ἔνθεν δ'] ἐνθένδ' A.H.

957. ἐφεῦρον] Scribendum ἐφηῦρον.

960. Δηΐφοβος] Post occisum a Philoctete Paridem frater Deiphobus Helenam uxorem suam fecit. De hoc autem Deiphobi Helenæque conjugio hæc Homeri scholiastes: Ἀλεξάνδρου τοξευθέντος ὑπὸ Φιλοκτήτου, Πρίαμος τὸν Ἑλένης γάμον ἔπαθλον ἔθηκε τῷ ἀριστεύσαντι κατὰ τὴν μάχην. Δηΐφοβος δὲ, γενναίως ἀγωνισάμενος, ἔγημεν αὐτήν. Tzetzes in Lycophronem hos versus citat et prolixius illustrat. De hac re vide Virgilium, Æn. 6. v. 524. Et scholiastes ad Eurip. Androm. 228. Helenæ maritos enumerat, Θησέα, καὶ Μενέλαον, Ἀλέξανδρον καὶ Δηΐφοβον. BARN.

961. Insolens quidem est illud ἐνδίκως-δικαίως, sed fortasse ita defendi possit, ut ἐνδίκως θνήσκειν ad mortem in universum spectare, δικαίως θνήσκειν ob mortem a Menelao infligendam dicas, *quomodo juste occidar, et quidem a te?* MATTH.

963. τὰ δ' οἴκοθεν κεῖνα est εὐμορφία, quam commemoravit v. 929. 936. Hæc ἐδούλευσεν ἀντὶ τοῦ νικητήρια λαβεῖν. MATTH.

965. σοι codices. γὰρ Ald.

966. πάτρᾳ] πάτραν A.H. Harl.

969. ταῖς om. A.H. Harl.

970. ἔνδικα] ἐνδίκως A.H. Flor.

974. 'Αθήνας codices, nisi quod 'Αθάνας Flor. εὐθύνας Ald. δουλεύειν] δουλεύσειν H.

975. παιδιαῖς A.

976. πρὸς] ἐπ' A.H. Flor.

977. ἔσχ' A.H. Harl. ἔσχεν Ald.

978. λάβοι Hermannus. λάβῃ libri.

979. 'Αθάνα Seidlerus. Vulgo 'Αθηνᾶ. θηρωμένη A.H. Harl. Vulgo πειρωμένη.

981. μὴ 'μαθεῖς] μὴ ἀμαθεῖς A. Scribendum μάμαθεῖς.

982. οὐ addidit Seidlerus.

984. ξὺν παιδὶ] ξυμπαιδὶ A.

985. σ' Hermannus. Legebatur γ'.

987. εὐπρεπέστατος Harl.

988 *Tuus ipsius animus, viso eo, te ad amorem pellexit,* itaque *fecit id, quod tu Veneri tribuis, locum Veneris apud te tenuit.* MATTH.

990. in Havn. præponitur ὡραῖον. In Arist. Rhet. 2, 23. ubi hic versus citatur, aliæ edd. ἄρχης θεά, aliæ ἀρχὴ θεᾶς, aliæ ἄρχει θεᾷ. MATTH. ὡραῖον illud fortasse ex γνω. corruptum, quo γνώμη vel γνωμικὸν in codicibus significari solet.

De etymologia nominis 'Αφροδίτη vid. schol.

991. ὃν γ' εἰσιδοῦσα] Legebatur ὃν εἰσιδοῦσα. ὃν ἰδοῦσα A. ὃν σύ γ' ἰδοῦσα H. Harl.

995. τὴν Φρ. πόλιν ἤλπισας κατακλύσειν δαπάναισιν videtur esse *sperabas te Trojam sumtibus tuis obruturam*, ita ut sumtibus tuis non amplius sufficeret. MATTH.

996. σοι et ταῖς σαῖς τρυφαῖς ἐκ παραλλήλου posita.

998. Ald. παῖδα φῂς ἄγειν. σ' post φῂς inseruit Schæfer. melet. p. 132. not. 89. quod confirmatur cod. Havn. qui φῂς (β) παῖδα (α) σ'. Hinc fluxit etiam lectio Harlei. παῖδα φῂς γ' ἄγειν, ubi Burg. γ' in σ' mutavit. MATTH. φῂς ἄγειν A.

1001. *Quum frater tuus adhuc viveret, necdum inter astra versaretur.* MATTH. τ' om. A.

οὐ κατ' ἄστρα πω] Nondum erant tunc denati Castor et Pollux, nec in astra relati, et in signo Geminorum positi. Dicuntur autem hi juvenes fratres, qui et ob φιλαδελφίαν erant insignes, ut olim sororem Helenam a Theseo raptam, vastatis

Aphidnis Atticis, reportarant, sic nunc Paridem navigio persecuti, mari obiisse tempestate obruti; et hinc tamen in cœlum relati nautis tempestate periclitantibus opem ferre; nempe, cujus et ipsi olim tantopere eguerunt. Alii Castorem in certamine cum Lynceo et Ida occubuisse; Pollucem illius gratia semimortuum et per vices tantum mortem cum illo mutasse. De qua re vide Homeri scholiasten ad Iliad. γ'. v. 243. et scholiasten Theocriti in Idyll. κβ'. Διόσκουροι dicto; item Ovid. Fastorum 5. in fine; item Propert. 1, 2. BARN.

1003. Hesychius, ἀγωνία: παλαίστρα. Εὐριπίδης δὲ Τρῳάσιν πόλεμον.

1005. Μενέλεων H.

1009. τἀρετῇ] τῇ ἀρετῇ A.

1012. ποῦ] ποῖ A. πῇ H.

1014. τὸν] τὸ A.

1016. οἱ δ' A.H. οἶδ' Ald.

1017. Ἀχαϊκὰς A.H. Ἀχαιϊκὰς Ald. quod revocandum.

1018. πέμψω] πέμπω A.

1021. προσκυνεῖσθαι] Adoratio Persarum et barbararum gentium nota est. Euripid. Orest. v. 1522. Προσκυνῶ σ', ἄναξ, νόμοισι Βαρβάροισι προσπεσών. Lucian. Πλοῖον, ἢ Εὐχαί, p. 941. Ἀλλὰ τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι, καὶ ὑποκύψας ἐς τὸ Περσικὸν προσκυνῶ σε, περιάγων ἐς τοὐπίσω τὼ χεῖρε, τιμῶν τὴν τιάραν ὀρθὴν οὖσαν καὶ τὸ διάδημα. Hæc autem adoratio erat e longinquo, ut colligendum est ex ejusdem Nigrino, p. 20. BARN.

1026. κρᾶτ' ἀπεσκυθισμένην] Ἀποσκυθίσαι κυρίως, τὸ ἀποτεμεῖν τὸ ἐπὶ κεφαλὴν δέρμα σὺν θριξί· καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἀποκεῖραι. Phavorinus. Hinc Cœlius Rhodiginus Lection. Antiqu. 18. c. 24. "Ab hisce (i. e. Scythis) porro Ἀποσκυθισμόν dicimus, videl. cutis in capite cum capillis abscissionem, ludibrii causa: quod illis quandoque calamitatum magnitudine contigisse, animadvertimus." De rasis autem capitibus in luctu vid. Joh. Kirchmann. de Funer. Roman. 2, 14. BARN.

1029. οἷ] ᾗ H.

1033. ἀξίως A.H. ἀξίως τε Ald.

1034. κ' ἀφελῶν H.

1035. ψόγον additum ex A.H. Flor. Harl. "ψόγον τὸ θῆλύ τε accipio per ἓν διὰ δυοῖν dictum pro ψόγον τῆς θηλύτητος.

Nam etiam τὸ θῆλυ per se est *crimen mollitiei*. Vid. ad Or. 491. Locutionem ἀφαιρεῖσθαι πρός τινος alibi non observavi. MATTH.

1039. ἐνεῖται A.H. Harl. et fortasse Flor. ex quo ἐσεῖται enotatum. αἰνεῖται Ald.

1040. τ' A.H. δ' vulgo.

1042. πρός σε Matthiæ. πρὸς σὲ libri et hic et alibi non raro.

1045. πρὸ κείνων] πρὸ 'κείνων A.

1047. νεῶν] νεὼς A. Conf. v. 773.

1050. πάροιθ' A.H. Flor. Harl. Vulgo πάρος γ'.

1051. οὐκ ἔστ'] οὐδεὶς Aristoteles Rhet. 2, 21. et Eudem. 7, 2.

1052. Hunc versum Hecubæ continuant A.H. Harl. "Recte Grotius,

H. Amator omnis, quod amat, hoc constans amat.
M. Prout animus horum, quos amamus, vertitur.

Quod igitur Hecuba dicit, quemcunque, qui amaverit, facile in pristinum amorem relabi, hoc ita tantum Menelaus concedit, ut pendere id dicat ab ejus, quæ ametur, ingenii ratione. SEIDL.

1053. ἔσται δ' ἃ] ἔσται γ' ἃ Harl. ἔσται τάδ' ἃ A.H. Flor.

1054. ἐς] Recte εἰς Ald.

1056. κατθανεῖν H, supra scripto σωφρονεῖν.

1058. τῆσδ'] τῆς A.H.

1060—1065. Duo versus, prior οὕτω—'Αχαιοῖς, alter ὦ Ζεῦ—ἱράν. pariterque in autistropho 1071—1076.

1065. ἱράν Heathius. Libri ἱεράν.

1068. καταρυτα Seidlerus. Libri κατάρρυτα.

ποταμίᾳ A.H. Harl. ποταμείᾳ Ald.

1070. De miraculo hic loquitur poëta, quod sic describit Pomponius Mela 2. c. 18. *Ipse mons* (Ida) *orientem solem, aliter, quam in aliis terris solet adspici, ostentat. Namque ex summo vertice ejus speculantibus*, pæne a media nocte *spargi ignes passimque micare, et, ut lux appropinquat, ita coire ac se conjungere videntur*, etc. Confer Diod. Sic. lib. 17. c. 7. Lucret. de Rer. Nat. 5, 662. MUSG.

θεράπναν A.H. Flor. Harl. et MS. Stephani. θεράπαιναν Ald.

1073. τε παννυχίδες θεῶν addunt codices, omittit Ald.

1075. σελᾶναι] Malim plenilunia intelligere, quam cum Brodæo νουμηνίας. vid. Alcestid. 450. MUSG. Scholiasta, Ἀμφιβόλως ἔχει. πότερον κατ' ἐνιαυτὸν διὰ τὸ δωδεκασέληνον εἶναι τὸν ἐνιαυτόν· ἢ δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ μῆνα. λέγουσι δὲ ἔνιοι καὶ τὰ πέμματα σελήνας διὰ τὸ λευκὰ εἶναι καὶ περιφερῆ. σελήνας δε .. ἱδρύεσθαι. δύναται οὖν λέγειν ἐκ δώδεκα πεμμάτων θυσίαν. Inepte interpretati sunt qui πέμματα intellexerunt.

1076. συνδώδεκα Barnesius. Libri σὺν δώδεκα.

1078. ἕδρανον A.H. Flor. ἕδραν Ald.

ἐπιβεβῶς Seidlerus. Legebatur ἐπιβεβηκώς.

1079. αἰθέρα] Si Hesychii glossa, αἰθέρα: ἐμπυρισμόν. ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι. Εὐριπίδης Τρῳάσιν, quod Albertio visum est, huc spectat, mirus est grammatici error. Etymologum M. 33. 9. non intelligo, sed Triclinius ad Ajac. 1192. ineptit. SEIDL. Secutus est Hesychius Didymi opinionem, de qua scholiasta, ὁ Δίδυμος τὸν ἐμπυρισμὸν ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι.

τ' ἐμᾶς πόλεος Hermannus. Libri τε πόλεως.

ὀλομένας A.H. Legebatur ὀλουμένας.

1080. αἰθομένα A.H. Harl. Vulgo αἰθομέναν, quocum Seidlerus comparabat Hippol. 1279.

κατέλυσεν A.H. Flor. Harl. κατέλυσέ τις Ald.

1081. et seqq. libri Hecubæ tribuunt. Choro tribuendos esse monuit H. Steph. " Totum carmen Harl. *ni fallor*, choro dat." BURG. Crederem, si Havn. quoque choro tribueret. MATTH.

1084. φθιμένοις A.H. Harl.

1085. ἄθαπτος, ἄνυδρος] Sepultura carens, et aqua lustrali, qua lota corpora componebantur. Vid. Joh. Kirchm. de Funerib. Roman. 1. c. 7. BARN. Recte huc referre videtur Burges. glossam Hesychii: Ἀνύδρονος (ipse legit ἄνυδρος ον) ἄταφος, οὐ λελουμένος, οὐδὲ τῶν νομιζομένων τυχών. Neque tamen ad morem respici puto, quem commemorat idem v. Λουτροφόρα ἄγγη. τὰς ὑδρείας ἀποθανοῦσιν ἀγάμοις ἔπεμπον. (Cf. λουτροφόρος. Harpocr. s. v. et ibi Vales. Bekkeri anecd. Gr. p. 276, 27. Photii lex. p. 169.) sed ad solennem cadaverum lavandorum morem. MATTH.

1086. ἀΐσσον] Flor. αἶστον (sic Hamb.) Vict. ἀΐσσον (στ superscr.). Tum Havn. πτερῦσι (οι superscr.). MATTH.

πτεροῖσι incertum videri potest, utrum de velis an de remis

intelligendum sit. Eustathius enim ad Od. Λ, 124. Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται, scribit hæc Πτερὰ δὲ νηὸς τὰς κώπας λέγει, κρεῖττον ἤπερ ὁ Λυκόφρων τὰ ἱστία. εἰσὶ γὰρ καὶ τάχους αἴτια τῇ νηῒ καὶ τὰ ἱστία, καθὰ καὶ αἱ κῶπαι· ἀλλὰ τὸ σχῆμα τῶν πτερῶν μᾶλλον αἱ κῶπαι σώζουσιν ἤπερ τὰ λαίφεα. SEIDL.

1087. τείχη Hermannus. Libri τείχεα.

1088. Κυκλώπι' Seidlerus. Libri Κυκλώπει'.

1090. κατῄορα] κατάορα A.H. Harl. κατάωρα Ald.

κατῄορα] Quid significet hæc vox, difficile dictu est. Illud quidem apertum, esse pro κατήορα, quæ vox legitur ap. Apollon. Rh. 2. 1043. τελαμῶνα κατήορον, *de humero pendentem*, et in epigr. Pauli Silentiarii in Brunck. Anal. T. 3. p. 81. 34. Anthol. Palat. vol. 1. p. 163. n. 260. κατήορα βόστρυχα. κατήορος cum ἀπήορος, ἐπήορος, παρήορος, συνήορος recte comparat Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 243. An κατῄορος usurpatum, ut κατήρης, χλανιδίοις κατήρης Suppl. 110? Ita τέκνα δάκρυσι κατῄορα essent *parvi lacrymis* quasi *oppleti*. MATTH. Similiter scholiasta, ἐστεγασμένα, πεπυκνωμένα τοῖς δάκρυσι. (et alius:) κατήορα τῇ βοῇ. ἢ βοᾷ, ἵν' ᾖ ῥῆμα. Ex quo apparet fuisse qui βοᾷ pro dativo acciperent. Versus in Ald. sic divisi, δάκρυσι— | βοᾷ— | μόναν— | κομίζουσι—ὀμμάτων.

1095. εἰναλίαισι] ἐναλίαισι H.

1098. πύλας A.H. Harl. πύλαις Ald.

Πέλοπος ἕδραι] Peloponnesus.

1100. εἴθ' MS. Stephani, quam ipsius Stephani conjecturam esse puto. Libri ἔνθ', consentiente scholiasta, Ἔνθα πορευομένης τῆς νεὼς τοῦ Μενελάου κατὰ τὸ μέσον πέλαγος τοῦ Αἰγαίου· τὸ δίπαλτον πῦρ τὸ ἱερὸν, ὅ ἐστιν ὁ κεραυνὸς, κεραυνώσει κατὰ τὸ μέσον τὴν πλάτην, ὅ ἐστιν τὸ πλοῖον. εὔχονται γὰρ κατὰ τὸ μέσον πέλαγος κεραυνωθῆναι.

Μενέλα A.H. Harl. Flor. Cotton. et scholiasta. μελέας Ald.

1103. πλατᾶν Seidlerus. Libri πλάταν. Malim πλάτας. Bothius ἀνὰ μέσαν πλάταν.

δίπαλτον ἱερὸν κεραυνοφαὲς πῦρ] κεραυνὸς, πῦρ δίπαλτον dicitur, quod duabus manibus excussum sit vel quod vi maxima, vel ob coruscationem in fulgetris. ἱερὸν dicitur, vel quod a Jove fiat, vel ob eminentiam. BARN.

1104. Αἰγαίου Seidler. jungit cum μέσον πέλαγος, rectius Schæfer. cum κεραυνοφαὲς πῦρ, ut sit *fulmen, quale est in*

Ægæo mari, (malim *fulmen in Ægæo mari missum*, quasi *in Ægeo mari ortum*) Musgr. corrigit Ἰδαίου, *Jovis Idæi*, Herm. Ἰδαῖον. MATTH.

1105. ὅτι] ὅτε A.H.

πολυδάκρυτον Seidlerus. Libri πολύδακρυν.

1107. κόρα] κόρᾳ Musgr. Sed fortasse jungenda: εἴθε πῦρ πέσοι, μηδὲ Μενέλαος ἔλθοι ποτὲ γαῖαν Λάκαιναν, et verba χρύσεα δ' ἔνοπτρα - - ἔχ. τυγχάνει Διὸς κόρα in parenthesi posita sunt, opposita verbis ὅτι με λάτρευμα Ἑλλ. γᾶς ἐξορίζει, *me servam abducit navis, quum tamen Helena deliciis puellaribus se oblectet*. MATTH. Nominativum legit scholiasta, ceterum recte monens quæ chorus dicit parum consentanea esse verbis prioribus Menelai (1036—1041. 1053—1059.) Scribit autem ita, Φαίνεται ἐπιλαθόμενος ὧν προείρηκεν. ἀπῆκται γὰρ ἐπὶ τὰς ναῦς ὡς ἀποτυμπανισθησομένη· ἤτοι οὖν ἐπιλελησμένην αὐτὴν εἰσάγει καὶ καταστοχαζομένην ὅτι πάλαι ἔχει τὰ ἔνοπτρα καὶ καλλωπάζεται.

1112. Πιτάνας] De hac urbe innumera congessit Spanhem. ad Callim. Dian. 172. MUSG.

1113. θεὰν Musgravius. θεᾶς Ald. θεᾶς θάλαμον A.H. Flor. Harl. Scholiasta, τινὲς θεᾶς μέλαθρον· ἢ προσυπακουστέον αὐτὸ ἔξωθεν. ἔστι δὲ Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ ἱερόν. Conf. Hel. 228.

1114. ἑλὼν de Menelao accipit Seidler. probante Elmsleio ad Med. p. 211. not. δύσγαμον αἶσχος accipio dictum pro αἶσχος δυστυχοῦς γάμου. vid. ad Hipp. 67. quod melius convenit cum dativo Ἑλλάδι τᾷ μεγ. et aptius opponitur verbis μέλεα πάθεα Σιμ. ῥοῇσιν, quam si δυσγ. αἶ. cum Seidlero Helenam interpreteris. MATTH.

1116. ταῖς Σιμοεντίσι τ' αὖ] καὶ Σιμοεντίσι, omisso τ' αὖ A.H. Flor. Scribendum καὶ Σιμοεντιάσιν cum Hermanno in præfat. ad Iphig. Aul. p. xvii. Sic Σιμοεντίδας ex Σιμοεντιάδας corruptum legebatur Rhes. 826.

1117. ῥοαῖσιν] Libri Τρωῇσιν. Emendavit Musgravius, qui ῥοῇσιν scripsit.

1118. καιναὶ] καινὰ A.H.

1122. κτείναντες Harl. Vulgo κτείνοντες.

1123. Elmslei. in *Classic. journ.* n. 9. p. 202. hanc orationem non Talthybio, sed uni e Neoptolemi comitibus tribuendam esse censet; itaque scribendum ἄγγελος. Si esset unus e

Neoptolemi comitibus, mirarer, quod non cum domino solvisset. MATTH. Similis scholiastarum dubitatio fuit de Talthybio v. 704. Hoc vero loco scholiasta quoque de Talthybio consentit.

1124. *τόκου* A.H. Flor. Harl. *τάφου* Ald. Verba *'Αχιλλείου τάφου* leguntur v. 39.

1126. *Νεοπτόλεμος*] Id est *Νοπτόλεμος*: vid. ad Soph. Philoct. 4.

1128. *Ἄκαστος*] De hac historia alii aliter: quum enim poeta noster hic asserat, Peleum senio oppressum ab Acasto, Peliæ filio, regno exutum: Apollodorus aliique affirmant, longe ante hæc ipsum Acastum cum uxore, quæ Peleum falso adulterii accusasset, a Peleo obtruncatum. Vid. Apollodori Biblioth. 3. c. 12. et Troica poemata, etc. BARN. Scholiasta, *ὁ μὲν Εὐριπίδης ὑπὸ 'Ακάστου φησὶν ἐκβεβλῆσθαι τὸν Πηλέα. εἰσὶ δὲ οἱ φασὶν ὑπὸ τῶν δύο αὐτοῦ παίδων 'Αρχάνδρου καὶ 'Αρχιτέλους, κατὰ τὸν καιρὸν ὃν ἔμελλον Ἕλληνες ἐξ 'Ιλίου ἐπανιέναι ἐξεληλάσθαι· καὶ ἐλθόντα εἰς ἀπάντησιν τῷ Νεοπτολέμῳ προσελθεῖν διὰ χειμῶνα τῇ Κῷ τῇ νήσῳ· καὶ ξενισθέντα ὑπὸ Μόλωνός τινος Ἄβαντος ἐκεῖ καταλύσασθαι τὸν βίον.*

1129. *θᾶσσον—ἢ χάριν μονῆς ἔχων*] Ego sic accipio: *quare citius abiit, quam qui manendo delectaretur.* Sic Soph. Œd. C. 890. *οὐ χάριν δεῦρ' ἦξα θᾶσσον, ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός citius, quam* alioqui *voluissem.* MATTH. Scholiasta, *Θᾶσσον τοῦ δέοντος ἐξώρμηκε καὶ οὐκ ἐπεμέρισέ τινα τῇ μονῇ χάριν. οὔτε γὰρ ἡγήσατο κεχαρισμένον ἑαυτῷ εἶναι τὸ μεῖναι, ἀλλ' ἀνήχθη . . τοῦτο δὲ πρὸς τὴν δραματικὴν ὑπόθεσιν μεμηχάνηται, ὅπως τὸ ἐπεισόδιον ἐπαγάγοι τοῦτο ἐπὶ τῆς σκηνῆς, τήν τε ἀσπίδα παρεισενεγκὼν καὶ τὸν 'Αστυάνακτα. πρὸς μὲν οὖν τὴν ταχεῖαν ἀναχώρησιν εὗρεν ὅτι αἴτιον τῷ Νεοπτολέμῳ τὸν Πηλέα ὑπὸ 'Ακάστου ἐκβεβλῆσθαι, περὶ δὲ τῆς ἀσπίδος ὅτι ἠξίωσεν αὐτὸν ἡ 'Ανδρομάχη τὴν ἀσπίδα αὐτῇ ἀφεῖναι, ὅπως μὴ ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ ἡ τοῦ Ἕκτορος ἀσπὶς ᾖ. Κομψὰ δὲ ταῦτα πάντα πεποίηκε. παρήρηστο δὲ τὸ τραγικὸν κατασκεύασμα· εἴπερ παρῆν ἡ 'Ανδρομάχη, οἰκτρότερον ἂν ἐγένετο ὁ πάθος θρηνούσης αὐτῆς τὸν ἴδιον παῖδα. ἀντικατήλλακτο δ' τοῦ τοιούτου πάθους τὴν τοῦ ἀσπίδος εἰσαγωγήν.*

1130. *δ'* A.H. Vulgo *τ'*.

1131. *πολλῶν ἐμοὶ δακρύων ἀγωγός*, multas mihi lacrymas eliciens, ut *ἐξάγειν τινὶ δάκρυ* dicitur Suppl. 772. *ἄγειν δάκρυ* Alc. 1091. MATTH.

1133. *καί σφ' ᾐτήσατο θάψαι*, i. e. *et a Neoptolemo veniam petiit sepeliendi cadaveris.* Med. 775. *παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι, liberis meis veniam manendi petam.* Cf. Helen. 1057 sq. Sic Elmsleius in *Classic. journ.* nr. 11. p. 223. (*and she obtained leave from him to have his corpse buried.*) MATTH.

1138. *χαλκόνωτον ἀσπίδα—μή νιν πορεῦσαι*] Vid. Porson. Præf. Hec. p. 10. Erfurdt ad Soph. Œd. T. 247. Wyttenb. ad Plat. Phædon. p. 311. Heind. ad Gorg. §. 84. MATTH. *μῆνιν* A.

1141. *κέδρου*] *κέδρων* Harl. Scholiasta, *ἀντὶ σοροῦ· ἀπὸ κέδρου γὰρ αἱ σοροί.*

τε λαΐνων] *τ' ἐλαΐνων* A.H.

1142. *ἐς*] Scribendum *εἰς*.

1145. *τὸ*] *τὸ τοῦ* A.H.

1148. *ἐπαμπισχόντες* Matthiæ. Scribebatur *ἐπαμπίσχοντες*. *ἐπίσχόντες* H. *ἀμπισχόντες*, recto accentu, A.

ἀροῦμεν Elmsleius ad Heracl. 323. Scribebatur *αἱροῦμεν*. In A. *αἰροῦμεν* cum spiritu leni, quæ usitata in codicibus veteribus futuri *ἀρῶ* scriptura est.

ἀροῦμεν δόρυ] Sensus est: *erigemus hastam in sepulcro.* Harpocrat. p. 155. "*ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ, καὶ προαγορεύειν ἐπὶ τῷ μνήματι.*" *Δημοσθένης κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου* (p. 688.) *ταυτά φησιν ἐπὶ τοῦ βιαίως ἀποθανόντος. Ἴστριος δ' ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων, περὶ Πρόκριδος καὶ Κεφάλου εἰπὼν γράφει ταυτί· "Τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ τάφου δόρυ καταπεπηγότα τὸν Ἐρεχθέα φασὶ, πεποιῆσθαι δὲ παρακαταθέμενόν τε καὶ τὸ πάθος σημαίνοντα. διὸ τὸ νόμιμον εἶναι τοῖς προσήκουσι τοῦτον τὸν τρόπον μετέρχεσθαι τοὺς φονέας.* Eadem, paucis mutatis, tradunt Etymol. M. p. 354. 30. Suid. v. *ἐπενεγκεῖν*, Pollux 8, 65. quos locos collegit Petit. Legg. Att. p. 521. SEIDL.

1150. *ἀνταλλάξας* A.H.

1153. *ἀναρρήξων*] *ἀναρήξων* A. *ἀνορύξων* H.

1155. *ἐς*] Recte *εἰς* Ald.

ὁρμίσῃ] *ὁρμήσει* A.H. *ὁρμήσῃ* Reiskius.

1158. *ὄγκος δορός* non eodem sensu dictum videtur, quo *ὄγκος φρενῶν*, sed *ὄγκον δορὸς ἔχειν*, i. q. *ὀγκοῦσθαι δορί*, *gloriari bellica virtute*, *ὄγκον φρενῶν ἔχειν*, *magnam mentis vim et aciem habere.* MATTH.

1159. *φόνον*] *φόνων* H.

1161. *Nihil valebatis, quum nos peribamus* cum ironia quadam dictum videtur: nam sensus hic postulatur, *An, quum Hectore bene rem gerente nos tamen graviter a vobis bello premeremur, nunc urbe diruta et fractis viribus nostris, hunc puerum timebatis.* Itaque interrogatio ad priora etiam *οὐδὲν ἦτ' ἄρα* pertinet. MATTH.

1163. *διολλύμεσθα μυρίους* A.H.

1169. *ἰσοθέου τυραννίδος*] Ad hunc locum respicit Plato Rep. 8. p. 568 B. POR.

1171. *αὔτ'*] *αὖτ'* A. "Plena oratio hæc esset: *νῦν αὐτὰ ἰδὼν γνούς τε οὐκ οἶσθα ἰδὼν καὶ γνούς, vidisti quidem illa, sed nescis te vidisse.*" SEIDL.

τε] *δὲ* H.

1173. Comma non ante, sed post *κρατὸς* ponit Ald. Correxit Heathius. "*κρατὸς* refertur ad *βόστρυχον* v. 1175. cujus significatio jam in *ἔκειρεν* inest." MATTH.

ὥς σ'] *ὃς* A. *οὓς* H.

1174. *τείχη πατρῷα* A.H. *τύχη πατρῴα* Ald. Eadem scripturæ diversitas apud Athen. 2. p. 66 B. ubi v. 1173—1177. afferuntur.

1176. *ὃν—φιλήμασιν ἔδωκεν, tradidit osculis,* pro *ᾧ φιλήματα ἔδωκεν* dicta sunt, ut nostri Hel. 875. *κέλευθον—δὸς καταρσίῳ φλογὶ,* pro *κελεύθῳ δὸς κατάρσιον φλόγα.* Magis etiam huc pertinet Hel. 1400. *λουτροῖς χρόα ἔδωκα,* quæ inversa legimus Orest. 42. *λούτρ' ἔδωκε χρωτί.* Cf. Pierson. Veris. p. 183. Item Hec. 946. *'Ιδαῖον βούταν αἰνόπαριν κατάρᾳ διδοῦσα,* coll. Phœniss. 1605. *ἀρὰς—παισὶ δούς.* SEIDL.

1177. *φόνος, ἵν' αἰσχρὰ μὴ λέγω*] Hinc colligebat Apollodorus, teste Athenæo 2. p. 66. veteres nomen *ἐγκέφαλος* ut obscœnum repudiasse: quod temere dici ostendunt multa apud Homerum loca. Rectius igitur Athenæus non vocem *ἐγκέφαλος* ab Euripide vitatam putat, sed fœdum et turpe spectaculum, quod ea vox animo contemplandum offerret. MUSG. Scholiasta, *ἔνθεν ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῶν ὀστέων ῥαγέντων διαχάσκει ὁ φόνος. φόνον δὲ λέγει τὸν ἐγκέφαλον. ἵνα τὰ εἰθισμένα μὴ εἴπω· αἰσχρὸν γὰρ λέγειν ἐγκέφαλον.*

1178. *εἰκοὺς*] Libri *εἰκοῦς.*

1179. *δ'* additum ex A.H.

πρόκεισθε] *πρόσκεισθε* Harl. et scholiasta. *προσπ* (sic) H.

μοι om. A.H. Flor.

1180. ἐκβαλὸν codices. ἐκβαλὼν Ald.

φίλον] φίλων A.H. Harl.

1181. πέπλους] Scribendum λέχος ex A.H. Flor. Harl.

1182. ἤ] ἢ A, ut solet.

1183. θ' A.H. Harl. δ' Ald.

1188. ὕπνοι τ' ἐκεῖνοι] ἐκεῖνος, οὗτος, sæpe ponuntur de re gravi, quæ ob ea, quæ efficit, vel vulgo nota est et celebratur, vel nobis in memoria hæret, ut Soph. El. 201. Iph. T. 196. supra 204. MATTH.

καί] δέ Harl.

1191. τοὐπίγραμμά γ' A.H. Harl. τοὐπίγραμμ' ἐν Ald.

1192. ἀλλ', ὦ] ἀλλ' οὖν A.H.

1194. ὦ] ᾧ A.

1196. σός neque cum præcedentibus, in quibus clypeus compellatur, convenit, neque ad Hectorem referri potest, quum legatur ἔσταζεν Ἕκτωρ. Utrique incommodo medearis, si cum Reiskio legas ἐν πόρπακί σοι. Nam τύπον brachii Hectoris intelligi, per se patet. Sin cum Seidlero v. 1199. legas ἔσταζες, Ἕκτορ, illud incommodum manet, quod a compellatione clypei subito ad Hectorem transitur. MATTH. Scribendum πόρπακι σῷ cum Dobræo.

1199. ἔσταζεν] ἔσταξεν A.

1204. 1205. inverso ordine leguntur in Ald. Correctum ex A.H. Harl.

1206. αὐτὸς] Libri αὐτός. Articulum addendum esse vidit Valckenarius ad Phœn. 927.

1209. οὐκ typothetæ error pro οὐχ.

1211. οὐκ ἐς πλησμονὰς θηρώμενοι] *Non nimium his studiis se dantes*. HERM.

1220. Hunc versum om. A.H.

1227. ὄδυρμα accipiendum de eo, qui gemitur, ἐφ' ᾧ ὀδύρονται, ut νύμφευμα pro ἣ νυμφεύεται. supra 422. ὑπαγκάλισμα 759. pro ὁ ὑπαγκαλιζόμενος. *Humus te sepulcro excipiet acerbis lamentis defletum*. MATTH.

1228. τέκνον versui præcedenti addit Ald.

στέναξον A.H. Harl. στέναζε Ald.

μᾶτερ A.H. Vulgo μῆτερ.

1229. νεκρῶν ἴακχον Hecubæ tribuit A.

ἴακχον A.H. Flor. et scholiasta. ἴαχον Ald.

1230. οἴμοι μοι A.H. ἰώ μοί μοι Ald.

1232—1239. choro tribuunt A.H.

1232. ἰάσομαι] ἰήσομαι A.H.

1234. φροντιεῖ Matthiæ. Libri φροντίσει.

1235. Hic versus in Ald. recte terminatur vocabulo πιτύλους. χειρὶ recte delere videtur Seidlerus.

1236. Delendi unci, quibus μοι inclusit Matthiæ.

1239. Libri Ἑκάβη σὰς (σᾶς H.) Seclusi Ἑκάβη et indicavi lacunam. Literæ σας syllaba vocabuli alicujus finalis est. Ineptum est σάς.

ἔνεπε Seidlerus. Libri ἔννεπε.

1242. δὲ μὴ Stephanus. Libri δ' ἡμᾶς.

1243. ἔστρεψ' ἄνωθεν] ἀφανεῖς ἂν ὄντες A, eadem verba in initio proximi versus habens. ἔστρεψ' ἄνωθεν MS. Stephani, et sic Flor. ut videtur. ἔστρεψ' ἄνω Ald. ἔστρεψε τἄνω Harl.

1244. ὑμνηθεῖμεν Hermannus. Legebatur ὑμνήθημεν.

1245. δόντες] διδόντες A.H.

ὑστέροις] ἀοιδοῖς A.H. Harl.

1246. τύμβῳ νεκρόν A.H. Harl. et Pseudogregorius v. 1455. τύμβον νεκρῷ Ald. ἄθλιον τύμβον πατρός ex Electr. 515. comparat Seidlerus.

1247. δεῖ] δή A.H. Harl.

1251. μάτηρ A.H. μᾶτερ Harl. μᾶτερ γ' Ald.

1252. κατέκαμψε Burgesius. Legebatur κατέγναψε.

1253. ὀλβισθεῖσ' H.

1256. Hos versus choro continuat A. Recte.

1258. Hesychius, διερέσσοντας: διασείοντας.

1260. τέταχθεν πιμπράναι A. Hoc est τέταχθ' ἐμπιμπράναι. In libro Victorii est τέταχθε 'μπιμπράναι.

1262. χειρὶ] Scribendum χερσὶ ex A.H. Harl.

1265. αὐτὸς] αὑτὸς A.H. ὡὑτὸς Ald.

μορφὰς δύο habet sermo, quia Trojanas mulieres tum quum signum datum sit tuba, Hecubam nunc statim abire jubet. Sic fere μορφαὶ συμφορῶν Ion. 385. μορφαὶ πημάτων Antiop. fr. 21, 2. MATTH.

1269. τ'] δ' Harl.

1271. χθονός A.H. Flor. Cotton. πάτρας Ald.

1273. τῶν ἐμῶν ἤδη Musgravius. ἤδη τῶν ἐμῶν libri.

1274. πόλις om. H.

1277. ἐμπνέουσ' Harl. et Pseudogreg. v. 1699. Legebatur

ἀμπνέουσ'. "Neque *ἀναπνεῖν* neque *ἐμπνεῖν μεγάλα, alto spiritu esse, superbire*, alibi legitur." MATTH.

1279. *πιμπρᾷ σὺ, χ' ἡμᾶς ἐξάγουσ'* Ald. Correctum ex codd.

1280. *καὶ* addunt codices, om. Ald.

1284. *σαυτῆς*] *αὐτοῖς* A. Harl.

1287. *ὀττο το το το τοῖ* A. *ὀττο το το το το ττοῖ* Ald.

1289. *ἀνάξια*] *ἄξια* A.H. Versus non integer.

Δαρδάνου A.H. Harl. *Δαρδανίου* Ald.

1292. *ἔτ'* om. H.

1294. *ὀττο το το το τοῖ* A. *ὀττο το το το ττοῖ* Ald.

1296. *τε* additum ex A.H. Harl.

τέρεμνα] *τέραμνα* A.

1297. *πόλις*] Fortasse *πόλισμ'* scribendum cum Seidlero. Quo pacto versus ex cretico et dochmio erit compositus.

1298. *οὐράνια*] Legitur *οὐρανία*, quod metro adversatur, nisi facias trisyllabum. Idem valet de dativo *οὐρανίᾳ*, quem plerique interpretes proposuerunt referentes ad *πτέρυγι*. Sed *οὐράνια* adverbialiter dictum est, *magno casu corruens*, ut supra v. 535. *ἵππον οὐράνια βρέμοντα, equum ingenti strepitu sonantem.* Conferri possunt *οὐράνιον ὅσον, οὐράνιον ἄχος* et similia. *Πτέρυγι* interpretor *ῥιπίδι*. SEIDL. Scribendum *οὐρανίᾳ* cum Reiskio. *πτέρυγα* fumi intelligit Victorius Var. Lect. 26, 13. quatenus in altum evolat, collato v. 1320. Et sic scholiasta, *ἡ δὲ γῆ, φησὶν, ὑπὸ τοῦ δόρατος φθίνει καὶ ὁ καπνὸς ὥσπερ πτέρυγι χρώμενος οὕτως ἀνίπταται.* Alius, qui dativum legit *οὐρανίᾳ*, sic interpretatur, *πεσοῦσα δὲ ἡ γῆ τῇ οὐρανίᾳ, ὅ ἐστι τῇ ὑψηλῇ ἑαυτῆς πτέρυγι, ὅ ἐστι τῇ ἀκροπόλει, καταφθίνει καὶ μαραίνεται τῷ πυρὶ ὡς καπνός.* Versus autem sic dividendi videntur,

πτέρυγι δὲ καπνὸς ὥς τις
οὐρανίᾳ πεσοῦσα
δορὶ καταφθίνει γᾶ.

1303. *ἒ ἔ*] *ἒ ἒ μέλαθρα τῷ πυρὶ καταδέδρακεν* A.H. Harl. Quæ est corrupta lectio versus 1300.

ματρὸς] *μητρὸς* A.H.

1305. 1306. Hecubæ tribuunt A.H. Harl., choro Ald.

1305. *εἰς*] Scribendum *ἐς*.

μέλεα] Scribendum *μέλε' ἐμὰ* cum Seidlero.

1306. *κροτοῦσα* (vel *κτυποῦσα*) Musgravius. Legebatur *κρύπτουσα*. Nunc præfero *κτυποῦσα*, quod scholiasta legisse

videtur, qui interpretatur καὶ ταῖς δισσαῖς χερσὶ κτυποῦσα τὴν γῆν. γλύπτουσα ex MS. profert Stephanus, quæ ipsius conjectura esse videtur.

1307. διάδοχα A.H. Vulgo διάδοχον. διάδοχον— | γαίᾳ — | καλοῦσα—ἀκοίτας Ald.

1310. φερόμεθ'] φερόμεθα libri.

1311. Chori personam ante ἐκ πάτρας delevit Seidlerus.

γ'] τ' Hermannus.

1312. ἰώ] Scribendum ἰὼ ἰώ ex A.H.

μὲν A.H. Harl. μὲν γὰρ Ald.

ἄταφος ἄφιλος] Hæc verba versui præcedenti sunt addenda.

1314. 1315. Hecubæ continuant libri. Choro tribuit Seidlerus.

1314. γὰρ codices. γὰρ δ' Ald.

κατεκάλυψε] Vict. καταкάλύψειε (sic) i. e. κατακαλύψει cum v. l. κατεκάλυψε, quod ipsum ab H. Steph. hinc sumtum videtur. κατακαλύπτει Harl. Havn. MATTH. κατακαλύψει A.

1315. σφαγαῖσιν A.H. σφαγαῖς Ald.

1316—1324. ἒ ἔ—Τροία choro tribuunt libri. Correxit Seidlerus. Chori persona v. 1316. non præscripta in A.H. Harl.

1319. εἰς] Scribendum ἐς.

πεσεῖσθ' A.H. Harl. ἐμπεσεῖσθ' Ald.

1320. αἰθέρ'] Recte αἰθέρα libri.

1322. ἄλλᾳ Victorius. ἄλλα libri.

1325. Hecubæ nomen om. H. Verba ἐμάθετ'—ἴχνος Hecubæ tribuebantur. Correxit Seidlerus. Versus in Ald. sic divisi, ἐμάθετ' — | περγάμων — | ἔνοσις ἅπασαν — | ἐπικλύσει — | ἰὼ — | φέρετ' — | ἴτ' ἐπὶ — | δούλειον — | ἰὼ — | πρόφερε — | ἐπὶ πλάτας 'Αχαιῶν.

γε addidit Seidlerus.

1326. ἔνοσις] ἔνωσις utrobique A.H.

1329. Alterum τρομερὰ om. A.H. Flor.

1330. μὸν—ἐπὶ] Hæ syllabæ versui præcedenti sunt addendæ.

Ante vocem ἴτ' libri Talthybii personam inferunt loco iniquo. Rejeci illam post βίου, si tamen hæc ultima recte Talthybio tribuuntur. Equidem non dubitassem choro ea assignare, nisi in carminis fine liberiorem interdum personarum rationem esse scirem. SEIDL. Tribui choro.

BACCHÆ.

PROXIMO post mortuum Euripidem anno, Olympiadis scilicet 93. quarto, hanc fabulam actam statuit Musgravius. Sed nihil tale tradit, quem hujus sententiæ auctorem attulit Musgravius, scholiastes Aristophanis ad Ran. 67. cujus verba sunt: *οὕτω δὲ αἱ διδασκαλίαι φέρουσι, τελευτήσαντος Εὐριπίδου, τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδαχέναι ὁμωνύμως ἐν ἄστει Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα, Βάκχας.* Non dicit grammaticus, utrum patre nuper mortuo, an aliquot annis elapsis, has tres tragœdias docuerit Euripides minor. Quamquam erunt fortasse qui putent, grammaticum potius *τετελευτηκότος* quam *τελευτήσαντος* dicturum fuisse, si de longo temporis intervallo loquutus esset. Ita enim loquitur scriptor argumenti in Œdipum Coloneum: *Τὸν ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίποδα ἐπὶ τετελευτηκότι τῷ πάππῳ Σοφοκλῆς ὁ υἱïδοῦς ἐδίδαξεν, υἱὸς ὢν Ἀρίστωνος, ἐπὶ ἄρχοντος Μίκωνος, ὃς τέταρτος ἀπὸ Καλλίου, ἐφ' οὗ φασιν οἱ πλείους τὸν Σοφοκλέα τελευτῆσαι.* Sed vix tanti est hæc quæstio, cui tot verba impendantur. Hoc saltem certum videtur, Euripidem sub extremum vitæ tempus Bacchas scripsisse, idque in Macedonia, cujus regionis bis eam mentionem facit, ut ostendat se populo Macedonico placere voluisse. Vide ad vv. 407. 565. ELM.

Personarum nomina hoc ordine vulgo leguntur: *Διόνυσος. Πενθεύς. Χορὸς Βακχῶν* (Laur. *χορός*). *Θεράπων. Τειρεσίας. Ἄγγελος. Κάδμος. Ἕτερος ἄγγελος. Γυνή* (Pal. *καὶ γυνή*). Addit Laur. *Διόνυσος ὁ προλογίζων.* Vetus index a grammaticis confectus talis fuisse mihi videtur:

Διόνυσος.	*Πενθεύς.*
Χορὸς Βακχῶν.	*Θεράπων.*
Τειρεσίας.	*Ἄγγελος.*
Κάδμος.	*Ἕτερος ἄγγελος.*

Γυνή.

Qui ordo ambiguus est, quippe de quo dubitari possit, utrum

Penthei e. g. nomen secundum an quintum locum obtineat. Priorem rationem male sequutus est librarius codicis, cujus apographis hodie utimur. Alteram recte restituit Brunckius. Tiresiæ in hac fabula nullum futurum fuisse locum, si temporum rationes diligentius attendisset poeta, ipsi monuerunt veteres. Agatharchides apud Photium p. 1332. *οὐδ' Εὐριπίδου κατηγορῶ, τῷ μὲν 'Αρχελάῳ περιτεθεικότος τὰς Τημένου πράξεις, τὸν δὲ Τειρεσίαν βεβιωκότα παρεισάγοντος πέντε γενεῶν πλέον.* ELM.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΒΑΚΧΑΙ] Sic MS. Palatinus. Sed Laurentianus C.[a] omnesque ab eo derivati, ni fallor, *Εὐριπίδου Πενθεύς.* Victorius ad Aristotelis Rhet. 2, 23, 29. *Apud Euripidem etiam in Pentheo, quæ falso in excusis inscribitur Bacchæ* etc.[b] Is. Vossius ad Catullum p. 221. *Euripides in Bacchis, seu in Pentheo, sic enim in libris antiquis ista inscribitur tragœdia.* Libri isti antiqui haud dubie sunt codex ille, quem Vossianum appellare solemus. Nonnihil de eo dixi in præfatione. Hanc fabulam sub Penthei nomine bis a Stobæo citari monet Piersonus Verisim. p. 120. Loca indicabo ad v. 314. Nonnulli, in quibus est Matthiæ, duplici nomine fabulam sive a poeta sive a grammaticis insignitam putant, nempe *Πενθεὺς ἢ Βάκχαι.* Conferunt Sophoclearum fabularum nomina, *'Ακρίσιος ἢ Λαρισσαῖοι, 'Ατρεὺς ἢ Μυκηναῖαι, Μέμνων ἢ Αἰθίοπες,* alia multa. Sed haud scio an nulla Euripidis tragœdia duo nomina habuerit. Nec quisquam veterum ejus

[a] Quem Elmsleius vocat Laurentianum C, is in eo conspirat cum meo Flor. 2. quod uterque est plutei XXXII. 2. et uterque desinit in v. 754. i. e. 711. nostræ edit. sæpe etiam utriusque lectiones inter se conspirant. At non minus sæpe a se discedunt ut v. 31. 55. 67. etc. Ad v. 755. annotavit de Furia, duo folia in codice vacua relicta esse, at Elmslei. scribit, v. 754. in penultima fabulæ pagina scriptum esse, ultimam omnino vacuam relictam. Hanc igitur dubitationem is demum sustulerit, qui eos codices denuo diligenter inter se comparaverit. Florentinus, quem 1. voco, ejusdem plutei est, cujus Elmslei. Laurent. D. Is ab eo versu, in quo desinit Flor. 2. exacte cum Aldina conspirat usque ad v. 1222. Musgr. sed nec vitia in eo insunt, quæ commemorat Elmsl. Præf. p. 6 sq. neque de scriptura post v. 750. ab alio scriba continuata quidquam monitum est. MATTH. Non dubitandum quin Elmsleii Laurentianus C. idem sit qui Florentinus 2.

[b] Hæc Victorius non alio motus argumento scripsit quam quod Πενθεύς in cod. Flor. 2, quo usum eum esse certissimis indiciis constat, inscriptum videret. G. DINDORF.

Penthei mentionem fecisse videtur. Bacchas hanc fabulam appellant Strabo, Plutarchus, Athenæus, ut alios omittam. Qui eam Pentheum appellat codex Laurentianus, etiam Euripidis Hippolytum appellat Phædram. Contra fuisse videntur, qui Sophoclis Phædram appellarent Hippolytum. Simili errore Euripidei Orestis titulus est in multis libris Εὐριπίδου Ἠλέκτρα. In Baccharum nomine mutando eo facilior fuit error, quod Æschyli tragœdia Pentheus dicta est. ELM.

1. Ἥκω] Confer Hecubæ et Troadum prologos, qui a verbo ἥκω incipiunt. ELM. Thucyd. 1, 137. Θεμιστοκλῆς ἥκω παρὰ σέ. ubi scholiasta, λείπει ἐν τοῖς τοιούτοις ἡ ὢν μετοχὴ, ἵν' ᾖ Θεμιστοκλῆς ὤν. καὶ, ἥκω Διὸς παῖς ὤν.

Θηβαίων χθόνα] Scholiastes Hephæstionis c. 6. p. 87=170. τήνδε Θηβαίαν χθόνα, nescio an rectius. Ita τῆσδε Θηβαίας χθονὸς vv. 659. 1041. Θηβαίας χθονὸς vv. 959. 1200. Libentius Θηβαίαν χθόνα quam Θηβαίων χθόνα, Θηβαίων πόλιν quam Θηβαίαν πόλιν dixisse videtur Euripides. ELM. Θηβαίαν Priscian. vol. 2. p. 48. ed. Krehl.: sed Θηβαίων scholiasta Vatic. Troad. v. 1. "Θηβαίαν recepit Herm. exposito discrimine harum formularum, ex quo facile, ubi hæc, ubi illa adhiberi debeat, judicari possit. Dicit enim Θηβαία χθὼν simpliciter nominandæ regioni inservire, Θηβαίων χθὼν autem cum oppositione quadam dici aliorum, quam Thebanorum. Quod discrimen vereor ne nullius usus sit: nam si oppositio ea intelligitur, quæ diserte expressa est, vel necessario cogitatur, hoc nusquam fere locum habet; sin oppositio, quæ cogitari possit, ut aliorum quam qui nominantur, urbs intelligatur, nullo non loco ea forma usurpari potest; nam Θηβαία πόλις haud dubie est etiam Θηβαίων. H. l. τήνδε Θηβαίαν χθόνα commode dici poterat; at quidni etiam Θηβαίων, ut significetur, non in aliorum, quam Thebanorum, urbem Bacchum venisse, huic eum præ ceteris sacra sua impertiisse. Cf. ad 706. Sæpissime autem fit, ut ubi populus, cujus urbs est, præcipue spectatur, ita ut solum populi nomen poni possit, ibi dicatur Θηβαίων etc. πόλις, ut Suppl. 472. προσῆκοντ' οὐδὲν Ἀργείων πόλει, i. e. τοῖς Ἀργείοις. ibid. 1183. ὅσ' Ἀργείων χθόνα δέδρακας ἐσθλά i. e. τοὺς Ἀργείους. ib. 1202. κακῶς ὀλέσθαι πρόστρεπ' Ἀργείων χθόνα i. e. τοὺς Ἀργείους, *urbem cum incolis*. infra 50. Θηβαίων πόλις i. e. οἱ Θηβαῖοι. Ubi nihil, nisi locus spectatur, dicitur Θηβαία πόλις, ut Suppl. 1192. μὴ δῷς τάδ' ὀστᾶ τοῖσδ' ἐς Ἀργείαν χθόνα

Παισὶν κομίζειν, i. e. εἰς Ἄργος. infra 616. Πενθεῦ, κρατύνων τῆσδε Θηβαίας χθονός, i. e. τῶνδε Θηβῶν. et sic in locis ab Elmsleio allatis. Neque tamen ejusmodi est hoc discrimen, ut, utrum quoque loco scribendum sit, judicare possis: Suppl. 875. τιμὰς δὲ πλείστας ἔσχεν Ἀργείᾳ χθονί significare voluit ἐν Ἄργει. sed quidni dicere etiam potuisset Ἀργείων πόλει, i. e. ἐπ' Ἀργείων? Ib. 810. non urbs proprie dicta, sed incolæ urbis spectantur, et tamen dicit ὦ πόλις Ἀργεία, τὸν ἐμὸν πότμον οὐκ ἐσορᾶτε, ut Orest. 1281. ἰὼ Πελασγὸν Ἄργος, ὄλλυμαι κακῶς. sed quum, qui πόλιν nominat, simul cogitet τοὺς πολίτας, nimis tautologum fuisset πόλις Ἀργείων. Heracl. 834. ὦ τὸν Ἀργείων γύην σπείροντες. quidni Ἀργεῖον? ib. 837. ἐτρεψάμεσθ' Ἀργεῖον εἰς φυγὴν δόρυ metro coactus pro Ἀργείων. Recte vero Brunckium in Soph. Œd. T. 29. e codd. edidisse puto δῶμα Καδμεῖον pro δῶμα Καδμείων, ib. 35. ἄστυ Καδμεῖον. Œd. C. 380. 736. τὸ Καδμεῖον πέδον. Vid. Reisig. comm. crit. in Œd. C. v. 370. Ita nec hac norma certi quidquam efficitur, nec ea, quam Herm. dedit; falsum vero est, quod Elmslei. dicit, libentius Θηβαίαν χθόνα quam Θηβαίων χθ. contra Θηβαίων πόλιν quam Θηβαίαν dixisse Euripidem. MATTH.

3. Λοχευθεῖσα πυρὶ pro ὑπὸ πυρός. Sic Προμαθεῖ Τιτᾶνι λοχευθεῖσαν Ion. 455. ELM.

5. Noster Cycl. 95. πόθεν πάρεισι Σικελὸν Αἰτναῖον πάγον. Ibid. 106. πόθεν Σικελίαν τήνδε ναυστολῶν πάρει; ELM.

6. μητρὸς—κεραυνίας] Soph. Ant. 1139. ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ. MATTH.

7. καὶ δόμων ἐρείπια | τυφόμενα δίου τ' ἔτι πυρὸς ζῶσαν φλόγα] Hæc scriptura, quæ Porsoni conjecturæ debetur, ex Matthiæ editione in nostram transiit. Sed quum in codicibus scriptum sit δίου τε πυρὸς ἔτι, apud Plutarchum autem in vita Solonis p. 79 a. ἀλλὰ παρέμεινεν ἐκεῖνα τὰ δίκαια καὶ παρεφύλαξε τυφομένην ἀδροῦ πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα τὴν ἐρωτικὴν μνήμην καὶ χάριν, parum verisimilis est verborum ista transpositio et multo probabilius τε esse delendum, quod in Barnesii editione seu casu seu consilio factum est. Itaque post τυφόμενα commate distinguendum, illa autem δίου πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα præcedenti sententiæ eadem constructione sunt adjecta qua proxima verba ἀθάνατον Ἥρας μητέρ' εἰς ἐμὴν ὕβριν. Pseudogregorius v. 1567. Ποινὴν γὰρ ἀθρῶ σὺν πότμῳ ζωηφόρῳ Πῦρ ἐγγὺς οἴκων,

καὶ δόμων ἐρείπια Τεφρούμεν' ἤδη, πυρὸς ἄσβεστον φλόγα 'Αθάνατον θεοῦ πόλιν πρὸς τήνδ' ὕβριν.

9. Flammam Junonis matrem appellat, quod æther supra aërem sit. BRODÆUS. Imo, ἀθάνατον Ἥρας ὕβριν εἰς ἐμὴν μητέρα. 'Αθάνατον autem ὕβριν, quia πῦρ ἀθάνατον erat, ut recte monet Musgravius. Confer omnino v. 523. ELM.

10. Ordo est, monente Musgravio: ὃς πέδον τόδε, θυγατρὸς σηκὸν, ἄβατον τίθησιν. Ἄβατον, *sacrum*, *inaccessum*, utpote de cœlo tactum. Anaxippus apud Athenæum p. 416. F. ὁρῶ γὰρ ἐκ παλαίστρας τῶν φίλων | προσιόντα μοι Δάμιππον. Ἢ τοῦτον λέγεις | τὸν * * * ὃν οἱ φίλοι καλοῦσί σοι | νυνὶ δι' ἀνδρείαν, Κεραυνόν; Εἰκότως. | ἀβάτους ποιεῖν γὰρ τὰς τραπέζας οἴομαι | αὐτὸν, κατασκήπτοντά γ' αὐτῇ τῇ γνάθῳ. ELM.

12. 'κάλυψα Pal. κάλυψα Ald.

Βοτρυώδης hic et infra v. 534. pro πολύβοτρυς, quod legitur v. 650. Similiter ἀνθεμώδης v. 462. pro πολυάνθεμος sive πολυανθής. ELM.

13—16. Hæc leguntur apud Strabonem p. 27 D. iterumque additis verbis 'Ασίαν τε πᾶσαν p. 687 B. Priore loco ostendit Strabo quantum circa res geographicas tragicis accuratior sit Homerus: altero agit de Bacchi in Asia expeditionibus. ELM.

13. Vulgatam τὰς πολυχρύσους agnoscit etiam Strabo utrobique. Si secus esset, libenter reponerem τῶν πολυχρύσων, ut olim monui ad Heracl. 839. Rectius enim ipsi Lydi, quam eorum γύαι, πολύχρυσοι appellantur. Noster τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν dixit Hec. 492. αἱ πολύχρυσοι Λυδαὶ Iph. A. 787. Adde Nicolaum comicum apud Stobæum Tit. 14. p. 149=87. καὶ νῦν μ' ὁ Λυδῶν τῶν πολυχρύσων ἄναξ | σύνδειπνον αὐτῷ κέκρικεν εἶναι καὶ φίλον. Phrygum πολυχρύσους δόμους habes apud Euripidem Hel. 934. sed nemo, quod sciam, πολύχρυσα πέδια aut tale quid dixit. Quod si recte se habet πολυχρύσους, potius τοὺς quam τὰς legendum videtur. De qua re præter ea quæ dixi ad Heracl. 839. vide ad Sophoclis Œd. C. 58. ELM. Correxi τοὺς cum Elmsleio. τὰς πολυχρύσους γαίας scriptum apud Lydum de magistr. 3, 58. p. 256.

γύας] Pal. γυίας. Sic etiam Laur. a correctore cum gl. κοῖ. Quam scribendi rationem secutus est Aldus Phœn. 651. (ubi digna lectu habet Valckenarius) Alc. 593. 690. Andr. 1046.

Hel. 3. 88. alteram Med. 479. Heracl. 839. Victorius etiam γύας El. 79. ELM.

14. Hunc versum om. Par. uterque et Flor. 1. 2.

Bacchus in Lydia et Phrygia educatus est. Postea vir factus, Persiam, Bactriam, Mediam, Arabiam, Ioniam bello subegit. Constructio igitur est: λιπὼν δὲ τὰς πολυχρύσους γύας Λυδῶν Φρυγῶν τε, ἐπελθών τε ἡλιοβλήτους πλάκας Περσῶν, Βάκτριά τε τείχη, etc. MUSG. Nescio igitur an legendum Περσῶν δ' ἡλιοβλήτους πλάκας. Neutram particulam agnoscit Pseudogregorius v. 1583. ELM. Est hoc ex eo genere anacoluthorum, quo post aliquantum intervalli verbo, quod præcessit, aliud subjicitur ejusdem significationis, ut h. l. ἐπελθών post λιπών. Ita nec dici potest, ad quos accusativos λιπών referri debeat, et ad quos ἐπελθών: utrumque enim ad omnes pertinet. MATTH.

15. Aldus Βάκτρυά τε τείχη, quod correxit Scaliger. Pal. Laur. βάκτρϊά τε τείχη. Aldus apud Strabonem Βάκτριά τε τείχη priore loco, altero Βάκτρυα τε, τείχη. Pseudogregorius v. 1584. βάρεια τείχη. ELM.

δύσχιμον Elmsleius. δύσχειμον libri, forma vitiosa ab librariis alibi quoque illata, de qua vid. quæ in Thesauro Stephani dicta sunt.

16. Laur. a correctore ἀρραβίαν. Pseudogregorius v. 1585. Μήδων παρελθὼν, ἀρράβων τ' εὐδαίμονα, | ἔθνη τὰ μακρὰν καὶ σκότῳ βεβυσμένα. Qui consulto Ἀραβίαν in ἀρράβων mutavit, ne scilicet versus pluribus quam duodecim syllabis constaret. Qua etiam de caussa scripsit βάρεια τείχη pro Βάκτριά τε τείχη v. 15. πᾶσάν τ' Ἀσίαν pro Ἀσίαν τε πᾶσαν v. 17. ἣν—Ἕλλησι κεῖσθαί φασι pro ἣ—κεῖται, μιγάσιν Ἕλλησι v. 18. σπονδῶν τ' ἄπο pro καὶ σπονδῶν ἄπο v. 45. ut sexcenta similia omittam, quæ cave ne Euripidi obtrudas, utpote vulgata scriptura meliora. Sed nullum insignius exemplum novi quam v. 8. apud Euripidem, apud Pseudogregorium vero 1578. τεφρούμεν' ἤδη, πυρὸς ἄσβεστον φλόγα. ELM.

18. Non opus est ut moneam, Græcorum in Asia colonias Cadmo longe recentiores esse. Sed talia non curat Euripides. Vide ad Ion. 191. ELM.

Dativus positus est, quia οἰκουμένας cogitabat poeta, ut recte Elmslei. Idem in Add. verbi πληροῦν dativo juncti hoc exemplum affert ex Herc. f. 369 sq. πεύκαισιν χέρας πληροῦντες.

De πλήθειν cum dativo vid. Schæfer. ad Long. p. 410. MATTH.

20. Hunc versum post versum 22. transponendum esse verissime monuit Piersonus Verisim. p. 120. Vulgatum ordinem in suo codice reperisse videtur Pseudogregorius v. 1582—1590.

22. Apollodorus 3. 5. 2. p. 265. διελθὼν δὲ Θρᾴκην, καὶ τὴν Ινδικὴν ἅπασαν, στήλας ἐκεῖ στήσας, ἧκεν εἰς Θήβας. Unde facile quemvis in eam incidere posse suspicionem, pro τελετὰς reponendum esse στήλας, monet Piersonus Verisim. p. 123. Monet etiam Platonem dixisse Phædone p. 69. C. καὶ κινδυνεύουσι καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες, οὐ φαῦλοί τινες εἶναι. ELM.

Pal. ἵν' εἴη ἐμφανὴς (scripserat ἐμφανεὶς). Pseudogregorius v. 1560. μυστήρι', ἵν' ἧς ἐμφανῶς θεὸς βροτοῖς. ELM.

25. βέλος MSS. Stephani. μέλος Ald. Qui autem hic κίσσινον βέλος appellatur thyrsus, infra v. 363. κίσσινον βάκτρον dicitur, Ion. vero 217. ἀπόλεμον κίσσινον βάκτρον. Confer omnino v. 761. ELM.

26. ἀνωλόλυξα, significatione transitiva, lexicographis non observata: πρὸς ὀλολυγμὸν ἐκίνησα. BRUNCK.

28. Jo. Malala p. 51. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ Εὐριπίδης, μετὰ χρόνους εὑρηκὼς τὸ τοιοῦτον σύγγραμμα, τῶν Βακχῶν ἐξέθετο δρᾶμα, ὡς ἀπὸ Πενθέως εἰπὼν ταῦτα· Σεμέλη δὲ λοχευθεῖσα ἐκ βροτοῦ τινος, εἰς Ζῆνα φέρουσα τὴν ἁμαρτίαν, λέγει. HEATH.

32. νιν (νυν MSS. Stephani) αὐτὰς] *Eas ipsas.* Αὐτὰς antapodosin habere πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων v. 35. jam monui ad Med. 1263. Scholiastes Pindari ad Nem. 4, 3. ἄμεινον δὲ φησὶν ὁ Δίδυμος ἐπὶ τῶν πόνων ἀκούειν τὴν νιν. οἱ γὰρ μεθ' Ὅμηρον οὐκ ἀκριβεύουσι τὴν ἀντωνυμίαν. καὶ Εὐριπίδης· Τοιγάρ νιν αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρησ' ἐγώ. Potius ob plurale νιν quam ob pleonasmum hoc exemplo usus videtur grammaticus. ELM.

οἴστρησ'] Scribendum ᾤστρησ' cum Elmsleio. Conf. ad v. 687. et ad Soph. Tr. 268.

34. Bacchicus apparatus qui fuerit, vel potius quæ fuerint tres ejus præcipuæ partes, his verbis docet noster v. 176. θύρσους ἀνάπτειν, καὶ νεβρῶν δορὰς ἔχειν, στεφανοῦν τε κρᾶτα κισσίνοις βλαστήμασιν. Thystum et ferulam addit Brodæus. De ferula vide ad v. 113. Thysti nulla certe apud Euripidem

mentio. Sed scribere voluisse videtur *thysthlum*, de quo Homeri interpretes ad Z. 134. ELM.

36. Γυναῖκες significat feminas adultas, et pro opposito habet παῖδας, non παρθένους. Vide infra v. 693. MUSGR.

Apollodorus III. 5, 2. δείξας δὲ Θηβαίοις ὅτι θεός ἐστιν, ἧκεν εἰς Ἄργος· κἀκεῖ πάλιν οὐ τιμώντων αὐτὸν, ἐξέμηνε τὰς γυναῖκας. ELM.

38. ἧνται] εἶνται Pal. a pr. m. et Ald. ἧνται libri reliqui.

40. Minitabundus hoc dicit Bacchus: *oportet hanc urbem intelligere se non esse sacris meis initiatam*, i. e. oportet eam suo cum malo cognoscere quid hoc sit, spernere sacra mea. HERM.

41. Pal. σεμέλης τὲ μρς̄ ἀπολογήσασθαι μ' ὕπερ. Quid velint ista puncta, quæ voces male scriptas indicare solent, conjicere nequeo, nisi fortasse olim legebatur ἀπολογηθῆναι. Grammaticus apud Bekkerum Anecdot. p. 82. Ἀπολογηθῆναι: ἀντὶ τοῦ ἀπολογήσασθαι. Ἄλεξις Ἀμπελουργῷ. Meliorem auctorem Antiphontem allegare potuisset. ELM.

46. οὐδαμοῦ] Scribendum οὐδαμῶς ex Par. utroque et Flor. 1. 2. οὐδαμοῦ est apud Pseudogreg. v. 1567.

52. συνάπτειν τινί, intellecto μάχην, ubique est *pugnam cum aliquo conserere, aliquem aggredi*. Itaque Μαινάσι non nisi a στρατηλατῶν pendet. MATTH.

55. Pal. et a prima manu Laur. ἀλλ' ὦ λιποῦσα. Strabo p. 469. C. ἀλλ' ὦ ἅπτουσαι. Sed operæ pretium videtur, Strabonis verba plenius apponere, propterea quod in sequente carmine haud exiguam variæ lectionis copiam præbent. Ea vero in antiquis libris ita fere se habent: εὐριπίδης τε ἐν ταῖς βάκχαις τὰ παραπλήσια ποιεῖ [τοῖς φρυγίοις ἅμα καὶ τὰ λύδια συμφέρων κατὰ τὸν ὅμηρον. ἀλλ' ὦ ἅπτουσαι τμῶλον ἔρυμα λυδίας θίασος ἐμὸς γυναῖκες ἐμά θ' εὑρήματα καὶ πόλις.] ὦ μάκαρ ὅστις εὐδαίμονα βιοτὰν ἁγιστεύει, τά τ' ἐμὰ πρὸς μεγάλας ἕρπων κυβέλας θεμιστεύων, ἀναθύρσων τε τινάσσων κισσῷ στεφανωθεὶς θεραπεύει. αἶτε βάκχαι βρόμιον παῖδα θεὸν θεοῖς διόνυσον κατάγουσαι φρυγίων ἐξ ὀρέων ἑλλάδος εἰς εὐρυχώρους ἀγυιάς. πάλιν δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ τὰ κρητικὰ συμπλέκει τούτοις. ὦ θαλάμευμα κουρήτων τε ζάθεοί τε κρῆτας διογενέτορες ἔνθ' αὐλοί. ἔνθα τρικόρυθες ἀνθοῦσι, βυρσότονόν τε κύκλωμα τόδε μοι κορύβαντες εὗρον. ἀνὰ δὲ βακχείῳ συντόνῳ κέρας ἀνὰ δύο βοᾶν φρυγίων αὐλῶν πνεύματι. ματρὸς

στερεᾶς εἰς χέρα θῆκαν καλλίκτυπον εὔασμα βακχᾶν. παρὰ δὲ μαινόμενοι σάτυροι, ματέρος ἐξαύσαντο ῥέας, εἰς δὲ χορεύματα προσῆψαν τριετηρίδων, οἷς χαίρει διόνυσος. [καὶ ἐν παλαμίδη φησὶν ὁ χορὸς, οὐ σὺν διονύσω κομῶν, ὃς ἀν' ἴδαν τέρπεται σὺν ματρὶ φίλα τυμπάνων ἰάκχοις.] Ita cum aliqua scripturæ diversitate tres MSS. Laurentiani plut. XXVIII. 5. 9. 40. quos posthac appellabo Strab. A.B.C. Uncinis inclusa absunt a B. Scripturam non longe diversam, sed tamen receptæ paullo propiorem, exhibet Strabonis ed. Aldina. ELM.

56. De thiaso vide ad v. 680. ELM.

58. *ἐν πόλει Φρυγῶν*] *πόλις* apud tragicos passim regionem significat. Vide ad Ion. 294. *Εὔβοι' Ἀθήναις ἐστί τις γείτων πόλις.* ELM.

62. Hic omnes libri *πτύχας*, ni fallor. Sed Pal. recte *πτυχὰς* v. 943. Noster Phœn. 84. *ἀλλ' ὦ φαεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτύχας.* Schol. *πτύχας δὲ, ἐὰν μὲν ἀπὸ τοῦ πτὺξ, πτύχας· ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ πτυχὴ, πτυχάς.* Hanc rationem meliorem esse constat e dativo *πτυχαῖς*, qui bis in hac fabula legitur vv. 796. 1217. Vide ad Med. 1297=1264. ELM. Nullus locus est, ubi *πτυχάς* a *πτυχή* necessario legendum sit; *πτύχας* a *πτύξ* metrum poscit et Il. λ', 77. et Od. τ', 432. Hinc etiam *πτύχες* et *πτυχί* apud Homerum. Hinc veteres *πτύχας*, non *πτυχάς*, dixisse suspicor, contra non *πτυξί*, sed *πτυχαῖς* tanquam a *πτυχή*. Sed neque *πτύξ*, neque *πτυχή* usquam legere me memini. MATTH. *Γραμμάτων πτύχας ἔχων* Sophocles apud schol. Pind. Isthm. 2, 68. ubi *πτυχὰς* scripsit Boeckhius. Sed non multum huic exemplo tribuendum, quum *ἔχων πτύχας* scriptum a poeta esse possit.

64—104. *Ἀσίας— | ἀμείψασα— | πόνον— | τὸν— | τίς ὁδῷ τίς ὁδῷ | τίς δὲ— | στόμα— | τὰ— | αἰεὶ— | ὦ— | εἰδὼς— | καὶ— | ἐν— | ὁσίοισι— | τά— | ὄργια— | ἀνὰ— | κισσῷ— | Διόνυσσον— | ἴτε— | βρόμιον— | Διόνυσσον— | Φρυγίων— | Ἑλλάδος— | τὸν— | ὅν—ἀνάγ- | καισι— | νηδύος— | ἔτεκε— αἰῶ- | να— | λοχίοις— | δέξατο— | κατὰ— | χρυσέαισιν— | περόναις— | ἔτεκεν— | τέλεσαν— | στεφάνωσεν— | στεφάνοις — | θηροτρόφοι— | ται πλοκάμους* Ald.

64. *γαίας* Hermannus. Libri *γᾶς*.

65. *θοάζω Βρομίῳ πόνον ἡδὺν*] *Saltationem in honorem Bacchi furore Bacchico percita perago.* Sic jam accepit Brunck. ad v. 215. laudans Hesychii glossam *θοάζει — ἀνύει — τελεῖ.* MATTH.

πόνον—εὐκάματον] His verbis utitur Plut. Mor. p. 467 D. 794 B. et Proclus ad Hesiod. Op. 475.

67. τὸν Βάκχιον Ald. τὸν om. Pal. et a pr. m. Laur.

εὐαζομένα] Scribendum ἀζομένα cum Hermanno.

θεόν om. Pal. et a pr. m. Laur.

68. μελάθροις Pal. δὲ μελάθροις Ald.

70. ὁσιούσθω] ἐξοσιούσθω Pal.

71. ἀεὶ] Aldus αἰεί. Sic etiam Pal. et Laur. C. Hic tamen ita scriptum exhibet, ut facile pro ἀνὰ accipi possit. Unde ἀνὰ vel ἀνα Laur. D. Par. E.G. Aldus ita interpungit: τὰ νομισθέντα γὰρ, | αἰεὶ Διόνυσσον ὑμνήσω. ELM. Verba τὰ νομισθέντα appositionem continent ad ea, quæ sequuntur, Διόνυσον ὑμνήσω, ὃ ἀεὶ ἐνομίσθη. MATTH. ἀεὶ in εὐοῖ mutat Jacobsius.

Διόνυσον] Aldus Διόνυσσον v. 72. 82. 85. 155. Διονύσσου v. 535. Διόνυσσε v. 551. Διώνυσσ' v. 558. Hæc omnia recte scripta exhibit Pal. qui tamen διονύσσω habet v. 110. ubi Aldus Διονύσῳ. Laur. nonnunquam σ geminat a prima manu, sed sæpius a correctore. Barnesius literam supervacaneam ubique delevit. ELM. Διόνυσσος perantiquum codicum vitium est, quod jam veteribus grammaticis fraudem fecit, de quo dixi in Thesauro Stephani.

ὑμνήσω] Notandum syllabam primam corripi.

72—78. Duo versus, prior ὦ—ἁγιστεύει, alter καὶ—καθαρμοῖσιν.

72. Minime supervacaneum est εὐδαίμων, quippe quod θεοφιλὴς significet, vel potius peculiarem habeat sensum, quo Numa, verbi caussa, in deorum familiaritatem admissus, εὐδαίμων ἀνὴρ καὶ τὰ θεῖα πεπνυμένος dicitur a Plutarcho p. 61. A. Idem paullo post Endymionem aliosque simili fortuna usos εὐδαίμονας καὶ θεοφιλεῖς appellat. Εὐδαίμονες igitur οἱ μεμνημένοι, de quibus loquitur noster, non solum quia felices sunt, sed etiam quia majore quam ceteri mortales rerum divinarum scientia præditi. Noster Herc. 613. Μάχῃ. τὰ μυστῶν δ' ὄργι' εὐτύχησ' ἰδών. ELM.

74. Ἁγιστεύει pro ἁγνεύει. ELM.

75. Pal. θιασσεύεται. Vide ad v. 378. ELM.

76. Metri caussa scripsi ὄρεσσι pro ὄρεσι, et in antistrophico ἔτεκεν pro ἔτεκε. ELM.

77. Aldus ὁσίοισι καθαρμοῖς. Pal. ὁσίοισι καθαρμοῖσι. Scripsi ὁσίοις καθαρμοῖσιν. ELM.

78. Strab. A.B. τά τ' ἱμὰ πρὸς μεγάλας ἕρπων κυβέλας θεμιστεύων. Strab. C. τά τ' ἱμὰ πρὸς μεγάλας ὅπας θυμέλας θεμιστεύων.

θεμιτεύων Musgravius. Legebatur θεμιστεύων.

80. Pal. ἀνὰ θυρσόν (sic) τε τινάσσων. Pro Aldino ἀνὰ θύρσον Strab. A. habet ἀνὰ θύρσων, B. ἀναθύρσον, C. ἀναθύρσον. Vide ad v. 554. ELM.

81. Strabo κισσῷ στεφανωθεὶς θεραπεύει omisso Διόνυσον. ELM.

84. Primo ἴτε Pal. ὦ præponit.

Strab. A.C. θεὸν θεοῖς. Strab. B. θεὸν θεούς. Strab. Ald. θεὸν θεοῦ. ELM.

87. εὐρυχόρους Pal. a pr. m. Vulgo εὐρυχώρους. Homericæ εὐρύχορος unicum hoc esse apud tragicos exemplum observat Elmsleius.

88. ὅν ποτ' ἔχουσ'] *Quem quum utero ferret.* Herodot. 5, 41. ἔχουσαν δὲ αὐτὴν ἀληθέϊ λόγῳ, οἱ τῆς ἐπελθούσης γυναικὸς οἰκήϊοι πυθόμενοι ὤχλεον. MATTH.

94. Pal. κεραυνία πληγᾶ.

95. κρονίδα Ald. Κρονίδας Brunck. fortasse e Pariss. nam sic Pal. Flor. 1. 2. Formam nominativi -α in patronymicis non obtinere monet Elmslei. MATTH.

96. Palat. χρυσέαις. Laur. χρυσέαισι cum gl. συνίζησις. χρυσέαισιν correpta syllaba prima dictum esse potest: sed quum in versu strophico molossus respondeat κισσῷ τε, probabilior est synizesis χρυσαῖσιν.

100. ταυρόκερων] Hoc epitheto jure usus est poeta. Nam Bacchus nascens patrem cornibus vulneravit. Etymologus p. 277, 35. οἱ μὲν Διόνυξον αὐτὸν ὀνομάζουσιν, ὅτι σὺν κέρασι γεννώμενος ἔνυξε τὸν Διὸς μηρόν. Plura vide ad vv. 920. 1157. ELM.

103. ἄγραν] *Captos serpentes.* BRODÆUS.

104. Aldus θηροτρόφοι, quod ὀφιοτρόφοι significare monet Brodæus. Defendi posset θηροτρόφοι, si opus esset, vel etiam θηροφόροι aut θηροφόνοι. Sed recte Laur. et MSS. Par. θυρσοφόροι. Noster Cycl. 63. οὐ τάδε Βρόμιος, οὐ τάδε χοροί, | Βάκχαι τε θυρσοφόροι. Verbum θυρσοφορεῖν exstat infra v. 557. ELM.

105—108. Hæc in duo versus distribuenda pariterque in antistropho 120—123.

107. MSS. E.G. χλοήρει, quod mihi elegantius videtur. MUSG. In E. perspicue scriptum χλοηρᾶ: in G. χλοηρεῖ. Sed errorem in describendo admissum correxit ipse librarius, diphthongo ει superposita litera α. Χλοηρὴς autem an alicubi reperiatur, nescio: frustra illud quæsivi. BRUNCK. Pal. χλοηρεῖ. Laur. χλοηρεῖ (α superscr.). Mirum esset, si alicubi reperiretur nihili vox χλοηρής. Si in MSS. Par. conferendis accentuum rationem habuisset Musgravius, aliter de eorum scriptura judicasset. Si MSS. re vera præberent χλοήρει, conferendum esset κισσήρεις apud Sophoclem Ant. 1132. Sed haud dubie recte se habet χλοηρᾷ, licet χλοηρὸς, quod sciam, nusquam alibi exstet. Vix enim inter scriptores habendus est Pseudogregorius, apud quem legitur v. 675. *πρῶτον μὲν εἰς χλοηρὸν ἴζον που νάπος*. ELM. Prætuli χλοήρει.

108. Aldus *σμίλακι καλλικάρπῳ*. Laur. *σμίλακι καλικάρπω*. Sed σ a correctore additum videtur. Recte Pal. μίλακι. ELM. Vid. quæ ad Aristoph. Nub. 1007. dixi.

109—113. Significatur, nisi fallor, μάλλωσις sive insertio penicillorum diversicolorum, quibus hodieque pelliones mastrucas distinguere solent. Tacitus German. c. 27. *eligunt feras et detracta velamina spargunt maculis pellibusque ferarum, quas exterior pontus gignit.* Hic Ernestius, *ars est*, inquit, *pelles v. c. albas nigris maculis variegare, quod hodie quoque fieri apud nos vidi; istis rudibus temporibus forte factum assutis coloris segmentis.* Atque hoc artificium significare videtur schol. Phœn. 791. *οἱ βακχευταὶ τὸ δέρμα τῶν ἐλάφων κατατέμνοντες ποικίλον αὐτὸ ποιοῦσι.* Delicatior autem νεβρὶς χρυσόπαστος Plut. Symp. 4, 5. et *Erythræis intexta gemmis*. Claud. de 4. cons. Hon. v. 228. Præterea *καταβακχιοῦσθαι* non bacchari significat, sed coronari; Hesychius, *βακχᾶν, ἐστεφανῶσθαι.* Etym. M. *Βάκχος, ὁ κλάδος ὁ ἐν ταῖς τελεταῖς, ἢ στέφανος.* LOBECK. ad Soph. Aj. p. 375. sq.

109. Scribendum uno versu *καὶ κατ.—κλάδοισι.* et pariter in antistropho.

110. *ἐλάτας ἐν κλάδοις* Pariss. uterque, Flor. 1. *ἐλάτας ἐν κλάδοισιν* Flor. 2. (Laur. ap. Elmsl. *ἐλάτας ἐν κλάδοις*). Hiatus ἢ ἐλάτας est etiam Phœn. 1515. MATTH.

111. τ'] δ' Par. E.G.

113. *μαλλοῖς* versui præcedenti est adjungendum, tum autem

uno versu verba sunt comprehendenda ἀμφὶ—χορεύσει, pariterque in antistropho.

Νάρθηκος sive ferulæ mentio est apud nostrum Bacch. 113. 147. 251. 705. 1155. Hel. 1377. Re vera diversam a thyrso fuisse copiose ostendit Musgravius ad v. 706. Sed discrimen neglexit Euripides, qui νάρθηκα εὔθυρσον dixit v. 1155. fere ut κάματον εὐκάματον v. 66. Hunc Penthei νάρθηκα εὔθυρσον appellarat θύρσον vv. 833. 939. Simili modo, quod in manu tenet Cadmus, νάρθηξ dicitur v. 251. mox vero v. 254. θύρσος. ELM.

Ad ὑβριστὰς hæc scripsit Brodæus: *quibus mystæ obvios quosque per jocum cæderent.* Mihi potius ὑβρισταὶ appellari videntur, quia ὑβρισταὶ habentur, qui eos gestant. Eadem sunt ναρθηκοφορεῖν et βακχεύειν, quod quantulum distet ab ὑβρίζειν, ostendit Athenæus p. 36. E. Ὅθεν τινὲς τὴν Διονύσου γένεσιν καὶ τὴν τῆς Ὕβρεως κατὰ ταυτὰ γενέσθαι φασίν. Confer ὕβρισμα Βακχῶν v. 778. et similia. ELM.

115. Pro ὅστις ἄγει, quod est in Ald., Pal. βρόμιος ὅτ' ἄγῃ θιάσους, Laur. ὅτ' ἄγῃ a prima manu, ὅστις ἄγει a correctore: e meis nihil enotatum. Hinc Elmslei. suspicatur, Euripidem scripsisse ὁπότ' ἂν ἄγῃ vel εὖτ' ἂν ἄγῃ. MATTH. Scribendum εὖτ' ἂν ἄγῃ cum Elmsleio.

118. Ald. ἀφ' ἱστόν. ἀφ' ἱστῶν jam Brub. et sic duo Florr. ἀμφ' ἱστῶν Pal. Mox Pal. παρακερκίδων | τ'. Laur. π̔ κερκίδων | τ'. MATTH.

121. Aldus comma habet post Κρῆτες, Pal. et Laur. a pr. m. κρῆτας, hic nunc κρῆτας sec. Elmslei. Etiam Strabonis 10. p. 740. codd. Laurent. (vid. Elmsl. ad v. 55.) A. κρῆτας διογενέτορας ἔνθ' αὐλος. B. ζαθέοιο τε κρῆτας διογενέτορος ἔνθ' αὐλοί. C. κρῆτες διογενέτορες ἔνθ' αὐλίς. Hinc Elmsl. Κρῆτας, quod multo minus poeticum est, quam Κρῆτες ἔναυλοι. MATTH. Recte Elmsleius Κρῆτας prætulit, sed non animadvertit pro ζάθεοι scribendum esse ζαθέου, de quo dixi in Thesauro Stephani s. v. Ζάθεος.

122. Διογενέτορες ἔναυλοι] *Natalicia Jovis domicilia.* MUSG.

123. ἔνθα τρικόρυθες ἄντροις] Ald. et Strabonis edd. τρικόρυθές τ' ἐν ἄντροις. Paris. E. Flor. 1. 2. τρικόρυθες ἐν ἄντροις. Paris. G. et Laur. ἔνθα τρικόρυθες ἐν ἄντροις, sed vocabulo ἔνθα

linea circumducta deleto: vid. Brunck. et Bast. comm. palæogr. p. 857. Hinc Musgr. dedit ἔνθα τρικόρυθες ἄντροις. Etiam Strab. codd. apud Elmsl. vel ἔνθα τρικόρυθες ἀνθοῦσι vel ἔνθα τρικόρυθες ἀνθ' ὧν s. ἀνθ' οἷς. τρικόρυθες vocantur Corybantes, monente Lobeckio ad Soph. Aj. p. 358 sq. ob triplicem galeæ marginem, qui trium galearum super impositarum speciem reddebat. En Pontificis Romani coronam! MATTH. τρικόρυθες ἔνθ' ἐν ἄντροις Dobræus. Quod nunc præfero.

125. εὗρον] Scribendum ηὗρον ex Pal.

126. ἀνὰ—κέρασαν] Id est ἀνεκέρασαν.

βάκχια, quod emendate in codice Parisino G., corrupte in editionibus veteribus βακχεία scriptum est, dubitatur quomodo sit interpretandum. Mihi ut εὔια dictum videtur v. 157. Vitiose apud Strabonem libri alii βακχεῖα præbent, alii βακχείῳ, quod librarii propter vicinum συντόνῳ posuerunt.

127. Aldus κέρασαν ἡδυβόα. Strabo κέρας ἀνὰ δύο βοᾶν (vel βοάν). Ex qua scriptura quamvis corrupta constare videtur legendum esse ἀδυβόᾳ. ELM.

129. εἰς] Scribendum ἐς hic et v. 132.

εὐάσμασι] Libri ἔν τ' ἄσμασι, nisi quod Pal. ἐν ᾄσμασι, Par. G. ἔν τ' ἄσθμασι. In Laur. τ' a correctore additum videtur. Correxit Musgravius ex Strabone, apud quem scriptum est καλλίκτυπον εὔασμα Βακχᾶν.

131. ἐξανύσαντο] *Obtinuerunt.* Æsch. Prom. 699. τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα κούφως. BRUNCK.

θεᾶς] 'Ρέας Strabo.

133. συνῆψαν] προσῆψαν.

τριετηρίδων] Oppianus Cyneg. 4. 233. οἰνάδες, ὀσχοφόροι, τριετηρίδες, ἀνθοκάρηνοι, | Βάκχου φοιταλιῆος ἐγερσιχόροιο τιθῆναι. Unde fortasse Joannes Nicolai apud Jac. Gronovium Thes. T. 7. p. 201. F. inter Bacchi sacerdotes sive ministras etiam Τριετηρίδας enumerat. Nihil tale docet Statius Theb. 4. 722. *Ludus et atra sacrum recolet trieteris Ophelten.* Neque Cicero de Natura Deor. 3. 23. *Dionysos multos habemus:—— quintum Niso natum et Thyone, a quo trieterides constitutæ putantur.* Plura de Trietericis Virgilii interpretes ad Æn. 4. 302. ELM.

134. αἷς] Scribendum οἷς ex Strabone.

135. οὔρεσιν codices. ὄρεσιν Ald. Probabilis metri forma restitui potest ὅταν in εὖτ' ἂν mutando, ut v. 115.

137. *πέσῃ*] *πεύσῃ* Pal. in quo veræ scripturæ vestigium superest. Corrigendum enim *παύσῃ*. Sic Helen. 1319. *δρομαίων δ' ὅτε πολυπλανήτων μάτηρ ἔπαυσε πόνων.*

πεδόσε] *πεδός σε* Pal.

138. *ἀγρεύων*] *ἀγορεύων* Pal. et a pr. m. Laur.

139. *Αἷμα* hic *φόνον* significat, ut apud nostrum Or. 829. *τίς νόσος, ἢ τίνα δάκρυα, | καὶ τίς ἔλεος μείζων κατὰ γᾶν, | ἢ ματροκτόνον αἷμα χειρὶ θέσθαι;* Ibid. 1649. *δίκην ὑπόσχες αἵματος μητροκτόνου.* Idem *θυσίαις ἥδεται βροτοκτόνοις* dixit Iph. T. 384. *βορᾷ χαίρουσιν ἀνθρωποκτόνῳ* Cycl. 127. Activo sensu sumuntur adjectiva *ἀνθρωποκτόνος, βροτοκτόνος, μητροκτόνος, τραγοκτόνος.* ELM.

ὠμοφάγον] Clem. Al. p. 11, 15. *Διόνυσον μαινόλην ὀργιάζουσι Βάκχοι, ὠμοφαγίᾳ τὴν ἱερομανίαν ἄγοντες, καὶ τελίσκουσι τὰς κρεανομίας τῶν φόνων, ἀνεστεμμένοι τοῖς ὄφεσιν ἐπολολύζοντες Εὐάν.* Apud Plut. Themist. p. 119 A. *ὠμηστοῦ Διονύσου* mentionem esse monet Heathius. Simile est *χαρμοναῖσιν ἀνδροβρῶσι,* quod dixit noster Herc. 385. Apud Hesychium legendum videtur: *Ὠμοφάγους δαιταλεῖς: τοὺς τὰ ὠμὰ κρέα μερίζοντας καὶ ἐσθίοντας.* ELM.

140. Noster Phœn. 153. *Ἀλλά νιν ἁ κατ' ὄρη μετὰ ματέρος | Ἄρτεμις ἱεμένα, | τόξοις δαμάσασ' ὀλέσειεν.* ELM.

Λύδια] *Λύδιά θ'* Elmsleius. Quo non opus. Dobræo hic versus post proximum transponendus videbatur.

141. *ὁ δ' ἔξαρχος Βρόμιος*] Intelligendum *ἐστί. Ἔξαρχος* vox Homerica. Il. Ω. 720. *παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς | θρήνων ἐξάρχους.* Demosthenes de Cor. p. 516. B. *ἔξαρχος καὶ προηγεμὼν καὶ κιττοφόρος καὶ λιχνοφόρος καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γρᾳδίων προσαγορευόμενος.* Plutarchus Mor. p. 65. C. *ἦν δὲ ὁ Μήδιος τοῦ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χοροῦ τῶν κολάκων οἷον ἔξαρχος.* Apud eundem Numa p. 67. C. legitur *ἔξαρχος τῶν ἱερῶν.* Quo exemplo usus est Stephanus in Thesauro Ling. Gr. ELM. Adde Plut. Mor. p. 792 F.

Pal. *εὖ οἷ.*

142. Simile est, quod ita reddunt Alexandrini Exod. 3, 8. *καὶ εἰσαγαγεῖν αὐτοὺς εἰς γῆν ἀγαθὴν καὶ πολλὴν, εἰς γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι.* Confert Brunckius Horatium Carm. II. 19, 9. *Fas pervicaces est mihi Thyades, | vinique fontem, lactis et uberes | cantare rivos, atque truncis | lapsa cavis iterare mella.* Confert etiam hujus fabulæ vv. 703—710. ELM. Hero de

Automat. in descriptione Διονύσου ναΐσκου p. 256. μετὰ δὲ τὴν θυσίαν δεῖ ἐκ μὲν τοῦ θύρσου γάλα ἀναπιτυσθῆναι, ἐκ δὲ τοῦ σκύφους οἶνον. γίνεται οὖν καὶ τοῦτο οὕτως etc.

144. Pal. νέκταρ.

Pal. συρείας. Æschylus Ag. 1321. Οὐ Σύριον ἀγλάϊσμα δώμασιν λέγεις. ELM.

καπνός] καρπός Zonaras p. 1307.

145. Laur. a pr. m. ὁ βακχεὺς δ' ἔχων πῦρ: ἐκ νάρθηκος ἀΐσσει. πυρσώδη φλόγα πεύκας. Corrector πῦρ delevit, transpositionis notas β α addidit. ἀΐσσει recte Heath. vertit *impetu fertur.* Solemnis mentio discursationum Bacchicarum; ignis vero quassando concitati tamquam rei primariæ, commemoratio, quæ inest in ἀΐσσει φλόγα, paulo frigidior. MATTH.

147. Deleatur comma quod typotheta post ἀΐσσει posuit.

148. Ald. δρόμῳ καὶ χοροῖς. Par. E. τοῖς χοροῖς, omisso, ut videtur, καί. Flor. 1. δρόμῳ γῆς χοροῖς. quod esset *per terram discurrendo.* In Pal. ι vocis χοροῖς duobus punctis subscriptis notatum est. Hinc Elmsl. ἀΐσσει δρόμῳ τε χορούς ἐρ. Herm. ἀΐσσει δρόμῳ, χοροὺς ἐρ. πλ. Accusativum reponendum jam Brunck. viderat, sed incommode addito articulo, τοὺς χορούς. Accusativus πλανάτας nude positus vix cuiquam placuerit. Itaque χοροὺς—πλανάτας verum est, deleto καί. Non minus ἐρεθίζων per se positum ambiguum videtur, nisi conjungas δρόμῳ ἐρεθίζων. MATTH.

πλανάτας] πλάνας Pal.

149. Non liquet utrum ἰαχαῖς an ἰακχαῖς scripserit poeta.

150. πλόκαμον] πλόκον Burgesius.

αἰθέρα] αἰθέρας Flor. 1.

151. Laur. ἐπευάσμασιν. ' Post ἐπιβρέμει Pariss. E.G. Flor. 1. 2. addunt ἐπιλιγει (sic sine accentu) ἠχεῖ, Laur. ἐπὶ (sic) λίγει' ἠχεῖ, c. gl. περισσόν. e glossemate, ut putat Elmsl. MATTH.

153. ὦ hic om. Par. E. Flor. 1. 2. et recte omittunt. Nam scribendum uno versu, τοιάδ' ὦ ἴτε βάκχαι, ἴτε βάκχαι.

154. Τμώλου] Vid. Herodot. 1, 93. Strabon. p. 625 D. ELM.

χρυσορόου] χρυσορόα Elmsleius.

χλιδά Victorius, præfixo ἴσως. Libri χλιδᾷ.

158. εὔια] Adverbii loco, *Bacchico more.* ELM. Conf. ad v. 126.

160. ἱερὸς ἱερὰ] Duo dactyli, admissa mensura epica.

161. σύνοχα] *Congrua*. Noster Hel. 168. εἴθ' ἐμοῖς γόοις | μόλοιτ', ἔχουσαι τὸν Λίβυν | λωτὸν, ἢ σύριγγας, αἰλίνοις κακοῖς | τοῖς ἐμοῖσι σύνοχα δάκρυα, | πάθεα πάθεσι, μέλεα μέλεσι. ELM. εἰς ὄρος huic versui addit, alterum εἰς ὄρος delet Hermannus, ita ut proxima verba hexametrum efficiant ἡδομένα—φορβάδι. Quæ non improbabilis ratio est.

169. βάκχα Musgravius. Libri Βάκχου.

170—172. His versibus θεράπων præfixum in Par. E.G. Flor. 1. 2.

170. τίς ἐν πύλαισι; Κάδμον ἐκκάλει δόμων. Bergler. ad Aristoph. Pac. 179. "Hanc totam scenam imitatus est Nonnus Dion. 45, 56 sqq." HERM.

178. ἠσθόμην] Hec. 1114. Ὦ φίλτατ', ἠσθόμην γὰρ, Ἀγάμεμνον, σέθεν | φωνῆς ἀκούσας, εἰσορᾷς ἃ πάσχομεν; Dixit etiam Rhesi scriptor v. 608. Δέσποιν' Ἀθάνα, φθέγματος γὰρ ἠσθόμην | τοῦ σοῦ συνήθη γῆρυν (ἐν πόνοισι γὰρ | παροῦσ' ἀμύνεις τοῖς ἐμοῖς ἀεί ποτε)· | τὸν ἄνδρα δ' ἡμῖν ποῦ κατεύνασται φράσον, | πόθεν τέτακται βαρβάρου στρατεύματος. Sic etiam Sophocles Œd. C. 891. Ὦ φίλτατ', ἔγνων γὰρ τὸ προσφώνημα σὸν, | πέπονθα δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως. Quod ad ὡς attinet, significat ἐπεὶ, ni fallor, ut apud Aristophanem Lys. 1109. αὐτὴ γὰρ, ὡς ἤκουσεν, ἤδ' ἐξέρχεται. Confer Bacch. 624. 690. 1086. 1093. Ita Sophocles Œd. C. 1629. ὁ δ' ὡς ἐπήσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος, | αὐδᾷ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα. Euripides Cycl. 419. ἠσθέντα δ' αὐτὸν ὡς ἐπῃσθόμην ἐγὼ, | ἄλλην ἔδωκα κύλικα. Minus plene igitur post v. 179. distinxi. ELM. ὡς verte *nam*. Hæc scilicet intra intrandum loquitur Cadmus, non adhuc viso Tiresia. DOBR.

179. Pal. σοφ῍ σοφοῦ, quod est σοφὸν σοφοῦ. ELM.

182. Διόνυσον, ὃς πέφηνεν ἀνθρώποις θεός] Hunc versum spurium esse, confictum ex v. 860. recte judicat Dobræus.

184. δεῖ] δὴ Par. Laur.

188. ἡδέως Miltonus. Libri ἡδέων.

189. ταῦτ' ἐμοὶ] Libri ταυτά μοι. Correxit L. Dindorfius.

190. Quæ hic Tiresiæ sunt, præter verba ταὐτά μοι πάσχεις ἄρα, in Ald. Cadmo tribuuntur usque ad 209. quæ Cadmi, Tiresiæ, ita ut versui 210. nova persona non præfixa sit. Veram personarum descriptionem a Cantero restitutam confirmant Parr. E.G. Flor. 1. 2. MATTH.

χοροῖς codices. κακοῖς Ald.

192. ἔχοι] ἔχει (οι) Pal.

193. Gellius 13. 18. *Sed etiam ille versus non minus notus*, *γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγὼ*, *et in tragœdia Sophocli scriptus est, cui titulus est Φθιώτιδες, et in Bacchis Euripidi.* ELM.

194. Aldus ἀμοχθεὶ 'κεῖσε νῷν. Pal. Laur. ἀμοχθεὶ κεῖσε νῶϊν. Reposui ἀμοχθί, ut semper in similibus. De qua scriptura vide ad Sophoclis Œd. Col. 1646. ubi ultimam producit ἀστακτί. ELM.

200. Sensum esse puto: *nihil argutamur cum diis*, i. e. non disputamus cum diis tanquam qui plus illis sapere nobis videamur. HERM.

201. πατρίους Valckenarius. πατρὸς libri. Conf. locum Plutarchi ad v. 203. afferendum.

202. καταβαλεῖ Scaliger. Libri καταβάλλει. ἐκβαλεῖ est in loco simili Erechthei fr. 1, 49. οὐκ ἔσθ' ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς, πάτερ, | προγόνων παλαιὰ θέσμι' ὅστις ἐκβαλεῖ. Monuit Valckenarius.

203. Plutarchus Mor. p. 756. B. a Valckenario allegatus: ἀρκεῖ γὰρ ἡ πάτριος καὶ παλαιὰ πίστις, ἧς οὐκ ἔστιν εἰπεῖν οὐδ' ἀνευρεῖν τεκμήριον ἐναργέστερον, οὐδ' εἰ δι' ἄκρας τὸ σοφὸν εὕρηται φρενός. Vulgo οὐ δι' ἄκρας, quod corrigere neglexit Wyttenbachius. ELM.

εὕρηται] Scribendum ηὕρηται cum Elmsleio.

204. Huc respicere Themistium Or. 16. p. 199. D. monet Porsonus Adversar. p. 264. Themistii verba sunt: οὐχ οἷός τε εἰμὶ κατέχειν ἐμαυτὸν, οὐδὲ τὸ γῆρας αἰσχύνομαι, κατ' Εὐριπίδην, μέλλων χορεύειν. ELM.

206. Ante illud οὐ γὰρ supplendum κακῶς φρονῶν. ELM.

207. Pal. εἰ χρὴ χηρεύειν. Paullo melius Laur. εἰ χρὴ χορεύειν. ELM.

209. δι' ἀριθμῶν αὔξεσθαι interpretor ita ut ii, qui honore aliquem prosequi debeant, qui non, dinumerentur, et a se secernantur. MATTH.

210. Cadmi personam addunt Pariss. E.G. Flor. 1. 2. MATTH.

220. Διόνυσον] Διόνυσος Pal.

223. Pal. πτώσουσαν. Iterum hoc verbo utitur noster Hec.

1064. ὦ κατάρατοι, ποῖ καί με φυγᾷ | πτώσσουσι μυχῶν; Cum Baccharum loco confer Andr. 753. ὅρα δὲ μή νυν εἰς ἐρημίαν ὁδοῦ | πτήξαντες οἵδε, πρὸς βίαν ἄγωσί με. Cum altero Cycl. 406. ἄλλοι δ' ὅπως ὄρνιθες, ἐν μυχοῖς πέτρας | πτήξαντες εἶχον. Hæc attuli, ut ostenderem πτήσσειν et πτώσσειν non nisi forma differre. ELM.

224. Plena oratio est ὡς δὴ Μαινάδας θυοσκόους οὔσας. Participium simili modo omittit noster Andr. 233. Τί σεμνομυθεῖς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχει λόγων, | ὡς δὴ σὺ σώφρων, τἀμὰ δ' οὐχὶ σώφρονα; Sic etiam Aristophanes Vesp. 1306. οὗτος δὲ διεμύλλαινεν, ὡς δὴ δεξιός. ELM.

Hesychius: Θυοσκόος: εἶδος μάντεως, διὰ σπλάγχνων τὸ μέλλον δηλοῦντος. οἱ δὲ τὸν δι' ἐμπύρων ἱερῶν τὰ σημαινόμενα νοοῦντα. Neutrum horum significat θυοσκόους apud Euripidem, sed potius *furibundas* aut ejusmodi aliquid. Θυοσκόος apud tragicos sæpius non legitur. ELM.

227. πανδήμοισι Flor. 1. 2. πανδήμοις Pal. πανδόμοις Ald.

229. Ἰνώ] οἰνώ Laur.

Ἀγαύην] Scribebatur Ἀγαυήν.

235. εὔκοσμος MSS (?) Stephani. Vulgo εὔοσμος, quod εὔοσμον scriptum est in Flor. 1.

236. Aldus οἰνωπὰς ὄσσοις. Pal. a prima manu οἰνωπὰς τ' ὄσοις, ni fallor, a correctore οἰνωπὰς τ' ὄσσοις. Laur. et Par. G. οἰνωπά (sic) τ' ὄσσοις. Par. E. οἰνωπάς τ' ὄσσοις. Scaliger οἰνῶπας ὄσσοις. Hi omnes οἰνωπὰς sive οἰνῶπας cum χάριτας conjungunt. Nominativum οἰνωπὸς reposuit Barnesius. ELM.

242. Διόνυσον θεόν] Reiskius Διόνυσος θεός, quod falsam sententiam habet: nam nec hospes ipse Dionysum se esse usquam dicit, nec chorus eum Bacchum esse putat, nec Pentheus id eum jactare usquam significat. Sed nec vulgata lectio commoda est: quum enim ἐκεῖνος repetatur, fieri non potest, quin utroque loco illud ad eumdem hominem referatur, ad hospitem (ut Orest. 584 sq.) de quo dici non potest, hospes ἐν μηρῷ ποτ' ἐρράφη Διός. Itaque Reiskius pro ἐρράφη conjecit ἐρράφθαι, quam conjecturam probatam Musgravio recepit Brunck. At ita hoc quoque in laudem dei jactare hospes dicendus esset, tanquam id, quo divinus Bacchi ortus demonstraretur: quod absurdum est. Hoc enim irridentem Pentheum commemorare conveniebat, ut v. 286. Mihi quid scrip-

tum fuerit non liquet. MATTH. Recte animadvertit Matthiæ absurdum esse alterum illud ἐκεῖνος, quod facit ut non Dionysus, sed ipse ille hospes, quem Dionysum esse nescit Pentheus, femori Jovis insutus fuisse videatur. Non minus inepta sententiarum consecutio in verbis proximis est ἐν μηρῷ ποτ' ἐρράφη Διὸς, ὃς ἐκπυροῦται λαμπάσιν κεραυνίαις, quæ ita dicta sunt ut non Dionysum, sed Jovem ipsum fulmine crematum esse credas. Nam de Dionyso si intelligi vellet poeta, et cogitandi et dicendi leges postulabant ut hunc institueret sententiarum ordinem, ὃς ἐκπυρωθεὶς λαμπάσιν κεραυνίαις ἐν μηρῷ ποτ' ἐρράφη Διός. Evanescet vero omnis verborum absurditas, si scribatur ἐκεῖνος εἶναί φησι Διόνυσον θεὸν, ὃς ἐκπυροῦται —, ejecto versu isto ἐκεῖνος ἐν μηρῷ ποτ' ἐρράφη Διός, quem non esse ab Euripide scriptum criticos pridem animadversuros fuisse puto, nisi versibus 286—297. fraudem sibi fieri passi essent, de quibus suo loco dicetur. Ceterum istius versus scriptor ἐκεῖνος ἐν μηρῷ ποτ' ἐρράφη Διὸς, præcedentia verba ἐκεῖνος εἶναί φησι Διόνυσον θεόν eo ipso sensu, quem Reiskius reposito nominativo Διόνυσος θεός efficere studuit, accepisse videtur.

246. Hesychius: Ἀγχόνη: πνιγετός. Ἀγχόνης: ἀξία. Corrigunt interpretes: Ἀγχόνη: πνιγετός. ἢ ἀγχόνης ἄξια. Grammaticum respexisse putant ad Aristophanem Ach. 125. Ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; ELM.

Aldus ἔστ' ἄξια. Sic etiam Pal. et Laur. Quod ideo moneo, quia Par. E. ἦν ἄξια habet in textu, ἔστ' in margine. Non nisi librarii oscitationi tribuendum videtur ἦν, quod admisissem, si in Pal. aut Laur. repertum esset. Noster Or. 614. μᾶλλον δ' ἐκείνη σοῦ θανεῖν ἐστ' ἀξία. His exceptis, nullum senarium apud tragicos exstare puto, qui in initio quinti pedis ἔστ' vel ἐστ' habeat. Itaque legendum arbitror in Bacchis ἐπάξια, in Oreste ἐπαξία. Ita noster v. 715. ὡς δεινὰ δρῶσι, θαυμάτων τ' ἐπάξια. ELM. Recepi emendationem Elmsleii.

251. Laur. a correctore βακχεύοντας. Sic etiam [Flor. 1. et] Par. E.G. quorum auctoritate uti potuisset Porsonus, quum ἀναίνομαι in αἰδοῦμαι mutavit. ELM.

ἀναίνομαι] Porsonus Adversar. p. 264. βακχεύοντες (voluit βακχεύοντας) et αἰδοῦμαι. In Laur. ἀναίνομαι primam literam a correctore scriptam habet. Quæ fuerit prima scriptura, mihi non liquet. Sanissimum est ἀναίνομαι, quod ἄχθομαι significare videtur. Ita noster Iph. A. 1502. Ἔθρεψας Ἑλλάδι με φάος, |

θανοῦσα δ' οὐκ ἀναίνομαι. Herc. 1124. *Καὶ τόν γε δήσαντ' εἴπ'. ἀναινόμεσθα γάρ.* Subaudi *δεθέντες.* Ibid. 1235. *'Επῄνεσ'. εὖ δράσας δέ σ' οὐκ ἀναίνομαι.* ELM.

252. Pal. *εἰσορῶν ὄυν οὐκ ἔχον.* Laur. a prima manu *εἰσορῶν νοῦν οὐκ ἔχων.* ELM.

255. 256. 257. Male hæc vulgo interrogative accipi mihi videntur. ELM.

256. *εἰσφέρων*] Scribendum *ἐσφέρων.*

257. *Πτερωτοὺς* et *ἔμπυρα* conjungit noster etiam Hel. 752. Verba mox dabo ad v. 262. ELM.

Laur. *φέρων* supra scripto *ειν* a correctore. ELM. *φέρων* Flor. 1.

258. Similia ab Œdipo audit idem Tiresias apud Sophoclem Œd. T. 402. *εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων | εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν οἷάπερ φρονεῖς.* ELM.

ἐξερύετο Par. E.

259. *καθῆσ'* Par. Laur. *'κάθησ'* Ald.

261. *γάνος* codices et Etymol. M. p. 221, 20. *γάμος* Ald. Conf. v. 381.

262. Euripides Hel. 752. *οὔτ' ἦν ἄρ' ὑγιὲς οὐδὲν ἐμπύρου φλογὸς, | οὔτε πτερωτῶν φθέγματ'.* Aristophanes Plut. 362. *Φεῦ. ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν οὐδενός.* Plura exempla collegit Dobræus. Paullo aliter Herodotus 6, 100. *τῶν δὲ 'Ερετριέων ἦν ἄρα οὐδὲν ὑγιὲς βούλευμα.* ELM.

263. *δυσσεβείας* Reiskius. Legebatur *εὐσεβείας.* "Eadem varietas apud nostrum Hel. 1026. *εὐεργετῶ γὰρ κεῖνον, οὐ δοκοῦσ' ὅμως, | ἐκ δυσσεβείας ὅσιον εἰ τίθημί νιν.* Aldus *ἐξ εὐσεβείας.* Idem paullo ante v. 978. *ἢ νῦν ἐκείνους ἀπόδος ἐμψύχους πάλιν, | ἢ τήνδ' ἀνάγκασόν γ' εὐσεβοῦς πατρὸς | κρείσσω φανεῖσαν, τἄμ' ἀποδοῦναι λέχη.* Legendum *δυσσεβοῦς* alias ostendam.—De constructione genitivi dixit Matthiæ Gramm. Gr. §. 348. p. 492. cujus exemplis adde Euripidem Iph. A. 327. *Ποῦ δὲ κἄλαβές νιν; ὦ θεοί, σῆς ἀναισχύντου φρενός.* Neque necessarium est *ὦ θεοί, οἴμοι, φεῦ,* aut tale quid, ut putasse videtur Musgravius. Aristophanes Nub. 816. *τῆς μωρίας, | τὸν Δία νομίζειν ὄντα τηλικουτονί.* Eccl. 782. *τῆς μωρίας, | τὸ μηδὲ περιμείναντα τοὺς ἄλλους, ὅ τι | δράσουσιν, εἶτα τηνικαῦτ' ἤδη.*" ELM.

264. 265. Vulgatum horum versuum ordinem agnoscere videtur Oppianus Cyneget. 4. 289. *οὐ Τυρίου Κάδμοιο καταιδό-*

μενος τρίχα λευκὴν, | οὐδὲ κυλινδομένην οἶσι πρὸ πόδεσσιν Ἀγαυήν. Neque assentior Musgravio legendum statuenti: Ἐχίονος δ' ὢν παῖς καταισχύνεις γένος, | Κάδμον τε τὸν σπείραντα γηγενῆ στάχυν; ELM.

266. Plutarchus Alexandro p. 695. D. λέγεται δέ ποτε, πολλῶν παρακεκλημένων ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἐπαινέσαι κελευσθεὶς ἐπὶ τοῦ ποτηρίου Μακεδόνας ὁ Καλλισθένης, οὕτως εὐροῆσαι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, ὥστε ἀνισταμένους κροτεῖν καὶ βάλλειν τοὺς στεφάνους ἐπ' αὐτόν· εἰπεῖν οὖν τὸν Ἀλέξανδρον, ὅτι κατ' Εὐριπίδην, τὸν λαβόντα τῶν λόγων καλὰς ἀφορμὰς, οὐ μέγ' ἔργον εὐλογεῖν. Sic impressi. Sed scripti nonnulli, ut videtur, εὖ λέγειν, ut apud Euripidem. ELM.

268. 269. Hoc distichon legitur apud Stobæum Tit. 36. p. 217=143. ELM.

270. 271. Hæc etiam leguntur apud Stobæum Tit. 45. p. 302=173. Eandem fere sententiam diversis verbis inclusit noster Or. 905. ὅτ' ἂν γὰρ ἡδὺς τοῖς λόγοις, φρονῶν κακῶς, | πείθῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα. Utrobique Cleophontem perstringere videtur, in quem dicta monent interpretes proxime superiora in Oreste: κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται | ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει, κ. τ. ἑ. ELM.

270. θρασὺς δὲ] Pal. θρασὺς τὲ. Sic etiam, vel θρασύς τε, MSS. Stobæi. ELM. In Ald. distinctum θρασὺς δὲ δυνατὸς, καὶ λ. Correxit Matthiæ.

276. ὄνομα codices. ὁ πόμα Ald.

278. ὁ δ'] Libri ὅδ'.

ἦλθεν Laur. ἦλθ' Ald.

τἀντίπαλον] Ἀντίπαλον non est, ut Barn. vertit, *quod in certamen venit*, neque, ut Brunck. *quod æquiparandum est*, sed quod ex altera parte respondet, ut Cic. or. 32. vertit Aristotelis verbum ἀντίστροφον εἶναι. MATTH.

279. πῶμ'] Libri πόμ'. Correxit Elmsleius. Idem recte ηὗρε pro εὗρε.

282. ὕπνον Par. E.G. Flor. 1. 2. ὕπνου Pal. et Ald.

286—297. καὶ καταγελᾷς—λόγον] His versibus ineptissime interrumpuntur quæ Tiresias de virtutibus dei ab se celebrati exponit. Ipsa autem fabulæ explicatio, quæ verbis illis continetur, ita est comparata ut Proclum aliquem aut Olympiodorum audire videamur, non Euripidem, ridiculumque est ab Tiresia, qui cavere vult ne ridiculus Pentheo videatur Diony-

sus, ea proferri quibus et Deum illum et se ipsum deridendum præbeat. Ad hæc accedit dictio inepta, confusa omninoque non Euripidea. Quibus de caussis mihi non videtur dubitari posse quin hi versus ad unum omnes sint tollendi. Interpretes quantopere in his ineptiis expediendis laboraverint ex duabus potest cognosci annotationibus ad v. 292. allatis, altera Elmsleii "Locus obscurissimus, cujus difficultatem dissimulant interpretes. Distinguit Aldus: ῥήξας μέρος τι τοῦ χθόν' ἐγκυκλουμένου | αἰθέρος, ἔθηκε, τόνδ' ὅμηρον ἐκδιδοὺς | Διόνυσον Ἥρας νεικέων. Nemo quidquam annotavit, præter Brodæum, qui Ἥρας νεικέων interpretatur *depositæ cum Junone inimicitiæ*. Vertit Portus: *Rupta parte quadam terram ambientis ætheris*, hic istum *posuit, hunc obsidem tradens Dionysum, propter rixas Junonis*. Musgravius vero: *posuit hunc, obsidem amovens, Dionysum extra rixas Junonis*. Eo igitur auctore distinguendum: ἔθηκε τόνδ', ὅμηρον ἐκδιδοὺς, | Διόνυσον Ἥρας νεικέων. Brunckius hoc modo: ἔθηκε, τόνδ' ὅμηρον ἐκδιδοὺς, | Διόνυσον, Ἥρας νεικέων. Id est, ni fallor: ἔθηκε Διόνυσον, τόνδ' ὅμηρον ἐκδιδοὺς Ἥρας νεικέων. Matthiæ ut Aldus: Nihil horum mihi placet." altera Matthiæ "Herm. jungit: τόνδε (αἰθέρα, pro τόδε, αἰθέρος μέρος) ἔθηκε Διόνυσον, ὅμηρον ἐκδιδοὺς αὐτόν *partem ætheris in Bacchi formam transmutavit*. nec aliter verba construi possunt, si hic sensus est loci. At imperiti poetæ est, ponere verbum, cum quo, qui hæc recitari audiat, facilius, quam cum eo, quo proprie pertinet, construat, ut ait Hermann. supra ad v. 130. p. 24. Ita qui hic ἔθηκε τόνδ' ὅμηρον ἐκδιδούς Διόνυσον recitari audiat, τόνδε ὅμηρον potius jungenda esse, quam τόνδε Διόνυσον, credat. Virgulæ autem legentibus, non recitari audientibus, ponuntur. Neque vero recte, quid ipso vero Baccho fecerit Juppiter, memorare supersedit poeta. Quia verba ῥήξας μέρος τι τοῦ χθόν' ἐγκυκλουμένου αἰθέρος ἔθηκε τόνδ' sive legerit, sive recitari audiverit, nihil aliud suspicari potest, nisi voluisse poetam intelligi ἔθηκε τόνδε ἐν τῷ αἰθέρι, in æthere Bacchum abscondidit, atque ita a deorum cœtu amovit, ut hoc quasi pignus esset, quo Juno rixari desineret, si causa odii et rixarum semota esset."

289. δ' om. Pal.

νέον] θεόν Pal. Flor. 1. 2.

292. ἐγκυκλουμένου] ἀγκυκλουμένου Flor. 1. 2.

295. τραφῆναι] ῥαφῆναι Piersonus.

297. *συνθέντες λόγον, mentientes*, Æschylus Prom. 686. *νόσημα γὰρ | αἴσχιστον εἶναι φημὶ συνθέτους λόγους.* Ubi schol. *τοὺς ψευδεῖς*. ELM.

298. Schol. ad Euripidis Hec. 1267. *ὅτι δὲ Διόνυσος μάντις, καὶ ἐν Βάκχαις φησὶ, μάντις δ' ὁ δαίμων ὅδε. τὸ γὰρ βακχεύσιμον καὶ μανιῶδες μαντικὴν πολλὴν ἔχει.* Huc respicit Plutarchus Mor. p. 428. F. *τὸ γὰρ βακχεύσιμον καὶ τὸ μανιῶδες μαντευτικὴν* (*μαντικὴν* corrigit Porsonus) *πολλὴν ἔχει, κατ' Εὐριπίδην, ὅταν ἔνθερμος ἡ ψυχὴ γενομένη κ. τ. ἑ.* Idem p. 716. B. *Τοὐναντίον δὲ οἱ παλαιοὶ τὸν θεὸν Ἐλευθέριον καὶ Λύσιον ἐκάλουν, καὶ μαντικῆς πολλὴν ἔχειν ἡγοῦντο μοῖραν, οὐ διὰ τὸ βακχεύσιμον καὶ μανιῶδες, ὥσπερ Εὐριπίδης εἶπεν, ἀλλ' ὅτι τὸ δουλοπρεπὲς κ. τ. ἑ.* ELM.

302. *Ἄρεως*] *Ἄρεος* Pal.

305. Non injuria Piersonus Verisim. p. 127. hunc versum suspectum habet ut spurium. Eum utcunque explicat Elmsleius, *καὶ τοῦτο* (nempe *τὸ διαπτοεῖσθαι πρὶν μάχης θιγεῖν*) *μανία ἐστὶν παρὰ Διονύσου πεμφθεῖσα.* Cujusmodi terrores Pani potius quam Dionyso a veteribus tribui monet Barnesius. Vid. Med. 1172.

μανία δὲ καὶ τοῦτ' ἔστι] Latine male diceretur, *hoc est insania*, Græce non item. Plat. Phædon. p. 73. D. *τοῦτο δ' ἐστὶν ἀνάμνησις.* Apol. S. p. 29. A. *καίτοι τοῦτο πῶς οὐκ ἀμαθία ἐστὶν* - - Phædr. p. 245. C. *τοῦτο πηγὴ καὶ ἀρχὴ γενέσεως*, quod Cicero Tusc. I. 23, 53. vertit: *hic fons, hoc principium est movendi.* Cf. Gorg. f. p. 492. C. MATTH.

306. Flor. 1. 2. *ἐν δελφοῖς ἔτ' αὐτὸν ὄψει κἀπὶ δελφίσι* (Flor. 2. *δελφίσιν*) *πέτραις.* Originem hujus scripturæ indicat Pal. qui *δελφοῖσιν* pro *δελφίσιν*. MATTH.

307. Attius apud Jos. Scaligerum ad Varronem p. 87. *Lætum in Parnaso inter pinus tripudiantem in circulis | ludere, atque tædis fulgere.* Multa apud poetas mentio est flammæ in monte Parnasso noctu lucentis, quam qui videbant, Bacchum utraque manu facem gestantem cum solito famularum comitatu saltare credebant. Cujus ignis quæ fuerit natura, eorum est investigare, qui in physicis versantur. Quod grammatici officium est, tragicorum nonnulla de eo testimonia apponam. Sophocles Ant. 1126. *Σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας | στέροψ ὄπωπε λιγνὺς, ἔν|θα Κωρύκιαι νύμφαι | στείχουσι Βακχίδες.* Euripides Phœn. 233. *Ἰὼ λάμπουσα πέτρα πυρὸς | δικό-*

ρυφον σέλας ὑπὲρ | ἄκρων βακχείων Διονύσου. Ion. 711. ἤδη πέλας δείπνων κυρεῖ | παῖς καὶ πατὴρ νέος νέων, | ἵνα δειράδες Παρνασοῦ, | πέτρας ἔχουσαι σκόπελον, | οὐράνιόν θ' ἕδραν, | ἵνα Βάκχιος ἀμφιπύρους ἀνέχων | πεύκας, λαιψηρὰ πηδᾷ | νυκτιπόλοις ἅμα σὺν Βάκχαις. Ibid. 1125. Ξοῦθος μὲν ᾤχετ', ἔνθα πῦρ πηδᾷ θεοῦ | Βακχεῖον, ὡς σφαγαῖσι Διονύσου πέτρας | δεύσειε δισσὰς, παιδὸς ἀντ' ὀπτηρίων. Idem Hypsipyles prologo apud Aristophanem Ran. 1242. Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς | καθαπτὸς, ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κάτα | πηδᾷ χορεύων παρθένοις σὺν Δελφίσιν. ELM.

In Ald. et post πλάκα et post βάλλοντα commate distinctum est, quod servavit Elmslei. Barnes. post πλάκα comma delevit, δικόρ. πλάκα βάλλοντα jungens, *et bicipitem rupem percutientem.* Sic etiam Musgrav. Contra Brunck. πηδῶντα δικόρυφον πλάκα jungit, et comma post βάλλοντα expungit. At βάλλειν Βακχεῖον κλάδον esset jaculari thyrsum tanquam missile; etsi vero thyrso nonnunquam pro missili utebantur Bacchæ, tamen quomodo huic loco convenit, quum nihil esset in Parnasso, quod missili suo peteret? Quod annotatum a me olim video πάλλοντα, hoc etiam nunc placet: Euripidem quidem vocabula duo ἰσοδυναμοῦντα sæpe juxta se ponere notum est. Sic infra v. 331. ἀνέμοις καὶ θυέλλαισιν. 486. δούπου τοῦδε καὶ βύρσης κτύπου. 554. οὐ λεύσσεις, οὐδ' αὐγάζῃ. MATTH. Recepi Matthiæ emendationem πάλλοντα.

βακχεῖον codices. βάκχιον Ald.

311. νοσεῖ codices. νοσῇ Ald. Διὰ μέσου sunt verba ἡ δὲ δόξα σου νοσεῖ. Μὲν sine apodosi, ut apud nostrum Herc. 713. Δοκῶ μὲν αὐτὴν, ὡς θύραθεν εἰκάσαι, | ἱκέτιν πρὸς ἁγνοῖς ἑστίας θάσσειν βάθροις. ELM.

314.315.316. Hæc leguntur apud Stobæum Tit. 5. p.63=37. ubi Trincavellus: Οὐκ ὁ διόνυσος μὴ σωφρονεῖν, ἀναγκάσῃ. | γυναῖκας, εἰς τὴν κύπριν, κ. τ. ἑ. Nec quidquam præter distinctiones mutare videntur MSS. Apud eundem Tit. 74. p. 439 =321. MS. A. talem fere scripturam habere monet Gaisfordius: οὐχ ὁ Διόνυσος μὴ σωφρονεῖν ἀναγκάσει | γυναῖκας εἰς τὴν Κύπριν, ἀλλ' εἰς τὴν φύσιν | τοῦτο σκοπεῖν χρή. καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν | οὖσ' ἥ γε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται. ELM.

314. Aldus: οὐχ ὁ Διόνυσος μὴ σωφρονεῖν ἀναγκάσει. Pal. οὐχ' ὁ διόνυσος (μὴ) σωφρονεῖν ἀναγκάσει. Laur. a prima manu: οὐ

διόνυσος σωφρονεῖν ἀναγκάσει. Idem a correctore: *οὐχ ὁ διόνυσος σωφρονεῖν ἀναγκάσει.* Et sic Par. E.G. Flor. 1. Pseudogregorius v. 261. *οὐ γὰρ θεός σε σωφρονεῖν ἀναγκάσει.* Ut nunc locus legitur, deleto *μή*, quod metrum respuit, dicere voluisse videtur Euripides: Bacchus in neutram partem vim ullam habet, neque ut pudicæ sint mulieres, neque ut impudicæ. Si dixisset: *Neque vero efficit Bacchus, ut mulieres libidini indulgeant*, recta oratione respondisset ad Penthei criminationes. Nunc, quum modo potentiam dei laudibus extulerit, alia via rem aggreditur, et dicit: *Neque vero credere oportet, quum tanta ejus potentia sit, futurum ut mulieres castas esse cogat.* Ita quum utrumque ostendi oporteret, alterum elegit, ad quod a laudibus dei aptissimus transitus esset. Qui vero ad Penthei criminationes respondendum esse credebant, et hoc dicendum, impudicitiam mulierum non esse Baccho vitio vertendam, addiderunt *μή*. Ita hunc locum defendi quodammodo posse existimo, quamquam hæc non eo disputavi, ut Euripidem eleganter et recte rem gessisse ostenderem, sed ut non omni sensu locum carere. MATTH.

315. Ex hoc loco interpolatum esse Hippol. 79. suo loco monuimus.

ἐν] *εἰ* Berglerus ad Aristoph. Plut. p. 145. ed. Beck., commate post *πάντ' ἀεὶ* posito. Quocum Dobræus comparat Isocr. Lochit. p. 296 E. *καὶ μὴ τοῦτο σκοπεῖν* (*χρὴ*) *εἰ—ἀλλ' εἰ—*.

317. *χρή* Pal. Flor. 1. 2. *γὰρ χρή* Ald.

318. Plutarchus Gracchis p. 829. A. *οὐ γὰρ μόνον ἐν βακχεύμασιν* (*ὡς ἔοικεν*), *ἀλλὰ καὶ ἐν φιλοτιμίαις καὶ ὀργαῖς τὸ πεφυκέναι καλῶς καὶ πεπαιδεῦσθαι σωφρόνως, ἐφίστησι καὶ κατακοσμεῖ τὴν διάνοιαν.* Athenæus 12. p. 544. D. *Ὁ δ' Ἀρίστιππος ἐπὶ τῆς Λαΐδος ἔλεγεν, Ἔχω καὶ οὐκ ἔχομαι. καὶ παρὰ Διονυσίῳ διηνέχθη τισὶ περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν τριῶν γυναικῶν. καὶ μύροις ἐλούετο, καὶ ἔφασκεν, ὅτι κἂν βακχεύμασιν οὖσ' ἥ γε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται.* Plenius rem narrant alii, quos vide ad v. 834. ELM.

320. *ὄνομα*] *οὔνομα* Par. Laur.

321. Noster Hipp. 7. *ἔνεστι γὰρ δὴ κἀν θεῶν γένει τόδε, | τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὕπο.* ELM.

322. Supra v. 272. *οὗτος δ' ὁ δαίμων ὁ νέος, ὃν σὺ διαγελᾷς.* ELM.

323. *Ἐρεψόμεσθα* pro *στεφανωσόμεθα.* Penthei comas, ἃς *οὔτε κιττὸς ἤρεψεν, οὔτε σμίλακος, ἢ ἀμπέλου κλῆμα*, memorat

Philostratus, qui huc respexisse videtur. Oppianus Cyneget. 4. 260. πρύμναν δ' ὡραίη σέλινος καὶ κισσὸς ἔρεπτον. Atticus scriptor dixisset ἔρεφον. ELM.

326. *Insanis tristissima insania, et nec remediis sanari potes nec sine remedio ægrotas.* Hoc enim significat neque esse quod illum ad sanam mentem revocare queat, neque insanire eum ita ut non finem isti insaniæ crudelissima, quæ ei immineat, mors impositura sit. Vide v. 367. Fatidico ore hæc dicta esse subindicat etiam chorus quum dicit, Φοῖβον οὐ καταισχύνεις λόγοις. HERM.

331. Verba μὴ θύραζε τῶν νόμων significant μὴ ἔξω τῶν νενομισμένων. Confer quod infra legitur v. 888. οὐ | γὰρ κρεῖσσόν ποτε τῶν νόμων | γιγνώσκειν χρὴ καὶ μελετᾶν. ELM. μὴ θύραζε τῶν νόμων οἰκεῖν paulo insolentior locutio, ducta e similibus πημάτων ἔξω πόδα ἔχειν Æsch. Prom. 263. ubi vid. Stanl. Propius etiam accedit Soph. Aj. 639 sq. οὐκ ἔτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ. MATTH.

332. Πέτει fere ut nostri dicunt: *You are flighty.* ELM.

335. Σεμέλη Tyrwhittus. Libri Σεμέλης.

336. ἡμῖν—παντὶ τῷ γένει] Eadem constructione Pindarus Olymp. 2, 27. εὔφρων ἄρουραν ἔτι πατρίαν σφίσιν κόμισον λοιπῷ γένει. Et 8, 109. ὃ σφιν ὤπασεν Ζεὺς γένει. Vide an legendum apud Euripidem Iph. T. 279. ἔδοξε δ' ἡμῖν εὖ λέγειν τοῖς πλείοσιν. ELM.

337. Laur. a correctore ἀκτέωνος, nescio an recte. Genitivus 'Ακταίονος legitur v. 230. accusativus 'Ακταίωνα v. 1225. 1290. ubi fortasse reponendum 'Ακτέωνα. Certum est Atticos dixisse 'Αλκμέωνα. Timocles apud Athenæum p. 223. ὁ νοσῶν δὲ μανικῶς, 'Αλκμέων' ἐσκέψατο. Vulgo quidem 'Αλκμαίων', quod mediam corripere apud comicum vix credam. Sed controversiam dirimit Marmor Sandvicense apud Taylorum, in quo totidem literis legitur: ΑΛΚΜΕΩΝΙΔΗΣ ΘΡΑΣΥΜ[ΑΧΟ] ΑΘΗΝΑΙΟΣ. ELM. Scribebatur 'Ακταίωνος. Restitui 'Ακτέωνος, quod etiam in Flor. 1. legitur. Chœroboscus in Bekkeri Anecd. vol. 3. p. 1313. τὸ 'Ακταίων ἀναλογώτερόν ἐστι φυλάττον τὸ ω̄ ἐν τῇ γενικῇ, οἷον ὁρᾷς τὸν 'Ακταίωνος ἄθλιον μόρον· (Bacch. 210.) τοῦτο γὰρ παρώνυμόν ἐστι, καὶ οὐκ ἔστιν ἀπὸ τῶν συνθέτων εἰς ōς· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀκτή γέγονεν ἀκταῖος καὶ ἀκταίων, ὅταν δὲ γένηται διὰ τοῦ ō, οἷον 'Ακταίονός τε μητέρ' Αὐτονόην λέγω, γνῶθι ὅτι διὰ τὸ μέτρον συνεστάλη τὸ ω̄ εἰς τὸ ō ἐν τῇ γενικῇ.

338. κυναγίαις] Aldus κυνηγίαις, quod recte mutasse videtur Matthiæ. Vulgo legitur apud nostrum Hipp. 109. τερπνὸν ἐκ κυναγίας | τράπεζα πλήρης. Contra apud Sophoclem Aj. 37. nemo vulgatam κυνηγίᾳ sollicitavit. Κυνηγὸς jamdiu tragicis abjudicatum est. Vide Porsonum ad Or. 26. qui inter κυνηγέτης et κυναγέτης hæsitare videtur, nihil autem de κυνηγία dixit. ELM. Sophocli κυναγίᾳ restitui ex cod. Palat.

340. Ordo est: διεσπάσαντο ἐν ὀργάσιν. Quod monuit Heathius. ELM.

341. Pal. δεῦρο σοῦ. Ita distinguit Aldus: ὃ μὴ πάθῃς σὺ, δεῦρό σου στέψω κάρα | κισσῷ. μεθ' ἡμῶν τῷ θεῷ τιμὴν δίδου. Melior, ni fallor, est ratio, quam in textu vides. Διὰ μέσου sunt verba [parenthesi ab Elmsleio inclusa] δεῦρό σου στέψω κάρα κισσῷ, quæ Anglice vertenda sunt: *Come hither, let me crown your head with ivy.* Στέψω enim, quod pro futuro accipiunt interpretes Latini, subjunctivum esse monui ad Med. 1243. Usitatius esset φέρε σου στέψω κάρα, sed δεῦρο usurpavit etiam Theopompus apud Athenæum p. 470. F. Χώρει σὺ δεῦρο Θηρικλέους πιστὸν τέκνον, | γενναῖον εἶδος. ὄνομά σοι τί θώμεθα; | ἆρ' εἶ κάτοπτρον φύσεος; ἣν πλῆρες δοθῇς, | οὐδέν ποτ' ἄλλο. δεῦρο δὴ γεμίσω σ' ἐγώ. Porsonus ad Av. 813. δεῦρο δὴ, γεμίσω σ' ἐγώ. Nulla ambiguitas est in hoc exemplo. Futurum enim est γεμιῶ. ELM.

343. βακχεύσεις δ'] καὶ βακχεύσεις δ' Laur.

345. δ' addidit Matthiæ.

347. τοῦδ' Musgravius. Libri τούσδ'.

348. τριαίνου codices. τριαίνης Ald.

353. εἰσφέρει] Scribendum ἐσφέρει.

365. Verba ἴτω δ' ὅμως recte interpretatur Heathius: *Accidat tamen quodcunque accidat necesse est.* Vide ad Med. 798. 819. (in mea ed. 780. 801.) ELM.

367. De Penthei nomine vide ad v. 508. ELM.

370. 'Οσία] Sanctimoniam invocans chorus, quæ duplex est, altera deorum, altera hominum, quoniam alia divinis legibus, alia humanis sancta habentur, pro duplici illo respectu etiam bis invocat, primo, 'Οσία, πότνα θεῶν, deinde, quoniam a divinis diversa sunt humana, addita particula δὲ, 'Οσία δ' ἃ κατὰ γᾶν et quæ sequuntur. HERM.

372. χρυσέαν Matthiæ. Libri χρυσέα.

πτέρυγα] Apte deæ ab se fictæ alas tribuit poeta, quia, quum

deam illam per auras volitantem res hominum adspicere dicit, eo indicat versari eam quidem inter homines, sed ita ut nemo eam conspiciat, et ne imaginem quidem simulacris cognitam habeat. Cur vero hanc deam invocet, dicit his verbis, *ἀΐεις οὐχ ὁσίαν ὕβριν*; HERM.

377. *εὐφροσύναις* versui antecedenti addit Ald.

378. *Θιασεύειν* transitivum habet sensum, *in thiasum ducere*. Dativum *χοροῖς* explicat noster Ion. 551. ΙΩΝ. *Προξένων δ' ἐν τῷ κατέσχες*; ΞΟΥ. *Ὅς με Δελφίσιν κόραις*, | ΙΩΝ. *Ἐθιάσευσ', ἢ πῶς τάδ' αὐδᾷς*; ΞΟΥ. *Μαινάσιν γε Βακχίου*. Passivum *θιασεύεται* legitur supra v. 75. Vide etiam ad v. 466. ELM.

381. *ἀποπαῦσαι*— | *ὁπόταν*— | *γάνος*— | *κισσοφόροις*— | *ἀνδράσι*—*ἀμφιβάλλῃ* Ald.

384. *ἀμφιβάλλῃ* Barnesius. Libri *ἀμφιβάλῃ*.

385—399. Hæc leguntur apud Stobæum, sed non omnia eodem loco. Primi tres versus Tit. 36. p. 217=145. Quinque (in mea ed. sex) medii Tit. 58. p. 374=221. Septem postremi Tit. 22. p. 187=115. Hos a MS. A. abesse monet Gaisfordius. ELM.

385. Conferunt Æschylum Prom. 329. *γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται*. Sequentia attulit Valckenarius. Plutarchus Mor. p. 503. C. *ἀχαλίνων γὰρ οὐ ταμιείων, οὐδ' οἰκημάτων, ἀλλὰ στομάτων τὸ τέλος δυστυχίαν ὁ Εὐριπίδης φησίν*. Lucianus T. 1. p. 573. ΛΟΥ. *Νῦν οὖν ἕκατι ῥημάτων κτείνετέ με* (*κτενεῖτέ με* Musgravius Inc. 181.); ΠΑ. *Νὴ Δία. φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτός· Ἀχαλίνων κ. τ. ἑ.* Idem T. 3. p. 189. *ὡς γὰρ ὁ καλὸς Εὐριπίδης λέγειν εἴωθεν, Ἀχαλίνων στομάτων καὶ ἀφροσύνης καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυστυχία γίγνεται*. Gellius I. 15. *Favorinum ego audivi dicere versus istos Euripidi*, *Ἀχαλίνων στομάτων, ἀνόμου τε ἀφροσύνας, τὸ τέλος δυστυχία*, *non de iis tantum factos accipi debere, qui impia aut illicita dicerent; sed vel maxime de hominibus quoque posse dici stulta et immodica blaterantibus; quorum lingua tam prodiga infrenisque sit, ut fluat semper et æstuet colluvie verborum teterrima: quod genus homines a Græcis significantissimo vocabulo* *κατάγλωσσοι* *appellantur*. Schæferus ad Bosium p. 156. citat Philonem de Somn. p. 676, 6. *πάντα μὲν οὖν ἀνασείειν κάλων ἀχαλίνου στόματος καὶ κατηγόρου γλώττης*. ELM. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 27, 19. *ἀχάλινα στόματα: τὰ λοίδορα καὶ ἀφειδῆ πρὸς λοιδορίαν*.

389. *τε* addunt codices, om. Ald.

391. δώματα· πόρσω γὰρ ὅμως] Legebatur δῶμα· πρόσω γὰρ ἀλλ' ὅμως. Correctum ex Stobæo 58, 3. nisi quod πόρσω cum Elmsleio scripsimus pro πόρρω, quod apud Stobæum est. πόρσω Euripidi restitutum Alc. 914. Rhes. 482. Tro. 189.

393. In Ald. sic distinctum τὸ σοφὸν δ' οὐ σοφία. τό τε μὴ θνητὰ φρονεῖν, βραχὺς αἰών.

394. θνητὰ] Scribendum θνατὰ cum Elmsleio.

395. φέροι Brunckius. Libri φέρει.

394. ἐπὶ τούτῳ] 'Επὶ pro ἐν dictum monet Heathius. Τὰ παρόντα sunt τὰ παρακείμενα, ἃ πάρεστι λαβεῖν. Φέροι pro λαμβάνοι, ut supra v. 257. κάμπύρων μισθοὺς φέρειν. ELM.

400. τὰν Κύπρον codices. τὰν Κύπριν Ald. Articulum delendum esse vidit Elmsleius.

402. ἵν' οἱ Heathius. ἵνα libri. Scribendum autem uno versu ἵν' οἱ—"Ερωτες. eodemque modo in antistropho.

νέμονται significat *habitant*, θνατοῖσιν cum θελξίφρονες conjungendum est. Sensus est: ἔνθα διατρίβουσιν οἱ "Ερωτες οἱ θέλγοντες τὰς φρένας τοῖς θνητοῖς. ELM.

404. Πάφον] Emendat Reiskius Φάρον, ni fallor, quia sequentia Papho accommodari posse non credidit. Utcunque de hoc sit, Ægyptum certe intelligi non sinunt ἑκατόστομοι ῥοαί, quas nemo veterum Nilo tribuit. De Papho mox videbimus. MUSG.

ἑκατόστομοι] Quis sibi persuaserit, vix angusto insulæ, qualis Cypros est, spatio tantam fluvii ullius magnitudinem esse, ut numero ostiorum Nilum atque Istrum plusquam decies exsuperet? Aut quis non intelligit, hujusmodi rem clara et frequentia Veterum celebratura fuisse testimonia? Nunc ex una Euripidis vocula fides miraculi hujus pendet; nisi huc referendum putes Apuleii *circumfluum Paphi sacrarium*, Miles. lib. 11. aut Alcmanis Πάφον περιρρυτὰν apud Strabon. p. 341. ed. Par. Scripsisse videtur Euripides ἐρατόστομοι, *amæno ostio in pelagus exeuntes*. Audiamus modo Sestrachi apud Nonnum descriptionem, p. 246. Sestrachus enim dicitur, non Bocarus, qui Paphum alluit, fluvius:

καὶ Πάφον ἁβροκόμων στεφανηφόρον ὅρμον ἐρώτων.
ἧχι θαλασσιγόνου Παφίης νυμφήϊον ὕδωρ
Σέστραχος ἱμερόεις, ὅθι πολλάκις, οἶδμα λαβοῦσα,
Κύπρις ἀνεχλαίνωσε λελουμένον υἱέα Μύρρης.

MUSG. Musgravius ne Nilum quidem recte ἑκατόστομον

appellari contendit, nedum parva Cypri flumina, quorum unum in animo habuerit poeta. Corrigit igitur *ἐρατοστομοι*, *amœno ostio in pelagus exeuntes.* Multa addit, quibus ostendere conatur, verba *βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ καρπίζουσιν ἄνομβροι* non minus bene de Cypro quam de Ægypto accipi posse. Sed nihil efficit, mea quidem sententia. Secus Brunckio visum est, qui conjecturam ejus *ἐρατόστομοι* admisit. Matthiæ revocavit *ἑκατόστομοι*, quod pro *πολύστομοι* poetica quadam licentia dictum est. Quid in animo habuerit Euripides, quum Paphum et Ægyptum hoc modo conjunxit, ego conjicere nequeo. Strabo p. 683. C. *φασὶ δ' εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐκ Πάφου τινὲς εἶναι σταδίους τρισχιλίους ἑξακοσίους.* ELM. Legi possit *ἱκοίμαν ποτὶ Κύπρον—Πάφον, τάν θ' ἑκατόστομαι βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ καρπίζουσιν ἄνομβρον,* ut *ἱκοίμαν Κύπρον, Πάφον* sit Homerica illa constructio, de qua egi Gramm. Gr. §. 432. et regio, *τάν* (pro *ἄν*) *βαρβ. ποτ. ῥοαὶ καρπίζουσιν* sit ipsa Ægyptus. At non intelligo, cur præter Cyprum et Pieriam, in Ægyptum etiam pervenire optet. MATTH.

405. *βαρβάρου*] Fluvius hic quidni barbarus dicatur, cum Cyprii plerumque inter barbaros recenseantur. Sic rex Argivorum apud Æschyl. Supplic. v. 285. Danai filias Libyssis, Cypriis, Ægyptiis, Indis, Amazonibus similes fuisse dicit, minime vero Argivis. vid. etiam Herodot. 7. c. 90. et Isocratem in Evagora. Paphios nominatim barbaros fuisse optima ratione colligas ex Maximo Tyrio, Dissert. 40. MUSG.

406. *καρπίζουσιν*] Eximiam Cypri fertilitatem fuisse innuit hac voce auctor. Confirmat Ælianus de Animal. 5. c. 56. *στέλλονται δὲ ἐπὶ τὴν Κύπρον πόθῳ τῆς πόας τῆς ἐκεῖ· λέγονται γὰρ εἶναι βαθεῖαι, καὶ νομὰς ἀγαθὰς ἔχειν. Καὶ λέγουσί γε Κύπριοι εὐγεων οἰκεῖν χώραν, καὶ ταῖς Αἰγυπτίων ἀρούραις τολμῶσιν ἀντικρίνειν τὰς σφετέρας.* Insulæ proventum fuse depingit Ammianus Marcellinus. MUSG.

ἄνομβροι] Pluviam Cypro ignotam fuisse, nemo, quod sciam, tradidit. Quod proximum est, refert Tacitus, *altaria Paphiæ Veneris nullis imbribus in aperto madescere.* Hist. 2. c. 2. Plinius vero, Fanum Veneris Paphi esse, *in cujus quandam aream* (MS. *aram*) *non impluit,* Hist. Nat. 2. c. 96. Credo, rarissimos circa eam urbem, velut in Judæa et Ægypto, imbres, commodam fabulæ hujus propagandæ occasionem sacrificulis dedisse; Euripidem vero rem, ut erat, accepisse, sed

hyperbolice et more poetarum enunciasse. MUSG. ἄνομβρον scripsi pro ἄνομβροι, tum quia ῥοαὶ ποταμοῦ dici non posse videbantur ἄνομβροι, tum quia Ægyptum intelligi credebam, quæ vere est ἄνομβρος. MATTH.

407. ὅπου] Fuit in Cypro promontorium Olympi nomine. vid. Strabon. 14. p. 682. ed. Par. Sed hic Olympum Macedonicum intelligi, non Cyprium, clarissime ostendit vox Πιερίᾳ. Jure igitur Barnesius ὅπου mendosum esse statuit. Legendum vel cum ipso ἢ ὅπου, vel, quod fortasse non deterius, χ' ὅπου. Etsi enim locus *aut*, non *et*, postulare videtur, non omnino indecora est, præsertim ubi magni animorum motus depinguntur, harum minutiarum negligentia. Virgilius saltem non veritus est hanc licentiam sumere: Eclog. 1. v. 66.

Pars Scythiam ET rapidum Cretæ veniemus Oaxem
ET penitus toto divisos orbe Britannos.

Confer etiam Æneid. 7. v. 675. MUSG. ὅπου δ' ἁ καλλ. Pal. et a pr. m. Laur. Aldinam scripturam revocavi. Ordo est: ἐκεῖσε ἄγε με, ὅπου καλλιστευομένα κ. τ. ἑ. Recte distinguit Aldus. ELM.

408. Mire desultorius est Euripides, et vere bacchatur cum Bacchis suis e Cypro ad Nilum et statim in Macedoniam transsiliens. REISKIUS. Meminerint lectores, hanc tragœdiam in Macedonia, ubi diem supremum obiit, scripsisse Euripidem. Inde est, quod eam regionem tantis laudibus haud semel extollit. Alter locus est v. 565. μάκαρ ὦ Πιερία, | σέβεταί σ' Εὔιος, κ. τ. ἑ. ELM.

πιερεία Pal.

409. κλιτὺς Canterus. κλειτὺς libri.

411. προβακχήιε] πρόβακχ', (i. e. præsul baccharum) εὔιε Hermannus ad Soph. Œd. T. 1216.

419. Εἰρήναν] εἰρήνην Pal.

420. Hesiodus Operum v. 225. a Brodæo collatus: τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ, | εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος.

421. ἴσαν] ἴσα Pal. et a pr. m. Laur.

εἰς] Scribendum ἐς.

424. Constructio est μισεῖ δὲ τοῦτον, ᾧ μὴ ταῦτα μέλει, τουτέστι, διαζῆν εὐαίωνα κατὰ φάος νύκτας τε φίλας. Monuit Heathius.

428. Aldus σοφὸν δ' ἀπέχειν | πραπίδα. Pal. σοφὰν δ' ἀπέ-

χειν | παρ' ἀσπίδα. Rectius Laur. σοφὰν δ' ἀπέχειν πραπίδα. ELM. Non cohærent hæc cum præcedentibus, sed aperte novam continent sententiam. Quum enim Bacchum laudasset chorus, jam quid ipse probet indicaturus, illos vero, inquit, arceo, qui se sapere rati religionem deorum contemnunt, et potius communia instituta usumque sequor. Verba intelligenda: *procul habe sapientiam a nimium doctis hominibus profectam*. HERM. Qui ἀπέχειν in ἄπεχε mutavit metri caussa. Cui recte objicit Matthiæ "Sed nondum occurrit locus, ubi chorus non certam personam alloquens, sed in universum, quid faciendum esset, præcipiens, imperativo uteretur." Scribendum σοφὰ δ' ἀπέχειν πραπίδα φρένα τε | περισσῶν ἀπὸ φώτων.

430. ὅ τι τὸ Brunckius. ὅτι τε Ald. ὅτι περ Pal. et a pr. m. Laur.

431. τόδε τοι λέγοιμ' ἄν] Id est τόδε τοι νομίζειν χρῆσθαί τε λέγοιμ' ἄν, i. e. παραινοῖμ' ἄν. MATTH.

440. εὐτρεπὲς Canterus. Libri εὐπρεπές. εὐτρεπὲς ποιούμενος nihil aliud est nisi εὐτρεπίζων, ut Iph. T. 234 sq. χέρνιβας δὲ καὶ κατάργματα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη. Hic autem vis medii in eo cernitur, quod id, quod famuli munus erat, ad ipsum τὸν ποιοῦντα pertinebat; itaque τοὐμὸν εὐτρεπὲς ποιούμενος est munus mihi mandatum, quod ad ipsum comprehendendum pertinebat, parans et expeditum reddens, omni mora remota. MATTH.

442. ἄγω—ἔπεμψ' codices. ἐγώ—ἔπεμψεν Ald.

447. Hunc et sequentem versum transtulit Ovidius Metam. 3. 699. *Sponte sua patuisse fores, lapsasque lacertis | sponte sua, fama est, nullo solvente, catenas*. BRUNCK.

449. ἀνὴρ] Libri ἀνήρ.

θαυμάτων codices. θαυμασίων Ald.

451. μέθεσθε Burgesius. μαίνεσθε codices. λάζυσθε Aldus, quod suprascriptum est in Pal. cum γρ.

τοῦδ'] ἐμοῦ supra scriptum in Par. G. et Laur.

453. Hoc μὲν nullam habet apodosin. Quod moneo propter v. 457. Simillima sunt apud nostrum Iph. A. 73. ἀνθηρὸς μὲν εἱμάτων στολῇ, | χρυσῷ τε λαμπρὸς, βαρβάρῳ χλιδήματι. ELM.

455. γάρ σου Pal. γὰρ σοῦ vulgo.

Ad οὐ πάλης ὕπο neque τραφεὶς supplendum censeo cum Elmsleio neque cum Porsono οὐ πάλης per hyphen jungenda,

ut sint pro ὑπ' ἀγυμνασίας. Gravior enim irrisio est, si dicas *Capilli tui prolixi sunt, non lucta tales facti*, quam *luctandi insolentia*. Pro πλέως Flor. 1. πλέων. MATTH.

457. λευκήν τε scribendum puto cum Elmsleio: hæc duo enim πλόκαμός σου ταναός, et λευκὴν χροιὰν ἔχεις ad idem genus spectant, τὴν εὐμορφίαν, nec sejungi et inter se opponi possunt. MATTH. Recte Elmsleius.

Constructio est: οὐκ εἰς παρασκευὴν ἡλίου βολαῖσιν. MUSG. Mihi εἰς παρασκευὴν pro ἐκ παρασκευῆς dictum videtur. In sequenti versu duo verba cogitatione supplenda sunt, ut sensus sit: *non solis radiis adustam, sed in umbra candidam redditam*. Post σκιᾶς recte interpunxit Musgravius. ELM. Imo proprie dictum ἐς παρασκευὴν *ad apparatum*, referturque ad verba τὴν 'Αφροδίτην καλλονῇ θηρώμενος. Candidum, inquit, colorem cutis habes ad eum finem, ut te amoribus captandis apparares. HERM.

461. Plena oratio est οὐ κόμπος οὐδεὶς εἰρήσεται, neque opus est Musgravii conjectura; οὐ κόμπος, ὃ δοκεῖς, *non sunt vana et ficta, quæ putas*. ELM.

462. Noster Heracl. 90. Τὸν 'Ηράκλειον ἴστε που παραστάτην | 'Ιόλαον. οὐ γὰρ σῶμ' ἀκήρυκτον τόδε. Interrogationis signum utrobique addunt edd. omnes. Idem Andr. 564. ἔριν δὲ τὴν κατ' οἶκον οἶσθά που κλύων | τῆς τοῦδε θυγατρὸς, ὧν τ' ἀπόλλυμαι χάριν. Hic recte vulgo abest nota interrogationis. Που enim significat ἴσως, *fortasse*, quod ipsum habet noster Iph. T. 517. Τροίαν ἴσως οἶσθ', ἧς ἁπανταχοῦ λόγος. ELM.

465. ἐς] Recte εἰς Ald.

466. εἰσέβησ' Abreschius. Libri εὐσέβησ'.

468. ὁ Σεμέλην ἐνθάδε ζεύξας Musgravius. ὃς (ὃ Laur. ὁ Par. E.G.) Σεμέλης (Σεμέλην MSS. Stephani) ἐνθάδ' ἔζευξεν Ald.

γάμοις] In Par. G. quod librarius voluerit liquido affirmare non ausim, incertum γάμους ne an γάμοις. BRUNCK.

469. Aldus: πότερα δὲ νύκτωρ σ', ἢ κατ' ὄμματ' ἠνάγκασεν; Sic etiam Pal. nisi quod νύκτωρ, σ' ἢ habet. Laur. [et Flor. 1.] πότερα δὲ νύκτωρ ἢ κατ' ὄμμ' ἠνάγκασεν. ELM. κατ' ὄμμ' etiam Par. E.G.

Nihil vitii est in verbo ἠνάγκασεν, quod nihil aliud significat quam *jussit*, ut in Hel. 434. Sed non attenderunt interpretes ad sententiam loci, quæ perinepta foret, si Pentheus interro-

garet, noctune an interdiu initiatus ille sacris esset. Immo respiciens ea quæ hospes v. 466. dixerat, *Διόνυσος ἡμᾶς εἰσέβησ' ὁ τοῦ Διός*, nunc interrogat, quo pacto eum ad sacra ista celebranda adduxerit deus, utrumne per insomnium monens, i. e. *νύκτωρ*, an *κατ' ὄμμα*, coram ipse apparens. Eo pertinet quod hospes respondet *ὁρῶν ὁρῶντα*. HERM.

470. Clem. Al. Strom. 4. p. 637, 27. *αὐτὸς οὖν ἡμᾶς ὁ σωτὴρ ἀτεχνῶς κατὰ τὴν τραγῳδίαν μυσταγωγεῖ, 'Ορῶν ὁρῶντας, καὶ δίδωσιν ὄργια. κἂν πύθῃ, τάδε ὄργια εἶτιν' εἰδέαν ἔχεταί σοι, ἀκούσῃ πάλιν, Ἄρρητα βακχεύτοισιν εἰδέναι βροτῶν. κἂν πολυπραγμονῇ τις ὁποῖα εἴη, αὖτις ἀκουσάτω, Οὐ θέμις ἀκοῦσαί σ'· ἔστιν δ' ἄξι' εἰδέναι· 'Ασέβειαν ἀσκοῦντ', ὄργι' ἐχθαιρεῖ θεοῦ.* Ita Sylburgius. ELM.

472. Pseudogregorius v. 1545. *ἄρρητ' ἀμυήτοισιν εἰδέναι βροτοῖς*. Etiam apud Clementem *βροτοῖς* ex ed. Par. dedit Potterus. ELM.

473. *θύουσιν τίνα* Laur. Vulgo *θύουσίν τινα*.

475. *θέλω* Victorius. *θέλων* codices et Ald. Correctum jam in ed. Brubach.

476. *ἀσκοῦνθ' ὄργι'* Pal. Laur.

477. Ald. *τὸν θεὸν γὰρ ὁρᾶν σὺ φῂς σαφῶς ποῖός τις ᾖ; σύ* om. Par. E.G. Flor. 1. 2. Pal. in quo a correctore supra scriptum est *σύ*. Hinc Musgr. *τὸν θεὸν, ὁρᾶν γὰρ φῂς σαφῶς, ποῖός τις ἦν*, ut oratio sit *ἀναντανόδοτος*. Hoc quidem male, quum attractionem esse dicere deberet pro *ὁ θεὸς ποῖός τις ἦν*. MATTH. Recepi emendationem Musgravii, sed delevi comma post *θεὸν* ab eo positum. Et sic Elmsleius. Pro *ᾖ*, quod habent Pal. et Ald., in Flor. 1. 2. et Par. E.G. scriptum *ὤν*.

478. Sensus est: *ea ille mihi forma apparuit qua volebat conspici: non enim ego, qualem indueret, præcipiebam.* HERM.

479. *τοῦτ' αὖ* codices. *ταῦτ' οὖν* Ald.

480. *φρονεῖν*] *λέγειν* Stobæus 4, 18.

ἀμαθεῖ] Pentheo, non animadvertenti deum esse cui hanc hospitis personam induere libuerit. Monuit Hermannus.

484. Verba *Τάδ' εὖ γε μᾶλλον* recte explicat Portus: Imo in rebus *istis longe melius*. Notandum *μᾶλλον εὖ* pro *ἄμεινον*. ELM.

νόμοι] *λόγοι* Par. E.

δὲ codices. *τε* Ald.

485. ἱρὰ] Scribebatur ἱερά.

486. Hunc versum citant scholiastæ ad Sophoclis Ant. 1147. Apollonii Rhodii 2. 910. Alii post Νύκτωρ distinguunt, alii post τὰ πολλὰ, quod magis placet. Aldus neutrobique. ELM.

487. Contraria sunt ὑγιὴς et σαθρὸς, quod nostra lingua significat *unsound*. Per πονηρὸς explicat noster Hec. 1189. ἀλλ' εἴτε χρήστ' ἔδρασε, χρήστ' ἔδει λέγειν· | εἴτ' αὖ πονηρὰ, τοὺς λόγους εἶναι σαθρούς. ELM.

488. Ἐξευρίσκειν poetæ hic significat *efficere*, *patrare*, facere ut aliquid exsistat, *excogitare*. REISK.

489. σε] δὲ Flor. 1.

490. σὲ δ' ἀμαθίας, ἀσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν Ald. Correctum ex Par. E.G. Flor. 1. 2.

491. ὁ βάκχος non est Διόνυσος, sed masculinum a feminino βάκχη derivatum. Ita per contemtum τὸν θηλύμορφον ξένον appellat Pentheus. Nemo enim eum Bacchum esse suspicatur, ut jam monui ad v. 242. ELM.

492. Horatius Epist. 1, 16, 73. *Vir bonus et sapiens audebit dicere: Pentheu, | rector Thebarum, quid me perferre patique | indignum coges? Adimam bona. Nempe pecus, rem, | lectos, argentum: tollas licet. In manicis et | compedibus sævo te sub custode tenebo. | Ipse deus, simul atque volam, me solvet. Opinor, | hoc sentit: Moriar. Mors ultima linea rerum est.* ELM.

494. Diphili piscarius apud Athenæum p. 225. B. ἐνταῦθα γοῦν ἔστιν τις ὑπερηκοντικὼς, | κόμην τρέφων μὲν πρῶτον ἱερὰν τοῦ θεοῦ, | ὥς φησίν· οὐ διὰ τοῦτό γ', ἀλλ' ἐστιγμένος, | πρὸ τοῦ μετώπου παραπέτασμ' αὐτὴν ἔχει. ELM.

498. Plutarchus Moral. p. 476. B. ᾧ γὰρ ἔξεστι τῆς μὲν ἀρετῆς καὶ οἰκείας μερίδος ἐπικρατούσης, ἡδέως ζῆν, τῶν δὲ ἀλλοτρίων καὶ παρὰ φύσιν ὑπερβαλλόντων ἀδεῶς ἀπελθεῖν, εἰπόντα, Λύσει με ὁ δαίμων αὐτὸς, ὅταν ἐγὼ θέλω· τί ἂν τούτῳ χαλεπὸν ἢ δύσκολον ἐμπῖπτον ἐπινοήσαιμεν; Origenes contra Celsum 2. p. 80. παίζων δ', ὡς οἴεται, τὸν Ἰησοῦν ὁ παρὰ Κέλσῳ Ἰουδαῖος, εἰδέναι ἀναγέγραπται τὸν Εὐριπίδου Βάκχον λέγοντα, Λύσει μ' ὁ δαίμων αὐτὸς, ὅταν ἐγὼ θέλω. Hæc attulit Porsonus Adversar. p. 265.

499. Signum interrogandi addidit Reiskius.

502. αὐτὸν Elmsleius. Legebatur αὐτός.

503. Pal. καταφρονεῖ μου καὶ Θήβης ὅδε. Sic etiam, ni fallor,

Laur. a prima manu, qui a correctore vulgatam habet. Scholiastes ad Aristophanis Ran. 103. *Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει: ἀντὶ τοῦ σοὶ Ἀττικῶς. σημειωτέον τοίνυν ὅτι οἱ Ἀττικοὶ κέχρηνται τῷ τοιούτῳ σχηματισμῷ. καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις· Καταφρονεῖ με καὶ Θήβας ὅδε.* ELM. *καταφρονεῖν* cum accusativo junctum alibi non inveni, sed tuentur illud verba ejusdem significationis eodem modo structa *ὑπερφρονεῖν, ὑπερορᾶν τινός* et *τινά*. *καταλογεῖν τι* Herod. 1, 144. Vid. Gramm. Gr. §. 376. not. 3. MATTH.

506. *ὅ τι* Musgravius. *ὅτι* vulgo.

οὐδ' ὃ δρᾷς Reiskius. Legebatur *οὐδ' ὁρᾷς*.

507. *Ἀγαύης*] Libri *Ἀγαυῆς*.

508. Aristoteles Rhet. 2. 23, 29. *Ἄλλος [τόπος] ἀπὸ τοῦ ὀνόματος· οἷον, ὡς ὁ Σοφοκλῆς* [Tyrus fr. I.]· *Σαφῶς Σιδηρώ, καὶ φοροῦσα τοὔνομα.——καὶ ὡς ἡ Εὐριπίδου Ἑκάβη εἰς τὴν Ἀφροδίτην* [Tro. 990.] *Καὶ τοὔνομ' ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει θεᾶς· καὶ ὡς Χαιρήμων· Πενθεὺς, ἐσομένης συμφορᾶς ἐπώνυμος*. Fortasse in tragœdia Dionyso, cujus mentio est apud Athenæum. Ita quoque noster supra v. 367. *Πενθεὺς δ' ὅπως μὴ πένθος εἰσοίσει δόμοις | τοῖς σοῖσι, Κάδμε*. Theocritus Idyll. 26. 26. *ἐξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέρουσαι*. Similia multa apud tragicos leguntur, neque lectorem ægre laturum existimo, si exempla nonnulla ab aliis indicata hic apposuero. ΑΙΑΣ. Sophocles Aj. 430. *Αἲ αἴ, τίς ἄν ποθ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον | τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;* ΑΜΦΙΩΝ. Etymologus p. 92, 24. apud Valckenarium Diatrib. p. 62. *λέγει δὲ Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς, ἐτυμολογῶν τὸ Ἀμφίων, ὅτι Ἀμφίων ἐκλήθη παρὰ τὴν ἄμφοδον; ἤγουν παρὰ τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν γεννηθῆναι. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης κωμικευόμενος λέγει, ὅτι οὐκοῦν ἄμφοδος ὤφειλεν κληθῆναι*. Ipsa Aristophanis verba servavit Pollux 9. 36. *Ἄμφοδον ἐχρῆν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοὔνομα*. ΑΠΟΛΛΩΝ. Æschylus Ag. 1089. *Ἄπολλον, Ἄπολλον, | ἀγυιᾶτ' Ἀπόλλων ἐμός. | ἀπώλεσας γὰρ οὐ μόλις τὸ δεύτερον*. Euripides Phaëthonte: *Ὦ καλλιφεγγὲς Ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας | καὶ τόνδ'. Ἀπόλλων δ' ἐν βροτοῖς ὀρθῶς καλεῖ, | ὅστις τὰ σιγῶντ' ὀνόματ' οἶδε δαιμόνων*. Ita Bekkerus. Scholiastes ad Euripidis Or. 1389. legisse videtur: *Ἀπόλλων δ' οὐ κακῶς κλήζει βροτοῖς*. ΒΟΙΩΤΟΣ. Euripides apud Stephanum v. *Βοιωτία: τὸν δ' ἀμφὶ βοῦν ῥιφέντα Βοιωτὸν καλεῖν*. ΔΟΛΩΝ. Incertus Rhes. 158. *Ἐπώνυμος μὲν κάρτα καὶ φιλόπτολις | Δόλων*. ΕΛΕΝΗ. Æschylus Ag. 690. *Τίς ποτ' ὠνόμαζεν ὧδ' | εἰς τὸ πᾶν ἐτητύ-*

μως | τὰν δορίγαμβρον ἀμφινει | κῆ θ' Ἑλέναν; ἐπεὶ πρεπόν | τως ἑλέναυς, ἕλανδρος, ἑλέ | πτολις, ἐκ τῶν ἀβροπήμων | προκαλυμμάτων ἔπλευσε | Ζεφύρου γίγαντος αὔρᾳ κ. τ. ἑ. ΕΝΙΑΥΤΟΣ. Achilles Tatius Isagog. in Aratum p. 139. E. ἐνιαυτὸς δὲ ἡλίου εἴρηται, ἐπεὶ ἔχει τὰς πάσας ὥρας ἐν ἑαυτῷ τέσσαρας κατὰ τὸν Εὐριπίδην· Ὅθ' οὕνεκ' ἐν αὐτῷ πάντα συλλαβὼν ἔχει. Heathius ὅθ' οὕνεκ' αὐτὸς. ΖΗΘΟΣ. Euripides Antiopa Fr. 1. Τὸν μὲν κικλήσκει Ζῆθον. ἐζήτησε γὰρ | τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσά νιν. ΙΩΝ. Euripides Ion. 802. Ἴων, ἐπείπερ πρῶτος ἤντησεν πατρί. Clarius v. 831. Ἴων, ἰόντι δῆθεν ὅτι συνήντετο. ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ. Euripides apud Etymologum: Μελέαγρε, μελέαν γάρ ποτ' ἀγρεύεις ἄγραν. ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ. Æschylus Prom. 85. Ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα | καλοῦσιν. αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθίας (ita lego pro Προμηθέως), | ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης. Adde Œdipum, Polynicem aliosque. Hæc non modo ψυχρὰ sunt, verum etiam tragicos malos fuisse grammaticos ostendunt. Quid enim commune habent Ἀπόλλων et ἀπολλύναι, præter soni similitudinem? Quis Ἴων, id est Ἰάων, ab ἰέναι derivatum credat? Horum pleraque quidem apud Euripidem reperiuntur. Sed temere dixit Valckenarius ad Phœn. 27. *His nihil simile castigatius effudit Sophoclis ingenium.* ELM. Vid. Meinek. ad Euphor. p. 128. 130.

Scholiastes ad Aristophanis Vesp. 1115. Ἔμβραχυ: καθάπαξ ἢ παντάπασι τὸ ἔμβραχυ, Ἀττικὴ συνήθεια, οὐδὲν πλέον δηλοῦσα ἢ τὸ βραχὺ, ὡς ἐμφαγεῖν, τὸ φαγεῖν, καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ ἐνδυστυχῆσαι ἀντὶ τοῦ δυστυχῆσαι. Grammaticus, cujus testimonium Valckenario debeo, compositi ἐνδυστυχῆσαι rationem non perspexit. Magno exemplorum numero eam illustravit Porsonus Adversar. p. 265. Nonnulla hic apponam. Aristophanes Pac. 1227. ἐναποπατεῖν γάρ ἐστ' ἐπιτήδειος πάνυ. Herodotus 6. 102. ἦν γὰρ ὁ Μαραθὼν ἐπιτηδεώτατον χωρίον ἐνιππεῦσαι. Idem 9. 7. ἐπειδὴ γὰρ ἡμάρτομεν τῆς Βοιωτίας, τῆς γε ἡμετέρας ἐπιτηδεώτατόν ἐστι ἐμμαχέσασθαι τὸ Θριάσιον πεδίον. Pausanias 2. 34. p. 192. παρέχεται δὲ αὐτὴ λιμένα ἐνορμίσασθαι ἐπιτήδειον. ELM.

509. Bene ἱππικαῖς πέλας φάτναισιν. Quo carcere utitur noster etiam Or. 1448. ἔκλῃσε δ' ἄλλον ἄλλοσε στέγης· | τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖσιν ἱππικοῖς· | τοὺς δ' ἐν ἐξέδραισι, κ. τ. ἑ. ELM.

513. κτύπου] κτύπους Pal.

514. παύσας] πάσας Flor. 1. 2.

515. οὔτοι Porsonus. οὔτι Ald. οὔτε Pal.

516. ἀτάρ τοι] ἀτὰρ δὴ Elmsleius, collatis exemplis Tro. 63. Cycl. 84.

519. Lacunam indicavit Musgravius. Versus in Ald. sic divisi, Ἀχελῴου — | πότνι' — | σὺ — | τὸ — | ὅτε — | ὁ τεκὼν — | τάδ' — | ἴθ' — | ἄρσενα — | ἀναφανῶ — | βάκχιε — | σὺ— | στεφανηφόρους— | θιάσους— | τί μ' ἀναίνῃ— | ἔτι— | Διονύσσου— | ἔτι—μελήσει.

Dircen Ismeni filiam facit Nonnus Dion. 44, 9. MUSG. Recte fecisse videtur Nonnus, quod Dircen potius Ismeni quam Acheloi filiam fecit. Sed in his rebus quidlibet audendi potestatem sibi vindicat Euripides. Quis enim e. g. præter Euripidem Phœn. 179. Lunam Solis filiam appellavit? ELM.

520. Verba εὐπάρθενε Δίρκα non male interpretatur Portus *felix virgo Dirce*. Haud valde diversum est εὐπατέρειαν αὐλὰν Hipp. 68. quod εὐκλεᾶ πατρῴαν αὐλὴν aut aliquid ejusmodi significat. ELM.

522. Laur. ad βρέφος gl. habet ἀντὶ μιᾶς. ELM.

525. ἀναβοήσας Ald. ἀναβοάσας Pal. cum gl. ἀντὶ μιᾶς. Restitui ἀμβοάσας.

526. ἴθι Hermannus. Libri ἴθ' ὦ.

527. Femininum ἄρσην præter alios habet etiam Sophocles Trach. 1197. πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς | κείραντα, πολλὴν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ | ἀγρίαν ἐλαίαν. Longe usitatius masculinum θῆλυς. ELM.

528. ἀναφανῶ] De futuri φανῶ syllaba prima producta diximus ad Aristoph. Equit. 300.

τόδ'—ὀνομάζειν] *Efficiam ut te Dithyrambum appellent*. ELM.

534. ναὶ] ναὶ Pal.

537. Ad verba οἵαν οἵαν ὀργὰν adscriptum in Laur. περισσόν. Quo indicatur hæc verba in stropha non habere quod respondeat. Qui frequens apud metricos veteres usus est vocabuli περισσόν. Vid. ad Helen. 1318. Ceterum comparandus Hec. v. 176. οἵαν οἵαν φάμαν.

545. ὃς ἐμ' ἐν] Legebatur ὅς με.

546. τάχα codices. τάχει libri.

ξυνάψει Brunckius. συνάψει libri.

547. δ' additum ex Pal.

τὸν ἐμὸν θιασώταν, ut τὸν ἐμὸν πολίτην, *meum civem*. ELM.

549. σκοτίαισι κρυπτὸν εἱρκταῖς Hermannus, recte, nisi Ionico puro formam ἀνακλωμένην in stropha opposuit poeta.

551. σοὺς codices. σὰς Ald.

553. χρυσῶπα cum θύρσον conjungendum, qui quod hederæ flores, quorum croceus color est, habet, ita dicitur. Nonno thyrsus vocatur οἴνωψ et κεκορυθμένος αἴθοπι κισσῷ. HERM.

554. Pal. ἀναθυρσὸν. Supra v. 80. habuimus ἀνὰ θύρσον τε τινάσσων pro ἀνατινάσσων τε θύρσον. Simile est κατὰ μηρῷ δὲ καλύψας v. 96. cum aliis sexcentis, quibus longe insolentius est τινάσσων ἀνὰ θύρσον. ELM.

δ'] τ' Par. E.

556. πόθι—θη- | ροτρόφου— | θιάσους— | κορυφαῖς— | τάχα — | θαλάμοις—'Ορ- | φεὺς— | σύναγε δ.—Μού- | σαις— | μάκαιρ'— | σέβεται— | ἥξει— | ἅμα— | τόν— | διαβὰς— | εἱλισσομένας— | Λυδίαν— | βροτοῖς— | τὸν— | καλλίστοισι λιπαίνειν Ald.

Νύσας Elmsleius. Νύσης Flor. 1. 2. Pal. Νύσσης Ald.

τᾶς additum ex Pal.

557. θυρσοφορεῖν θιάσους e notissima tragicorum in melicis consuetudine est *thyrsum gerendo cœtus concitare*. Duo Pariss. θυρσοφοραῖσιν, Florr. etiam θηροτρόφου θυρσοφοραῖσιν. Laur. θυρσοφοραῖσιν θ. (ει supra) MATTH.

558. Aldus: ὦ Διόνυσσ' ἢ | κορυφαῖς κωρυκίαις. Pal. ὦ διόνυσε. ἢ κορυφὲς κωρυκίαις. Laur. ὦ διόνυσε ἢ (gl. ἀντὶ μιᾶς) κορυφαῖς κωρυκίαις. ELM.

559. Æschylus Eum. 22. σέβω δὲ Νύμφας, ἔνθα Κωρυκὶς πέτρα, | κοίλη, φίλορνις, δαιμόνων ἀναστροφή. Ubi Κωρυκὶς πέτρα non est ipse mons Parnassus, quæ scholiastæ interpretatio est, sed in eo Κωρύκιον ἄντρον, ut recte monet Stanleius. De qua vocabuli πέτρα significatione dixi ad Med. 1359. Diversa ratio est apud Sophoclem Ant. 1126. cujus verba attuli ad v. 306. Κορυφαὶ vero Κωρύκιαι haud dubie sunt Parnassi vertices, quæ Παρνησιάδες ἄβατοι κορυφαὶ appellantur ab Euripide Ion. 86. Multa congessit Barnesius, qui præter alios allegat Strabonem p. 417. A. ἱεροπρεπὴς δ' ἐστὶ πᾶς ὁ Παρνασσὸς, ἔχων ἄντρα τε καὶ ἄλλα χωρία, τιμώμενά τε καὶ ἁγιστευόμενα, ὧν ἐστὶ γνωριμώτατον καὶ κάλλιστον τὸ Κωρύκιον Νυμφῶν ἄντρον, ὁμώνυμον τῷ Κιλικίῳ. Herodotus 8, 36. τέκνα μέν νυν καὶ γυναῖκας πέρην ἐς τὴν 'Αχαιΐην διέπεμψαν [οἱ Δελφοί]· αὐτέων δὲ οἱ πλεῖστοι ἀνέβησαν ἐς τοῦ Παρνησσοῦ τὰς κορυφὰς, καὶ ἐς τὸ Κωρύκιον ἄντρον ἀνηνείκαντο· οἱ δὲ ἐς Ἄμφισσαν τὴν Λοκρίδα ὑπεξῆλθον. ELM.

560. Aldus: τάχα δ' ἐν ταῖς πολυδένδρεσσιν Ὀλύμπου | θαλάμοις. Pal. ταχὰ δ' ἐν ταῖσι πολυδένδραισιν ὀλύμπου | θαλάμοις. Laur. ut vulgo, nisi quod a prima manu habet πολυδένδρεσιν. Aut ταῖς—θαλάμαις legendum, aut τοῖς—θαλάμοις. Illa ratio Barnesio et Burgesio placuit; hæc Musgravio, quem sequuntur Brunckius et Matthiæ. Musgravius θαλάμους τοὺς ὀρέων ex epigrammate citat. ELM.

Recte, ni fallor, Matthiæ πολυδένδροισιν. Quamvis enim nulla obstet analogia, quo minus dicatur πολυδενδρὴς pro πολύδενδρος, ea tamen forma nusquam exstare videtur, neque dativus pluralis πολυδένδρεσσιν sive πολυδενδρέσσιν metro convenientior est quam πολυδένδροισιν. ELM. Causa idonea non erat, cur πολυδένδρεσσιν (Pal. πολυδένδραισιν, Laur. Flor. 1. etiam Brub. πολυδένδρεσιν) mutarem. Videtur enim ex eodem genere metaplasmi esse, ex quo est δονακόχλοα Iph. T. 389. ubi vid. not. imprimis quum frequentarentur δένδρεα, δένδρεσι. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 658. MATTH.

562. Æschylus Agam. 1638. Ὀρφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις. | ὁ μὲν γὰρ ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾷ. ELM.

565. Occasione ab Olympi mentione sumta, iterum Macedoniam laudat. Vide ad v. 407. ELM.

Aldus μάκαιρ' ὦ Πιερία. Sequor Hermannum, qui τύχας μάκαρος nostrum Iph. T. 546. dixisse monet. Dixit etiam Hel. 380. Ὦ μάκαρ Ἀρκαδίᾳ ποτὲ παρθένε. ELM.

568. Pal. τόν τ' ὠκυρίαν (sic).

570. Ἄξιον] Hoc accentu Pal. Revocandum Ἀξιὸν ex Ald. εἱλισσομένας τε libri. τε delevit Heathius.

572. Λυδίαν] Præter Strabonis epitomen p. 330. B.C. Lydiæ fluminis mentionem esse apud Herodotum 7. 127. Æschinem de Falsa Legat. p. 402. E. et Ptolemæum p. 82. monet Musgravius. Herodoti verba ita se habent: ἀρξάμενος ἀπὸ Θέρμης πόλιος καὶ τῆς Μυγδονίης, μέχρι Λυδίεώ τε ποταμοῦ καὶ Ἁλιάκμονος, οἳ οὐρίζουσι γῆν τὴν Βοττιαιΐδα τε καὶ Μακεδονίδα, εἰς τωυτὸ ῥέεθρον τὸ ὕδωρ συμμίσγοντες. Harpocratio: Λοιδίας: Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ὅτι τῆς Μακεδονίας ἐστὶ ποταμὸς, ἄλλοι τε ἱστοροῦσι, καὶ Ἑκαταῖος ἐν περιόδῳ Εὐρώπης. Hanc scripturam adoptavit Hermannus. ELM. Scribendum Λοιδίαν cum Hermanno. Librarios Λοιδίαν in Λυδίαν hic et alibi mutasse longe verisimilius est quam duplici scriptura usos esse veteres.

τὸν Hermannus. τὸν τᾶς libri.

573. *πατέρα τε*] *τε* delet Bothius, sublato commate post *ὀλβοδόταν*.

574. Similia de Apidano noster Hec. 451. *ἔνθα καλλίστων* | *ὑδάτων πατέρα* | *φασὶν* '*Απιδανὸν γύας λιπαίνειν*. ELM.

577. *ὦ* Elmsleius. Libri *ἰὼ*, quod revocandum.

579. In libris duo versus, quorum alter ab *ἀνά* incipit.

πόθεν δ' ὁ] Libri *πόθεν ὁ*. Scribendum *πόθεν ὅδ' ὁ* cum Hermanno.

580. *ἰὼ* bis codices: semel Ald.

583. *νυν* Elmsleius. Vulgo *νῦν*.

ἡμέτερον εἰς] Scribendum *ἁμέτερον ἐς*.

585. *πέδον*] Dedi *πέδου*. Ad vocativum *ἔνοσι* conferendus noster Tro. 1326. *ἔνοσις ἅπασαν, ἔνοσις ἐπικλύσει πόλιν*. Adde *κύκλιος ἔνοσις αἰθερία* Hel. 1379. Terræ concussionem ut aliquod numen alloquitur chorus. ELM. Proprie ita dicendum erat *πέδον χθονὸς ἔνοσι πότνια*, (quod ipsum edidit Elmsleius, quamvis hujus vocabuli non nisi formæ *πέδον* in nom. et acc. et dat. *πέδῳ* legantur.) sed gravi animi motu correptum chorum hæc duo, tanquam inter se diversa, duobus vocativis per *ἓν διὰ δυοῖν* alloqui credebam, *O terræ solum, o divina* s. a deo affecta, *concussio*. Non multo diversum est quod Soph. Œd. C. 1471. tonitru audito chorum exclamantem facit: *ὦ αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ*. MATTH.

586—593. Hi versus sic corrigendi et describendi videntur,

τάχα τὰ Πενθέως μέλαθρα διατινάξεται πεσήμασιν.
ὁ Διόνυσος ἀνὰ μέλαθρα·
σέβετέ νιν. σέβομεν ὦ.
εἴδετε λάϊνα κίοσιν ἔμβολα
διάδρομα τάδε; Βρόμιος ὃς ἀλαλάξεται στέγης ἔσω.

εἴδετε pro *ἴδετε* restituit Dobræus.

589. Ald. hunc versum in duos divisum choro sine interpunctione continuat. In Pariss. E.G. verba *σέβετε νιν* Baccho tribuuntur, et sic Brunck. Totum versum Baccho tribuendum esse censebat Tyrwhitt. Contra Musgrav. semichorio. MATTH.

590. *σέβομεν—ἔσω* hemichorio tribuit Ald.

591. Pal. *ἴδετε τὰ λάϊνα ἔμβολα* omisso *κίοσιν*. *κίοσιν ἔμβολα* dicta sunt pro *κιόνων*, quia *ἐμβάλλειν τι τινί* dicitur. Elmslei. *ἐπιστ ύλια* intelligit. Ego dubito an *μοχλοὶ* intelligendi sint; ut Phœn. 114. et hi pro foribus, *dissiliunt fores*. MATTH.

593. ὁ addidit Tyrwhittus, cui totus versus sic scribendus videbatur ὁ Βρόμιος ἠλάλαξε τᾶς στέγας (debebat τῆς στέγης) ἔσω. Scribendum potius Βρόμιος, ὃς cum Musgravio, qui in reliquis Tyrwhittum est secutus.

594. Huic versui iterumque 596. hemichorii personam præfixam habet Aldus. Pal. vero post v. 590. nullas personarum notas habet usque ad finem carminis. Tyrwhittus versum 594. et 595. Baccho tribuendos monuit. ELM.

596. αὐγάζει] Usitatior est activa forma αὐγάζω, qua utuntur Sophocles Phil. 217. Euripides Hec. 637. Hel. 1333. Rhesi scriptor v. 793. ELM.

598. Ald. Διὸς βροντᾶς. Herv. 2. Brub. Διὸς βροντά. Flor. 2. δίου βροντῆς. Pariss. apud Brunck. Flor. 1. Pal. δίου βροντᾶς. φλόγα δίου βροντᾶς dictum ut δίου πυρὸς φλόγα v. 8. κεραυνοβόλος vocatur Semele. MATTH.

600. δώματα Ald. et codd. σώματα schol. Phœn. 641. et sic Etym. M. p. 279, 20. Recte etiam Herm. ex Etym. δίκετε πεδόσε (Etym. παῖδα), δίκετε τρομερὰ σώματα Μαινάδες. Nam, ubi idem verbum repetitur, alio verbo interjecto hoc fieri solet. Vid. Seidler. de vers. dochm. p. 278. Metrum in utrovis ordine constat. MATTH. In libris alterum δίκετε post σώματα legitur.

603. γόνος Pal. Vulgo γόνος Διόνυσος.

606. τὰ Πενθέως δώματ' Musgravius. Libri δῶμα Πενθέως.

607. σαρκὸς Reiskius. Vulgo σάρκας, commate non ante, sed post hoc vocabulum posito.

611. Aldus ὀρκάνας. Pal. et edd. recentiores ὀρκάνας. Laur. ὀρκανὰς cum gl. φυλακὰς et schol. ὀρκάνη κυρίως ἡ ἀγρευτικὴ λίνου. Huc respicere videtur Photius: Ὀρκάνας: εἱρκτάς. Vocabulo utitur etiam Æschylus Theb. 352. ποτὶ πτόλιν δ' ὀρκάνα πυργῶτις. Schol. Ὀρκάνη: τὸ θηρευτικὸν δίκτυον, ὃ καὶ σαργάνη καλεῖται. Hesychius: Ὀρκάνη: εἱρκτὴ, δεσμωτήριον. ἔνιοι, κρεμάθραν, ἄλλοι, σαργάνην. οἱ δὲ φραγμόν. Postremam significationem agnoscit Eustathius p. 233, 40. συντελεῖ δὲ εἰς τὴν πρώτην ἐτυμολογίαν καὶ ἡ ὀρκάνη, ἕρκος τι οὖσα, ὡς ἀκανθῶδες περίφραγμα. Sic etiam Harpocratio. Plura congesserunt Photius et Hesychii interpretes, ex quibus omnibus satis apparet de primaria vocabuli significatione veteres grammaticos alios aliter sensisse. Quod ad nostram rem attinet, nihil refert utrum δίκτυον an αἱμασιὰ significet. ELM.

612. μοι] μου Par. E.G. Flor. 1. μοῦ (οἱ) Laur. Ceterum in Ald. distinctum πῶς γάρ; οὔτις μοι —. Recte codices.

τύχοις] τύχας Pal.

613. ἠλευθερώθης codices. ἐλευθερώθης Ald.

614. Noster Heracl. 841. μόλις δὲ, πάντα δρῶντες, οὐκ ἄνευ πόνων, | ἐτρεψάμεσθ' Ἀργεῖον εἰς φυγὴν δόρυ. Cui contrarium est ῥᾳδίως ἄνευ πόνου. ELM.

616. Grammaticus apud Bekkerum p. 88. Δεσμεύειν δεδεσμένον: Πλάτων Φαίδρῳ, Εὐριπίδης Βάκχαις. Plato Phædro p. 250. C. καὶ ἀσήμαντοι τούτου ὃ νῦν δὴ σῶμα περιφέροντες ὀνομάζομεν, ὀστρέου τρόπον δεδεσμευμένοι. Quid sit δεδεσμένον, equidem nescio. ELM.

617. οὔτ' ἔθιγεν οὔθ' ἥψαθ' ἡμῶν] Similiter Themistius p. 29 A. ἅπτεσθαι καὶ θιγγάνειν τῶν ἀνακτόρων, et p. 147 B. 152 A. 177 D.

618. οὐ] Error typothetæ pro οὗ.

619. Hæc, et quæ mox de Pentheo muliebria vestimenta induente traduntur, vereor, ne ridicula videantur iis, qui in veterum lectione mediocriter tantum versati sunt. Sed tenendum est, Euripidem ea non primum excogitasse, sed a majoribus transmissa, et populi religione velut consecrata, accepisse. Quamobrem, si quid est in historia ridiculi, populo, qui se tam crasse decipi patiebatur, non ipsi, imputandum est. Dubitari enim non debet, quin, quæ risum nunc et fastidium movent, terrorem olim Atheniensibus voluptate temperatum incusserint. MUSG.

ἔβαλλε Par. E.G. Flor. 1. 2. ἔβαλε Ald.

625. Acheloum pro quavis aqua, ut monet Brodæus etiam ad v. 519. Noster Andr. 166. σαίρειν τε δῶμα τοὐμὸν, ἐκ χρυσηλάτων | τευχέων περισπείρουσαν Ἀχελῴου δρόσον. Quo exemplo uti potuisset Didymus, cujus de hac re testimonium debemus Macrobio Saturnal. 5. 18. Ἀχελῷον πᾶν ὕδωρ Εὐριπίδης φησὶν ἐν Ὑψιπύλῃ. λέγων γὰρ περὶ ὕδατος ὄντος σφόδρα πόρρω τῆς Ἀκαρνανίας, ἐν ᾗ ἐστι ποταμὸς Ἀχελῷος, φησί· Δείξω μὲν ἀργεννοῖσιν Ἀχελῴου ῥόον. Fragm. 10. ubi Δείξω γὰρ ex oscitatione, ut videtur, Ἀργείοισι vero ex emendatione Barnesii dedit Musgravius. Legendum etiam arbitror aut δρόσον aut ῥοάς. Plura Macrobius, quem indicavit Musgravius. ELM.

927. Præter hunc v. et 635. composito διαμεθίημι utitur noster El. 978. Τῷ δὴ πατρῴαν διαμεθεὶς τιμωρίαν; ELM.

628. ἵεται] ἵεται Laur.

629. Noster Iph. T. 1164. Τί τοὐκδίδαξαν τοῦτό σ'; ἢ δόξαν λέγεις; Heracl. 396. σκόπει (δόκησιν δὴ τάδ' ἂν λέγοιμί σοι) ποίᾳ προσάξει στρατόπεδόν τ' ἄνευ δορὸς, | ἐν ἀσφαλεῖ τε τῆσδ' ἱδρύσεται χθονός. ELM.

Pal. φένεται v. 629. κιθερῶν' 660. ἐξεφέδρυνον v. 767. μενάδων v. 827. διεσφέριζε v. 1134. κιθερῶνος v. 1217. et fortasse alia. Aliquoties supra scriptum αι. ELM.

630. φάσμ' Jacobsius. Libri φῶς.

631. Pal. ἦϊσε κἀκέντα Laur. a correctore: ἦϊσσεν τε κἀκέντει φαεννὸν ὡς σφάζων ἐμέ. [Sic etiam Flor. 1.] Non solum a Laur. sed ab omnibus veteribus libris abest αἰθέρ', quod ex Canteri conjectura additum est. ELM.

632. αὐτῷ τάδ' Musgravius. αὐτῷ. τὰ δ' Ald. τάδ' etiam a Victorio annotatum.

633. δώματ' Pal. Laur. Vulgo δῶμά τ'.

συντεθράνωται] Hesychius: Συντεθράνωται: συμπέπτωκε. Quem vide vv. Θρανεύεται et Τεθράνευμαι. Eadem significare videntur θρανῶ et θραύω. Noster Herc. 1096. πρὸς ἡμιθραύστῳ λαΐνῳ τειχίσματι | ἧμαι, νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχων. Ἡμίθραυστος lexicis addendum. ELM.

635. Abest a Laur. παρεῖται, de quo vide ad v. 682. ELM.

636. Aldus ἐτόλμ'. Caussam erroris nemo non videt fuisse repetitionem literarum ησ in sequenti vocabulo ἥσυχος. Pal. recte ἐτόλμησ'. Laur. a prima manu ἐτόλμησε, a correctore ἐτόλμησεν. ELM. ἐτόλμησεν Flor. 1. Par. E.G.

ἐκβὰς ἐγὼ Bothius. Legebatur ἐκ βάκχας ἄγων.

639. Hesychius: Προνώπια: τὰ ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν, καθάπερ ἐνώπια τὰ ἔνδον, ὅπου αἱ εἰκόνες τίθενται. Idem: Προνώπιον: τὸ προκείμενον, οἷον, πρόθυρον. Pertinet hæc gl. ad Hipp. 374. ubi vide Valckenarium. Verba in superiori ὅπου αἱ εἰκόνες ἵστανται, quæ ad ἐνώπια retulisse videntur nonnulli, illustrat Sophocles El. 1374. πατρῷα προσκύσανθ' ἕδη | θεῶν, ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε. Προνώπια igitur προπύλαια sunt. ELM.

ἄρ'] ἂν Par. E.

641. ἀσκεῖν] ἀρκεῖ Pal.

εὐοργησίαν] εὐοργησία Flor. 1. 2. Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 96, 32. εὐοργησία (codex εὐεργεσία)· Εὐριπίδης Βάκχαις. Conf. Hippol. 1039.

645. ἀνὴρ] Libri ἀνήρ.

προνώπιος] προσώπιος Par. E.

647. Quum jubet iræ supponere tranquillum pedem, hoc videtur monere ut ille quamvis iratus, tamen citatum pedis gradum cohibeat neque tanto cum impetu ruat. HERM.

ἥσυχον πόδα] Inutilis videtur Musgravii conjectura ἥσυχον τρόπον. Nihil enim sententiæ refert, utrum ἥσυχον τρόπον an ἥσυχον πόδα legatur. Quis non meminit Medeæ verborum v. 217. οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς | δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥᾳθυμίαν. Ubi eodem jure quo in Bacchis vulgatam sollicitare potuisset Musgravius. Vocabulum πόδα tantulo intervallo repetitum a tragicorum consuetudine minime alienum est. Dixit noster, exempli caussa, v. 757. οἱ δ' ὀργῆς ὕπο | εἰς ὅπλ' ἐχώρουν, φερόμενοι Βακχῶν ὕπο. Plura vide ad Ion. 1. Ἄτλας, ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανὸν | θεῶν παλαιὸν οἶκον ἐκτρίβων, θεῶν | μιᾶς ἔφυσε Μαῖαν, ἥ μ' ἐγείνατο. Sed nondum apparet, quid significet ὑπόθες. Interpretes *subjice*. Minus ambiguum esset *suppone*, vel potius *substitue*. ELM.

649. ἢ additum ex Par. E.G. Flor. 1. 2.

λύσει] λύσοι Elmsleius.

650. Aldus Baccho tribuit v. 651. 653. 655. Pentheo 652. 654. 656. 658. 659. Laur. vero et Par. E.G. Baccho tribuit 651. 654. 656. cum tribus sequentibus, Pentheo 652. 653. 655.

652. Noster Med. 514. καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ, | πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ' ἔσωσά σε. Iph. A. 305. Καλόν γε μοι τοὔνειδος ἐξωνείδισας. Hæc et alia multa ad hanc rem spectantia collegit Valckenarius ad verba Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος Phœn. 828. ELM. Post hunc versum unus videtur excidisse versus Dionysi: quod animadvertit Dobræus.

653. κλῄειν] Ald. κλείειν. Pal. et a prima manu Laur. κλύειν, quod in κλῄειν mutavi. Recte, ni fallor, ἔκληε Aldus Rhes. 304. κλῄει Herc. 997. Plura de hac quæstione ad Sophoclis Œd. T. 1388. Infra v. 1299. nunc legitur συγκεκλῃμένον. ELM.

655. Aldus: σοφὸς, σοφὸς εἶ. Sic etiam a prima manu Laur. qui γ' insertum habet a correctore. Priorem scripturam exhibet Par. E. alteram G. Pseudogregorius v. 1575. σοφὸς, σοφὸς σὺ, καὶ σοφῶς ἔτλης πότμον. Unde corrigendum nostrum versum monet Porsonus Adversar. p. 265. Ita noster Andr.

244. Σοφὴ, σοφὴ σὺ, κατθανεῖν δ' ὅμως σε δεῖ. Neque aliter infra v. 969. Δεινὸς σὺ, δεινὸς, κἀπὶ δείν' ἔρχει πάθη. Εἶ pro σὺ male scriptum exhibet etiam Amphis apud Athenæum p. 30 E. cujus versus ita constituendi sunt: A. Ποδαπὸς σύ; φράσον. B. 'Ακάνθιος. A. Εἶτα, πρὸς θεῶν, | οἴνου πολίτης ὢν κρατίστου, στρυφνὸς εἶ, κ. τ. ἑ. ELM.

658. ἀγγελῶν] ἀγγελλῶν (sic) Pal.

662. εὐαγεῖς] Legendum εὐαυγεῖς. Vide summi viri Hemsterhusii notam ad Supplic. v. 562. MUSG. Admisit hanc scripturam Brunckius. Vulgo legebatur apud Æschylum Pers. 466. ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ. Vulgo etiam apud Euripidem Suppl. 562. ἔστην θεατὴς, πύργον εὐαγῆ λαβών. Apud Platonem Legg. 12. p. 952 A. legitur εὐαγέστερον, Timæo p. 58 D. εὐαγέστατον, monente Hemsterhusio, qui plura exempla collegit. Photius: Εὐαγής: μεταφορικῶς κύκλος. Opinor: Εὐαγὴς κύκλος: μεταφορικῶς ὁ ἥλιος. Hesychius: Εὐαγές: ἁγνὸν, καθαρὸν, εὐσεβὲς, ὅσιον, εὔοπτον, ἅγιον. Respicit εὔοπτον ad Æschyli Persas aut Euripidis Supplices. In Bacchis vero et apud Platonem εὐαγὴς significat λαμπρός. Dicere potuisset noster χιόνος ἐξαυγεῖς βολαί. Sic enim tragicus Rhes. 303. χρυσῇ δὲ πλάστιγξ αὐχένα ζυγηφόρον | πώλων ἔκληε, χιόνος ἐξαυγεστέρων. Nunc ad rem venio. Ubicunque εὐαγὴς significat λαμπρὸς, φανερὸς aut aliquid ejusmodi, Hemsterhusius legendum contendit εὐαυγὴς, ut διαυγὴς, τηλαυγὴς et similia. Legerat tamen veteris grammatici verba, quæ cum eo communicavit Ruhnkenius, nobiscum Bekkerus Anecd. Gr. p. 337. 'Αγής: τοῦτο ἀπὸ συνθέτου καταλείπεται τοῦ εὐαγὴς ἢ παναγής. 'Εμπεδοκλῆς· Ἄθρει μὲν γὰρ ἄνακτος ἐναντίον ἀγέα κύκλον. Haud dubie idem significant verba ἄνακτος ἀγέα κύκλον apud Empedoclem, et λαμπρὸν ἡλίου φάος apud Euripidem Med. 752. neque ego video, quo jure sollicitetur constans tot locorum scriptura, εὐαγὴς pro λαμπρὸς positum, præsertim quum nusquam, quod sciam, exstet εὐαυγής. Legitur etiam εὐάγητον apud Aristophanem Nub. 276. et recte λαμπρὸν explicatur. Revocavi igitur εὐαγεῖς. Ab ἀγὴς fit εὐαγὴς, ut a δόκιμος εὐδόκιμος. ELM.

663. Aldus solœce ἥκεις δ' ὁποίαν. Mutavit Schæferus a Porsono ad Phœn. 892. admonitus. Quem vide etiam ad Eccl. 852. Vulgatam solœcam appello, licet eam defendere videatur Homerus Od. A. 173. Ξ. 187. Τίς; πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι

πόλις ἠδὲ τοκῆες; | *ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο*; *πῶς δέ σε ναῦται* | *ἤγαγον εἰς Ἰθάκην*; *τίνες ἐμμέναι εὐχετόωνται*; De qua scriptura non habeo quod dicam. ELM. *ὁπποίης* refertur ad prægressum verbum *κατάλεξον* et *ἀγόρευσον*. HERM.

Novum sermonis genus mihi videtur *προστιθεὶς σπουδὴν λόγου* pro *σπουδὴν ἔχων λόγου*. ELM.

664. Hesychius: Ποτνιάδες: *αἱ Βάκχαι. ἀντὶ τοῦ* Μαινάδες *καὶ* Λυσσάδες. [*ἢ*] *μανίας αἴτιαι*. Verba *μανίας αἴτιαι* spectant ad Or. 316. *Αἶ αἶ, δρομάδες ὦ πτεροφόροι* | *ποτνιάδες θεαὶ*, | *ἀβάκχευτον αἳ θίασον ἐλάχετ' ἐν* | *δάκρυσι καὶ γόοις*, | *μελάγχρωτες* Εὐμενίδες *κ. τ. ἑ.* Schol. Ποτνιάδες *δὲ, μανιοποιοί*. Πότνιαι *γὰρ χωρίον ἐστὶ* Βοιωτίας, *ἔνθα φαγοῦσαι βοτάνην αἱ* Γλαύκου *ἵπποι, καὶ μανεῖσαι, διεσπάσαντο τὸν ἴδιον δεσπότην* Γλαῦκον *ἐν τῷ ἐπιταφίῳ* Πελίου. Similia scholiastes ad Phœn. 1131. Ποτνιάδες *δ' ἐπ' ἀσπίδι* | *ἐπίσημα πῶλοι δρομάδες ἐσκίρτων φόβῳ*. ELM.

665. *Λευκὸν κῶλον* non temere dictum existimat Musgravius, neque *λευκὸν πόδα* v. 861. neque *Βάκχαις σὺν λευκόποσιν* Cycl. 72. *Ratio* (inquit) *epitheti videtur esse, quod Bacchæ nudis pedibus plerumque vel semper incederent.* Vide ad Ion. 219. ubi hoc sensu, ni fallor, dixit Euripides: Σέ *τοι τὸν παρὰ ναὸν αὐ|δῶ. θέμις γυάλων ὑπερ|βῆναι λευκῷ ποδί γ'*; ELM.

667. Eodem fere sensu v. 715. *ὡς δεινὰ δρῶσι, θαυμάτων τ' ἐπάξια*. Unde fortasse explicandus Sophocles Œd. T. 1373. *οἷν ἐμοὶ δυοῖν* | *ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα*. Dixit enim noster supra v. 246. *ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης ἐπάξια*; ELM.

674. *εἴπῃς* codices. *εἴποις* Ald.

675. *τὰς* addunt codices, om. Ald.

676. *προσθήσομεν* codices. *προθήσομεν* Ald.

678. *Μόσχων* pro *βοῶν*. Sic etiam vv. 735. 1331. et alibi passim. Eodem modo *πώλους* pro *ἵππους* tragici. ELM.

Hesychius: Ὑπεξήκριζον: *ὕβριζον*. Reponunt *ἤκριζον*, quod pro interpretatione vix daturus fuisse mihi videtur grammaticus. Etymologus v. Ἀκρίσιος p. 52, 43. *ἀκρίζω δὲ σημαίνει, τὸ ἄκροις ποσὶ πορεύεσθαι. λέγεται δὲ καὶ ἀκριβητίζειν.* Δανάης *καλλισφύρου* Ἀκρισιώνης:—*ἐκ τοῦ ἀκρίζω. καὶ* Εὐριπίδης· Μόσχον *ὑπεξήκριζον*. Hæc confusa et corrupta sunt. Noster Or. 275. *τί δῆτα μέλλετ'*; *ἐξακρίζετ' αἰθέρα* | *πτεροῖς, τὰ* Φοίβου *δ' αἰτιᾶσθε θέσφατα*. Verba *ἐξακρίζετ' αἰθέρα πτεροῖς* recte interpretatur scholiastes *εἰς τὰ ἄκρα τοῦ αἰθέρος πέτεσθε*. Unde expli-

candum ὑπεξήκριζον, quod recte, mea quidem sententia, pro tertia plurali accipiunt interpretes plerique. ELM.

680. Pal. a prima manu θυάσους. Quæ scribendi ratio frequens est in libris manu scriptis. Receptam agnoscit Athenæus p. 362 E. Καλεῖται δὲ καὶ ὁ τῷ Διονύσῳ παρεπόμενος ὄχλος, θίασος, ὡς Εὐριπίδης φησίν· Ὁρῶ δὲ θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν. τοὺς μὲν οὖν θιάσους ἀπὸ τοῦ θεοῦ προσηγόρευον. καὶ γὰρ αὐτοὺς τοὺς θεοὺς οἱ Λάκωνες σιοὺς φασί. ELM.

681. τοῦ δευτέρου Scaliger. τοῦ δὲ δευτέρου libri.

682. Ἀγαύη] Scribebatur Ἀγαυή.

τρίτου] τρίτη Pal. Flor. 1. 2.

683. εὗδον] Scribendum ηὗδον cum Elmsleio.

Dixit noster παρειμένον νόσῳ Or. 879. κόπῳ παρεῖμαι Phœn. 859. ὑπὸ κόπου παρεῖται Bacch. 635. unde facile explicatur παρειμέναι, difficulter vero σώμασιν παρειμέναι, quæ verba interpretatur Portus *corporibus solutæ*. Wakefieldius fortasse reposuisset σώματα παρειμέναι. Nam in Phœnissis κόπῳ παρεῖμαι γοῦνα legit Porsonus. Dicitur et ὕπνῳ παρειμένος. Noster Cycl. 587. ἔνδον μὲν ἀνὴρ τῷδ' ὕπνῳ παρειμένος. Herc. 1042. Καδμεῖοι γέροντες, οὐ σῖγα, σῖ|γα τὸν ὕπνῳ παρειμένον ἐάσετ' ἐκ|λαθέσθαι κακῶν; Sed neque hæc explicant nostrum σώμασιν παρειμέναι. ELM. σώμασιν παρειμέναι dictum esse debet pro σώματα παρειμ. quum alias dativus passivis additus id significet, quo aliquid efficitur, ut κόπῳ παρεῖται, ὕπνῳ παρειμένος. Nonnunquam tamen dativo id quoque designatur, ad quod proprie referendum erat passivum, (ut in illo Hec. 109. σχεδίας λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας proprie τὰ λαίφη προτόνοις ἐπερείδεσθαι dicenda erant) Orest. 695. καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδί, ποῦς non est id, quo efficitur τὸ ἐντείνεσθαι τὴν ναῦν, sed id in quo τὸ ἐντείνεσθαι proprie valet: nam proprie ἐντείνεται ποῦς, ut idem dicitur χαλᾶσθαι v. 696. Idem fit in verbis neutris, ut Soph. Œd. T. 25. πόλις φθίνειν dicitur κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός, etsi proprie κάλυκες φθίνουσι. Il. β', 148. λήϊον ἠμύει ἀσταχύεσσιν, in quo ἀστάχυες ἠμύουσι. Ita in nostra locutione proprie ταῖς Βάκχαις τὰ σώματα παρεῖται. pro eo αἱ Βάκχαι παρεῖνται τὰ σώματα, pro quo dici etiam potuit τοῖς σώμασι. Christ. Pat. 1828. ἀνεκλίθημεν σώμασιν παρειμέναι. MATTH.

685. πέδῳ codices. πέδον Ald.

687. οἰνωμένας] Præter hoc οἰνωμένας, exstant in hac fabula

οἴστρησα v. 32. ἐξοινωμένας v. 812. οἰμωγμένον v. 1284. Apud Sophoclem Trach. 268. omnes libri οἰνωμένος. Apud Æschylum plerique οἰακοστρόφουν Pers. 769. nonnulli οἰνωμένον Suppl. 414. Sed membranæ Laurentianæ ωνωμένων (sic), unde Aldus ὠνωμένων, Porsonus ᾠνωμένον. Quum οἰδάνω sive οἰδῶ (unde ἐξῳδηκότα noster Cycl. 226.), οἰκτείρω, οἰκῶ, οἰμώζω, οἴομαι, οἴχομαι præterita habeant ᾤδανον sive ᾤδουν, ᾤκτειρον, ᾤκουν, ᾤμωζον, ᾠόμην, ᾠχόμην, idque non solum apud veteres Atticos, verum etiam apud Plutarchum, Lucianum ceterosque recentiores, pauca quæ his contraria apud tragicos leguntur, librariis potius quam ipsis poetis tribuenda videntur. Librariis sine controversia debetur οἰμωγμένον v. 1284. Licet enim ratio reddi posset, quare οἰμώζω potius quam cetera verba ab οι incipientia diphthongum in præterito non mutaret, satis constanter ᾤμωξε scriptum apud Atticos videmus. ELM. Scribendum ᾠνωμένας. Conf. ad v. 32.

688. ἠρημωμένας] Dixerat enim Pentheus v. 222. ἄλλην δ' ἄλλοσ' εἰς ἐρημίαν | πτώσσουσαν, εὐναῖς ἀρσένων ὑπηρετεῖν. ELM. ἠρενωμένας Ald. ἠρεμωμένας Pal. Recte scriptum in Par. E.G. Flor. 1. 2.

692. Θαλερὸς ὕπνος fortasse est *somnus qui vires reficit.* Nostri, *refreshing sleep.* Θάλεα enim τὰ τοῦ θάλλειν αἴτια ἀγαθὰ interpretatur Eustathius p. 1283, 45. Nihil melius novi. ELM.

694. τ' ἔτ' ἄζυγες correctum ex Pseudogregorio. Libri τε κἄζυγες.

696. ἀμμάτων] ὀμμάτων Pal.

697. ἐλέλυτο] ἐλύετο Par. E.

698. λιχμῶσιν Heathius. λιχμῶσι Victor. λιχμῶσαν Ald. et codices.

γένυν] γέναν Pal.

701. Aldus: ὅσαις νεοτόκοις μαζὸς ἦν, σπαργῶν ἔτι. Pal. ὅσαι[s] νεοτόκοις μαζὸς ἦν σπαρτῶν ἔτι. Leguntur μαζὸς, μασθὸς et μαστός. Æschylus Cho. 529. καὐτῇ προσέσχε μαζὸν ἐν τὠνείρατι. Ibid. 543. καὶ μασθὸν ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον. Ibid. 896. Ἐπίσχες, ὦ παῖ, τόνδε δ' αἴδεσαι, τέκνον, | μαστόν. Ita Porsonus, neque in hac re dissentiunt membranæ Laurentianæ. Apud Sophoclem non legitur nisi μαστὸς, quæ forma plus minus tricies apud Euripidem exstat. Vulgo quidem legitur Hec. 244. πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαζῶν. Sed multi MSS.

μαστῶν, quod a Brunckio admissum non repudiavit Matthiæ. In Bacchis non nisi Brunckii conjectura nititur *μαστὸς*, ideoque, ut videtur, vulgatam revocavit Matthiæ. Grammatici præceptum est: *Μαστὸς ἐπὶ γυναικὸς, μαζὸς δὲ ἐπὶ ἀνδρός.* Quod discrimen Homero tragicisque ignotum fuisse videtur. Nam neque apud illum legitur *μαστὸς*, neque apud hos *μαζὸς*, nisi bis terve ex errore librariorum. *Μασθὸς* apud Æschylum nihili vox est. ELM.

Ita interpungit Aldus: *ὅσαις νεοτόκοις μαζὸς ἦν, σπαργῶν ἔτι | βρέφη λιπούσαις.* Quasi *σπαργῶν* genitivus sit pluralis. Pal. *σπαρτῶν—βρέφη*, *Thebanorum pueros.* Participium *σπαργῶντας* habet noster Cycl. 55. *σπαργῶντάς μοι τοὺς μαστοὺς χάλασον.* ELM.

703. *ἀνθεσφόρον*] *ἀνθεσφόρους* libri. Correctum in ed. Hervag. prima.

704. Noster v. 143. *ῥεῖ δὲ γάλακτι πέδον, ῥεῖ δ' οἴνῳ, ῥεῖ δὲ μελισσᾶν | νέκταρι.* Philostratus: *Γέγραπται μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὰ ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, Βακχῶν χοροὶ, καὶ ὕποινοι πέτραι, καὶ νέκταρ ἐκ βοτρύων, καὶ ὡς γάλακτι τὴν βῶλον ἡ γῆ λιπαίνει. καὶ ἰδοὺ κιττὸς ἕρπει, καὶ ὄφεις ὀρθοὶ, καὶ θύρσοι, δένδρα, οἶμαι, μέλι στάζοντα.* Quæ non omnia ab Euripide sumta videntur. Si exstarent Æschyli Pentheus aut Xantriæ, in alterutra earum fabularum fortasse reperirentur, quæ in Euripidis Bacchis non leguntur. ELM.

Anonymus *περὶ Σολοικίας* apud Valckenarium p. 200. *θύρσον δέ τις λαβοῦσα ἔπαισεν εἰς πέδον.* Etiam Laur. *λαβοῦσα.* Quod ad *πέδον* attinet, hoc exemplo uti potuissem ad Med. 1369=1326. ubi ex conjectura scripsi: *καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέτραν.* ELM.

705. *Ἐκπηδᾷ* pro *ἐξεπήδησε* dictum monet grammaticus, cujus ad superiorem versum mentionem feci. Si exemplis opus esset, allegari posset Sophocles Aj. 31. *φράζει τε κἀδήλωσεν.* ELM.

706. Ex hoc versu cum 703. collato *θύρσον* et *νάρθηκα* diversos fuisse contendit Musgravius. De qua re jam dixi ad v. 113. Confer etiam vv. 735—738. ubi primo *μόσχοις*, deinde *πόριν*, tum *δαμάλας* dixit noster, ne ter boves eodem nomine appellaret. Non igitur ex hoc loco ostendi potest, diversa instrumenta fuisse *θύρσον* et *νάρθηκα*. ELM.

708. *πώματος* codices. *πόματος* Ald.

709. Pedum digitos intellige, ut apud nostrum Iph. T. 266. ἄκροισι δακτύλοισι πορθμεύων ἴχνος. ELM.

Pal. διαμῶσαι supra scripto λικμῶσαι. Sic etiam Par. G. Alter Par. non nisi λικμῶσαι habet. Quam scripturam e confusione literarum α et λ ortam esse monet Brunckius. Mihi potius interpretatio esse videtur. Huc respicit Hesychius: Διαμῶσαι: ζητοῦσαι. Interpretatio pertinet ad διαμώμεναι. Duo verba prorsus diversa confundit etiam Suidas: Διαμώμενος: θερίζων. καὶ διαμώμενοι, διασκάπτοντες, ζητοῦντες. Θουκυδίδης· Διαμώμενοι τὸν κάχληκα ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ. καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἐσκήνουν ἐπὶ τῆς χιόνος διαμώμενοι καὶ μεταξὺ ἐκκαθαίροντες. Vide Thucydidem 4. 26. Nostri, *clearing away*, ELM.

710. ἑσμοὺς Barnesius. ἐσμοὺς libri. "Philostr. Vit. Sophist. 1. 19. p. 511. τὰς δ' ἐννοίας ἰδίας τε καὶ παραδόξους ἐκδίδωσιν, ὥσπερ οἱ βακχεῖοι θύρσοι τὸ μέλι καὶ τοὺς ἑσμοὺς τοῦ γάλακτος. Ἑσμὸν μελίσσης pro *melle* dixit Epinicus Athenæi 10. p. 432 C. Σωρὸς καὶ ἑσμὸς σοφίας Themist. or. 29. p. 345 D." POR, Quum γάλακτος ἑσμοὺς dixit Euripides, nescio an ἐκβολὰς potius quam πλῆθος in animo habuerit. Idem enim significant ἱέναι et ἐκβάλλειν, eo saltem sensu quo legitur v. 749. εὔκαρπον ἐκβάλλουσι Θηβαίων στάχυν. Conferendus omnino v. 765. κρήνας ἐπ' αὐτὰς, ἃς ἀνῆκ' αὐταῖς θεός. Ἑσμοὶ igitur fortasse *scaturigines* sunt. Ceterum ἑσμοὺς pro ἐσμοὺς reposuit Barnesius. Confirmat hanc rationem compositum ἀφεσμὸς, cujus meminit Eustathius p. 178, 16. ELM.

711. Ælianus de Nat. Animal. V. 42. Ἐν Μηδίᾳ δὲ ἀποστάζειν τῶν δένδρων ἀκούω μέλι, ὡς ὁ Εὐριπίδης ταῖς Βάκχαις ἐν τῷ Κιθαιρῶνι φησὶν ἐκ τῶν κλάδων γλυκείας σταγόνας ἀπορρεῖν. Audacior esset, qui Æliani testimonio utens Euripidem κλάδων pro θύρσων scripsisse contenderet, præsertim quum Philostratus, cujus verba ad v. 703. et ad v. 709. attuli, θύρσων legisse videatur. Thyrsum βακχεῖον κλάδον appellat noster v. 308. ELM.

712. τὸν νῦν] τοῦτον Par. E.

715. κοινῶν] καινῶν ex Par. G. et Flor. 1. 2. affert Matthiæ, sed de Flor. 2. falli videtur, in quo κοινῶν legi testatur Elmsleius.

716. ὡς δεινὰ δρῶσι θαυμάτων τ' ἐπάξια] Hunc versum ex

v. 667. confictum esse *ὡς δεινὰ δρῶσι θαυμάτων τε κρείσσονα*, probabilis Dobræi conjectura est.

717. *Πλάνης κατ' ἄστυ* est, qui non semper rure vixit, sed aliquoties urbem invisit, ideoque ceteris pastoribus et bubulcis legem dare dignum se putat. *Τρίβων λόγων* est, qui oratores audiendo disertus factus est. ELM.

720. *'Αγαύην*] Scribebatur *'Αγαυήν*. De qua re in reliqua fabulæ parte non monebo amplius.

721. Si sanum est *θῶμεν*, saltem paullo insolentius sermonis genus est *χάριν τινὶ θεῖναι*. Sed scribendum puto aut *θώμεθ'* aut *δῶμεν*. Noster Hec. 1211. *εἴπερ τῷδ' ἐβουλήθης χάριν* | *θέσθαι*. El. 61. *ἐξέβαλέ μ' οἴκων, χάριτα τιθεμένη πόσει*. Idem Hel. 927. *τῷ δ' οὐ δικαίῳ συγγόνῳ δώσεις χάριν* (Aldus *δίκην*). Ibid. 946. *δὸς τὴν χάριν μοι τήνδε, καὶ μιμοῦ τρόπους* | *πατρὸς δικαίου*. Ibid. 1006. *οὐδὲ συγγόνῳ χάριν* | *δοίην ἄν, ἐξ ἧς δυσκλεὴς φανήσομαι*. Ibid. 1465. *μίαν δέ μοι χάριν* | *δόντες, τὸ λοιπὸν εὐτυχῆ με θήσετε*. Quater in una fabula ab Euripide dictum vides *χάριν δοῦναι*. Adde Hec. 899. Or. 104. Phœn. 435. 449. 1745. Alc. 61. Herc. 779. El. 1138. 1145. *τοσήνδ' ἐγὼ* | *δώσω χάριν σοι, σὺ δέ γ' ἐμοὶ δίκην πατρός*. Hinc potius legam *δῶμεν* quam *θώμεθ'*. ELM.

722. Pal. *ἐλοχίζομεν*.

723. Pal. a prima manu *κρύψαντες αὐτούς*.

τὴν τεταγμένην ὥραν] Æschylus Eum. 108. *καὶ νυκτίσεμνα δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς* | *ἔθυον ὥραν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν*. Herodotus 2. 2. *τὴν ὥρην ἐπαγινέειν σφίσιν αἶγας*. Hoc exemplo utitur Matthiæ Gramm. Gr. §. 423. p. 608. ELM. Conf. quæ ad Aristoph. Ach. 23. dixi.

726. Aldus *συνεβάκχευσ' ὄρος*. Longinus sect. 15. *καὶ παρὰ μὲν Αἰσχύλῳ παραδόξως τὰ τοῦ Λυκούργου βασίλεια κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Διονύσου θεοφορεῖται· 'Ενθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη· ὁ δ' Εὐριπίδης τὸ αὐτὸ τοῦθ' ἑτέρως ἐφηδύνας ἐξεφώνησε· Πᾶν δὲ ξυνεβάκχευσ' ὄρος*. Ed. Robortelli et MS. Par. *συνεβάκχευεν*, unde *συνεβάκχευ'* legendum censet Porsonus Adversar. p. 266. cujus verba sunt: *Melius convenirent tempora, si legeretur συνεβάκχευ'*. ELM.

728. *κυρεῖ* Pal. Vulgo *κύρει*.

729. *κἀγὼ 'ξεπήδησ'* codices. *κἀγὼ ξυνεπήδησ'* Ald.

730. *κενώσας*] Vid. ad Andr. 1138.

ἐκρυπτόμην Barnesius. ἐκρύπτομεν libri.

734. φεύγοντες] An φυγόντες. ELM.

737. Πόρτις apud Æschylum et Sophoclem legitur, πόρις apud Euripidem, qui dixit Suppl. 628. Ἰὼ Ζεῦ, τᾶς παλαιομάτορος | παιδογόνε Ἰνάχου. ELM. πόρις est vitula, δαμάλη autem (v. 739.), ut ipsum nomen docet, vacca jam tauro ferendo idonea. HERM.

738. δίχα Scaliger. Libri δίκα.

740. πλεύρ'] πλευρὰν libri. Correxit Barnesius.

δίχηλον Scaliger. διχηλὸν Ald. et fortasse codices: quo accentu non raro in codicibus scribitur. De quo dixi in Thesauro Stephani vol. 2. p. 1580.

741. τε addunt codices, om. Ald.

743. κεἰς] Scribendum κἀς.

Athenæus p. 38 E. εἰσὶ δ' οἱ καὶ θυμικοὶ γίνονται. Εὐριπίδης· Ταῦροι δ' ὑβρισταὶ κεἰς κέρας θυμούμενοι. Eustathius p. 1910, 18. καθότι οὖν θυμικὸν ὁ ταῦρος, ὡς καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ ἐν τῷ, ταῦροι δ' ὑβρισταὶ εἰς κέρας θυμούμενοι, ταύροις εἰκαστέον τοὺς ἐξοίνους. Euripidem sequi videtur Ælianus de Nat. Animal. 4. 35. ὅταν δὲ ἀφεθῇ [ὁ βοῦς], πολλάκις τῷ σκέλει παίσας συνέτριψε μέρος τι τοῦ βουκόλου· πολλάκις δὲ καὶ θυμωθεὶς εἰς κέρας, εἶτα ἐμπεσὼν, ἀπέκτεινεν αὐτόν. Idem 16. 31. εἰσὶ δὲ ἄγριοι καὶ ὑβρισταὶ [οἱ βόες], καὶ εἰς κέρας θυμοῦνται δεινῶς. Idem ὑπὸ θυμοῦ τεθηγμένον ταῦρον καὶ ὑβρίζοντα εἰς κέρας dixit 4. 48. Sic etiam Latini. Virgilius Georg. 3. 232. *et tentat sese, atque irasci in cornua discit,* | *arboris obnixus trunco.* Idem Æn. 12. 102. *Mugitus veluti cum prima in prælia taurus* | *terrificos ciet, atque irasci in cornua tentat,* | *arboris obnixus trunco.* Ovidius Metam. 8. 882. *Armenti modo dux, vires in cornua sumo.* Hæc exempla non docent, quid sit εἰς κέρας θυμοῦσθαι, *irasci in cornua,* neque satis mihi faciunt interpretes. Musgravius: *Significari videtur taurus, capite oblique demisso, ictum minitans: quod Nonno est* ὀξὺ κέρας δόχμωσεν *p.* 719. Conferendus omnino noster Hel. 1571. ταύρειος δὲ ποὺς | οὐκ ἤθελ' ὀρθὸς σανίδα προσβῆναι κάτα, | ἀλλ' ἐξεβρυχᾶτ', ὄμμ' ἀναστρέφων κύκλῳ· | κυρτῶν τε νῶτα, κεἰς κέρας παρεμβλέπων, | μὴ θιγγάνειν ἀπεῖργεν. ELM.

746. θᾶσσον—ἢ σε ξυνάψαι βλέφαρα] Philostrat. Heroic. p. 675. (46. ed. Boiss.) Τὰ δὲ βέβρωταί τε καὶ πέποται θᾶττον ἢ καταμύσαι· ubi Euripidis verba comparavit Boisson. p. 390.

σαρκὸς ἐνδυτά] Ut *ἐνδυτὰ νεβρίδων* v. 111. ipsæ sunt *νεβρίδες*, ita *σαρκὸς ἐνδυτὰ* pro ipsa carne, quæ ossium tegumentum est, malo accipere. Quam interpretationem confirmare videtur noster v. 1133. *πᾶσα δ' ἡματωμένη | χεῖρας, διεσφαίριζε σάρκα Πενθέως*. Caveant autem tirones, ne *ἐνδυτὰ* pro nominativo accipiant, quod fecisse videtur Portus. Ejusdem constructionis exemplum præbet noster v. 743. *ἐσφάλλοντο πρὸς γαῖαν δέμας*. Quod ad accentum attinet, Aldus *ἔνδυτα* dedit, nec variare videntur MSS. *ἐνδυτὰ* Barnesius. ELM.

747. *ἤ σε ξυνάψαι*] Ald. *ἢ σὺ ξυνάψαις*. Par. E.G. Fl. 1. 2. Laur. Vict. *ἤ σὲ ξυνάψαι*. Pal. *ἤ σὺ ξυνάψαι*. Aldinam lectionem tuetur similis locus Hipp. 1176. *καὶ θᾶσσον, ἢ λέγοι τις*. MATTH.

749. *ὑποτάσεις*—*'Ασωποῦ* codices. *ὑπὸ τάσεις*—*Αἰσωποῦ* Ald. Heathius: *Ideo autem ὑποτάσεις appellantur, quod camporum æquora ita sub monte Cithærone extendebantur.*

750. *Θηβαίων* Par. E.G. Flor. 1. 2. *Θηβαῖον* Ald.

751. *θ'* additum ex codicibus. Pausanias 9, 2. ab Elmsleio citatus, *γῆς δὲ τῆς Πλαταιΐδος ἐν τῷ Κιθαιρῶνι ὀλίγον τῆς εὐθείας ἐκτραπεῖσιν ἐς δεξιὰ, Ὑσιῶν καὶ 'Ερυθρῶν ἐρείπιά ἐστι. πόλεις ποτὲ τῶν Βοιωτῶν ἦσαν, κ. τ. ἑ.*

754. In hoc versu desinunt Par. E.G. et Flor. 2. In Flor. 2. duo folia a librario vacua relicta sunt. MATTH.

758. *ἔκαιεν*] Legebatur *ἐκαῖεθ'*. Correxit Elmsleius.

759. *ἐς*] Recte *εἰς* Ald.

760. Noster Med. 1167. *τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν*. Sequentia propter articulum affero. Iph. T. 320. *οὗ δὴ τὸ δεινὸν παρακέλευσμ' ἠκούσαμεν*. Ibid. 1366. *ὅθεν τὰ δεινὰ πλήγματ' ἦν γενειάδων*. ELM.

761. Aldus: *τοὺς μὲν γὰρ οὐχ' ἥμασσε λογχατὸν βέλος*. Pal. *τᾶς μὲν γὰρ οὐχ' ἥμασσε λογχωτὸν βέλος*. Legendum *τὰς μὲν γὰρ* monuit Brodæus. MSS. Stephani *τῶν* et *τοῖς*, quorum alterutrum Brodæi conjecturæ anteponendum esse subtili disputatione demonstrare conatur. Genitivum habent edd. recentiores ante Barnesium, qui *τὰς* admisit. Omnino legendum *τοῖς*, unde fluxit et *τοὺς* et *τᾶς*. Longius ab his abest *τῶν*, neque legi potest *τὰς μὲν* sequente *κεῖναι δὲ*. Hoc argumento neque Stephanus usus est, neque qui sententiam ejus amplexus est Heathius. ELM. Recte Elmsleius veram scripturam esse judicat *τοῖς*.

762. Plutarchus Mor. p. 614 A. ὡς γὰρ αἱ παρ' Εὐριπίδῃ Μαινάδες ἄνοπλοι καὶ ἀσίδηροι τοῖς θυρσαρίοις παίουσαι τοὺς ἐπιτιθεμένους τραυματίζουσιν, οὕτω τῶν ἀληθίνων φιλοσόφων καὶ τὰ σκώμματα καὶ οἱ γέλωτες τοὺς μὴ παντελῶς ἀτρώτους κινοῦσιν ἀμωσγέπως καὶ συνεπιστρέφουσιν. ELM.

763. Κἀπενώτιζον φυγῇ. *Terga vertere coegerunt:* significatione transitiva. Neutrum νωτίζω exstat Androm. 1138. [1141.] οἱ δ' ὅπως πελειάδες | ἱέρακ' ἰδοῦσαι, πρὸς φυγὴν ἐνώτισαν. Et Soph. Œd. 193. BRUNCK.

764. Pal. γυναῖκας ἄνδρας.

766. κρήνας ἐπ' αὐτὰς Pal. Vulgo κρήναις ἐπ' αὐταῖς.

768. δράκοντες ex Reiskii conjectura pro δράκοντος editum. Verba ita construenda, ἐκ παρηΐδων ἐφαίδρυνον, quod ut accuratius definiretur, addidit ἐκ χροός: *e genis delebant, ex cute.* HERM.

771. φασιν—ὡς ἐγὼ κλύω] Simili tautologia Phœn. 744. Ἑπτ' ἄνδρας αὐτοῖς φασὶν, ὡς ἤκουσ' ἐγὼ, κ. τ. ἑ. Med. 288. κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι. ELM.

772—774. Tres versus leguntur apud Athenæum p. 40 B. E medio versu sumtum illud, *Sine Cerere et Baccho friget Venus*, monent interpretes. ELM.

775. 776. Noster Hec. 824. καὶ μὴν ἴσως μὲν τοῦ λόγου κενὸν τόδε, | Κύπριν προβάλλειν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται. ELM.

775. τοὺς λόγους ἐλευθέρους non est pro τοὺς ἐλευθέρους λόγους, in quo alienus esset articulus, sed eo sensu accipiendum, quo dici etiam posset ταρβῶ, μὴ οἱ λόγοι, οὓς εἰπεῖν βούλομαι, ἐλεύθεροι ὦσιν. MATTH.

777. Flor. ἥσσω.

780. Ἠλέκτρας] Hujus portæ meminit Æschylus Theb. 429. Euripides Phœn. 1136. 1563. Suppl. 651. aliique. Per eam, ni fallor, ex Attica venientes urbem ingrediebantur. Non mirum igitur, si sæpius eam memorant Athenienses quam ceteras Thebarum portas. ELM.

784. ὡς] Id est ἐπεί. ELM.

787. Recte Tyrwhitt. quæ in Ald. hic et in sequentibus usque ad v. 843. nuncio tribuuntur, Baccho tribuenda esse vidit. MATTH.

791. κινοῦντα Canterus et, ut videtur, codices. κινοῦντι Ald. κινοῦντα] Ita noster Alc. 305. τούτους ἀνασχοῦ δεσπότας ἐμῶν δόμων. Ibid. 944. πῶς γὰρ δόμων τῶνδ' εἰσόδους ἀνέξομαι; Andr.

933. *σὺ τὴν κακίστην αἰχμάλωτον ἐν δόμοις | δούλην ἀνέξει σοὶ λέχους κοινουμένην;* Constructio ut apud Sophoclem Aj. 136. *σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω.* ELM.

βάκχας] Addendum videtur *σ'*. Vid. ad Helen. 1045.

792. *δέσμιος φυγών* est, quum, quamvis vinculis constrictus, tamen effugeris, non simpliciter pro *ἐκ δεσμῶν φυγών.* MATTH.

793. *σώσει*] *σώση* Pal. *σώσει τόδ'* recte explicat Brunckius, *hoc tibi conserva, hoc ne amittas caveto.* MATTH.

795. Zenobius 5. 70. *Πρὸς κέντρα λακτίζειν: παροιμία, ἧς μέμνηται Εὐριπίδης· Πρὸς κέντρα λακτίζοι θνητὸς ὢν θεῷ. καὶ Αἰσχύλος δὲ ταύτης μέμνηται.* De eo vix quidquam indictum reliquerunt Erasmus Chil. I. Centur. 3. 46. p. 131. et interpretes Novi Testamenti ad Acta Apost. 9, 5. 26, 14. Sequentia collegit Wetstenius. Pindarus Pyth. 2. 174. *ποτὶ κέντρον δέ τοι λακτίζεμεν, ὀλισθηρὸς οἶμος.* Æschylus Prom. 322. *οὔκ οὖν ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ, | πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, εἰδὼς ὅτι | τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.* Ag. 1633. *πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ παίσας μογῇς.* Euripides Peliadum fragm. 4. *Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε τοῖς κρατοῦσί σου.* Nondum mihi videre contigit Io. Georg. Hageri Dissertationem de Græcorum Proverbio *πρὸς κέντρα λακτίζειν,* quæ Lipsiæ prodiit a. 1738. Noster Iph. T. 1396. non *πρὸς κέντρα* sed *πρὸς κῦμα λακτίζοντες* dixit. ELM.

796. *φόνον* a *ταράξας* regi monet Musgravius. Insolitum fortasse sermonis genus *φόνον ταράξαι,* sed sensus perspicuus est, *φόνον σὺν ταραγμῷ ποιῆσαι.* ELM.

798. *φευξεῖσθε*] Hujus futuri præter necessitatem usurpati alterum exemplum præbet noster Med. 604. *ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.* Utrumque mihi suspectum est, eoque magis, quod in Aldina legitur Or. 1593. *οὐ φευξούμεθα, πυρὶ δ' ἀνάψομεν δόμους.* Nonnulli libri *φευξούμεσθα* Hipp. 1093. sed recte Aldus *φευξόμεσθα.* ELM. Recte Elmsleius judicat *φεύξεσθε* esse scribendum.

799. *ἐκτρέπειν*] Avertere, ad fugam convertere.

800. *Ἀπόρῳ, difficili.* Herodotus 4. 46. *τοῖσι γὰρ μήτε ἄστεα μήτε τείχεα ᾖ ἐκτισμένα, ἀλλὰ φερέοικοι ἐόντες, πάντες ἔωσι ἱπποτοξόται,——κῶς οὐκ ἂν εἴησαν οὗτοι ἄμαχοί τε καὶ ἄποροι προσμίσγειν;* Nostri, *troublesome.* ELM.

801. *ὡς*] Scribendum *ὃς* cum Elmsleio. Nulla in hac re

librorum est auctoritas: quamobrem par est præferri quod aptius simpliciusque est.

802. *ὦ τᾶν* Scaliger. *ὅταν* libri. "Alii *ὦ τᾶν*, alii *ὦ τὰν*, alii *ὦ 'τὰν* scribunt. Aldus *ὦ τὰν* Cycl. 534. Heracl. 322. *ὦ τᾶν* Heracl. 688. et apud Sophoclem Phil. 1387. Sæpius non legitur apud tragicos." ELM.

803. Pal. a prima manu *δουλίαις*. Paullo aliter noster Ion. 747. *Γυναῖκες, ἱστῶν τῶν ἐμῶν καὶ κερκίδος | δούλευμα πιστόν.* Simili modo *κήδευμα* pro *κηδεστὴς* Or. 477. et alia passim. ELM.

805. Noster Andr. 1066. *Οἴμοι, τόδ' ἤδη δεινόν.* ELM.

ἔς με] Omnes libri recte *εἴς με*. Euripides Or. 394. *Φειδόμεθ'. ὁ δαίμων δ' εἴς με* (Aldus *εἰς ἐμὲ*) *πλούσιος κακῶν.* Ibid. 734. *Μενέλεως κάκιστος εἴς με* (Aldus *εἰς ἐμὲ*) *καὶ κασιγνήτην ἐμήν.* Aristophanes Eq. 292. *Βλέψον εἴς μ' ἀσκαρδάμυκτος.* Qui apud Euripidem *ἐς ἐμὲ* reponunt, nesciunt *ἐς* apud tragicos nunquam in iambico metro mediam pedis trisyllabi syllabam esse. ELM.

808. Aldus: *καὶ μὴν ξυνεθέμην, τοῦτό γ' ἐστὶ, τῷ θεῷ.* Pal. *καὶ μὴν ξυνεθέμην τοῦτο γ' ἔστι τῶ θεῶ.* Musgravius: *καὶ μὴν ξυνεθέμην, τοῦτό γ' ἴσθι, τῷ θεῷ.* Mihi vero *τοῦτό γε* cum verbis *καὶ μὴν ξυνεθέμην* conjungendum videtur. Præter Porsonum ad Phœn. 1638. vide Schæferum ad Sophoclis Œd. T. 987. *Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.* Idem dixit v. 1022. *Δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.* Dedi igitur quod in textu legitur, licet ne sic quidem versus optime constitutus videatur. ELM. Recte monet Elmsleius non ante, sed post *τοῦτό γ'* esse interpungendum.

814. Sensus: *λυπρῶς ἂν ἐξοινωμέναι εἶεν, εἰ αὐτὰς ἐσίδοιμι.* *Viderem eas vino gravatas cum malo suo.* Idcirco vehementer cupio (*εἰς ἔρωτα πέπτωκα μέγαν* v. 768.) eas congregatas videre, ut, si inebriatas viderim, malo mactem. Hel. 448. *πικρῶς ἂν οἶμαί γ' ἀγγελεῖν τοὺς σοὺς λόγους.* Cf. Med. 403 sq. Cycl. 584. MATTH. Scribendum *ἐξῳνωμένας* cum Elmsleio.

815. *Videresne igitur cum voluptate quæ tibi acerba futura sunt?* Homerus Od. Δ. 554. *ἐθέλω δὲ καὶ ἀχνύμενός περ ἀκοῦσαι.* Euripides Hec. 513. *εἰπὲ, καίπερ οὐ λέξων φίλα.* Hipp. 912. *ἡ γὰρ ποθοῦσα πάντα καρδία κλύειν, | κἂν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὖσ' ἁλίσκεται.* Andr. 1085. *σήμαιν'. ἀκοῦσαι δ' οὐκ ἀκούσθ' ὅμως θέλω.* El. 292. *λέξον δ', ἵν' εἰδὼς σῷ κασιγνήτῳ φέρω | λόγους*

ἀτερπεῖς, ἀλλ' ἀναγκαίους κλύειν. Hæc omnia præter unum indicavit Porsonus Adversar. p. 266. ELM.

816. Σάφ' ἴσθι] Supple ἡδέως ἰδεῖν ἄν με αὐτάς. BRUNCK.

817. ἐξιχνεύσουσιν] ἐξ ἰχνεύουσι Pal.

ἔλθῃς Piersonus Veris. p. 128. Legebatur θέλῃς.

818. ἀλλ' ἐμφανῶς] Non amplius exercitum contra Bacchas ducere, sed eorum sacris interesse vult Pentheus. A Baccho admonitus, periculosum esse clam ire, palam se iturum ait. Nihil enim mali suspicaturas putat Bacchas, quum eum cum orgiorum antistite advenientem viderint. Respondet Bacchus, orgia viris vetita esse, ideoque oportere, ut habitum muliebrem induat. Renuit Pentheus, sed tandem ita se facturum, aut arma sumturum ait. ELM.

819. ἄγω μὲν Portus. Libri ἄγωμεν.

820. δέ σ' οὐ] Scribendum δ' οὔ σοι cum Dobræo.

821. νυν Canterus. Libri νιν. νῦν Victorius.

βυσσίνους πέπλους] Æschylus Theb. 1047. κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος. Pers. 124. βυσσίνοις δ' ἐν πέπλοις πέσῃ λακίς. Multa de bysso congessit Brodæus. Si idem significat βύσσινος apud tragicos, quod apud Pollucem et recentiores, usus ejus in vestibus mulierum nobis etiam magis familiaris est quam Euripidi. Sed mutata videtur vocis significatio, neque cuiquam auctor sim, ut hunc versum Anglice reddat: *Put on a muslin dress.* ELM.

822. Verba εἰς γυναῖκας τελῶ explicant Sophoclis interpretes ad Œd. T. 222. νῦν δ', ὕστερος γὰρ αὐτὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ. ELM.

826. Parum dubito, quin hoc σὺ a librariis profectum sit, licet minus aperte vitiosum sit, quam περ, quod simili modo inter ἅ et με insertum habet Aldus Iph. A. 721. ubi nunc recte legitur: Θύσας γε θύμαθ', ἅμ' ἐχρῆν θῦσαι θεοῖς. Mirum est, quot et quantos errores apud Atticos poetas pepererit levissimum mendum ἅ με scilicet pro ἀμὲ scriptum. Plura exempla vide ad Sophoclis Ant. 734. Πόλις γὰρ ἡμῖν ἀμὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ. Σὺ e nostra fabula expulsum jam vidimus v. 477. ELM.

828. Pal. τίνα στολὴν ἢ θῆλυν. Recte distinguit Aldus. ELM. Recepi ἦ ex Pal. Vulgo ἢ.

833. κάρα Barnesius. κάρα Ald.

834. Aldus: ἢ καὶ τὶ πρὸς τοῖσδ'. Idem τὶς ὁδῷ bis v. 68. τὶς

δὲ μελάθροις v. 69. τὶς ἐν πύλαισι v. 170. τὶς ὅδε v. 578. τὶ τάδε v. 644. τὶ δὴ τόδ' v. 820. Τὶ τὸ σοφὸν, ἢ τὶ τὸ κάλλιον v. 895. τὶς ἄρα v. 985. τὶ μηνύεις v. 1028. τὶ τοῦτ' ἔλεξας v. 1031. τὶ κιθαιρὼν v. 1174. τὶς ἁ βαλοῦσα v. 1176. τὶς ἄλλα v. 1179. τὶ Κάδμου ibid. τὶ μετέχω v. 1182. τὶς αὐτὸν v. 1256. τὶ λυπηρῶς v. 1262. τὶς οὖν v. 1274. τὶς ἔκτανέν νιν v. 1285. τὶ μέρος v. 1300. τὶς σὴν ταράσσει v. 1320. Plura non reperi. Eo consilio hæc attuli, ut ostenderem τὶς et τὶ apud Aldum plerumque interrogativa esse. Licet enim v. 1028. τι μηνύεις scripturus sim, nihil obstat, quo minus τί μηνύεις legant, quibus melior videtur ea scriptura. Semel tantum in hac fabula τὶ pro τι posuit Aldus. V. 832. edd. recentiores recte καί τι. ELM.

835. γε Hermannus. Libri τε.

Omnes libri δέρας. Reperiuntur apud tragicos δέρας et δέρος, neque liquet utra melior sit scriptura. Vide ad Med. 5. ELM.

836. Diogenes Laërtius Aristippo 2. 78. καί ποτε παρὰ πότον κελεύσαντος Διονύσιου, ἕκαστον ἐν πορφυρᾷ ἐσθῆτι ὀρχήσασθαι, τὸν μὲν Πλάτωνα μὴ προσίεσθαι, εἰπόντα, Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολήν· τὸν δ' Ἀρίστιππον λαβόντα, καὶ μέλλοντα ὀρχήσασθαι, εὐστόχως εἰπεῖν· Καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν | οὖσ' ἥ γε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται. Serinus apud Stobæum Tit. 5. p. 66. Διονύσιος Ἀρίστιππον ἔπειθεν, ἀποθέμενον τὸν τρίβωνα, πορφυροῦν ἱμάτιον περιβαλέσθαι. καὶ ἐπεὶ ἐπείσθη ἐκεῖνος, τὰ αὐτὰ καὶ Πλάτωνα ποιεῖν ἠξίου. ὁ δὲ ἔφη· Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολήν. καὶ Ἀρίστιππος, Τοῦ αὐτοῦ, ἔφη, ἐστὶ ποιητοῦ· Καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν | οὖσ' ἥ γε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται. Sextus Empiricus Pyrrhon. Hypotypos. 3. 204. καὶ παρὰ Διονυσίῳ τῷ τῆς Σικελίας τυράννῳ, τοιαύτης ἐσθῆτος Πλάτωνί τε καὶ Ἀριστίππῳ τοῖς φιλοσόφοις προσενεχθείσης, ὁ μὲν Πλάτων ἀπεπέμψατο, εἰπών· Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολὴν, | ἄρρην πεφυκώς. ὁ δὲ Ἀρίστιππος προσήκατο, φήσας· Καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν | οὖσ' ἥ γε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται. Idem Lib. 1. 155. καὶ ὅταν ὁ μὲν Ἀρίστιππος ἀδιάφορον ἡγῆται τὸ γυναικείαν ἀμφιέννυσθαι στολὴν, ἡμεῖς δὲ αἰσχρὸν τοῦτο ἡγώμεθα εἶναι. Suidas v. Ἀρίστιππος: καὶ πρὸς Διονύσιον τὸν Σικελίας τύραννον ἐλθὼν, καὶ πίνων ἐνίκα, καὶ ὀρχήσεως τῆς ἄλλης κατῆρξεν, ἐνδὺς ἐσθῆτα ἁλουργῆ. Πλάτων δὲ, προσκομιζομένης αὐτῷ τῆς στολῆς, εἶπεν Εὐριπίδου ἰαμβικά· Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολὴν, | ἄρρην πεφυκὼς καὶ γένους ἐξ ἄρρενος. Ἀρίστιππος δὲ δεξάμενος καὶ γελάσας, εἶπε τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ· Καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν |

ὁ νοῦς ὁ σώφρων οὐ διαφθαρήσεται. Athenæi testimonium attuli ad v. 317. Pejores auctores sequutus est Gregorius Nazianzenus, qui hæc apud Archelaum accidisse narrat Carm. Iamb. 28. p. 209 C. Senarius, quem Platoni tribuunt Sextus Empiricus et Suidas, ἄρσην πεφυκὼς, καὶ γένους ἐξ ἄρσενος, in qua fabula fuerit, hodie ignoratur. Plura Menagius ad Laërtium, Wyttenbachius ad Julianum p. 12. Verba θῆλυν ἐνδῦναι στολὴν iterum leguntur v. 850. ELM.

837. ἀλλ' αἷμα θήσεις] Non Penthei sanguinem, sed ejus militum, fortasse et ipsarum Baccharum, indicant verba αἷμα θήσεις, *cædis auctor eris*. Ita noster Iph. A. 1418. ἡ Τυνδαρὶς παῖς διὰ τὸ σῶμ' ἄρχει, μάχας | ἀνδρῶν τιθεῖσα καὶ φόνους. Ion. 1224. τὸν ἱερὸν ὡς κτείνουσαν, ἔν τ' ἀνακτόροις | φόνον τιθεῖσαν. ELM.

840. Aldus ἄστεος. Dedi ἄστεως hic et infra v. 853. [855.] Priore loco prima cod. Palatini scriptura, ni fallor, fuit ἄστεως, quam apud Sophoclem Œd. T. 762. exhibent membranæ Laurentianæ. ELM.

842. μὴ 'γγελᾶν Piersonus Veris. p. 129. Libri μὴ γελᾶν.

843. ἂν δοκῇ βουλεύσομεν Pal. Flor. 1.

844. Distinguebatur non ante, sed post πάντῃ. Correxit Hermannus.

εὐτρεπὲς Canterus. Libri εὐπρεπές.

845. 846. Pentheo tribuit Piersonus: nuncio (de quo conf. ad v. 787.) Ald.

846. Pal. ἢ τοῖς σοῖσι πείθομαι βουλεύμασιν. Hæc verba ita exponit Musgravius: *vel tuis consiliis* de muliebri vestitu induendo *obtemperabo*. Addit idem: *Si quæratur, quid tertium fuerit, responsio est, potuit in montem propria vestimenta gerens, vel solus vel cum paucis, speculandi causa ire.* ELM.

847. 848. inverso ordine leguntur in Ald. Transposuit Musgravius.

847. ἀνὴρ] Libri ἀνήρ.

εἰς βόλον καθίσταται pro εἰς δίκτυον ἔρχεται. Tragicus Rhes. 730. Ὕβρις. ἴσως γὰρ εἰς βόλον τις ἔρχεται. Καθέσταμεν pro ἐληλύθαμεν Sophocles Œd. C. 23. ELM.

852. θελήσει Pal. θελήσῃ Ald.

853. Noster Heracl. 709. Τί χρῆμα μέλλεις, σῶν φρενῶν οὐκ ἔνδον ὤν, | λείπειν μ' ἔρημον σὺν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς; ELM.

854. Aldus ut semper ὀφλεῖν. Vide ad Heracl. 985. ELM.

859. γνώσεται δὲ τὸν Διὸς Διόνυσον] Sensus est: γνώσεται δὲ τὸν Διὸς Διόνυσον, οἷός ἐστιν. Ita noster Cycl. 90. οὐκ ἴσασι δεσπότην | Πολύφημον, οἷός ἐστιν. Herc. 840. γνῷ μὲν τὸν Ἥρας, οἷός ἐστ' αὐτῷ χόλος, | μάθῃ δὲ τὸν ἐμόν. Aristophanes Eq. 867. Ἔγνωκας οὖν δῆτ' αὐτὸν, οἷός ἐστιν. Conferendus omnino noster Andr. 1006. ἀλλ' ἔκ τ' ἐκείνου, διαβολαῖς τε ταῖς ἐμαῖς | κακῶς ὀλεῖται. γνώσεται δ' ἔχθραν ἐμήν. ELM.

860. Male in editione mea comma post πέφυκεν positum est quod post Διόνυσον debebat.

πέφυκεν] Vulgatam πέφυκεν satis defendere videtur noster Hel. 1111. εἰ δ' ἦσθα μετρία, τἄλλά γ' ἡδίστη θεῶν | πέφυκας ἀνθρώποισιν. οὐκ ἄλλως λέγω. Si secus esset, facile reponi posset πέφηνεν. Dixit enim noster v. 42. φανέντα θνητοῖς δαίμον', ὃν τίκτει Διί. Item v. 182. Διόνυσον, ὃς πέφηνεν ἀνθρώποις θεός. Confusorum πέφηνε et πέφυκε exempla præter alios præbent Æschylus Prom. 111. Sophocles El. 646. ELM. πέφηνεν legisse videtur scriptor versus spurii ab Dobræo notati 182. Διόνυσον, ὃς πέφηνεν ἀνθρώποις θεός.

ἐν τέλει pro παντελῶς, *omnino*, dictum videtur, ut sine præpositione Sophocles Œd. T. 198. τέλει γὰρ εἴτι νὺξ ἀφῇ, | τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται. ELM.

861. Vox ἀνθρώποισι ad utrumque membrum pertinet, quasi dixerit poeta: δεινότατος ἀνθρώποισιν, ἠπιώτατος δέ. Similiter noster Danaës fragm. 6. 3. οὐ γὰρ ἡδονὴ, | γυναικὶ δ' ἐχθρὸν χρῆμα πρεσβύτης ἀνήρ. ELM.

862. Pal. παννυχίοισι. Tertia syllaba fuit χει.

864. Ἀναβακχεύουσα pro βακχεύουσα, ut ἀναχορεύει pro χορεύει v. 482. ELM.

δέρην versui proximo addit Ald. Scribendum δέραν cum Elmsleio.

867. ἐμπαίζουσα Pal. ἐμπάζουσα Ald.

ἡδοναῖς] ἁδοναῖς Elmsleius.

868. φοβερὸν] φοβερὰν Pal.

872. Συντείνῃ pro ταχύνῃ transitivo sensu. Noster El. 112. Σύντειν' (ὥρα) ποδὸς ὁρμάν. Συντόνοις δρομήμασι pro ταχέσι infra v. 1089. ELM.

873. μόχθοις] μοχθροῖς Pal.

ὠκύδρομοι ἄελλαι audaciori metaphora valent δρόμον ὠκὺν

ἴσον ἀέλλῃ. Sic ἄστρων ἄελλαι accipiendæ videntur Hel. 1498. MATTH.

λαις] Hanc syllabam versui præcedenti recte addit Ald. pariterque in antistropho.

θρώσκῃ] θρώσκει Pal.

874. παραποτάμιον Reiskius. Libri παρὰ ποτάμιον.

876. Pal. σκιαροκόμον θ' ἔρνεσιν ὕλας. Etiam Aldus ἔρνεσιν Med. 1213=1182. ubi vide meam annotationem. Præpositionem male omittit Pal. Ordo est: θρώσκει πεδίον παραποτάμιον, σκιαροκόμου τ' ἐν ἔρνεσιν ὕλας, ἡδομένα βροτῶν ἐρημίαις. ELM.

880. Pal. κρέσσω.

881. Theognis v. 15. Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διὸς, αἵ ποτε Κάδμου | ἐς γάμον ἐλθοῦσαι, καλὸν ἀείσατ' ἔπος, | Ὅττι καλὸν, φίλον ἐστὶ, τὸ δ' οὐ καλὸν, οὐ φίλον ἐστί. | τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων. Plato Lyside p. 216 C. ἀλλὰ τῷ ὄντι αὐτὸς ἰλιγγιῶ ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ἀπορίας, καὶ κινδυνεύει, κατὰ τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν, τὸ καλὸν φίλον εἶναι. Vide Erasmum Chil. 1. Cent. 7. 81. p. 117 F. Muretum Var. Lect. 4. 4. Valckenarium ad Phœn. 821. ELM.

882. Noster Ion. 1615. χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πως, εἰς τέλος δ' οὐκ ἀσθενῆ. ELM.

883. Pal. τὸ θεῖον.

887. Aldus συμμαινομένα δόξα. Pal. συμαινομένα δόξα, sed ν a correctore. Barnesius σὺν μαινομένᾳ δόξᾳ. Apud Sophoclem Ant. 1266. in Aldina legitur ξυμμόρῳ. Quæ ratio in scriptis libris frequens est, in impressis rarior. ELM.

888. Sensus est: Σοφῶς δὲ πολὺν χρόνον ἐνεδρεύουσιν οἱ θεοὶ τὸν ἀσεβῆ. Noster Incert. 2. Οὔτοι προσελθοῦσ' ἡ δίκη σε (μὴ τρέσῃς) | παίσει πρὸς ἧπαρ, οὐδὲ τῶν ἄλλων βροτῶν | τὸν ἄδικον, ἀλλὰ σῖγα καὶ βραδεῖ ποδὶ | στείχουσα, μάρπτει τοὺς κακοὺς, ὅτ' ἂν τύχῃ. ELM.

Pal. ποικίλως, ut vulgo, sed ω a correctore. ELM.

889. δαρὸν adjectivum esse vidit Barnesius. Noster Herc. 702. χρόνος γὰρ ἤδη δαρὸς, ἐξ ὅτου πέπλοις | κοσμεῖσθε σῶμα καὶ νεκρῶν ἀγάλμασιν. ELM.

δαρὸν χρόνου πόδα pro μακρὸν χρόνον, ut recte statuit Musgravius. Confert idem Aristophanem Ran. 100. ubi inter tragicorum παρακινδυνεύματα recensentur, αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ

χρόνου πόδα. Ubi schol. Αἰθέρα Διός: ἐξ Ἀλεξάνδρας Εὐριπίδου· Καὶ χρόνου πρόβαινε πόδα. καὶ ἐκ Μελανίππης Σοφοκλέους· Ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρ', οἴκησιν Διός. In Alexandra fuisse suspicor καὶ χρόνου προύβαινε πούς. ELM.

892. γὰρ] Punctis notatum in Pal. ut delendum.

893. τόδ' Heathius. Libri τ'.

896. Aldus: νόμιμον, ἀεὶ φύσει τε πεφυκός. Pal. νόμιμον ἀεὶ. φύσει τὲ πεφυκός. Mutavi distinctionem. Hæc explicat ipse poeta Hec. 798. ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε κἀσθενεῖς ἴσως, | ἀλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι, χὡ τούτων κρατῶν | νόμος. ELM.

902. 903. Mysticum aliquod in his verbis latere videtur. Demosthenes de Cor. p. 516 A. τὴν μὲν νύκτα, νεβρίζων καὶ κρατηρίζων, καὶ καθαίρων τοὺς τελουμένους, καὶ ἀπομάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις, καὶ ἀνιστὰς ἀπὸ τοῦ καθαρμοῦ, καὶ κελεύων λέγειν, Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον. Ad hanc τῶν τελουμένων vocem alludere videtur Euripides. ELM.

902. θαλάσσας Brunckius. Libri θαλάσσης.

903. Pal. ἔφυγε χεῖμα speciose. Noster Andr. 892. Ὦ ναυτίλοισι χειμάτων λιμὴν φανείς. Sed idem dixit Or. 279. ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ. ELM.

905. ἐγένεθ' Pal. Vulgo ἐγίνεθ'.

ἕτερα Elmsleius. ἑτέρα Pal. et Ald.

907. μυρίαι] δὲ addit Hermannus recte.

ἔτ'] ἔτι dicit, quod, si quis opibus et potentia careat, certe spes ei adhuc reliqua est. HERM.

εἴσ' Hermannus. Libri εἰσίν.

910. ἆμαρ] ἦμαρ Ald. Ordo est: μακαρίζω δὲ, ὅτῳ βίοτος εὐδαίμων τὸ κατ' ἦμαρ. Ita noster Ion. 787. ὅτῳ ξυναντήσειεν ἐκ θεοῦ συθεὶς, | πρώτῳ πόσις σὸς, παῖδ' ἔδωκ' αὐτῷ θεός. Ibid. 124. dixit λατρεύων τὸ κατ' ἦμαρ. Admisi Doricam formam, quam præter alios habet Sophocles Œd. C. 1079. τελεῖ, τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἆμαρ. Eadem sententia apud nostrum Hec. 627. κεῖνος ὀλβιώτατος, | ὅτῳ κατ' ἦμαρ τυγχάνει μηδὲν κακόν. ELM.

913. Verba Πενθέα λέγω διὰ μέσου esse statuit Schæferus ad Bosium p. 391. qui confert Euripidem Hel. 553. σὲ τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἡμιλλημένην | τύμβου 'πὶ κρηπῖδ' ἐμπύρους τ' ὀρθοστάτας, | μεῖνον, τί φεύγεις; Similiter Sophocles Ant. 441. σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν εἰς πέδον κάρα, | φῂς ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι

τάδε; Utrumque exemplum attulit Matthiæ Gramm. Gr. §. 427. p. 613. ELM.

916. Turba Bacchantum vocatur λόχος, ut agmen Thebas profectum apud Soph. Œd. C. 1089. MATTH.

917. πρέπεις, *similes es.* Æschylus Suppl. 307. φασὶν, πρέποντα βουθόρῳ ταύρῳ δέμας. Euripides Alc. 1124. βλέψον δ' ἐς αὐτὴν, εἴτι σῇ δοκεῖ πρέπειν | γυναικί. Hoc exemplo usus est Musgravius. Idem legendo μορφὴν ambiguitatem tolli posse monet. Scriptura, quæ neminem, nisi qui communi sensu careat, fallere potest, non est ambigua. Si secus esset, non scripsisset Euripides v. 9. ἀθάνατον Ἥρας μητέρ' εἰς ἐμὴν ὕβριν. Neque v. 683. αἱ μὲν πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρείσασαι φόβην. ELM. Probabilior videtur Musgravii conjectura μορφήν.

918. Virgilius Æn. 4. 468. *Eumenidum veluti demens videt agmina Pentheus, | et solem geminum, et duplices se ostendere Thebas.* Servius: *Tragice dixit imitatus Euripidem. Eumenidum agmina* de suo, vel potius ex Oreste addidit Virgilius. Nihil enim est in Bacchis, quod his verbis respondeat. Lucianus T. 3. p. 177. τοῦτο δὲ τὸ ἐκ τῆς τραγῳδίας, δύο μὲν ἡλίους ὁρᾶν δοκοῦσι, δισσὰς δὲ Θήβας. Sextus Empiricus adversus Logicos 1. 192. ὅτε δὲ μεμηνὼς δισσὰς ὁρᾷ τὰς Θήβας, καὶ δισσὸν φαντάζεται τὸν ἥλιον. Clemens Alex. Cohort. ad Gentes p. 91, 33. Καὶ μὴν ὁρᾶν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ, δισσὰς δὲ Θήβας, βακχεύων ἔλεγέν τις εἰδώλοις, ἀγνοίᾳ μεθύων ἀκράτῳ. Idem Pædag. 2. 2. p. 180, 33. Καὶ μὴν ὁρᾶν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ, μεθύων ὁ Θηβαῖος ἔλεγεν γέρων. Quid in animo habuerit Clemens, mihi non liquet. Pentheus enim neque ebrius est, neque senex. ELM.

919. Hoc versu utuntur schol. Arist. Ran. 360. Tzetz. ad Lycophr. 209.

921. Aldus καὶ σῷ κέρᾳ τε. Pal. καὶ σῶ κέρατα. Rectius κέρατε duali numero Brodæus. Κέρατος, φρέατος et στέατος apud Atticos mediam producunt. Exempla dedit Brunckius, plura et meliora Maltbius Observatt. c. xxiv. cui titulus: *De vocibus* Κρέας, Κέρας, Φρέαρ. Accusativus ὑψικέρατα penultimam producit apud Aristophanem Nub. 597. χρυσοκέρατα apud Euripidem Hel. 388. ubi male Aldus: χρυσοκέρω τ' ἔλαφον, Μέροπος τιτανίδα κούραν. Pal. χρυσοκέρατ'. ELM.

922. In hac scena non solum Pentheo, verum etiam specta-

toribus *τεταυρωμένος* induci videtur Bacchus. Quod haud obscure docent chori verba v. 1157. *ταῦρον προηγητῆρα συμφορᾶς ἔχων*. Ejus *ἀποταύρωσις* erat larva tauri caput referens. Cui similem Inoni tribuerat Æschylus in Prometheo. ELM.

923. Ita distinguit Aldus: *ὁ θεὸς ὁμαρτεῖ πρόσθεν, ὢν οὐκ εὐμενής. | ἔνσπονδος ἡμῖν. νῦν δ' ὁρᾷς, ἃ χρή σ' ὁρᾶν.* Idem versum 923. Pentheo continuat. Unde pessimus evadit sensus. Quod nunc legitur, Tyrwhitto debetur. ELM.

924. Brunckius Tyrwhittum superiori versu sequens, hunc ita distinguit: *ἔνσπονδος ἡμῖν νῦν· ὁρᾷς, ἃ χρή σ' ὁρᾶν.* Vulgata ratio mihi melior videtur, præsertim quum dixerit noster Ion. 558. *Νῦν ὁρᾷς ἃ χρή σ' ὁρᾶν.* ELM.

926. *γ'* om. Pal. a m. pr. *Γε* hic valet *utpote.* ELM.

930. 931. in margine additos habet Pal.

934. *σοὶ γὰρ ἀνακείμεσθα δή.* Verte: *Tibi enim innitimur: A te pendemus.* HEATH. Anglice: *I give myself up to you.* ELM.

936. Julius Pollux 8. 54. *στολίδες δέ εἰσιν, αἱ ἐξεπίτηδες ὑπὸ δεσμοῦ γιγνόμεναι κατὰ τέλη τοῖς χιτῶσιν ἐπιπτυχαί.* Anglice *tucks.* ELM.

938. *τένοντα collum* interpretatur Brodæus, rectius pedis *tendinem* Portus. Vide ad Med. 1166=1135. *Σφυρὸν* et *τένοντα* promiscue usurpat noster. ELM.

939. Propter hoc *ἦπου* notam interrogationis sequenti versui addunt edd. omnes, licet sententiæ magis conveniat *ὄντως* quam *num.* *Ἦπου* enim sæpe a grammaticis exponitur *ὄντως*. Sed plerumque significat *ἴσως, ὡς ἔοικε, οἶμαι,* ut monui ad Med. 1308=1275. Neque diverso sensu hic accipiendum est. ELM.

940. Aldus *παρὰ λόγον.* Pal. *παραλόγον.* Idem *καταμηρῶ* v. 96. *παρακερκίδων* v. 118. *ἀναθυρσὸν* v. 554. *ἐνέργω* v. 626. *ἐπαυτὸ* v. 957. *ἐπιμέλαθρα* v. 1169. *ὑποκόρυθ'* v. 1184. et fortasse alia, quæ librariorum potius errores quam variæ lectiones sunt. Vulgata hujus versus scriptura, licet minus numerosa, non tamen prorsus vitiosa censenda est. Dixit enim noster Iph. A. 1164. *τίκτω δ' ἐπὶ τρισὶ παρθένοισι παῖδά σοι.* Idem Ion. 931. *Τί φής; τίνα λόγον Λοξίου κατηγορεῖς;* Plura hujus licentiæ exempla extra primum pedem apud tragicos non reperi. Non nisi accentu differunt *παρὰ λόγον* et *παράλογον,* quod reponendum monet Porsonus Adversar. p. 267. conferens Euripidem Or. 391. *ὦ παράλογόν μοι σὴ φανεῖσ' ἀμορφία.*

Παράλογον pro παραλόγως, ut καιρὸν pro καιρίως, accusativus pro adverbio. Quum tantula mutatione opus sit, quis Porsoni conjecturam admittere dubitet. Ceterum παράλογος substantivum esse monent Atticistæ, Thucydides 2. 85. ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς, ἄλλως τε καὶ πρῶτον ναυμαχίας πειρασαμένοις, πολὺς ὁ παράλογος εἶναι. Plura dabunt interpretes. ELM.

945. Aldus πτύχας. Pal. recte πτυχὰς, ut jam monui ad v. 62. ELM.

946. Schol. ad Euripidis Phœn. 3. θοαῖς ἵπποισι: λείπει ἡ σὺν, ἵν' ᾖ, σὺν θοαῖς ἵπποισι. καὶ Ὅμηρος [Il. Θ. 24. ubi ἐρύσαιμ'] αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιτο. καὶ ἐν Βάκχαις· αὐτῇσιν ἐλάταις. καὶ ἐν Ἱππολύτῳ [v. 1189. ubi ἁρμόσας]· αὐτῇσιν ἀρβύλῃσιν ἁρμόσαι πόδα. Fuerunt igitur, qui αὐταῖσιν ἐλάταις pro αὐταῖσι Βάκχαις legerent. Si vulgo exhiberetur ea scriptura, quis meliorem requireret? Nostri *trees and all.* Sed præstare videtur αὐταῖσι Βάκχαις, *women and all.* Infra v. 1132. legitur αὐταῖς ἀρβύλαις. Plura ad verba αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους Med. 164=161. ELM.

951. Aldus τῶν νυμφῶν. τὰ νυμφῶν Stephanus. Pentheum, Bacchi sacris jam addictum, minus quam ceteros mortales bellum cum Nymphis Bacchi sociis gerere debere significat particula γε, cujus vis interpretes fugit. ELM.

952. Πανὸς Brodæus. καπνὸς libri.

955. κρυφθῆναι] κρυφῆναι Pal. κρυβῆναι Pseudogregor. v. 1503.

961. Erunt fortasse, qui malint Θηβαίων propter αὐτῶν proximo versu; præsertim quum primus tragœdiæ versus sit: ἥκω Διὸς παῖς τήνδε Θηβαίων χθόνα. Sed nihil omnino refert. Quum enim post mentionem Thebanæ ditionis, *ipsos* memorat poeta, de Thebanis eum loqui res ipsa indicat. Similiter Thucydides 1. 31. οἱ δὲ Κορίνθιοι πυθόμενοι ταῦτα, ἦλθον καὶ αὐτοὶ ἐς τὰς Ἀθήνας πρεσβευσόμενοι, ὅπως μὴ σφίσι πρὸς τῷ Κερκυραίων ναυτικῷ καὶ τὸ αὐτῶν προσγενόμενον, ἐμπόδιον γένηται θέσθαι τὸν πόλεμον ᾗ βούλονται. Ubi αὐτῶν non est τῶν Ἀθηνῶν sed τῶν Ἀθηναίων. Clarius 1. 136. Ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς προαισθόμενος, φεύγει ἐκ Πελοποννήσου ἐς Κέρκυραν, ὢν αὐτῶν εὐεργέτης. Unde fortasse defendi potest αὐτοί apud Euripidem Suppl. 738. ubi olim conjeci ἀστοί. ELM.

962. εἰμ'] εἶμ' Pal. Numeris melioribus scribi potuisse αὐτῶν εἶμ' monet Elmsleius. " Quod ad interpretationem attinet, om-

nes hunc sensum his verbis tribuisse videntur: *μόνος γὰρ αὐτῶν τολμῶ τάδε.* Si secus esset, inter *ἀνὴρ* et *τολμῶν* interpunxissent. Conferendus omnino Aristophanes Lys. 143. *Ὦ φιλτάτη σὺ καὶ μόνη τούτων γυνή.*" ELM.

Brunckius *τολμῶν τάδε.*

963. Euripides Hipp. 327. *Κάκ', ὦ τάλαινα, σοί, τάδ' εἰ πεύσει, κακά.* Alc. 725. *φίλον τὸ φέγγος τοῦτο τοῦ θεοῦ, φίλον.* Rhes. 579. *θρασὺς γὰρ Ἕκτωρ νῦν, ἐπεὶ κρατεῖ, θρασύς.* ELM.

965. Aldus *πομπὸς δ' εἰμ' ἐγὼ.* Pal. *πομπὸς δ' εἶμ' ἐγὼ.* Sic etiam edd. nonnullæ. Aliæ *πομπὸς δ' εἰμ' ἐγὼ.* Sola Schæferiana recte *πομπὸς δ' εἶμ' ἐγὼ.* Etiam eorum qui *εἶμ'* scripserunt, plerique aut omnes *sum* in animo habuisse videntur. Sed sensus est *ibo.* ELM.

966. Verba *ἡ τεκοῦσά γε* non sunt interrogative proferenda, neque notam interrogationis in Aldina additam habent. Anglice significant: *Yes, my mother.* ELM.

969. Hæc verba superioribus continuanda mihi videntur: *Ἀβρότητ' ἐμοὶ λέγεις, καὶ τρυφᾶν μ' ἀναγκάσεις.* ELM.

970. Aldus: *τρυφάς γε τοιάσδε.* Supple *ἃς ἔλεξά σοι.* ELM. Eadem significant *ἀξίων ἅπτεσθαι* et *ἐπ' ἀξίοις πονεῖν,* quod dixit Rhes. 182. ELM.

972. Noster Hipp. 1205. *εἰς δ' ἁλιρρόθους | ἀκτὰς ἀποβλέψαντες, ἱερὸν εἴδομεν | κῦμ' οὐρανῷ στηρίζον.* Verba *κῦμ' οὐρανῷ στηρίζον, fluctum ad cœlum pertingentem,* copiose illustravit Valckenarius, qui Homericum *οὐρανῷ ἐστήριξε κάρα* in his expressum monet. Confer vv. 1071. 1081. ELM.

977. *Λύσσης*] Personæ allegoricæ seu divæ nomen est. Inducitur ea in scenam in Hercule furente. BRUNCK. *Λύσσας* Elmsleius.

ὄρος Pal. Vulgo *οὖρος.*

981. *Μαινάδων κατάσκοπον λυσσώδη*] Respondet 1001. *τὰν ἀνίκατον ὡς κρατήσων βίᾳ.* Qui versus quum aptissimam præbeat metri formam, cujus alterum in hoc carmine exemplum est v. 989. *οὐ γὰρ ἐξ αἵματος γυναικῶν ἔφυ,* non videtur dubitari posse quin vitium in versu strophico 981. sit quærendum, in quo *κατάσκοπον* fortasse pro *σκοπὸν* ab librario positum est ex v. 956, tres autem syllabæ vel ante vel post *μαινάδων* exciderunt.

982. *πρώτα*] Scribebatur *πρῶτα.* Conf. v. 1179.

ἢ versui proximo addit Ald.

983. *σκόλοπος* hic *καταχρηστικῶς* pro *δένδρου* posuit poeta. Propria significatione cum *πέτρα* conjunxit Iph. T. 1428. *ὡς ἐκ θαλάσσης, ἔκ τε γῆς ἱππεύμασι | λαβόντες αὐτοὺς, ἢ κατὰ στύφλου πέτρας | ῥίψωμεν, ἢ σκόλοψι πήξωμεν δέμας.* ELM.

985. *τίς* Pal. *τίς δ'* Ald.

986. *οὔριον δρόμον* Matthiæ. Legebatur *οὐριοδρόμων. ὁριοδρόμων* Pal.

ἐς—ἐς] *εἰς—εἰς* Pal.

987. *ἔμολεν* bis Pal.

988. *ἔτεκεν*] Brevis syllabæ in fine dochmiorum, ubi interrogatio est, positæ exempla vid. apud Seidlerum p. 86. MATTH.

989. *ἔφυ*] *ὅδ' ἔφυ* Pal.

990. *δέ τινος ὅδ' ἢ* Hermannus. Legebatur *δέ γέ* (*γε* om. Pal.) *τινος ἢ*, quod revocandum. "Homerus Il. Π. 33. *νηλεὲς, οὐδ' ἄρα σοί γε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεὺς, | οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα, | πέτραι τ' ἠλίβατοι. ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.* Theocritus Idyll. 3. 15. *νῦν ἔγνων τὸν ἔρωτα. βαρὺς θεός. ἦ ῥα λεαίνης | μαστὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ.* Virgilius Æn. 4. 365. *Nec tibi Diva parens, generis nec Dardanus auctor, | perfide, sed duris genuit te cautibus horrens | Caucasus, Hyrcanæque admorunt ubera tigres.*" BRUNCK.

991. Duo versus in Ald. *ἴτω δίκα φανερὸς | ἴτω ξιφηφόρος.* Quos in unum senarium redigendos esse monet Seidlerus p. 135. Ita jam fecerat Pseudogregorius v. 1096. *ἴτω δίκ' ἴτω φανερῶς ξιφηφόρος.* Quare *δίκ' ἴτω φανερῶς* quam *ἴτω δίκα φανερὸς* dicere maluerit, caussam vide ad v. 16. ELM.

994. et 1014. *λαιμῶν* Tyrwhittus. Libri *δαίμων*.

δαίμων] Vellem sane legere hic et v. 1012. *λαιμῶν διαμπὰξ, penitus per jugulum.* Sic Orest. 1472. *παίειν λαιμῶν ἔμελλεν εἴσω μέλαν ξίφος.* *Διαμπὰξ* ab Hesychio exponitur *διαμπερὲς*, quod cum genitivo occurrit Il. M. 429. *διαμπερὲς ἀσπίδος.* Vide etiam Il. Υ. 362. et Sophocl. Philoct. 791. TYRWHITT. Similem errorem exhibet Aldina Hel. 1600. *τέμνων δὲ δαίμον' ηὔχει'.* *Διαμπὰξ* sæpius apud Euripidem non legitur. Sed Æschylus Prom. 64. monente Musgravio: *Ἀδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γναθὸν | στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ' ἐρρωμένως.* ELM.

996. Aut hic legendum τόκον, aut v. 1016. γόνον. ELM. Scribendum utrobique videtur τόκον.

998. Aldus: περὶ τὰ βάκχι' ὄργια, ματρός τε σᾶς. Pal. περὶ βάκχι' ὄργια ματρός τε σᾶς. Scaliger περὶ σὰ Βάκχι' ὄργια, ut Βάκχι' vocativus sit. Corruptum videtur ὄργια, cujus loco vocabulum ejus formæ, cujus est ἔργα, postulat metrum. ELM. Hoc ipsum ἔργα restituendum mihi videtur.

ματρός τε σᾶς] Quum hæc verba cum superioribus περὶ τὰ Βάκχι' ὄργια conciliari non possent, Reiskius ματρὸς θ' ἑᾶς scribendum conjecit. Longe melius Burgesius ματρός τε Γᾶς. Quis enim, qui vel Euripidis Bacchas legerit, Rheæ potius quam Semeles orgia fuisse nescit? Musgravius allegat Theocritum Id. 26. 6. ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμούς, | τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ. Quo testimonio constare putat Semelen cum filio in orgiis coli. Magis ad rem videtur Euripidei Palamedis fragm. 5. οὐ σὺν Διονύσῳ | κομᾶν, ὃς ἀν' Ἴδαν | τέρπεται σὺν ματρὶ φίλᾳ | τυμπάνων ἰάκχοις. Quæ verba, licet corrupta sint, matrem cum filio recte conjungi ostendunt. Utrum vero de Semele an de Rhea accipienda sint, non satis constat. Receptam enim deorum genealogiam pro arbitrio mutare solet Euripides, qui præter alia multa ejus generis, Musas Harmoniæ filias facit Med. 834. Lunam Solis filiam Phœn. 180. ut supra monui ad v. 519. Ut concedamus igitur eum scripsisse ματρός τε σᾶς, incertum manet, utrum Rhea an Semele intelligenda sit. ELM.

999. μανείσᾳ Brodæus. μανεῖσα Ald.

1001. τὰν Pal. τὸν Ald.

βίᾳ] Scribendum videtur βίαν. Interpunctionem post βίᾳ omittit Ald., sed comma ponit post σώφρονα.

1002. σώφρον' ἀθάνατος] Libri σωφρονα θάνατος. Scribendum σώφρονα θνατοῖς cum Heathio.

'Απροφάσιστος est ὁ μὴ προφάσεις παρέχων. Ita ἀπροφάσιστοι σύμμαχοι, *socii promti et parati ad officium subeundum*, apud Xenophontem Pæd. 2. 4, 10. ELM. Scribendum ἀπροφασίστως cum Heathio.

1003. εἰς Pal. εἰ Flor. 1. et Ald. Scribendum ἐς.

τὰ Pal. τά τε vulgo.

1004. βροτείῳ] Si verba θάνατος ἀπροφάσιστος εἰς τὰ θεῶν ἔφυ expedire possem, haud illibenter legerem: γνώμαν σώ-

φρονα βροτείαν τ' ἔχειν, ἄλυπος βίος. Quid sit *γνώμην βροτείαν ἔχειν*, docet noster Alc. 802. *ὄντας δὲ θνητοὺς, θνητὰ καὶ φρονεῖν χρεών.* ELM. Recte Elmsleius *βροτείαν* corrigere videtur, nisi *βρότειον* malis.

βίῳ Scaliger. *βίος* libri. Sed plures formulam *ἄλυπος βίος ἔφυ* pro *ἄλυπόν ἐστι* ægre sibi evelli patiantur. Sic enim Iph. T. 1090. *τὸ γὰρ μετ' εὐτυχίας κακοῦσθαι θνατοῖς βαρὺς αἰών* pro *βαρύ ἐστι.* Cf. Orest. 592. Med. 246. Sensus mihi hic esse videtur: Modestiam et in rebus sacris et erga homines exercere, molestia vacat, vitam jucundam reddit, *γνώμαν σώφρονα εἰς τά τε θεῶν τούς τε βροτοὺς ἔχειν ἄλυπος βίος.* MATTH. Revocandum *βίος*.

1005. *τὸ* Pal. *τὸν* Ald. *Sapientiam libenter consector, modo invidia absit.* MATTH.

φθόνῳ] *φθονῶ* Pal.

1006. Aldus: *τὰ δ' ἕτερα μεγάλα, φανερὰ τῶν αἰεὶ | ἐπὶ τὰ καλὰ βίον | ἦμαρ εἰς νύκτα τ' εὖ | ἄγοντ' εὐσεβεῖν.* Pal. *τῶν ἀεὶ*, mox *ἄγουντ'*, cetera ut Aldus. Seidlerus de vers. dochm. p. 95. locum se non intelligere fatetur. ELM. Neque ego satis intelligo. Bothius "*ἕτερα μεγάλα*, religiones, quæ item magni faciendæ sunt, non solum sapientia humana. *φανερά* (*ἐστι*), manifestæ sunt, neque in dubium vocandæ: *in quibus non offendere aliquem, semper, diu noctuque, vitam ad pulcra, sive honesta, dirigentem, salutare est.*" *μεγάλα* et *φανερὰ* conjungi etiam v. 1198. monet Elmsleius. De sensu totius loci recte judicasse videtur Hermannus "*τὰ ἕτερα* opponuntur sapientiæ illi, quam modo dixerat. Sententia est eadem fere quæ supra v. 428. Sapientiam enim intelligit illam quæ contempta superstitione liberius de diis sentit. A qua etsi se non abhorrere fatetur, tamen præstare ad vitam sine timore agendam dicit simplicem illam pietatem, quæ credere de rebus divinis quam non credendo in pœnas incidere malit."

1009. Verbis *ἦμαρ εἰς νύκτα τε* eum sensum vulgo tribuunt, quem habent v. 425. *κατὰ φάος, νύκτας τε φίλας.* Brodæus: *diu noctuque, nullo non tempore.* Sed verba *ἦμαρ εἰς νύκτα* potius *diem usque ad noctem*, id est, *totum diem*, significare mihi videntur. Quam interpretationem confirmat noster Herc. 503. *ἀλλ' ὦ γέροντες, σμικρὰ μὲν τὰ τοῦ βίου. | τοῦτον δ' ὅπως ἥδιστα διαπεράσατε, | ἐξ ἡμέρας εἰς νύκτα μὴ λυπούμενοι.* Neque

obstat particula τε, quæ apodosin habet in verbis τά τ' ἔξω νόμιμα κ. τ. ἑ. Sic enim legendum puto. ELM. Non opus τά τ' ἔξω scribi, quum τε—δὲ recte sibi respondeant.

ἦμαρ] ἆμαρ Elmsleius.

εὖ ἄγοντ'] εὖ ἄγουντ' Pal. Scribendum εὐαγοῦντ' cum Hermanno.

1010. Pal. ἐκβάλον|τα, quod ad ἐκβάλλοντα alludit. Hæc ita recte explicare videtur Musgravius: *ritus vero injustos rejicientem venerari deos.* Τὰ ἔξω δίκας νόμιμα sunt τὰ ἄδικα. Ad ἐκβαλόντα conferendus noster Hec. 1230. Ἴσχ'. ἐκβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βάρβαρον, | λέγ'. Tro. 59. Ἤπου νιν ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν | εἰς οἶκτον ἦλθες πυρὶ κατηθαλωμένην. Dictyis fragm. 7. πατέρα τε παισὶν ἡδέως συνεκφέρειν | φίλους ἔρωτας, ἐκβαλόντ' αὐθαδίαν, | παῖδάς τε πατρί. ELM.

1018. Horatius 2. 19, 23. *Rhæcum retorsisti leonis | unguibus horribilique mala.* Nonnus 40. 40. σπεύδων μὲν πτερόεντι βαλεῖν Διόνυσον ὀϊστῷ, | ἢ ξίφεϊ πλήξας μέσον αὐχένος, ἢ δόρυ πέμπων, | οὐτῆσαι ποθέων διὰ γαστέρος, ἀντὶ Λυαίου | πόρδαλιν αἰολόνωτον ἐπαΐσσοντα κιχάνω. | μαρναμένου δὲ λέοντος ἐπείγομαι αὐχένα τέμνειν, | καὶ θρασὺν ἀντὶ λέοντος ὄφιν δασπλῆτα δοκεύω. | σπεύδων δ' ἀντὶ δράκοντος ὀπιπεύω ῥάχιν ἄρκτου. BARN.

πολύκρανός γ' Ald. γ' om. Pal. Versus est iambelegus.

1019. δράκων — | δρᾶσθαι — | ἴθ' — | γελῶντι — | ἐπὶ — | πεσόντα— Ald.

1020. θηραγρέταν Seidlerus. θηραγρέτα Ald. θηραγρόταPal. Scribendum autem, ut probabilior metri forma restituatur, τὸν θηραγρέταν. "περίβαλε βρόχον θηραγρέταν idem est quod αἱρει." MATTH.

1021. γελῶντι προσώπῳ—μαινάδων] In his verbis aliquid turbatum videtur. Nam si προσώπῳ—μαινάδων pro tribus dochmiis habeantur, remanet solitarium illud γελῶντι: sin γελῶντι προσώπῳ in unum versum conjungas, in verbis proximis aliquot syllabæ abundant. Quamobrem vereor ne γελῶντι προσώπῳ ex glossemate sint illata, verba autem poetæ quattuor dochmios præbuerint.

1025. εὐτύχεις] Scribendum ηὐτύχεις cum Heathio.

1028. Pal. ὡς σὲ στενάζω.

Post verba ἀλλ' ὅμως plene distinguendum censet Dobræus ad Plut. 886. cujus verba sunt: *Sed in Bacch.* 1026. *ubi Med.* 54. *addere vult Porsonus, potius suspicor versum delen-*

dum, et finiendam orationem in ὅμως, ut in Aristoph. Acharn. 955. *et in locis ab Elmsleio citatis.* ELM.

1029. τὰ δεσποτῶν] Plenius noster Med. 54. χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν | κακῶς πίτνοντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται. Porsonus utrumque versum etiam in Bacchis locum habuisse suspicatur. ELM. Probabilior Dobræi conjectura est hunc versum delendum in Bacchis esse.

Pal. συμφορὰ τῆς δεσποτῶν. Media vox ita scripta est, ut etiam pro τις accipi possit. ELM.

1030. τι Elmsleius. τὶ Ald. de quo v. ad v. 834. τί Pal.

1032. θεὸς Pal. καὶ γὰρ θεὸς Ald. ex conjectura, ut videtur, correctoris. Probabilius Hermannus θεὸς duplicandum esse censet. Sed quum hoc incertum sit, lacunæ signa ponere præstat.

1033. ἦ] ἢ Brunckius.

1037. Lacunam post ἄγεις indicavit Brunckius.

1039. Nuncii personam non huic, sed proximo versui præfigit Pal.

1041. ἔνεπε Brunckius. Vulgo ἔννεπε.

τίνι] τίνει Pal.

1043. Strabo p. 409 A. ἐν δὲ τῇ Θηβαίων εἰσὶ καὶ αἱ Θεράπναι καὶ ὁ Τευμησσὸς, ὃν ἐκόσμησεν Ἀντίμαχος διὰ πολλῶν ἐπῶν, τὰς μὴ προσούσας ἀρετὰς διαριθμούμενος. Therapnæ plures fuerunt. Laconicas memorant Euripides Tro. 211. Herodotus 6. 61. aliique, Thessalicas Euripides Herc. 370. Recte igitur τῆσδε Θηβαίας χθονὸς nostro loco addit. Alii θεράπνας scribunt, alii Θεράπνας. Hesychius: Θεράπναι: αὐλῶνες, σταθμοί. ELM. Prætuli θεράπνας. Recte Matthiæ "Si Therapnæ Bœotiæ urbs intelligenda esset, inutiliter adderetur τῆσδε Θηβ. χθ. Quum enim res Thebis agatur, per se patet, Therapnas nec Laconicæ, nec Thessaliæ intelligi. Vid. ad Troad. 213."

1044. ῥοάς] ῥοᾶς Pal. De constructione ἐκβαίνειν τι vid. Gramm. Gr. §. 377. not. 1. MATTH.

1048. πονηρὸν] πικρὸν Pal. χλοηρὸν substituit Pseudogregor. v. 675.

1049. ἐκ ποδῶν Portus. ἐκποδὼν Ald.

1050. ὀρῷμεν Musgravius. ὁρῶμεν Ald.

1051. Schol. Hephæstionis c. 6. p. 87. ἴδιον δὲ σατυρικοῦ, τὸ μέσον εἶναι τραγικοῦ καὶ κωμικοῦ, ἤγουν δέχεσθαι καὶ τοὺς τρισυλλάβους μὴ κατακορῶς, οἷον, ἦδ' ἄγκος ὑψίκρημνον ὄρεσι περίδρο-

μον. Gaisfordius: *Est versus Euripidis Bacch.* 1051. *ubi quidem legitur,* ἣν δ' ἄγκος ἀμφίκρημνον ὕδασι διάβροχον. *Hoc me olim docuit Porsonus.* Qui Adversar. p. 267. verba ὄρεσι περίδρομον apud Euripidem Cresphontis fragm. 12. exstare monet. Idem apud Kiddium p. 225. huic scripturæ etiam in Bacchis favisse dicitur. Mea sententia longe melior vulgata. Herodotus 6. 34. ἐν δὲ ταύτῃ τῇ πόλι [Nonacri] λέγεται εἶναι ὑπ' Ἀρκάδων τὸ Στυγὸς ὕδωρ. καὶ δὴ καὶ ἔστι τοιόνδε τι. ὕδωρ ὀλίγον φαινόμενον, ἐκ πέτρης στάζει εἰς ἄγκος. τὸ δὲ ἄγκος αἱμασιῆς τις περιθέει κύκλος. ELM.

De ἄγκος consulendi interpretes Homeri. Apud Atticos poetas sæpius non legitur, nisi mendose pro ἄγγος. ELM.

1052. Πεύκαισι συσκιάζον, i. e. συσκιαζόμενον, activum pro passivo, quod in Græco sermone frequens est. Soph. Œd. T. 968. ὁ δὲ θανὼν | κεύθει κάτω δὴ γῆς.—Plura olim ad Sophoclem exempla afferemus. BRUNCK. Plura de hac re testimonia allegat Matthiæ Gramm. Gr. §. 496. 4. p. 720. ELM.

1053. κάθηντ'] Scribendum καθῆντ' cum Elmsleio.

1054. ἐκλελοιπότα intransitive, fere ut nostri, *worn out.* ELM.

1055. Verborum κισσῷ κομήτην ἐξανέστεφον constructionem ostendit exemplum notissimum σοφόν με ἐδίδαξαν. ELM.

αὖθις] αὖτις Pal.

1060. ὅποι μόθων Musgravius. Libri ὅσοι νόθων.

ὅσοι νόθων] Pro νόθων in vet. codicibus scriptum est μόθων. Quæ lectio valde mihi probatur, et adeo quidem ut germanam esse eam persuasum habeam: sed ὅσον quod ibidem legitur, parum certe placet.—Fortasse igitur malit quispiam ὅσων, me quidem non valde repugnante. STEPHANUS. Legendum ὅποι μόθων. *Non consequor oculis, ubi Mænadum indecora saltatio est.* Aristophanes Equit. v. 694. ἀπεπυδάρισα μόθωνα, περιεκόκκυσα. Ubi scholiastes: μόθων, φορτικὸν ὀρχήσεως εἶδος. Idem ad Plut. v. 279. μόθων, εἶδος αἰσχρᾶς καὶ δουλοπρεποῦς ὀρχήσεως. Jul. Pollux 4, 101. ὁ δὲ μόθων φορτικὸν ὄρχημα, καὶ ναυτικόν. MUSG. Μόθων quidem vox videtur comœdiæ, quam tragœdiæ, accommodatior, sed tamen lectam hic fuisse vocem, quæ *lasciviam* significaret, e sq. αἰσχρουργίαν probabile fit. MATTH.

1061. ὄχθον δ' ἐπεμβὰς] ὄχθων δ' ἐπ' ἐμβὰς Pal.

ἢ 'λάτην Tyrwhittus. Libri εἰς ἐλάτην.

1063. Pal. τι a correctore additum habet.

1065. Ter repetitum ἦγεν vel κατῆγεν significat lentam et successivam abietis deductionem, ut sensim atque sensim propior humo fieret. REISKIUS. Imitari videtur Nonnus 46, 152. ἀκρότατον δὲ κόρυμβον ἀφειδέϊ χειρὶ πιέζων, | εἰς πέδον, εἰς πέδον εἷλκε. MUSG.

1066. κυκλοῦτο] κυκλοῦται Pal.

1067. περιφορὰν] περιφορᾶν Pal. περὶ φορὰν Ald. περίφορον MS. Stephani. περιφορὰς Victorius.

ἕλκει δρόμον Victorius. ἕλκη δρόμον Pal. Ald. Scribendum ἑλικοδρόμον cum Reiskio, *ad modum spiræ* vel orbis.

1068. ὧς Barnesius. ὡς Ald.

1072. μὴ 'ναχαιτίσειε] μὴ ἀναχαιτίσειε Pal. Scribendum μάναχαιτίσειε. "De abiete tanquam de equo loquitur poeta." ELM.

1078. Huc respicere videtur scholiastes Sophoclis ad Ant. 1146. καὶ γὰρ αἰθέριος τιμᾶται [ὁ Διόνυσος], ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις φησὶν αὐτόν ἐν αἰθέρι κατοικεῖν. Verba ἐν Βάκχαις delevit Brunckius. Ipse Bacchus apud Nonnum 46. 63. οὐ χατέω Πενθῆος ἐγὼ χθονίοιο μελάθρου. | δῶμα Διωνύσοιο πέλει πατρώϊος αἰθήρ. ELM.

Reiskius: φωνήν τις, ὥς με γ' εἰκάσαι. Noster Iph. T. 1384. τὸ δ' οὐρανοῦ πέσημα, τῆς Διὸς κόρης | ἄγαλμα, ναὸς ἐκ μέσης ἐφθέγξατο | βοήν τιν'. Laur. βοή τις. Ex qua varietate nascitur suspicio, in Bacchis reponendum esse φωνήν τιν'. Sed apte confert Musgravius Herc. 1003. ἀλλ' ἦλθεν εἰκὼν, ὡς ὁρᾶν ἐφαίνετο, | Παλλὰς κραδαίνουσ' ἔγχος ἐπιλόφῳ κάρᾳ. Pseudogregorius v. 2251. ut vulgo. ELM.

1082. Herodotus 1. 112. Ἅμα δὲ ταῦτα ἔλεγε ὁ βουκόλος, καὶ ἐκκαλύψας ἐδείκνυε. Plura Valckenarius ad 3. 135. qui nostrum locum non neglexit. ELM.

1083. ἐστήριζε Pal. Vulgo ἐστήριξε.

1090. πελείας ὠκύτητ' οὐχ ἥσσονες ποδῶν ἔχουσαι i. e. ὠκύτητα ποδῶν οὐχ ἥσσονες πελείας et ὠκύτητα ποδῶν οὐχ ἥσσονα πελείας (τῆς πελείας ὠκύτητος) ἔχουσαι. Frustra Heath. ἥσσονα. MATTH. Vulgatam ita mutatam exhibet Pseudogregorius v. 2009. οἶμαι πελείας ὠκύτητ' οὐχ ἥσσονες, | ποδῶν δράμωσι συντόνοις δρομήμασιν. ELM.

1094. ἀγμῶν] Suidas: Ἀγμούς: τοὺς ὀρείους καὶ κρημνώδεις τόπους. Noster Iph. T. 262. ἦν τις διαρρὼξ κυμάτων πολλῷ

σάλῳ | κοιλωπὸς ἀγμὸς, πορφυρευτικαὶ στέγαι. Sic pro ἁρμὸς Laur. ceterique ab eo derivati, Brodæi conjecturam confirmantes. ELM.

1096. Κραταιβόλους, *lapides magna vi jactos*. Sic cum Heathio lego.—Eadem est compositionis ratio, quæ in κραταίλεως El. 537. [534.] BRUNCK. Pseudogregorius v. 666. ἄλλοι μὲν αὐτὸν καλάμῳ κραταιβόλῳ | ἔβαλλον, ἀντίπυργον εἰσβᾶσαι πέτραν. ELM. κραταβόλους libri.

1097. Quare εἰσβᾶσαι pro ἐπιβᾶσαι reposuerit Pseudogregorius, caussam vide ad v. 26. ELM.

1098. τ' Hermannus. Vulgo δ'.

1099. ἄλλαι Brodæus et Victorius. ἄλλοι Ald.

1100. στόχον Reiskius. Libri τ' ὄχον.

οὐκ ἤνυτον] οὐχ ἤνυτον Elmsleius.

1102. τλήμων] τλῆμον Pal. Brunckius præter necessitatem καθῆσθ' ὁ τλήμων. Sophocles Œd. T. 1266. ἐπεὶ δὲ γῇ | ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν. Ubi multi libri ἔκειθ' ὁ τλήμων, licet de muliere sermo sit. ELM.

λελημμένος Musgravius. λελησμένος libri. "Noster Ion. 1113. Οἴμοι, τί λέξεις; οὔτι που λελημμέθα | κρυφαῖον εἰς παῖδ' ἐκπορίζουσαι φόνον. Cycl. 432. ὥσπερ πρὸς ἰξῷ τῇ κύλικι λελημμένος. Adde Æschylum Ag. 885. si sana est scriptura. Simili licentia ξυλλελεγμένας pro ξυνειλεγμένας dixit Aristophanes Eccl. 58. sed ξυνείλεκται Av. 295. Ceterum huc respexisse videtur grammaticus apud Bekkerum Anecdot. p. 105. Λελάβημαι: ἀντὶ τοῦ εἴλημμαι. Ἡρόδοτος ἕκτῳ καὶ τετάρτῳ, Εὐριπίδης Βάκχαις." ELM.

1103. συγκεραυνοῦσαι] Archilochus Fr. 36. Ὡς Διωνύσοι' ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος | οἶδα διθύραμβον, οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας. Non igitur vox nihili συγκεραυνοῦσαι, quamvis explicatu difficilis. Sententia postulare videtur *ab arboribus vi evellentes*, cujus loco *fulmine ferientes* dixit poeta. ELM.

1114. ἱερία] Aldus ἱέρεια, quod intactum reliquerunt omnes quotquot fuerunt editores. Pal. ἱερεία accentu quidem recte posito. In Aldina male legitur ἱέρειαι Or. 261. ἱέρειαν Iph. T. 1399. sed recte ἱερίαν Iph. T. 34. Schol. ad Or. 261. τὸ ἱέρειαι, ἱερίαι χρὴ γράφειν Ἰωνικῶς, ἵν' ἔχῃ πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς. τὰ γὰρ διὰ τοῦ εια προπαροξύτονα Ἰωνικῶς οἱ ποιηταὶ παροξύτονα ποιοῦντες, διὰ τοῦ ια γράφουσι, τὸ αὐθάδεια, αὐθαδία λέγοντες, καὶ τὸ εὐσέβεια, εὐσεβία, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὃ καὶ ἐξετάζων εὑρήσεις. ELM.

1115. *προσπίτνει* Elmsleius. Vulgo *προσπιτνεῖ*.

κόμης Pal. *κόμας* Ald.

1116. *κτάνῃ*] Scribendum *κτάνοι* cum Brunckio. "Vide ad Sophoclem Œd. T. 947. *τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων | τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνῃ*. Ubi multi libri atque ipsæ membranæ Laur. *κτάνοι*." ELM.

1123. *χρῆν* Brunckius. *χρὴ* libri.

1127. *ὦμον*, *brachium*. Herodotus 4. 62. *τῶν ἀποσφαγέντων ἀνδρῶν τοὺς δεξιοὺς ὤμους πάντας ἀποτάμνοντες σὺν τῇσι χερσὶ, ἐς τὸν ἠέρα ἱεῖσι*. ELM.

1128. Photius: *Εὐμάρειαν : ῥᾳστώνην, εὐχέρειαν. οἱ δὲ Ἴωνες τὸ περί τινα τῶν ἀναγκαίων τοῦ σώματος ἐκκρισέων ἀσχοληθῆναι· οἷον, οὐρῆσαι, ἀποπατῆσαι*. ELM.

1129. Athenæus p. 186 D. *ὁ δὲ Ζήνων, ἐπεί τις τῶν παρόντων ὀψοφάγων ἀπέσυρεν, ἅμα τῷ παρατεθῆναι, τὸ ἐπάνω τοῦ ἰχθύος, στρέψας καὶ αὐτὸς τὸν ἰχθὺν, ἀπέσυρεν, ἐπιλέγων· Ἰνὼ δὲ τἀπὶ θάτερ' ἐξειργάζετο*. Idem p. 344 A. *Βίων δὲ, προαρπάσαντός τινος τὰ ἐπάνω τοῦ ἰχθύος, στρέψας καὶ αὐτὸς καὶ δαψιλῶσας, φαγὼν ἐπεῖπεν· Ἰνὼ δὲ τἀπὶ θάτερ' ἐξειργάζετο*. ELM.

1132. *ὁ μὲν στενάζων*] Similis constructionis exemplum præbet Sophocles Ant. 259. *λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοὶ, | φύλαξ ἐλέγχων φύλακα*. Omnium optimum noster Heracl. 39. ita e MSS. corrigendus: *δυοῖν γερόντοιν δὲ στρατηγεῖται φυγή· | ἐγὼ μὲν ἀμφὶ τοῖσδε καλχαίνων τέκνοις· | ἡ δ' αὖ τὸ θῆλυ παιδὸς Ἀλκμήνη γένος | ἔσωθε ναοῦ τοῦδ' ὑπηγκαλισμένη | σώζει*. Eadem enim mutatione constructionis post participium *καλχαίνων* sequitur *σώζει*, quo post *στενάζων* præteritum *ἠλάλαζον*. Pal. *ὁ μὲν στυγνάζων, ὅσον ἐτύγχανε πνέων* (a prima manu *πλέων*). ELM.

1133. *ἔφερε* Duportus. Libri *ἀνέφερε*.

1136. *διεσφέριζε* Pal.

σάρκα Pal. Vulgo *σάρκας*.

1137. Aldus *τυφλοῖς*, *cæcis*. Barnesius *στυφλοῖς*, *asperis*, quod ipso reclamante in *στύφλοις* mutavi. Æschylus Prom. 746. *Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει | ἔρριψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας*; Pers. 303. *στύφλους παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιληνίων*. Sophocles Ant. 250. *στύφλος δὲ γῆ | καὶ χέρσος, ἀρρὼξ οὐδ' ἐπημαξευμένη | τρόχοισιν*. Euripides Iph. T. 1428. *ὡς ἐκ θαλάσσης, ἔκ τε γῆς ἱππεύμασι | λαβόντες αὐτοὺς, ἢ κατὰ στύφλου πέτρας | ῥίψωμεν, ἢ σκόλοψι πήξωμεν δέμας*. Sic

etiam στύφελος, non στυφελὸς, ut voluit Barnesius, Æschylus Pers. 79. 967. ELM.

1138. Pal. a prima manu φόβῳ. Vide ad v. 1188. ELM.

1141. Aldus πτήξασ'. Edd. recentiores πήξασ' ex emendatione Brodæi et Stephani. ELM.

1144. Grammaticus apud Bekkerum Anecdot. p. 87. Γαυριᾶν: καὶ τοῦτο μέμφονται. Δημοσθένης περὶ τοῦ στεφάνου, Εὐριπίδης Βάκχαις. Demosthenes de Cor. p. 513. C. εἰ ταύτῃ γαυριῇς, ἐφ' ᾗ στένειν σε, ὦ κατάρατε, προσῆκεν. Apud Euripidem hodie non exstat γαυριᾶν. Γαυροῦσθαι iterum legitur v. 1241. et in aliis fabulis sæpius. Sed locum habere poterat γαυριᾶν in ea Agaves ῥήσει, cujus unum versum habemus 1328. [1330.] ELM.

1145. τῶνδ' Pal. Flor. 1. τόνδ' Ald.

1148. τῇδ' addidit Reiskius.

1151. ταὐτὸ Reiskius. γ' αὐτὸ Ald. δ' αὐτὸ Pseudogregor. 1143.

1152. Nuncii ῥῆσιν, quæ desinit in hoc versu, utpote longam et splendidam, eidem actori, nempe πρωταγωνιστῇ, tributam conjicio, cui delatæ sint Agaves partes, quæ mox in scenam proditura est. Qui ut tempus mutandi habitus haberet, breve chori carmen inter nuncii egressum et Agaves adventum interposuit poeta. Simile quid in Phœnissis observarunt veteres grammatici. Apponam scholiastæ verba ad v. 93. Μήτις πολιτῶν.) ταῦτα καταμηχανᾶσθαι φασὶ τὸν Εὐριπίδην, ἵνα τὸν πρωταγωνιστὴν ἀπὸ τοῦ τῆς Ἰοκάστης προσώπου μετασκευάσῃ. διὸ οὐ συνεπιφαίνεται αὐτῷ Ἀντιγόνη, ἀλλ' ὕστερον. ELM.

1153. Βάκχιον Hermannus. βακχεῖον Ald. βακχείων Pal.

1155. Πενθέως Pal. τοῦ Πενθέως Ald.

1157. πιστὸν Ἅιδαν] *Certam ac manifestam necis suæ causam*, ut interpretatur Brodæus. Proprie thyrso confidebat Pentheus, se eo instructum tuto in Baccharum cœtum prodire posse. Quod thyrso conveniebat, id cum acerba irrisione ad ᾅδαν retulisse videtur, imprimis quum πιστὸς ᾅδης esset ipse thyrsus. MATTH.

1161. τὸν καλλίνικον] Subauditur enim ὕμνον. Quod monent Musgravius ad Med. 45. Brunckius ad Sophoclis Trach. 207. Schæferus ad Bosium p. 508. ELM.

ἐξεπράξατε Scaliger. Libri ἐξεπράξατο.

1163. εἰς—εἰς] Scribendum ἐς—ἐς.

γόον Canterus et, ut videtur, codices. *γόνον* Ald.

1164. *καλὸς—αἴ- | ματι— | περ.—* Ald.

1166. *δόμους* Stephanus et codices, ut videtur. *δρόμους* Ald.

1169. Persona quæ nunc primum inducitur, in Pal. appellatur *γυνή*. ELM.

τί μ' ὀροθύνεις Hermannus. Legebatur *τί με δὴ* (*δὴ* om. Pal.) *ὀρθεῖς*. *ὀρθοῖς* MSS. Stephani, quæ ipsius Stephani conjectura est.

1170. Scribendum uno versu *φέρομεν—θήραν*. et in antistropho 1184. *νέος—βάλλει*.

Plutarchus Crasso p. 564 E. *τῆς δὲ κεφαλῆς τοῦ Κράσσου κομισθείσης ἐπὶ θύρας, ἐπηρμέναι μὲν ἦσαν αἱ τράπεζαι· τραγῳδιῶν δὲ ὑποκριτὴς, Ἰάσων ὄνομα, Τραλλιανὸς, ᾖδεν Εὐριπίδου Βακχῶν τὰ περὶ τὴν Ἀγαύην. εὐδοκιμοῦντος δ' αὐτοῦ, Σιλλάκης ἐπιστὰς τῷ ἀνδρῶνι καὶ προσκυνήσας, προὔβαλλεν εἰς μέσον τοῦ Κράσσου τὴν κεφαλήν. κρότον δὲ τῶν Πάρθων μετὰ κραυγῆς καὶ χαρᾶς ἀραμένων, τὸν μὲν Σιλλάκην κατέκλιναν οἱ ὑπηρέται, βασιλέως κελεύσαντος· ὁ δ' Ἰάσων, τὰ μὲν τοῦ Πενθέως σκευοποιήματα παρέδωκε τινὶ τῶν χορευτῶν, τῆς δὲ τοῦ Κράσσου κεφαλῆς λαβόμενος καὶ ἀναβακχεύσας, ἐπέραινεν ἐκεῖνα τὰ μέλη μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ ᾠδῆς· Φέρομεν ἐξ ὄρεος ἕλικα νεότομον ἐπὶ μέλαθρα, μακαρίαν θήραν. καὶ ταῦτα μὲν πάντας ἔτερπεν. ᾀδομένων δὲ τῶν ἐφεξῆς ἀμοιβαίων πρὸς τὸν χορὸν, Τίς ἐφόνευσεν; Ἐμὸν τὸ γέρας, ἀναπηδήσας ὁ Πομαξαίθρης (ἐτύγχανε γὰρ δειπνῶν) ἀντελαμβάνετο τῆς κεφαλῆς, ὡς ἑαυτῷ ταῦτα λέγειν μᾶλλον ἢ ἐκείνῳ προσῆκον. ἡσθεὶς δ' ὁ βασιλεὺς, τὸν μὲν οἷς πάτριόν ἐστιν ἐδωρήσατο, τῷ δ' Ἰάσονι τάλαντον ἔδωκεν. εἰς τοιοῦτό φασιν ἐξόδιον τὴν Κράσσου στρατηγίαν, ὥσπερ τραγῳδίαν, τελευτῆσαι.* Idem Mor. p. 501 B. *τῆς δὲ μαινομένης Ἀγαύης ἀκούεις ὑπὸ τοῦ πάθους τὰ φίλτατα ἠγνοηκυίας, Ἄγωμεν ἐξ ὄρεος ἕλικα νεότομον ἐπὶ μέλαθρα, μακάριον θήραμα.* Polyænus 7. 41. similia Plutarcho tradit, eadem quoque Euripidis verba affert. Casauboni sive beneficio sive culpa apud Polyænum in impressis eadem legitur scriptura quæ apud Euripidem. Sed MS. apud Maasvicium; *φέρων μὲν ἐξ ὄρεος νεότομον ἐπὶ μέλανθρα μακάριον θήραν*. ELM.

ὀρέων] *ὄρεος* Plutarchus et Polyænus, quod præstat. Intelligitur Cithæron.

1171. Verba *ἕλικα νεότομον* interpretatur Portus *juvencum recens interfectum*, Musgravius *catulum recens interfectum*. Si ad Homericum *εἰλίποδας ἕλικας βοῦς* alludit Euripides, quo

jure quove auctore ἕλικα dixerit omisso βοῦν, nondum mihi compertum est. Nihil adjumenti præbet Æschylus Prom. 1082. aut ipse Euripides Hel. 180. Herc. 399. 1347. Neque βοῦν νεότομον recte dictum mihi videtur. Huic enim epitheto melius conveniret πτόρθος, ἔρνος aut ejusmodi aliquid. ELM. Mihi ἕλιξ proprie de racemis hederæ intelligendus videtur. Thyrso enim, qui hedera circumdari solebat, infixum gestans Agaue caput filii, nova se hedera thyrsum ornasse dicit, caput hoc hederæ instar ornamentum thyrsi sui esse jactans. HERM.

1172. μακαρίαν θήραν Plutarchus. μακάριον θήραν Polyænus. Legebatur μακάριον θήραμα.

1173. τε male excusum pro γε. Particulam om. Pal.

ὦ om. Pal. In Ald. est ὦ.

1174. Lacunam post βρόχων indicavit Canterus.

νέον λίν] Aldus νέον νιν. MSS. Stephani et edd. recentiores ante Brunckium νέον λῖν. Hic λὶν reposuit auctore Eustathio p. 841, 22. τὸ δὲ λίς, κατὰ μὲν Ἀρίσταρχον, ὥς φασιν οἱ περὶ Ἀπίωνα καὶ Ἡρόδωρον, ὀξύνεται, συνεξομοιούμενον τῷ χαρακτῆρι τοῦ κίς κιός. ELM.

1179. πρώτα Hermannus. πρῶτα Pal. πρῶτά γε Ald. Conf. ad v. 982. πρῶτά γε posuit corrector Aldinus ut dimetrum iambicum efficeret. Nam versus in Ald. sic sunt divisi, τίς— | ἐμὸν — | κληϊζόμεθ' — | τίς — | γένεθλα — | δ' ἔθιγε — | μέτεχε—.

ἐμὸν Musgravius. ἐμὸν ἐμὸν libri.

1180. Vulgo Xo. μάκαιρ' Ἀγαυή. Ἀγ. κληζόμεθ'—. Correxit Seidlerus. Deleatur punctum quod post Ἀγαύη in editione mea reliquit typotheta.

1181. XO. τίς ἄλλα; Ἀγ. τὰ Κάδμου Heathius. In Ald. verba τίς ἄλλα τὰ Κάδμου cum præcedentibus κληζόμεθ' ἐν θιάσοις tribuuntur.

γένεθλα Heathius. γένεθλα γένεθλα libri.

1182. εὐτυχεῖς] Pal. a prima manu εὐτυχὴς habuisse videtur. Idem τάδ' ἄγρα. ELM.

1184. ἄρτι γένυν Pal. ἀρτιγένυν Ald.

1185. ἄπο] Libri ὑπό. "κόρυθα, ornamentum capitis, vix potest dubitari quin pro ipso capite posuerit. Quare pro ὑπὸ scripsi ἄπο, ut per tmesin a verbo disjunctum. Hoc dicit: *vitulus hic, juvenis adhuc genas, comatum molli crine amisit capitis ornamentum.*" HERM.

1187. πρέπει—φόβη choro tribuit Tyrwhittus, Agauæ continuat Ald.

φόβη MSS. Stephani. φόβῳ Ald.

1189. Βάκχιος] βάκχειος Pal.

σοφῶς Brunckius. Vulgo σοφός. Ita mox v. 1197. περισσὰν περισσῶς.

1190. θήρᾳ] θήρα Ald.

1191. τοῦδε Hermannus. τόνδε libri.

1192. Recte se habere videtur ἀγρεύς. Apollonius Rhodius 2. 508. a Musgravio allegatus: ἔνθα δ' Ἀρισταῖον Φοίβῳ τέκεν, ὃν καλέουσι | ἀγρέα καὶ νόμιον πολυλήϊοι Αἱμονιῆες. Sed nemini non in mentem venit Ζαγρεὺς, de quo nonnihil dixit Barnesius. ELM.

1193. τί δ' om. Pal. Signum interrogandi addidit Hermannus.

1194. δὲ] δὲ καὶ Pal. τάχα—περισσῶς Agauæ tribuebantur. Correxit Hermannus. καὶ παῖς—περισσῶς choro tribuit Ald.

1195. καὶ—ματέρα | ἐπαινέσεται— | τάνδε— | περισσὰς— | γέγηθα— | τάδ'—κατ. Ald.

ἐπαινεύσεται Pal.

1197. περισσὰν MSS. Stephani et Brodæus. περισσὰς Ald.

Hoc ex vet. cod. discimus, ἀγάλλῃ dici a choro, at γέγηθα &c. ab Agave, deinde δεῖξόν νυν rursum a choro. STEPHANUS. In Aldina hæc omnia choro tribuuntur, præter ἀγάλλῃ, cui præfixa est Agaves persona. Edd. recentiores personas recte dispositas habent. Notam interrogationis post ἀγάλλῃ primus addidit Portus. ELM.

1198. καὶ φανερὰ Pal. φανερὰ καὶ Ald.

1199. τᾷδε γᾷ L. Dindorfius. Legebatur τάδ' ἔργα.

1205. Noster Hipp. 220. καὶ παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥίψαι | Θεσσαλὸν ὅρπακ'. Ubi videantur interpretes. ELM. Vid. schol. Flor. ad Hec. 1132. MATTH.

1209. Sensus est, ἡμεῖς δὲ ταύτῃ χειρὶ τόνδε τε εἵλομεν θήρα καὶ ἄρθρα αὐτοῦ χωρὶς διεφορήσαμεν. ELM.

1212. αἱρέσθω Barnesius. αἰρέσθω Ald.

1213. πηκτῶν] πλεκτῶν libri. Correxit Barnesius, collato Phœn. 491. μήτε προσφέρειν | πύργοισι πηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις.

οἴκους Pal. οἴκων Ald.

1220. πέδῳ Pal. πέσω Ald.

1221. δυσευρέτῳ] *In silva ita abdita ut vix inveniri et explorari possit.* MATTH.

1222. του] πον Flor. 1. Med. 67. ἤκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν.

1223. Aldus hic ἔσω, sed recte εἴσω v. 825. Ἐγὼ στελῶ σε, δωμάτων εἴσω μολών. Vide ad Med. 89=88. Ἴτ' (εὖ γὰρ ἔσται) δωμάτων εἴσω, τέκνα. ELM.

1224. βακχῶν πέρι] Βακχῶν πάρα *a Bacchis redux* Musgravius. Quum utrumque dici possit, et ἤκουσα θυγατέρων τολμήματα, et ἤκουσα περὶ θυγατέρων, utrumque, interjectis aliquot verbis, conjunxit, sed ita ut quum priore loco filias tantum commemorasset, deinde Bacchas nominaret, inter quas illæ quoque versabantur. MATTH.

1227. Ἀκτέων'] Scribebatur Ἀκταίων'.

Ἀριστέᾳ L. Dindorfius. Ἀριστέα Ald. Non opus Heathii correctione Ἀρισταίῳ. Vide de his formis disputantem Hemsterh. ad Luciani Dial. mort. 11. p. 377.

1230. τὴν δ' Barnesius. τήνδ' Ald.

1232. αὐτῆς] Scaliger αὐτήν. Sed parum referre mihi quoque videtur: nam qui infelicem adspectum filiæ videt, is haud dubie filiam videt, triste spectaculum. MATTH. Valde probabilis Scaligeri correctio est, quacum Brunckius comparavit Or. 723. ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε φίλτατον βροτῶν | Πυλάδην δρόμῳ στείχοντα Φωκέων ἄπο, | ἡδεῖαν ὄψιν.

1236. Diogenes Laërtius Hipparchia 6. 97. ὁ δὲ [Θεόδωρος] πρὸς μὲν τὸ λεχθὲν οὐδὲν ἀπήντησεν, ἀνέσυρε δ' αὐτῆς θοἰμάτιον. ἀλλ' οὔτε κατεπλάγη Ἱππαρχία, οὔτε διεταράχθη ὡς γυνή. ἀλλὰ καὶ εἰπόντος αὐτοῦ αὐτῇ, Τίς τὰς παρ' ἱστοῖς ἐκλιποῦσα κερκίδας, Ἐγὼ, φησὶν, εἰμὶ, Θεόδωρε. ἀλλὰ μὴ κακῶς σοι δοκῶ βεβουλεῦσθαι περὶ ἐμαυτῆς, εἰ τὸν χρόνον, ὃν ἔμελλον ἱστοῖς προσαναλώσειν, τοῦτον εἰς παιδείαν κατεχρησάμην; Suidas v. Θεόδωρος: οὗτος εἶπε πρὸς Ἱππαρχίαν τὴν γυναῖκα Κράτητος· Αὕτη ἐστὶν ἡ τὰς παρ' ἱστοὺς ἐκλιποῦσα κερκίδας, καὶ τρίβωνα φοροῦσα. Hæc contulit Theod. Canterus Var. Lect. 1. 6. ELM.

1237. μείζον'] μεῖζον Pal.

1241. ἐμοῖς] ἐμῆς Pal.

1245. ταλαίνας typothetæ error pro ταλαίναις.

ἐξειργασμένων Pal. punctis sub literas ων positis. ἐξειργασμένον Ald.

1251. Hunc versum attulit Stobæus 116, 3. ubi lemma in MS. A. est Εὐριπ$\overset{\text{δ}}{\text{ι}}$ Ἀνδρομά$\overset{\text{ης}}{\text{χ}}$. Noster Andr. 728. Ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν γένος, | καὶ δυσφύλακτον ὀξυθυμίας ὕπο. ELM.

1252. σκυθρωπόν] σκυθρωπός Pal.

1253. Excidit comma post τρόποις.

1254. ἅμα] Corrigendum videtur θαμά.

Aldus ὀριγνῶτ', quod in ὀριγνῷτ' recte mutavit Portus. Conferunt interpretes Hesiodum Scuto v. 189. καί τε συναΐγδην, ὡσεὶ ζωοί περ ἐόντες, | ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃς αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο. Supplendum ἀλλήλων. Ab ὀρέγομαι fit ὀριγνῶμαι, quod ἐπιθυμῶ explicant grammatici. Harpocratio: Ὀριγνηθῆναι: ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῆσαι. Ἀντιφῶν ἐν ἀληθείας πρώτῳ. Plura Hesychius aliique. Apud Euripidem verba θηρῶν ὀριγνῷτο significant θῆρας διώκοι. ELM.

1257. Pal. σοί τ' ἐστιν τίς αὐτὸν δεῦρ' ἂν ὄψιν εἰς ἐμὴν, Media omissa sunt.

1266. Aldus τῶνδ'. MSS. Stephani et edd. recentiores τόνδ', αἰθέρα scilicet. ELM.

Compositum ἐξυπειπεῖν sæpius non legitur, si lexicis fides habenda est. ELM.

1267. ἔθ' αὐτὸς Pal. ἔθ' ὡὐτὸς Ald.

1268. διιπετέστερος, id est, διαυγέστερος, ut exponit auctor Etymol. M. qui hunc versum citat p. 275. l. 14. Noster Rhesi 43. διιπετῆ δὲ νεῶν πυρσοῖσι σταθμά. BRUNCK. Etymologi verba sunt: καὶ διιπετέος ποταμοῖο, τοῦ διαφανοῦς καὶ μεγάλου, ἢ κατωφεροῦς, ἢ ὑπὸ τοῦ Διὸς πληρουμένου· ἐπεὶ διαυγέστατον τὸ ὕδωρ ἔχει. καὶ τὸν ἀέρα διιπετῆ καλοῦσιν. Εὐριπίδης· Λαμπρότερος ἢ πρὶν καὶ διιπετέστερος. ἀντὶ τοῦ διαυγέστερος. Plura interpretes ad Il. Π. 174. Vide an scribendum διειπετέστερος, ut Διειτρέφης, de cujus nominis scriptura dixi ad Med. p. 139. ELM.

1269. τόδ' ἔτι] τόδέ τι Pal.

1272. σαφῶς Reiskius. Legebatur σοφῶς.

1273. Pal. ὡς ἐλέλησμαι γ'.

1274. Scaliger ὑμέναιον μέτα.

1275. Sensus est: Ἔδωκάς με Ἐχίονι, ὃν σπαρτὸν εἶναι λέγουσι. Recte Portus: *Elocasti me Echioni nato (ut aiunt) ex satis dentibus*. ELM.

1277. Pal. πενθεὺς ἐμοί τε.

1280. Pal. σκέψαι νῦν ὀρθῶς. Nescio an præstet νιν. ELM. Verba βραχὺς ὁ μόχθος εἰσιδεῖν Agavæ tribuit Pal. ELM.

1281. Media forma φέρομαι vereor ut hic sententiæ conveniat. Quæ suspicio si vera est, reponendum φέρομεν. Vide ad προσάψομαι Med. 1382=1349. ELM. φέρομαι explico *tanquam præmium fortitudinis reporto.* Respicit ad id, quod adhuc ei visum fuerat. MATTH.

1284. προσεικέναι] Vulgo legitur, contra sermonis Attici usum, προσεοικέναι. Mœris: Εἰκὼς, Ἀττικῶς. ἐοικὼς, Ἑλληνικῶς. BRUNCK. Aristophanes Eccl. 1154. μηδὲ ταῖς κακαῖς ἑταίραις τὸν τρόπον προσεικέναι. Hoc exemplum attulit Piersonus p. 148. qui addit: *Semel legibus metricis coactus* ἐοικὼς *posuit Vesp.* 1404. Sed ibi nunc recte legitur ἔοικας. Sanum videtur, quod vulgo legitur ibid. 1136. ἀτὰρ δοκεῖ γ' ἐμοὶ | ἐοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι. ELM.

1286. οἰμωγμένον] Caput Penthei vel potius ipse Pentheus ante defletus erat a Cadmo, quam Agave eum agnosceret; quod ad infelicitatem matris significandam valet, ad quam ne sensus quidem infortunii pertineret, quodque non agnosceret, quem alii non agnoverant solum, sed etiam defleverant. Musgrav. ἡμαγμένον. MATTH. Scribendum ᾠμωγμένον cum Elmsleio.

1287. ἦλθ' ἐς] ἦλθες Pal.

1288. Scripsisset fortasse Euripides, si per metrum licuisset, ὡς οὐκ ἐν καιρῷ πάρει. Sed οὐ καιρῷ pro una voce accipiendum esse monent grammatici. Præter alios videantur interpretes ad Hipp. 194. δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βιότου, | κοὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας. Ubi οὐκ ἀπόδειξιν fere ἄγνοιαν significat. ELM.

1289. Accusativus τὸ μέλλον constructus est cum verbis καρδία πήδημ' ἔχει, quæ idem significant quod δέδοικα. Monuit Elmsleius.

1290. κασίγνηται Marklandus ad Suppl. 1181. κασίγνητοι Pal. κασιγνήτη Ald.

1292. Ἀκτέωνα] Scribebatur Ἀκταίωνα.

διέλαχον, ita discerpserunt, ut alius aliam partem quasi sortito acciperet. Simile est δῶμα διαλαχεῖν σιδήρῳ Phœn. 68. de re, in qua dividenda fortuna regnat. MATTH.

1295. τίνι τρόπῳ nonnisi in recentioribus fabulis dixisse videtur Euripides. Sic enim Phœn. 417. Suppl. 149. Hel. 1282.

Ion. 347. Sic etiam τίνι δίκῃ Andr. 556. τίνι λόγῳ Iph. T. 1358. τίνι πότμῳ Hel. 262. Sed Hipp. 909. τί χρῆμα πάσχει; τῷ τρόπῳ διόλλυται; Ibid. 1008. δεῖ δή σε δεῖξαι τῷ τρόπῳ διεφθάρη. Ibid. 1171. πῶς καὶ διώλετ' εἰπέ. τῷ τρόπῳ δίκης | ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον αἰσχύναντά με; In Medea, Alcestide et Heraclidis, quæ tres tragœdiæ ex antiquiorum numero sunt, neque τίνι τρόπῳ neque τῷ τρόπῳ reperi. Nullam certam regulam de hac re habuisse videntur Æschylus et Sophocles. Apud illum legitur τίνι τρόπῳ Pers. 717. 795. apud hunc Œd. T. 10. ELM.

1297. Euripides Alc. 942. ἐγὼ δ', ὃν οὐ χρῆν ζῆν, παρεὶς τὸ μόρσιμον, | λυπρὸν διάξω βίοτον, ἄρτι μανθάνω. Aristophanes Lys. 1006. Τουτὶ τὸ πρᾶγμα πανταχόθεν ξυνομώμοται | ὑπὸ τῶν γυναικῶν, ἄρτι νυνὶ μανθάνω. Eodem fere sensu noster Hipp. 1403. Τρεῖς ὄντας ἡμᾶς ὤλεσ', ᾔσθημαι, Κύπρις. ELM.

1298. γ' addidit Heathius.

1301. συγκεκλῃμένον Elmsleius. συγκεκλῃμένον a pr. m. Pal. συγκεκλειμένον Ald. "Post hunc versum aliqua deesse jam Victorius observavit, qui in margine Aldinæ hæc annotavit: Animadvertendum an nonnulla desiderentur. Apud Apsinem certe rhetorem περὶ ἐλέου 723. hæc leguntur: 'Αμέλει παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ τοῦ Πενθέως μήτηρ 'Αγαυὴ ἀπαλλαγεῖσα τῆς μανίας καὶ γνωρίσασα τὸν παῖδα διεσπασμένον κατηγορεῖ μὲν ἑαυτῆς, ἔλει δὲ κινεῖ. et paulo post: τοῦτον τὸν τρόπον κεκίνηκεν Εὐριπίδης οἶκτον ἐπὶ τῷ Πενθεῖ κινῆσαι βουλόμενος. ἕκαστον γὰρ αὐτοῦ τῶν μελῶν ἡ μήτηρ ἐν ταῖς χερσὶ κρατοῦσα καθ' ἕκαστον αὐτὸν οἰκτίζεται. quæ omnia nusquam in hac fabula reperiuntur. Aut igitur credendum est, Euripidem alteram fabulam confecisse, quæ Pentheus inscriberetur, aut affirmandum est in utro horum locorum hæc omnia deesse, scilicet aut in superiori aut paulo post ante personam Διονύσου. Hæc ille rectius quam Musgrav. qui loca Apsinis ad v. 1330. in Suppl. retulit. Ex hac deperdita tragœdiæ parte haud dubie sumtus est versus citatus a Schol. Arist. Plut. 908. εἰ μὴ γὰρ ἴδιον ἔλαβον εἰς χεῖρας μύσος. Fortasse inde sumti etiam sunt duo vss. apud Pseudogregorium 1309 sq. πῶς καί νιν ἡ δύστηνος εὐλαβουμένη πρὸς στέρνα θῶμαι; πῶς δὲ θρηνήσω τρόπον, quos Porson. apud Kidd. p. 169. ad lacunam post v. 1282. refert." MATTH.

1307. Ἔρνος κατθανόντα, ut τέκνον φίλε apud Homerum. Æschylus Cho. 839. Οἲ 'γώ, τέθνηκας, φίλτατ' Αἰγίσθου βία.

Euripides Tro. 735. Ὦ φίλτατ', ὦ περισσὰ τιμηθεὶς τέκνον. Plura Matthiæ Gramm. Gr. §. 434. 1. p. 626. ELM.

1309. ᾧ] ὃν suprascriptum in Pal. quod ex vet. cod. affert Stephanus.

Dativum regit ἀναβλέπειν apud Euripidem Suppl. 322. ὁρᾷς, ἄβουλος ὡς κεκερτομημένη, | τοῖς κερτομοῦσι γοργὸν ὡς ἀναβλέπει | σὴ πατρίς; Sensus quidem diversus est, sed eadem, ni fallor, constructio, nempe τοῖς κερτομοῦσι pro εἰς τοὺς κερτομοῦντας. ELM.

ἀνέβλεφ'] Libri ἀνέβλεπεν. Simili elisione ἔλιφ' dictum Or. 63.

1313. δίκην λαβεῖν pro δίκην δοῦναι novum loquendi genus esse videtur. In prosa oratione hæc plerumque contraria sunt, ut πληγὰς δοῦναι et πληγὰς λαβεῖν. Demosthenes Midiana p. 605 B. ὑμεῖς μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πάντες εἰς τοσοῦτον ἀφῖχθε φιλανθρωπίας τε καὶ εὐσεβείας, ὥστε καὶ τῶν πρότερον γεγενημένων ἀδικημάτων τὸ λαμβάνειν δίκην ἐπέσχετε ταύτας τὰς ἡμέρας. Μειδίας δ' ἐν αὐταῖς ταύταις ταῖς ἡμέραις ἄξια τοῦ δοῦναι τὴν ἐσχάτην δίκην ποιῶν δειχθήσεται. Idem ibid. p. 603 C. καὶ δίκην ἅμα βουλόμενοι λαβεῖν, ὧν ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐτεθέαντο θρασὺν ὄντα καὶ βδελυρὸν, καὶ οὐδὲ καθεκτὸν ἔτι. Ibid. p. 606 D. οἱ δ' ἐπιχειρήσαντες δίκην λαμβάνειν, οὐκ ἠδυνήθησαν. Ita passim. Noster non solum δίκην ἐλάμβανεν pro δίκην ἐδίδου dixit, verum etiam paullo post v. 1326. δίκην ἔχει pro δίκην δέδωκε. ELM.

ἐλάμβανεν] ἐλάμβαν' ἂν Heathius. Sed potest locus sic etiam accipi: ὅστις γὰρ ὑβρίζειν ἐθέλοι, δίκην ἀξίαν ἐλάμβανεν, quasi revera fuissent, qui Cadmum contumeliose tractare vellent. MATTH.

1319. θιγγάνων Brodæus. θιγγάνω Ald.

1321. τίς ἀδικεῖ Barnesius et codices, ut videtur. τίς σ' ἀδικεῖ Ald.

1328. σὸς—παῖς παιδὸς] Androm. 585. σὺμὸς δέ γ' αὐτὴν ἔλαβε παῖς παιδὸς γέρας. Jam monui ad v. 181. idem apud tragicos significare παῖς παιδὸς, quod in prosa oratione υἱδοῦς et θυγατριδοῦς. Noster Andr. 1075. Οὐκ ἔστι σοι παῖς παιδὸς, ὡς μάθῃς, γέρον. Ibid. 1084. πῶς οἴχεταί μοι παῖς μόνου παιδὸς μόνος. Heracl. 659. Ἥκοντα παῖδα παιδὸς ἀγγέλλει σέθεν. Ibid. 713. Παιδὸς μελήσει παισὶ τοῖς λελειμμένοις. Herodotus 2. 134. ἄλλος μὲν οὐδεὶς ἐφάνη, Ἰάδμονος δὲ παιδὸς παῖς, ἄλλος Ἰάδμων, ἀνείλετο. Hæc attuli, ut ostenderem παῖς παιδὸς fere pro uno

vocabulo accipiendum esse. Nihil mirum igitur, si σὸς παῖς παιδὸς pro σῆς παιδὸς παῖς dixit poeta. ELM.

1330. Post hunc versum, qui Agavæ omnino tribuendus est, reliqua ejus sermonis interciderunt. Unum tantum senarium, ut videtur, conservavit scholiastes comici ad Plutum v. 901. Εἰ μὴ γὰρ ἴδιον ἔλαβον εἰς χεῖρας μύσος. Hæc enim, quæ ex Bacchis Euripidis citantur, in superstitibus nusquam apparent, et ad hunc locum verisimiliter referenda sunt. Deest autem etiam pars prior eorum quæ Bacchus hic, ἀπὸ μηχανῆς interveniens, avo et materteræ mœrentibus vaticinatur. Illa certe ἐκθηριωθεῖσ' ὄφεος κ. τ. λ. plane abrupta sunt, et præcedentia quædam desiderant. TYRWHITTUS. Intercidisse orationem Agaves, quod suspicatus est Tyrwhittus, certissime ostendit Apsines Rhetor, qui eam duobus locis commemorat; sc. p. 723. [v. 27.] ed. Ald. [ἀμέλει] παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ τοῦ Πενθέως ἡ μήτηρ 'Αγαυὴ, ἀπαλλαγεῖσα τῆς μανίας, καὶ γνωρίσασα τὸν παῖδα διεσπασμένον, κατηγορεῖ μὲν ἑαυτῆς, ἔλεον δὲ κινεῖ. Iterumque p. 724. [v. 30.] τοῦτον τὸν τρόπον κεκίνηκεν Εὐριπίδης οἶκτον ἐπὶ τῷ Πενθεῖ κινῆσαι βουλόμενος. ἕκαστον γὰρ αὐτοῦ τῶν μελῶν ἡ μήτηρ ἐν ταῖς χερσὶ κρατοῦσα, καθ' ἕκαστον αὐτῶν οἰκτίζεται. Habet et Lucianus in Piscatore [T. 1. p. 572.] versum, quem hinc desumptum suspiceris: sc. λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὑρέσθαι μόρον. MUSG. Hanc orationem integram habuisse videtur Pseudo-Gregorius, ex eaque sumsisse duo Christi Patientis tragœdiæ versus 1309, 1310. πῶς καί νιν ἡ δύστηνος εὐλαβουμένη | πρὸς στέρνα θῶμαι; τίνα (δὲ) θρηνήσω τρόπον; PORSONUS. Agaves personam huic versui recte præponit Pal. qui tamen in lacuna explenda nihil adjumenti fert. Unum codicis archetypi folium evulsum esse suspicatur Brunckius, ita ut perierint versus plus minus quinquaginta. Quod attinet ad quatuor versus, quos in Agaves ῥήσει locum habuisse arbitrantur Tyrwhittus, Musgravius et Porsonus, de primo, quem ex hac fabula diserte allegat Aristophanis interpres, Tyrwhitto omnino assentior: de secundo, tertio et quarto, quos Luciano et Pseudogregorio debemus, nihil pro certo statui potest. ELM.

1330[b]. δράκων γενήσει μεταβαλὼν δάμαρ τε σὴ] Hunc versum primus admisit Matthiæ ex scholiaste inedito ad Dionysii Periegeseos v. 391. apud Bredowium Epist. Paris. p. 45. Grammatici verba sunt: 'Ιστέον δὲ, ὅτι Κάδμος καὶ 'Αρμονία ἡ γαμετὴ

μετεμορφώθησαν εἰς θηρία, ἐπειδὴ τοῦ Ἄρεος ὄφιν ἐφόνευσεν ὁ Κάδμος, ὃς τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ ἀνεῖλεν, Ἔριφον καὶ Δηϊλέοντα, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις φησὶ περὶ Κάδμου· Δράκων γενήσῃ μεταβαλὼν, δάμαρ τε σὴ | ἐκθηριωθεῖσ', ὄφεος ἀλλάξει τύπον, | ἣν Ἄρεος ἔσχες Ἁρμονίαν, θνητὸς γεγώς. ELM.

Apollodorus 3. 5, 4. Ὁ δὲ Κάδμος μετὰ Ἁρμονίας Θήβας ἐκλιπὼν, πρὸς Ἐγχέλεας παραγίνεται. τούτοις δὲ ὑπὸ Ἰλλυριῶν πολεμουμένοις ὁ θεὸς ἔχρησεν, Ἰλλυριῶν κρατήσειν, ἐὰν ἡγεμόνα Κάδμον καὶ Ἁρμονίαν ἔχωσιν. οἱ δὲ πεισθέντες, ποιοῦνται κατὰ Ἰλλυριῶν ἡγεμόνας τούτους, καὶ κρατοῦσι. καὶ βασιλεύει Κάδμος Ἰλλυριῶν, καὶ παῖς Ἰλλύριος αὐτῷ γίνεται. αὖθις δὲ μετὰ Ἁρμονίας εἰς δράκοντα μεταβαλὼν, εἰς Ἠλύσιον πεδίον ὑπὸ Διὸς ἐξεπέμφθησαν. Aliorum scriptorum testimonia indicavit Heynius. Duos ex satyrico, ut videtur, Euripidis dramate senarios servavit Hermogenes p. 226. Οἴμοι, δράκων μου γίγνεται τό γ' ἥμισυ. | τέκνον, περιπλάκηθι τῷ λοιπῷ πατρί. Cadmum loqui monet Valckenarius Diatrib. p. 12. qui huc respexisse putat Ovidium Metamorph. 4. 584. *me tange, manumque | accipe, dum manus est; dum non totum occupat anguis.* ELM.

1332. Pal. ἁρμονίας. Verba ἣν Ἄρεος ἔσχες Ἁρμονίαν nominativi loco accipienda esse nemo ignorat. Sensus est: Ἁρμονία Ἄρεος, ἣν ἔσχες. Eodem modo relativum antecedenti præponit noster Or. 1184. Οἶδ', ἣν ἔθρεψεν Ἑρμιόνην μήτηρ ἐμή. ELM.

1333. ὄχον δὲ μόσχων] Nihil opus Stephani aliorumque mutationibus. Quid enim prohibet, Cadmum et Harmoniam curru bobus juncto, ex populari saltem sententia, tractos esse? Talem certe Lunæ ubique tribuit Nonnus. Nec aliter vehebatur Cleobis et Bitonis mater. Herodot. 1. c. 31. Ipsum porro Cadmum, cum in Illyriam fugeret, boum jugo vectum esse, fama antiqua erat. Etymologus: Βουθόη: πόλις Ἰλλυρίας. εἴρηται ὅτι Κάδμος, ἐπὶ βοῶν ζεύγους ἐκ Θηβῶν ταχέως εἰς Ἰλλυρικοὺς παραγενόμενος, ἔκτισε πόλιν. MUSG.

1335. Meminit hujus expeditionis Appianus in Illyricis, sed confuse, quantum memini, et sine ulla temporis nota. Præter illum solus ex historicis Herodotus tam insignis rei memoriam conservavit. Mardonius, apud hunc 9. c. 42. cum legatis deliberans, ἔστι, inquit, λόγιον, ὡς χρεών ἐστι Πέρσας ἀπικομένους ἐς τὴν Ἑλλάδα διαρπάσαι τὸ ἱρὸν τὸ ἐν Δέλφοισι, μετὰ δὲ τὴν διαρπαγὴν ἀπολέσθαι πάντας. Ad finem orationis observatio est

Herodoti: *τοῦτον δ' ἔγωγε τὸν χρησμὸν, τὸν Μαρδόνιος εἶπε ἐς Πέρσας ἔχειν, ἐς Ἰλλυριούς τε καὶ τὸν Ἐγχελέων στρατὸν οἶδα πεποιημένον, καὶ οὐκ ἐς Πέρσας.* Mirum est, Pausaniam in Phocicis ne verbo quidem hanc calamitatem commemorasse. MUSG.

1339. De Cadmo campum Elysium ingrediente vid. schol. Pind. in Pyth. 3, 153. *διόπερ καὶ αὐτὸς ἀπεθεώθη μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἁρμονίας, καὶ ἀπελθὼν ἐπὶ δρακόντων ἅρματος, κατῴκησεν ἐν Ἠλυσίῳ πεδίῳ, ὡς οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ μυθογράφοι παραδεδώκασιν ἡμῖν.* MUSG.

Aldus *κατιδρύσει.* Pal. et edd. recentiores *καθιδρύσει.* ELM.

1343. *εὐδαιμονοῖτ' ἂν*] *ηὐδαιμονεῖτ' ἂν* Musgravius. Sed optativus ponitur etiam post præterita, quando conditio posita est in re præterita. Ita h. l. *τὸ σωφρονεῖν* jamdudum locum habere debuisse significatur; id si factum esset, *nunc* felices essetis, *εὐδαιμονοῖτ' ἄν,* non *εὐδαιμονεῖτ' ἄν,* quod esset, jam antea et ad hoc usque tempus felices essetis, quum felices vos esse non dubitabatis. MATTH.

1344. 1346. 1348. Hi tres versus vulgo tribuuntur Cadmo. Melius conveniunt Agavæ. Non enim æquum est, ut Cadmus, in quem nulla impietatis suspicio cadit, culpam hoc modo agnoscat, veniamque precetur. ELM.

1345. *ᾔδετε*] Pal. *ὄψ' ἐμέθεθ'* (sic) *ἡμᾶς. ὅτε δ' ἐχρῆν οὐκ εἴδετε.* Vulgatam agnoscit grammaticus apud Bekkerum Anecdot. p. 98. *Ἥδεται: Εὐριπίδης Βάκχαις.* Repone *Ἤδετε.* Plura vide ad Sophoclis Œd. T. 1232. ubi contra omnes libros reposui *ᾔδεμεν* pro *ᾔδειμεν.* ELM.

1346. *ἐγνώκαμεν* Pal. *ἔγνωκα μὲν* Ald.

1347. *ὑμῶν* Flor. 1. *ἡμῶν* Ald.

1349. Pal. *πάλαι τάγε ζεύς.* Idem a prima manu *ἐπήνεσεν,* ni fallor. ELM.

1350. Pal. *τήλμονες φυγαί.* Supplendum *μένουσιν ἡμᾶς* aut. aliquid ejusmodi. ELM.

1350[b]. *τί δῆτα—ἔχει;*] Hunc versum in omnibus impressis omissum ex Pal. admisi. ELM.

1352. *σαὶ* Pal. *σαὶ φίλαι* Ald. ex conjectura correctoris lacunam explentis.

1353. Sententia *ἀνακόλουθος* est. Debebat enim aut *ὡς εἰς δεινὸν ἤλθετε κακὸν* dici, aut *ἐγώ θ' ὁ τλήμων, ὃς βαρβάρους*

ἀφίξομαι. Utrumvis horum omnia plana fecisset. In ea scriptura quam habemus, posteriora prioribus non respondent. Nulla tamen mendi suspicio. ELM.

1355. ἐς] Recte εἰς Ald.

1357. Grammaticus apud Bekkerum Anecdot. p. 90. Δράκαινα: τὸ θηλυκόν. Εὐριπίδης Βάκχαις. Adde Æschylum Eum. 128. Euripidem Iph. T. 286. ELM.

Abest a Pal. φύσιν. Haud dissimilis versus Ion. 992. Ποῖόν τι μορφῆς σχῆμ' ἔχουσαν ἀγρίας; ELM.

1364. Pietatem avium celebrat Sophocles Electr. v. 1064. cujus laudis partem non infimam tulisse videntur cygni, siquidem Euripides Electr. v. 151. lamenta commemorat, quibus parentem laqueis captum lugent. Non est igitur, quod dubitemus, de cygnis agere poetam. Verum quid hic facit vox κηφῆνα? Nempe idem, quod Troad. v. 194. ubi senem effœtum et decrepitum significat. Nihil igitur muto nisi πολιόχρως, pro quo malim πολιόχρων:

ὄρνις ὅπως κηφῆνα πολιόχρων κύκνος.

ὄρνις κύκνος idem pleonasmus est, quem multis exemplis illustravimus ad v. 1015. Quibus adde Helen. v. 19. πολιόχρων, ut λιπαρόχρων, Theocrit. Idyll. 2. v. 102. MUSG. Si sententiæ convenientior videtur accusativus, nescio an potius scribendum ὄρνιν. Κηφῆνα recte explicare videntur Musgravius et Brunckius. Πολιόχρως nihil nisi λευκὸς hic significat, neque ad senectutem alludit. Nominativus igitur recte se habet. De pietate cycnorum erga parentes rara sunt veterum testimonia, neque plura quam attulit Musgravius, afferre possum. De ciconiis præter alios auctorem habemus Aristophanem Av. 1355. ELM.

1367. πατρῷα] Scribendum videtur πατρία cum Elmsleio.

1370. Lacunam post hunc versum indicavit Hermannus.

1371. στένομαι] στέρομαι Ald. Sed optime Burgesius στενομέν σε, nisi quod nulla caussa erat, quin potius daret στένομαί σε. Æschylus Theb. 870. κλαίω, στένομαι, καὶ δόλος οὐδεὶς | μὴ 'κ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν. Compositum μεταστένομαι usurpavit noster Med. 996. ELM.

1372. κασιγνήτας Brunckius. κασιγνήτους Ald. Simili errore Pal. v. 1288. σύ νιν κατέκτας καὶ κασίγνητοι σέθεν. Aldus etiam Iph. T. 1473. ἀλλ' ἐκκομίζου σὴν κασίγνητον χθονός. ELM.

1373. *δεινῶς γάρ τοι τάνδ'* Hermannus. *δεινῶς γὰρ τάνδ'* Pal. *δεινῶς γὰρ δεινῶς τάνδ'* Ald.

1374. Post *σοὺς* syllabæ duæ excidisse videntur. *πάτερ* supplebat Hermannus.

1376. 1377. Cadmo tribuit Hermannus, Dionyso libri.

1377. *ἀγέραστον*] Barnesius. *ἀγέρατον* Pal. Ald.

ἔχων ὄνομ'] *ὄνομ' ἔχων* Pal.

1379. *χαῖρε*] *χαῖρ' ὦ* Pal.

Aldus *χαῖρ' ὦ μελέα καὶ σύ γε θύγατερ,* | *χαλεπῶς εἰς τόδ' ἂν ἥκοις.* Tria verba *καὶ σύ γε* absunt a Pal. nec nisi metri caussa addita videntur, ut *σύ γε* Heracl. 628. Iis omissis, mutataque versuum divisione, omnia recte procedunt. ELM.

1380. *δ'* addidit Reiskius. *Difficulter eo perveneris ut bene valeas et gaudeas.*

εἰς] Scribendum *ἐς.*

1382. *λήψωμ'* Ald. *ληψώμεθ'* Pal. unde dedi *ληψόμεθ'.* Sensus est: *ἄγετέ με ἐκεῖσε ὅπου ληψόμεθα.* Haud aliter noster Iph. T. 1343. *τέλος δὲ πᾶσιν ἦν αὐτὸς λόγος,* | *στείχειν ἵν' ἦσαν, καίπερ οὐκ ἐωμένοις.* Hel. 1461. *ἥξομεν ἵν' ἐλθεῖν βουλόμεσθα τῆς τύχης.* ELM.

1384. *μ' ἐσίδοι* addidit Musgravius.

1386. *θύρσον* Pal. *θύρσος* Ald.

1387. Oraculum apud Herodotum 6. 19. *νηοῦ δ' ἡμετέρου Διδύμοις ἄλλοισι μελήσει.* ELM.

Pal. *βάκχαισι δ' ἄλλαισι μέλοιεν.* Plurale *μέλοιεν* nominativos habet *Κιθαιρὼν* et *θύρσος,* Bacchicorum scilicet orgiorum locus et instrumentum. ELM.

1388. De hoc pentasticho, quod quinquies apud Euripidem legitur, nisi quod primus versus in Medea est *Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,* vide ad Med. 1415=1383. ELM.

1391. Aldus *πόρον εὗρεν θεός.* Pal. *πόρων εὗρε θεός.* Vide ad Med. 1418=1386. ELM.

CYCLOPS.

2. ΕΥΣΘΕΝΕΙ] Scribendum ηὐσθένει cum Heathio.

3. De insania Baccho a Junone immissa videndi Apollodor. 3, 5, 1. et Nonnus Dion. l. 32. quanquam hic de tempore, quo immissa est, a nostro dissentiens, quod quis in tali re miretur? MUSG.

5. δ' Heathius. Libri γ'.

7. ἐς μέσην libri. ἐς delevit Elmsleius ad Soph. Œd. T. 808. Additum ab librario est mensuram vocabuli ἰτέαν ignorantis.

θενὼν] Scribebatur θένων. Vid. Blomfield. ad Æsch. Sept. 378.

11. γένος Τυρσηνικὸν ληστῶν] De hisce piratis Tyrrhenis, quos a Junone in Bacchum excitatos ait Euripid. vid. inprimis Homeri hymnum, Διόνυσος, ἢ Λησταὶ, dictum; Ovid. Metam. l. 3. fab. 8, 9. Philostrati Icon. l. 1. in voce Τυρρηνοὶ, Apollod. Biblioth. 3, §. 3. Nonni Dionys. l. 45. p. 767. BARN.

12. Hesychius, ὀδηθείης: ληφθείης, πραθείης.

15. Pro λαβών Scaliger (vid. Crenii Mus. philol. p. 57.) λαχών, quia λαβὼν σκάφος (hoc enim esse ἀμφῆρες δόρυ) dici non possit. Ego malim cum Heathio ἀμφ. δόρυ de clavo intelligere. MATTH.

εὔθυνον] Scribendum ηὔθυνον cum Heathio, nisi ἴθυνον scripsit, quod Blomfieldus conjecit in glossario Æsch. Pers. 417.

16. ἐρετμοῖς] ἐπ' ἐρετμοῖς Hermannus ad Iphig. T. 1355.

18. Μαλέας] Malla est Laconiæ promontorium, scribitur et Græce Μάλεια, et Latine penultimam ancipitem habet, ut Virgil. Æn. 5, 193. *Ionioque Mari, Maleæque sequacibus undis.* At Ovid. Amor. 2, 6. *Ne timeam vestros, curva Malea, sinus.* et Stat. Theb. l. 7. *Raucæ circumtonat ira Maleæ.* et Propert. Eleg. l. 3. *Præbeat Hospitio sæva Malea suo.* Dicitur hodie *Asini Maxilla, Græce*, ut Tzetzes in Lycophr. Ὄνου καταμάγουλον, τουτέστι γαμφηλή: sic Euripid. scholiastes ad Orest. v. 356. Μαλέᾳ προσίσχων] Μαλέας δὲ ἀκρωτήριόν ἐστι περὶ Λακεδαιμονίαν, λεγόμενον παρά τισιν ὄνου καταμάγουλον. Vid. Johannis Meursii Glossarium Græco-barbarum in Καταμάγουλον et in Μάγουλον. BARN.

21. *μόνωπες*] Scribendum *μονῶπες*. Vide Arcad. p. 94, 26.

28. *νεανίαι* Piersonus Veris. p. 142. Legebatur *νέα νέοι*.

29. *πίστρα*] Non *pocula*, sed *alveos*, unde pecora bibebant. Ilignos canales vocat Virgil. Georg. 3. v. 330. vid. v. 47. De vocis analogia vid. Hesych. v. *πιστήρια*. Suidas: *πίστρα, ἡ πότιστρα*. MUSG.

30. Pierson. l. c. *γέρων* pro *μένων*, eleganter, sed non opus; *μένων* opponitur *τοῖς κλιτύων ἐν ἐσχάτοις νέμουσι μῆλα παισίν*. Tum Ald. *τῷδε δυσσεβεῖ*. Vict. *τῷ τε δυσσ*. MATTH.

33. Ald. *ἁρπαγῇ*. Vict. *ἁρπάγη*, ut jam Milton. scribendum conjecerat probante Barnesio. Florens Christ. *irpicem* intelligit, i. e. *regulam cum pluribus dentibus, quam item ut plaustrum boves trahunt, ut eruant, quæ in terra sunt*, ut explicat Varro de l. L. 4. c. 31. Hesychio et Polluci *ἁρπάγη* uncus est, quo vasa e puteis trahuntur. MATTH.

35. *εἰσδεξώμεθα*] Scribendum *ἐσδεξώμεθα*.

37. *σικινίδων* Flor. 1. 2. Scribebatur *σικιννίδων*. De sicinide, saltatione satyrica, videndi Athen. 14. p. 630. et Hesych. a Musgr. citati.

38. *ὑμῖν* Flor. 1. 2. *ἡμῖν* Ald.

39. *κώμῳ* Porsonus. *κῶμοι* libri. *κώμους* MSS. Stephani. Plurali si locus esset, *κώμοις* potius legendum esset cum Dobræo.

Ἀλθαίας δόμους] Dejaniram ex Bacchi cum Althæa consuetudine natam auctor est Apollodorus 1, 8, 1. Tetigit quoque Nonnus historiam hanc, sed leviter, 48, 555. MUSG.

40. *σαυλούμενοι*] Hesychius: *σαυλοῦσθαι, τρυφᾶν, θρύπτεσθαι, ἐναβρύνεσθαι*. MUSG.

41. Alloquitur arietem aut hœdum. REISK.

42. *δ'*] Legebatur *τ'*.

43. *νίσσει*] Libri *νίσῃ*.

44. *τᾷδ'* Par. E.G. Flor. 1. 2. *τῷδ'* Ald.

46. *δινᾶεν* Par. G. Flor. 1. 2. *δινῶεν* Ald.

47. Scribendum uno versu *ἐν—τεκέων*. et in antistropho v. 61. *πονηροὺς—σκοπέλων*.

48. *οὔ*] Scribendum *οὗ* cum Casaubono.

49 sq. Ald. *ψύττα. οὐ τάδ' οὖ, οὐ τάδε νέμῃ*. et sq. v. *οὔτ' οὖν κλ. δρ.* Vict. *οὐ τᾷδ' οὔ, οὐ τᾷδε. οὖν* e sq. v. pro *οὔ* in hunc transtuli, et sq. v. e Par. G. scripsi *οὔτ' αὖ*. Sed scribendum *νεμῇ* vel *νεμεῖ*. Nam in hujusmodi interrogationi-

bus, excitandi vim habentibus, locus est futuro. Pro κλιτύν Flor. 1. 2. κλιτήν. MATTH.

ψύττ'] Theocritus Idyll. 4. v. 44. σίτθ' ὁ λέπαργος, ubi scholiastes: σίτθ'. ἐπίφθεγμα βουκολικόν. ὁμοίως καὶ τὸ ψίττα. Hesychius: ψιττάζων, ψιττὰ ἐπιφθεγγόμενος, ὅπερ ἐστὶ ποιμενικὸν ἐπίφθεγμα. MUSG.

50. οὔτ'] Scribendum οὐδ'.

51—54. Versus, ut antistrophicorum comparatio ostendit, corrupti, in quibus ρίψον pro ρίψω Flor. 1. Στασίωρον, quod ὀξυτόνως scribendum esse monet Bothius, *stabuli custodem* interpretatur Musgravius, comparatis similibus nominibus πυλωρὸς ἀρκυωρὸς τεμενωρός.

55. μοι τοὺς om. Flor. 2. [videtur Flor. 1. dicere voluisse.] ab alia m. addita habet Flor. 2. MATTH.

56. Metro adversatur σποράς. Scribendum videtur γονὰς, quod conjecit L. Dindorfius.

Conjungi debent σποράς et ἀρνῶν. σποραὶ ἀρνῶν ipsi agni sunt, ut notavit etiam Reiskius. Sic βοσκήματα μόσχων, Bacch. v. 677. Porcius Licinius apud Gellium 19. c. 9. *teneræque propaginis agnum*. MUSG. Nihil impedit quominus ἀρνῶν θαλάμοις conjungantur, quod collocatio verborum postulat.

57. θαλάμοις] Emendat Barnesius θαλάμαις, conferens Phœniss. v. 945. Bacch. v. 553. MUSG.

60. ἀμφιβαλεῖς Canterus. ἀμφιβάλεις Ald. quod in ἀμφιβάλλεις mutatum in Hervag. prima. ἀμφιβάλου Flor. 1. Tum λιποῦσα Flor. 2. λειποῦσα Ald. Scribendum cum Seidlero εἰς αὐλάν ποτ' (vel αὐλὰν πότ'), ἀμφιθαλεῖς | ποιηροὺς λιποῦσα νομοὺς (νομὰς L. Dindorfius) | Αἰτναίων εἴσει σκοπέλων;

66. κρήναισι] Aut κρήναισιν aut κρήναις scribendum videtur. Quorum utrum verum sit judicari non licet, quum versus strophicus corruptus sit.

68. οὐ Νύσα (Νύσσα libri) μετὰ Νυμφᾶν] Verba non integra. Nec Νύσα dicitur, sed Νῦσα, quod notavit L. Dindorfius ad Diodor. vol. 4. p. 198. ed. min.

69. ἴακχον ἴακχον ᾠδὰν] *Lætum triumphale carmen*. Sic Æschyl. παιᾶν' ἐπεξιακχάσας, Sept. c. Theb. v. 641. Potest et ᾠδὰν glossema esse, cum omnes grammatici doceant, ἴακχον carminis quoddam genus significare. MUSG. Male Ἴακχον litera majuscula initiali excusum.

70. πρὸς τὰν Ἀφροδίταν, *propter venerem*, i. e. propter

amasiam, *quam cursu et labore consecutus eram.* πρὸς pro διὰ vid. Helen. v. 456. MUSG.

73. Βάκχιε Matthiæ. Libri Βακχεῖε, quod revocandum, verbis ὦ φίλος—οἰοπολεῖς in unum versum conjunctis.

75. σείων] σείεις Flor. 1. 2. In Flor. 2. ων supra scriptum ab alia m.

76. πρόσπολος] Probabiliorem metri formam præbet πρόπολος ab L. Dindorfio propositum in Thesauro Stephani s. v. Ἐπίπολος.

78. Versus sic digerendi, τῷ μονοδέρκτᾳ, δοῦλος ἀλαίνων | σὺν τᾷδε τράγου χλαίνᾳ μελέᾳ. Et sic Bothius.

80. τράγου χλαίνᾳ] Rusticorum hoc gestamen fuisse monet Barnesius ex Hom. Odyss. ξ'. v. 530. Theocrit. Idyll. 5. Hinc Satyris hisce, utpote pastorum munere fungentibus, dominoque insuper inhumano servientibus, idem vestimenti genus tribuitur: cum alioqui hinnulorum cervorum aut pantherarum pelles induti in scenam prodire solerent; testante Polluce, 4, 118. Plura vide apud Dionys. Halicarn. vol. 1. p. 459. ed. Hudson. MUSG.

88. φέρουσι Elmsleius ad Heracl. 801. Legebatur φέροντας.

93. τήνδ' ἀνδροβρῶτα] Scribendum τὴν ἀ. cum Bothio. ἀνδροβῶτα Flor. 1. 2.

97. Ad λάβοιμεν repetendum est ἂν ex φράσαιτ' ἄν.

98. Photius Lex. Ὀδῆσαι· τὸ ὠνήσασθαι. Εὐριπίδης Ἀλόπῃ καὶ Κύκλωπι.

99. εἰσβαλεῖν] Scribendum ἐσβαλεῖν.

104. Huc pertinent Eustathii verba p. 1455, 34. Εὐριπίδης ἐπὶ συνετοῦ εἴρηκε τὸ δριμὺ, ὡς λέγει Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός.

105. οὗτος] Scribendum αὐτός cum L. Dindorfio, quem v. in Thesauro Stephani s. v. ἐκεῖνος.

108. ᾔδεισθα] An ᾔδησθα, ut Bekker. in Plat. Euthyd. p. 277. E. edidit, sed sine libris. MATTH.

119. δεδήμευται κράτος] *An vero suprema potestas populo conceditur, vel penes populum est?* MUSG.

121. σπείρουσι δ', ἢ τῷ ζῶσι, Δήμητρος στάχυν] Notanda trajectio, qualis tamen, ut observat Henr. Stephanus, Sophocli familiarior est, quam Euripidi: dictum est enim pro σπείρουσι δὲ Δήμητρος στάχυν, ᾗ τῷ ζῶσι. BARN.

123. ῥοὰς Reiskius. Libri ῥοαῖς.

124. ἄχαριν] Par. E.G. Flor. 1. 2. ἄχορον, supra scripto tamen in Pariss. ἄχαριν. Placet ἄχορον, Sileni imprimis personæ accommodatum. MATTH. Scribendum ἄχορον. Conf. v. 156.

131. δράσεις] Scribendum δρᾶσον cum Cantero.

133. ὄδησον] Vid. ad v. 98.

136. τυρὸς ὀπίας] Athenæus 14. p. 658 C: Εὐριπίδης ἐν Κύκλωπι ὀπίαν καλεῖ τυρὸν τὸν δριμὺν, τὸν πηγνύμενον τῷ τῆς συκῆς ὀπῷ·

καὶ τυρὸς ὀπίας ἐστὶ καὶ Διὸς γάλα.

De caseis ficuum succo coagulatis vid. Plutarch. Symp. Probl. 6. c. 10. Διὸς, quod hic habet Athenæus, recte repudiat doctissimus interpres, nec quidquam huc facit Διὸς ἐγκέφαλος, quod comparabat Erasmus. vid. Suidam in v. MUSG.

141. De Marone vid. Hom. Odyss. K, 196. et Philostrat. Heroicis, p. 652. ed. Par. Athenæum, 1. c. 25. MUSG.

142. ταῖσδ' Flor. 1. 2. ταίδ' Par. G. παῖδ' Ald.

148. δ' Par. E.G. γ' Ald.

152. ἐγκάναξον Piersonus Veris. p. 143. Libri ἐκπάταξον.

155. Phrynich. in Bekkeri Anecd. p. 87. γεύεσθαι, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐσθίειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ὀσφραίνεσθαι, ὡς ἐν τῷ βίῳ. "γεῦσαι μύρων" Εὐριπίδης Κύκλωπι. Hunc locum respicit grammaticus. Sed errare videtur; nam γεῦσαι non ad ὀσμὴν referendum, sed ad liquorem ipsum. BOISS.

157. διεκάναξε Flor. 1. 2. et MS. Stephani. διεκάνεξε Ald.

164. ὡς ἐκπιεῖν γ' ἂν κύλικα μαινοίμην μίαν Flor. 1. 2.

167. καταβαλὼν] Themist. Orat. 1. καταβάλλοντες ἢ ἐπαίροντες τὴν ὀφρῦν. Pollux 2, 67. τὰ βλέφαρα—καταβαλεῖν. MUSG.

171. λειμῶνος] Sic *pudendum muliebre* vocant nequiores poetæ. Idem valet κῆπος; de quo vide Hesychium ejusque interpretes. MUSG.

ὀρχηστὺς Canterus. ὀρχηστύος codices et Ald.

172. Ald. et MSS. εἶτ' ἐγὼ κυνήσομαι. In margine Par. G. notatum: οὕτως ἦν ἐν τῷ παλαιῷ, ἐγὼ νκυνήσομαι. i. e. ἐγὼ οὐ κυνήσομαι. Tyrwhitt. conj. ἐγὼ οὐκ ὠνήσομαι. MATTH.

175. Flor. 1. 2. διαλαλήσωμεν. Vict. διαλαλήσωμαι. Hic versus in Ald. continuatur Sileno; choro tribuendum esse monuit Tyrwhitt. sicut 177. 179—187. MATTH. Scribendum διαλαλήσωμεν.

176. φίλον] φίλους Flor. 1.

180. διεκροτήσατ'] Quæsita in hac voce ambiguitas est. Proprie enim significat *pugnis cecidistis*, vel *mulcastis*. MUSG.

182. θυλάκους] Anaxyridas intelligit, Persarum gestamen, unde et Trojanis, Asiaticis quippe et barbaris, tribuitur. Aristoph. Vesp. 1082. θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους. ubi scholiastes: θυλάκους φασὶν εἶναι τὰς παρὰ τοῖς σκέλεσι καὶ τοῖς μηροῖς Περσικάς. εἴδη βρακίων· παρὰ Πέρσαις.—ἀντὶ τοῦ, εἰσπηδῶντες εἰς τὰς ἀναξυρίδας. MUSG.

184. κλοιὸν] Nonnunquam est περιτραχήλιος δεσμὸς, quod *collare* vel *collarium* vocant Latini. vid. infra v. 235. Hic *torquem* significat, qualem sensus deflexionem et in ἅλυσις notavit Pollux 10, 167. Pariterque Hesychius κλοιὸν per μανιάκην explicat, quod aliunde novimus esse χρυσοῦν ψέλιον. Clem. Al. p. 209. ἢ γὰρ οὐχὶ κλοιὸς τὸ χρυσοῦν ἐστι περιδέραιον. Mos torques gerendi apud Romanos quoque obtinuit; num a Trojanis et hic derivatus? MUSG. Scribendum autem κλῳὸν ut v. 235.

188. ποιμνίων Scaliger. Libri ποιμένων. Sic μόσχων βοσκήματα Bacch. 666. MUSG.

195. ἔσω] Præstat εἴσω.

198. στένοι Canterus. Libri στένει.

203. Tribuebatur Sileno, ut et v. 212 sqq. 215. 217. 219. Correxit Tyrwhitt. cujus hæc est annotatio "Hæc omnia continuato sermone Cyclopi tribuenda sunt. Scenæ autem hujus œconomiam sic concipio: Ingrediens Cyclops choro primum saltanti occurrit, v. 208. et cum illo colloquitur usque ad v. 221. Deinde antrum versus procedens, Ulyssem cum sociis in remota, puta, theatri parte conspicit et Silenum, qui cum illis pugnare jam simulavit, ne scilicet, ut ipse loquitur v. 230. domini res per vim auferantur. Versus igitur 212. 215. 217. et 219. deleta Sileni persona choro dandi sunt."

ἄνεχε πάρεχε] Formula hæc legitur Troad. 300. Aristoph. Vesp. 1317. TYRWH.

ῥᾳθυμία] i. e. lusus, παιδιά. Athenæus, l. 14. c. 1. τοσαύτη δὲ αὐτῶν δόξα τῆς ῥᾳθυμίας ἐγένετο, ὡς καὶ Φίλιππον, ἀκούσαντα τὸν Μακεδόνα πέμψαι αὐτοῖς τάλαντον, ἵν' ἐγγραφόμενοι (i. e. literis mandantes) τὰ γελοῖα πέμπωσιν αὐτῷ. Clem. Alex. Pædag. 2.

c. 4. ὀρχήμασι καὶ κρότοις Αἰγυπτίοις, καὶ τοιαύταις ῥᾳθυμίαις. Plutarcho etiam in Arato ῥᾳθυμεῖν est *ludere*. εἰωθότων πίνειν καὶ ῥᾳθυμεῖν μετ' αὐτοῦ, p. 1882. Ed. H. Steph. MUSG.

204. οὐχὶ Musgravius. Libri οὐ.

Διόνυσος] Διώνυσος Par. E.G.

206. πῶς] Vid. Porson. ad Orest. 73.

207. τε L. Dindorfius. Legebatur γε.

εἰσι χὐπὸ Musgravius. Libri εἰσιν ἢ χ' ὑπό. De qua corruptela conf. quæ ad Iph. A. 1389. diximus.

208. πλευρὰς] πλευροῖς Elmsleius ad Heracl. 824.

σχοινίνοις Flor. 1. 2. σχοινίοις Ald. "Sic σχοίνινος φορμὸς Aristoph. apud Polluc. 10, 169. σχοινίνας ἡνίας Euripides ap. eundem 10, 178." MUSG.

213. 'Ωρίωνα secunda correpta probat Chœroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1433. MATTH.

215. εὐτρεπὴς Par. G. Flor. 1. 2. εὐπρεπὴς Ald.

219. δν] ὅ γ' Casaubonus. Non opus, quum δν ad πίθον referri possit.

μὴ 'μὲ] μή με Ald.

220. γ' ἂν] Scribendum ἐπεί τἂν cum Reisigio ad Soph. Œd. C. 45.

221. Arist. Pac. 321. μηδαμῶς πρὸς τῶν θεῶν Πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα. ubi hunc locum adscripsit Bergler. MATTH.

227. πρόσωπον] Teste Polluce, 2, 47. faciei, quod infra frontem est, indicat; cui parti, ut bene me per literas monuit Tyrwhittus, minime convenit epithetum φαλακρόν. φαλακρὸς utique est non cui facies lævis, aut mentum imberbe sit, sed cui frons, maximeque vertex capitis, capillis destituantur; ut liquido ostendet, si quis in dubium vocaverit, Synesius in Calu. Encomio. φαλακρὸν autem ne mendosum putemus, obstat, quod Silenus passim apud Veteres calvus exhibeatur. Scholiastes Aristophanis in Nub. 223. ἐλέγετο ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν. σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν. Pro παρεμφαίνειν legendum παρεμφερὴς εἶναι, ut habet Suidas v. ὦ 'φήμερε. ubi locum hunc exscribit. Synesius de Sileno: τοῦ Διονύσου παιδαγωγὸς ἀποδέδεικται. ἔδει γὰρ, οἶμαι, φαλακρὸν ὄντα, νοῦν ἔχειν. Ovid. Fast. 3. 745. *Ut Satyri* lævisque Senex *tetigere*. Et postea 753. Vertice nudo *Spicula defigunt*. Hinc eidem, μέτωπον hic pro πρόσωπον reponenti,

lubens calculum adjicio. MUSG. *πρόσωπον φαλακρόν* comici coloris aliquid habet, quum proprie *μέτωπον* vel *κάρα* sit *φαλακρόν*, non *πρόσωπον*. MATTH. Parum probabilis hæc excusatio est. Recte Tyrwhittus *μέτωπον* corrigere videtur: quæ non raro confunduntur ab librariis.

230. *τὰ σ'* (i. e. *σὰ*) Par. E. Flor. 1. 2. *τάδ'* Ald.

234. *ἐξεφοροῦντο*] *ἐξεφροῦντο* Musgravius.

235. *κλῳῷ*] Atticorum ea orthographia est, Aristophani non neglecta: Vesp. v. 892. Genus collaris est, collum, nec minus utramque manum, constringens. Cinado apud Xenophontem Hist. Græc. l. 3. *δεδεμένος καὶ τὼ χεῖρε καὶ τὸν τράχηλον ἐν κλοιῷ—περιήγετο.* Bessum quoque Alexandro tradiderunt *γυμνὸν ἐν κλοιῷ δήσαντες.* Arrian. l. 3. versus finem. MUSG.

τριπήχει] *Tricubitali.* unde Cyclopis magnitudo cogitari potest, si collare, manus collumque ejus constringens, tricubitale esse deberet. Canes mordaces, Solonis lege, *κλοιὸν τετράπηχες* gestare jussi erant. Plutarch. in Solone, p. 167. ed. H. Steph. Sed canum collare diversæ utique formæ erat, utpote collo soli circumpositum. MUSG.

κατὰ Canterus et, ut videtur, codices. *κᾶτα* Ald.

ὀφθαλμὸν] Scribendum *ὀμφαλὸν* cum Scaligero.

236. Recte Duportus *ἐξαμήσεσθαι* etiam propter sequentia *ἀπολέψειν, ἀποδώσειν, καταβαλεῖν. ἐξαμήσασθαι* Ald.

237. *ἀπολέψειν* est e conjectura Ruhnkenii Ep. cr. 2. p. 208. pro *ἀποθλίψειν.*

238. *θἀδώλια*] Sic, vel potius *θἀδώλια,* recte Seidler. ad Iphig. T. 335. pro *τὰ δώλια.* Canter. *θ' ἐδώλια.* Barn. *τὰ 'δώλια,* ut est in Vict. MATTH. *ταδώλια* uno vocabulo Ald.

240. *ἢ εἰς μυλῶνα*] Libri *ἢ πυλῶνα.* Recte Ruhnkenius l. c. *ἢ 's μυλῶνα.* De elisione *ἢ 's* dixi ad Aristoph. Acharn. 242.

241. *οὔκουν* Matthiæ. Vulgo *οὐκοῦν.*

242. *φάκελον* Par. E. Flor. 1. 2. *φάκελλον* Ald. Vid. Duker. ad Thucyd. 2, 77. Pierson. ad Mœr. p. 394. MATTH.

243. *ὡς*] *ᾧ* Flor. 1. 2.

244. *πλήσουσι* Flor. 1. 2. *πλήσσουσι* Ald.

ἀπ' Flor. 1. 2. *ἐπ'* Ald.

245. Si lectio sana est, duæ constructiones confusæ esse videntur, altera *πλήσουσι νηδὺν τὴν ἐμὴν—ἔδοντος τοῦ κρεανό-*

μου, altera πλήσουσι νηδὺν ἐμοὶ ἔδοντι τῷ κρεανόμῳ. Nam quod interpres dedit, *quum edam cibum a carnium distributore coquo mihi datum* vix quisquam probaverit. MATTH. Ruhnkenius, in literis ad me datis, emendabat:

ἀπ' ἄνθρακος
θερμὴν διδόντος δαῖτα τοῦ κρεανόμου.

Mihi magis placet, quod etiam propius paullo ad vulgatum accedit:

—ἀπ' ἄνθρακος
θερμὴν ἔδοντος δαῖτ', ἄτερ κρεανόμου.

κρεανομίας Veterum illustrabit Plutarch. Sympos. Probl. l. 2. c. 10. MUSG. Scribendum videtur cum Dobræo θερμὴν ἑλόντος δαῖτ' ἄτερ κρεανόμου (vel —μων).

247. Ald. Flor. 1. 2. V. δαιτὸς ἱμεροσκόου. Correxit H. Stephanus. Cf. Valcken. ad schol. Phœn. p. 690. not. 18. Par. E.G. ἱμεροσκόου (ἡ superscr.). MATTH.

251. ἡδίον' Canterus. ἥδιον Ald.

οὖν Reiskius. αὖ libri. Dobræo scribendum videbatur καὶ γὰρ οὐ.

252. ταῦτ' Barnesius. Libri τὰ σ'. τὰ σά γ' L. Dindorfius.

258. τούτων Barnesius. Libri τούτῳ.

261. γὰρ] ἄρ' Lentingius.

265. ἱρὰ] Scribebatur ἱερά.

267. τὰ σ' Par. E.G. Flor. 1. 2. τάδ' Ald.

268. ξένοισι Flor. 1. 2. ξένοι σοι Ald.

270. αὐτὸς ἔχε] Formula deprecandi mala, quæ aliter ita concipi solet: εἰς κεφαλήν σοι. Quo nihil apud poetas occurrit frequentius. CASAUB.

271. περνάντα Flor. 2. περάντα Ald.

272. μὴ 'δίκει] μὴ ἀδίκει Ald. Scribendum μἀδίκει.

273. τῷδε Canterus. τοῦδε Ald. τόνδε MSS. Stephani.

274. Ald. Florr. Par. G. πολλὰ πέπονθα. MSS. Steph. πολλῷ πεποιθα. πέποιθα etiam Florr. 1. 2. Idem habere videntur Pariss. Ego πλείω πέποιθα dedi. MATTH.

280. οἱ μετήλθεθ' i. e. Ἑλένης ἁρπαγὰς μετερχόμενοι (τιμωρούμενοι, ut Orest. 413. Iphig. T. 14.) Ἰλίου πόλιν ἤλθετε. MATTH.

283. οἵτινες] εἵτινες Flor. 1.

291. ἐρρυσάμεσθα] εἰρυσάμεσθαι codices et Ald. ἱδρυσάμεσθα

MSS. (?) Stephani. " Ejecta forma Ionica, quæ ex Homeri lectione librariis familiaris facta erat, scripsi ἐρρυσάμεσθα, i. e. ἐρρυσ. τὸ τὸν σὸν πατέρα—ἔχειν νεῶν ἕδρας. νεῶν autem est a ναῦς, ut recte monuit Musgr. non a νεώς." MATTH. ἱδρυσάμεσθα, quamvis ex Stephani, ut videtur, conjectura profectum, recte præfert Dobræus et interpretatur *qui patrem tuum Neptunum portuum præsidem sacravimus.*

292. ἱρὸς] ἱερός Par. E. et MSS. Stephani, quod servari poterat. ἱερεύς Par. G. Flor. 1. 2. Ald.

Ταινάρου μένει λιμὴν] Tænarus oppidi, portus, et promontorii Laconiæ nomen, vel, ut Apollonii scholiast. ex Pherecyde: Ταίναρος, ἀφ' οὗ Ταίναρον καλεῖται, ἡ πόλις, καὶ ἡ ἄκρα, καὶ ὁ λιμήν. Hic loci Neptuno præcipui honores decernebantur. Plutarch. in Symposiac. Ἐτύγχανε γὰρ εἰς Ταίναρον ἀπεσταλμένος ἐκ τινῶν χρησμῶν τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν καὶ θεωρίαν ἀπάγων. Idem in Pompeio: Καὶ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ Ταινάρῳ, καὶ Καλαυρίᾳ, τοῦ Ποσειδῶνος. Unde Propertius: *Tænarius facili pressit amore Deus*, de Neptuno. Sic Pausanias: τούτων δὲ οὐ πόρρω τέμενος Ποσειδῶνος Ταιναρίου. Huc appulsus Arion Neptuni gratia a Delphino servatus dicitur. BARN.

293. Σουνίου] Legendum Σουνίῳ. vide notam R. Bentleii ad Callimach. Lavacrum Palladis, v. 18. Neptunum ut intelligas Sunii cultum fuisse, Σουνιάρατον vocat Aristoph. Equit. v. 507. ubi Scholiastes: Σουνιάρατε δὲ, ᾧ ἐν τῷ Σουνίῳ ἀρῶνται καὶ εὔχονται. Ibidem Minervæ templum erat, teste Pausania in initio Atticorum; unde et discimus, Sunio contiguam fuisse celebrem illam Laurii argentifodinam, de qua Xenophon Libro περὶ πόρων. MUSG. Recepi Musgravii emendationem Σουνίῳ.

ἥ τε Σουνίου δίας Ἀθάνας σῶς ὑπάργυρος πέτρα] De hac re ita Pausanias in ipso Atticæ principio: Τῆς ἠπείρου τῆς Ἑλληνικῆς κατὰ νήσους τὰς Κυκλάδας, καὶ πέλαγος τὸ Αἰγαῖον, ἄκρα Σούνιον πρόκειται γῆς τῆς Ἀττικῆς. Καὶ λιμήν τε παραπλεύσαντι τὴν ἄκραν ἐστὶ, καὶ ναὸς Ἀθηνᾶς Σουνιάδος ἐπὶ κορυφῇ τῆς ἄκρας. πλέοντι δὲ ἐς τὸ πρόσω Λαύριόν τέ ἐστι, ἔνθα ποτὲ Ἀθηναίοις ἦν ἀργύρου μέταλλα. Hinc Thucydides: Καὶ τὰς τοῦ Λαυρίου τῶν ἀργυρείων μετάλλων προσόδους. Atheuæus Deipnosoph. l. 5. Καὶ ἀποστάντας φησὶν αὐτοὺς καταφονεῦσαι μὲν τοὺς ἐπὶ τῶν μετάλλων φύλακας, καταλαβέσθαι δὲ τὴν ἐπὶ Σουνίῳ ἀκρόπολιν. BARN.

295. Γεραίστιοι καταφυγαὶ] Aristoph. Equit. v. 508. ὦ Γε-

ραίστιε παῖ Κρόνου. ubi scholiastes: Γέραιστος ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, τῇ μὲν Κρημνίτην ἔχων, τῇ δὲ Λέχαιον. ἱερὰ δέ εἰσι τοῦ Ποσειδῶνος. Inde noster plurali numero καταφυγαί. Strabo 10. p. 446. ἔχει δὲ ἱερὸν Ποσειδῶνος, ἐπισημότατον τῶν ταύτῃ. Scholiastes Pindari: ἐν Εὐβοίᾳ Γεραιστία ὑπὸ πάντων Γεραιστίων ἄγεται τῷ Ποσειδῶνι. Hanc et præcedentem notam Brodæo maximam partem debemus. Vid. Etymol. M. v. Γέραιστος, iterumque v. Γέραστος. MUSG.

296. δύσφορα] δύσφρονα Par. G. Flor. 1. 2.

οὐκ ἐδώκαμεν, *non condonavimus*, i. e. ulti sumus. Vel, si is usus verbi δίδωμι Græcis ignotus est, legi potest ἀντεδώκαμεν. Conf. Lucan. Phars. 6, 58. *dono* pro *condono* habet et Statius 7. 557. *abscedo et mea vulnera dono*. MUSG.

297. γῆς γὰρ Ἑλλάδος] Græci, ut docet Thucydides, lib. 6. plerasque Colonias in Siciliam duxerunt, diu tamen post Cyclopum et Læstrygonum in ea imperium. Poetis autem familiares hæ prolepses. BROD.

299. Ald. ἀποστρέφῃ. MSS. Steph. ἀποστρέφου. Si locus sanus est, vertendus: *secundum leges mortalium a crudelitate tua te avoca, et ad sermonem meum attende*. νόμοι θνητοί pro νόμοι θνητῶν, ut τὰ θνητὰ πράγματα Alc. 796. nisi forte νόμοις θνητοῖς e λόγους pendet. MATTH.

313. μὲν] γὰρ Flor. 1. 2.

314. Lenting. ἢν δὲ τὴν γλ. δ. At inter γλῶσσαν et τὰ λοιπὰ τῶν κρεῶν nulla est oppositio. Sensus est: *nullam carnium hujusce partem prætermitte: nam cum reliquæ jucundæ tibi erunt, tum lingua ejus loquacem te reddet*. MATTH. Recepi Lentingii emendationem ἢν δέ. Libri ἤν τε.

315. λαλίστατος] Ad hunc locum Ruhnken. Epist. crit. p. 135. refert glossam Hesychii ἀλίστατος (corruptum ex λαλίστατος): σοφώτατος.

319. προὐστήσω] *Prætendisti, proposuisti*. MUSG.

321. ὅ τι Marklandus ad Suppl. 518. Vulgo ὅτι.

326. εὖ τέγγων τε Reiskius. Libri ἐν στέγουτι. Scaliger εὖ στέγων τε.

327. 328. πέπλον] Musgrav. πέδον κρούω, *terram pedibus pulso*, i. e. *salto*, *tripudio*. Ita intelligitur, cur additum sit, Διὸς βρονταῖσιν εἰς ἔριν κτυπῶν. Catulli locus 32, 10. *et satur supinus Pertundo tunicamque palliumque*, in quo obscœni

quid inesse videtur, comparari vix potest. MATTH. Scribendum πέδον cum Musgravio.

333. τίκτουσα] φύουσα Athenag. Legat. §. 22. p. 103: sed τίκτουσα Plut. Mor. p. 435 B.

334. ἀγὼ] ἁ 'γὼ Flor. 1. 2. ἁ ἐγὼ Ald.

336. τοὐμπιεῖν Reiskius. τοῦ πιεῖν libri. Conf. Porson. ad Arist. Pac. 1143. MATTH.

340. δ' addidit Barnesius.

343. πατρῷον τόνδε λέβητά γ'] Scribendum cum Hermanno πατρῷον τόδε (i. e. aquam), λέβητά θ'.

344. δυσφόρητον] Recte Scaliger διαφόρητον· quod vocabulum lexicis addendum.

345. τῷ κατ' αὔλιον θεῷ] Conf. v. 337.

346. βωμὸν Flor. 1. 2. et MSS. Stephani. κῶμον Ald.

349. γνώμην] ὠμὴν Reiskius.

353. φαεννῶν Flor. 1. 2. φαεινῶν Ald.

354. Ζεῦ, ξένι' ὁρᾷς Ald. Interpunctionem correxit Canterus.

355. νομίζει, Ζεῦ] νομίζει Ζεύς Vict. recte.

358. ἄπο χναύειν] Scribebatur ἀποχναύειν. "Lego divisim ἀνθρακιᾶς ἄπο χναύειν, *et de prunis calidis tollentem statim devorare.*" MUSG.

359. βρύκειν Casaubonus. βρύχειν libri.

κρεοκοπεῖν] Scribebatur κρεωκοπεῖν (κρεωκοπεῖς Flor. 1. 2.). Metrum idem quod v. 356.

´ – | ´⏖ ⏑ – ⏑ ´– ⏑ –.

360. δασυμάλλων—καινόμεθα Flor. 1.

αἰγίδι, *pelle caprina.* Pollux 5, 16. ἡ δὲ τῆς ἐλάφου, νεβρὶς, ὡς τῆς αἰγὸς, αἰγίς. Non dissimilem pellis ovinæ usum fuisse docet, Pollux 10, 181. τοῖς δὲ στρατιώταις καὶ ἀντὶ μάκτρας ὑπουργεῖ. Hinc Hesychius: μακτὴρ,—διφθέρα. Scotis quoque, dum in castris agerent, cibos in pellibus crudis coquere mos erat: quod docet Barnesius, et ante eum Buchananus, Rerum Scoticarum l. 8. ad annum 1327. Carnes in ventriculis boum coctas memorat Herodotus 4, 61. ne nimis miremur idem in pellibus factum. MUSG.

καινόμενα] Scribendum κλινομένῳ cum Reiskio.

361. Dubitari non potest, quin v. 361. ad alium quemdam orationem convertat chorus, fortasse ad Ulyssem, etsi absentem.

Superiora autem cum indignatione quadam proferebantur. MATTH.

μοι] *με* Bothius. Frustra.

365. *ἀποβώμιος*] Hesychius: *ἀπόβωμος, ἄθεος, καὶ θυσίαι ἀπόβωμοι, αἱ μὴ ἐν τοῖς βωμοῖς.* Videtur grammaticus hunc ipsum locum in animo habuisse, utpote in quo *ἀποβώμιος* vel ad *θυσίαν*, vel ad Cyclopem, referri potest. Quoad orthographiam, *ἀποβώμιος* cum iota prætulerim, ut *προβώμιος*, Ion. v. 376. MUSG.

ἔχει] Metrum postulat *ἴσχει*. Versus in Ald. sic divisi, *ἀποβώμιος— | ἔχει— | Αἰτναῖος— | κρεῶν— | νηλὴς— | δωμάτων— | ξενικοὺς— | κόπτων— | μυσαροῖσιν— | ἀνθρώπων —.*

369—371. *νηλὴς ὁ τλάμων, ὅστις δωμάτων ἐφεστίους ξενικοὺς* (*ξένους* Matthiæ ex Bothii conjectura) *ἱκτῆρας ἐκθύει δόμων*] Plura in his turbata esse et metri perversitas arguit et inepte repetitum ex superiore loco *ξενικοὺς* et genitivi *δόμων* dittographia *δωμάτων.*

370. *ἐφεστίους*] Atrocitatem rei mirum quantum augebat, si quis *ἐφέστιος* occideretur. vid. ad Orest. v. 1442. Herc. Fur. 715. MUSG.

372. *κόπτων* dubitari potest an ex glossemate ad *βρύκων* sit adscriptum. Deleto autem *κόπτων*, hexameter erit *βρύκων— ὀδοῦσιν.*

βρύκων Casaubonus. Libri *βρύχων.*

373. *δαινύμενος*] *δαιννύμενος* Ald.

374. *ἀνθρώπων*] Inepta metri forma. Scribendum *ἀνδρῶν*, metro eodem quo 356. 359. 370. 614. 622.

377. *τεθοίναται* Reiskius. Legebatur *γε θοινᾶται.*

379. *γ' ἀθρήσας*] Sic libri haudquaquam inepte. Valet enim: *accurate contemplatus oculis.* Sed salsius multo et lepidius est *σταθμήσας*, *ponderans*, quod hic reponebat Piersonus, teste Valckenærio in Diatrib. Eurip. c. 16. Hesychius: *σταθμήσας, ἐν ζυγῷ στήσας.* MUSG.

κἀπιβαστάσας] Valckenærius l. c. intelligit *manibus tollens.* Mihi poetæ antiquiores verbum *βαστάζειν contrectandi* sensu habuisse videntur. Confer Hom. Odyss. *φ'*. v. 405. Æschyl. Agam. v. 35. Soph. Electr. v. 911. Œd. Colon. v. 1162. Hinc *ἐπιβαστάσας* verto *contrectatione manuum percurrens.* Suidas: *Βαστάσαι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς—τὸ ψηλαφῆσαι.* MUSG.

380. *εὐτρεφέστατον* Flor. 2. *ἐντρεφέστατον* Ald. Scribendum *εὐτραφέστατον* cum Scaligero: qua forma utitur Euripides Med. 920. Iphig. T. 304.

382. *χθόνα*] Incommodum hoc et ineptum esse quis non videt? Legebam aliquando *στέγην*, quod optimum sensum efficit. Sed lenius multo est *μονὴν*, *mansionem*. MUSG. *πετραίαν χθόνα*, quæ vocabula non raro conjuncta leguntur, ab librario aliud agente scriptum videtur pro *πετραίαν στέγην*, quod recte Musgravium restituere arbitror. *ἄξενον στέγην* dixit v. 91.

384. *ἐσχάρας*] Intellige *locum ignis:* quæ explicatio est, quanquam non unica, Hesychii. MUSG.

387. *ἔνησεν* Reiskius. Legebatur *ἔστησεν*. *ἔστρωσεν* Piersonus.

388. *δεκάμφορον*] De amphoræ mensura inter doctos non convenit. Nonnihil forte hic locus ad eam statuendam contulerit. Ex magnitudine enim scyphi æstimari potest, qualis crater esse debuerit. MUSG.

390. *σκύφος κισσοῦ*] *Scyphum ex hedera: ποτῆρα κίσσινον* vocat Alcest. v. 772. Homerus et Theocritus uno verbo, *κισσύβιον*. MUSG.

392. *ἐπέζεσεν*] Transitive, ut *ἐξανέζεσεν*, Æschyl. Prometh. v. 370. Sic Apollon. Rhod. l. 3. *τοὶ δὲ λοετρὰ πυρὶ ζέον*. Dionysius apud Athenæum, p. 381. *τακερὰ ποιήσας ταῦτα, καὶ ζέσας σφόδρα*. MUSG.

394. *δρεπάνῳ γ', ἀλλὰ παλιούρου κλάδῳ*] Scribendum cum Scaligero *δρεπάνῳ τἄλλα, παλιούρου κλάδων*. Verba *παλιούρου κλάδῳ* ex h. l. affert Athen. 14. p. 650 A. ubi apographa quædam *κλάδον*.

397. *Ἅιδου* MSS. Stephani. *δίδου* Ald.

δύο] Libri *δύω*.

398. *ἔσφαξ'* ex editione Barnesii propagatum est. Recte libri *ἔσφαζ'*.

ῥυθμῷ τινι] *τινι ῥυθμῷ* codex Paris. apud Markland. ad Suppl. 94.

401. *ὀξύν γ' ὄνυχα*] Scriptura propter *γε* particulam suspecta. Recte Scaliger correxisse videtur *ὀξὺν στόνυχα*. Hesychius, *στόνυχες: τὰ εἰς ὀξὺ λήγοντα*. Sæpius hoc vocabulo utitur Lycophron.

λίθον codices. *λίθον* Ald.

404. τὰ δ' Heathius. τάδ' libri.

406. καὶ διηκόνουν] Scribendum κἀδιακόνουν: de quo dixi in Thesauro Stephani s. v. διακονέω.

410. φάρυγος Porsonus. Libri φάρυγγος.

ἐξιεὶς] ἐξανιεὶς Athenæus 1. p. 23 E: unde Porsonus ἐξανείς.

411. ἐσῆλθε] Recte Ald. εἰσῆλθε.

412. αὐτῷ τοῦδε L. Dindorfius. Legebatur αὐτοῦ τῷδε. "τοῦδε dicit quod utrem vini in scena secum habebat, ut ex omni sequenti fabula videre licet." L. DINDORF.

413. παῖ] τοῦ Flor. 1. 2.

417. τ' addidit Barnesius.

419. καλῇ] καλὸν Flor. 1. καλὸν Flor. 2.

430. Ναιάδων Musgravius. Recte Ναΐδων Casaubonus. Δαναΐδων libri. Hel. 187. Νύμφα τις οἷα Ναΐς. "Inter Naΐδas, Bacchi satellites Panumque et Satyrorum comites perpetuas, versari cupit chorus. Vid. Strabon. p. 468. ed. Par. et Pratinam apud Athen. 14. p. 617 D." MUSG.

434. πτέρυγα σαλεύει Musgravius. Legebatur πτέρυγας ἀλύει.

οὐ] Error typothetæ Oxoniensis pro σύ.

436. ἀνάλαβ', οὐ Stephanus. ἀναλαβοῦ Ald.

439. σίφωνα] Prima correpta non inveni, præterquam in hoc loco. vid. Aristoph. Thesm. v. 564. Meleager. in Antholog. H. Steph. p. 449. Juvenal. Sat. 6, 309. Varia significat, de quibus consuli possunt Pollux et Hesychius. Hic non dubito, quin membrum virile intelligatur. Juvenalis non dissimili metonymia:

Effigiemque Deæ longis siphonibus implent. MUSG.

440. τόνδ' οὐκ ἔχοντες Canterus. Legebatur τὸν δ' οὐκ ἔχομεν.

καταφυγεῖν] καταφαγεῖν Ald. et codices, nisi quod in Par. E.G. supra scriptum est φυγεῖν. Corrigendum ἀποφυγεῖν cum Cantero vel, quod Reiskio placebat, ἐκφυγεῖν.

443. Post λέγ' typotheta interrogandi signum posuit. Debebat colon.

'Ασιάδος—κιθάρας] Vide interpretes Hesychii ad v. 'Ασιάς. Citharam præ cæteris Asiaticam hic nominat, utpote quam frequentem in Bacchi castris audire solebant, inventam in Lydia, Mænadum patria. Confer Strabon. p. 471. Spanhemium ad Callimachi Delum, v. 253. MUSG.

446. Βακχίου Flor. 1. 2. βακχίῳ Ald. quod in Βακχείῳ mutabat Elmsleius ad Bacch. 308.

447. *δρυμοῖσι* Tyrwhittus. Legebatur *ῥυθμοῖσι*. *ῥυτῆρσι* MSS.(?) Stephani.

451. *ἀπαλλάξαι*] Corrigendum *ἀπαλλάξω* cum Casaubono.

458. *βαλὼν Κύκλ. ὄψιν ὄμματ᾽ ἐκτ. π.*] Piersonus, quum *ὄμματα* Cyclopi *μονοφθάλμῳ* non viderentur convenire, corr. *βαλῶ—ὄμμα τ᾽ ἐκτ.* Neque tamen dissimulandum, *ὄμματα* Cyclopi tribui etiam v. 469. MATTH.

461. *διπλοῖν χαλινοῖν*] *Duobus loris*. Interpretis vicem præstabit Homerus Odyss. χ΄. v. 384.

— ὡς δ᾽ ὅτε τις τρυπᾷ δόρυ νήϊον ἀνὴρ
τρυπάνῳ, οἱ δέ τ᾽ ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι
ἁψάμενοι ἑκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεί. MUSG.

462. *κυκλώσω*] *κυκλήσω* Musgravius.

468. Flor. 2. *ἀποστέλλω*, supra scr. *στελῶ* ab eadem m.

469. Respici videtur ad *δαλόν*, quo, aqua lustrali merso, sese conspergebant templum intrantes, de quo more locum accepit Flor. Christ. Vid. Hesych. v. *δαλόν*. Casaub. ad Theophr. c. 16. MATTH.

ὥσπερ ἐκ] *ὡσπερεὶ* Dobræus.

473. *ἀραίμην*] Legebatur *ἀροίμην*, contra metrum. Vid. Brunck. ad Soph. El. 34. MATTH.

475. Paris. E.G. Vict. *ἐκθρύψομεν* (supra scr. *τρί*). Scalig. *ἐκθλίψομεν*.

476. *ἐξεπίστασαι* Par. E.G. Flor. 1. 2. *ἐξεπίστασθε* Ald.

481. *ἐμοὺς* Scaliger. *ἐμοῦ* Ald.

483. sqq. His versibus in Ald. præponitur Χο. versui 487. Ἡμ. versui 495. Ἡμ. et sic etiam codd. Pro Χο. scripsi Ἡμιχ. MATTH.

484. *δαλοῦ* MSS. Steph. Flor. 1. 2. *δαλῷ* Ald.

487. Ald. addit *ᾠδὴ ἔνδοθεν*, quam annotationem esse grammatici, cantum Cyclopis ex antro audiri significantis, s. *παρεπιγραφήν*, monuit Tyrwhitt.

491. *χωρεῖ γε πετρ.* Ald. *γε* om. Flor. 1. deletum in Flor. 2.

495—502. Octo hujus strophæ versus in quattuor sunt contrahendi, pariterque in duabus strophis proximis.

495. *εὐιάζει* i. e. *βακχεύει* s. *βακχιάζει*. ut explicat Elmslei. ad Bacch. 1033. MATTH.

497. *ἐκπετασθεὶς*] Xenophon Cyropæd. 8, 7, 7. *εὐφραίνεσθαι ἐκπεπταμένως*. Plutarch. de sera num. vind. p. 88. ed. Wytt. *ἐκπετάσει καὶ διαχύσει τὸ χαῖρον*. MUSG.

498. Ald. ὑπ' ἀγκαλίζων. Una voce primus scripsit Barnes.

499. ἐπὶ δεμνίοις τε ξανθὸν] ξανθὸν ex glossemate illatum videtur: neque enim τε ante ξ corripi ab Euripide potuit.

501. Ald. μυρόχριστος λιπαρός. Reisk. μυρόχριστον λιπαρόν. rectius Scaliger μυρόχριστος λιπαρόν. citans Horat. Carm. 2, 7, 7. *coronatus nitenteis malobathro Syrio capillos.* Idem v. 500. corr. χλιδανὴν ἑ. ἑταίραν. Ad fores amicæ autem cantat θύραν τίς οἴξει μοι; MATTH.

503. παπαπᾶ] Libri πᾶ πᾶ πᾶ.

504. ἥβη voluptatem significat, quæ e conviviis capitur. Vid. interpr. ad Hesych. vol. 1. p. 1597. not. 6. Hic ex abundantia quadam additum δαιτός. δέ om. Flor. 1. MATTH.

507. εὔφρων jungendum cum ὑπάγει, εὔφρων ὢν ὑπ. non cum ὁ χόρτος. MATTH.

510. Post φέρ' excidit comma.

ἔνδος μοι Par. E. Flor. 1. 2. ἐν δόμοις Ald.

511. ὄμμασιν Flor. 1. 2. ὄμμασι Ald.

512. καλὸν ἐκπερᾷ] Scribendum καλὸς ἐκπερᾷ cum Scaligero.

513. Lacunam indicavit Musgravius, sed parum probabiliter explevit καλὸς ὢν φιλεῖ τις ἡμᾶς.

514. λύχνα δ' ἀμμένει δάϊα σὸν χρόα χὼς τέρεινα νύμφα] λύχνα δ' ἀμμένα (ἀμμένει Par. G. ἀμμεί Flor. 1. 2.) δάϊα, σὸν χρόα, χ' ᾧς τέρεινα νύμφα Ald. Sententiæ metrique vitia sic removenda sunt, λύχνα δ' ἀμμένει πάλαι σὸν χρόα· ἄγ', ὡς τέρεινα νύμφα δροσερῶν ἔσωθεν ἄντρων. Lectio interpolata propter antiquioris codicis lacunam ΑΜΜΕΙ . . . . . ΛΑΙ. Λύχνα οὐδετέρως dictum ex h. l. memorat Antiatt. in Bekkeri Anecd. p. 106, 8. Nympham chorus titionem dicit.

517. στεφάνων] Significat varietatem colorum, quam facies ejus ambusta et cruore diffluens mox exhibebit. MUSG.

520. πιεῖν MSS. Stephani. πιὼν Ald.

525. οἴκους Canterus. Libri οἴνους.

526. τιθῇ Porsonus ad Orest. 141. τιθεῖ libri.

527. δῶμ' Matthiæ ex conjectura Piersoni. Libri σῶμ', quod revocandum.

530. νῦν Par. G. Flor. 1. 2. οὖν Ald.

534. πυγμὰς ὁ κῶμος λοίδορόν τ' ἔριν φιλεῖ] Athenæus 2. p. 36 D. κατὰ γὰρ τὸν Εὐριπίδην, πληγὰς ὁ κῶμος λοίδορόν θ' ὕβριν φέρει.

535. μεθύωμεν] Scribendum μεθύω μὲν cum Reiskio.

541. γ' οὖδας Porsonus. τοὖδας libri.

544. ἰδού om. Flor. 1.

τίθης] τίθεις Flor. 1.

546. παρών] Scribendum παριὼν cum Reiskio.

547. κάτθες] κάτθ' Flor. 1. Scribendum κατάθες cum Scaligero.

550. πάντων σ' ἑταίρων ὕστερον θοινάσομαι] Ita Homerus Od. I, 369. Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι. BARN.

555. φησ' Florens Christianus. Libri φῄς.

558. οὗτος Tyrwhittus. οὕτως codices. οὕτω Ald. "Male Tyrwhittus. Silenus scilicet, occasionem clam bibendi captans, vinum aqua miscere simulat; Cyclops, qui meracum vult, cyathum poscit *ita ut est*, sc. nondum mixto vino." DOBRÆUS. Revocandum οὕτως.

ἂν σέ γε] Scribendum ἄν γέ σε ex Flor. 1. 2.

560. ᾠνοχόος Canterus. Libri ὦ οἰνοχόος.

ναὶ om. Flor. 1. 2.

559. στέφανον] Qui potabant, etiam solitario, coronas gestabant apud veteres: vid. Alcest. 832. MUSG.

561. λήψει Matthiæ. λήψῃ Ald.

563. νυν] δὴ supra scriptum ab alia m. in Flor. 2.

564. μ' additum ex Flor. 2.

χὥσπερ οὐκ ἐμέ] Epoto videlicet poculo. Monuit Boissonadius.

566. λαβὼν, ξέν'—γέ μου] Corrigendum λάβ', ὦ ξέν',—τέ μοι cum Dobræo.

567. ἄμπελος] ἡ ἄμπελος Ald.

571. σπῶντα Casaubonus. Libri σιγῶντα.

573. σπάσῃ] Corrigendum σπάσῃς cum Dobræo.

574. βαλεῖς] Scribendum βαλεῖ cum Musgravio. Intelligitur autem ὁ Βάκχιος e versu proximo.

579. τε Flor. 1. 2. δὲ Ald.

586. ἐκ τοῦ Δαρδάνου] E domo Dardani. Sic ἐκ Τροφωνίου Ion. 405. MUSG.

588. κἀντρυφᾷς πεπωκότι Casaubonus. Legebatur κἂν τρυφαῖς πεπωκότα.

589. οἶνον codices. ὕπνον Ald.

591. ἀνήρ] Libri ἀνήρ.

592. φάρυγος Matthiæ. Libri φάρυγγος.

ὠθήσει Par. G. Flor. 1. 2. ὠθήσῃ Ald.

594. παρευτρέπισται] Scribendum παρηυτρέπισται.

597. παθεῖν Par. G. Flor. 1. 2. μαθεῖν Ald.

598. ἀπάλαμνον Canterus. Libri ἀπαλλαγμόν.

τἀνθάδ' Scaliger et, ut videtur, codices. τἀνθένδ' Ald.

600. ἀπαλλάχθηθ' ἅπαξ non *libera nos*, ut vertit Æm. Portus, sed *libera te uno ictu:* nam, ut omnibus diis, sic Vulcano molestus esse fingitur Polyphemus. MATTH.

604. αὐτόν] αὐτήν Flor. 1. 2.

609. καρκίνος] *Forceps fabrilis.* Sensus extra metaphoram est: *malum ineluctabile Cyclopem invadet.* Forcipi fabrili comparatur arcta compressio. Oppian. Hal. 2, 342. Ovid. Metam. 9, 78. *angebar, ceu guttura forcipe pressus.* MUSG.

610. In Ald. duo versus. quorum alter a πυρὶ incipit.

614. 615. Revocanda veterum editionum interpunctio ἤδη δαλὸς ἠνθρακωμένος κρύπτεται εἰς σποδιὰν, δρυὸς ἄσπετον ἔρνος. quam non debebat mutare Matthiæ.

614. 622. De metro v. ad v. 374.

615. εἰς] Scribendum ἐς.

δρυὸς] Oleæ ramus erit, non quercus, v. 454. δρυὸς igitur cum Brodæo interpretandum *arboris.* Hesychius: δρῦς, πᾶν ξύλον καὶ δένδρον. MUSG.

620. Βρόμιον versui proximo addit Ald.

624. θῆρες] Hesych. θῆρας: τοὺς σατύρους.

628. ἐξαμιλληθῇ πυρί] Comparari potest Pindari φόνῳ πάλαισεν. Nem. 8. antistr. 2. Sed nec absurdum foret ἐξομιλήσῃ πυρὶ, ut πυρὶ ὁμιλήσῃ apud Polluc. 1, 49. MUSG.

631. ἔσω] Præstat εἴσω.

διάπυρος Flor. 1. 2. διὰ πυρὸς Ald.

δ' ἐστὶν] ἔξεστι Flor. 1.

632. Χο. additum ex MSS. Stephani.

633. καυστὸν (poterat καυτὸν) Scaliger. Libri καὶ τόν.

ἐκκαίειν] ἐκκάειν Flor. 1.

635. 636. semichorio tribuit Canterus: choro Ald.

635. μακρότερον cum Musgravio vel μακροτέρω Matthiæ. Libri μακρότεροι.

636. ὠθεῖν] Id est ἢ ὥστε ὠθεῖν.

ἐς Flor. 1. 2. πρὸς Ald.

638—641. Inter hemichoria distribuit Musgravius. Ὀδ. ταυτὸν —. Χο. τοὺς γὰρ — Ὀδ. ἑστῶτες — Χο. καὶ τά γ' — Ald.

640. τά γ'] τάδ' Hervagiana utraque.

641. μέστ' ἐστὶν Scaliger. Libri μέτεστιν.

κόνεος Musgravius. Libri κόνεως.

642. ἅνδρες] Libri ἄνδρες.

648. παιδα γῆς] Aliter Homerus Odyss. α'. v. 68. Sed recte judicat Barnesius, Polyphemum παῖδα γῆς appellari, tanquam *hostem deorum*. Tales enim plerumque οἱ τῆς γῆς παῖδες. MUSG.

649. ἤδη Heathius. Libri ᾔδειν.

654. ἐν τῷ Καρὶ] Cares, teste Æliano de Animal. 12, 30. omnium primi stipendio militabant, unde Car apud antiquos idem fere valet, quod mercenarius. Julianus de Regno: ἐν Καρὸς εἵπετο τάξει καὶ σχήματι. Hinc natum proverbium ἐν τῷ Καρὶ κινδυνεύειν. cum quis in aliena cute periculum faceret. Aristides, vol. 1. p. 163. ἐν τῷ Καρὶ, καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἑαυτῶν σώμασι, τὴν πεῖραν ποιούμενοι. Adde Hesychium v. ἐν Καρὶ, ubi præcipuum ejus usum esse docet, de iis, qui animas viliores periculis pro se objiciunt; quod quidem prudentis viri esse affirmat ex parœmia alia Polybius: δεῖ γὰρ ἐν τῷ Καρὶ τὴν πεῖραν, ὥς φησιν ἡ Παροιμία. p. 603. C. Facete igitur chorus: *in Care periclitabimur*, i. e. nos, quorum vita magni æstimanda est, extra periculum stabimus, et te, vile et ignobile caput, morti pro nobis objiciemus. MUSG.

656. γενναιόταθ'] γενναιότατα Ald. Incerta metrorum descriptio est. σπεύδετε fortasse proximo versui addendum et ἐκκαίετε in καίετε mutandum cum Bothio.

659. τύφετ' ὦ, καίετ' ὦ Musgravius. Libri τυφέτω, καιέτω.

661. σ'] δ' Flor. 1. 2.

664. τόνδ' ὦ Par. G. Flor. 1. 2. τόνδε Ald.

672. ἀπώλεσ' Matthiæ. Libri ἀπώλεσεν. σ' post οὐδείς addidit Battierius ap. Rambach. ad Casaub. De poesi satyr. p. 172.

674. ὃς Ald. ὡς Barnesius, vertens *utinam et tu sis talis*. MATTH. Interpretatio inepta. Mihi totus versus tam inutilis videtur ut non dubitem quin ex interpretamentis sit

compositus. Nam ὡς δὴ σύ ad σκώπτεις fuit adscriptum, illa autem πῶς σ' οὔτις ἂν θέλη τυφλόν præcedentium verborum οὐκ ἄρ' εἶ τυφλός sententiam explicant.

καὶ πῶς σ' οὔτις ἂν Canterus. καὶ πῶς σ' οὔτις δ' ἂν Flor. 1. 2. καὶ πῶς σύ; τίς σ' ἂν Ald.

677. κατέκλασεν Musgravius. κατέκαυσε libri. Probabilior Canteri emendatio est κατέκλυσε.

680. ἐπήλυγα λαβόντες jungenda, pro ἐπηλυγασάμενοι, ut Plat. Lys. p. 207. B. τούτους ἐπηλυγασάμενος, *horum circulo tanquam umbraculo aliquo se occultans.* Etym. M. p. 356, 55. καὶ ἐπηλυγασάμενος, ἀντὶ τοῦ προβαλόμενος, ἐπίπροσθεν ποιησάμενος, ὥστε σκοτισθῆναι. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 117. Pierson. ad Mœr. p. 163. Nominativum ἐπήλυξ non magis in usu fuisse credo, quam καλλιγύναιξ. MATTH.

681. χερός Flor. 1. 2. χειρός Ald.

682. σου additum ex Flor. 1. 2.

684. παίσας] Scribendum videtur πταίσας, quod conjecit Reiskius.

687. Ante οἴμοι typothetæ culpa excidit ΚΥ.

688. οὗτος] οὔτις Florens Christianus. Non opus.

690. σῶμ' Par. E. Flor. 1. 2. δῶμ' Ald.

692. μ' om. Flor. 1. 2.

694. κακῶς] Similiter dictum Heracl. 171. DOBR.

696. παλαιὸς χρησμὸς] Telemi, Eurymi filii: vid. Homer. Od. I, 507. Ovid. Metam. 13. fab. 8. BARN.

701. δέδραχ' Par. E.G. Flor. 1. 2. δέδορχ' Ald.

702. ἐγὼ δ'] κἀγὼ δ' Flor. 1.

706. συνναύταισι] σὺν ναύταισι Flor. 1. 2. σὺν ναύτῃσι Ald. συνναύτῃσι Canterus.

συντρίψω] τρίψω Flor. 1.

707. ἀμφιτρῆτος] Sophocles Philoct. v. 16. δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου. ubi scholiastes: ἀμφιτρῆτος, τοῦ ἀμφοτέρωθεν τετρημένου. Ellipsin vocis πέτρας, præterquam in hoc Euripidis loco, non observavi. MUSG.

709. Βακχίῳ δουλεύσομεν] Posthac ad Bacchi ministeria vacabimus, tua tyrannide liberati. Silenus autem et Satyri, cum Mænadibus, semper Bacchi comites habebantur; quia vinum plerumque saltationes et lasciviam provocat, et ridiculas gesticulationes et protervos jocos excitare solet. De Polyphemo autem et illius cœcatione aliisque rebus ad hanc fabulam per-

tinentibus, præter nonum librum Homericæ Odysseæ, qui totus in hac re versatur, videsis Virgil. Æn. 3. v. 616. ad v. 681. Item Theocr. Idyll. 11. Cyclops dictum, Ovid. Metamorph. l. 13. fab. 8. Nonni Dionys. l. 14. Heraclitus — *περὶ ἀπίστων, κεφαλῇ ια'*, hæc ait: *Τοῦτον ἄν τις ὑπολάβοι διαιτώμενον ἐπ' ἐρημίᾳ, νόμων ἄπειρον εἶναι, πεποιθέναι δὲ τῇ βίᾳ, μίαν αἴσθησιν ἔχοντα τὴν ἀπὸ τῆς ὁράσεως, λογισμῷ δὲ μηδὲν προβλέποντα. Ὃν ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς κατεπόνησεν.* Servius contra illum prudentem fuisse ait: " Multi," inquit, " Polyphemum dicunt unum habuisse oculum; alii duos, alii tres, sed totum fabulosum est. Nam hic vir prudentissimus fuit, et ob hoc oculum in capite habuisse dicitur, i. e. juxta cerebrum; quia prudentia plus videbat. Verum Ulysses eum astu superavit, et ob hoc eum cœcasse fingitur." Ego puto illum stolidi potius cujusdam emblema, viribus valentis, et consilii et pietatis expertis. Cujusmodi gigantes fuisse fere omnes memorantur, ideo Terræ filii dicti, quod nihil divinum saperent, sed crasso erant ingenio, et stolide suis viribus confisi pessime tandem periere; unde de iis recte Horatius cecinit Od. 3, 4. *Vis consili expers mole ruit sua: Vim temperatam dii quoque provehunt In majus: iidem oderc vires Omne nefas animo moventes.* BARN.

HERACLIDÆ.

CONJICIO actam Heraclidas tragœdiam Ol. 90. 3. quum rupto fœdere Argivi pacem cum Laconibus facerent, Atheniensibus autem bellum inferrent, efficientibus optimatibus (Thucyd. 5. 76 sq.), qui ipsi in Heraclidis Euripidis injuriam faciunt: anno tamen proximo, restituto Argis populari imperio, cum Atheniensibus in gratiam redeunt (Thucyd. 5, 82. coll. Dodwell. Annal. Thucyd. p. 687.) unde calculus noster fit etiam firmior. BOECKH. de Tragicis Græcis p. 190. Ex iis quas nunc habemus Euripidis tragœdiis quatuor sunt quæ ceteras ætate superare mihi videntur; Medea scilicet, Hippolytus, Alcestis et Heraclidæ. Hæ enim numeros habent severiores et puriores, a quorum ἀκριβείᾳ absunt ceteræ omnes, aliæ quidem propius, ut Hecuba, aliæ vero longius, ut Orestes. ELM. ad Medeam p. 70. Ex metris carminum choricorum hanc fabulam ejusdem fere ætatis atque Andromacham esse conjicere licet, id est olympiadis octogesimæ septimæ exeuntis vel octogesimæ octavæ. Versum 1006. imitari videtur Aristophanes in Vespis 1160. quæ fabula acta est olymp. 89, 2. Ad Equitum v. 214. aliquid ex Heraclidis comicum παρῳδῆσαι annotavit scholiasta, in nomine tragœdiæ, ut videtur, errans. Ceterum hæc fabula in iis est quas quartum in tetralogia locum tenuisse probabiliter statuere liceat: de qua re diximus in procemio ad Rhesum.

1. τοῦτ' ἐμοὶ] τοῦτό μοι Stobæus 10, 1.

2. ἀνήρ non cum δίκαιος copulandum, sed jungenda sunt πέφυκ' ἀνήρ, *vir fortis est aliis*, i. e. eos juvat vel cum suo periculo. Similiter infra 993. El. 698. MATTH.

3. ἐς τὸ κέρδος ἀνειμένον] *Propensum in lucrum* plerique

interpretes. Malim, *lucro deditum*. Milites Ægyptios τοὺς ἐς τὸν πόλεμον ἀνειμένους appellat Herodotus 2. 167. Paullo ante c. 165. verba ἀνέονται (malim ἀνέαται) ἐς τὸ μάχιμον eodem sensu usurpantur. Apud eundem 7. 103. qui libertate fruuntur ἀνειμένοι ἐς τὸ ἐλεύθερον (in aliis libris ἐλευθέριον) dicuntur. Adde verba ἀνιέναι ἑωυτὸν ἐς παιγνίην, *dare se ludo*, 2. 173. Quæ loca affero propter præpositionem εἰς verbo ἀνιέναι subjectam. Cujus constructionis alterum exemplum apud Atticos poetas haud reperi. ELM. ἀνειμένον ἐς κέρδος Blomf. in censura edit. Elmsleii (*Quarterly Review* fasc. 18.) comparat cum lectionibus *corpora in Venerem solvunt* Virg. Georg. 4. 198. *solvitur in somnum* id. Æn. 4. 530. quæ tamen aliquantum diversa sunt. Animus ἀνειμένος ἐς τι dicitur ita ratione et legibus solutus, ut uni alicui rei totum se dedat, reliqua omnia negligens, modo unum aliquod assequatur, quem Latini *effusum* dicunt. Locum Platon. Rep. 8. p. 447. quem idem Blomf. citat, reperire non potui. MATTH.

4. φίλοις τ' ἄχρηστος Stobæus. Omnino retinenda vulgata scriptura. Solent enim plerumque tragici in hujusmodi sententiis publica et privata officia distinguere. Ita noster Antiopa fr. 11. ὁ δ' ἥσυχος, φίλοισί τ' ἀσφαλὴς φίλος, Πόλει τ' ἄριστος. Ibid. fr. 29. Ἄργος μὲν οἴκοις (f. ἀστοῖς) καὶ πόλει γενήσεται, Φίλοισι δ' οὐδείς. Nostro loco verba καὶ ξυναλλάσσειν βαρὺς de privatæ vitæ officiis accipienda sunt. Συναλλάσσειν enim *commercium cum aliquo habere* significat. Recte Portus, *et in vitæ commercio gravis*. Adde Antiop. fr. 10. κόσμος δὲ σιγῆς στέφανος ἀνδρὸς οὐ κακοῦ. τὸ δ' ἐκλαλοῦν τοῦθ', ἡδονῆς μὲν ἅπτεται, κακὸν δ' ὁμίλημ', ἀσθενὲς δὲ καὶ πόλει. Dubito de scriptura primi versus. Tertius nostro versui simillimus est. ELM.

συναλλάξαι Stobæus. Quæ varietas vulgata scriptura nihilo deterior est. Ἀναγκάζειν pro ἀναγκάσαι in fine senarii habet Aldus in Hippol. 926. ELM.

6. αἰδοῖ] *Præ pudore* omnes interpretes. Meliorem interpretationem suppeditabit ipse poeta Suppl. 909. ἐκ τῶνδε μὴ θαύμαζε τῶν εἰρημένων, Θησεῦ, πρὸ πύργων τούσδε τολμῆσαι θανεῖν. τὸ γὰρ τραφῆναι μὴ κακῶς, αἰδῶ φέρει. αἰσχύνεται δὲ τἀγάθ' ἀσκήσας ἀνὴρ κακὸς κεκλῆσθαι πᾶς τις. ELM.

7. ἡσύχως] ἥσυχον vel ἡσύχῳ Elmsleius aliorum Euripidis

locorum comparatione adductus, in quibus ἥσυχον μένειν et similia leguntur.

8. εἷς] εἷς ὢν Flor. 2.

Ἡρακλέει hic et v. 988. Elmsleius monitu Porsoni ad Med. 675. Libri Ἡρακλεῖ.

10. τὰ κείνου Barnesius. τἀκείνου Ald.

11. αὐτὸς δεόμενος σωτηρίας] Ridet hæc Aristophanes Eccl. 412. ὁρᾶτε μέν με δεόμενον σωτηρίας Τετραστατήρου καὐτόν. ἀλλ' ὅμως ἐρῶ, ὡς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας σώσετε. Idem Eq. 214. τάραττε, καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα. Schol. παρῳδίας τρόπον. παρῴδησε γὰρ τὸν ἴαμβον ἐξ Ἡρακλειδῶν Εὐριπίδου. Nihil in nostra fabula reperio, quod in comici senario παρῳδημένον videatur. ELM.

14. ἐξέδραμεν] ἐξέδραμον libri. Correxit Reiskius. "Tria sunt verba ἀποδιδράσκω, διαδιδράσκω, ἐκδιδράσκω, quorum futura sunt ἀποδράσομαι, διαδράσομαι, ἐκδράσομαι, aoristi ἀπέδραν, διέδραν, ἐξέδραν. Præter nostrum locum, et Soph. Aj. 167. ubi legitur ἀπέδραν pro ἀπέδρασαν, nusquam, quod sciam, hæc verba apud tragicos occurrunt. Ἐξεδίδρασκε, *effugiebat, effugere conabatur*, habet Aristoph. Vesp. 126. ἐκδιδράσκουσιν Thucydides 1. 126. ἐκδιδρήσκει Ionice Herodotus 6. 24. 90. 9. 88. ἐκδρᾶσα Aristoph. Eccl. 55. ἐκδράντες Herod. 4. 148. ἐκδιδράσκουσιν Thucydides 1, 126. 6, 7." ELM.

16. ἐξορίζοντες] Noster Med. 433. διδύμους ὁρίσασα πόντου πέτρας. Æsch. Suppl. 553. διχῇ δ' ἀντίπορον γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατέμνουσα πόρον κυματίαν ὁρίζει. ELM.

18. ἡμᾶς Brodæus et codices, ut videtur. ὑμᾶς Ald.

21. Legebatur πόλιν προτιμῶν (προτιμᾶν Flor. 1.) Ἄργος οὐ σμικρὰν φίλων | ἔχθραν γε θέσθαι (Aldina γενέσθαι). Quibus quattuor quæ insunt vitia, eorum unum Canterus, unum Musgravius sustulerunt reposito προτείνων et γε in τε mutato, duo aliis reliquerunt corrigenda. Nam quod Musgravio placuit φιλεῖν ἔχθραν τε θέσθαι, de puella aptius quam de civitate dicas. Scribendum erat οὐ σμικρὰν φίλην | ἐχθράν τε θέσθαι. Non exiguum quid interesse ait amicos an hostes habeas Argivos: quam sententiam similiter expressit Thucydides 1, 36. χωρίον προσλαβεῖν ὃ μετὰ μεγίστων καιρῶν οἰκειοῦταί τε καὶ πολεμοῦται.

προτείνων] *Minaciter ostentans.* MUSG.

23. τἀπ' ἐμοῦ] Id est τὰ ἀπὸ ἐμοῦ, *opem quam ego fortasse*

feram. MATTH. Tro. 74. ἕτοιμ' ἃ βούλει τἀπ' ἐμοῦ. 1154. τἀπ' ἐμοῦ τε κἀπὸ σοῦ. PFLUGK.

32. σύγκληρον—χθόνα] Eodem sensu dicitur ξύνοικον λαὸν infra v. 82. Vide ad v. 81. Scenam fabulæ non temere Marathone collocavit poeta, sed in eo veterem civium suorum opinionem secutus est. Vide Sophoclis interpretem, cujus verba ad v. 81. citabo. Duo autem fuerunt Atticæ pagi, in quibus maxime vigeret Herculis cultus, Marathon scilicet, et ὁ Διομείων δῆμος, in quo situm erat nobile gymnasium, Cynosarges. Herculis fanum Marathonium memorat præter alios Herodotus 6. 108. utrumque idem 6. 116. Heraclea Marathonia inter celeberrimas Græciæ πανηγύρεις recenset Pindarus Olymp. 9. 134. 13. 157. Pyth. 8. 113. ELM.

33. καθεζόμεσθα primus edidit Barnesius. *Sedemus* omnes interpretes. Rectius, *consedimus*. Ἑζόμην enim apud Atticos aoristus est. ELM.

Usitatius esset ἱκετεύομεν προσωφελῆσαι: sed puto, vim vocis ἱκετεύομεν latere in ἱκέται καθεζόμεσθα. Sic infra v. 346. ἑζόμεσθα ἱκέται—εὖ πρᾶξαι πόλιν. Sensus est: *supplices aram insidemus, ut nos adjuvet terra Marathonia.* MUSG.

36. κλήρῳ λαχόντας] Videntur de integro Atticæ regno sortes duxisse, non, partitione facta, de partibus. Quærenti enim Copreo, quis terræ rex esset, v. 115. chorus in responsione, Acamante omisso, Demophontem unum nominat. MUSG.

37. ἐγγὺς] *Propinquos genere.* Genealogiam vide infra v. 208. et apud Plutarchum in Theseo. Phrasin habet Aratus: ἐπεὶ Διὸς ἐγγύθεν ἦσαν. MUSG.

ὄντας] ὄντος Dobræus.

38. τήνδ' ἀφικόμεσθ' ὁδόν] Ita Ms. Steph. τόνδ' ἀφικόμεσθ' ὅρον Ald. Sensus videtur esse, *hanc profectionem, hanc migrandi vicem.* Nam si τήνδε ὁδὸν interpretaris διὰ τῆσδε τῆς ὁδοῦ, inepta erit sententia. MUSG. Ita Soph. Œd. C. 96. ἔγνωκα μέν νυν ὥς με τήνδε τὴν ὁδὸν Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν Ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος. ELM.

39. δυοῖν γερόντοιν] Infra etiam v. 653. Iolaus et Alcmena duo senes appellantur. Quod recte monet argumenti scriptor, Iolaum Herculis fratris filium fuisse, ideoque Alcmenæ nepotem, vel nescivit poeta, vel non recordatus est, vel prudens dissimulavit. Non enim pulchre inducitur decrepitus senex,

cujus avia non modo adhuc vivat, verum etiam in eadem tragœdia in scenam mox prodeat. Verum multa hujusmodi apud Euripidem. ELM.

40. καλχαίνω Brodæus, qui citat Soph. Ant. 20. τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. χαλκαίνω Ald. Hesychius: Καλκαίνεται (ita cod.). φροντίζει, ταράττεται. Idem: Καλχαίνει. ταράσσει, πορφύρει, στένει, φροντίζει, ἄχθεται, κυκᾷ, ἐκ βυθοῦ ταράσσεται. Photius: Καλχαίνει. ἐκ βάθους ταράσσεται. ELM. καλχαίνων Flor. 1. 2. optime: idem enim est ac si dixisset δύο δὲ γέροντες τῆς φυγῆς στρατηγοῦσιν, ἐγὼ μὲν—καλχαίνων. MATTH. Hoc recepi.

42. ὑπηγκαλισμένη Flor. 1. 2. ἀπηγκαλισμένη Ald.

44. κἀπιβωμιοστατεῖν] *Et collocare supplices ad aram.* PORTUS. Imo, *stare.* Monstrum vocis appellat Musgravius, qui recte monet πελάζειν intransitive accipiendum esse. Noster Phœn. 513. πρὸς δὲ τοῖσδ' αἰσχύνομαι, ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν, τυχεῖν ἃ χρήζει. Ceterum nullo sensu sæpius usurpantur αἰδεῖσθαι et αἰσχύνεσθαι, quam de feminis virorum oculos fugientibus, ut nostro loco. ELM. κἀπιβωμίους ἄγειν Erfurdtius.

45. οἷσι πρεσβεύει γένος] Adulti et ætate provectiores, quos Ὁμηρικῶς dicas γενεῇ προτέρους (Il. O, 182.) PFLUGK.

46. ζητοῦσ' Barnesius. ζητοῦσιν Ald.

ὅπη] Scribendum ὅπου ex Par. E.G. Flor. 1. 2.

49. κήρυκα—Εὐρυσθέως] Cujus nomen in ipsa fabula nusquam legitur. Copreum eum appellat præter alios Homerus Il. O'. 638. ὁ δ' οἷον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφήτην, Κοπρῆος φίλον υἱὸν, ὃς Εὐρυσθῆος ἀέθλων Ἀγγελίης οἴχνεσκε Βίῃ Ἡρακληείῃ. Ubi vid. sch. minora. ELM.

52. σ' addidit Barnesius.

53. ὡς] Scribendum ὃς cum Elmsleio, qui recte monet verba εἴθ' ὄλοιο—ἀνὴρ posita esse διὰ μέσου.

54. ἐκ—ταὐτοῦ στόματος] Scholiastes ad Hom. Iliad. ο'. v. 639. tradit, Eurystheum Herculi mandata dedisse, non præsentem præsenti, neque enim intra urbem admittere præ formidine ausus est, sed per Coprea hunc internuncium. Paria docet Apollodorus l. 2. c. 4. MUSG.

56. κακῶς Flor. 1. 2. καλῶς Ald.

58. ἀχρεῖον Flor. 1. 2. ἀχρεῖαν Ald.

60. ἐς] Recte εἰς Ald.

οὔ σε] οὐδὲ Flor. 1. 2.

λεύσιμος μένει δίκη] Antiqua maleficorum pœna, obrui lapidibus, non modo adulterorum, ut Homerus de Paride, Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, sed et matricidarum, ut sæpe in Oreste: Λεύσιμος δίκη, est θάνατος λιθοβολιστικὸς, ἡ δίκη διὰ τῆς λιθοβολίας: sic Orest. v. 607. σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ λεύσιμον δοῦναι δίκην. Alias hanc mortem dixit λεύσιμον πέτρωμα, ut Orest. v. 436. θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πετρώματι. Et πετρούμενον θανεῖν pro *lapidari*, ut Orest. v. 936. Μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρουμένους θανεῖν. Quod Nonnus diceret — πετρήεντι κατακρύπτεσθαι χιτῶνι. BARN.

61. βωμὸς ἀρκέσει θεοῦ] Zenobius, ut testatur Brodæus, Herculis liberos πρὸς τὸν τοῦ Ἐλέου βωμὸν profugisse commemorat; idem facit et Apollodorus supra citatus in argumento Græco huic fabulæ præfixo. Quin Servius ad Æn. 8, 342. illos sibi primos asylum, hoc est templum Misericordiæ, collocasse. BARN. Apud Euripidem aram intelligi Διὸς ἀγοραίου ex v. 70. aliisque hujus fabulæ locis patet.

63. μοι] μὴ Dobræus collato Aristoph. Ach. 1107. ὤνθρωπε βούλει μὴ βλέπειν ἐς τὰς κίχλας; et ib. 1113.

65. ᾖσθ' Par. E.G. Flor. 1. 2. οἶσθ' Ald.

67. ἄπαιρ'] Hæc dicens Iolaum violenter ab ara avellit et humi prosternit Copreus. ELM.

68. νομίζων] κομίζων Elmsleius, recte fortasse.

69. Ἀθήνας Flor. 1. 2. Ἀθηναίας Ald.

70. Hesychius: Ἀγοραίου Διός. βωμὸς Ἀθήνησι. Verum, nisi alius fuit Marathone Jupiter Ἀγόραιος, necesse est ut sui oblitus sit poeta, qui scenam ibi constituit v. 81. MUSG. Si ἀγορὰ Marathone fuit, veri simile est Jovis Ἀγοραίου aram ibi fuisse. Ad Ἐλέου aram Athenis supplices consedisse Herculis liberos auctor est Apollodorus, quem vide ad v. 860. Herodotus 5. 46. Οἱ γάρ μιν Σελινούσιοι ἐπαναστάντες ἀπέκτειναν καταφυγόντα ἐπὶ Διὸς ἀγοραίου βωμόν. ELM.

71. στέφη μιαίνεται] Vide ad v. 124. ELM.

75. Libri ἴδετε τὸν γέροντα | μᾶλλον ἐπὶ πέδῳ. Hesych. ἀμαλὸν, ἁπαλὸν, ἀσθενῆ. Εὐριπίδης Ἡρακλείδαις, unde hunc locum correxit Hemsterh. MATTH. Scribendum uno versu ἴδετε—τάλας. pariterque in antistropho v. 95.

76. Χύμενον] Participium veteris aoristi, qui aliquoties apud Homerum legitur. Male ἐχύμην, ἐλύμην, ἐβλήμην, ἐλέγμην, et

similia, ex præterito plusquam perfecto per *ἀφαίρεσιν* nata esse statuunt grammatici. Tantum inter *χύμενος* et *κεχυμένος* interest, quantum inter *θέμενος* et *τεθειμένος*. Usurpat hoc participium etiam Æsch. Choeph. 399. Eum. 263. et fortasse noster Herc. 1052. ubi vulgo *κεχυμένος*. ELM.

77. *πίτνεις*] Scribebatur *πιτνεῖς*. "*Πιτνῶ* verbum circumflexum esse statuerunt grammatici, cujus aoristus esset *ἔπιτνον*. Hinc passim apud Euripidem reperias *πιτνῶ, πιτνεῖς, πιτνεῖ, πιτνοῦσι, πιτνεῖν, πιτνῶν, πιτνὼν, πιτνοῦσα, πιτνοῦντες, πιτνόντες*, et similia: nunquam *πίτνω, πίτνεις, πίτνει, πίτνουσι, πίτνειν, πίτνων, πίτνουσα, πίτνοντες*. Diversæ sunt ejusdem verbi formæ *πίπτω* et *πίτνω*, ut *μένω* et *μίμνω*. Veram scripturam ab Heathio propositam, celato Heathii nomine adoptavit Brunckius apud Soph. Œd. C. 1754. *Ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι*. Quod paullo ante in eadem fabula v. 1732. legitur, *ἔπιτνε*, præteritum imperfectum est. Apud nostrum Supplic. 691. *πιτνόντων* participium esse præsentis temporis ostendunt alia duo participia in eadem sententia, *ἐκκυβιστώντων* et *λειπόντων*." ELM. Conf. Elmsl. ad Soph. Œd. C. 1732. Hodie satis constat verissimam esse Elmsleii de hoc verbo sententiam rectumque accentum non raro servatum in codicibus esse. Imperativus *πρόσπιτνε* pro *πρόσπιπτε* restitutus ex libris MSS. Troad. 757. Lacunam post hunc versum indicavit Seidlerus.

80. *ὅδ'*] *σὺ δ'* Tyrwhittus. *Ὅδε* pro *δεῦρο*, *hither* accipit Elmsl. quod si esset, minus recte ab initio posuisset poeta, quasi vis esset in pronomine. Mihi idem h. l. valere videtur, quod alibi *οὗτος*, in allocutionibus increpantium, *heus tu*. MATTH. Frustra defenditur *ὅδ'*, ab librario ex v. 78. illatum. Recte Tyrwhittus *σὺ δ'*.

τετράπτολιν] Atticæ pars erat Tetrapolis, ex quatuor oppidis [*δήμοις*] constans, quorum unum erat Marathon. Strabo 8. p. 383. *Ξοῦθος δὲ τὴν Ἐρεχθέως θυγατέρα γήμας ᾤκισε τὴν τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς· Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον καὶ Τρικόρυθον*. Aristophanes Lysistr. v. 285. ad pugnam Marathoniam respiciens :

μὴ νῦν ἔτ' ἐν Τετραπτόλει τοὐμὸν τρόπαιον εἴη.

Commemorat quoque Diod. Sic. 4. c. 57. 12. c. 45. ut et scholiastes Sophoclis ad Œd. Col. v. 701. MUSG.

82. Versus ex penthemimere trochaico et dochmio compositus. *λαὸν* versui præcedenti addit Ald.

ἢ πέραθεν] Superiora verba de regionibus accipienda sunt, ex quibus terrestri itinere in Atticam veniendum erat. Sensus igitur est, *Terra marine huc advenistis?* ELM.

83. *κατέχετ'* Hermannus de metr. p. 245. Libri *κατέσχετ'*. Supple *κατέχετε τετράπτολιν λαόν*, vel potius, cujus significatio in illis inest, *τόνδε τὸν τόπον*. *Κατέχειν τόπον* est *in loco aliquo esse* s. *versari*. MATTH.

κατέσχετ'] *Huc appulistis*. BRODÆUS. Vide Cycl. 222. Hel. 1222. Metro convenientius esset *κατέχετ'*, quod reponit Hermannus. Sed vereor ut quisquam *κατέχετε* hac significatione unquam dixerit. *Κατίσχετε* tragicum dicturum fuisse arbitror, si verbum præsentis temporis postulasset sententia. *Νῆα κατισχέμεναι* Homerus Od. λ', 455. *Κατίσχει τὰς νῆας*, Herodotus 8. 40. Futurum, ni fallor, fuit *κατασχήσω*, non *καθέξω*. *Κατίσχουσιν* Thucydides 7. 33. *κατασχήσουσιν*, 4. 42. Adde Æschylum apud Strabonem 10. p. 447. ELM.

Εὐβοΐδ' Seidlerus ad Electr. 440. Scribebatur *Εὐβοΐδ'*. Eubœam reliquisse eos conjicit, utpote Marathoni vicinam. MUSG. Herodotus 6. 102. *Ἦν γὰρ ὁ Μαραθὼν ἐπιτηδεώτατον χωρίον τῆς Ἀττικῆς ἐνιππεῦσαι, καὶ ἀγχοτάτω τῆς Ἐρετρίης*. Ceterum *Εὐβῷδ'* pro *Εὐβοΐδ'* scripsi. *Εὐβωῒς* per Ω dixisse veteres Atticos plus uno argumento demonstrari potest. Primum, feminina in ΙΣ desinentia, nunquam brevem vocalem ante terminationem adsciscunt. Verbi caussa, non *Νηρεῒς*, sed *Νηρηῒς* dicimus. Deinde *Εὐβωῒς* aliquoties metro necessarium est. Soph. Trach. 237. *Ἀκτή τις ἔστ' Εὐβωῒς, ἔνθ' ὁρίζεται*. Ibid. 401. *Εὐβωῒς. ὧν δ' ἔβλαστεν, οὐκ ἔχω λέγειν*. Vulgo quidem utrobique legitur *Εὐβοΐς*. Sed diphthongum cujus subjunctiva vocalis sit Ι, alteri Ι nunquam præmittere Atticos, omnibus satis notum est. [Conf. Elmslei. ad Acharn. 883. Lobeck. ad Phrynich. p. 40. *G. D.*] Nostro loco adhibetur crasis, adhibenda quoque in Ion. 60. El. 442. Rhadam. fr. 1. Sic etiam Soph. Trach. 74. et Ion Chius apud Strabonem 1. p. 60. Plura hujus vocis exempla apud Atticos poetas non reperi. *Εὐβοϊκὸς* per *O* habet noster Hel. 773. *Τὰ Ναυπλίου τ' Εὐβοϊκὰ πυρπολήματα*. Hoc ab *Εὐβοεὺς* fit. Nam ab *Εὐβοιεὺς* fieret *Εὐβωϊκὸς*, ut a *στοιὰ στωϊκός*. Photius: *Εὐβοιεῖς, οὐκ Εὐβοεῖς*. Opinor veteres utrumque dixisse. Adde Æschylum apud Strabonem 10. p. 447. ELM.

85. Rhes. 701. *Ἢ νησιώτην σποράδα κέκτηται βίον*. ELM.

86. Scribendum uno versu *ὄνομα—λεώς*. et in antistropho 107. 108.

87. *ὠνόμαζεν λεώς* Elmsleius. *ὠνόμαζε λαός* libri.

90. *τοῦ* Brodæus. *ποῦ* libri.

91. Versus trochaico-dochmiacus, nisi, quod probabilius videtur, aliquid excidit, veluti *χειρὶ*, *γεραιὲ*, *σᾷ* etc.

95. *τί χρέος* non tantum est *quid rei est?* ut Elmsleius interpretatur, sed *quid est quo indigeatis quodque assequi velitis.* MATTH.

96. *πόλεος* Elmsleius. *πόλεως* libri.

ἔνεπε Hermannus. *ἔννεπε* libri.

μελόμενοι Canterus. Libri *μελομένῳ*.

103. *χειρὶ* correctum in edit. Hervagiana secunda. *χερὶ* Ald. et codices.

ἀπολιπεῖν Seidlerus ad Troad. 176. Libri *ἀπολείπειν*.

ἀπολιπεῖν σ'] Delendum *σε*, ab librario illatum non animadvertente *αὐτούς* esse intelligendum. In *σφ'* mutandum videbatur Musgravio.

108. *προστροπάν*] *πρὸς τὸ πᾶν* libri. Emendatum a Cantero. *πόλει* non cum *μεθεῖναι* est construendum, sed cum *ἄθεον*: quemadmodum *αἰσχρόν* cum dativo conjungitur.

109. *καλὸν δέ γ'*] *καλὸν δ'* Stobæus 58, 4.

Huic simile adagium a Zenobio profertur 3. 62. *Ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχεις. ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου καθεστώτων.* Æschylus Choeph. 695. *ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα.* Idem Prom. 263. *ἐλαφρὸν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει, παραινεῖν νουθετεῖν τε τοὺς κακῶς πράσσοντας.* BROD. Eurip. Hippol. 1293. *πήματος ἔξω πόδα τοῦδ' ἀνέχεις.* ELM.

110. *εὐβουλίας—τῆς ἀμείνονος*] Exspectasses, *γνώμης τῆς ἀμείνονος*, vel *τῆς ἀμείνονος* sine substantivo. Herodotus 7. 16. *ἐπειδὴ τέτραψαι ἐπὶ τὴν ἀμείνω.* Quo sensu *πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς γνώμης* dixit Soph. Aj. 743. ELM.

113. *θεῶν ἀφέλκειν*] Interpretare, *βωμῶν ἀφέλκειν.* Sic infra v. 441. dicitur, *τίς γὰρ ἄστεπτος θεῶν*, pro *τίνος θεοῦ βωμὸς ἄστεπτος.* ELM.

σέβοντ' Flor. 1. 2. *σέβου τ'* Ald. *σέβειν τ'* MS. Stephani.

116. In Par. G. deest Coprei persona. Pro *πρὸς τόνδ'* Flor. 2. *πρὸς τοῦτον*, supra scr. *τόνδ'*. *πρὸς τούτων ἀγὼν δ' ἄρα* Flor. 1.—Tum Ald. *ἄρα.* MATTH.

118. Noster Hec. 216. *καὶ μὴν Ὀδυσσεὺς ἔρχεται σπουδῇ ποδός.* Hac significatione sæpissime usurpantur particulæ *καὶ μήν.* Ita Hec. 659. *καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ἄπο.* Or. 342. *καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει Μενέλαος ἄναξ.* Ibid. 456. *καὶ μὴν γέροντι δεῦρ' ἁμιλλᾶται ποδὶ Ὁ Σπαρτιάτης Τυνδάρεως.* Ita passim ante adventum novæ personæ. Observatione dignum est, post particulas *καὶ μὴν* hac significatione adhibitas nunquam una alterave voce interposita induci *γε*, quod in diversa significatione plerumque post eas collocatur, ut mox v. 131. ELM.

119. *Ἀκάμας τ' ἀδελφὸς*] De Acamante et Demophonte, fratribus, Thesei filiis, per vices regnantibus, vid. supra v. 35. BARN.

122. Mediam formam *ἀθροΐζεται* alibi non reperi. Compositum *ἐξαθροΐζεται* habet noster Phœn. 1176. De spiritu dixi ad Aristoph. Acharn. 26. ELM.

124. *βωμὸν καταστέψαντες*] Prosæ orationis scriptor dixisset, *ἱκετηρίας θέντες, ramis supplicibus in aram depositis.* Andocides de Mysteriis, p. 54. ed. Reisk. *Κατηγόρησαν δέ μου καὶ περὶ τῆς ἱκετηρίας, ὡς καταθείην ἐγὼ ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ. νόμος δὲ ἦν πάτριος, ὃς ἂν θῇ ἱκετηρίαν μυστηρίοις, τεθνάναι.* Et paullo post: *Ἀναστὰς Καλλίας ὁ Ἱππονίκου τὴν σκευὴν ἔχων, λέγει, ὅτι ἱκετηρία κεῖται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ.* Audiendus Brunckius ad Soph. Œd. T. 3. *ἱκετηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. Non coronis erant redimiti, sed manibus ferebant ramos oleæ lana obvolutos.* Brunckii interpretationem non ex omni parte veram esse ostendit ejusdem fabulæ v. 143. ubi consurgere de sedibus jubentur supplices, *ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους, tollentes supplices ramos*, quos super aram, cui assedebant, deposuerant. Ita accipio Æschyli locum Suppl. 249. *Κλάδοι γε μὲν δὴ, κατὰ νόμους ἀφικτόρων, Κεῖνται παρ' ὑμῖν πρὸς θεοῖς ἀγωνίοις.* Confer etiam v. 940. *Κλάδους τε τούτους αἶψ' ἐν ἀγκάλαις λαβὼν, Βωμοὺς ἐπ' ἄλλους δαιμόνων ἐγχωρίων Θές.* ELM.

129. *ὥστε μ' ἐκβαλεῖν δάκρυ* Reiskius. Vide Hec. 298. Iph. A. 451, 477. Hel. 1563. Ion. 924. Æoli fr. 21. ELM. Libri *ὥστε μοι βαλεῖν δάκρυ.*

131. *ἔργα* Flor. 1. 2. quod se in tribus codicibus reperisse dicit Elmsleius ad Med. v. 88. Legebatur *ἄλλα.*

135. *καὶ παρ' οὖ*] *καίπερ οὐ* Flor. 1. 2. et Ald. Correctum ex Par. E. cujus in margine annotatum *κἄνπερ οὐ λέγεις, θέλω.*

140. Ald. *τούτους δραπέτας ἔχων.* Sic etiam Flor. 1. 2. nisi quod post *τούτους* habent *γε*. Scaliger. *τούσδε δραπέτας*, quam conjecturam confirmari dixeris lectione codd. Florr. MATTH.

144. *ἀφιγμένων*] Intelligendum *τῶν Ἡρακλειδῶν*.

145. *τοῖσιν αὐτοῖς τοισῦδ'* Canterus. Libri *τοῖσι δ' αὐτοῖς τοῖσιν*.

146. Constructio est, *οὐδεὶς ἐτόλμησε προσθέσθαι* [*αὐτοὺς*,] *ἴδια κακά*. MUSG. Male. Thucyd. 1, 78. *Καὶ μὴ ἀλλοτρίαις γνώμαις καὶ ἐγκλήμασι πεισθέντες, οἰκεῖον πόνον προσθῆσθε.* Ἴδια et *οἰκεῖα* confudit poeta, quæ proprie tantum inter sese differunt quantum *κοινὰ* et *ἀλλότρια*. ELM.

147. *ἐς σὲ* Musgravius pro *ἐν σοὶ* dictum accipiebat, Elmslei. jungit *μωρίαν τινὰ ἐσκεμμένοι* [*ἐν σοὶ*] *δεῦρ' ἦλθον εἰς σέ*. Hoc quidem positus vocularum non pati videtur. Neque vero *σκέπτεσθαί τι ἔν τινι* dici posse videtur pro *ἐνορᾶν τί τινι*, et, si dici posset, hæc sententia minus congrueret cum versu 150. Itaque *μωρίαν τινα εἰς σὲ ἐσκεμμένοι* esse videtur *quia stultum ac temerarium aliquod facinus excogitarunt, ad quod adjuvandum te excitarent.* Similiter Herm. interpretatur: *Profecto quamdam stultitiam, quam tu in te admitteres, commenti huc venerunt, periculum facturi, utrum, quod volunt, fieret, annon.* MATTH.

148. *ἢ* Elmsleius. Legebatur *ἐς*. "Non dicitur *ῥίπτειν εἰς κίνδυνον*, sed *ῥίπτειν* (vel *ἀναρρίπτειν*) *κίνδυνον*. Photius: *Κίνδυνον ἀναρρίψαι λέγουσι, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν κύβων*. Nos, *To run a risk*. Noster Inone fr. 7. *Νῦν δ' εἰς μίαν βλέπουσι, κίνδυνον μέγαν Ῥίπτοντες.* Incertus Rhes. 154. a Brodæo citatus: *ἐγὼ πρὸ γαίας τόνδε κίνδυνον θέλω ῥίψας, κατόπτης ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν.* Herodotus 7. 50. *νῦν δὲ κινδύνους ἀναρριπτέοντες, ἐς τοῦτό σφεα προηγάγοντο.* Thucydides 4. 85. *κίνδυνόν τε τοσόνδε ἀνερρίψαμεν.* Ibid. 95. *τοσόνδε κίνδυνον ἀναρριπτοῦμεν.* Ita passim. Nostro igitur loco pro *ἐς κίνδυνον* dedi *ἢ κίνδυνον*. Versus 148—150. ita interpretare, *Sed vel aliqua tua stultitia observata huc ad te venerunt, vel periculum in rebus desperatis facientes, an auxilium sibi laturus esses, necne.* Verba *ἐξ ἀμηχάνων* leguntur etiam in El. 624." ELM.

149. *ῥίπτοντες* Elmsleius. *ῥιπτοῦντες* libri.

152. *κατοικτιεῖν* Elmsleius. *κατοικτίσειν* Par. E. G. *κατοικτίσεις* Ald.

153. *τ'* Reiskius. *γ'* libri.

161. Χαλυβδικοῦ Barnesius. Χαλυβικοῦ libri. Elmsleius "Σιδήρου subaudiri monet Musgravius, qui comparat locutionem apud veteres comicos nostrates usitatissimam, *a Toledo*. Addere potuit, apud nostrum El. 819. Doricum cultrum Δωρίδα omisso μάχαιραν appellari. Nostro loco χαλυβδικοῦ primus edidit Barnesius. Hesychius: Χαλυβδική. [χώρα] τῆς Σκυθίας, ὅπου σιδήρου μέταλλα. Stephanus Byz. v. Χάλυβες: λέγεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ δ Χαλυβδικὸς τὸ κτητικόν. Λυκόφρων [v. 1109.]. Χαλυβδικῷ κνώδοντι. καὶ ἡ χώρα Χαλυβδικὴ λέγεται. Ipsa gens promiscue Χάλυβες et Χάλυβοι a tragicis dicitur. Vide Æsch. Prom. 133. 714. Theb. 734. Eurip. Alc. 983. Cretensibus fr. 2."

163. θεὶς Musgravius. θῇς libri.

Τιρυνθίοις] Ad agri Tirynthii mentionem illustrandam satis erit monere, Herculem et Eurystheum promiscue Tirynthios et Argivos a tragicis appellari. Vide nostrum Alc. 484. 494. 841. Telepho fr. 1. Hercules Ephippi comici apud Athen. p. 442 E. Οὐκ οἶσθά μ' ὄντα, πρὸς θεῶν, Τιρύνθιον Ἀργεῖον, οἳ μεθύοντες ἀεὶ τὰς μάχας Πάσας μάχονται; Respondet alter, τοιγὰρ οὖν φεύγουσ' ἀεί. Quem locum indicavit Musgravius. ELM. Qui Τιρυνθίας γῆς scripsit cum Tyrwhitto, de qua conjectura Matthiæ "Ut mittam, locutionem πόλεμον ἔχειν γῆς pro περὶ γῆς non satis idonea auctoritate munitam videri, mihi bellum Demophonti pro Herculis liberis suscipiendum minus recte dici posse videtur πόλεμος περὶ Τιρυνθίας γῆς. nam ut hunc eventum bellum illud habere potuerit, non hoc nunc spectatur, sed auxilium, quo Heraclidas ab Eurysthei injuriis tueri debebat Demophon."

Ἀργείοις τ' Matthiæ. Aberat τ'.

165. ἢ Barnesius. ἦ Ald.

166. γέροντος τύμβου] Hæc verba conjuncta leguntur etiam in Med. 1209. τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν τίθησι; ELM.

168. ἐς] Recte εἰς Ald.

εἰς ἄντλον ἐμβήσει πόδα. ἄντλος apud vetustissimos scriptores Græcos eam navis partem significare videtur, quæ postea κοιλὴ ναῦς sive κοιλία appellata est. Ita præter Homerum Od. M. 411. O. 478. Alcæus apud Heraclidem Ponticum p. 413. ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει.—Apud Atticos ἄντλος potius de aqua marina et sordibus quæ in imam navem confluunt, quam de

ipso loco dicitur. Apud nostrum Tro. 685. exhibentur nautæ in tempestate, ὁ μὲν παρ' οἴαχ', ὁ δ' ἐπὶ λαιφεσὶν βεβὼς, ὁ δ' ἄντλον εἴργων ναός. *Sentinam hauriens* Portus, cujus versionem confirmat Cicero Catone Maj. c. 6. *Similesque sunt, ut si qui gubernatorem in navigando agere nihil dicant, cum alii malos scandant, alii per foros cursent, alii sentinam exhauriant.* Minus recte, meo quidem judicio, *undam insultantem a navi arcens* Hemsterhusius ad Lucianum I. p. 108. Apud Æsch. Theb. 802. ἄντλον δέχεσθαι dicitur, ubi Latini *sentinam trahere* dicerent, nos *to leak* diceremus. ἄντλον pro πέλαγος καταχρηστικῶς dixit noster Hec. 1025. Nostro loco intellige turbidam et fœtidam aquam. Comparat Musgravius Æsch. Choeph. 695. ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα. ELM.

169. Sensus: quodsi id quod solum aliquam speciem habet commemorare volueris, nihil profecto aliud afferes, nisi suscepto miserorum patrocinio id te assecuturum, ut bene sperare liceat. PFLUGK.

172. ἂν ἡβήσαντες Victorius adscripto ἴσως. ἀνηβήσαντες Ald.

τι addidit Elmsleius.

173. χοὖν] χ'ὤυν Ald. Ex ὁ ἐν fit οὖν, ex καὶ οὖν χοὖν, quod nostro loco reposui. Monendus est autem lector, passim in Aldina occurrere ἐν μέσῳ sine ἰῶτα subscripto. Vide Phœn. 592. Med. 819. Hel. 636. 950. Ion. 1138. 1393. ELM.

175. δοὺς Flor. 1. 2. δὸς Ald.

179. 180. choro tribuit Elmsleius, Demophonti libri.

179. κρίνειεν Portus. κρίνοιεν libri et Stobæus 46, 2.

γνοίη] δοίη Stobæus.

180. σαφῶς Par. G. Flor. 1. 2. et Stobæus. σαφῆ Ald.

182. Laudat illam, qua nihil et sæpius et ambitiosius jactabant Athenienses, ἰσηγορίαν. PFLUGK.

184. μέσῳ] Libri μέρει (ex v. 182.). Correxit Musgravius. Sic Ion. 1284. τί δ' ἔστι Φοίβῳ σοί τε κοινὸν ἐν μέρει;

185. οὐδέν ἐσθ'] Potuisset οὐ μέτεσθ'. DOBR.

187. ὡς Μυκηναίους] Poetæ Argos et Mycenas pro eadem civitate accipiunt. Strabo 8. p. 377. μετὰ δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν Ἀργεῖοι μετὰ Κλεωναίων καὶ Τεγεατῶν ἐπελθόντες ἄρδην τὰς Μυκήνας ἀνεῖλον, καὶ τὴν χώραν διενείμαντο [Olympiadis 78. anno primo, teste Diodoro Siculo 11,65.]. διὰ δὲ τὴν ἐγγύτητα, τὰς δύο πόλεις ὡς μίαν οἱ τραγικοὶ συνωνύμως προσαγορεύ-

ουσι. Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι, τότε μὲν Μυκήνας καλῶν, τότε δ' Ἄργος τὴν αὐτὴν πόλιν, καθάπερ ἐν Ἰφιγενείᾳ καὶ Ὀρέστῃ. BRODÆUS. Non est quod miremur Euripidem Argos et Mycenas confudisse, quo puerulo Mycenæ funditus sublatæ sunt, cum idem fecerit Æschylus, cujus tres fabulæ ad Agamemnonis historiam pertinentes novem tantum annis post eversas Mycenas actæ sunt. Is enim non solum Argos pro Mycenis passim nominat, verum etiam ne semel quidem in fabulis hodie superstitibus Mycenarum mentionem facit. Quæ fuerit Mycenarum conditio tempore belli Persici, ex Herodoto satis novimus, qui ex duabus civitatibus simul conjunctis, iisque olim florentissimis, Mycenis et Tirynthe, non plures quam quadringentos milites Platæis pugnasse narrat, l. 9. 28. Ex eodem discimus, ter mille Sicyonios totidemque Megarenses prælio Platæensi interfuisse. Ceterum longe sæpius Argos pro Mycenis nominant tragici, quam Mycenas pro Argis. Ubicunque in nostra fabula Argos memorat poeta, intelligendæ sunt Mycenæ. Mycenis enim regnavit Eurystheus. Contra in Supplicum v. 1130. male nominantur Mycenæ. Argivus enim fuit Adrastus, Argivæ mulieres chorum istius tragœdiæ complent. Utriusque fabulæ argumentum breviter et eleganter narrat Herodotus 9. 27. accurate servato duarum civitatum discrimine: *Ἡρακλείδας, τῶν φασι οὗτοι [οἱ Τεγεᾶται] ἀποκτεῖναι τὸν ἡγεμόνα [Ὕλλον] ἐν Ἰσθμῷ, τούτους πρότερον ἐξελαυνομένους ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων, ἐς τοὺς ἀπικοίατο φεύγοντες δουλοσύνην πρὸς* ΜΥΚΗΝΑΙΩΝ, *μοῦνοι ὑποδεξάμενοι, τὴν Εὐρυσθῆος ὕβριν κατείλομεν, σὺν κείνοισι μάχῃ νικήσαντες τοὺς τότε ἔχοντας Πελοπόννησον. τοῦτο δὲ,* ΑΡΓΕΙΟΥΣ *τοὺς μετὰ Πολυνείκεος ἐπὶ Θήβας ἐλάσαντας, τελευτήσαντας τὸν αἰῶνα, καὶ ἀτάφους κειμένους, στρατευσάμενοι ἐπὶ τοὺς Καδμείους, ἀνελέσθαι τε τοὺς νεκροὺς φαμεν, καὶ θάψαι τῆς ἡμετέρας ἐν Ἐλευσῖνι.* ELM.

188. *ὅδ'* Tyrwhittus. *ὧδ'* libri.

ἀπήλασαν Par. G. Flor. 1. 2. *ἀπήλασε* Ald.

190. *φύγῃ* Matthiæ. Libri *φύγοι.*

191. *οὐκ ἄρ'*] *οὐ γὰρ* MSS. Stephani.

193. *οὐ γάρ τι*] *οὐκ ἄρ' τι* (sic) Flor. 1. 2.

Τραχίς] Trachinis mentionem satis illustrant Pausaniæ et Apollodori loca, quæ ad vv. 475. 860. allaturus sum. Achaiam autem hic intellige Thessalicam, aliter *Φθιῶτιν* appellatam, in

qua Trachinem collocat Sophocles apud Strabonem 9. p. 433. *οὕτω καὶ Σοφοκλῆς τὴν Τραχινίαν (f. Τραχῖνα) Φθιῶτιν εἴρηκεν.* Fortasse in fabula *Φθιώτισιν*, unde desumtum est fragmentum Brunckianum incertum 101. Sed plerique Trachinem extra Achaiæ fines in agro Maliaco sitam fuisse narrant. Vide omnino Herodotum 7. 198. seqq. ELM.

'Αχαϊκόν] Scribendum *'Αχαιϊκόν.*

197. *κρανοῦσι* Elmsleius. Legebatur *κρινοῦσι.*

200. *πάρος* Reiskius. Libri *βάρος.*

202. *πόλιν μὲν ἀρκεῖ*] *Quod ad civitatem attinet, satis dictum est.* ELM.

203. 204. *λίαν—ἄγαν* Elmsleius. Legebatur *λίαν γ'—ἄγαν γ'.*

211. *Πέλοπος θυγατρός*] Quam Lysidicen appellat Plutarchus Theseo, p. 4 A. a Brodæo ad v. 37. allegatus, Anaxo Apollodorus 2. 4, 5. monente Musgravio. Vide Heynium ad Apollodorum, p. 129. ed. 1803. ELM.

αὐτανεψίω Brodæus. *αὐτανεψίῳ* Ald. Scribendum *αὐτανεψίων* cum Reisigio ad Soph. Œd. C. p. 332. "Plutarch. Thes. c. 7. quo loco Herculis et Thesei necessitudinem declarat: *ἐτύγχανον δὲ καὶ γένους κοινωνοῦντες ἐξ ἀνεψιῶν ὄντες. Αἴθρα μὲν γὰρ ἦν Πιτθέως θυγάτηρ, 'Αλκμήνη δὲ Λυσιδίκης, Λυσιδίκη δὲ καὶ Πιτθεὺς ἀδελφοὶ, γεγονότες ἐξ 'Ιπποδαμείας καὶ Πέλοπος.* De Lysidice Alcmenes matre cum Plutarcho conspirat schol. Hom. Il. I, 123. Apollodoro 2, 4, 5. dicitur Anaxo, Alcæi filia: unde emendandus schol. Il. Ξ, 323." MUSG. et PFLUGK.

213. *ἥκεις* pro *προσήκεις*, monente Porsono ad Phœn. 372. ELM.

215. Ordo verborum est *φημὶ γάρ ποτε σύμπλους Θησεῖ γενέσθαι, τῶνδ' ὑπασπίζων πατρί.* De hac fabula insignem nostri locum ex Herc. 408. hic apponam, *τὸν ἱππευτάν τ' 'Αμαζόνων στρατὸν Μαιῶτιν ἀμφὶ πολυπόταμον ἔβα, δι' Εὔξεινον οἶδμα, λίμναν, (τίν' οὐκ ἀφ' 'Ελλανίας ἄγορον ἁλίσας φίλων;) κόρας 'Αρείας πέπλων* (vox corrupta) *χρυσεόστολον φάρος, ζωστῆρος ὀλεθρίους ἄγρας. τὰ κλεινὰ δ' 'Ελλὰς ἔλαβε βαρβάρου κόρας λάφυρα, καὶ σώζετ' ἐν Μυκήναις.* Vide etiam Apollodorum 2. 5. 9. ejusque interpretem Heynium. Quare autem hanc expeditionem inter Herculis erga Theseum merita memoret Iolaus, docebit Hyginus, Fab. 30. cujus verba ita dubitanter corrigo: *Hippolyten Amazonum reginam, Martis et Otreræ*

filiam, interfecit: cui mortuæ aureum balteum detraxit, filiam Antiopam captivam Theseo donavit. ELM.

218. ἐρεμνῶν] *Tenebricosus, niger.* alibi apud Euripidem non legitur. Bis apud Sophoclem, Ant. 700. Aj. 376. ELM. ἐρεμνῶν Barnesius. Libri ἐρυμνῶν.

221. 222. Ex v. 97. 98. repetiti ab interpolatore videbantur Piersono Veris. p. 177. Frustra. Similis eorundem verborum repetitio est in Or. 536. 537. et 625. 626.

223. σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν, χωρὶς ἐν πόλει κακόν ex conjectura Hermanni ab L. Dindorfio illata legitur: quod non intelligo quomodo dici potuerit. Libri σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν χωρὶς ἔν τε πόλει κακόν. quæ sanissima est scriptura, de qua mutanda non cogitassent critici, nisi eos fugisset hunc versum cum duobus proximis ab interpolatore esse adjectum. Primorum autem verborum sensus est, *et tibi privatim* (ἰδίᾳ) *hoc turpe est et civitati ignominiosum est.* ἔν τε πόλει metri caussa, sed parum apte dictum pro τῇ πόλει. Conficti autem videntur hi versus propter v. 242.

225. βλέψον πρὸς αὐτοὺς βλέψον]. Hæc verba ex Alc. 390. sunt repetita.

226. χεροῖν] Genitivus pendens a πρὸς v. 227. Aliter Elmsleius "καταστέφω χεροῖν,] Optime hæc verba illustrat noster Androm. 886. στεμμάτων δ' οὐχ ἥσσονας σοῖς προστίθημι γόνασιν ὠλένας ἐμάς. Iph. A. 1216. ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν τὸ σῶμα τοὐμόν. Nostro loco male post καταστέφω interpungit Musgravius, χεροῖν pro πρὸς χεροῖν accepto."

228. λαβών] Elmslei. λαβεῖν ob locum Herc. f. 602. οὐκ ἀτιμάσω θεοὺς προσειπεῖν. Non necesse est eandem ubique dicendi formulam sequi: illud μὴ ἀτιμάζειν eo efficitur vel declaratur, quod puerorum patrocinium suscipit. MATTH.

231. πλὴν] Noster Temenid. fr. 7. οὐκ ἔστι κρεῖσσον ἄλλο πλὴν κρατεῖν δορί. ELM.

232. Elmslei. ad Med. 1202. tres codices habere dicit ἀκούσας τούσδε συμφορᾶς ἄν. quorum is quem Musgrav. G. appellat, a correctore habeat τάσδε συμφοράς. Victor. certe τούσδε, (sic) συμφορᾶς. Hæc lectio si in pluribus est, præferenda videtur, tum quod hæc constructio exquisitior est, quam pro librarii ingenio, tum quod ob similitudinem soni vocis συμφορᾶς facile scribi potuit τάσδε. MATTH. Legebatur τάσδε συμφοράς.

236. *τρισσαὶ συμφορᾶς ὁδοί* dictum accipio pro *τρισσαὶ συμφοραί* .ELM.

237. *τούσδε* Elmsleius. Legebatur *τοὺς σούς*.

238. *βώμιος* Flor. 1. 2. et MSS. Stephani. *βωμίους* Ald.

240. 241. His versibus continetur secunda *συμφορᾶς ὁδὸς*, sanguinis scilicet conjunctio, et beneficia ab Hercule in Theseum collata. Male autem, mea sententia, hæc conjungit Demopho, quæ diserte separavit Iolaus supra v. 214. Rectius fecisset poeta, si quatuor *συμφορᾶς ὁδοὺς* Demophonti tribuisset. ELM. Injuria Elmsleius reprehendit poetam, qui nihil plane caussæ habebat cur Demophontem tam exili diligentia ad argumenta ab Iolao allata respondere faceret.

240. Verbum *προυφείλω* usurpant noster Iph. Taur. 523. Aristoph. Vesp. 3. (ubi legendum *προυφείλεις*) Lys. 648. Eandem significationem habere videtur cum simplici verbo *ὀφείλω*. ELM.

242—246. His quatuor versibus explicatur tertia *συμφορᾶς ὁδὸς*, scilicet *τὸ αἰσχρόν*. Duplicem autem turpitudinem hic memorat Demopho: unam, ut deorum altaria impune ab homine peregrino violentur: alteram, ut Herculis liberis opem implorantibus perfugii locus denegetur, ubi adversus hostium injurias in tuto sint. Illud quidem libera civitate indignum censet Demopho, hoc autem vix ipsa morte tolerabilius. ELM. Hoc argumentum tetigerat Iolaus v. 191—198.

243. *συλᾶσθαι*] *συλλᾶσθαι* Ald.

244. *ἐλευθέραν* Flor. 1. 2. Vulgo *ἐλεύθερον*. Conf. v. 198.

245. *ὄκνῳ*] *ὀκνῶ* Ald. Recte Musgrav. *ὄκνῳ*. Hoc enim, *τὸ ἱκέτας προδοῦναι* ita cohæret cum præcedentibus *βωμὸν συλᾶσθαι ἐᾶν*, ut non possit pro altero capite turpitudinis haberi. MATTH.

246. *τόδ'* Elmsleius. Vulgo *τάδ'*. *τόνδ'* Flor. 1.

καὶ τόδ' ἀγχόνης πέλας] Verte fere cum Musgravio, *Et hoc*, scilicet *τὸ Ἀργείοις ἱκέτας προδοῦναι*, *parum admodum a suspendio distat.* Aristoph. Ach. 125. a Brodæo citatus: *τοῦτο δῆτ' οὐκ ἀγχόνη;* Noster Alc. 228. *αἶ αἶ, ἄξια καὶ σφαγᾶς τάδε, καὶ πλεῖον ἢ βρόχῳ δέρην οὐρανίῳ πελάσαι.* ELM.

249. *ἀποσπάσει* Elmsleius. Libri *ἀποσπάσῃ*.

251. *πρὸς τοῖσδ' ἔτ' εἴ τι* Flor. 1. 2.

τοισίδ' Musgravius. Vulgo *τοῖσί γ'*.

253. τε Heathius. Libri τι.

255. σοὶ Brodæus. σὺ Ald. Musgravius conj. οὐκοῦν ἐμοὶ τόδ' αἰσχρὸν, ἀλλ' οὐ σοὶ, βλάβος. Melius Elmslei. hæc interrogative accipit: οὔκουν (ipse scripsit οὐκ οὖν) ἐμοὶ τόδ' αἰσχρὸν, ἀλλὰ σοὶ βλάβος; ita ut negatio ad utrumque membrum pertineat. Sed recte Herm. signum interrogandi deleri jubet: *Non mihi turpe est meos abducere, sed tibi malum, si vi uti cogor, et Argivos tibi hostes reddis.* MATTH. Elmsleii annotatio hæc est "Sensus est ἐμοὶ αἰσχρὸν τόδ' ἐστὶν, ἀλλ' οὐ σοὶ βλάβος. Adhibita interrogatione, quam primus adhibui, particula negativa locum mutare debet. Nam οὐκ οὖν ἐμοὶ τόδ' αἰσχρὸν interrogative dictum idem valet atque ἐμοὶ τόδ' αἰσχρὸν sine interrogatione. Sic etiam idem significant ἀλλὰ σοὶ βλάβος cum interrogatione, et ἀλλ' οὐ σοὶ βλάβος sine interrogatione. Minus necessaria est igitur scriptura a Musgravio proposita, οὐκοῦν ἐμοὶ τόδ' αἰσχρὸν, ἀλλ' οὐ σοὶ, βλάβος. Discrimen quod inter οὐκοῦν et οὔκουν statuunt grammatici, verissimum est, si Plutarchi aut Luciani scripta pro veræ Græcitatis norma accipiantur. Apud veteres Atticos utraque particula semper propriam suam significationem servat. Ego ubique οὐκ οὖν scribo, adhibita, prout opus est, vel omissa interrogatione."

256. ἔμοιγ'] Supplendum, βλάβος ἐστί. Deinde μεθῶ *sinam* aut *patiar* vertunt omnes interpretes. μεθιέναι *dimittere, tradere, dedere* significat. Sensus est, ἐάν σοι μεθῶ τούσδε, ἵνα ἐφέλκῃ αὐτούς. *Ut tecum Argos abducas eos.* ELM.

258. πλείω Par. E.G. Flor. 1. 2. πλεῖον Ald.

262. τῶν Reiskius. τῶνδ' libri.

263. βλάπτων] γ' addit Elmsleius. Recte.

ἦν Matthiæ. Libri ἄν.

264. Notam interrogationis delevi. βλάπτεσθ' enim imperativus est, secus atque ab omnibus interpretibus acceptum est. Vertit Portus, *Lædimini* ergo, *quod ego non polluam deos?* Imo, *Lædiminor, modo ego non polluam deos.* ELM.

270. κοὐκ ἐς ἀμβολάς] Similia audit præco apud Æsch. Supplic. 932. κλάοις ἄν, εἰ ψαύσειας, οὐ μάλ' εἰς μακράν. Si vera sunt quæ de ἐς dixi in Præfatione ad Soph. Œd. T. p. 9. nostro loco scribendum εἰς ἀμβολάς. Sed hodie suspicor tragicos in quinta senarii sede iambum spondeo prætulisse, saltem ubi diversam ejusdem vocis scripturam adhibendo breve n syl-

labam pro longa exhibere possent. De qua re alias plura dicam. ELM. Scribendum εἰς. Eadem librorum inconstantia est in εἴσω et ἔσω in quinto pede trimetri ponendo.

271. τολμήσῃς Flor. 1. 2. Vulgo τολμήσεις.

θενεῖν] Vulgo θένειν. Θενεῖν scripsi monitu doctissimi Blomfieldii ad Æsch. Theb. 378. qui primus omnium vidit ἔθενον aoristum esse verbi θείνω. Sententiam ejus confirmat incertus Rhes. 683. φίλιον ἄνδρα μὴ θένῃς. Ubi solœcum esset θένῃς a præsenti θένω natum. Quod ipse olim monui, ἔσχεθον aoristum esse, eodem argumento demonstrare possum. Noster Alcmæone fr. 12. 13. Γυναῖκες, ὁρμήθητε, μηδ' ἀθυμία σχέθῃ τις ὑμᾶς. ταῦτα γὰρ σκεθρῶς ὁρᾶν ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην. Ita legendum esse nullus dubito. Si verbum esset σχέθω, σχέθῃ in σχεθέτω mutandum esset. ELM.

272. κήρυξ] Recte κῆρυξ Ald.

278. Ἀλκάθου—τέρμασιν] Intellige, *Megarensium finibus*, sic dictis ab Alcathoo Pelopis filio, qui Megaris paullo ante regnavit. MUSG. Citat Brodæus Megarensem poetam Theognidem v. 771. ed. Blackwall. 751. Brunck. Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην, Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος. Ad quem locum inscriptionem veterem Megaris repertam allegat Brunckius, ubi Megarenses Ἀλκαθόου ναετῆρες appellantur. Multa de Alcathoo habet Pausanias libro primo in Megarorum descriptione. Personam ejus in Euripidis Protesilao fuisse discimus ex Photio et Suida v. Πενθερά. ELM.

279. μένει Par. G. Flor. 1. μένειν (ει superscr.) Flor. 2. μένειν Ald.

280. λαμπρός] *Vehemens, rapidus, potens.* Aristoph. Eq. 430. ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη, καὶ μέγας καθιείς. Ibid. 760. πρὸς ταῦθ' ὅπως ἔξει πολὺς καὶ λαμπρὸς εἰς τὸν ἄνδρα. MUSG.

281. καὶ φυτοῖς] *Arboribus*, quas præcisurus erat, regionem depopulans. BRODÆUS. δενδροτομεῖν vocant Thucydides l. 1. Diodorus Siculus 13. 108. MUSG. Res spectatoribus tempore belli Peloponnesii satis superque nota. ELM.

282. κεκτώμεθα Ald. κεκτῴμεθα scribendum monuit Hermann. in Museo antiqu. stud. p. 231. Cf. Buttmann. Gramm. Gr. ampl. p. 442. κεκτήμεθα Brunck. ad Soph. Phil. 119. ut edidit Elmslei. MATTH.

284. φθείρου] Μετὰ φθορᾶς ἀπαλλάττου. Id est, *In malam rem, abi in malam crucem.* Aristoph. Plut. 598. 610. [Ach.

460.] BRODÆUS. Rectius, *Get you gone.* Vide omnino nostrum Androm. 709. 716. ELM.

τὸ σὸν—Ἄργος] *Argos illos quos tantopere prædicas.* Noster Hippol. 113. Τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω. ELM.

291. μᾶλλον ἔτ' ἢ πρίν] *Se præstabit acrem* supplet Portus. Potes etiam, ὥρα προνοεῖν. Quod si placet, verba μάλα δ' ὀξὺς Ἄρης ὁ Μυκηναίων parentheseos notis includantur. ELM.

292. μισοκήρυκα fuisse Euripidem monuerunt tum alii, tum Marklandus ad Suppl. 399. Sed ovum ovo non est similius, quam hic noster Copreus, qui modo discessit, præconi Ægyptio apud Æschylum Supplicibus, nec facile dixeris uter eorum insolentius atque arrogantius se gerat. ELM.

293. πυργοῦν] *Augere, amplificare.* Brodæus. Præter propriam significationem, *turribus ac mœnibus instruere, ædificare,* πυργοῦν apud tragicos sæpe μεγαλύνειν significat. Ita dicunt Latini, *in altum extollere.* Nostro loco *exaggerare* significare videtur. Verbum *exstruere* sensu non dissimili usurpat A. Gellius 13. 24. monente Forcellino: *Crimen unum vocibus multis atque sævis exstruere.* Nisi vertere mavis, *fingere, fabricari.* Aristoph. Ran. 1004. ἀλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά. ELM.

296. διακναῖσαι] Interpretare, διολέσαι. ELM.

297. Ut hic τοῦδε, –ἢ, sic Med. 550. τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον, ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως. -- Cf. Od. Z, 182. Gorg. §. 120. 158. MATTH.

299. γαμεῖν τ' ἀπ' ἐσθλῶν] Ita passim loquuntur tragici. Noster Androm. 975. ὡς φίλων μὲν ἂν γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν. Ibid. 1280. κᾆτ' οὖν γαμεῖν δῆτ' ἔκ τε γενναίων χρεὼν, Δοῦναί τ' ἐς ἐσθλοὺς, ὅστις εὖ βουλεύεται. Incertus Rhes. 168. οὐκ ἐξ ἐμαυτοῦ μειζόνων γαμεῖν θέλω. ELM.

301. λιπεῖν] λιπών Matthiæ.

303. δυσγενείας] δυσμενείας MS. A. Stobæi 88, 7.

304. εὕρομεν] Scribendum ηὕρομεν. Sic etiam ηὕρηκ' v. 535. ηὗρες v. 957. Ηὐτύχει habet Aldus Hec. 18. ηὐτύχουν v. 301. ἐπηύξατο v. 542. ηὔφρανας Or. 217. ηὔφρανε v. 287. ηὔχου v. 355. ηὐτύχησεν v. 541. ηὐλαβεῖτο v. 1059. ηὔχετο Phœn. 1382. ἐξηύχουν (mendose pro ἐξηύχου) Med. 930. κατηύξατο Alc. 160. προσηύξατο v. 169. ηὐτρεπισμέναι Iph. A. 1111. ηὔξω Iph. T. 629. προσηυξάμην Tro. 887. ηὔχετ' Hel. 1600. ηὐνάσθη

Ion. 17. ηὐνάσθην v. 1484. His exceptis, diphthongum nunquam mutat Aldus. ELM.

309. ἤλθομεν codices. ἔλθωμεν Ald.

310. ὑμῖν Barnesius et codices, ut videtur. ἡμῖν Ald.

311. Fieri potest ut post verba καὶ τιμὰς πατρὸς exciderit hujusmodi versiculus, πάλιν λάβητε, τῆσδε κοιράνους χθονός. Quamquam verbum λάβητε suppleri potest ex altero verbo οἰκήσητε. De qua constructione consulendus omnino Brunckius ad Soph. Œd. T. 271. El. 435. et Dorvillius ad Charit. p. 394. a Brunckio allegatus. Exemplis adde nostræ fabulæ vv. 785. 833. 839. 1040. ELM.

315. Ald. ἄξιοι γ' ὑμῖν σέβειν. Par. E.G. Flor. 1. 2. ἄξιον ὑμῖν σ. omisso γ'. Hinc scripsi ἄξιόν γ' ὑμῖν σέβειν. ut Phrix. fr. 8. ἀνέρος οὐκ ἄξιον δειλὸν κεκλῆσθαι. Hec. 405. οὐ γὰρ ἄξιον sc. σὲ σπασθῆναι. Cur δέ sententiæ convenientius videatur Elmsleio quam γέ, non intelligo. MATTH.

316. Πελασγικὸν] Argivum.

317. ἀπηλλάξαντο] ἐνηλλάξαντο Musgravius. Scribendum videtur ὑπηλλάξαντο cum Pflugkio.

320. Non potest defendi librorum scriptura θάνης. Non de mortuo enim, sed de vivo Demophonte hæc narraturum Theseo Iolaum esse, ostendit illud σώζεις, quod nonnisi in vivum et superstitem quadrat. Recte Brodæus θάνω. L. DINDORF.

321. Θησέως—πέλας] Theseum ipsum fuisse, non Demophontem, qui Heraclidis asylum præbuerit, auctor est Diodor. Sic. 4. c. 57. Sed Pherecydem sequitur Euripides, ut patet ex Antonio Liberali, c. 33. MUSG.

322. ἀρῶ Elmsleius. Legebatur αἴρω.

324. Optime Musgravius, cum olim plene distingueretur post verba τοῖς Ἡρακλείοις, ita locum interpunxit, ut Iolai ad Theseum sermo etiam verba εὐγενὴς δ' ἀν' Ἑλλάδα σώζεις πατρῴαν δόξαν comprehenderet. Quo nuntio nihil umbræ Thesei gratius ad aures pervenire potuit. ELM.

334. μνημονεύσεται Flor. 1. 2. Vulgo μνημονεύσεθ' ἡ.

336. θ' Elmsleius. Legebatur δ'.

339. Ἄργει codices. εἴργει Ald.

340. ἀθροίσας Flor. 1. 2. ἀθρήσας Ald.

344. ἐξόμεσθα error typothetæ pro ἑζόμεσθα. Scribendum ἑζώμεσθα cum Elmsleio. "Contrarium vitium supra v. 33.

emendavit Barnesius. Noster El. 107. ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τήνδε προσπόλων τινὰ, πηγαῖον ἄχθος ἐγκεκαρμένῳ κάρᾳ φέρουσαν, ἑζώμεσθα, κἀκπυθώμεθα κ. τ. ἑ. Ubi ἑζώμεσθα *consistamus* sive *subsistamus* significat. Nostro loco verba ἑζώμεσθα—μένοντες per μείνωμεν—ἥμενοι explicanda videntur." ELM.

345. Vertit Portus, *Supplices expectantes hic, donec civitas rem feliciter gesserit.* Quæ interpretatio defendi potest ex Androm. 254. ὡς τοῦτ' ἄραρε, κοὐ μενῶ πόσιν μολεῖν. Sed magis placet Musgravii versio, *Supplices, ut civitas bene rem gerat, hic manentes.* De qua vide ad v. 34. ELM.

350. 'Αθάνα Elmsleius. Libri 'Αθηνᾶ.

353. Scribendum uno versu εἰ—μέλλονται pariterque in antitropho.

355. ὦ addidit Erfurdtius.

ἐλθών Erfurdtius. Legebatur ἐπελθών.

356. μεγαληγορίαισιν] Scribebatur μεγαληγορίαισι.

360. σὺ τ' error typothetæ ex editione Matthiæ relictus. Recte libri σὺ δ'.

361. Σθενέλου] Eurystheus Stheneli filius. Homerus Il. T. 123. Εὐρυσθεὺς, Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο. ELM.

365. ἀντισχομένους] Legebatur ἀντεχομένους.

372. σὺ] Corrigendum σοὶ cum Cantero. Hoc enim postulat verbum λέγω, quod pronomine addito multo magis opus habet quam κυρήσεις, quo σὺ retulerunt interpretes.

373. εἰ πόλιν ἥξεις] *Hostiliter* scilicet. De hac locutione consulendus Marklandus ad Suppl. 523. Soph. Trach. 259. στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν, ἔρχεται πόλιν τὴν Εὐρυτείαν. ELM.

374. οὐχ οὕτως] Exquisita locutio, quæ omnes interpretes fugit. Sensus videtur esse, *non impune, non illæsus.* Noster Alc. 682. ἄγαν ὑβρίζεις, καὶ νεανίας λόγους ῥίπτων ἐς ἡμᾶς, οὐ βαλὼν οὕτως ἄπει. Herodotus I. 16. ἀπὸ μέν νυν τούτων οὐκ ὡς ἤθελε ἀπήλλαξε, ἀλλὰ προσπταίσας μεγάλως. ELM.

οὐκ typotheta dedit pro οὐχ.

376. Removeantur unci, quibus ἐστιν inclusum ex editione L. Dindorfii remansit.

377. ὦ Canterus. οὐ libri.

ἐραστά Musgravius. Libri ἐραστάς.

379. εὖ χαρίτων] Legebatur εὐχαρίστων. Noster Hippol. 462. πόσους δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν, νοσοῦνθ' ὁρῶντας

λέκτρα, μὴ δοκεῖν δρᾶν. Ad quem locum citat Valckenarius similes nonnullas locutiones. Τὴν εὖ χαρίτων ἤκουσαν dixisset Herodotus. ELM.

384. γε] σε Elmsleius. Frustra.

λόγος Flor. 1. 2. λόγους Ald.

385. Legebatur τὰ πρὸς θεῶν. Tyrwhitt. εὐτυχὴς τὰ πρόσθεν ὤν, recte, opinor, non quod εὐτυχὴς τὰ πρὸς θεῶν dici non posse existimem, sed quia sententia repugnat; *Eurystheus felix est ope deorum*, is optime diceret, qui quantum periculi ab eo immineret, declarare vellet; sin per ironiam aliquam dictum accipias, frigida est et elumbis ironia. MATTH.

386. εἶσιν Elmsleius. Legebatur ἐστίν.

387. ἐς τὰς Ἀθήνας Elmsleius cum Porto jungit cum οὐ σμικρὸν φρονῶν propter Hipp. 6. σφάλλω δ' ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα. Mihi cum εἶσιν jungendum videtur, sed ita ut simul ad verba οὐ σμικρὸν φρονῶν referatur. Ita vim habet illud καὶ μάλα. *Athenas veniet, et quidem non mediocri spiritu.* MATTH.

388. Imitatur noster Æschylum Pers. 829. Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονημάτων ἔπεστιν, εὔθυνος βαρύς. ELM.

390. γὰρ Flor. 1. 2. Vulgo δέ.

393. τάδ' MSS. Stephani. "ἴσ. τάδε" Victorius. τόδ' Ald.

394. λεπαίαν Stiblinus. λεπάραν libri, cui in Flor. 2. adscriptum ὄνομα τόπου.

ὀφρύην] Huc respexit Photius, monente Musgravio: Ὀφρύην. τὸ μετέωρον. Εὐριπίδης. Monet idem hanc vocem sæpius usurpari ab Herodoto 4. 181. seqq. ELM.

395. δόκησιν δὴ τόδ' (τάδ' MSS. Stephani) ἂν λέγοιμί σοι] Hæc verba διὰ μέσου esse primus monuit Brodæus, qui recte vertit, *uti et suspicor*. Confert Tyrwhittus Bacch. 629. κᾆθ' ὁ Βρόμιος (ὥς ἔμοιγε φαίνεται, δόξαν λέγω) Φῶς ἐποίησεν κατ' αὐλήν. ELM.

396. ποίᾳ Portus. ποία Ald.

Ex voce ἀσφαλεῖ apparet, quomodo Demophon Eurysthei consilium interpretatus sit: credidisse enim, non pugnæ occasionem quæri, sed tutam exercitui stationem. Hinc pro ταὐῦν δορὸς repono τ' ἄνευ δορός:

ποίᾳ προσάξει στρατόπεδον τ' ἄνευ δορὸς,
ἐν ἀσφαλεῖ τε τῇδ' ἱδρύσεται χθονός.

MUSG. Vera videtur emendatio Musgravii τ' ἄνευ.

397. τῆσδ' Par. E. et Victor. τῇδ' Ald.

ἱδρύσεται Flor. 1. 2. et MSS. Stephani. ἱδρύσετε Ald.

398. ἄραρ' Brunckius ad Med. 323. Libri ἄρηρ'.

400. οἷς χρὴ ταῦτα τέμνεσθαι θεῶν] Æsch. Pers. 202. σὺν θυηπόλῳ χερὶ Βωμῷ προσέστην, ἀποτρόποισι δαίμοσι Θῦσαι θέλουσα πέλανον, ὧν τέλη τάδε. Herodotus 1, 118. σῶστρα τοῦ παιδὸς γὰρ μέλλω θύειν τοῖσι θεῶν τιμὴ αὕτη προσκέεται. ELM.

401. 402. Horum versuum sedes immutanda est, ut vidit etiam Tyrwhittus. MUSG. Mihi quidem nihilo deterior videtur vulgatus ordo. σφάγια v. 399. memorata tum demum sacrificanda erant, cum ad manus cum Eurysthei exercitu veniendum erat. Sed interea victimas ad omnes urbis aras immolabant haruspices, quas τροπαῖά τ' ἐχθρῶν καὶ πόλει σωτήρια recte appellari quis dubitet? ELM.

401. θυηπολεῖται δ' ἄστυ] Id est, μάντεις κατ' ἄστυ θυηπολοῦσι. Hoc adde exemplis ad Soph. Œd. T. 1094. allatis. ELM.

402. σωτήρια Brodæus. σωτηρία Ald.

403. ἁλίσας] συναλίσας Barnesius. Sed ἁλίσας primam producit apud nostrum Herc. 412. monente Musgravio. Deinde apud veteres non minus usitatum est ἁλίζω quam συναλίζω. Participium ἁλίσας ter minimum in libro primo usurpat Herodotus, capp. 77. 80. 119. Significat ἀθροίσας, quod in simili locutione adhibet noster supra v. 341. Utrumque ἁλίζω et συναλίζω usurpat Xenophon, obsoletorum et poeticorum vocabulorum sectator omnium Atticorum studiosissimus. Illud habet Anab. 2. 4, 3. 6. 3, 3. hoc Pæd. 1. 2, 15. 4, 14. Anab. 7. 3, 48. Hellen. 1. 1, 30. Hesychius v. Ἀλίσας duo diversa verba ἁλίζω et ἀλίνδω confundit, nisi glossa ejus ita scribenda est: Ἀλίσας. κονίσας, κυλίσας, καταβαλών. Ἁλίσας. συναθροίσας, συναγαγών. ἀλίσας tenui spiritu primam corripit, secundam producit. Aristoph. Nub. 32. ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε. ELM.

404. Oraculorum occultorum meminit Herodotus 5. 91. MUSG.

407. Γνῶμα habet etiam Soph. Trach. 593. γνώματος, Æsch. Agam. 1361. ELM.

408. κόρῃ Δήμητρος Barnesius. Legebatur κόρην Δήμητρί γ'.

411. κτενῶ Elmsleius. Libri κτανῶ.

415. πικρὰς ἂν Par. E. Flor. 1. 2. πικρὰν ἂν Par. G. πικρὸν ὂν Ald.

416. ἦν Schæferus Melet. p. 110. Libri ἢ.

418. εἰ δὲ δὴ Flor. 1. 2. Vulgo ἢν δὲ μή. "εἰ δὲ δὴ δράσω (futur.) τόδε, *si bellum pro supplicibus suscipiam;* quo fieri necesse est, ut virgo nobilis immoletur; quem sensum esse loci e vss. 421. 22. apparet." MATTH.

423. 424. Atossa apud Æsch. Pers. 211. εὖ γὰρ ἴστε, παῖς ἐμὸς, πράξας μὲν εὖ, θαυμαστὸς ἂν γένοιτ' ἀνὴρ, κακῶς δὲ πράξας, οὐχ ὑπεύθυνος πόλει, σωθεὶς δ' ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός. ELM.

425. ἀλλ' ἦ] *Sane* aut *profecto* plerique interpretes. *An ergo* cum interrogatione recte Musgravius. Vide Æsch. Agam. 284. Choeph. 218. 772. Suppl. 520. 920. Soph. El. 879. Eurip. Phœn. 1698. Hippol. 858. 932. (ubi consulendi Valckenarius et Monkius) Alc. 58. 819. Iph. A. 847. Iph. T. 1170. Bacch. 920. Hel. 497. Ion. 755. Herc. 1128. incertum Rhes. 36. ELM.

427. Atticos ἔοιγμεν et εἴξασι pro ἐοίκαμεν et ἐοίκασι dixisse nemini ignotum est. Præter nostrum locum, ἔοιγμεν occurrit infra v. 681. Cycl. 99. et apud Soph. Aj. 1239. Quid pro ἐοίκατε dixerint ego quidem nescio. De εἴξασι consulendi Ruhnkenius ad Timæum p. 98. et Piersonus ad Mœrin p. 148. ELM.

429. Nota est locutio εἰς χεῖρας ἰέναι τινὶ, *ad manus cum aliquo venire.* Nostro loco de terra loquitur poeta tanquam de persona. Dicitur εἰς λόγους συνάπτειν in Phœn. 709. Ὡς εἰς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκει μολών. ELM.

430. πνοαῖσιν Hervagiana secunda. πνοιαῖσιν Flor. 1. 2. Ald. "πνοιαὶ edd. omnes in Androm. 479. Tro. 883. Altera scriptura melior mihi videtur. Quamvis enim ποιὰ, ῥοιὰ, στοιὰ, χροιὰ, et alia fortasse nonnulla, apud veteres saltem Atticos rectius per diphthongum quam per simplicem vocalem scribantur, diversam fuisse horum rationem ostendit rectus casus singularis, qui in his semper in A desinit, in illo semper in H, nisi in Doricis chori canticis. Neque unquam, quod sciam, apud tragicos aut comicos metro repugnat πνοὴ priore correpta. Contra ποιὰ priorem producit apud Eurip. Cycl. 333. Aristoph. Eq. 606. ῥοιὰ, *malum Punicum,* apud Aristoph. Pac. 1001. στοιὰ, Eccl. 676. 684. 686. χροιὰ apud Eurip. Bacch. 457. et alibi. Male igitur, ni fallor, Porsonus in Or. 145. pro Aldina scriptura ἃ ἃ σύριγγος ὅπως πνοὰ, ἃ ἃ σύριγγος ὡς πνοιὰ dedit. Versus antitheticus est, 'ολεῖς, εἰ βλέφαρα κινή-

σεις. Metrum est syzygia dochmiaca bacchio subjecta. Satis bene sibi respondent syzygiæ dochmiacæ ριγγὸς ὅπως πνοὰ et βλέφαρα κινήσεις. Πνοιαῖς metro repugnante olim legebatur apud Æsch. Suppl. 142." ELM.

435. θέλει Elmsleius. Libri θέλοι.

438. οὔτοι] οὔτι Flor. 1.

443. κἀμοῦ] κἀμοὶ MSS. (?) Stephani. Recte κἀμοῦ defendit Elmslei. loco Med. 346. τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντὶς, εἰ φευξούμεθα.

451. ἅπασα MSS. Stephani. Vulgo ἅπασι.

454. σωθήτω] δωθήτω Flor. 1. 2.

458. ἀνὴρ Elmsleius. Libri ἀνήρ.

459. Quæ hic μὴ 'μαθεῖ habent edd. omnes, infra v. 882. μὴ ἀποτίσασθαι plene scriptum exhibent. Pronuntiandum puto, μἀμαθεῖ, μἀποτίσασθαι. Signum elisionis in his locum habere non debet. Nullam enim vocalem in initio vocis elidunt Attici nisi E, eamque tantum in certis quibusdam vocibus. Μὴ ἀδικεῖν plene scriptum habet Aldus in Hec. 1249. μὴ ἀντὶ Androm. 809. μὴ ἀδίκει Cycl. 271. μὴ ἀποδέξηται Hel. 838. μὴ ἀποδώσω ibid. 1017. Talia in codd. plerumque plene scripta exhiberi auctor est Valckenarius ad Hippol. 996. ELM. Scribendum μἀμαθεῖ.

460. κἀτυχὴς Grotius. καὶ τύχης Ald. καὶ δίκης Par. G. Flor. 1. 2.

Αἰδὼς hic *clementiam* significat, ut ἀναίδεια *crudelitatem* in Herc. 165. Θρασὺς, *crudelis*, infra v. 978. Ceterum permutantur δίκη et τύχη etiam apud Soph. Ant. 387. Τί δ' ἔστι; ποίᾳ ξύμμετρος προὔβην τύχῃ; Apud nostrum Iph. A. 1437. non male conjicit Canterus ἀτυχήσεις pro ἀδικήσῃ. Antipho p. 618. Πῶς οὖν ταύτην ἐλεεῖν ἄξιόν ἐστιν, ἢ αἰδοῦς τυγχάνειν παρ' ὑμῶν, ἢ ἄλλου του; Et paullo post p. 619. Καὶ μὴ τυχοῦσα μήτ' αἰδοῦς μήτ' ἐλέου μήτ' αἰσχύνης μηδεμιᾶς παρ' ὑμῶν, τῆς δικαιοτάτης ἂν τύχοι τιμωρίας. ELM.

τύχοι Tyrwhittus. τύχῃ libri.

462. κέρδος] ψεῦδος Flor. 1. 2.

465. Miror Eurystheum absolute ἄνακτα a Demophonte appellari. Ita quidem de Lyco loquitur Amphitryo Herc. 588. Πολλοὺς πένητας, ὀλβίους δὲ τῷ λόγῳ Δοκοῦντας εἶναι, ξυμμάχους ἄναξ ἔχει. Sed Lycum vere dominum appellare poterat Amphitryo, minime Eurystheum Demophon. ELM.

470. λύμας] Scribendum λύμης cum Elmsleio.

474. Quod supra ad v. 49. de Copreo monui, idem hic de Macaria monendum est, cujus nomen in ipsa fabula nusquam obvium e scriptoribus mythologicis in indicem personarum intulerunt grammatici. Ejus historiam præter alios narrat Pausanias I. c. 32. p. 79. a Barnesio ad v. 35. allegatus: Ἔστι δὲ ἐν τῷ Μαραθῶνι πηγὴ καλουμένη Μακαρία, καὶ τοιάδε ἐς αὐτὴν λέγουσιν. Ἡρακλῆς ὡς ἐκ Τίρυνθος (vide v. 164.) ἔφευγεν Εὐρυσθέα, παρὰ Κήϋκα φίλον ὄντα μετοικίζεται βασιλεύοντα Τραχῖνος. ἐπεὶ δὲ ἀπελθόντος ἐξ ἀνθρώπων Ἡρακλέους, ἐζήτει τοὺς παῖδας Εὐρυσθεὺς, ἐς Ἀθήνας πέμπει σφᾶς ὁ Τραχίνιος, ἀσθένειάν τε λέγων τὴν αὑτοῦ (vid. v. 194.), καὶ Θησέα οὐκ ἀδύνατον εἶναι τιμωρεῖν. ἀφικόμενοι δὲ οἱ παῖδες ἱκέται, πρῶτον τότε Πελοποννήσιοι ποιοῦσι πόλεμον πρὸς Ἀθηναίους, Θησέως σφᾶς οὐκ ἐκδόντος αἰτοῦντι Εὐρυσθεῖ. λέγουσι δὲ Ἀθηναίοις γενέσθαι χρησμὸν, τῶν παίδων ἀποθανεῖν χρῆναι τῶν Ἡρακλέους τινὰ ἐθελοντὴν, ἐπεὶ ἄλλως γε οὐκ εἶναι νίκην σφίσιν. ἐνταῦθα ἡ Μακαρία Δηϊανείρας καὶ Ἡρακλέους θυγάτηρ ἀποσφάξασα ἑαυτὴν, ἔδωκεν Ἀθηναίοις τε κρατῆσαι τῷ πολέμῳ, καὶ τῇ πηγῇ τὸ ὄνομα ἀφ' ἑαυτῆς. Vide etiam schol. ad Aristoph. Eq. 1148. ELM.

475. προσθῆτε Elmsleius. Vulgo πρόσθητε. "Quod ad significationem attinet, conferendus noster Hippol. 950. οὐκ ἂν πιθοίμην τοῖσι σοῖς κόμποις ἐγὼ Θεοῖσι προσθεὶς ἀμαθίαν φρονεῖν κακῶς. Androm. 217. εἶτ' ἀπληστίαν λέχους Πάσαις γυναιξὶ προστιθεῖσ' ἂν ηὑρέθης. προσβάλλειν eodem sensu usurpat Soph. El. 973. Λόγῳ γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην Σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς, πεισθεῖσ' ἐμοί;" ELM.

πρῶτον γὰρ] πρῶτον μὲν τόδ' mavult Porsonus ad Med. 139. 140. propter particulam γὰρ parvo intervallo bis adhibitam. Exemplis a Porsono allatis adde hujus fabulæ vv. 385. 386. 523. 524. Si μὲν nostro loco necessarium esset propter δὲ, v. 479. mallem superiore versu θράσος μὲν μηδέν. Nec minus recte diceretur θράσος μηδὲν ἐξόδοις ἐμαῖς προσθῆτε, quam θράσος μοὶ μηδὲν προσθῆτε ἕνεκα ἐξόδων ἐμῶν. Hoc enim valet dativus ἐξόδοις ἐμαῖς. ELM. ἐξόδοις ἐμαῖς non explico cum Elmsleio ἕνεκα ἐξόδων ἐμῶν, sed additum est ad accuratius declarandum μοι, *ne me, id est, egressum meum, impudentiæ accusate*, quod simillimum est duplici dativo v. 63. MATTH.

477. θ' Elmsleius. Libri δ'.

480. Minus recte interpungeretur, ἀλλ', εἰμὶ γάρ κ. τ. ἑ. Di-

cere enim potuisset poeta, si per metrum licuisset, *ἀλλὰ γάρ εἰμι.* Ante *γὰρ* autem nemo unquam interpunxit. Noster Phœn. 1318. *ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ Πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους.* Herodotus 5. 3. *ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μή κοτε ἐγγένηται, εἰσὶ δὴ κατὰ τοῦτο ἀσθενέες.* In his locutionibus, particulæ *ἀλλὰ γὰρ* significant *ἀλλ' ἐπεί.* Apud Herodotum vulgo plenius distinguitur post *ἐγγένηται*, quod vitium sæpe apud eum reperio. Idem 1. 14. *ἀλλ' οὐδὲν γὰρ μέγα ἔργον ἀπ' αὐτοῦ ἄλλο ἐγένετο, βασιλεύσαντος δυῶν δέοντα τεσσεράκοντα ἔτεα, τοῦτον μὲν παρήσομεν, τοσαῦτα ἐπιμνησθέντες.* Quæ verba vulgo in duas periodos divisa sunt, plena distinctione post *ἔτεα* adhibita. Idem 9. 27. *ἀλλ' οὐ γὰρ ἐν τῷ τοιῷδε τάξιος εἵνεκα στασιάζειν πρέπει, ἄρτιοί εἰμεν πείθεσθαι ὑμῖν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, ἵνα δοκέει ἐπιτηδεώτατον ἡμέας εἶναι ἑστάναι, καὶ κατ' οὕστινας.* Hic etiam post *πρέπει* plene distinguitur in vulgatis libris. Idem 9. 109. *ἀλλὰ πόλις τε ἐδίδου καὶ χρυσὸν ἄπλετον, καὶ στρατὸν τοῦ ἔμελλε οὐδεὶς ἄρξειν ἀλλ' ἢ ἐκείνη. Περσικὸν δὲ κάρτα ὁ στρατὸς δῶρον. ἀλλ' οὐ γὰρ ἔπειθε, διδοῖ τὸ φᾶρος. ἡ δὲ περιχαρὴς ἐοῦσα τῷ δώρῳ, ἐφόρεέ τε καὶ ἀγάλλετο.* Interdum omnino reticetur *γὰρ*, ut supra v. 378. Ita Noster Phœn. 99. *ἀλλ' οὔτις ἀστῶν τοῖσδε χρίμπτεται δόμοις, κέδρον παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδί.* ELM.

πρόσφορος] *Apta, idonea.* Subaudiendum autem *πρεσβεύειν.* Sic Pindarus Olymp. 9. 121. *πρόσφορος ἀναγεῖσθαι.* Hesychius: *Πρόσφορον. ἐπιτήδειον, ἁρμόζον, οἰκεῖον.* MUSG. Malim, *πρόσφορος πυθέσθαι.* Propior scilicet ostio templi, quam avia aut sorores. ELM.

481. *κἀμαυτῆς πέρι.* Sensus est, *οὐ μόνον περὶ τούτων, ἀλλὰ καὶ περὶ ἐμαυτῆς.* Ita paullo post v. 568. *κἀμοὶ* significat *οὐ μόνον σοί, ἀλλὰ καὶ ἐμοί.* ELM.

482. *μὴ* pro *εἰ*, *num*, *an*, *utrum.* Noster Tro. 176. *οἴμοι, τρομερὰ σκηνὰς ἔλιπον τάσδ' Ἀγαμέμνονος, ἐπακουσομένη, βασίλεια, σέθεν, μή με κτείνειν δόξ' Ἀργείων κεῖται μελέαν.* Soph. Ant. 1253. *ἀλλ' εἰσόμεσθα μή τι καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένῃ.* Interrogative pro *μῶν* idem Œd. C. 1502. *μή τις Διὸς κεραυνός, ἤ τις ὀμβρία χάλαζ' ἐπιρράξασα;* Ibid. 359. *ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς ἔξοιδα. μὴ οὐχὶ δείμ' ἐμοὶ φέρουσά τι;* ELM. *τοῦτο καὶ κατ' ἐρώτησιν ὀρθῶς ἔχει* margo Flor. 2.

484. *οὐ νεωστὶ δὴ*] Interpretare, *πάλαι δή*. ELM.

486. *εὖ προχωρῆσαι*] Id est, ni fallor, *εὐτυχῆσαι*. Sic *εὖ βεβηκόσιν* pro *εὐτυχοῦσι*, Soph. El. 979. Verbum *προχωρεῖν* diverso sensu usurpat noster Phœn. 1271. *οὐκ ἐν χορείαις, οὐδὲ παρθενεύμασι, νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις*. ELM.

487. *εἰς τἀμήχανον* Flor. 1. 2. et Rom. C. apud Elmsl. ad Med. 397. Vulgo *εἰς ἀμήχανον*.

490. *κελεύειν* additum quasi non præcessisset *σημαίνειν*: de quo negligentiæ genere dixi ad Orest. 35.

πατρὸς] Libri *μητρός*. Emendavit Brodæus ex v. 409. 513.

491. *χρὴ* bis Hermannus. Libri utrobique *χρῆν*.

493. *σφάζειν*] Scribendum *σφάξειν* cum Elmsleio.

494. *κἀμοὶ* Barnesius. Libri *κἀμοὶ δέ*.

495. *ἐξαμηχανήσομεν*] Verbum nusquam alibi, quod sciam, obvium. Significare videtur, *Se ex angustiis et difficultate prudentia liberare*. Τι enim *παρέλκειν* existimo. ELM. Compositum non minus mirabile quam *ἐπιβωμιοστατεῖν* v. 44.

497. *βούλεσθαι* mavult Reiskius. Non male; sed recte se habere videtur vulgata. ELM.

498. Frustra in hoc loco explicando laborant viri docti. An legendum *κἀχόμεσθα?* A in ΕΥ passim mutari, alibi, si bene memini, monui. *εὐθύνας* pro *Ἀθήνας* habet Aldus in Tro. 974. Sed quid significat *ἐχόμεσθα?* Opinor, *hæremus*, vel aliquid ejusmodi. Thucydides 1. 25. *ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρόν*. Nostro loco verba *ἐν τῷδε τῷ λόγῳ* non male *ἐν τῇδε τῇ ἀπορίᾳ* interpretari potes. ELM. Recepi emendationem Elmsleii. Legebatur *κεὐχόμεσθα*.

ἐν τῷδε λόγῳ (*in eo quod tu dixisti*, i. e. in eo quod tu subeundum ostendisti) *ἐχόμεθα σωθῆναι* familiari Græcis attractione dictum est pro *ἐν τῷδε λόγῳ ἔχεται ἡμᾶς σωθῆναι*; *ex hac re nunc pendet*, s. *in hac re nunc positum est, ut servemur*, sicut *ἔχεσθαι ἐν πόνῳ, ἐν ἀπορίᾳ* dicitur. MATTH.

499. *γ'* Par. G. Flor. 1. 2. *δ'* Ald.

500. *Ἀργεῖον*] *Ἀργείων* Elmsleius.

502. *ἑτοίμη* Flor. 1. 2. *ἑτοίμα* Ald.

504. *οὕνεκ' αἵρεσθαι*] Legebatur *οὕνεχ' αἱρεῖσθαι*. Locutionis *κίνδυνον αἵρεσθαι* exempla vide apud Stephanum Thes. Ling. Gr. v. *Κίνδυνος*. Similes sunt *νεῖκος ἠράμην* infra v. 986. *δυσμένειαν ἠράμην* v. 991. *κοινοὺς αἰρόμενος πόνους* Ion. 199. aliæ-

que quamplurimæ. Quoties permutentur *αἵρεσθαι* et *αἱρεῖσθαι*, vix quisquam harum literarum ita expers est ut nesciat. Quo magis miror apud Æsch. Pers. 481. in omnibus edd. reperiri *αἱροῦνται φυγὴν*, cum veram scripturam *αἵρονται* e Rhes. 54. 126. reponere potuerint editores. Noster Alex. fr. 9. *δούλων ὅσοι φιλοῦσι δεσποτῶν γένος, Πρὸς τῶν ὁμοίων πόλεμον αἱροῦνται μέγαν.* Hic etiam legendum *αἵρονται* ex Æsch. Suppl. 346. 448. Fœde depravatus est ejusdem fabulæ v. 957. qui in codd. ita scriptus exhibetur: ΙΣΘΙΜΕΝΤΑΔΗΔΗΠΟΛΕΜΟ-ΝΕΡΕΙΣΘΕΝΕΟΝ. Ubi neque *αἱρήσῃ* cum Aldo, neque *αἱρεῖσθαι* cum Robortello, sed *αἵρεσθαι* legendum videtur. Vide Thucydidem 1. 80. 82. 118. 125. Bene Græcum esse *πόλεμον ἀναιρεῖσθαι* docuit Marklandus ad Suppl. 492. Sed non ideo evincitur veteres *πόλεμον αἱρεῖσθαι* dixisse. ELM.

509. *φύντας* vel *φῦντας* Flor. 1. 2. et MSS. Stephani. *φύντες* Ald.

513. *δεινὰ* Tyrwhittus. Libri *δέ τινα.*

515. *ἀλητεύσω* MSS. Stephani. *ἀλητεύω* Ald.

534. *εὕρηκ'*] Scribendum *ηὕρηκ'* cum Elmsleio. "Cum hac Macariæ oratione comparanda Polyxenæ oratio in Hec. 342. Iphigeniæ in Iph. A. 1368. Praxitheæ in Erechtheo. Omnes locis communibus refertæ sunt, quarum multo patientiores fuerunt Athenienses quam nostri homines." ELM.

535. *φεῦ φεῦ*] Admirantium exclamatio. Vide infra v. 553. Soph. Œd. T. 964. Ita Aristoph. Av. 1723. ELM.

539. *ἔστ'* Flor. 1. 2. *ἔτ'* Ald.

541. *Ἡρακλῆος*] Formam Ionicam —*κλῆος* non alibi in tragicis me legere memini. Elmsl. *Ἡράκλειος.* Sed ut recte dicatur *ἡ Τυνδάρειος παῖς* Orest. 1505. *Ἡράκλειος* tamen, non adjecto *παῖς* vel *θυγάτηρ* dubito an unquam reperiatur. MATTH. Vid. ad Hec. 1089. Suppl. 136.

543. *ἐνδικωτέρως*] *ἐνδικώτερον* Elmsleius: quod retractavit in annotatione "Adverbia comparativi gradus plerumque in ON desinunt, superlativi in A, ut *ἐνδίκως, ἐνδικώτερον, ἐνδικώτατα.* Noster El. 224. *οὐκ ἔσθ' ὅτου θίγοιμ' ἂν ἐνδικώτερον.* Or. 1513. *ἐνδικώτατ', εἴγε λαιμοὺς εἶχε τριπτύχους θανεῖν.* Rarissime apud Atticos poetas hæc vel illa in ΩΣ terminantur. Apud Æschylum, si bene memini, nusquam nisi in Prom. 630. ex mea emendatione, quam non magni facio, *μή μου προκήδου μασ-*

σόνως ἢ 'μοὶ γλυκύ. μειόνως habet Soph. Œd. C. 104. Ξυντομωτάτως idem ibid. 1579. ubi ξυντομώτατος exhibet scholiastes. προυνουστέρως (sic) ex Aj. 119. citat Photius, ubi recte vulgo legitur προνούστερος. Μειζόνως noster Hec. 1121. et incertus Rhes. 849. Sed ut Herodotum taceam, apud quem haud raro legitur μεζόνως, μειζόνως habet Thucydides 1. 130. Δυστηνοτάτως pro δυστηνότατος in Suppl. 967. legendum conjiciunt Reiskius et Marklandus. Σωφρονεστέρως in Iph. A. 379. ex Stobæo reposuit Marklandus. Εὐλαβεστέρως in Iph. T. 1375. edd. omnes. Εὐρυτέρως Aristoph. Lys. 319. In his æque metro convenirent σωφρονέστερον, εὐλαβέστερον, εὐρύτερον. 'Ενδεεστέρως Thucydides 2. 35. Sed vereor ut recte nostro loco ἐνδικώτερον pro ἐνδικωτέρως reposuerim. Plura enim quam putaram hujus formæ adverbia apud Atticos scriptores reperi. Sequentia indicat Atticista Anonymus: 'Αληθεστέρως. Πλάτων τρίτῳ Πολιτείας. || 'Αμεινόνως. 'Αριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. || 'Εχθροτέρως ἀντὶ τοῦ ἐχθρότερον. Θουκυδίδης. || 'Επιτηδειοτέρως. || Καταδεεστέρως. 'Ισοκράτης περὶ 'Αντιδόσεως. || Λεπτοτέρως. 'Αναξανδρίδης 'Οπλομάχῳ. || Μειζόνως ἀντὶ τοῦ μεῖζον. Θουκυδίδης τετάρτῳ [capp. 19. 98.] Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ. Μειζόνως etiam Thucydides 6. 27. Xenophon Cyneg. 13, 3. Isocrates περὶ 'Αντιδόσεως, p. 392. ed. 1749. In qua oratione καταδεεστέρως non reperi, ἐνδεέστερον reperi p. 381. His adde ἐνδεεστέρως apud Thucydidem 4. 39. ἀσφαλεστέρως, ibid. 71. χαλεπωτέρως, 8. 40. μαλακωτέρως, ibid. 50. ὑποδεεστέρως, ibid. 87. ἀπορωτέρως apud Thucydidis magistrum Antiphontem, p. 660. σαφεστέρως, p. 662. ἐλασσόνως et κρεισσόνως, p. 699."

550. προθύμῳ Barnesius. Libri προθύμως.

554. ὑπερφέρειν videtur h. l. esse non *antecellere*, sed *supra ferre, exaggerare*. MATTH.

557. σ' Reiskius. Libri γ'.

558. σοφῶς κελεύεις] *Prudenter, caute, jubes.* Causa cavendi erat, ne, si aperte jussisset, ipse in societatem piaculi veniret. MUSG.

559. θάνω] Subjunctivi primam personam pluralem eo sensu quo Anglice dicitur, *Let us die*, passim occurrere nemo nescit. Rarius, nec tamen valde raro, adhibetur prima persona singularis ea significatione qua dicunt nostrates, *Let me die*. Pluraliter Soph. Phil. 539. 'Επίσχετον, μάθωμεν. Singulariter noster Hippol. 567. 'Επίσχετ', αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω. Ibid. 1354.

σχὲς, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω. In Med. 1275. verba παρέλθω δόμους sine interrogatione recte exhibent edd. pleræque. In Androm. 844. metri caussa legendum, ἀπόδος, ἀνταίαν ἐρείσω πλαγάν. Nos, *Let me give myself a mortal wound.* Herc. 1059. σῖγα, πνοὰς μάθω. φέρε πρὸς οὖς βάλω. Plerumque præmittitur φέρε aut ἄγε, ut apud Soph. Phil. 1452. φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω. Ubi subjunctivum καλέσω pro futuro, quod Atticis est καλῶ, accipiunt omnes interpretes. [Conf. Dobræum ad Aristoph. Plut. 965. p. 119. b. *G. D.*] Dicitur etiam μὴ θάνω, *ne sinas me mori.* Exempla dant Soph. Œd. C. 174. Trach. 804. Eurip. Tro. 172. Herc. 1399. Ceterum solennis est locutio ἐλευθέρως θανεῖν, *mori ut liberum decet.* Noster Or. 1169. ὃν οὐ καταισχυνῶ, δοῦλον παρασχὼν θάνατον, ἀλλ' ἐλευθέρως ψυχὴν ἀφήσω. Archelao fr. 4. Ἓν δέ σοι μόνον προφωνῶ, μὴ 'πὶ δουλείας ποτὲ ζῶν ἑκὼν ἔλθῃς, παρόν σοι κατθανεῖν ἐλευθέρως. Quæ loca affero, ut eorum auctoritate utar in emendanda vulgata scriptura in Hec. 660. ἐλευθέραν δέ μ', ὡς ἐλευθέρα (l. ἐλευθέρως) θάνω, Πρὸς θεῶν, μεθέντες, κτείνατ'. Permutantur ἐλεύθεροι et ἐλευθέρως in Hippol. 421. ELM. ἐλευθέρως θανεῖν dici videtur is qui ἄνευ πάλου mortem obit. Cf. v. 551. MATTH.

562. Noster Med. 394. κτενῶ σφε. τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν. ELM.

564. οὐκ ἂν δυναίμην] Nos, *I cannot bear.* Noster Bacch. 834. οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολήν. ELM.

565. σὺ δ' ἀλλά] Vim particulæ ἀλλὰ in hac locutione non debent negligere tirones. Significat, εἰ μὴ τοῦτο δρᾶν θέλεις. Anglice verte, *then.* Vide nostrum Hec. 391. Phœn. 1661. Med. 942. incertum Rhes. 167. Aristoph. Ach. 191. 1033. Nub. 1364. 1369. Pac. 660. Lys. 904. Antiphanes Athen. p. 446 C.A. σὺ δ' ἀλλὰ πῖθι. B. τοῦτο μέν σοι πείσομαι. ELM.

τοῦδε χρῇζε] *Ab hoc*, Demophoonte scilicet, *pete.* HEATH.

567. Χο.] Hæc personæ nota ex editione Matthiæ remansit. Libri hos versus Iolao tribuunt, Demophonti recte Heathius. Demophontem adhuc adesse patet ex v. 488. 493. Monuit Dobræus.

570. τλημονεστάτην] *Miserrimam* plerique interpretes. *Fortissimam* recte Musgravius. Sic etiam Polyxena Hec. 562 ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον. Hunc scilicet: ἰδού. τόδ' εἰ

μὲν στέρνον, ὦ νεανία, παίειν προθυμεῖ, παῖσον. εἰ δ' ὑπ' αὐχένα χρήζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε. ELM.

573. Libri πρόσφθεγμά μοι. Pro μοι, quod e v. sequente natum videtur, dedi δή. Noster Hec. 413. τέλος δέχει δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων. Soph. Aj. 856. σὲ δ', ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας, καὶ τὸν διφρευτὴν ἥλιον προσεννέπω, πανύστατον δὴ, κοὔποτ' αὖθις ὕστερον. ELM.

576. ἀρκέσουσι Flor. 1. 2. et MSS. Stephani. ἀρέσκουσι Ald.

583. πάροιθεν] πάροιθε Elmsleius. "Quam formam in eadem versus sede habet Aldus infra v. 1031. Phœn. 1009. Hippol. 1443. Rhes. 705. Bacch. 912. Ion. 1558. Πάροιθεν metro repugnante vulgo legitur infra v. 863. Iph. A. 862. Herc. 582." ELM.

585. τιμᾶτε Barnesius. τιμῶ τε Ald.

589. κάλλιστά τοι] ἄλλως τε καὶ Reiskius.

592. κατὰ χθονός] κάτω χθονός Stobæus 120, 6. recte fortasse. Sic κάτω χθονός vel χθονὸς κάτω codices in Alc. 45. ubi κατὰ χθονὸς Ald. κάτω χθονός libri omnes Tro. 1243.

εἴ τι δὴ κάτω χθονός] Hoc dicere videtur: *si quis sensus est in mortuis. Utinam vero ne adsit sensus!* MATTH.

594. οἱ θανούμενοι non *nece functi*, ut vertit Grotius, sed *quibus moriendum est*. MATTH.

595. οἶδ' ὅποι] οἶδα πῇ Stobæus. Omnino retinendum ὅποι. Ὅποι τράποιντο vulgo legitur apud Æsch. Pers. 459. ποῖ τράπωμαι apud Eurip. Hec. 1099. ποῖ ποτε τρέψῃ, Med. 359. ποῖ τράπωμαι, ibid. 502. ποῖ δῆτα τλήμων τρέψομαι, Hippol. 1066. ποῖ τρέψομαι, Alc. 946. ποῖ γὰρ τράπωμαι, Bacch. 1363. ποῖ τρέψεταί τις, Cycl. 308. ποῖ τρεψόμεσθα, Heracl. 441. ποῖ δὲ (δὴ) τράπωμαι, apud incertum Rhes. 871. ὅποι τέτραπται, apud Aristoph. Ach. 207. ποῖ τις τρέψεται, Thesm. 603. ποῖ δῆτ' ἂν τραποίμην, Ran. 296. ποῖ τις ἂν τράποιτο, Plut. 374. Vulgo quidem legitur ὅπῃ τράπωμαι apud nostrum Or. 634. et ὅπῃ τραπόμενος, v. 721. Sed recte ὅποι utrobique præbent codd. nonnulli. Legendum etiam ὅποι τράπωμαι apud Æsch. Agam. 1541. ποῖ τις τράποιτ' ἂν Choeph. 408. Vulgo ὅπα et πᾶ. Sic *quo me vertam*, non *qua me vertam* dicunt Latini. Quod de ποῖ τρέψομαι dixi, etiam de ποῖ φεύξομαι dictum velim. ELM.

597. εὐψυχίᾳ Scaliger. Libri εὐψυχίας.

600. ἅζομαι aspero spiritu recte edidit Barnesius. οὐ χάζομαι

pro οὐχ ἅζομαι habent edd. omnes in Or. 1116. pleræque in Alc. 327. Hesychius: οὐχάζομαι, οὐ σέβομαι, οὐκ ἐντρέπομαι. Hic etiam οὐχ ἅζομαι recte reposuerunt viri docti. οὐχ ἅζεται vulgo legitur apud Æsch. Eum. 392. ELM. ἅζομαι Ald.

601. κόρην] κόρῃ Elmsleius. "Κόρην pro κόρῃ omnes libri supra v. 409. Vide etiam vv. 930. 932. Nostro loco parum refert utrum κόρην an κόρῃ legas, quamquam hoc paullo melius videtur. Utriusque structuræ exemplum præbet noster Iph. T. 63. ξὺν προσπόλοισιν, ἃς ἔδωχ' ἡμῖν ἄναξ, Ἑλληνίδας γυναῖκας. ἀλλ' ἐξ αἰτίας οὔπω τινὸς πάρεισιν ἐς ἔμ' (malim πάρεισιν αἵδ') εἴσω δόμων, ἐν οἷσι ναίω, τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς. Ubi Ἑλληνίσιν γυναιξὶν et τοῖσδ' ἀνακτόροις scribere potuit poeta. Defendi potest κόρην etiam ex Tro. 606. Ὦ μῆτερ ἀνδρὸς, ὅς ποτ' Ἀργείων δορὶ Πλείστους διώλεσ', Ἕκτορος, τάδ' εἰσορᾷς; Alterum habet Æsch. Theb. 559. ἔστιν δὲ καὶ τῷδ', ὃν λέγεις τὸν Ἀρκάδα, Ἀνὴρ ἄκομπος. Eurip. Hec. 771. πρὸς ἄνδρ' ὃς ἄρχει τῆσδε Πολυμήστωρ χθονός. Ubi Πολυμηστόρα habet Aldus. Hippol. 101. Τήνδ', ἣ πύλαισι σαῖς ἐφέστηκεν Κύπρις. Tro. 1133. καί σφ' ᾐτήσατο θάψαι νεκρὸν τόνδ', ὃς πεσὼν ἐκ τειχέων ψυχὴν ἀφῆκεν, Ἕκτορος τοῦ σοῦ γόνος." ELM.

602. λύεται Miltonus. δύεται libri.

605. ἥδομαι πεπραγμένοις] De re futura loquitur tanquam de præterita. Ita Soph. Œd. T. 838. πεφασμένου δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία; Incertus Rhes. 481. οὐκ οὖν κτανόντες τούσδε, πάντ' εἰργάσμεθα; ELM.

608. Nonnulla hinc desumta habet Stobæus Ecl. Phys. 9. p. 11. quæ in ed. Genevensi ita leguntur: οὔ τινα φημὶ θεῶν ἅ τε τὸν ὄλβιον, οὔτε βαρύποτμον ἄνδρα γενέσθαι. μόρσιμα δ' οὔτε φυτεῖν θέμις, οὔτε σοφία τις ἀπώσεται. ἀλλὰ μάταν πρόθυμος ἀεὶ πόνον ἕξει. Vix quidquam mutare videntur Stobæi codices. ELM.

608. 609. Theognis v. 165. a Brodæo allegatus: οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ὄλβιος, οὔτε πενιχρὸς, οὔτε κακὸς, νόσφιν δαίμονος, οὔτ' ἀγαθός. ELM. οὔτινα — | οὐ — | οὐδὲ — | εὐτυχίᾳ — | μοῖρα διώκει Ald.

611. ἄλλαν Seidlerus. Libri ἄλλον γ'.

612. Cum verbis παρὰ δ' ἄλλον ἄλλα μοῖρα διώκει conferendus noster Alc. 896. συμφορὰ δ' ἑτέρους ἑτέρα πιέζει φανεῖσα θνατῶν. Or. 974. ἰὼ, ἰὼ, πανδάκρυτ' ἐφαμέρων ἔθνη πολύπονα, λεύσσεθ' ὡς παρ' ἐλπίδας μοῖρα βαίνει. ἕτερα δ' ἕτερος ἀμείβεται πήματ' ἐν

χρόνῳ μακρῷ. βροτῶν δ' ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰών. Hippol. 1108. ἄλλα γὰρ ἄλλοθεν ἀμείβεται. μετὰ δ' ἵσταται ἀνδράσιν αἰὼν πολυπλάνητος ἀεί. Æsch. Prom. 275. ταῦτά τοι πλανωμένη πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει. ELM.

613. ἀφ' ὑψηλῶν est ὑψόθεν. Noster Inone fr. 16. καὶ μί' ἡμέρα Τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω. D. Lucas Evang. I. 52. καθεῖλε δυναστὰς ἀπὸ θρόνων, καὶ ὕψωσε ταπεινούς. ELM.

614. Metro repugnat ἀλήταν, quod ex glossemate alius vocabuli illatum videtur. "Optime metro nec male sententiæ conveniret τὸν δὲ πένητ', si liceret usitatiorem vocem πένητα pro rariori ἀλήταν reponere." ELM. Boeckh. de Trag. p. 262. scripsit τὸν δὲ πλάνητ' εὐδαίμονα τεύχει, Seidler. apud Herm. τὸν δ' εὐδαίμονα τεύχει ἀλάταν. Sed vix casu chiasmus ille, quo τῷ ὑψηλῷ et τῷ βραχεῖ inverso ordine opponuntur ἀλάτας et εὐδαίμων, effectus videtur. Herm. in notis MSS. "f. τὸν δ' ἀλίταν εὐδαίμονα τεύχει. 'Αλιτεῖν proprie videtur esse supplicari ob aliquod peccatum, ut a flagitando flagitium dictum est, translatum deinde ad peccata. Itaque ἀλίτης miser erit et supplex." Et nominis ἀλίτης auctoritas non satis certa est, et ἀλιτεῖν nullo alio sensu, nisi *peccandi*, legitur. MATTH. Seidleri transpositio tanto improbabilior est, quod dissimilem hunc versum facit antistrophico.

615. μόρσιμα—σοφί- | α— | ἀλλὰ— | ἕξει— | μὴ— | μήδ'—λύπᾳ Ald.

616. σοφίᾳ Elmsleius. σοφία Ald.

617. ἕξει Burgesius. ἕξει γ' libri.

618. Ald. ἀλλὰ σὺ μὴ προσπιτνῶν τὰ θεῶν ὕπερ, | μήδ' ὑπεράλγει. in qua nec metrum, nec sensus constat. MSS. Steph. προσπίτνει, quod Flor. 2. etiam ab alia manu supra scriptum habet. Flor. 1. 2. προσπεσών. Elmslei. edidit ἀλλὰ σὺ μὴ προπίτνων τὰ θεῶν φέρε. μὴ προπίτνων vertens *erecto corpore atque animo:* nam Iolaum humi jacentem surgere jubere chorum. MATTH. Recepi emendationem Elmsleii.

τὰ θεῶν φέρε] Vix opus est monere τὰ θεῶν esse τὰς ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας, ut cum Sophocle loquar Phil. 1314. Ita Noster Phœn. 393. ἀτὰρ τί ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν. τὰ θεῖα dixit Soph. Tereo fr. 11. ἀλγεινά, Πρόκνη, δῆλον. ἀλλ' ὅμως χρεὼν τὰ θεῖα θνητοὺς ὄντας εὐπετῶς φέρειν. ELM.

622. πρό τ' Barnesius. πρὸ Scaliger. πρὸς libri. "Ceterum

notandum *πρό τ' ἀδελφῶν* pro *πρὸ ἀδελφῶν τε.* Ita Æsch. Theb. 30. *ἀλλ' εἴς τ' ἐπάλξεις καὶ πύλας πυργωμάτων Ὁρμᾶσθε πάντες.* Suppl. 982. *ξύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ Βάξει λαῶν * ἐν χώρῳ Τάσσεσθε.* Noster Hippol. 205. *ῥᾷον δὲ νόσον μετά θ' ἡσυχίας καὶ γενναίου λήματος οἴσεις.* Herodotus 1, 106. *ὑπό τε ὕβριος καὶ ὀλιγωρίης.* Ibid. 154. *ἀπό τε Ταβάλου καὶ Κύρου.* 5. 5. *ὑπό τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.* Thucydides 1. 49. *ὑπό τε πλήθους καὶ ὄχλου τῶν νεῶν.* Ibid. 54. *ὑπό τε τοῦ ῥοῦ καὶ ἀνέμου.* Ibid. 56. *ὑπό τε Περδίκκου πειθόμενοι καὶ Κορινθίων.* Ibid. 118. *πρός τε ἀλλήλους καὶ τὸν βάρβαρον.* Plura exempla indicavi ad Marklandi Iph. A. 508. Quod ibi monui, apud Soph. Œd. T. 541. non fuisse sollicitandum *ἄνευ τε,* quod etiam de Æsch. Pers. 609. monitum velim, Herodoti auctoritate confirmare possum, apud quem ter minimum legitur *ἄνευ τε δόλου καὶ ἀπάτης,* 1. 69. 8. 140. 9. 7. Idem 7. 184. *τοῦτο μὲν δὴ τὸ ἐξ αὐτῆς τῆς Ἀσίας στράτευμα ἐξαναχθὲν εἴρηται, ἄνευ τε τῆς θεραπηΐης τῆς ἑπομένης, καὶ τῶν σιταγωγῶν πλοίων, καὶ ὅσοι ἐνέπλεον τούτοισι.* Vide an hæc sufficiant ad defendendam vulgatam scripturam apud Æsch. Theb. 1080. *ὥσπερ τε πόλις Καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ.* Noster Hippol. 1157. *Θησεῦ, μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον, Σοὶ καὶ πολίταις, οἵ τ' Ἀθηναίων πόλιν Ναίουσι, καὶ γῆς τέρμονας Τροιζηνίας.* Xenophon Symposio 2, 1. *ἔρχεταί τις αὐτοῖς ἐπὶ κῶμον Συρακόσιος ἄνθρωπος, ἔχων τε αὐλητρίδα ἀγαθὴν, καὶ ὀρχηστρίδα τῶν τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν, καὶ παῖδα πάνυ γε ὡραῖον καὶ πάνυ καλῶς κιθαρίζοντά τε καὶ ὀρχούμενον.* Thucydides 4. 8. *ἄνευ τε ναυμαχίας καὶ κινδύνου.* Ibid. 10. *ἐγὼ δὲ καὶ τὰ πλείω ὁρῶ πρὸς ἡμῶν ὄντα, ἤν ἐθέλωμέν τε μεῖναι, καὶ μὴ τῷ πλήθει αὐτῶν καταπλαγέντες, τὰ ὑπάρχοντα ἡμῖν κρείσσω καταπροδοῦναι.* Nisi legendum, *ἢν ἐθέλωμέν γε μεῖναι.* Vide an legendum apud Æsch. Theb. 209. *ὦ φίλον Οἰδίπου τέκος, ἔδεισ' ἀκού σασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον, ὅτε τε σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι, ἱππικῶν τ' ἄϊον πηδαλίων διὰ στόμα πυριγενετᾶν χαλινῶν.*" ELM.

625. Hesiodus Op. 289. *τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν Ἀθάνατοι.* BRODÆUS. Similia vide apud Stobæum. Tit. 29. ubi legitur etiam noster versus p. 198. ELM.

626. *ἄξια μὲν— | ἄξια— | εἰ δὲ— | θανάτους—* Ald.

Ald. *ἄξια δ' ἀδελφῶν τάδε γίνεται.* Sed Par. E.G. Flor. 1. 2. *ἄξια δ' εὐγενίας τάδε γίν. ἀδελφῶν* e v. 622. repetitum. MATTH.

627. Ald. εἰ δὲ σέβεις σύ γε θ. σύ γε omittunt Flor. 1. 2. in hoc tamen ab alia manu suppletum. MATTH.

630. Nova quæ hic inducitur persona, Θεράπαινα appellatur in indice personarum fabulæ præfixo. Similem errorem in Hippolyto notavit Valckenarius ad v. 88. Contra in Sophoclis Trachiniis Dejaniræ ancilla Παιδαγωγὸς appellatur. ELM.

γέρων Flor. 1. 2. γέρον Ald.

631. τε Musgravius. δὲ libri.

632. οἷα δή γ' ἐμοῦ παρουσίᾳ] Vid. quæ ad Arist. Acharn. 753. dixi.

633. κατηφὲς] κατηφθὲν Flor. 1. 2.

634. συνεσχόμην] Scribendum συνειχόμην cum Elmsleio. "Aoristum ἐσχόμην nunquam passiva significatione usurpare videntur Attici. Recte κατείχετο pro κατέσχετο apud nostrum Hippol. 27. reposuit Monkius. Passim permutantur εἰχόμην et ἐσχόμην, εἰπόμην et ἐσπόμην. In Hippol. 1307. fluctuant libri inter ἐφείπετο et ἐφέσπετο. Apud Soph. Trach. 1076. solœce omnes edd. Ἀλλ' ἀστενακτὸς αἰὲν ἐσπόμην κακοῖς. Recte εἰπόμην schol. ad Aj. 318. monente Brunckio. Apud eundem Œd. C. 1674. neque ἔχομεν cum Aldo, neque εἴχομεν cum Turnebo et Brunckio, sed ἔσχομεν legendum arbitror. Aoristum passivum ἐσχέθην in genuinis tragicorum scriptis vel non reperi, vel repertum enotare neglexi. Bis occurrit in Commeliniano Danaës fragmento, quod spurium esse alibi monui. V. 6. Οὗτος δ' ἔρωτι παιδὸς ἄρσενος σχεθείς. V. 27. Φίλτροις ἀφύκτοις Ζεὺς κατασχεθεὶς πατήρ. In eodem fragmento v. 44. legitur passivum τεχθὲν tragicis prorsus ignotum." ELM.

637. μέντοι—σοι φέρων] μέν—συμφέρων Flor. 1.

639. De penestis vid. Ruhnken. ad Tim. p. 212. MATTH.

640. ἥκεις] ἧκες Flor. 1. 2.

σωτὴρ νῷν] νῷν σωτὴρ Porson. præfat. ad Hecub. p. xxxiv.

641. Noster Iph. A. 537. ὡς ἠπόρημαι πρὸς θεῶν τὰ νῦν τάδε. Herc. 245. οὐχ ὁ κατθανὼν κρατεῖ χθονὸς τῆσδ', ἀλλ' ἐγὼ τὰ νῦν τάδε. ELM. τὰ νῦν τάδε, *nunc ipsum.* Vid. Schæfer. ad Greg. Cor. p. 121. MATTH.

643. τούσδε] τοῦδε Elmsleius.

644. 645. Ordo est, πάλαι γὰρ ὠδίνουσα ψυχὴν ἐτήκου, εἰ νόστος τῶν ἀφιγμένων γενήσεται. Vel, quod magis placet, πάλαι γὰρ ὠδίνουσα [περὶ] τῶν ἀφιγμένων, ψυχὴν ἐτήκου, εἰ νόστος [αὐτῶν] γενήσεται. Inepte Portus, *Jampridem enim graviter*

dolens propter *illos, qui* hinc *abierunt, animo tabescebas*, dubitans *an reditus* huc ipsis *esset futurus*. Quasi vero in Atticam redire potuerint Hyllus et fratres ejus, qui nunquam antea in eam pedem tulissent. *Νόστος adventum* significat, ut sexcenties apud tragicos, *ἀφικνεῖσθαι advenire*. ut semper apud omnes Græcos scriptores. ELM.

646. *τί χρῆμα*] *Quare*, ut v. 633. 709. MATTH.

ἀΰτῇς codices. *ἀΰτεῖς*; Ald.

648. 655. *κήρυξ*] Recte *κῆρυξ* Ald.

649. *τοσόνδε* codices. *τὸ σὸν* Ald.

σ' ἐχρῆν] Scribendum *σε χρὴ* cum Dobræo.

651. Unus est hic de septem versibus apud Euripidem, qui a particulis *ἦ τᾆρα* pro *ἤτοι ἄρα* per crasin adhibitis incipiant. Vide Hippol. 480. 1028. Alc. 645. 735. Iph. A. 1189. Fragm. Incert. 3. Consulendus omnino Valckenarius ad Hipp. 480. Diatrib. p. 188. His adde Æsch. Theb. 676. *ἦ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος Δίκη, ξυνοῦσα φωτὶ παντόλμῳ φρένας*. Soph. Ant. 484. *ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὕτη δ' ἀνήρ, εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη*. Utrobique scribendum videtur, *ἦ τᾆρ'*. Thucydides 5. 100. *ἦ που ἄρα* (l. *ἦ τᾆρα*), *εἰ τοσαύτην γε ὑμεῖς τε μὴ παυσθῆναι ἀρχῆς, καὶ οἱ δουλεύοντες ἤδη ἀπαλλαγῆναι, τὴν παρακινδύνευσιν ποιοῦνται, ἡμῖν γε τοῖς ἔτι ἐλευθέροις πολλὴ κακότης καὶ δειλία, μὴ πᾶν πρὸ τοῦ δουλεῦσαι ἐπεξελθεῖν*. ELM.

652. *μήτηρ ἔτ'*] Supplendum, *εἰ ἄξεις τούσδε*. Male verba *εἴ γε τῶνδε προσθίξεις χερί*, sic enim legit, ad superiora refert Valckenarius ad Hippol. 480. ELM.

προσθίξεις] Recte *προσθίξει* Elmsleius collato Hippol. 1086. *κλάων τις αὐτῶν ἆρ' ἐμοῦ γε θίξεται.*

657. *σὲ*] Noster Hel. 553. *σὲ τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἡμιλλημένην τύμβου 'πὶ κρηπῖδ' ἐμπύρους τ' ὀρθοστάτας, μεῖνον, τί φεύγεις*; Soph. Ant. 441. *σὲ δή, σὲ τὴν νεύουσαν εἰς πέδον κάρα, φής, ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε*; ELM. *σέ* sc. *ἐβόησα*, quod inest in *βοὴν ἔστησας*. *πέλας* non cum *τοῦδ'* jungendum, *prope hunc virum*, ut vult Musgr. sed adverbii vice fungitur, *ut ante hoc templum prodires prope ad me accedens*. Vix enim scriptor accuratus *ναοῦ τοῦδε* juxta se posuerit, ita tamen ut divellerentur, et alterum e *πρόσθε*, alterum e *πέλας* penderet. MATTH.

658. *ἦσμεν* Hermannus. Libri *ἴσμεν*.

662. *ποῦ*] *παῖς* legendum conjicit Elmslei. quamvis duplicem interrogationem in una verborum comprehensione conjungi non

ignorans. Est enim pro ἀτὰρ τί νῦν ἄπεστι καὶ ποῦ νῦν ἄπ. MATTH.

663. τέρψαι Flor. 1. 2. τέρψας Ald.

669. δ' delet Hermannus.

671. λαιὸν ἕστηκεν κέρας] Nam videntur Athenienses in dextro fuisse. BROD. Subauditur autem κατὰ, ut in Suppl. 657. καὶ τοὺς ξὺν αὐτῷ, δεξιὸν τεταγμένους Κέρας, παλαιοὺς Κεκροπίας οἰκήτορας. Thucydides 5. 67. δεξιὸν μὲν κέρας Μαντινῆς εἶχον, ὅτι ἐν τῇ ἐκείνων τὸ ἔργον ἐγίγνετο. ELM.

673. τὰ σφάγια τάξων ἑκάς Ald. τάξεων Par. E. Flor. 1. 2. τά delevit Canter. et in Flor. 2. est ab alia manu. Sed quid hoc sibi velit, quod dicit, victimas jam procul ab ordinibus abductas esse, non intelligo. MATTH. τάξεων ἑκάς? *Imo ante aciem:* nam ibi sacrificabant instante prœlio. vid. Æsch. Sept. 40 seqq. Scribendum, si quid video, κοὐ δὴ etc. οὐχ ἑκὰς, i. e. πέλας τάξεων, πρὸ τάξεων. BOTH. Recte Bothius perspexit quid dici debuerit, sed correctione usus est non satis apta. Scribendum τάξεων πέλας.

677. ᾐκάζομεν Par. G. Flor. 1. 2. εἰκάζομεν Ald.

678. Hunc versum Iolao, sequentem famulo tribuit Ald. Correctum ex Flor. 1. 2. et MSS. Stephani.

680. ταὐτὰ Portus. ταῦτα Ald.

682. Hunc versum alii aliter distinguunt et interpretantur. Post σοῦ plene distinguunt plerique, post ἥκιστα minus plene Barnesius. Sed rectissime Canterus Nov. Lect. 7. 29. ita interpretatur, omni distinctione sublata, *Minime decebat stulta te verba eloqui.* Quam interpretationem adoptat Musgravius in versione Latina. πρὸς σοῦ ἦν, *te decebat.* Noster Herc. 585. πρὸς σοῦ μὲν, ὦ παῖ, τοῖς φίλοις τ' εἶναι φίλον τά τ' ἐχθρὰ μισεῖν. ELM.

683. Frustra hæc verba sollicitant viri eruditi. Vulgata scriptura, modo deleatur nota interrogationis, sanissima est. Sensus est, καὶ ἥκιστα πρὸς ἐμοῦ ἐστι μὴ μετασχεῖν ἀλκίμου μάχης φίλοις. Id quod verissime dicere poterat Iolaus. Noster Alc. 41. ΑΠ. ξύνηθες ἀεὶ ταῦτα βαστάζειν ἐμοί. ΘΑ. καὶ τοῖσδέ γ' οἴκοις ἐκδίκως προσωφελεῖν. Supple, ξύνηθές ἐστί σοι. Iph. A. 736. ΚΛ. καλὸν τεκοῦσαν τἀμά γ' ἐκδοῦναι τέκνα. ΑΓ. καὶ τάς γ' ἐν οἴκῳ μὴ μόνας εἶναι κόρας. Καλόν ἐστι scilicet. Nostro loco ὡς μὴ in initio versus habet E. monente Marklando ad Iph. A.

173. Notam interrogationis recte omittunt Hervagiana secunda et tertia. ELM.

685. 686. *θένοιμι—θένοις* Piersonus Veris. p. 191. Libri *σθένοιμι—σθένοις*.

689. *ἀλλ' οὖν μαχοῦμαί γ'*] Libri *ἀλλ' οὖν μαχοῦμ'*. quæ lectio recte suspecta fuit Erfurdtio ad Soph. Aj. 190. p. 516. propter diphthongum *αι* elisam, Elmsleio propter omissam particulam *γε*, quæ alias post *ἀλλ' οὖν* addi soleat. Itaque uterque scribendum conjecit *ἀλλ' οὖν μαχοῦμαί γ' ἀρ. οὐκ ἐλ.* quod non dubitavi recipere. Elmsleii vero explicatio melior videtur, supplentis *ἢ οἷς ποτε* (i. e. *juvenis*) *ἐμαχόμην*. MATTH. Post particulas *ἀλλ' οὖν* uno alterove vocabulo interposito plerumque adhiberi *γε* monui ad Æsch. Prom. 1070. (*Edinburgh Review*, 17. p. 242.) Excidit e vulgatis libris particula etiam in Ion. 1325. *ἀλλ' οὖν λεγόμεθά γ'. ἡ φάτις δ' οὔ μοι πικρά.* Sensus nostri loci, qui tamen minime obscurus est, omnes interpretes fugit. Dicit Iolaus, deficientibus corporis viribus, animum tamen non deficere, neque se cum minori hostium numero pugnare paratum esse, quam olim in juventute. Eandem locutionem, *οὐκ ἐλάσσοσι μαχούμεθα*, usurpat Thucydides 1, 143. ELM. *μαχούμεθ'* Dobræus.

690. Ald. *σκήνωμα προστίθεις*. *σήκωμα* Par. G. Flor. 1. 2. De voce vid. Lennep. ad Phalar. p. 187. (206. Lips.) Tum Par. G. *προτίθῃς*, suprascr. *προτιθείς*. Flor. 1. *προστιθῇς*, 2. *προστίθεις* (suprascr. *ῃ*). MATTH. *Προστίθῃς* Burgesius ad Tro. 484. ex præcepto Porsoni ad Or. 141. *Ὑποτιθεὶς* habet Aldus Or. 1186. *τιθεῖς* Alc. 893. *προστιθεῖς* Hel. 556. Herc. 710. *τιθείς* Ion. 741. *προστιθεὶς*, ut nostro loco, Ion. 1525. Recte *τίθῃς* Alc. 58. Androm. 209. et fortasse alibi. ELM.

691. *τοι* Par. G. Flor. 1. 2. *τι* Ald.

693. *μενοῦντα* accusativus absolutus est, pro *μενοῦντος*, quod suprascriptum habet Par. G. Ita noster Phœn. 1469. *ἀνῇξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων, ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν, οἱ δ' ὡς ἐκεῖνον. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις.* Ion. 964. ΠΡ. *σοὶ δ' εἰς τί δόξης ἦλθεν ἐκβαλεῖν τέκνον;* ΚΡ. *ὡς τὸν θεὸν σώσοντα τόν γ' αὐτοῦ γόνον.* Incertus Rhes. 144. *σάλπιγγος αὐδὴν προσδοκῶν καραδόκει, ὡς οὐ μενοῦντά μ'.* Quibus adde Soph. Œd. T. 101. Œd. C. 380. ubi *αἷμα* et *Ἄργος* accusativi sunt. Priore

loco ipse mihi rectius facturus fuisse videor, si cum Brunckio edidissem, ὡς τήνδ' αἶμα χειμάζον πόλιν. Alexis apud Athen. p. 104 D. τοῖς ἰχθυοπώλαις ἐστὶν ἐψηφισμένον, ὥς φασι, χαλκῆν Καλλιμέδοντος εἰκόνα στῆσαι Παναθηναίοισιν ἐν τοῖς ἰχθύσιν, ἔχουσαν ὀπτὸν κάραβον ἐν τῇ δεξιᾷ. ὡς αὐτὸν ὄντ' αὐτοῖσι τῆς τέχνης μόνον σωτῆρα, τοὺς ἄλλους δὲ πάντας ζημίαν. Thucydides 8. 66. ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες ὑπόπτως προσῆσαν οἱ τοῦ δήμου, ὡς μετέχοντά τινα τῶν γιγνομένων. Lysias Epitaphio p. 131. ed. Reisk. καὶ γάρ τοι θάπτονται δημοσίᾳ, καὶ ἀγῶνες τίθενται ἐπ' αὐτοῖς ῥώμης καὶ σοφίας καὶ πλούτου, ὡς ἀξίους ὄντας τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότας ταῖς αὐταῖς τιμαῖς καὶ τοὺς ἀθανάτους τιμᾶσθαι. Quem locum cum aliis nonnullis ejusdem oratoris indicat Taylorus in indice regiminum v. *Accusativus*. ELM. Inter genitivum et accusativum absolutum hoc fere interesse videtur, quod genitivus ipsam rem, accusativus alicujus de ea sententiam exprimit. Æschines in Timarchum p. 48. ed. Reisk. ἀπὸ σωφροσύνης πρῶτον ἤρξατο [ὁ νομοθέτης], ὡς ὅπου πλείστη εὐκοσμία ἐστὶ, ταύτην ἄριστα τὴν πόλιν οἰκησομένην. Ubi verba ὡς—οἰκησομένην significant ὡς—οἰκήσεσθαι δοκῶν. Soph. El. 881. μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν. Supple εἰδυῖα, ὁρῶσα, vel tale quiddam. Sic etiam explicanda loca in annotatione mea allegata. ELM. in Addendis.

τἄλλα significat quæ præterea dicere possit famulus de Iolai imbecillitate. MATTH.

694. ὁπλίταις] ὁπλίτης Elmsleius.

695. αἰχμάλωθ' ὅπλα] Sic Hercules κατέσπασεν ἐκ τῶν ναῶν τὰς προσηλωμένας πανοπλίας, teste Diod. Sic. 4, 10. MUSG. Lycurgus in Leocratem, p. 172. ed. Reisk. ὅτε ἡ μὲν χώρα τὰ δένδρα συνεβάλετο, οἱ δὲ τετελευτηκότες τὰς θήκας, οἱ δὲ νέοι τὰ ὅπλα. Optime οἱ δὲ νεῴ Piersonus ad Mœrin, p. 265. qui nostri loci non est oblitus. Vide etiam Androm. 1111. κρεμαστὰ τεύχη πασσάλων καθαρπάσας. Erechth. fr. 6. Θρῄκιον πέλταν πρὸς 'Αθάνας περικίοσιν ἀγκρεμάσας θαλάμοις. ELM.

696. οἶσι] οὖσι Flor. 1. 2. sed in 2. οἶσι supra scriptum ab alia manu.

705. ἡμετέραν codices. ὑμετέραν Ald.

706. χρὴ] χρῆν Elmsl. Recte se habet χρή. sperat enim chorus propter adhortationem suam sententiam mutaturum esse

Iolaum: χρῆν valet de re facta, quæ infecta reddi nequit. MATTH.

γνωσιμαχεῖν] *Infirmitatem suam nosse*. Brodæus. Glossographus ad Herodot. 3, 25. γνωσιμαχεῖν. τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τήν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν. Ter apud Herodotum occurrit. Vide 7. 130. 8. 29. Bis tantum apud Atticos poetas. Alter locus est Aristoph. Av. 555. Κἂν μὲν μὴ φῇ, μηδ' ἐθελήσῃ, μηδ' εὐθὺς γνωσιμαχήσῃ. Idem valent verba γίγνωσκε δ' ἀλκὴν apud nostrum Hec. 227. Plura dabunt viri docti ad Thomam Magistrum, pp. 193, 194. ELM.

σὴν Porsonus. τὴν libri.

710. λιπεῖν] λείπειν Elmsleius. "Non sum nescius bene Græcum esse μέλλω λιπεῖν, quod præter alios docuit Porsonus ad Or. 929. Exempla præbent Æsch. Prom. 626. Eurip. Or. 292. Med. 393. Hippol. 723. Iph. T. 484. 1264. Ion. 80. 760. El. 17. Aristoph. Ach. 1160. Av. 367. Lys. 117. Postremus locus ita fortasse scribendus est: Ἐγὼ δὲ καί κα ποττὸ Ταΰγετόν κ' ἄνω Ἕλσοιμ', ὅπᾳ μέλλοιμί γ' εἰράναν ἰδεῖν. Ubicumque vero levi emendatione pro γράψαι restitui potest γράφειν aut γράψειν, restituendum mihi videtur. Nostro igitur loco λείπειν scribo, ἐκλείπειν in Ion. 665. ubi vulgo legitur, πρόσειπε, μέλλων Δελφίδ' ἐκλιπεῖν πόλιν. Apud Thucyd. 6. 31. vulgo legitur, ὡς ἤδη ἔμελλον μετὰ κινδύνων ἀλλήλους ἀπολιπεῖν, sed ἀπολείπειν præbet cod. Parisiensis. Locos nonnullos ex tragicis subjiciam, prout in Aldina exhibentur, addita scriptura quam reposuerunt recentiores editores. Æsch. Theb. 55. κληρουμένους δ' ἔλιπον (ἔλειπον), ὡς πάλῳ λαχών. Pers. 479. ποῦ τάσδ' ἔλιπες (ἔλειπες); οἶσθα σημῆναι τορῶς. Eurip. Or. 378. ὅτ' ἐξέλιπον (ἐξέλειπον) μέλαθρον, ἐς Τροίαν ἰών. Phœn. 1437. ἐπεὶ τέκνω πεσόντ' ἐλιπέτην (ἐλειπέτην) βίον. Hippol. 34. ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λίπε (λείπει) χθόνα. Androm. 521. καὶ γὰρ ἄνοια (ἀνοία) μεγάλη λιπεῖν (λείπειν). Hel. 731. σὺν τῷδε νύμφη δῶμ' ἔλιπες (ἔλειπες) ὄλβιον. Ion. 1306. ἔκλιπε (ἔκλειπε) βωμὸν, καὶ θεηλάτους ἕδρας. Si toties peccant librarii in locis quorum vera scriptura metro necessaria est, quid eos facturos existimemus, ubi neutra scriptura metro repugnet?" ELM.

τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς] τέκνοις ἐμοῖς Flor. 1. 2.

711. χρὴ] χρῆν Flor. 1. 2.

μέλειν] μέλλειν Ald.

713. παισὶ Canterus. πᾶσι Ald.

714. χρήσωνται τύχῃ] *Utantur* adversa *fortuna*. Id est, χρήσωνται ἀτυχίᾳ vel ξυμφορᾷ. Vide Antiphontem pp. 664. 690. 700. Satis notus est hic usus verbi χρῆσθαι. Illud apud nostrum Iph. A. 88. ἀπλοίᾳ χρώμενοι, attingit Ciceroniana locutio, *Cum sane adversis ventis usi essemus*, Ep. ad Div. 14, 5. ELM.

719. οἶδεν] εἶδεν Flor. 1.

721. φθάνοις] Noster Iph. T. 245. χέρνιβας δὲ καὶ κατάργματα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη. Tro. 456. οὐκέτ' ἂν φθάνοις ἂν αὔραν ἱστίοις καραδοκῶν. Aristoph. Eccl. 118. οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη. Comicus incertus apud Photium v. οὐκ ἂν φθανοίμην (f. φθάνοιμ' ἂν) τὴν μάχαιραν παρακονῶν. Versus noster, ut recte monet Brunckius ad Plut. 1133. significat, ταχέως τοῖσδε σύγκρυπτε δέμας. Latine, *Oportet te quam primum ea induere*. Anglice, *You have no time to lose in putting on the armour*. Vel, si mavis, *You cannot make too much haste*. Verborum οὐκ ἂν φθάνοις verus est sensus, ni fallor, *non prævenies occasionem*. Dicitur οὐκ ἂν φθάνοις συγκρύπτων, ut οὐκ ἂν κάμοιμι εὐεργετῶν et similia. Pro eo autem quod dixit poeta, οὐκ ἂν φθάνοις ἂν συγκρύπτων, solœcum, ni fallor, esset οὐκ ἂν φθάνοις συγκρύψας. Nam participium præsentis temporis semper adhibitum reperio. Ita ἀπαλλασσόμενοι καὶ ἀγγέλλοντες apud Herod. 7. 162. θνήσκοντες apud Eurip. Or. 935. θνήσκων ibid. 939. συμπεραίνοντες ibid. 1551. φυτεύων Alc. 665. πράττοντε apud Aristoph. Plut. 485. ἰὼν ibid. 874. ἀποτρέχων ibid. 1133. Consulendus Piersonus ad Herodianum p. 452. ELM.

συγκρύπτων] Corrigendum σὸν κρύπτων cum Dobræo.

722. ἀγὼν] ἀγὼν libri.

723. μέλλοντας Flor. 1. 2. μέλλοντος Ald.

727. ἔνθες codices. ἔνθεν Ald.

Ὀξύην per λόγχην ὀξυΐνην recte explicat Brodæus. Homericum ἔγχεϊ ὀξυόεντι respexit poeta. Quænam autem fuerit arbor ὀξύη, cujus multa mentio apud Theophrastum, inter hujus rei peritos parum convenit. ELM. ἰξύην MSS. (?) Stephani, adscripto ἰγνύην.

732. λειφθεὶς Flor. 1. 2. ληφθεὶς Ald.

733. δοκῶν Flor. 1. 2. δοκῶ Ald.

734. οὔκουν Matthiæ. Vulgo οὐκοῦν.

736. οὐ Reiskius et Heathius. σὺ libri.

· ταὐτὰ Heathius. Libri ταῦτα.

· 738. θείνοντα Elmsleius. Libri θένοντα.

739. εἰ δή Victorius. ἤδη Ald.

742. Σπάρτην ἐπόρθεις] Citat Barnesius schol. ad Or. 457. Pausaniam 3. c. 15. p. 244. Apollodorum 2. 7, 3. Addit Musgravius Diodorum Siculum 4. 33. Cum omnium fere Herculis laborum particeps fuerit Iolaus, Spartæ expugnationem memorat Euripides, *quia Lacedæmonios caros non habuit*, inquit Barnesius. ELM.

743. οἷος pro ὥστε, ut sæpe. vid. exempla citata Gramm. Gr. §. 479. not. 2. Sed et hoc singulare, quod optativus cum ἂν sequitur, non infinitivus, et quod verbum non ad eamdem personam refertur, ad quam præcedens, εἴθε γένοιο, οἷος ἂν - - θείην. Videntur duæ constructiones in unam conflatæ esse, εἴθε γένοιό μοι τοιοῦτος σύμμαχος, οἷον ἡβήσαντά σε μεμνήμεθ' ἡμεῖς, et εἴθε τροπὴν Εὐρυσθέως θείην, hoc deinde ad τοιοῦτος relatum. MATTH.

750. φαεσίμβροτοι] Annon legendum φαεσιμβρότου? Confer tamen Suppl. 208. [479. Med. 353.] MUSG. Satis constat solem haud raro absolute θεὸν appellari. Neque eo nomine improbanda est vulgata scriptura, quod θεοῦ nullum, αὐγαὶ vero geminum habet epitheton. Ita enim passim loquuntur tragici. Soph. Aj. 134. Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου. Nostro loco cum Homericum φαεσιμβρότου ἠελίοιο manifesto respexerit poeta, Musgravii emendationem admittere non dubitavi. Ut videant tirones quantulam auctoritatem habeant libri vulgati in terminationibus adjectivorum inter bina substantiva positorum, Aldinam aliquot versuum scripturam subjiciam. Hec. 425. ὦ τῆς ἀώρου θύγατερ ἀθλίας (ἀθλία primus edidit Porsonus) τύχης. Phœn. 178. σφάγια δ' ἅμ' αὐτῷ, γῆς φιλαίματοι (φιλαιμάτου Grotius) ῥοαί. Ibid. 214. ἵν' ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοιο (νιφοβόλοις Kingius) Παρνασοῦ κατενάσθην. Hippol. 1197. τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας (κἀπιδαυρίαν Valckenarius) ὁδόν. Alc. 1041. ἔκρυψ' ἐμῆς γυναικὸς ἀθλίου (ἀθλίους Lascaris) τύχας. Ubi ambiguitatis vitandæ caussa ἀθλίους dicere maluit poeta quam ἀθλίας. Rhes. 303. χρυσέα δὲ πλάστιγξ αὐχένα ζυγηφόρων (ζυγηφόρον) πώλων ἔκληε χιόνος ἐξαυγεστέρων. Adde nostræ fabulæ

vv. 785. 932. Æsch. Prom. 111. Soph. Phil. 1289. Præter Aj. 134. vide Ant. 587. ὁμοῖον ὥστε ποντίαις (vulgo ποντίας ἁλὸς) οἶδμα δυσπνόοις ὅτ' ἂν Θρῄσσῃσιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς. Ita legendum e scholiaste. Quod si vidisset Brunckius, emendatione ejus ad v. 598. caruissemus. ELM. Recte Musgravius φαεσιμβρότου corrigere videtur.

751. ἐνέγκατε] ἐνέγκατ' Ald. Scribendum ἐνέγκαιτ' cum Hermanno vel ἐνέγκοιτ'.

752. ἰαχήσατε secundam producit, et ἰαχεῖ infra v. 782. Plura exempla dabunt Heathius ad nostrum locum, et Marklandus ad Iph. A. 1036. Dixi ad Soph. Œd. T. 1222. secundam in ἰαχὴ et ἰαχεῖν communem esse, neque quidquam caussæ esse cur scriberetur ἰακχὴ et ἰακχεῖν. Postea vero suspicio mihi oborta est, ἰαχὴ et ἰαχεῖν media correpta e Doricis ἀχὰ et ἀχεῖν, interdum etiam ex Atticis ἠχὴ et ἠχεῖν, librariorum errore nata esse. Quam suspicionem minime absurdam esse ostendent sequentia tragicorum loca. I. Æsch. Theb. 873. τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον 'Ερινύος ἰαχεῖν, ἀΐδᾳ τ' ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν. Numerosius esset ἀχεῖν, præcedente scilicet dactylo. Noster Ion. 883. ἀχεῖ Μουσᾶν ὕμνους εὐαχήτους. Scripsit autem Æschylus, ni fallor, ἠχεῖν et Αΐδῃ. Αΐδῃ Blomfieldius. II. Soph. Trach. 635. Οἴτας παραναιετάοντες. Ibid. 643. ἰάχων (sic) καναχὰν ἐπάνεισιν. Nemo non videt metro convenientius esse ἀχῶν. III. Eurip. Med. 149. ἰαχὰν, οἵαν ἁ δύστανος. Ibid. 174. ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων. Hic etiam antistrophico versui melius respondet ἀχὰν quam ἰαχάν. IV. Phœn. 1047. ἰαχά τ' ἦν ὅμοιος. Ibid. 1071. ὁρμήσασ' ἐπ' ἔργον. Lege, ἀχά τ'. V. Ibid. 1302. πότερον ἄρα νέκυν ὀλόμενον ἰαχήσω; Ibid. 1316. ἄποτμος, ἄποτμος ὁ φόνος, ἕνεκεν (ἕνεκ' plurimi codd.) 'Ερινύων. Dochmiacum efficies satis justum legendo ἀχήσω. Sed recte se habere videtur ἰαχήσω secunda producta, etsi non optime respondet 'Ερινύων. VI. Hippol. 584. ἰαχὰν μὲν κλύω. Syzygia est dochmiaca. Vel legendum ἀχὰν, vel delendum μὲν, quod sine ullo incommodo abesse potest. VII. Iph. A. 1045. μελῳδοὶ, Θέτιν ἰαχήμασι τόν τ' Αἰακίδαν. Ibid. 1067. ὃς ἥξει χθόνα λογχήρεσι σὺν Μυρμιδόνων. Malim, μελῳδοῖς Θέτιν ἀχήμασι. Plura congerere supersedeo. Aoristus autem ἴαχον, quod aliquoties apud Atticos poetas occurrit, mediam, ni fallor, semper corripit, neque unquam ab iis extra modum indicativum usurpatur. Apud nostrum El. 707. pro ἰάχει malim ἴαχεν prima

et secunda brevi. Noster Hel. 1161. *καὶ ἰαχὴ σὴ καθ' Ἑλλανίαν.* In quo versu *ἰαχὴ* non solum secundam corripere videtur, verum etiam primam singulari exemplo producere. Latent, ni fallor, sub litteris *καὶ ἰαχὴ σὴ* verba *καίτοι κέκλησαι.* Confer v. 993. ELM. Recte de formis Doricis *ἀχεῖν* et *ἀχά* in *ἰαχεῖν* et *ἰαχά* ab librariis non raro corruptis disserit Elmsleius: sed *ἰαχεῖν* producta syllaba secunda frustra defendi videtur. Scribendum igitur *ἰακχήσατε.*

753. Vocabulum *ἀρχέτας* legitur etiam in El. 1149. Dicitur *θρόνον ἀρχέταν* ut *τύραννον δῶμα* Hippol. 843. *τύραννον ἑστίαν* Androm. 3. ELM.

754. *γλαυκᾶς τ' ἐν 'Αθάνας* Schæferus ad Gregor. Cor. p. 46. Legebatur *γλαυκᾷ τ' ἐν 'Αθάνᾳ. τ'* post *γλαῦκας* typothetæ errore in editione Matthiæ meaque excidit.

757. *ὑποδεχθεὶς* activo sensu pro *ὑποδεξάμενος* adhibitum. Satis scio haud raro permutari *κοσμησάμενος* et *κοσμηθεὶς, στεφανωσάμενος* et *στεφανωθεὶς*, et similia. Sed in verbis hujus generis nihil inter mediam, quam vocant, et passivam formam interest, nisi quod *στεφανωσάμενος*, verbi caussa, *a se coronatus*, *στεφανωθεὶς ab alio coronatus* plerumque significat. Longe rarius permutantur aoristi verborum quorum aoristus activus nullus sit, medius autem sensum habeat vere activum. Passivum est *εἰσδεχθέντες* apud Demosthenem adv. Bœotum p. 1012. ed. Reisk. Passiva sunt etiam *ἐδωρήθη* apud Soph. Aj. 1029. *χειρωθεὶς* Œd. C. 903. Trach. 1059. *κτηθεῖσα* apud Eurip. Hec. 449. *ἐκτήθη* apud Thucyd. 1. 123. 2. 36. Passiva sunt etiam *θεαθὲν* apud Thucydidem 3. 38. *βιασθῇ* ibid. 47. *βιασθεὶς* 4. 19. *βιασθέντες* 7. 11. 43. 45. *ὀλοφυρθεὶς* 6, 78. ELM.

758. *κίνδυνον τεμεῖν*] Hanc locutionem alibi non reperi. ELM.

761. *πολυαίνετον* Canterus. *πολυαινέτου* Ald.

762. *ἐμᾷ* Canterus. *ἐμῇ* Stephanus. *ἐμὲ* Ald.

κεύθειν] *In animo habere*, ut infra v. 879. Sic etiam in Suppl. 295. *'Αλλ' εἰς ὄκνον μοι μῦθος, ὃν κεύθω, φέρει.* ELM.

764. Legebatur *καὶ λεύσιμον Ἄργος.* Pro *Ἄργος* vet. cod. H. Steph. *ἄλγος. κελεύσμασιν Ἄργους* Musgrav. post Reiskium, quod firmari censet scriptura Par. E. *κελεύσιμον Ἄ.* Vulgata orta videtur e v. 60. *ἐς Ἄργος, οὗ σε λεύσιμος μένει δίκη.* MATTH. Scribendum *κελεύσμασιν Ἄργους* cum Reiskio.

769. Ald. *ἥσσονές ποτ' ἂν εἴτ' ἐμοῦ φανοῦνται.* Conjecturam

H. Steph. et Scaligeri *οὔτ' ἐμοῦ* confirmant Flor. 1. Vict. e quibus ille *ἧσσον οὔτ' ἐμοῦ φανοῦνται.* Idem fuerat in Flor. 2. sed recentior manus scripsit quod editum est. Sed in sensu hæreo. *Dii* (quod ipsum omitti durum est) *non inferiores apparebunt mortalibus,* quid sit, perspicuum est; sed quorsum additum *neque me inferiores sunt?* Nec injuria Elmslei. in repetito *ποτε* hæret. ELM. Solœcum etiam *ἂν* cum indicativo futuri constructum. Corrigendum videtur *ἥσσονες παρ' ἐμοὶ θεοὶ φανοῦνται.* Similis sententia est loci Æschylei Prom. 551. *οὔποτε θνατῶν τὰν Διὸς ἁρμονίαν ἀνδρῶν παρεξίασι βουλαί.*

773. sq. Ald. *πόρευσον, ἀλλὰ τὸν οὐ δικαίως. τὰ δ' ἐπάγοντα δορύσσοντα στρ. Ἀργ.* Pro *ἀλλά* Cant. *ἄλλῃ,* Scal. *ἄλλᾳ. τᾷδ' ἐπάγοντα* Herv. 2. Neque ad *ἀλλᾳ* (sic Musgr.) neque ad *τᾷδ'* quicquam enotatum e Florr. ut hi *ἄλλᾳ* et *τᾷδ'* habere videantur. MATTH.

774. *δορύσσοντα* editores pro *δορύσοντα* posuerunt. Scribendum *δορυσσόητα* cum Th. Bergkio. De adjectivo *δορυσσόης* diximus ad Soph. Aj. 1188.

775 Scribendum uno versu *στρατὸν—μελάθρων.* eodemque modo in antistropho. Post *μελάθρων* colo interpungendum.

777. *ἐπεί* Hermannus. Legebatur *ἀλλ' ἐπεί.*

πολύθυτος] Scribendum *πολύθυστος.* Hujus formæ exemplum exstat in Simonidis carmine de mulieribus v. 56. apud Stobæum

ἄθυστα δ' ἱρὰ πολλάκις κατεσθίει.

quem versum ubi affert Athenæus 5. p. 179 d. eodem quo in Euripidis codicibus errore *ἄθυτα* scriptum est. Neque hoc unicum est ad commendandam emendationem meam documentum.

778. *κραίνεται*] *κρίνεται* Par. E.

λήθει Par. E. Flor. 1. 2. Vulgo *κεύθει.*

779. Hesychius a Musgravio allegatus: *Φθινὰς ἁμέρα. τὴν ἱσταμένου τρίτην τριμήνιον λέγει.* Num legendum, *τὴν ἱσταμένου τρίτῃ ἱερομηνίαν λέγει?* Absurda quidem est hæc interpretatio, nec tamen auctore suo indigna. Ultimum mensis diem, *τὴν ἔνην καὶ νέαν,* nostro loco intelligi censent Brodæus aliique plerique. Quam interpretationem libentius amplecterer, si constaret ultimum mensis diem, haud secus atque primum, religioso cultu apud Athenienses celebratum esse. Nec video quid obstet quo minus ad mentem Musgravii *νουμηνίαν* sive

kalendas hic intelligamus. Nullus enim dies majori jure *φθινὰς ἡμέρα* appellari potest, quam is in quo fit solis et lunæ coitus. Quem *interlunii diem* appellat Plinius 16. 39. *νουμηνίαν κατὰ σελήνην* Thucydides 2. 28. qui monet solem eo solo die deficere. Verba autem *κατὰ σελήνην* addidit Thucydides, propterea quod *νουμηνία πολιτικὴ* cycli Metonici non semper in veram *νουμηνίαν* incidebat. ELM.

780. *νέων* Barnesius. *νεῶν* Flor. 1. 2. *ναῶν* Ald. Pindarus ab Elmsleio comparatus Pyth. 5, 138. *τὸν ἐν ἀοιδᾷ νέων πρέπει χρυσάορα Φοῖβον ἀπύειν.*

781. *γᾶς* Erfurdtius ad Soph. Aj. 1177. Legebatur *γ'*.

ὄχθῳ Erfurdtius. *ἐπ' ὄχθῳ* libri, quod restituendum. "In acropoli scilicet, quæ *Παλλάδος ὄχθος* appellatur Ion. 12. monente Musgravio, *ἐλαιοφόρος ὄχθος*, Herc. 1178." ELM.

782. 783. Ordo est, *ὀλολύγματα ἰαχεῖ ὑπὸ παννυχίοις κρότοισι παρθένων ποδῶν.* ***Resonant ululatus ad nocturnos plausus virgineorum pedum.*** *παρθένων ποδῶν* ut *παρθένῳ χερὶ* Phœn. 845. Cum hoc loco confer omnino Tro. 545. *παρθένοι δ' Ἀέριον ἀνὰ κρότον ποδῶν Βοὰν ἔμελπον εὔφρον'.* ELM.

782. *ὀλολύγματα*] ***Festi ululatus***, feminarum tamen. Pollux 1. 28. Τὸ *γὰρ ὀλολῦξαι καὶ ὀλολυγῇ χρήσασθαι, ἐπὶ γυναικῶν.* MUSG. Ita intelligendus Soph. Trach. 205. *ἀνολολύξεται δόμος ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς ὁ μελλόνυμφος. ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά.* Xenoph. Anab. 4, 3, 19. allegatus a Blomfieldio ad Æsch. Theb. 254. *ἐπαιάνιζον πάντες οἱ στρατιῶται, καὶ ἀνηλάλαζον, ξυνωλόλυζον δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ἅπασαι.* Interdum *καταχρηστικῶς* de viris dicitur *ὀλολύζειν*. Vide Æsch. Agam. 604. Aristoph. Eq. 616. 1327. Pac. 97. Hoc autem differunt *ὀλολύζειν* et *ululare*, quod *ὀλολύζειν* semper, si bene memini, de re læta dicitur. Æsch. Theb. 831. *πότερον χαίρω, κἀπολολύξω πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι, ἢ τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας ἀτέκνους κλαύσω πολεμάρχους;* Eurip. Med. 1176. *εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν κωκυτόν.* El. 690. *ὡς ἣν μὲν ἔλθῃ πύστις εὐτυχὴς σέθεν, ὀλολύξεται πᾶν δῶμα. θνήσκοντος δέ σου, τἀναντί' ἔσται τῶνδε.* Vide tamen Soph. El. 750. Soph. El. 749. *στρατὸς δ' ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν, οἷ' ἔργα δράσας οἷα τυγχάνει κακά.* Trach. 785. *ἅπας δ' ἀνηυφήμησεν οἰμωγῇ λεώς, Τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου.* Utrobique insigne *καταχρήσεως* exemplum. ELM.

783. ἰαχεῖ] Scribendum ἰακχεῖ. Vid. ad v. 752.

784. Diversus, ni fallor, est hic Θεράπων a superiore. Ille enim Hylli, hic Alcmenæ servus est. Contra nuntius, qui v. 784. Eurystheum captivum ad Alcmenam ducit, fortasse eadem est persona, quæ hic Θεράπων appellatur. ELM.

787. Pro frigido illo τῷδε dedi de meo τούσδε. Ordo videtur esse, μύθους τούσδε καλλίστους φέρω, σοί τε συντομωτάτους κλύειν, ἐμοί τε [συντομωτάτους λέγειν]. Vide Soph. Œd. T. 1234. Vel, μύθους τούσδε φέρω, σοί τε συντομωτάτους κλύειν, ἐμοί τε καλλίστους [λέγειν]. De ellipsi vide ad v. 312. ELM. Retinui τῷδε.

ἐμοί τε] ἐμοί γε Flor. 1.

788. Nescio quid significet διήλασεν, cujus loco διήνυσεν reponendum censet Reiskius. Paullo melius esset διήγαγεν. Soph. El. 781. ἀλλ' ὁ προστατῶν χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην. ELM. Sed fortasse simili significatione h. l. διελαύνειν positum est, ut ἐλαύνειν τινὰ εἰς συμφοράν, Λοξίας δὲ τὴν τύχην ἐς τοῦτ' ἐλαύνει Ion. 68. Sic h. l. ἥδε ἡμέρα διήλασέ σε ἐς τοῦτο, ὥστε ἠλευθερῶσθαι. MATTH.

789. Flor. 2. ἐλευθερῶσαι (superscr. η et σθαι).—Idem mox ἀγάλμασι. ἀγγέλμασιν Flor. 1. MATTH.

793. οὐκ ἔστιν] *Salvusne est?* BROD. Quasi in libro suo σῶς ἐστιν invenerit. Vide nostrum Suppl. 643. incertum Rhes. 525. Deinde cum certum sit Iolaum post v. 747. non amplius in scenam prodire, non video quid significet ὅδε in fine versus. Vertit Musgravius, deleto interrogationis signo, *At ille certe non vivit, Iolaus ille quem hic vidisti.* Quam interpretationem ne auctori quidem suo magnopere placuisse credo. Legendum videtur, ὁ μὲν γέρων οὖν ἔστιν Ἰόλεως ἔτι; Ita noster Iph. T. 537. Θέτιδος δὲ τῆς Νηρῇδος ἔστι παῖς ἔτι; οὐκ et οὖν sæpe permutari nemo nescit. Bis in una fabula, Soph. Œd. C. 587. (ubi οὖν præbet altera Juntina) 1199. ELM. Recte Elmsleius.

794. δ'] Scribendum γ' cum Elmsleio.

κάλλιστα] μάλιστα Flor. 1. 2.

799. σημαίνει] Scribendum σημανεῖ cum Elmsleio.

801. κατὰ στόμα] *Face to face.* Incertus Rhes. 406. Θρῃκῶν ἀρίστοις ἐμπεσὼν κατὰ στόμα. Sic etiam v. 491. 511. ELM.

ἐκτείνοντες] ἐκτείνοντας (ad στρατὸν relatum) Elmsleius.

805. τί Heathius. Libri ἐπί.

εἰάσαμεν Elmsleius. εἶα σὰ μὲν Ald. "Proxima vero est Heathii emendatio, quem miror εἰάσαμεν sub vulgata lectione εἶα σὰ μὲν latere non vidisse. Adde quod in his locutionibus rectius adhibetur præteritum quam futurum. Æsch. Prom. 746. τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει ἔρριψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας; Aristoph. Vesp. 213. τί οὐ κατεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην; Lys. 181. τί δῆτα ταῦτ' οὐχ ὡς τάχιστα, Λαμπιτοῖ, ξυνωμόσαμεν, ὅπως ἂν ἀρρήκτως ἔχῃ; Præsens adhibetur in eadem fabula, v. 1103. τί οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην, ἥπερ διαλλάξειεν ἡμᾶς ἂν μόνη. Ita quoque noster Herc. 1146. οἴμοι, τί δῆτα (vulgo τί δή γε) φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς, τῶν φιλτάτων μοι γενόμενος παίδων φονεύς; οὐκ εἶμι (vulgo κοὐκ εἶμι) πέτρας λισσάδος πρὸς ἅλματα, κ. τ. ἑ. Cum tertio versiculo confer Andr. 1210. Futurum in vulgatis libris habet noster Hippol. 1060. ὦ θεοί, τί δῆτα τοὐμὸν οὐ λύσω στόμα, ὅστις γ' ὑφ' ὑμῶν, οὓς σέβω, διόλλυμαι; Ubi λύω legendum esse monui ad Marklandi Iph. T. 692. Plato Menexeno, p. 236. C. Τί οὖν οὐ διῆλθες;" ELM.

Persuasum est editoribus post hunc versum unius vel plurium lacunam esse in libris. Atque sane sententia aperte hiat et imperfecta est. Recepta tamen lenissima et quæ cuivis in mentem veniat emendatione Heathii τί τήνδε γαῖαν pro ἐπὶ τήνδε γαῖαν, hoc damnum sarciri videtur posse. Illud modo memineris, τί τήνδε γαῖαν οὐκ εἰάσαμεν, si sensum spectes, nihil esse nisi ἐῶμεν τήνδε γῆν. Jam sententiæ sic inter se excipient: O dux, qui Argis venisti, terram hancce sinamus (ac ne Mycenas quidem, si uno homine prives, pessundabis): tuque potius solus solo mecum in certamen descendito. In quibus scire velim quid pravi aut hiulci insit. L. DINDORF.

807. ἀνδρὸς pro ἑνὸς ἀνδρός. Noster Androm. 910. Κακόν γ' ἔλεξας, ἄνδρα (ἕν' ἄνδρα Aldus) δίσσ' ἔχειν λέχη. ELM.

808. μάχην Reiskius. Libri μάχῃ. "Accusativum habet Æsch. Pers. 336. Eurip. Phœn. 1236. Alc. 505. 1143. Suppl. 144. Heracl. 831. Adde ξυνῆψαν ἀλκὴν, Suppl. 683. ἔχθραν ξυνάπτειν, Heracl. 460. ξυνάψαι πόλεμον, Hel. 55. ξυνῆψε πόλεμον, Rhes. 425." ELM.

810. πατρῴους] πατρῴας Flor. 1.

813. λόγων MSS. Stephani. λόγω Flor. 1. 2. λόγῳ Ald.

814. αὑτοῦ Barnesius. Libri αὐτοῦ. "Sive αὑτοῦ sive αὐτοῦ

scribatur, sensus est, *οὔτε ἑαυτοῦ δειλίαν.* Æsch. Agam. 845. *τοῖς τ' αὐτὸς αὑτοῦ πήμασιν βαρύνεται, καὶ τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν στένει.* Soph. Œd. C. 929. *σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν τὴν αὐτὸς αὑτοῦ.* Idem Aj. 1131. TEY. *εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών.* ME. *τούς γ' αὐτὸς αὑτοῦ πολεμίους. οὐ γὰρ καλόν.* Quæ loca attuli, ut viderent discipuli geminatum pronomen *αὐτὸς αὑτοῦ* pro *ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ* et *ἑαυτοῦ* usurpari. Ceterum ad *δειλίαν* supplendum *αἰδεσθεὶς* sive *αἰσχυνθεὶς*, monente Brodæo. Ita incertus Rhes. 926. *κἄπεί σε τίκτω, ξυγγόνους αἰδουμένη καὶ παρθενείαν, ἧκ' ἐς εὐύδρους πατρὸς δίνας.* Qui locus nostro simillimus est, modo *παρθενείαν* pro amissa virginitate accipias. Atticista Anonymus: *Αὐτὸς αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἐμαυτόν. Αὐτοῦ* (f. *αὐτὸς αὐτοῦ*) *ἀντὶ τοῦ ἐμαυτοῦ. Αὐτῷ* (f. *αὐτὸς αὐτῷ*) *ἀντὶ τοῦ ἐμαυτῷ.*" ELM.

817. *δουλώσων* pro *δουλωσόμενος.* Noster Suppl. 492. *πολέμους ἀναιρούμεσθα, καὶ τὸν ἥσσονα δουλούμεθ' ἄνδρες ἄνδρα, καὶ πόλεις πόλιν.* Iph. A. 1269. *οὐ Μενέλεώς με καταδεδούλωται, τέκνον.* Activa forma *in servitutem redigere*, media *sibi in servitutem redigere* significat. Incertus Rhes. 410. *σοὶ δὲ δουλώσας λεὼν Παρέσχον. Tibi in servitutem tradidi.* Ubi solœcum esset *δουλωσάμενος.* Namque in hujusmodi verbis activa forma pro media interdum usurpatur, nequaquam autem media pro activa. ELM.

820. *οὐ τελουμένους*] *ἐντελουμένας* Flor. 1.

822. *λαιμῶν βροτείων*] De Macariæ sacrificio hic loquitur poeta. Parcit autem illius descriptioni, ne Alcmenæ dolorem pariat. BARN. Hujusmodi monita subtiliora sunt quam veriora. Non recordatus est Barnesius, Polyxenæ cædem quinque et sexaginta versibus matri delatam esse. Nisi forte putavit hoc inter Hecubam et Alcmenam interesse, quod illam quinquaginta liberis orbatam ad novum dolorem de quinquagesimo primo obduruisse necesse esset. Ceterum eandem locutionem habet noster. Iph. A. 1084. *βρότειον αἱμάσσοντες λαιμόν.* ELM.

οὔριον φόνον] *Secundum sanguinem.* Faustum scilicet et salutarem, ut recte interpretes. Cicero de Divinat. 1. 15. *Auspicia quæ alicui secunda evenerunt.* Soph. Œd. C. 1456. *ἔπτηξα θυμόν. οὐρανία γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν.* Ubi *οὐρανία* ex *οὐνία* natum videtur, *οὐνία* ex *οὐρία.* Schol. *οὐρανία γὰρ*

ἀστραπή. ἀντὶ τοῦ ταχεῖα. οὔριον φόνον. Noster Hel. 1603. αἵματος δ' ἀπορροαὶ εἰς οἶδμ' ἐσηκόντιζον οὔριοι ξένῳ. ELM.

824. πλευραῖς] πλευροῖς Elmsleius.

825. παρήγγελλ' Flor. 1. Vulgo παρήγγειλ'.

826. ξυμπολῖται] Pollux 3. 51. ἔποιτο δ' ἂν τούτοις, πολίτης, τὸ δὲ συμπολιτὴς, οὐ δόκιμον, εἰ καὶ Εὐριπίδης αὐτῷ κέχρηται ἐν Ἡρακλείδαις τε καὶ Θησεῖ. Adde Æsch. Theb. 611. ELM.

828. ὁ δ' αὖ τό τ' Ἄργος Portus. ὅδ' αὐτὸ τἄργος Ald.

θέλειν Elmsleius. Legebatur θέλων. "Legendum igitur, μὴ καταισχῦναι θέλειν, id est, μὴ καταισχύνειν. Ita noster El. 1354. Οὕτως ἀδικεῖν μηδεὶς θελέτω. Vide Marklandum ad Suppl. 882. Παῖς ὢν, ἐτόλμησ' εὐθὺς οὐ πρὸς ἡδονὰς Μουσῶν τραπέσθαι, καὶ τὸ μαλθακὸν βίον. Si recte se haberet participium, scribendum esset, οὐ καταισχῦναι θέλων. Noster Ion. 1117. τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡσσωμένον ἐξηῦρεν ὁ θεὸς, οὐ μιανθῆναι θέλων." ELM.

829. ἐλίσσετο] *Supplicabat.* Verbum minime imperatorium ex industria adhibuisse videtur poeta, quo melius Eurysthei timiditatem exprimeret. Alioqui προυτρέψατο, *hortatus est*, aut aliquid ejusmodi dixisset. ELM.

830. ἐσήμηνε impersonaliter accipiendum est. Cujus constructionis exempla attulit H. Stephanus v. Σημαίνω. Vide Xenophontem Pæd. 5. 3, 52. Anab. 1. 2, 17. (ubi suspicor ἐσάλπιγξε e glossa ortum esse) 2. 2, 4. 3. 4, 4. In his locis ὁ σαλπιγκτὴς subaudiri monent interpretes. Suppleri potest etiam ὁ στρατηγός. Noster Tro. 1266. χωρεῖτε, Τρώων παῖδες, ὀρθίαν ὅτ' ἂν σάλπιγγος ἠχὼ δῶσιν ἀρχηγοὶ στρατοῦ. Sed eandem rationem in hac locutione obtinere existimo, quam in ὕει, νίφει, et similibus, in quibus male ὁ θεὸς supplent grammatici. Herodotus 6. 27. φιλέει δέ κως προσημαίνειν, εὖτ' ἂν μέλλῃ μεγάλα κακὰ ἢ πόλι ἢ ἔθνεϊ ἔσεσθαι. ἔσεισε pro σεισμὸς ἐγένετο dixit Thucydides 4. 52. monente Stephano v. σείω. ELM.

ὄρθιον] *Magno sonitu.* Citat Barnesius Æsch. Pers. 389. ὄρθιον δ' ἅμα ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας ἠχώ. Vide etiam superiorem annotationem. Præconis ὀρθίων κηρυγμάτων meminit Soph. El. 683. De Tyrrhenica tuba vide Barnesium ad Phœn. 1386. et interpretes ad Soph. Aj. 17. ELM.

833. πόσον τινὰ στεναγμὸν] Ita legendum ex emendatione H. Stephani. Codd. E.G. auctore Musgravio, πόσον τιναγμόν.

Fallitur. E. quidem *πόσον τιναγμὸν* habet, sed G. [et Flor. 1. 2.] totidem literis *πόσον τίνα στεναγμόν*. Nec nisi in accentu dissentit Rom. C. qui *ποσόν τινα στεναγμὸν* habet. ELM. ad Medeam 569. p. 170. *πόσον τινὰ τιναγμὸν* Ald.

στεναγμὸν οἰμωγήν θ' ὁμοῦ] Thucydides 7. 71. *ἦν τε ἐν τῷ αὐτῷ στρατεύματι τῶν Ἀθηναίων, ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν, πάντα ὁμοῦ ἀκοῦσαι, ὀλοφυρμὸς, βοὴ, νικῶντες, κρατούμενοι.* Mallem, si consentirent libri, *βοὴ, ὀλοφυρμός. βοὴ* et *κραυγὴ* hac significatione promiscue usurpantur. Sed non prætermitti debet Æschyli locus, unde fortasse defendi potest nostri loci emendatio a Stephano proposita. Agitur de pugna Salaminia Pers. 424. *οἱ δ' ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον, ἀγαῖσι κωπῶν, θραύσμασίν τ' ἐρειπίων ἔπαιον, ἐρράχιζον. οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα.* ELM.

834. De vocabulo *πίτυλος*, quod nostro loco *ὁρμὴ* significat, consulendus Monkius ad Eurip. Hippol. 1462. [1464.] et Blomfieldius ad Æsch. Theb. 855. [862.] quorum interpretationibus nihil quod addam habeo. ELM.

836. Homerus Il. N. 130. *Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ.* Virgil. Æn. 10. 361. *Concurrunt, hæret pede pes, densusque viro vir.* BROD. Virgiliana locutio, *hæret pede pes*, Euripideam *ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ*, *pes cum pede alternatus*, vix attingit. ELM. *ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδί* est id, quod Tyrtæus dicit ap. Stob. 1. p. 191. *καὶ πόδα πὰρ ποδὶ θείς.* MATTH.

837. *ἐκαρτέρει μάχῃ*] *ἐκαρτέρει μάχη* Elmsleius ad Marklandi Iph. T. 719. *μάχη ἦν καρτερὰ* dicunt prosæ orationis scriptores. Herodotus 1. 76. *μάχης δὲ καρτερῆς γενομένης, καὶ πεσόντων ἀμφοτέρων πολλῶν, τέλος οὐδέτεροι νικήσαντες διέστησαν, νυκτὸς γενομένης.* Thucydides 1. 49. *ἦν τε ἡ ναυμαχία καρτερά.* 4. 43. *καὶ ἦν ἡ μάχη καρτερά.* Constructio est ut apud Soph. Ant. 259. *λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοὶ, φύλαξ ἐλέγχων φύλακα.* ELM.

838. Noster Phœn. 1156. *πολλοὶ δ' ἔπιπτον, κρᾶτας αἱματούμενοι.* Androm. 1143. *πολλοὶ δ' ἔπιπτον μιγάδες.* In Or. 1489. suspicor e glossa interlineari natam esse vulgatam scripturam, *νεκροὶ δ' ἔπιπτον, οἱ δ' ἔμελλον, οἱ δ' ἔκειντ'.* ELM.

ἦν δὲ δύο κελεύσματα] Legebatur *ἦν δὲ τοῦ κελεύσματος.* Unde nulla potest sana sententia extundi. Equidem duabus fere litteris (reliquæ enim eædem fere manent)

transpositis correxi ἦν δὲ δύο κελεύσματα, utriusque scilicet exercitus, uti sequitur. Observandus autem in his usus verbi εἶναι, qui viros doctos nonnunquam fefellit. Hecuba v. 929. κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄστυ Τροίας τόδ'· ὦ παῖδες Ἑλλάνων, πότε δὴ πότε τὰν Ἰλιάδα σκοπιὰν πέρσαντες ἥξετ' οἴκους; Helena v. 1622. κέλευσμα δ' ἦν πρύμνηθεν Ἑλένης, ποῦ τὸ Τρωικὸν κλέος; Xenarchus apud Athenæum vol. 2. p. 366. ἦσαν δὲ πληγαί. Ubi infeliciter Musgravius reponit ᾖξαν δὲ πληγαί Exercitat. in Euripidem p. 50. Vide Iphig. T. v. 1331. ὅθεν τὰ δεινὰ πλήγματ' ἦν γενειάδων. Aristotelis Ethic. Eudem. 2. p. 104. Sylb. ἀλλ' ἂν μὴ τοῦτο πράττωσι, πληγαὶ ἢ θάνατοι ὦσι. L. DINDORF.

839. ὦ τὰς Ἀθήνας] Supplendum οἰκοῦντες. Nam σπείροντες non convenit. Vide ad v. 312. ELM.

Ἀργείων] Ἀργεῖον Victor.

Non est quod miremur γύην cum articulo masculino conjunctum. Sic enim [monente Barnesio] poeta incertus (Simonides, opinor) apud Platonem Epist. I. p. 310. A. γόνιμοι βρίθοντες αὐτάρκεις γύαι. Sophocles in Phœnice apud Athenæum p. 70. A. Κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην. Lycophron. v. 252. Κεῖται, πέφρικαν δ' ὥστε λῃΐου γύαι Λόγχαις ἀποστίλβοντες. MUSG. Adde Æsch. Prom. 369. τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροὺς γύας. Ita recte Robortellus. Apud Soph. Œd. C. 58. meliores libri, οἱ δὲ πλησίοι γύαι, deteriores ex emendatione, αἱ δὲ πλησίον γύαι. Contra in Ant. 569. ubi in melioribus legitur, ἀρώσιμαι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι, vel γύναι, ἀρώσιμοι recte præbent libri deteriores. Apud nostrum Bacch. 13. ubi vulgo legitur, λιπὼν δὲ Λυδῶν τὰς πολυχρύσους γύας, τῶν πολυχρύσων potius quam τοὺς πολυχρύσους legendum videtur. Qui femininum γύη Atticis ignotum fuisse mecum arbitrantur, legent proculdubio in Hel. 88. τί δῆτα Νείλου τούσδ' ἐπιστρέφει γύας; In Hec. 453. glossema πεδία pro γύας habent codd. et edd. pleræque, consentiente Porsono in prima et secunda editione. Hic etiam τὰς γύας nonnulli libri. ELM.

840. ἀρήξετε pro ἀπαμυνεῖτε. *Arcebitis*. Noster Med. 1275. παρέλθω δόμους. ἀρῆξαι φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις. Vide ad Œd. T. 892. 893. ELM.

842. Ἀργεῖον Flor. 1. 2. Ἀργείων Ald.

843. λέγοιμ' ἂν ἄλλων Elmsleius, præeunte Valckenario ad Phœn. 826. qui λέγοιμ' ἂν ἄλλου correxerat. Libri λέγοι μὲν ἄλλος.

849. Παλληνίδος] Quæ in vico Atticæ colitur, cui Pallene nomen. ἔστι δὲ, ait Stephanus, καὶ δῆμος Ἀττικὸς τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, οὕτω λεγόμενος. Παλλήνη, ὁ δημότης Παλληνεύς. Herod. 1, c. 62. ἀπικνέονται ἐπὶ Παλληνίδος Ἀθηναίης ἱρόν. BROD. Ex Herodoto patet vicum hunc inter Athenas et Marathonem situm esse. MUSG. Nomen non Παλλήνη sed Πάλληνον fuisse suspicor ex adverbio Παλλήναδε, cujus loco Βαλλήναδε per jocum dixit Aristoph. Ach. 234. Apud Andocidem de Mysteriis p. 53. pro ἐπὶ Παλληνίῳ malim ἐπὶ Παλλήνῳ. ELM.

851. Huc respicere monet Brodæus Plutarchum adversus Stoicos p. 1057. E. ὁ Εὐριπίδου Ἰόλαος ἐξ ἀδρανοῦς καὶ παρήλικος εὐχῇ τινι νέος καὶ ἰσχυρὸς ἐπὶ τὴν μάχην ἄφνω γέγονεν. ὁ δὲ τῶν Στωϊκῶν σοφὸς, χθὲς μὲν ἦν αἴσχιστος ἅμα καὶ κάκιστος, τήμερον δὲ ἄφνω μεταβέβληκεν εἰς ἀρετὴν, καὶ γέγονεν ἐκ ῥυσσοῦ καὶ ὠχροῦ, καὶ, κατ' Αἰσχύλον, ἐξ ὀσφυαλγοῦς καὶ ὀδυνοσπάδος λυγροῦ γέροντος, εὐπρεπὴς, θεοειδὴς, καλλίμορφος.

854. ἐπὶ Reiskius. Libri ὑπό.

855. σταθέντ'] σταθέντες Flor. 1. 2.

857. ἐκ δυσαιθρίου Musgravius. ἐκδὺς αἰθρίου libri.

859. Ἰόλεως Brodæus, et codices, ut videtur. πόλεως Ald. "ἴσ. Ἰόλεως" Victor.

860. Eurystheum ad Scironides rupes non solum captum, sed etiam interfectum esse narrat Apollodorus 2. 8, 1. cujus verba vice alterius argumenti fabulæ præmisit Barnesius: μεταστάντος δὲ Ἡρακλέους εἰς θεοὺς, οἱ παῖδες αὐτοῦ φυγόντες Εὐρυσθέα, πρὸς Κήϋκα (v. 194.) παρεγένοντο. ὡς δὲ, ἐκείνους ἐκδιδόναι λέγοντος Εὐρυσθέως, καὶ πόλεμον ἀπειλοῦντος, ἐδεδοίκεσαν, Τραχῖνα καταλιπόντες, διὰ τῆς Ἑλλάδος ἔφυγον. διωκόμενοι δὲ, ἦλθον εἰς Ἀθήνας, καὶ καθεσθέντες ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμὸν, ἠξίουν βοηθεῖσθαι. Ἀθηναῖοι δὲ οὐκ ἐκδιδόντες αὐτοὺς, πρὸς τὸν Εὐρυσθέα πόλεμον ὑπέστησαν. καὶ τοὺς μὲν παῖδας αὐτοῦ Ἀλέξανδρον, Ἰφιμέδοντα, Εὐρύβιον, Μέντορα, Περιμήδην, ἀπέκτειναν. αὐτὸν δὲ Εὐρυσθέα φεύγοντα ἐφ' ἅρματος, καὶ πέτρας ἤδη παριππεύοντα Σκειρωνίδας, κτείνει διώξας Ὕλλος. καὶ τὴν μὲν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, Ἀλκμήνῃ δίδωσιν· ἡ δὲ κερκίσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυξεν αὐτοῦ. Cum Apollodoro consentit Pausanias 1. c. 44. p. 109. a Brodæo ad v. 1026. citatus: Προελθοῦσι δὲ ἐς τὸ πρόσω, μνῆμά ἐστιν Εὐρυσθέως. φεύγοντα δὲ ἐκ τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὴν πρὸς Ἡρακλείδας μάχην ἐνταῦθα ἀποθανεῖν αὐτὸν ὑπὸ Ἰολάου λέγουσιν. Latius Atticæ nomen sumsisse videtur Thucydides 1, 9. Εὐ-

φευθέως μὲν ἐν τῇ Ἀττικῇ ὑπὸ Ἡρακλειδῶν ἀποθανόντας. Scironidas rupes describit Strabo 9. p. 391. μετὰ δὲ Κρομμυῶνα ὑπέρκεινται τῆς ἀκτῆς (male vulgo τῆς Ἀττικῆς) αἱ Σκειρωνίδες πέτραι, πάροδον οὐκ ἀπολείπουσαι πρὸς θαλάττῃ. ὑπὲρ αὐτῶν δ' ἐστὶν ἡ ὁδὸς ἡ ἐπὶ Μεγάρων καὶ τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ. οὕτω δὲ σφόδρα πλησιάζει ταῖς πέτραις ἡ ὁδὸς, ὥστε πολλαχοῦ καὶ παράκρημνός ἐστι, διὰ τὸ ὑπερκείμενον ὄρος δύσβατόν τε καὶ ὑψηλόν. ἐνταῦθα δὲ μυθεύεται τὰ περὶ τοῦ Σκείρωνος καὶ τοῦ Πιτυοκάμπτου, τῶν ληϊζομένων τὴν λεχθεῖσαν ὀρεινὴν, οὓς καθεῖλε Θησεύς. ἀπὸ δὲ τῶν ἄκρων τούτων καταιγίζοντα σκαιὸν τὸν Ἀργέστην, Σκείρωνα προσηγορεύκασιν Ἀθηναῖοι. Post Strabonis ætatem, viam latiorem et meliorem reddidit Hadrianus Cæsar, teste Pausania p. 107. Τὴν δὲ ὀνομαζομένην ἀπὸ Σκίρωνος [καὶ ἐς τόδε Σκιρώνην] ἡνίκα Μεγαρεῦσιν ἐπολεμάρχει, πρῶτος, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ἀνδράσιν εὐζώνοις ὁδεύειν. Ἀδριανὸς δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ οὕτως, ὡς καὶ ἅρματα ἐναντία ἐλαύνεσθαι, κατέστησεν εὐρυχωρῇ τε καὶ ἐπιτηδείαν εἶναι. Verba καὶ ἐς τόδε Σκιρώνην corrupta sunt. E recentioribus consulendus in primis Wheelerus, *Travels in Greece*, p. 436. Quod ad scripturam vocis attinet, alii Σκείρων et Σκειρωνίδες per diphthongum, alii Σκίρων et Σκιρωνίδες per simplicem vocalem scribunt. De qua re consulendus omnino Tzschuckius ad Strabonem 8. p. 380. cum scriptoribus ab eo indicatis. Ventus ΣΚΙΡΩΝ appellatur in æde octo ventorum Athenis. Quocunque modo scribatur, sine ulla controversia producitur prima syllaba. Egregie fallitur Stephanus Byzantinus, v. Σκίρος, qui locum Atticæ Σκίρον appellatum, ubi celebrabatur festum Σκίρα sive ἐπὶ Σκίρῳ, ad eandem familiam refert cum rupibus Σκειρωνίσι. Σκίρα priorem corripit apud Aristoph. Thesm. 834. Eccl. 18. 59. Sic etiam proculdubio Minerva Σκιρὰς, et fortasse mensis Σκιροφοριών. Vide Herodotum 8. 94. et Strabonem 9. p. 393. cum eorum interpretibus. ELM.

863. πάροιθε Flor. 1. 2. πάροιθεν Ald.

876. ἐμβατεύσετε codices. ἐμβατεύσεσθε Ald.

882. μὴ 'ποτίσασθαι] μὴ ἀποτίσασθαι Ald. Scribendum μἀποτίσασθαι.

884. Corruptum est κρατοῦντα, fortasse in κλαίοντα mutandum, quod conjecit I. C. Orelli in appendice ad Isocr. Antid. p. 390.

886. ἀνάγκῃ Elmsleius. Scribebatur ἀνάγκη.

888. μοι Reiskius. Vulgo μου.

892. μὲν] Respondet δὲ v. 895.

893. εἰνὶ] Scribebatur ἐνὶ. De forma præpos. εἰνί conf. ad Hippol. 734.

δαιτὶ Canterus. δαὶ Ald. Post δαιτὶ comma ponendum.

894. δ'] Scribendum τ' cum Elmsleio.

Post 'Αφροδίτα colon est ponendum.

899. τελεσσιδώτειρ'] τελεσιδώτειρα Par. E.G. Flor. 1. 2. "Analogiæ repugnare videtur hæc vox per Ω scripta. Quamvis enim δωτῆρες ἐάων et δῶτορ ἐάων dixerit Homerus, Attici, ni fallor, in derivatis a δίδωμι semper O adhibent, præterquam in δωσίπυγος, προδωσέταιρος, et similibus, quorum diversa est ratio. 'Ολβοδότειρα legitur in Bacch. 419. ὑπνοδότειρα, in Or. 175." ELM. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 770.

900. Αἰών τε Κρόνου παῖς] *Et Æon Saturni filius.* MUSG. Qui nonnulla de deo Æone collegit. Jovem hic intelligi parum dubito, licet eum ita appellatum alibi non repererim. Sed philosophari videtur noster. Passim conjunguntur Μοῖρα, *fatum*, et Jupiter. Noster El. 1247. τἀντεῦθεν δὲ χρὴ πράσσειν, ἃ μοῖρα Ζεύς τ' ἔκρανε σοῦ πέρι. Adde Soph. Phil. 1466. modo ὁ πανδαμάτωρ δαίμων Jupiter sit. ELM. Recte intellexit Victorius, qui χρόνου adscripsit. Scriptor libri de mundo c. 7. Κρόνου δὲ καὶ χρόνου λέγεται (ὁ Ζεύς) διήκων ἐξ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα. Cicero de N. D. 2, 25. *Saturnum autem eum esse voluerunt (Græci), qui cursum et conversionem spatiorum ac temporum contineret, qui deus Græce id ipsum nomen habet.* Κρόνος *enim dicitur qui est idem* χρόνος. Hæc et alia attulit Buttmannus in dissertatione de Saturno in Actis Academiæ Borussicæ a. 1814. p. 166.

αἰὼν] Dei hujus meminit Suidas v. Διαγνώμων, v. 'Επιφάνιος et v. 'Ηράϊσκος. Orpheus ad Musæum v. 28.

"Ατλαντός τε καὶ Αἰῶνος μέγ' ὑπείροχον ἰσχύν.

Plura vide apud Nonnum, Dion. 6. v. 371. 7. ab initio ad v. 110. 41. v. 179. Q. Calabrum, l. 12. MUSG.

902. Elmslei. metri causa scribendum censet οὐ χρή ποτέ σ' ἀφελ. et τόδ' deest in Flor. 1. In 2 fuerat τοῦδε, sed deletum. Mihi τόδε ad sensum necessarium videtur. Hæc verba διὰ μέσου posita sibi videri, Musgrav. vertendo significavit. Haud dubie sic procedere debebat oratio: ἔχεις ὁδόν τιν', ὦ πόλις, δικαίαν, τὸ τιμᾶν θεούς. sed qui meminerit Græcos sæpissime

ex enunciatione secundaria nectere, quæ ad primariam pertinebant, τιμᾶν θεοὺς potius cum τόδε junget. MATTH. Ipsa numerorum pravitas ostendit interpolatam hujus versus lectionem esse illato glossemate τόδ' ἀφελέσθαι, quum obliterata essent verba poetæ.

903. σε accessit ex Flor. 1. 2.

908. παραιρῶν φρονήματος] *Minuens, partem aliquam ab ea auferens.* Noster Hippol. 1104. λύπας παραιρεῖ. Ubi λύπας genitivus esse videtur. ELM.

911. τεὸς Flor. 1. 2. et MSS. Stephani. Vulgo θεὸς, cui τεὸς superscriptum in Par. E.G.

912. φεύγει] φεύγω Elmsleius, recte, ut videtur.

914. δαισθεὶς Elmsleius. Scribebatur δαϊσθείς.

δαισθεὶς] In monte Œta, ubi incensus Hercules periit: de qua re vide præter Apollodor. Bibliotb. 2. c. 7. §. 7. Sophoclis Trachinias et Senecæ Herculem Œtæum. BARN.

915. ἐρατὸν] ἐραστὸν Flor. 1. 2.

χροΐζει] Hesychius: Χροϊζόμενον. λαμπρυνόμενον. Scilicet χροιὰν, *colorem*, et χρόα, *cutem*, confuderunt grammatici. *Contrectat* recte Musgravius. Usitatiorem formam χρῴζειν habent noster Phœn. 1619. Med. 497. Ad Hesychii glossam allegatur a Jensio Theocritus 10. 18. μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐζεται ἁ καλαμαία. Schol. γράφεται καὶ χροϊξεῖται, ἀντὶ τοῦ συγχρωτισθήσεται καὶ συγκοιμηθήσεται. ELM.

919. συμφέρεται τὰ πολλὰ πολλοῖς dictum accipio pro πολλὰ πολλοῖς συμφέρεται τὰ πολλὰ, *multa multis plerumque congruunt, similia accidunt.* ut sit sententia generalis. MATTH.

920. Minerva apud Homerum Il. Θ. 362. monente Barnesio: οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. Pausanias 5. c. 17. p. 421. τὴν ὕδραν δὲ, τὸ ἐν τῷ ποταμῷ τῇ 'Αμυμώνῃ θηρίον, 'Ηρακλεῖ τοξεύοντι 'Αθηνᾶ παρέστηκεν. Idem 6. c. 19. p. 500. a Brodæo citatus: Ζεὺς δὲ ἐνταῦθα καὶ ἡ Δηϊάνειρα καὶ 'Αχελῷος καὶ 'Ηρακλῆς ἐστιν, 'Άρης τε τῷ 'Αχελώῳ βοηθῶν. εἱστήκει δὲ καὶ 'Αθηνᾶς ἄγαλμα, ἅτε οὖσα τῷ 'Ηρακλεῖ σύμμαχος. Et c. 25. p. 516. 'Ηρακλεῖ στρατιὰν ἄγοντι ἐπὶ Πύλον τὴν ἐν τῇ 'Ήλιδι, παρεῖναί οἱ καὶ 'Αθηνᾶν σύνεργον λέγουσι. ELM.

923. ἔσωσε κείνας Victor. ἔσωσ' ἐκείνας Ald.

924. ἔσχεν δ' ὕβριν Heathius. Libri ἔσχε δ' ὕβρεις.

925. πρὸς δίκας Flor. 1. pro πρὸ δίκας, quod Blomfield. ex-

plicat, *cui iræ explendæ facultas pluris erat, quam justitia,* ut apud Plat. Crit. 16. (p. 543.) μήτε παῖδας περὶ πλείονος ποιοῦ, μήτε τὸ ζῆν μήτ' ἄλλο μηδὲν πρὸ τοῦ δικαίου. Hic si sensus est, pro βιαίως, pro quo in Par. G. est βίαιον, cum Musgravio legere malim βίαιος. MATTH. Scribendum βίαιος.

930. τῷδε Canterus. τῶνδε libri.

932. Ald. πολυπόνων σὺν ἀσπίσιν. Hermann. πολυπόνῳ σὺν ἀσπίδι. ἀσπίδα, ubi *exercitum* significet, singulare fere adhiberi, ostendit Elmslei. πολύπονος ἀσπίς autem *ad labores pugnæ tolerandos aptum.* MATTH.

933. μείζω τῆς δίκης, quod hic non male legi posse dicit Elmsl. est in Flor. 1. 2. Sed vulgatam præfero. MATTH.

935. Ald. καὶ μετέστησε τύχας. τύχαν MSS. Steph. τύχη Flor. 1. τύχην Par. E.G. Flor. 2. *et sortem ejus immutavit.* MATTH.

937. ἵστασαν, *statuebant.* Legebatur ἕστασαν. Solenne librariorum vitium est ἕστασαν pro ἕστασαν, *stabant,* quod nostro loco non convenit. *Statuerunt* omnes interpretes, quod Græce dicitur ἔστησαν. Legendum ἱστάναι pro ἑστάναι apud Aristoph. Eq. 268. ELM.

941. ὦ μῖσος, ἥκεις. εἷλέ σ' ἡ δίκη χρόνῳ;] Ita sine interrogatione hæc legi possunt, et fortasse rectius. ὦ μῖσος supra v. 52. ELM.

943. ἐναντίον Elmsleius. Legebatur ἐναντίους.

946. τὸν ὄνθ' ὅπου 'στι νῦν non est, ut Elmslei. explicat, τὸν οὐκέτ' ὄντα νῦν, sed τὸν ὅπου δήποτε νῦν ὄντα, *filium meum ubicunque nunc sit.* Quod qui dicit, hoc ipso significat, eum abesse, et fortasse mortuum. Quæ locutio comparari potest cum ἔπλευσ' ὅπως ἔπλευσα Orest. 79. similibusque. MATTH.

948. καθυβρίσαι Par. G. Flor. 1. 2. ἐφυβρίσαι Ald.

949. Ἅιδην] ᾄδῃ Flor. 1. 2.

957. εὗρες] Scribendum ηὗρες.

959. χρὴ] χρῆν Reiskius, frustra.

961. Recte monet Tyrwhittus personarum nomina ab hoc versu ad v. 974. mendosa esse omnia. Et Barnesius quidem vidit quæ nuntio in editis tribuuntur, ad Alcmenam pertinere. Illud primus animadvertit Tyrwhittus, ad nuntium pertinere ea quibus chori persona præfigitur. Ostendit hoc v. 967. ubi Alcmena alterum interlocutorem rogat, an Hyllus principum Atticorum sententiam æquo animo tulisset; id quod chorus æque

ac Alcmena ignorare debuit. Ostendit etiam v. 1018. ubi chorus non nisi venia ab Alcmena impetrata sententiam suam profert, quod ridiculum esset, si prius de eadem re inter se collocuti essent. MUSG.

968. οἶμαι] Ironice dictum.

969. μηδὲ φάος (recte φῶς L. Dindorfius) ὁρᾶν ἔτι Musgravius. Libri μηδ' ὁρᾶν φάος ἔτι.

670. τότ' ἠδικήθη] Vid. quæ ad Aristoph. Av. 1221. dixi.

973. ἔγωγε καὶ τί φημὶ κἂν μεῖναι τινά libri. Emendavit Tyrwhittus.

978. θέλῃ Flor. 1. 2. θέλοι Ald.

983. θωπεύσοντα Flor. 2. θωπεύσαντα Ald.

985. ὀφλεῖν Elmsleius. Libri ὄφλειν.

987. ᾔδη Schæferus. Libri ἤδη.

αὐτανέψιος] Ab utraque parte ἀνέψιοι erant Eurystheus et Alcmena. Utriusque enim avus paternus fuit Perseus, maternus Pelops. Persei filios fuisse Sthenelum Eurysthei patrem et Electryonem Alcmenæ patrem nemini ignotum est. Alcmenæ matrem Pelopis filiam appellat noster supra v. 212. Eurysthei quoque matrem Pelopis filiam fuisse constat ex Thucydide 1, 9. ubi Pelopis filius Atreus Eurysthei avunculus (μητρὸς ἀδελφὸς) vocatur. ELM.

988. Ἡρακλέει Elmsleius. Libri Ἡρακλεῖ.

995. διώσας Flor. 1. 2. δῃώσας Ald.

1002. πάντα κινῆσαι πέτρον] Hesychius: πάντα κινήσας πτερόν (sic cod.). παροιμία. Idem: πάντα λίθον κινεῖν. παροιμία ἧς μέμνηται Ἀρίσταρχος. ὅτε γὰρ Ξέρξης ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσεν, ἡττηθεὶς περὶ Σαλαμῖνα. Desunt cetera, quæ tamen apud Zenobium 5. 63. legi possunt. Photius a Musgravio allegatus: πάντα λίθον κινεῖν. Πολυκράτει τῷ Θηβαίῳ χρησμὸς ἐξέπεσε, πριαμένῳ τόπον ἔνθα Μαρδόνιος ἐσκήνωσεν, ὅτε Πέρσαι ἔφυγον, εὑρεῖν χρυσόν. οἱ δὲ εἰρῆσθαι φασὶν ἀπὸ τῶν τοὺς καρκίνους θηρευόντων. Quæ quidem interpretatio alteri de Mardonio præstare videtur. Quoties enim proverbium, *To leave no stone unturned,* in ore hominum audivi, qui Mardonii nomen ne fando quidem audissent? ELM.

1003. κτείνοντα] *Interficere conantem,* ut alibi passim. Vide Soph. Œd. C. 993. Eurip. Phœn. 1595. Androm. 811. Iph. T. 27. Ion. 1224. 1286. (ex emendatione Duporti) 1300. 1308. 1326. 1328. 1408. 1544. Quam significationem non agnoscit

Teucer apud Soph. Aj. 1126. ME. δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναντά με; ΤΕΥ. κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών. κτείνοντα dicere debebat Menelaus. Aoristus enim ejusque participium hanc significationem respuunt. Corrigendus igitur noster Ion. 1291. ἔκτεινα δ' ὄντα πολέμιον δόμοις ἐμοῖς. Malim, ἔκτεινον ὄντα. ἀπωλλύτην Soph. Œd. T. 1454. ubi consulendus Brunckius. ἀπώλλυ Plato Menexeno p. 244. E. ᾕρει πόλιν Æsch. Theb. 1027. ELM.

1004. τἄμ' ἐγίγνετ' Musgravius. τἀμὰ γίγνετ' Ald. τὰ μὲν γένετ' Flor. 1.

1005—1008. Simili argumento sævitiam suam defendit Menelaus Androm. 669. κἀκεῖνό νυν ἄθρησον, εἰ σὺ παῖδα σὴν δοὺς τῷ πολιτῶν, εἶτ' ἔπασχε τοιάδε, σιγῇ κάθησ' ἄν; οὐ δοκῶ. Ubi verba οὐ δοκῶ idem significant quod οὔτιν' ἂν πίθοις. ELM.

1005. ἂν λαβοῦσα Reiskius. Libri ἀναλαβοῦσα.

1006. ἐχθροῦ λέοντος δυσμενῆ βλαστήματα] Hujus versus parodia esse videtur quod dixit Aristoph. Vesp. 1160. ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα. ubi Euripidis versum comparavit Berglerus.

δυσμενῆ MSS. Stephani. δυσγενῆ Ald.

1011. κατθανών] Scribendum κατθανεῖν cum Elmsleio. In fine versus colon ponatur.

1014. ἅ Hermannus præfat. ad Bacch. p. XLIII. Libri πρὸς ἅ.

ἅ γ' εἶπας non ipsa verba, quibus usa erat Alcmena, significat, sed universam ejus sententiam verbis expressam, seu summam orationis, quæ in conviciis ingerendis Eurystheo posita erat. Hæc igitur convicia vicissim in Alcmenam confert Eurystheus.—Sequentium hic sensus mihi esse videtur; *ex his quæ vicissim in te congessi, me et supplicem*, qui mortem deprecetur, *et fortem*, qui mortem contemnat, *dicere licet*. καλεῖν τὸν προστρόπαιον, ut supra 973. πρὸς ταῦτα τὴν θρασεῖαν λέξει. MATTH.

1016. ἔχει] ἔχεις Flor. 1. 2.

1017. ἀχθοίμην Flor. 1. 2. et MSS. Stephani. ἀχθοίην Ald.

1018. Xo. ἢ ἄγγ. præfixum in Par. E. Vict.

σμικρὸν Flor. 1. 2. μικρὸν Ald.

1020. ἣν Elmsleius. ἂν libri.

πειθώμεθα] Scribendum πιθώμεθα cum Elmsleio.

1022. ἐγὼ] κἀγὼ Flor. 1.

1024. σῶμ'] Intelligendum διδόναι. MATTH.

1026. τὴν δὲ δὴ πόλιν] τήνδε δὴ πτόλιν Ald. Scribendum τήνδε δὲ πτόλιν cum Elmsleio. "Noster Med. 313. νυμφεύετ', εὖ πράσσοισθε. τὴν δὲ δὴ χθόνα ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν. Ita Aldus. Recte Lascaris, et ex eo Porsonus, τήνδε δὲ χθόνα. Præter ἀνὰ πτόλιν, et similia, quæ passim occurrunt, haud raro senarium claudunt πτόλις et πτόλιν. Eurip. Hec. 767. ποῦ δ' ὢν ἐτύγχαν', ἡνίκ' ὤλλυτο πτόλις. Ibid. 1209. Τροία, πέριξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιν." ELM.

1027. κατῃδέσθη κτανεῖν] *Religioni habuit interficere.* Noster Ion. 179. κτείνειν δ' ὑμᾶς αἰδοῦμαι, τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φήμας θνατοῖς. Æsch. Choeph. 899. Πυλάδη, τί δράσω; μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν; Pers. 811. οἳ γῆν μολόντες Ἑλλάδ', οὐ θεῶν βρέτη ᾐδοῦντο συλᾶν, οὐδὲ πιμπράναι νεώς. ELM.

1029. μεῖζον] μείζον' Ald. quod revocandum.

1031. δίας Flor. 1. 2. δίκας Ald.

Hesychius: Παρθένου Παλληνίδος. [ἱέρεια] Ἀθηνᾶς. Delendum ἱέρεια ex grammatici stupore natum. De sepultura Eurysthei audiendus Strabo 8. p. 377. a Brodæo ad v. 929. allegatus: Εὐρυσθεὺς μὲν οὖν στρατεύσας εἰς Μαραθῶνα ἐπὶ τοὺς Ἡρακλέους παῖδας καὶ Ἰόλαον, βοηθησάντων Ἀθηναίων, ἱστορεῖται πεσεῖν ἐν τῇ μάχῃ. καὶ τὸ μὲν ἄλλο σῶμα Γαργηττοῖ ταφῆναι, τὴν δὲ κεφαλὴν χωρὶς ἐν Τρικορύθῳ (vulgo ἐν τῇ Κορίνθῳ), ἀποκόψαντος αὐτὴν Ἰολάου περὶ τὴν κρήνην τὴν Μακαρίαν, ὑπὸ ἁμαξιτόν. καὶ ὁ τόπος καλεῖται Εὐρυσθέως κεφαλή. De Tricorytho, Atticæ pago Marathoni vicino, vide ad v. 81. Plura de morte Eurysthei dedi ad v. 860. ELM.

1033. ἀεὶ Flor. 1. 2. αἰεὶ Ald.

1035. ὅταν μόλωσι δεῦρο] Quod fecerunt Lacedæmonii, Heraclidarum posteri, plus semel belli Peloponnesiaci tempore. MUSG.

1038. χρησμὸν ἠρόμην θεοῦ Ald. χρ. ᾐρούμην MSS. Steph. χρ. ᾐδούμην legendum conj. Musgrav. αἰδεῖσθαι est *revereri, et propter reverentiam obtemperare.* MATTH. Insolens locutio χρησμὸν αἰδεῖσθαι, pro χρησμοῦ ἐντρέπεσθαι. Ita tamen scripsisse videtur poeta. Æsch. Agam. 946. μή νυν τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθῇς ψόγον. Suppl. 487. ὅμως δ' ἀνάγκη Ζηνὸς αἰδεῖσθαι κότον ἱκτῆρος. ὕψιστος γὰρ ἐν βροτοῖς φόβος. ELM.

1039. νομίζων Barnesius. νομίζω Ald.

κρείσσω Flor. 1. 2. μείζω Ald.

1040. μήτε μοι χοάς] Supplendum δῷς, σπείσῃς aut aliquid ejusmodi. Nam χοὰς ἐᾶν στάξαι nemo unquam dixit. ELM.

1041. μήθ' αἷμ'] Respicit ad superstitionem, qua puellas vel pueros deo vel heroi immolabant ad iram ejus avertendam, ut Polyxenam Achilli. MATTH.

τάφον Heathius. Libri τόπον.

1046. ὑμῶν Par. E.G. ἡμῶν Ald.

1049. ἀνὴρ] Libri ἀνήρ.

1053. Recte se habet ταῦτα. Aristoph. Eccles. 658. κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. Unde legendum apud Soph. Phil. 1448. Κἀγὼ γνώμην ταύτην τίθεμαι. ELM. Scribendum ταὐτά cum Heathio. Aliena sunt exempla quibus utitur Elmsleius in quibus non μοι, sed κἀμοὶ dictum est.

HELENA.

FABULAM, quam in hac tragœdia sibi tractandam sumsit Euripides, a sacerdotibus Ægyptiis se accepisse scribit Herodotus 2, 112—120. Narrat autem, Paridem cum Helena rapta tempestate in Ægyptum delatum, ibi vero comprehensum et ad Proteum regem adductum Helenam et quas cum illa rapuisset opes, apud regem relinquere coactum esse, ipsum Trojam rediisse. Græcos vero Trojam oppugnasse, quamvis negantibus Trojanis Helenam apud se esse, capta demum urbe, errorem suum agnovisse. Alii a Stesichoro hoc inventum esse narrant, ut Plato Rep. 9. p. 586. C. *καὶ περιμαχήτους εἶναι, ὥσπερ τὸ τῆς Ἑλένης εἴδωλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Στησίχορος φησὶ γενέσθαι περιμάχητον ἀγνοίᾳ τοῦ ἀληθοῦς.* Aristid. vol. 2. p. 54. *ἀλλ' ὥσπερ τῶν ποιητῶν φασὶ τινὲς τὸν Ἀλέξανδρον τῆς Ἑλένης τὸ εἴδωλον, αὐτὴν δὲ οὐ δυνηθῆναι,* ubi schol. *εἰς Στησίχορον αἰνίττεται. λέγει γὰρ ἐκεῖνος, ὅτι ἐλθὼν ὁ Ἀλέξανδρος ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου τῆς Φάρου ἀφῃρέθη παρὰ τοῦ Πρωτέως τὴν Ἑλένην καὶ εἴδωλον αὐτῆς ἐδέξατο.* Vid. Stesich. fr. apud Fulv. Ursinum p. 86. ap. Blomfield. p. 263. Ex Anticlide Eustath. ad Il. δ'. p. 173. narrat, Helenam apud Proteum in Pharo insula asservatam esse, nihil de Menelai in Ægyptum adventu; idem ad Il. γ' p. 301. ea repetit, quæ Herod. l. c. c. 120. tradiderat. Ex Herodoto sua sumsisse videtur etiam Philostratus vit. Apoll. 4, 16. p. 153 sq. Heroic. 20. p. 693. Euripidem autem sequi Sext. Empir. 7. §. 181. 255. Simili commento Ovid. Fast. 3, 702. de Cæsare: *Quæ cecidit ferro, Cæsaris* umbra *fuit.* MATTH. De tempore hujus fabulæ testem habemus scholiastam ad Aristoph. Thesm. 1012. qui in eadem cum Andromeda tetralogia fuisse annotavit. Andromedam autem actam esse constat olymp. 91. 4. de quo vid. Clinton. Fast. Hell. vol. 2. p. 77.—Conjecturas de quibusdam hujus fabulæ locis A. Seidlerus a. 1835. amice mecum communicavit: quas suis locis commemoravi.

1. 2. His versibus aliisque nonnullis ex prologo versibus utitur Aristoph. Thesm. 855. seqq., tribus primis Aristides vol. 2. p. 334. et scriptor de incremento Nili, quod fragmentum Athenæi libro secundo est subjectum, primo et tertio scholiasta Apoll. Rh. 4, 269.

1. καλλιπάρθενοι ῥοαὶ dubitatum ab interpretibus est quo sensu dictæ sint ab Euripide. Pulcras et puras aquas qui intellexerunt, non cogitarunt Nilum quo tempore arva irriget Ægypti, fluere lutulentum. Ab hac igitur parte Hermanni præstat interpretatio, qui aquas intelligit nullius cum alius fluvii aquis commixtas. Sed recte Lobeckius in Paralipom. gramm. Gr. p. 372. καλλιπαρθένους dici censet ob inhabitantes Nymphas. καλλιπάρθενος ῥοή scriptum apud schol. Apoll. Rh.

2. ψακάδος] Scribebatur ψεκάδος. Correctum ex Aristophane, Aristide, Athenæo.

3. ὑγραίνει] ἀρδεύει Aristides, memoriæ vitio, fortasse ex Æsch. Prom. 850. ὅσην πλατύρρους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα. quem locum Jacobsius contulit.

γύας] Libri γυίας. γύας negligentius adjectum quasi non præcessisset πέδον. Sic πόλιν adjectum Herc. f. v. 946. post τὰ Κυκλώπων βάθρα v. 944.

5. Φάρον μὲν οἰκῶν νῆσον] Hæc ab Homero sumsit Euripides. Vid. Odyss. Δ, v. 354. νῆσος ἔπειτά τις ἐστὶ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ Αἰγύπτου προπάροιθε· Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσι, etc. Hic Ægyptii reges quondam habitasse dicuntur. BARN.

7. Αἰόλου libri. Legendum Αἰακοῦ, cui invita concubuit Psamathe, Nerei filia, teste Apollodoro 3. c. 11. confer Hesiod. Theog. v. 1004. Pindar. Nem. 5. Epod. 1. De Æolo, qui Enareten matrimonio duxit (Apollod. 1. c. 7.) nihil tale traditur. MUSG.

9. Θεοκλύμενον] Θεοκλύμενον μὲν Scaliger, numeris melioribus.

ὅτι δὴ] Id est οὕτω καλούμενον, ὅτι δὴ—ut recte interpretatur Pflugkius.

11. εἶδος] Nomen puellæ omitti non debebat, quum pueri memoratum esset, et additum sit, quo nomine illa appellata esset adulta. Itaque Musgrav. versum post v. 11. intercidisse suspicabatur, ut κεκλημένην πρὸς πατρὸς Εἰδοθέαν ἀεί. Sed nec εὐγενὴς εἶδος usquam legitur, quamvis εὐγενὴς δέρη, εὐγενὴς

παρῇδε, εὐγενὲς πρόσωπον dicantur. Εἰδώ diminutivum ab Εἰδοθέα ductum commemorant Etymol. M. p. 264, 7. 505, 34. 760, 54. Etym. Gud. p. 316, 31. 531, 26. Hoc itaque non dubitavi reponere, diminutivo locum esse ratus propter adjuncta τὸ μητρός ἀγλάϊσμ', ὅτ' ἦν βρέφος. MATTH. Recte corrigit Matthiæ.

12. ὡραίαν recte Musgr. pro ὡραίων. ἥβη ὡραία γάμων est ὥραν ἔχουσα γάμων. vid. Herod. 1, 107. 196. Xenoph. Cyr. 4, 6, 9. MATTH.

16. ἡμῖν] ἐμοὶ Aristoph. Thesm. 859. Quod nihil caussæ est cur vulgatæ præferatur scripturæ, quum alia quoque nonnulla ex hac fabula minus accurate repetiverit Aristophanes, velut v. 461.

20. ὑπ' αἰετοῦ] Musgr. conj. ἀπ' αἰετοῦ. Mihi si hoc in codd. et edd. legeretur, scribendum videretur ὑπ' αἰετοῦ. nam ubi is nominatur, a quo vel per quem actio perficitur, quam verbum declarat, hæc ratio præpositione ὑπό exprimitur, ut Τρῶες Ἀρηΐφιλων ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσανέβησαν Il. ρ, 319. 336. ἀπό autem remotionem tantum significat. Hic autem duæ locutiones in unam conflatæ videntur, φεύγων δίωγμα αἰετοῦ, et φεύγων ὑπ' αἰετοῦ. MATTH.

34. ὕπο] Scribendum ἄπο cum Reiskio.

35. τυράννου] Recte Hermannus τυράννῳ corrigere videtur collato Alc. 1153. Σθενέλου τυράννῳ παιδί.

36. κενὴν δόκησιν] Vid. ad Alcest. 353.

40. Quæ hic et Orest. 1636. de Jovis et deorum consilio tradit Euripides e Stasini Cypriis sumsit. vid. schol. min. ad Il. α', 5. MATTH.

42. προὐτέθην Musgravius. Libri προὐθέμην.

48. Μενέλεω] Scribendum Μενέλεῳ cum Porto.

57. κλεινὸν] Recte μ' addit Hermannus.

58. γνόντος] Scil. αὐτοῦ, pro σὺν ἀνδρὶ γνόντι. Vid. Schæf. ad L. Bos. p. 51. et Gramm. §. 561 b. MATTH.

59. ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρ. τ. cum θεοῦ τόδ' εἰσήκουσ' ἔπος Ἑρμοῦ jungendum recte monuit Musgr. Poterat etiam scribi ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσαιμί τῳ, sed hoc esset, ne *aliquando, si tempus ita ferret*, alicui nuberem, et de re, quæ fieri posset, valeret; nunc ἵνα μὴ ὑποστρώσω τινι dicit, quia hoc ipso tempore in eo discrimine est, ut Theoclymeno nubere cogatur. MATTH.

61. ἄσυλος ἦν γάμων i. e. οὐκ ἐσυλώμην τοὺς γάμους, vel οἱ ἐμοὶ γάμοι οὐκ ἐσυλῶντο. MATTH.

64. προσπίτνω] Scribebatur προσπιτνῶ.

69. Ordo verborum hic est: οἶκος ἄξιός (ἐστι) προσεικάσαι Πλούτου εἶναι. In his προσεικάσαι dictum pro προσεικασθῆναι. Soph. O.T. 777. τύχη θαυμάσαι ἀξία. PFLUGK.

74. μίμημ' MSS. Stephani. μίσημ' Ald.

76. πόδ' T. Faber. Libri ποτ'.

πέτρῳ] Sagitta potius quam lapide Teucrum uti decet sagittandi arte nobilitatum. Quod sensit Elmsleius qui πτερῷ recte correxit ad Iph. T. 646.

77. ἀπόλαυσιν Reiskius. Libri ἀπώλλυσ' (ἀπώλεσ' Par. E.) ἴν'.

79. τί δ', ὦ ταλαίπωρ', ὅστις ὢν μ' ἀπεστράφης] Id est τί δέ μ' ἀπεστράφης, ὅστις ὢν (sc. ἀπεστράφης). Pronomine ὅστις similiter utitur Aristoph. Ran. 39. τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς ἐνήλαθ' ὅστις.

85. οὔ τἄρα] Legebatur οὐκ ἄρα. οὔτ' ἄρα Flor. 1. et a m. pr. Flor. 2.

86. ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν; τίνος; ἐξαυδᾶν σε χρή;] Corrigendum ἀτὰρ τίς εἶ, πόθεν, τίνος σ' αὐδᾶν χρεών; Quæ scriptura quum proclivi errore in τίνος αὐδᾶν χρή esset corrupta, interpolatum ab librario est τίνος ἐξαυδᾶν σε χρή. Simili de caussa ἔπεμπε in ἐξέπεμπε mutatum est a correctore metrico Iph. T. 335. Cum triplici autem interrogatione illa τίς—πόθεν—τίνος comparandus est versus Homericus, τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;

89. τούσδ' Elmsleius ad Heracl. 839. Libri τάσδ'.

97. σωφρονῶν] εὖ φρονῶν Hermannus.

99. μνηστὴρ—Ἑλένης] Non commemoratur in catalogo procorum Helenæ, quem dedit Apollodorus, 3. c. 9. Sed de hoc non constans erat mythologorum traditio. vid. Pausan. 3, 24. MUSG.

100. ὅδ' Portus. δ' libri.

112. Septimo a Troja capta anno Menelaum ad Ægyptum appulisse fecit Euripides, quia Homerus eum octavo anno Spartam venisse dixit Odyss. Δ, 81. ἦ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς | ἠγαγόμην ἐν νηυσὶ καὶ ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον. HERM.

115. Σπαρτιάτην Flor. 1. 2.

122. Epicharmium illud *νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει*, de quo vid. Heindorf. ad Platon. Phædon. §. 25, alii sententiæ accommodavit Euripides. Nam hoc dicere vult, Teucrum Helenæ speciem, quam olim vidisset oculis, nunc etiam mente tenere et quodammodo adspicere. PFLUGK. Probabilius est quod Dobræo scribendum videbatur *ἤ νῦν σ' ὁρῶ* vel *ὡς νῦν σ' ὁρῶ*.

124. *Ἄργει*] Addendum *γ'*, quod vidit Musgravius.

125. *οἷς*] Se ipsam dicit, usitata tragicis in hujusmodi locis ambiguitate.

127. *αὐτὸς*] *αὐτὸς* libri.

130. *περῶσι* si dativo casu dictum est, ad v. 127. erit referendum *οὐ πᾶσι πορθμὸς αὐτὸς Ἀργείοισιν ἦν*. Sed potest etiam pro tertia persona verbi accipi.

131. *Μενέλεων* Barnesius. Libri *Μενέλαον*.

οἶδ'] *εἶδ'* Flor. 1. 2.

135. *ἤ που* Victorius. Libri *οὔπω*. Recte, quamvis dubitanter, *οὔ που* corrigit Dobræus: quo sensu plerumque *οὔ τί που* dicitur. Sed *οὔ που* legitur Iphig. A. 670. ubi Marklandus tria indicavit exempla, Hel. 575. 600. 791. quibus adde Iph. T. 930. Herc. f. 1101. 1173. Electr. 235. 630. quibus in locis ipsis quoque *ἤ που* vel *οὔπω* ab librariis est interpolatum.

138. *λόγῳ* Schæferus Melet. p. 16. Libri *λόγοι*.

140. *ἄστροις*] Hyginus de Geminis: *Hos complures Astrologi Castorem et Pollucem esse dixerunt*. Astron. Poet. l. 2. c. 22. Communis sententia non in astris fratres hosce collocat, sed in duplici quodam fulgore, de quo Plinius Histor. Nat. 2. c. 37. Senec. Nat. Quæst. 1. c. 1. MUSG.

142. *σφαγαῖς*] Alteram hanc historiam alibi, quam in Euripide, non inveni. Homerus enim Il. *γ'*. v. 243. tantum mortuos fuisse tradit. MUSG.

146. *συμπροξένησον*] Scribendum *σὺ προξένησον* cum Jacobsio.

147. *πτερόν*] *Velum* Hesiod. O. et D. 628. *εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο*. MUSG. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 104. sq.

154. *κυσὶν πεποιθώς*] Apollon. Rh. 4, 110. *ἀγρόται, οἵτε κύνεσσι πεποιθότες*. Quem locum comparavit Blomfield. in glossario ad Æschyli Pers. v. 55.

164. *καταβαλλομένα μέγαν οἶκτον*] Lego *μεταβαλλομένα μέγαν οἶτον*. *O ego magnam sollicitudinem calamitate commutans*. MUSG. Recte Pflugkius, præeunte Jacobsio " *κατα-*

βαλλομένα, exordiens. Callimachus fr. 196. 'Αρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν, quod in cantu dici solere ἀναβάλλομαι docet Valckenar. ad Theocr. 1, 20. Apud Pindarum Nem. 2, 4. καταβολὴ est initium et quasi fundamentum. Diodor. 12, 20. καταβαλόμενος ἐξ ἀρχῆς καινὴν νομοθεσίαν. Plutarch. Mor. p. 329 A. τοῦ τὴν Στωϊκὴν αἵρεσιν καταβαλομένου Ζήνωνος." Sed οἶκτον recte in οἶτον mutasse videtur Musgravius. Eadem corruptela apud Sophoclem est sublata Antig. 858.

165. ποῖον ἁμιλλαθῶ γόον] Id est quasi dicas τίνα γόου ἅμιλλαν ἐπέλθω; *quam luctus contentionem aggrediar? quos fletus ciebo?* PFLUGK.

167. ἓ ἓ versui præcedenti addit Ald.

πτεροφόροι νεάνιδες] Helena, cum a Teucro audivisset, Trojam quidem Græcorum copiis expugnatam esse, Menelaum autem Spartam nondum rediisse, persuadet sibi, maritum fluctibus obrutum et submersum mortalem conditionem exuisse. A tanta igitur spe dejecta, totque per annos nutrita, fore aliquando, ut in patriam rediret, flebilem cantilenam instituit. Cui pietatis officio cum se unam vix parem esse sentiat, tantus animi dolor, tantus luctus est! Sirenum auxilium implorat, quarum cantus *ad mulcendas aures natus* (Ovid. Metam. 5. 560.) et ad molliores potissimum animi affectiones excitandas aptissimus existimabatur. Quam ob causam mortuorum tumuli Sirenum simulacris ornari solebant, ut constat vel ex Mnasalcæ Epigr. 12. Anal. Vet. Poet. vol. 1. p. 193.

Καδδέ σ' ἀμυξάμεναι περὶ δάκρυσιν αἴδ' ἐπὶ τύμβῳ
λᾶες σειρήνων ἕσταμες εἰδάλιμοι.

Similis ratio est v. 1119. ubi chorus Lusciniam in luctus societatem advocat.—Sirenas (quas *volucres Sirenas* vocat Claudianus de R. P. 3. 190.) ab antiquis alatas esse fictas docet præter Porphyrium de Abstin. 3. 16. quem locum jam Brodæus excitavit, Eustath. in Od. M. p. 471, 11. 17. Pausan. 9. 34. p. 778. ubi Junonis signum, Pythodori Thebani opus, Sirenas manu tenuisse narratur; cujus rei significationem nunc quidem ignoramus. Cur volucres factæ sint tradit Hyginus Fab. 141. et paulo aliter Ovid. Metam. 5. 552. Quod autem Terræ filiæ ab Euripide vocantur, id forsitan intelligi potest ex allegorica quamvis inepta interpretatione fabulæ de Sirenibus, quam Eustathius tradidit l. c. p. 47. 3. Τόπους ἔφασαν

εἶναι συνεχὲς ἀνιέντας πνεῦμα γῆθεν ἀναφυσώμενον, ᾧ προστεθέντες ἀπὸ τῶν ἐγχωρίων αὐλοί τινες μέλος ἀπετέλουν τοὺς παροδεύοντας ἐπαγόμενον. JACOBS.

169. γόοις additum ex Par. E. Flor. 1. 2.

170. τὸν Λίβυν λωτὸν] Id est αὐλόν. Conf. Iph. A. 1036. Herc. f. 684. PFLUGK.

172. σύνοχα i. e. συνῳδά, ut Bacch. 147. λωτὸς ὅταν εὐκέλαδος ἱερὸς ἱερὰ παίγματα βρέμῃ σύνοχα φοιτάσιν εἰς ὄρος. Proprie dicendum erat - - σύριγγας δάκρυα φερούσας συν. κακοῖς τοῖς ἐμοῖσι, πάθεα συν. πάθεσι, μέλεα συν. μέλεσι. Pro hoc ipsas σύριγγας per appositionem vocat δάκρυα, πάθεα, μέλεα. Sic infra 195 sq. Ἰλίου κατασκαφά vocatur δάκρυα. MATTH.

174. μουσεῖα hic esse videntur *cœtus carmina lugubria canentium*. *Cantus* interpretatur Brodæus. MATTH. His verbis chori adventum præparavit poeta. Similiter Electra in Orest. 132. αἵδ' αὖ πάρεισι τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασι | φίλαι ξυνῳδοί.

175. Φερσέφασσα] Quum omnia hæc, planctus lugentium tibiarumque cantus, in honorem cum ipsius defuncti tum deorum, quibus Orcus gubernatur, fieri soleant, Helena ipsam Proserpinam invocat, ut doceat modos, qui tristi huic pietatis officio satis conveniant. JACOBS.

176. Alterum φόνια recte delevit Bothius, metris quamvis male descriptis. In Ald. versus sic divisi, φόνια φ. — | ἵν' — | θ' ὑπὸ—παι- | ἄνας—λάβῃ.

177. ἐμέθεν Seidlerus de vers. dochm. p. 102. Legebatur ἐμέθ'.

Post νύχια libri addunt παιᾶνας. Delevi interpretamentum ab scholiasta aliquo ad χάριτας adscriptum.

179. κυανοειδὲς ἀμφ' ὕδωρ] *Mare*.

181. φοίνικας—πέπλους] *Purpureas vestes*. Has enim soli exponere mos erat ad renovandum tincturæ splendorem. Pollux, I, 49. χαίρει δὲ ἡλίῳ ὁμιλοῦσα τῆς πορφύρας ἡ βαφή, καὶ ἡ ἀκτὶς αὐτὴν ἀναπυρσεύει, καὶ πλείω ποιεῖ καὶ φαιδροτέραν τὴν αὐγήν. vid. et Hippol. v. 125. et seq. MUSG.

Ald. ἀλιωπέπλους una voce. ἀλίου πέπλους Canterus. ἀλίου superscriptum habet Par. E. Vict. et solum sine ἀλίῳ Flor. 1. 2. MATTH. Defendi potest dativus ἀλίῳ, sed præstat scriptura codicum ἀλίου.

182. Flor. 1. ἐν ταῖς χρυσέαις αὐγαῖσιν.

183. ἀμφιθάλπουσ' ἔν τε Seidlerus. Legebatur θάλπουσ' ἀμφί τ' ἐν.

185. tanquam in parenthesi positus est, et cohærent ἔνθεν οἰκτρὸν ἀνεβόασεν, ὅ τι ποτ' ἔλ. αἰάγμ. στ. Νύμφα τις οἷα Ναΐς. ἔλεγον deest in Flor. 1. Pro eo θρῆνον Flor. 2. sed alia m. delevit et supra scripsit ἔλεγον. MATTH. Comma non post ἔκλυον, sed post ἄλυρον ponebatur. Correxit L. Dindorfius, recte monens neque ἔλεγον unquam adjectivum fuisse et ὅμαδον inepte ἄλυρον vocari, quasi ei λύρα propria sit ut est ἐλέγῳ.

186. ποδέλακεν Flor. 1. πόδ' ἔλακεν Flor. 2.

188. νόμον Matthiæ. Libri γάμον. γοερόν in versum proximum transferatur.

189. μύχατα Canterus. Libri μύχαλα. Delendum hoc vocabulum, ortum ex glossemate μυχοί ad γύαλα adscripto. Post γύαλα Flor. 1. addit κλαγγὰς, quod alia manus circumscripta linea rejecit. Id non melioris notæ est quam αἰθέρος in eodem codice Ion. 886. circulo circumscripto inclusum.

190. Genitivus Πανὸς non ad γύαλα, sed ad γάμους referendus: *Tanquam nympha, quæ ob vim a Pane sibi illatam vociferatur.* MATTH.

191. ἰὼ— | 'Ελλανίδες— | ναύτας— | τις— | δάκρυα— Ald. eodemque modo in antistropho.

194. ἔμολεν ἔμολε Flor. 1. 2. ἔμολεν bis Ald.

197. Ald. et codd. πυρὶ μέλλουσαν ἰδαΐῳ. μέλλουσαν H. Steph. et sic habere videntur Florr. δαΐῳ est a Musgr. MATTH.

199. πολύπονον] πουλύπονον Ald.

201. 202. Ald. αἰσχύνασ' ἡμᾶς ἐπ' ἀλγέων. Par. E. αἰσχύνασ' ὑμᾶς, et in marg. ἐμῆς. Muret. V. L. 4, 14. correxit αἰσχύνας ἐμᾶς ὑπ' ἀλγέων, quod ipsum est in Flor. 1. 2. ὑπ' ἀλγέων correxit etiam H. Steph. MATTH. Scribendum uno versu θάνατον—ἀλγέων et in antistropho 220. δίδυμα—φίλα. Metrum ex ithyphallico et dimetro catalectico compositum.

205—209. Hi versus sic potius sunt describendi

Κάστορός τε συγγόνου τε διδυμογενὲς ἄγαλμα πατρίδος
ἀφανὲς ἀφανὲς ἱππόκροτα λέλοιπε δάπεδα γυμνάσιά τε
δονακόεντος Εὐρώτα νεανίαν πόνον.

eodemque modo in antistropho v. 224—228. Ultimi versus metrum idem est de quo modo diximus.

210. αἶ bis Flor. 1.

215. 216. inverso ordine leguntur in Flor. 1.

218. ἔτλας] ἔτλησας Flor. 1. 2. Id est ἔτλης (as).

226. ὁ δὲ σὸς] Intelligendum πόσις ex præcedentibus verbis βαρβάροισι λέχεσι.

228. Χαλκίοικον] Minervam, cujus templum æreum erat Spartæ, vid. infra v. 245. et confer Barnesio citatos, Pausaniam, p. 99. et p. 321. ed. Sylb. Livium, 35, 36. MUSG.

ὀλβιεῖς MSS. Stephani. ὀλβιοῖς Flor. 1. 2. Ald.

229—240. et 241—251. in stropham et antistropham redigendi videbantur G. Burgesio ad Troad. p. 151.

229. In Ald. deest persona Helenæ, quam addidit Canter. Victorius hæc annotavit: Deest, ut puto, hic persona Ἑλένη. quod quum ex his, quæ sequuntur, manifeste apparet, tum ex aliquo vestigio V. C. sic nempe stat subter signatum. MATTH.

τίς ἦν Φρυγῶν] ἦν si scripsit poeta, negligentius orationem inchoavit quasi sequeretur non ἔτεμε, sed ὁ τεμὼν vel, quod Reiskius, incommoda metri forma conjecit, ὃς ἔτεμε. Quod minus probabile videtur, quum in promptu esset τίς ἢ Φρυγῶν. Hoc igitur reponendum censeo. Ad sensum quod attinet, verba τίς ἢ Φρυγῶν ἢ τίς Ἑλλανίας ἀπὸ χθονὸς nihil aliud significant quam, *quis tandem mortalium?* Nam duo genera hominum distinguere Græci solent, Græcos et barbaros.

τίς ἦν] Phereclum fuisse docet Hom. Il. E, 59. BARN.

231. Ἰλίῳ versui proximo addit Ald.

232. Huic versui addendum σκάφος, sequentia autem συναρμόσας—πλάτᾳ in duos describenda sunt dimetros iambicos.

236. ἐπὶ τὸ δυστυχὲς κάλλος, ὡς ἕλοι γάμον ἐμόν] Delenda hæc verba, quæ manifestum, si quod aliud, additamentum interpretis sunt, compositum fortasse ex versibus prologi 27—30. Sublatis autem verbis illis, sequentia ἅ τε δόλιος apte adjunguntur illis ἔπλευσε—τὰν ἐμὰν ἐφ' ἑστίαν.

238. ἁ δὲ] Corrigendum ἅ τε. Ad hunc nominativum ἀπὸ κοινοῦ repetendum ἔπλευσε vel verbum cognatæ significationis cogitandum, ἐφέσπετο. Conf. Troad. 940. MATTH. Recte ἅ τε corrigit.

239. Πριαμίδαις τε] Scribendum Πριαμίδαισί τ' cum G. Burgesio.

241. ἢ] Scribendum ἁ.

242. ὑπαγκάλισμα] Scribendum, ut aptior metri forma restituatur, παραγκάλισμα. Sic Sophocles Antig. 650. ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται | γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις. ὑπαγκάλισμα qui servari volent, ἁ Διὸς ὑπαγκάλισμα scribent, iterato articulo ut in Or. 201. τό τ' ἐμὸν οἴχεται βίου τὸ πλέον μέρος. Et sic Hermannus, sed ἁ δὲ in versu præcedente in ἐν δὲ mutato.

Ἥρα] Unci quibus hoc nomen circumdedit Elmsleius ad Iph. T. 824. ex editione L. Dindorfii in nostram transierunt. Sed tantum abest ut Ἥρα ex glossemate illatum sit, ut ne omitti quidem a poeta potuisse videatur.

243. γόνου] γόνος Flor. 1. 2.

245. Scribendum ῥόδεα πέταλ', ἀναρπάσας δι' αἰθέρος, deleto glossemate χαλκίοικον ὡς Ἀθάναν μόλοιμ', quæ verba non esse ab Euripide scripta non solum metri deformitas arguit, sed etiam dictio inepta. Nam hoc potius dici debebat, *ut serta Minervæ offerem.* Conficta autem ista verba sunt ex v. 227.

249. Πριαμίδεσσιν Flor. 1.

253. συμφέρον] Scribendum σύμφορον ex Par. E.G. Flor. 2. et Stobæo 108, 22. σύμφορον (ε ab alia m.) Flor. 2.

σοι] Scribendum τοι cum L. Dindorfio.

262. ἄγαλμ'] *Tabula picta.* De quo usu vocabuli vide quos lexicographi citant Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 82, 9. alium grammaticum ib. p. 324, 4. 334, 18. et Suidam.

263. 'λαβον Porsonus. λάβω Ald. λαβεῖν Par. E.G. Flor. 1. 2. adscripto in Flor. 2. γρ. λάβω, quod nihil aliud est quam 'λαβον. εἴθε cum infinitivo ab recentioribus quibusdam scriptoribus constructum esse constat: quod an Euripidi licuerit ne quæri quidem operæ pretium est. Nam εἴθε λαβεῖν idem significaret quod optativus εἴθε λάβοιμι, qui absurdus ad sententiam est tantoque absurdior quod efficeret ut proxima illa ἐπελάθοντο et ἔσωζον non optare videatur Helena, sed tanquam vere facta narrare. Ex quo sequitur verissimam esse emendationem Porsoni.

264. Ald. Flor. 1. 2. τὰς κάλας et sq. v. τὰς δὲ μὴ καλάς. Par. E. hoc versu καλὰς (superscr. κακάς) et sq. v. καλάς (superscr. κακάς). Hinc Musgrav. bis κακάς scripsit. Si Aldina lectio vera est, inepte dicitur τὰς δὲ μὴ καλὰς (i. e. τὰς κακὰς) ἔσωζον, ὥσπερ τὰς κακὰς σώζουσί μου. Τὰς τύχας τὰς κακάς intelligit infamiam, δύσκλειαν v. 270. τὰς

τύχας τὰς μὴ κακάς felix conjugium: totum autem pendet ex εἴθε, εἴθε ἐπελάθοντο—ἔσωζον. MATTH.

277. δή] Scribendum δ' ἤ cum Scaligero.

ὀχεῖ] Scribendum ὤχει cum Musgravio.

278. ἀπαλλάξειν Flor. 1. 2. Vulgo ἀπαλλάξαι.

279. Probabilis Hermanni conjectura est, εἴπερ τέθνηκεν οὗτος, οὐκέτ' ἔστι δή.

281. Hoc dicit, *interfectrix matris ego sum, falso quidem, sed quod id falso creditur, meum est, nec possum id a me repellere.* HERM.

283. πολιὰ] Exquisite dictum pro χρόνια. πολιᾶ Flor. 1. 2. Soph. El. 962. ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε comparavit Matthiæ.

286. τοῖς πράγμασιν] *Iis quæ perpessa sum*, ut recte interpretatur Hermannus. Conf. v. 260.

288. κλῄθροις Elmsleius. Libri κλείθροις.

289. δοκοῦντες dixit quasi præcessisset κλῄθροις ἄν μ' εἴργοιεν. MATTH. Sensum recte declaravit Hermannus, præeunte Heathio, *putantes, si illa ad Ilium Helena essem, cum Menelao me fuisse venturam.*

291. Versum adeo immodulatum ne a comico quidem, nedum ab Euripide scribi potuisse judicans Porson. ad Orest. 51. corrigit εἰς ξύμβολ' ἐλθόνθ', ἃ φανέρ' ἂν μόνοις ἂν ἦν. MATTH.

ξύμβολ'] De conjugalibus his symbolis constat ex Homero, ubi Penelope, loquens de quibusdam certis signis, quorum mutua collatione certior de Ulysse fieret, Odyss. ψ'. v. 109. (ait)—ἔστι γὰρ ἡμῖν σήμαθ', ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων. BARN.

293. ἀπαλλαγάς Matthiæ. Vulgo ὑπαλλαγάς.

297. σώζεσθαι] Sic librorum scripturam σῶμ' ἐστὶ correxit Matthiæ. Lenior Seidleri emendatio est σῶν ἐστιν.

298. Ald. et codd. προθάνοιμ' ἂν οὐ καλῶς. MSS. Steph. πῶς θάνοιμ' ἂν οὖν καλῶς. Par. E. supra καλῶς scriptum habet κακῶς. Aristoph. Equ. 80. comparat Bergler. ad eum l. MATTH.

302. κάρτ' Reiskius. Legebatur ἄρτ'. Vera fortasse est C. Keilii conjectura ab Hermanno memorata ἄρθρ'.

308. ἔλεξ' Musgravius. ἔλεξεν Ald.

310. ἀληθείας σαφῆ si recte scriptum est, genitivus a præpo-

sitione διὰ regitur ex præcedentibus repetenda verbis chori, qui quum Helenæ consolandæ caussa dixisset, non raro vanos spargi rumores, illa respondet, e contrario narrari etiam quæ vera esse postmodum appareat. Quo significat metuere se ne verus sit quem Teucer attulerit de morte Menelai nuntius.

311. φέρει] φέρῃ Par. E. Flor. 1. 2.

325. In Ald. non post πάντα, sed post φράσαι interpunctum est. Mutavit Musgravius. Mire tamen dictum τἀληθῆ φράσαι ἔχουσ' ἐν οἴκοις pro ἔχουσ' ἐν οἴκοις ὃς τἀληθῆ φράσει. Quamobrem vereor ne quid turbatum sit.

331. εἰς] Scribendum ἐς.

332. οἴκων Flor. 2. Vulgo δόμων. Codicis Florentini scriptura paullo melior est quam vulgata: sed Euripides fortasse scripserat ἀγῶνας ὡς πύθησθ' ἐμούς.

334. θέλουσαν οὐ μόλις] Sic οὐ μόλις dictum ab Æschylo Agam. 1082. Eum. 864.

335. ἁμέρα] Scribendum ἅδ' ἁμέρα cum Seidlero.

336. δακρυόεντα λόγον] Recte transposuit Hermannus λόγον | δακρυόεντ'. Idem post ἀκούσομαι commate distinguendum esse vidit: continuatur enim oratio verbis τί μοι πόσις μέλεος ἔτλα, πότερα—.

338. ἀλγέων Par. E. Flor. 1. 2. ἄλγεται Ald.

342. τέθριππά τ' ἀελίου] Non aptum huic loco metrum. Fortasse igitur scribendum τέθριππά θ' ἅρμαθ' ἁλίου. Sic Phœn. 1562. εἰ τὰ τέθριππ' εἰς ἅρματα λεύσσων ἀελίου τάδε σώματα νεκρῶν ὄμματος αὐγαῖς ἐπενώμας. Ceterum notanda molesta verborum copia. Satis enim erat dici πότερα δέρκεται φάος, omissis illis τέθριππα—ἀστέρων. Post ἀστέρων in Flor. 1. 2. additum est δέ.

344. ἢ 'ν Jacobsius. Aberat præpositio.

346. εἰς] Scribendum ἐς.

348. κατόμοσα Elmsleius ad Iphig. T. 96. Vulgo κατώμοσα.

349. ὑδρόεντα] Scribendum ὑδρόεντι cum Reiskio.

χλωρὸν MSS. (?) Stephani. χῶρον Flor. 1. 2. Ald.

350. εἰ βάξις in versum proximum transfert Ald. Verba recte transposuit Hermannus ἀνδρὸς εἰ | βάξις ἔτυμος ἅδε μοι.

352. Verba τί τάδ' ἀσύνετα, quæ Helenæ sunt in Ald., choro recte tribuuntur in Par. E. Flor. 1. 2. Sed videntur hic nonnulla excidisse partim chori partim Helenæ verba. Nam et illud τί τάδ' ἀσύνετα nimis abrupte dictum et Helenæ oratio-

nem non integram esse vel metrum ostendit, quod post verba *φόνιον αἰώρημα* interruptum est. In Ald. *φόνιον—ὀρέξομαι* | *ἢ—σφαγᾶς*.

356. *σαρκὸς* Flor. 1. 2. *σάρκας* Ald.

ἁμίλλαν Musgravius. Vulgo *ἅμιλλα*. "Verba sic sunt accipienda ut dicere potuerit: *ἢ ξιφοκτόνον δίωγμα* (i. e. *ξίφος*) *λαιμορύτου σφαγῆς ἔσω διὰ σαρκὸς πελάσω αὐτοσιδάρῳ ἁμίλλᾳ*." HERM.

πελάσω] Vid. ad Iphig. T. 881.

358. Ald. *τῷ τε σύραγγ'* (Brodæus *σύριγγ'*) *ἀοι* | *δαὶ σέβιζον Πριαμίδας ποτ' ἀμφὶ βουστάθμους*. Pro *τῷ τε* Par. E. *τόν τε*. In *ἀοιδαί* nomen Idæ montis latere suspicatus jam sum in Observ. cr. p. 21. Itaque ausus sum scribere *σύριγγ' ἀν' Ἴδην*, melius fortasse scripturus *ἀν' Ἴδᾳ*, ut *ἀνὰ Γαργάρῳ*. *σεβίζοντι* est a Musgravio, qui *σεβίζειν σύριγγα* comparat cum *τέχνην τήνδ', ἣν ἔχω ξενοκτόνον, τιμῶσα* Iph. T. 54. Idem *Πριαμίδας βουστάθμους* jungit, quomodo dubito an dici possit: nam etiam *τῶν Ἀτρειδᾶν οἴκων* Iph. T. 178. dubium est, sitne *οἱ Ἀτρεῖδαι οἶκοι*, an *οἱ Ἀτρειδᾶν οἶκοι*. Ita versus e tribus creticis constabit, secunda quarti cretici arsi in duas breves soluta, a quibus numeris deinde ad iambicos transitur. Elmslei. ad Med. 1224. not. u. conj. *θῦμα τριζύγοις θεαῖσιν*, | *τῷ τε συρίγγων ἀοιδαῖς* | *ἐντραφέντι Πριαμιδᾶν Ἴ* | *δας ποτ' ἀμφὶ βουστάθμους*. "*Τῷ Πριαμιδᾶν*, *illi Priamidarum*, ut *τῷ Ἀτρειδᾶν* Iph. T. 139." MATTH. Non sufficiunt hæc ad loci hujus vitia tollenda. Ceterum uno versu scribendum *τῷ τε—βουστάθμους*.

361. *ἰὼ*] Duplicandum metri caussa *ἰώ*.

363. *Κύπρις*] Scribendum *Κύπριδος* cum L. Dindorfio. *δῶρα Κύπριδος* formositatem significat, ut *δῶρ' Ἀφροδίτης* apud Homerum Il. Γ. 54. quod comparavit Hermannus.

364—366. Hi versus sic videntur digerendi

πολὺ μὲν αἷμα, πολὺ δὲ δάκρυον,
ἄχεά τ' ἄχεσι, δάκρυα δάκρυσιν
* * * * * *
* * * *ἔλαβε πάθεα*
ματέρας τ' ἄπαιδας.

Lacunam enim inter *δάκρυσιν* et *ἔλαβε* esse statuendam sententiæ non cohærentes arguunt et nimis nude dictum *ἔλαβε πάθεα*. *ματέρας τ' ἄπαιδας* autem quum in *ματέρες τε παῖδας* corruptum esset, *ὤλεσαν*, quod Hermanno quoque suspectum

fuit, additum est, eodem fere errore quo ἰαχήσω in Phœn. 1523. est adjectum propter μονάδ' in μόνα δ' corruptum. Quæ autem fuerit sententia verborum ante ἔλαβε omissorum facile colligi potest e locis similibus, velut Troad. 831. Cycl. 306. et Andr. 612. ubi iisdem fere verbis παίδων τ' ἄπαιδας γραῦς ἔθηκας ἐν δόμοις.

371. κελάδησε κἀνωτότυξεν (κἀνοτότυξεν Ald.)] Versus interpolatus.

374. ἔδευσε φονίαισι πλαγαῖς] Hæc quoque non integra esse et metrum et sententia arguit: nam πλαγαῖς de pectore tundendo potius quam de facie dici debuisse videtur. Quod animadvertit Hermannus, qui lacunæ signa post ἔδευσε posuit et versum fecit ithyphallicum φοινίαισι πλαγαῖς.

376. λεχέων] ζαθέων λεχέων Hermannus.

378. ἃ Musgravius. ἁ libri.

θηρῶν Brodæus. θηρᾶν Ald.

λαχνογυίων Reiskius. λάχνα γυίων Ald.

379. λεαίνης] Callisto in leænam, non in ursam, commutatam dicere videtur Euripides; quæ fabula alibi non narratur. Valckenær. tamen ad Callim. el. fr. p. 174. expendenda commendat hæc ex homiliis Clementinis, quas Cotelerio debemus, Homil. 5. cap. 13. Ζεὺς - - Καλλιστῷ (Καλλιστοῖ) ἠγριώθη λέων καὶ ἄλλον τίκτει Ἀρκάδα. Disputarunt de hoc loco Franc. Robortellus Emend. 2. 50. Sigonius Emend. 1, 45. p. 240. Grut. Thes. Victorius V. L. 13, 18. Muret. V. L. 4, 14. sed ita ut nihil magnopere lucis afferrent. MATTH. Communem famam sequutum esse Euripidem minime dubium relinquit μορφὰ θηρῶν λαχνογυίων, quod in ursam, non in leænam quadrat. Sed verba si consideramus, ex ursa in leænam mutata dicitur Callisto. Patet ex his præcipuum vitium in λεαίνης esse. Videor mihi omnia expedivisse, quum sic emendavi, ἃ μορφᾶς θηρῶν λαχνογυίων ὄμματι λάβρῳ σχῆμα διαίνεις, ἐξαλλάξασ' ἄχθεα λύπης. *Quæ formæ hirsutarum ferarum speciem largo oculo defles, commutato pondere doloris.* Σχῆμα μορφῆς dixit in Ione v. 992. ποῖόν τι μορφῆς σχῆμ' ἔχουσαν ἀγρίας; Διαίνειν πῆμα dixit Æschylus in Persis v. 1043. Denique quod commutasse pondus doloris dicitur, eo refertur, quod quum prius propter virginitatem amissam doluisset, nunc dolet ob formæ mutationem. Præsenti usus est poeta, quod manet in cælo ursa. HERM.

381. Ἄρτεμις] Hujus fabulæ nulla, quod sciam, clara enarratio apud veteres exstat. Illud vero vel hic ipse locus docebit, filiam hanc Meropis choris a Diana exclusam, et in cervam mutatam fuisse. Gravem aliquam calamitatem perpessam fuisse ex eo etiam intelligas, quod infortunia ejus, ut et Callistus, præ Ledæ miseriis eleventur. MUSG.

382. Τιτανίδα κούραν] Causam, cur sic dicatur, docet Stephanus de Urbibus: Κῶς δὲ, ἀπὸ Κῶ τῆς (l. ἥτις) Μέροπος γηγενοῦς θυγάτηρ. De Merope hoc, et Meropibus, multa dabit Spanhemius ad Callimach. Del. v. 160. inter quæ præcipua sunt, quæ præbet Hyginus Astronom. Poet. l. 2. c. 16. Adde scholiasten ad Theocrit. Idyll. 7. v. 5. et Hesychium v. Μέροπες, quosque præterea citat Barnesius. Suid. v. Μέροπες. Eustathium, p. 97. et p. 315. Etymologus quoque v. Κεῖος et v. Κλειτὴ quædam de Meropis filiabus habet. MUSG.

χρυσοκέρατ' Flor. 1. 2. sed 2. supra scripto ω. In Ald. est χρυσοκέρω τ', intervallo inter ω et τ relicto. Recte Elmslei. ad Soph. Aj. 382. in Mus. crit. 3. p. 359. monet, poetas Atticos adjectiva a κέρας derivata, βουκέρως, εὐκέρως, χρυσοκέρως eodem modo flectere, quo λεώς. Hinc χρυσοκέρατ' h. l. scribit ad Bacch. 919. Pal. χρυσοκερᾶτ' (ω supra scripto). MATTH.

386. Οἰνομάῳ Flor. 1. 2. Οἰνομάου Ald.

Πῖσαν] Libri Πίσαν.

389. πρισθεὶς inde a Cantero editum ex MS. Stephani, quod dubitari non potest quin ipsius Stephani sit inventum. Libri πεισθείς. "Si quidquam, certissimum est excidisse versum. Neque aut ἔρανον εἰς θεοὺς aut ἐν θεοῖς sanum esse potest, quorum prius vix dubitabit quin scriptum fuerit ἔρανον εἰς θεῶν, qui meminerit Pindari de ea re dicentis ὁπότ' ἐκάλεσε πατὴρ τὸν εὐνομώτατον ἐς ἔρανον, alterum autem res ipsa monet fuisse εὐθέως. Quæ de ista re tradita sunt ab scholiastis Pindari ad Ol. 1. veri simile faciunt, ad hunc fere modum scripsisse Euripidem:

> εἴθ' ὤφελες τόθ', ἡνίκ' ἔρανον εἰς θεῶν
> σφαγέντα καινὸν Ζεὺς πάλιν Δηοῦς λιταῖς
> πεισθεὶς ἐποίει σ', εὐθέως λιπεῖν βίον." HERM.

391. ὃς] οὓς Flor. 1. 2.

394. διορίσαι Par. E. Flor. 1. 2. διορίσας Ald.

402. κεἰς] καὶ εἰς Flor. 1. 2. sed in 2. κεἰς ab al. m. adscriptum. Scribendum κἀς.

χρῄζων Flor. 1. 2. χρῄζω Ald.

404. Λιβύης Flor. 1. 2. Λιβύος Ald.

ἐπιδρομάς] Conf. ad Iph. A. 1597.

411. ἐλείφθη Stephanus. Libri ἐλήφθη.

412. ἧς Flor. 1. οἷς Ald.

414. Ald. ὄνομα δὲ χώρας, ἥδε καὶ λεὼν. Sic etiam Par. G. nisi quod λεώς habet. MSS. Steph. ὄνομα δὲ χώρας τῆσδε καὶ λεών. Par. E. Flor. 1. 2. ὄν. δὲ χώρας ἥτις ἥδε καὶ λεώς. MATTH.

416. ὥσθ' ἱστορῆσαι sc. αὐτούς, quo factum esset ut illi sciscitarentur. MATTH.

419. μείζω τοῦ π. δυσδ. pro εἰς ἀηθίαν πίπτει κακὴν μᾶλλον, ἢ ὁ πάλαι δυσδαίμων. MATTH.

420. σῖτος Barnesius. Libri σῖτον.

432. γε Musgravius. Libri τε.

440. De ἐπιστροφαί vid. Blomfield. gloss. Æsch. Sept. 645. MATTH.

441. πάντ' Flor. 1. 2. et MSS. Stephani. ταῦτ' Ald.

442. ἔξεστι non aliter videtur intelligi posse quam ἔξεστι λέγειν. Locum non plane dissimilem Bacch. 844. comparavit Matthiæ.

ἄνες λόγον] *Mitioribus verbis utere.* nam ἀνιέναι est remittere quod antea intentum erat. MATTH.

445. Legebatur μὴ προσεῖλα χ. Parr. E.G. μὴ προσεῖλει, superscripto tamen in G. προσεῖλα. E conjectura dedi πρόσειε, quod probat V. D. in *Quart. rev.* 18. p. 353. not. Sic Herc. f. 1189. τί μοι προσείων χεῖρα σημαίνεις φόνον, de eo, qui manus motu prope accedere vetat, itaque *deterret.* MATTH. Revocanda scriptura librorum προσεῖλει.

452. Similiter Arist. Ach. 456. λυπηρὸς ἴσθ' ὤν, κἀποχώρησον δόμων. MATTH.

455. Iph. A. 943. [in parte fabulæ spuria] θαυμαστὰ δ' ὡς ἀνάξι' ἠτιμασμένη. ἀτιμοῦν pro ἀτιμάζειν positi hæc exempla affert Elmslei. Mus. cr. 1. p. 481. Æsch. Suppl. 651. Choeph. 433. Plat. Apol. S. p. 30 D. et apud Xenoph. Rep. Ath. 1, 14. ἀτιμοῦσι. ib. 3, 12. ἠτίμωνται legendum suspicatur. MATTH.

456. τίν'] τί δ' recte corrigit Matthiæ ad Phœn. 878.

457. 484. πάροιθε L. Dindorfius. Libri πάροιθεν.

458. οὔκουν Matthiæ. Vulgo οὐκοῦν.

460. 461. Hæc imitatur Aristoph. Thesm. 874. 877.

461. πέπλευκ' ἄρα] πεπλώκαμεν Aristophanes.

462. γένος] γάνος Victorius.

463. τοῦτ'] κεῖν' Par. E.

474. Ald. Λακ. τῆς δεῦρο νοστήσας ἄπο. Pro τῆς Flor. 1. τοῖς (ῆς). 2. τοῖς. ubi Victorius adscripsit: fortasse leg. γῆς. γῆς Brodæus. Tum Flor. 1. νοστήσασ' ἄπο, ut jam edidit Canter. MATTH.

475. λελήσμεθ' Brodæus pro λελήσμεθ', λέχος pro λέχους Heath.

478. τύραννος ᾖ ταρ. δόμος] Sic distinxit Musgr. pro τύχη τύραννος, ᾖ ταρ. δ.

479. Legebatur οὐδέν. οὐδέν' Musgravius.

489. γ'] δ' Flor. 1. 2. recte.

491. ὄχθας Flor. 1. 2. ὄχθαις Ald.

492. ἵνα Matthiæ. Vulgo ἵν' αἱ.

498. ταὔτ' Matthiæ. Vulgo ταῦτ'.

505. ἔχει—δισσὰς] Scribendum δισσὰς—ἔχει cum Musgravio, nisi προσμενῶν vel προσμένων scriptum a poeta fuit et versus unus ante hunc versum excidit.

509. Frustra Reiskius ταῖς νῦν παρούσαις συμφοραῖς.

510. γ' Hermannus. Vulgo θ'.

513. σοφῶν] σοφὸν Par. E.G.

516. χρῄζουσ'] χρῄζουσ' Ald.

ἐφάνη] ἐφάνην Flor. 2.

520. ἀλλ' ἔτι κατ' οἶδμ' ἅλιον] Versus ex pæone et choriambo compositus. Vid. ad Soph. Œd. T. 866.

522. ψαύσειεν Hermannus. Libri ψαύσειε.

526. εἰναλίῳ Hermannus. Libri ἐναλίῳ.

531. ἁμὸν] Nihil caussæ erat cur ἁμὸν potius diceret quam ἀμόν. Hoc igitur restituendum: nisi quis forte ἁμὸν in illis quoque locis scribi velit quos ad Iph. A. 1455. indicavi.

532. πεπλευκότα Matthiæ. Scribebatur πεπλωκότα. Vid. ad Aristoph. Thesm. 878.

533. ἐκεῖσε κἀκεῖσ' Canterus. ἐκεῖσε κεῖσε Flor. 1. 2. ἐκεῖσ' ἐκεῖσε Ald.

540. ὣς] Scribendum ὃς cum Seidlero, commate post φίλοις posito.

541. κρυπτεύομαι] ἐνεδρεύομαι interpretatur Hesychius.

542. Flor. 1. 2. Πρωτέος. sed in 2. ab alia m. supra scriptum ω.

546. Ald. ὄρυγμα. Par. E.G. Flor. 1. 2. ὄρεγμα.

547. τύμβον 'πὶ δ' ἐμπύρους τ' ὀρθοστ. Ald. Sic etiam Par. G. τύμβον καλῶ 'πὶ δ' ἐμπ. τ' ὀρθ. MSS. Steph.—Par .E. Flor. 1. 2. τύμβον 'πὶ κρηπῖδ' ἐμπ. τ' ορθ. MATTH.

ἐμπύρους τ' ὀρθοστάτας] *Et placentas in ignem conjectas.* Pollux 4, 73. ὁ δὲ ὀρθοστάτης, ἱεροῦ ἄρτου τὶ εἶδος. Hesychius: ὀρθοστάδη [codex ὀρθοστα^δ]: εἶδος πέμματος. Sed major Pollucis auctoritas, quam spernere, stabilitam præsertim Euripidis MSS. non debuit Barnesius. Ex placentis super cippum crematis intelligitur, qua reverentia Proteum liberi et populares ejus prosecuti sint, siquidem hoc perpetuo fieri curaverint. De cultu sepulcrorum in genere vid. Feithium Antiquit. Homer. lib. 1. c. 12. MUSG.

549. προστίθης Matthiæ. Libri προστιθεῖς.

553. οὐχ] Scribendum οὐδ'.

555. φόβου] Scribendum φόβους cum Hermanno.

556. τόπου] τάφου Elmsleius ad Heracl. 1041.

558. αὔτὸς] αὐτὸς libri.

559. προσφερεστέραν] Scribendum προσφερέστερον ex Flor. 1. 2.

561. Hic versus, omissus in libris, insertus est ex Aristoph. Thesm. 907. Personæ notam ante v. 560. omittit Ald. Restituit una cum versu 561. Markland. ad Suppl. 189.

564. Μενέλεῳ] Μενελάῳ libri et Euripidis et Aristophanis Thesm. 910. ubi hunc versum ridet, ἐγὼ δὲ Μενελάῳ σ', ὅσα γ' ἐκ τῶν ἰφύων, matrem notans Euripidis, olerum venditricem.

σ'· οὐδ'] σε· οὐκ Flor. 1.

565. γὰρ] ἄρ' apud Aristophanem.

570. πρόπολον Canterus. Libri πρόσπολον.

575. ἤ που] Scribendum οὔ που ex Par. G. Flor. 1. 2. ἤπου superscriptum in Par. G. Flor. 2. Vid. ad v. 135.

577. Hoc dicit: *sed id quod certum est* (veram Helenam in antro esse) *privat me te uxore.* HERM.

578. Ald. σκέψαι τί σου δεῖ. τίς ἐστί σου σοφ. Victorius annotavit: videtur esse supervacaneum illud σου, etsi V. C. retinet. Wyttenbach. ad Plut. vol. 6. p. 239. conj. vel σκέψαι τί δεῖ. τίς ἐστί σου σοφ. *Considera quid desit mihi ad similitudinem Helenæ, quo minus ego ipsa sim Helena: quis enim ad*

hoc judicium te perspicacior sit? vel Σκέψαι· τὸ δ' οὐδεὶς ἐστί σου σοφώτερος, *Considera: ad hoc enim considerandum nemo est te perspicacior*. Elmslei. ad Soph. Œd. T. 329. σκέψαι· τὰ σ' οὐδεὶς ἐστι σοῦ σοφ. Præ ceteris placet Wyttenbachii correctio τὸ δ' οὐδεὶς ἐστί σου σοφ. quocum optime convenit v. 580. MATTH. Recepi emendationem Wyttenbachii quamvis non satis certam. Interrogandi signum post σοφώτερος typothetæ culpa legitur pro puncto. Seidlero scribendum videbatur σκέψαι· τί σοὐνδεῖ; πίστις οὐ σαφεστέρα.

580. τὰ σ' Matthiæ. Libri τὰ σά γ'. Offendit librarios hic ut alibi σὰ elisum. Quod non perspexerat Dobræus, quum σά γ' scribi mallet.

581. ἐκεῖ νοσοῦμεν Scaliger. Libri ἐκεῖνο σοῦ μέν.

586. Ἥρας] Scaligeri conjecturæ debetur, quam confirmat MS. E, si recte scripturam ejus legi, hoc in loco paullo obscuriorem. Ed. Ald. Ἥρᾳ. MUSG. Ἥρα Flor. 1. 2.

587. ἂν] Scribendum ἅμ' cum viro docto in *Quarterly Review* fasc. 19. p. 392. De duplici ἅμα conf. quæ ad Soph. Ant. 436. dixi.

ἦσθά τ' Barnesius. Libri ἦσθ'. Corruptum ab librariis propter collocationem τε particulæ.

589. λύπας] Scribendum λύπης cum Elmsleio ad Heracl. 471.

595. λείπουσιν] Scribendum λείπουσί μ' cum Musgravio.

597. κιγχάνω Matthiæ. Libri κιχάνω.

600. ἤ που] Scribendum οὔ που ex Flor. 2. Vide ad v. 135.

601. θαυμάστ'—πρᾶγμ', ἔχων] Scribendum θαῦμ' ἔστ'—πρᾶγμ' ἔχον cum Scaligero.

609. πάντες τ' Ἀχαιοί] Sic v. 73. ἥ μ' ἀπώλεσε | πάντας τ' Ἀχαιούς. Conf. ad Hec. 35.

613. ἐς] Scribendum εἰς.

620. μάτην Miltonus. Legebatur ἄδην, pro quo Flor. 1. δαψιλῶς, quod supra scriptum est in Flor. 2.

621. σῷ Miltonus. Libri ᾧ.

624. ἤ σ' Canterus. Libri ὡς.

628. περιπετάσασα χέρα] Non est credibile inter dochmios hunc esse ex tribus iambis versum insertum. Quare non dubitavi hunc quoque dochmiacum facere, quum scripsi πέρι τ' ἐπέτασα χέρα. HERM.

629. φίλιον versui præcedenti addit Ald.

631. ἄρξομαι] Scribendum ἄρξωμαι cum Hermanno.

632. De horrore, subitæ lætitiæ comite, vid. Musgrav. ad Soph. Aj. 693. MATTH.

634. 635. Hæc probabile est in dochmiorum formam esse redigenda χεῖρας in χέρας mutato, quod fecit Elmsleius, et duplicato ἔβαλον, quod conjecit Hermannus. ἡδονὰν autem in ἁδονὰν mutandum.

637. ἔχω in versum proximum transferendum, ut factum est in Ald. ante οὐκ ἐμέμφθην autem, quod fortasse οὐδ' ἐμέμφθην scripserat Euripides, septem syllabarum lacuna est indicanda: nam hic quoque versus, ut proximus, iambicus esse debet trimeter catalecticus, quemadmodum Helenæ duo sunt hujus metri versus 632. 633.

638. τοῦ] Scribendum τῆς, quod vidit Schæferus, et τε post Διός addendum cum Reisigio.

640. κόροι versui præcedenti addit Ald. Scribendum uno versu ἂν ὑπὸ—ὤλβισαν ὤλβισαν, λεύκιπποι in λευκόπωλοι mutato, quod conjecit Elmsleius ad Med. 581.

641. τὸ πρόσθ' ex editione Matthiæ relictum. Recte libri τὸ πρόσθεν.

ἐκ δόμων δ' ἐνόσφισαν θεοί σ' ὁμοῦ (nam sic libri, non ἐμοῦ quod Portus posuit). | πρὸς ἄλλαν δ' ἐλαύνει] Scribendum cum Elmsleio ἐκ δόμων δὲ νοσφίσας ἐμοῦ | πρὸς ἄλλαν ἐλαύνει—.

642. Helenæ personam, in libris omissam, ante πρὸς ἄλλαν adscripsit Tyrwhittus. Debebat ante τὸ κακὸν v. 644. de quo monuit Hermannus.

συμφορὰν] συμφορᾶς Par. E.

644. συνάγαγε, πόσι] Scribendum συνάγαγεν, ὦ πόσι.

646—651. Helenæ tribuunt libri. Correxit Tyrwhittus.

647. ὄνοῖν] Vulgo ὀνεῖν. Sed ὀνεῖν (superscr. οῖν) Flor. 2.

648. Scribendum uno versu φίλαι—ἀλγῶ.

650. ἐμὸν in libris semel scriptum duplicandum esse vidit Seidlerus de vers. dochm. p. 67. Utrumque autem ἐμόν post alterum ἔχομεν numerorum caussa transponendum esse recte monet Hermannus.

654. 655. In unum versum conjungendi eodemque modo v. 667, 668. 670, 671. 677, 678. 684, 685. 689, 690. 696, 697.

654. χαρμονὰ Flor. 1. 2. χαρμονὰ (superscr. αν) Par. G. et Victor. χαρμο-

νάν Ald. Scribendum *χαρμονᾶν* cum Elmsleio. Delevit hoc vocabulum Seidlerus de vers. dochm. p. 205.

660. Menelai verba *πρὸς θεῶν—ἀπεστάλης* post versum proximum transponit Hermannus.

661. *πικρὰν ἐς ἀρχὰν* Par. G. Flor. 1. 2.

665. *ὅπως* typothetæ error. Corrige *ὅμως*.

666. *λέκτρα* L. Dindorfius. Libri *λέκτρον*.

668. *ἀδίκων* Par. E. Flor. 1. 2. *ἀθλίων* Ald.

669. *γάρ* addidit Barnesius, consentientibus, ut videtur, codicibus.

670. *παῖς μ'*] Scribendum *με παῖς Ἑρμᾶς* cum Hermanno. Mercurii nomen desiderari animadverterat Elmsleius.

671. *ἐπέλασεν* Flor. 1. Vulgo *ἐπέλασε*.

672. Non probanda videtur interpunctio, quam Matthiæ proposuit, *θαυμαστά· τοῦ πέμψαντος;*

675. *Ἥρα*, quod in libris præcedentibus Helenæ verbis est adjectum, Menelai esse vidit Hermannus. Idem *τίνων* recte mutavit in *τί νῷν*.

κακῶν] Scribendum *κακόν*.

679. *τάδ' εἰς—τῶνδ'—κακῶν*] Scribendum *τί δ' ἐς—τήνδ'—κακόν* cum Musgravio.

ἔθηχ'] Scribendum *ἐφῆχ'* cum Seidlero.

680. *Κύπριν* Flor. 1. 2. *Κύπρις* Ald. Delenda interpunctio post *ἀφέλοιτο*.

681. *ἐπένευσεν* Lachmannus. Libri *ἐπένευσ'*. Idem metrum v. 657. 680. Ponendum comma post *ἐπένευσεν*.

τλᾶμον] *τλάμων* Hermannus.

682. *τλάμων τλάμων ὧδ'*] Scribendum *τλάμονα τλάμον' ὧδ'* cum Hermanno.

684. *τὰ δὲ*] Scribendum *τά τε σὰ* cum Hermanno. Accusativi pendent ab *ἀντέδωκε*.

686. *ἀγχόνιον* Elmsleius. Libri *ἀγχόνειον*. Quod sequebatur *δὲ* delevit Reisigius Conject. p. 113.

687. *δύσγαμον* Brodæus. *δύσγαμος* libri.

689. *ὦ πόσις* Flor. 1. 2.

690. *αἰσχύναν* Ald. *αἰσχύνᾳ* Par. E.G.—Flor. 2. *αἰσχύνα* (superscr. *αν*).

αἰσχύνᾳ, repetitum ex v. 687, delendum ejusque in locum *ἐμόν* ponendum esse animadvertit L. Dindorfius.

695. *ἔβαλε* Flor. 1. Vulgo *ἔβαλλε*.

τε ante *πόλεος* addidit Matthiæ.

698. *τὰ λοιπὰ*] *In posterum.*

700. *πρόσδοτέ τι*] *προσδοτέα* numerorum caussa corrigebat Elmsleius ad Iph. A. 1502.

701. Flor. 1. *μανθάνομεν καὶ αὐτός.* Flor. 2. etiam *καὶ αὐτός,* superscripto *καὐτός.*

706. Ante *τί φῄς*; excidit personæ nota ΑΓ.

711. *ἔφυ* Flor. 1. 2. *ἔφη* Ald. Apud Stobæum Eclog. phys. 1, 8, 6. p. 214. scriptum, *σκέψαι γὰρ ὁ θεὸς ὡς ἔχει τι ποικίλον.*

726. *σέβει*] *σέβη* Flor. 1.

727. *ξυνωδίνει*] *συνωδίνει* Flor. 1. 2. *ξυνωδίνει* Stobæus 62, 1.

728. *κεἰ* Musgravius. *καὶ* libri. *ἐγὼ δ' εἰ δοῦλος πέφυχ'*— Stobæus 62, 2.

731. *δυοῖν*] *δυεῖν* Flor. 1. *δυεῖν*[οἷ] Flor. 2.

735. *ἐκπονῶν ἐμοί* Barnesius. Libri *ἐκ πόνων ἐμῶν.*

738. *ἔχονθ'* Flor. 2. et MSS. Stephani. *ἔχων* Ald.

εὕρηκας] Scribendum *ηὕρηκας.*

οἷ] *οὗ* Tyrwhittus.

740. *μένουσί μ', ὡς* Musgravius. Legebatur *μένουσιν, οὗς.*

741. Ald. *καὶ τήνδε πῶς δυν. ἐκπλεῦσαι χθ.* Flor. 1. 2. *καὶ τήνδε πῶς δυναίμεθ' ἐκπλέξαι χθ.* An fuit: *καὶ τήνδε πῶς δυναίμεθ' ἐκκλέψαι χθ.?* MATTH. Recepi emendationem Matthiæ, *καὶ* in *κεἰ* mutato ex conjectura L. Dindorfii.

745. *ἐσεῖδον*] Scribendum *εἰσεῖδον.*

750. *εἰσορῶν* Par. E. Flor. 1. 2. *εἰσορῶ* Ald.

751. *οὐδ' Ἕλενος* Porsonus. Legebatur *οὐδέν γε.*

753. *δῆτα* codices. *δεῖτα* Ald.

755. *εὑρέθη*] Scribendum *ηὑρέθη.*

757. De sententia cf. Blomfield. gloss. Æsch. Pers. 229. et Meinek. ad Menandri fr. p. 78. MATTH.

762. *ὑπὸ* pro *ἀπό* Flor. 2.

765. *ἐνὶ λόγῳ* Piersonus. *ἐν ὀλίγῳ* libri.

766. *φθορὰς* Par. E. Flor. 1. 2. *συμφορὰς* Ald.

767. *τὰ Ναυπλίου τ' Εὐβοϊκὰ πυρπολήματα*] Datum Græcis, ab irato ob filii Palamedis necem Nauplio, vicini portus signum incendio; quo decepti Græci miserrime ad Caphareum, Eubœæ montem, periere, unde Virg. Æn. 11. v. 260. *Euboicæ cautes, ultorque Caphareus.* De hac re vide Euripidis scholiasten ad Orest. v. 426. et infra v. 1127. BARN.

768. *Λιβύην θ', ἃς*] Recte Reiskius *Λιβύης θ' ἃς* corrigere videtur.

769. *σκοπιὰς Περσέως;*] Meminit Herodotus, 2, 15. MUSG. Speculas Persei vocant occiduas Africæ regiones, ubi Perseus Gorgonas expugnavit, Medusamque, earum reginam, obtruncavit. Vide Ovid. Metamorph. 4. fab. 16. et Diodorum Siculum l. 4. BARN.

οὔτ' ἂν L. Dindorfius. *οὐ γὰρ* libri.

775. 776. *ἐνιαύσιον—ἔτεσι· διῆλθον δ' ἑπτὰ*] *ἐνιαυσίων—ἔτεσι διῆλθον ἑπτὰ* Heathius: recte, nisi quod *ἐνιαυσίους* potius ponere debebat, quod conjecit Fæhsius.

779. Quæ post hunc versum leguntur in codicibus verba *φεῦγ' ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαχθεὶς χθονός*, ex Phœn. 972. esse illata animadvertit Valckenarius.

785. Opprobrio, quod subierit, usurum dicit Theoclymenum, servitutem intelligens. Nam v. 283. dixerat: *δούλη καθέστηκ', οὖσ' ἐλευθέρων ἄπο.* MATTH.

788. *αἴνιγμ'* codices. *αἶαγμ'* Ald.

790. *τοῖσδ'* Scaliger. *τοῖς* libri.

791. *ἤ που*] Scribendum *οὔ που* ex Par. E.G. Flor. 2. in quibus *ἤπου* supra scriptum.

792. *τοὔνομα τόδε*] Nimirum *πτωχός*. MATTH.

802. *σ'* addidit Musgravius.

803. *μένει σε* Canterus et, ut videtur, Flor. 1. 2. *μὲν εἶσι* Ald.

809. *κτάνοις* Musgravius. *κτάνῃς* libri.

ὃν] Scribendum *ὃ* cum Seidlero.

811. *ἀδύνατ'* Scaliger. Libri *ἀδύνατον*.

813. *ἐς*] Recte *εἰς* Ald.

817. *σ'* addidit Schæferus.

823. *οἶδ'* codices. *εἶδ'* libri.

826. *ἐς*] Recte *εἰς* Ald.

829. *γ'* Reiskius. *τ'* libri.

λάθρα δ' ἂν οὐ] Legebatur *λάθρ' οὐδαμοῦ*. Emendavit L. Dindorfius. *λάθρα δ' ὁμοῦ* Flor. 1. 2. sed in 2. vulgata lectio supra scripta.

830. *γυνή*] Libri *γύναι*. Emendavit Brodæus. Et sic in versibus apud Plut. Mor. p. 51 E. ab Stephano collatis, *γέρων γέροντι γλῶσσαν ἡδίστην ἔχει· | παῖς παιδί, καὶ γυναικὶ πρόσφορον γυνή.*

832. μὴ 'ποδέξηται] μὴ ἀποδέξηται Ald. Scribendum μἀποδέξηται.

834. προδότις] προδότης Ald. et codices: sed in Flor. 2. ι scriptum supra η.

τὴν Scaliger. Libri τήνδε.

836. ἀλλάξειν] ἀλλάξει σὸν Flor. 1. 2, unde Hermannus θανεῖσθαι; κοὔποτ' ἀλλάξεις λέχη;

838. τοίνυν Canterus. Libri τοῖς νῦν.

842. κτανῶ (debebat κτενῶ) Heathius. Libri κτανεῖ.

845. κλέος Scaliger. λέχος libri.

849. Θησέως] Vere judicabat Brodæus, Antilochi mortem hic in animo habuisse poetam. [Conf. Hom. Od. Γ, 112.] Quod reponebat, Νέστορος, nisi longius paullo a MSS. vestigiis recederet, facile omnium suffragia ferret. Rem fortasse levior mutatio expediat: τὸν Νηλέως τε, παῖδα— MUSG. Scribendum τὸν Νηλέως τ' ἄπαιδα cum Bothio.

854. ὑφ' MSS. (?) Stephani. ἐφ' Ald. et codices, quod revocandum.

ἐκβάλλουσι Flor. 2.

855. 856. Menelao continuabantur. Correxit Musgravius.

865. μὲν Elmsleius ad Med. 481. Legebatur μοι.

866. θεῖον] Respexisse videtur Euripides ad morem sacerdotum Ægyptiorum, de quo Plutarch. Mor. p. 383 B. ἐπεὶ τοίνυν ὁ ἀὴρ, ᾧ πλεῖστα χρώμεθα καὶ σύνεσμεν, οὐκ ἀεὶ τὴν αὐτὴν ἔχει διάθεσιν καὶ κρᾶσιν, ἀλλὰ νύκτωρ πυκνοῦται καὶ πιέζει τὸ σῶμα καὶ συνάγει τὴν ψυχὴν εἰς τὸ δύσθυμον καὶ πεφροντικὸς, οἷον ἀχλυώδη γινομένην καὶ βαρεῖαν, ἀναστάντες εὐθὺς ἐπιθυμιῶσι ῥητίνην, θεραπεύοντες καὶ καθαίροντες τὸν ἀέρα τῇ διακρίσει - - - αὖθις δὲ μεσημβρίας τὴν σμύρναν ἐπιθυμιῶσι. quem locum laudavit Musgrav. Ceterum Flor. 1. θ. δὲ εἰς σεμνοῦ, 2. θ. δὲ σεμνοῦ, sed εἰς ab alia m. supra scriptum. MATTH. θεῖον de sulphure recte intellexerat Heathius. Sed restituendus imperativus est θείου, *sulfure purga*, quod vidit Pflugkius.

σέμνου (hoc ex Matthiæ editione relictum pro σεμνοῦ) θεσμὸν αἰθέρος μυχῶν] Scribendum ex emendatione Pflugkii σεμνόθεσμον αἰθέρος μυχόν. σεμνὸν αἰθέρα dixit Euripides in Iphig. T. 1177, hic autem σεμνόθεσμον αἰθέρα, sanctis legibus colendum.

867. δεξώμεθα Schæferus. Legebatur δεξαίμεθα.

870. κροῦσον δὲ] Scribendum κροῦσόν τε cum Reiskio.

πυρός] Legendum cum Reiskio: *πάρος*, *Et tædam terræ ante me impinge*. MUSG. Recte Reiskius.

871. *νόμον τὸν ἐμὸν*, *legem a me observandam*. MATTH. Vel *a me observari suetam*, ut Hermannus interpretatur.

875. *μιμήματος* MSS. Stephani. *τιμήματος* Par. G. Flor. 1. 2. Ald.

876. *οἴους* Flor. 1. 2. et MSS. Stephani. *οἴκους* Ald.

878. *θεοῖς*] *θεοῖσι* Flor. 1. 2. Ald.

881. *κεὶς*] Scribendum *κὰς*.

885. *μήτ' ἐλεγχθῇ*] Scribendum *μὴ 'ξελεγχθῇ* cum L. Dindorfio.

886. *ἀνοήτοις* Piersonus Veris. p. 182. Legebatur *ὠνητοῖς*. "Emptam a Venere esse formæ victoriam constabat: illud autem pudori erat, quod non assequuta esset quod voluerat ut Helena potiretur Paris. *Ἑλένης οὕνεκα* referendum ad *πριαμένη ἀνοήτοις γάμοις*, ut cui propter Helenam, cujus sibi potestas fieret, victoriam adjudicaverit Paris. Illa, *ὡς μήτ' ἐλεγχθῇ*, ad Græciam spectant, cui se non ridendam præbere Venus voluerit." HERM.

888. *σ'* Reiskius. Libri *γ'*.

890. *ὁμαίμον'* codices. *ὁμαίμονι* Ald.

892. *εἰσ'—σημανῶν* Scaliger et, ut videtur, codices. *εἰς ;—σημανῶ γ'* Ald.

894. *πίτνω*] Libri *πιτνῶ*.

896. *ὃν* Canterus et, ut videtur, codices. *ὃν σὺ* Ald.

898. *μου*] Scribendum *μοι* cum Seidlero.

904. *οὐκ ἐς* (scribendum *εἰς*) *ἁρπαγάς*, i. e. *οὐχ ὥστε ἁρπάζειν*. Hipp. 276. *ἀσιτεῖ δ' εἰς ἀπόστασιν βίου* i. e. *ὥστε ἀποστῆναι βίου* vel *ἵνα ἀποστῇ βίου*. MATTH. Qui in libris sequitur versus *ἐατέος δ'* (*δ'* addunt Par. E. Flor. 1. 2, omittit Ald.) *ὁ πλοῦτος ἄδικός τις ὤν*, recte est ejectus ab Hermanno in Opusc. vol. 3. p. 217. Mihi non hic tantum versus, sed tota illa declamatio 903—908. aliena ab hoc loco videtur.

913. *ἀποδοίη ποτ' ἂν* Porsonus. *ἂν ἀποδοίη ποτε* libri.

914. *ἤδη* Barnesius et codices, ut videtur. *ἢ δὴ* Ald.

916. *οὐ* addidit Canterus.

919. *καὶ τὰ θεῖ' ἡγουμένη* sc. *εἶναι*, ut *θεοὺς ἡγούμεθα* Hec. 783. Vid. Porson. ib. 794. MATTH.

921. *χάριν* Reiskius. Libri *δίκην*.

924. *τὴν δ'* Barnesius. Revocandum quod in libris est *τήν τ'*,

positis ante hunc versum lacunæ signis. In verbis autem quæ exciderunt, Menelai mentionem factam esse oportuit. Quod vidit Hermannus.

928. Φρυγῶν τ' Ald. τ' om. Par. E. Flor. 1. 2.

931. οὐκ ἤμην] Legebatur οὐκ ἄρ' ἦν. Restitui expulsum ab Atticista aliquo οὐκ ἤμην, quod servatum est in Etym. M. p. 430, 15. ὁ παρατατικὸς ἤμην. ἀπαγορεύεται δέ· πλὴν εὑρήσεις παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει, οἷον· ἐγὼ δὲ προδότης οὐκ ἤμην τέκνον· ἀντὶ τοῦ οὐκ ἦν· ζήτει.

932. αὖ Canterus. Libri ἄν.

933. ἐδυάσομαι] Scribendum ἐδυώσομαι cum Hermanno. ἐκδώσομαι Elmsleius ad Med. 303.

935. ὀνήσομαι] ὠνήσομαι Flor. 1. 2.

936. ἐν πυρᾷ] εἰς πυράν Par. E. Scribendum ἐς πυράν. Plato Rep. 3. p. 391 B. a Musgravio citatus τάς τε αὖ Ἕκτορος ἕλξεις περὶ τὸ σῆμα τὸ Πατρόκλου καὶ τὰς τῶν ζωγρηθέντων σφαγὰς εἰς τὴν πυράν.

941. παισὶ Stobæus 89, 2. Legebatur παιδί.

944—946. choro tribuit L. Dindorfius, Theonoæ libri.

944. οἰκτρὸν] οἰκτροὶ Portus.

945. τοῦ] τοὺς Hermannus.

953. αἱρήσομαι τὸ] αἱρήσομαι 'γὼ Porsonus ad Med. 722. recte, nisi quod αἱρήσομἀγὼ scribendum.

εὐψυχίας] Libri εὐδαιμονίας. Optimum est, quod Tyrwhitt. reponendum conjecit τῆς εὐψυχίας. ex quo quum factum esset εὐτυχίας, huic pro interpretamento adscriptum sit εὐδαιμονίας. MATTH. Sic apud Philostr. Heroic. p. 172. ed. Boisson. quum Ἀχαιοὶ in ἀρχαῖοι corruptum esset, huic in cod. παλαιοί est substitutum ex glossemate.

955. Inepta est scriptura vulgata ζητοῦντά γ' ὀρθῶς ἀπολαβεῖν δάμαρτ' ἐμήν, quæ efficit ut alius esse videatur ἀνὴρ ξένος, alius ζητῶν δάμαρτα. Scribendum ζητοῦντά μ' cum Reiskio: quod probabilius videtur quam δάμαρθ' ἑήν.

961. τόδ' Tyrwhittus. Revocandum quod in libris est τάδ'.

πόθῳ] Scribendum τόδε.

965. ἀποδώσεις MSS. (?) Stephani, quod conjecerat Brodæus. ἀπολέσεις Flor. 1. 2. Ald.

973. γε δυσσεβοῦς Elmsleius ad Bacch. 263. Legebatur γ' εὐσεβοῦς. Conf. v. 1021.

πατρὸς] Corrigendum videtur νόμου.

976. τῶν λόγων] τῷ λόγῳ Par. E.
980. μὴ πόδ' Brodæus et codices, ut videtur. μή ποτ' Ald.
981. θηρᾷ Par. E. Flor. 1. θηρᾷν Flor. 2. Ald.
982. τήνδ' ἐμοὶ] τήνδε μοι L. Dindorfius.
985. καταστάζουσι Flor. 1. καταστάζουσι Flor. 2.
992. ἐλεινὸς L. Dindorfius. ἐλεεινὸς libri.
ἂν addunt codices, om. Ald.
994. πείθου] Fort. πιθοῦ.
1002. ἱρὸν] Libri ἱερόν.
1004. Μενέλεων codices. Μενέλεως Ald.
1006. Κύπρις Canterus. Libri χάρις. Conf. v. 884.
δέ μοι Matthiæ. Vulgo δ' ἐμοί.
1007. συμβέβηκε, *adstitit mihi*. Hinc vim ad me movendam et amore irretiendam nunquam habuit, vel nunquam mihi placuit, ut Arist. Ran. 807. οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν Αἰσχύλος. MATTH.
1010. αὐτὸς Matthiæ. Libri αὐτός.
ἀδικοίημεν] Scribendum ἀδικοίην νιν cum Porsono.
1011. μὴ 'ποδώσω] μὴ ἀποδώσω Ald. Scribendum μἀποδώσω.
1012. τήνδ' Musgravius. Libri τήν γ'.
1013—1016. καὶ γὰρ—ἐμπεσών] Versus non Euripidei, ab eodem, ut videtur, interpolatore scripti quem notavimus ad v. 904.
1017. περαίνω Flor. 1. 2. et MSS. Stephani. παραινῶ Ald.
1019. τοῦ] Præstat τῇ, quod conjecit Dobræus.
1021. ἐκ δυσσεβείας Brodæus et MSS. Stephani, consentientibus, si quid ex silentio colligendum, codd. Parisinis et Florentinis. ἐξ εὐσεβείας Ald.
1022. Recte Hermannus corrigit αὐτοὶ μὲν οὖν εὑρίσκετ' ἔξοδόν τινα.
1028. ὦ Flor. 1. 2. αὖ Ald.
γ' additum ex Par. E. Flor. 1. 2.
1030. εὐτύχησεν] Scribendum ηὐτύχησεν.
1032. πρὸς μὲν παρθένου] Hinc patet, Theonoën e scena jam egressam esse, quod confirmat v. 1046. MUSG.
1037. εἰσφέρεις] Scribendum ἐσφέρεις.
1041. ἂν addidit Canterus.
1043. Verba ἀδύνατον εἶπας in libris tribuuntur Helenæ, contra rationem et descriptionis æqualitatem. MATTH.
1045. οὐκ ἂν ἀνάσχοιτ'] De ἂν particula producta dixi ad

Æsch. Sept. 562. huic tamen exemplo non multum tribuendum esse monui, quum aptissimum sit *οὐκ ἄν σ' ἀνάσχοιτ'*, a Porto restitutum. Eadem ratio duorum aliorum locorum est, Herc. f. 1254. *οὐκ ἂν ἀνάσχοιθ' Ἑλλὰς ἀμαθίᾳ θανεῖν*. et ib. 186. *Δίρφυν τ' ἐρωτῶν, ἥ σ' ἔθρεψ', Ἀβαντίδα, οὐκ ἂν ἐπαινέσειεν*. Quos locos qui pronomine augent, eadem opera in Bacch. 791. *Βρόμιος οὐκ ἀνέξεται | κινοῦντα Βάκχας εὐίων ὀρῶν ἄπο*, scribere debebunt *Βάκχας σ'*.

1046. *κατακτανεῖν*] Scribendum *κατακτενεῖν*.

1051. Similiter Soph. El. 59 sqq. *τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν ἔργοισι σωθῶ κἀξενέγκωμαι κλέος; δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν*. *λέγων* est e Barnesii correctione pro *λέγειν*. MATTH.

1053. *γυναικείοις*] Recte *σ'* addit Hermannus.

1056. Menelao tribuit Tyrwhittus, Helenæ libri.

παλαιότης] Non intelligere se fatetur Menelaus quid ad salutem conferre possit rei pridem transactæ memoria, ubi præsenti opus sit auxilio. Vocabulo *παλαιότης*, quod ex hoc uno loco annotatum est in lexicis, Plato et scriptores quidam alii utuntur.

1060. *κενοταφοῦντ'*] Scriptura inepta *κεδνοταφοῦντ'* annotata in Flor. 1. 2. qui *κενοταφοῦντ'*.

1061. *κελεύσω*] *κελεύων* Flor. 1. 2.

καθήσομεν Musgravius. Legebatur *καθήσομαι*.

1062. *πελαγίας*] *πελαγίους* infra v. 1452. De quo dixi ad Hec. 698.

1064. *κελεύσει* L. Dindorfius. Legebatur *κελεύει*.

1068. Interrogandi signum addidit Matthiæ.

1079. *ῥάκη—ναυτικῶν ἐρειπίων*] Sic v. 422. *ναὸς ἐκβόλοις ἀμπίσχομαι*.

1089. Genitivus *χροός* pendere videtur ab adjectivo *φόνιον*, ut *φόνιον χροός* idem valeat ac *ὃς τὸν χρόα φόνιον τίθησι*, *qui cutem cruentet*. HEATH.

1090. *ἀγὼν*] *ἀγὼν* Flor. 1. 2. *ὁ ἀγὼν* Ald.

δύο] Libri *δύω*.

1092. *πατρίδα τ' ἐλθεῖν* Flor. 1. 2. *πατρίδ' ἀπελθεῖν* Ald.

1093. *δίοισιν*] Scrib. *Δίοισιν*.

πίτνεις] Libri *πιτνεῖς*.

1096. *ῥίπτουνθ'* Elmsleius. Libri *ῥιπτοῦνθ'*.

1104. *δωμάτων*] *σωμάτων* Musgravius.

1107. *ἐναυλείοις* Flor. 1. 2. *ἐν αὐλείοις* Ald. Ut ab *αὐλή* est non tantum *αὔλιος*, sed etiam *αὔλειος*, *ἡ αὔλειος* (*αὐλεία*) *θύρα*, sic *ἐναύλειος* formatum videtur, ut *τὰς προσαυλείους τύχας* Rhes. 269. hinc *τὰ ἐναύλεια* pro *οἱ ἔναυλοι*. MATTH.

1108. Usitatissima metri forma, ex dimetro iambico et versu ithyphallico composita.

1111. *ἔλθ' ὦ* Musgravius. *ἐλθὲ* libri.

ξουθᾶν] Arist. Av. 210 sqq. *χῦσον* [*λῦσον*] *δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων, Οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς, Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν Ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσιν Γέννος ξουθῆς*. quem locum jam comparavit Valcken. ad Phœn. 1517. Hinc jungenda videntur *ἐλελιζομένα Ἑλένας μελέας πόνους*. MATTH. In Ald. duo versus, quorum alter ab *γενύων* incipit.

1112. *ξύνεργος* error typothetæ pro *ξυνεργός*.

1113. *μελέας*] *μελέους* Hermannus.

1114. Scribendum uno versu *τὸν Ἰλ.—λόγχαις*. et in antistropho 1129—1131.

ἀείδουσα] *ἀεὶ δοῦσα* Ald. Scribendum *ἀειδούσᾳ* cum Lachmanno de chor. syst. p. 152.

1117. *ὃς*— | *βαρβάρῳ*— | *ὃς*— | *Πριαμίδαις*— | *Λακεδαίμονος*— | *λέχεα*— | *Πάρις*— Ald.

1117—1120. Continent hæc appositionem explicando verbo *πόνον*, quem se memoraturam profitetur. Junguntur autem *ὃς ἔμολεν—ἔδραμε—Πάρις αἰνόγαμος*, facta nominis trajectione: nam ordo hic instituendus est: *ἐλθὲ ἀείδουσα πόνους Ἑλένας τὸν Ἰλιάδων τε πόνον, Πάριν αἰνόγαμον, ὃς ἔμολεν* etc. PFLUGK.

1120. *ὡς εἷλεν* (*εἷλε* libri)] Scribendum *ὦ Ἑλένα* cum Seidlero.

1124. *ὧν ἀλόχων*] Legebatur *τῶν ἀλόχων* contra metrum. De *ὅς* pro *ἑός* rarissimo apud tragicos vid. Elmslei. ad Med. 925. [955.] Blomfield. gloss. Agam. 519. MATTH. *κείραντες ἔθειραν*, effecerunt ut in eorum funeribus comam tonderent uxores. BROD.

1125. *δὲ μέλαθρα*] Scribendum *μέλαθρα δέ*.

1126. *πολλοὺς*] *πολλὰ* Flor. 1. 2.

ἀμφὶ ῥυτὰν] Recte *ἀμφιρύταν* Matthiæ.

1128. *μονόκωπος* non simpliciter pro *μόνος* positum. Nam navi ex Ilio ad littus Eubœæ vectus esse dicitur Nauplius. Vide scholiastam Euripidis ad Orest. 422. HERM.

1129. Καφηρίσιν Heathius. Libri Καφηρίαις.

1130. ἐνάλοις Musgravius. ἐναλίοις libri.

ἀκταῖς δόλιον] Recte trasposuit Hermannus δόλιον ἀκταῖς, suadente versu strophico. Ordo verborum est πολλοὺς δ' Ἀχαιῶν πέτραις Καφηρίσιν ἐμβαλὼν εἷλε πυρσεύσας Εὔβοιαν δόλιόν τ' ἀστέρα λάμψας Αἰγαίαις ἀκταῖς.

1132. λάμψας | ἀλίμεν' ἀν' ὄρεα Matthiæ editio ex conjectura Tyrwhitti. Revocandum quod in libris legitur λάμψας. | ἀλίμενα δ' ὄρεα—. "Rectissime libri ἀλίμενα δ' ὄρεα, nova sententia, ut in stropha. Barnesius quid somniaverit, quum σύτο ἄγων de Paride dictum putavit, non intelligo. Quid pridem mortuo Paridi ad saxa Capharea? Atque adeo quid Menelao? Nam hunc et Homerus Od. 3, 287. et, ut ex Procli Chrestomathia scimus, Νόστων scriptores, ipseque Euripides in Oreste v. 362. a promontorio Malea ventis in Ægyptum narrant delatum esse, neque consociant cum illis, qui ad Caphareum fecerunt naufragium. Atqui chorus hic aperte de Menelao loquitur. Ex quo apparet scripsisse Euripidem: ἀλίμενα δ' ὄρεα Μάλεα. Singularis quidem hæc forma est, sed quum Μαλέα proprie videatur adjectivum fuisse, recte potuit ὄρεα Μάλεα dici. Itaque mala enumerans chorus ex Helenæ raptu orta, quum dixisset, nullos Græcorum in bello, multos in reditu ad saxa Capharea perisse, addit hoc: *Maleæ autem montes inhospitales fuere, quum longe a patria rejectus est ventis, qui barbaro vestitu pulcrum monstrum, inanem rixarum Danais caussam, secum ducebat.*" HERM. Qui scripsit, ἀλίμενα δ' ὄρεα Μάλεα, βαρβάρου στολᾶς | ὅτ' ἔσυτο πατρίδος ἀποπρὸ χειμάτων πνοᾷ | τέρας οὐ τέρας, ἔριν ἔριδι | Δαναῶν,—. et ad postrema verba annotavit "Libri: τέρας οὐ τέρας, ἀλλ' ἔριν Δαναῶν. Vel sententia ostendit, ἀλλὰ ineptum esse, quia ista inter se opponi nequeunt. Est id a metricis adjectum, quum excidisset ἔριδι post ἔριν. Id metro strophico confirmatur. Ἔριν dicit belli ad Trojam, ἔριδι autem refertur ad procorum Helenæ inter se contentionem."

1133. ὅτε σύτο Canterus. ὅτε σὺ τὸ Ald. τὸ om. Flor. 1. Scribendum ὅτ' ἔσυτο cum Musgravio.

ἀποπρὸ χειμάτων Heathius. Legebatur ἄπο, προχευμάτων.

1135. νεφέλαν Par. E. νεφέλαν (as) Par. G. Flor. 2. νεφέλας Ald.

1136. ἱρὸν] Scribebatur ἱερόν.

1137. ὅ τι MSS. Stephani. ὅτι Ald.

1138. τίς φησιν editio Matthiæ. τὶ φῇς Ald. τί φῇς Flor. 1. 2. τις φαίη MSS. (?) Stephani. Scribendum cum Hermanno τίς φύσιν ἐρευνήσας βροτῶν μακρότατον πέρας εὗρεν (vel ηὗρεν), ὃς—. In unum autem versum conjungenda verba τίς φύσιν—ἐσορᾷ, tum δεῦρο—τύχαις, et in antistropho 1152—1154. et 1155—1157.

1141. δεῦρο Dobræus. Legebatur δεινά.

1142. ἀντιλόγοις] ἀμφιλόγοις Dobræus, sed dubitanter.

1145. Unus versus πτανὸς—πατήρ. et in antistropho 1159. 1160.

1147. Corruptum est καὶ ἰαχῇ σῇ. Sensum, non verba poctæ restituit Elmsleius ad Heracl. 752. quum καίτοι κέκλησαι conjiceret. Propius ad literas accederet νῦν δ' ἰάχησαι.

1148. ἄδικος, προδότις, ἄπιστος, ἄθεος] Offendit anapæstus in initio versus nec verba satis bene sunt collocata: nam προδότις, quod gravius est quam ἄπιστος non postponi debebat. Scribendum igitur ἄδικος, ἄπιστος, προδότις, ἄθεος. ἄδικος versui præcedenti addit Ald.

1150. τὸ θεῶν] τό τοι θεῶν Hermannus.

1152. κτᾶσθ' ἐν δορὸς ἀλκαίου λόγχαισιν editio Matthiæ. Libri κτᾶσθε, δορὸς ἀλκαίου λόγχαισι. Scribendum cum Hermanno κτᾶσθε δορὸς ἀλκαίου τε λόγχαις.

1154. πόνους θνατῶν] Scribendum πόθους θανάτων cum Seidlero.

ἀμαθῶς Musgravius. Libri ἀπαθῶς.

1155. κρινεῖ Heathius. Vulgo κρίνει.

1158. αἳ—ἔλιπον θαλάμους] ἃ—ἔπελεν θαλάμοις Hermannus, qui ipse monet imperfecti ἔπελον exempla apud tragicos nulla esse. Scribendum videtur ἃ—ἔτυχεν. ἃ pluralis numeri est. Dobræo scribendum videbatur ᾗ (*contentione*)—ἔριπον. ἔριπον jam Duportus conjecerat. Sed aoristi hujus transitiva significatione dicti auctores desideramus.

1162. φλογμὸς Par. G. (et reliqui, ut opinor, codices) et MSS. Stephani. φλογερὸς Ald.

1163. Ald. ἐπὶ πάθεα πάθεσι φέρεις. Sic etiam Flor. 1. 2. sed ἐπὶ δὲ π. φέρουσ' pro φέρεις Canter. ex MSS. Stephani, et sic Par. E.G. MATTH.

1164. ἀθλίοις suspectum est, quum versus modulum excedat.

Pro Ἰλίοις est αἰλίνοις in Flor. 2. supra quod tamen alia m. scripsit Ἰλίοις. Hinc ἀθλίοις e var. lect. ad Ἰλίοις adscripta ortum suspicor. MATTH. Mihi totus versus ad explendam lacunam ab librario confictus videtur.

1168. προσεννέπει] Nescio an scripserit προσεννέπω. HERM.

1176. Ald. ἤν γε συλληφθῇ μόνον. Sed Par. E. Flor. 1. 2. ἤν γε δὴ ληφθῇ μόνον. Par. G. ἤν γε ληφθῇ μόνον.

1178. εὕρηκα] Scribendum ηὕρηκα.

1182. πόνον Flor. 1. 2.

1198. πῶς] Scribendum πῶς δ'. Hermanno et propter δὲ omissum et propter violatam στιχομυθίαν ante hæc verba versus unus Helenæ excidisse videbatur. Quæ parum certa sunt argumenta, quum δὲ facile excidere, στιχομυθία autem a poeta violari potuerit, ut in Bacch. 1270. 1271. Accedit quod Helenæ quoque duo sunt versus 1193. 1194.

1201. Hoc dicit, *utinam venerit, sic ut ego venisse cupio.* Id ipsa de Menelao cogitans, Theoclymenum sic vult accipere quasi optaret perisse illum in mari, qui ei mortem mariti nunciatum venisset. HERM.

1205. μὲν Flor. 1. 2. μοι Ald.

1206. ἀνὴρ] Libri ἀνήρ.

1209. οἰκτρότατον ὑγροῖς ἐν L. Dindorfii editio ex conjectura Scaligeri: quod defendi potest intellecto θάνατον mutataque verbi θνήσκειν constructione. Sed probabilior Tyrwhitti emendatio est οἰκτρότατ' ἐν ὑγροῖσι, quod οἰκτρόταθ', ὑγροῖσιν ἐν potius scribere debebat: de quo admonuit Hermannus.

1210. Interrogandi signum post ποῦ delevit Matthiæ.

1212. κοινῶν (ῶν) πλάταις Flor. 2.

1216. Quum in eo esse videretur Helena, ut denuo in questus erumperet, Theoclymenus, Mitte querelas, inquit: periit enim, nec lamentis tuis eum ex inferis excitabis. Tum ad interrogandum redit. MATTH.

1218. ποῦ δή Scaliger pro ποῦ δέ.

1220. ὡς addidit Scaliger.

1223. Post ἔθαπτον signum interrogandi posuit typotheta. Debebat colon.

1224. ἔταμες] Scribendum ἔτεμες.

1225. ὅς ποτ' ἐστίν] Ego ὥσπερ ἐστίν scripsi. Theoclymenum hoc ad inferos referre vult, ipsa sepulcrum, sub quo sedet Menelaus, in mente habet. HERM. οἷς Musgravius.

1227. *Verene*, ait Theoclymenus, *hæc calamitas deploratur et ex animi sententia, an narratio tua luctusque confictus est?* Cui quæstioni inepte respondet Helena, si genuina est vulgata lectio:

ἐν εὐμαρεῖ γοῦν σὴν κασιγνήτην θανεῖν;

quæ præterea nullo modo possunt habere eum sensum, quem Latinus interpres iis tribuit: *An vero leviter ferres tuæ sororis mortem?* Mihi igitur Helena Theoclymeni suspicionibus ita videtur occurrere, ut dicat:

ἐν εὐμαρεῖ γοῦν σὴν κασιγνήτην λαθεῖν;

Num tam facile esse censes, sororem tuam fallere? Quo nihil est ad sensum accommodatius. Nisi enim Theonoë cum Helena ad Theoclymenum decipiendum conspirasset, nunquam sperare poterat fore, ut dolus, quem parabat, fatidicam mulierem lateret. Recte igitur Helena a rege quærit, cur se fraudem struere suspicaretur, quæ non fieri posset, ut Theonoën lateret. Quæ quæstio est ejusmodi, ut ad animum ejus fallendum, nihil efficacius dici cogitarique possit. JACOBS.

1230. εἶ σὺ Elmsleius ad Aristoph. Ach. 788. Vulgo ἐστί.

1232. χρόνια] Recte χρονία Barnesius.

1233. λαθώμεθα Elmsleius ad Soph. Œd. C. 11. Legebatur λαθοίμεθα.

1235. τέμωμεν] χέωμεν Par. E.: sed in marg. τέμωμεν.

1240. τίς] τί Flor. 1. 2.

1243. πέπλων Scaliger. Libri πέπλοις.

1244. κτέριζ'] κτένιζ' Flor. 1.

1257. ἀρκέσει—διδῷς Barnesius et, ut videtur, codices. ἀρκέσειε—δίδως Ald.

1258. ἵππον] Equos a Persis mactari solitos docet Barnesius ex Ovid. Fast. 1, v. 385. Xenophon de iisdem Cyropæd. l. 8. Διὸ καὶ ὡλοκαύτωσαν τοὺς ταύρους· ἔπειτα τῷ Ἡλίῳ καὶ ὡλοκαύτωσαν τοὺς ἵππους. MUSG.

1261. φέρεται Canterus. Libri φέρετε.

1267. ναῦν Canterus. νηῦν Par. E. νῦν Flor. 1. 2. Ald.

δεῖ] δὴ Flor. 1.

κἀρετμῶν] καὶ 'ρετμῶν Ald.

1271. λύματ'] θύματ' Hermannus.

ἐκβάλλῃ] ἐκβάλῃ Flor. 1. 2.

1273. γε] Scribendum τε cum Reiskio.

1274. οὐκοῦν] Scribendum οὔκουν.

1278. Ald. ἤτω. et sic Flor. 1. sed 2. ἴτω cum gl. γρ. ἤτω· ἤτω ἡ δόξα κυρίου εἰς τοὺς αἰῶνας. ἴτω Vict. et sic jam Brodæus. Formula est concedendi, ut Soph. Phil. 120. οὕτω γενέσθω, ut explicat Brodæus. MATTH. Nihil impedit quo minus proprio sensu dictum intelligatur, *eat Helena.*

1279. ἐξελῶ] ἐξέλω Hermannus.

1282. γ' recte delevit Hermannus.

1285. Lacunam post hunc versum indicavit Matthiæ.

1286. τρύχουσα σαυτήν Flor. 1. 2. τρύχου σὺ σαυτὴν Ald. ex conjectura correctoris.

1292. 1293. Hoc ordine Canterus, inverso libri.

1297. ἐς] Scribendum εἰς.

1300. χρή Matthiæ. Vulgo χρῆν.

1301 sqq. in hoc carmine sermonem esse de Rhea, Magna Matre, intelligitur ex eo, quod ὀρεία μάτηρ θεῶν vocatur v. 1301. 2. et quod κρόταλα Βρόμια, et τύμπανα βυρσοτενῆ commemorantur 1308. et 1347. tum quod curru belluis juncto vehi fingitur v. 1310. Sed Cererem significari cum ex eo colligi licet, quod de filia rapta doluisse dicitur dea v. 1306. 1312. eamque quæsivisse, et ob ejus raptum irata hominum generi frugum proventum impediit v. 1327, tum ex nomine ipso Δηοῖ v. 1343. Videtur igitur Euripides Matrem deorum cum Cerere confudisse, quod eo facilius fieri poterat, quod utraque habet, quæ ei cum Terra matre communia sint, utriusque etiam sunt sacra arcana. Hic χαλκόκροτος etiam Δημήτηρ apud Pindar. Isthm. 7, 3. MATTH. Quid de argumento hujus carminis dicemus? An, cum Heathio, ineptum esse, hac certe in fabula, maximeque in hac fabulæ parte? Fuit, cum ab ista sententia non valde abhorrerem. Nunc vero et video, et libenter agnosco, ineptam mihi ideo visam esse hanc oden, quod nondum satis intellecta esset. Chorus, cur Cybelen celebrandam hic sumeret, complures, sed, ut in tali re, leviculæ causæ erant. Primo, Spartæ, unde Helena oriunda erat, magno in honore habita est Rhea, τὸ δὲ ἱερὸν τῆς μεγάλης Μητρὸς τιμᾶται περισσῶς δή τι, verba sunt Pausaniæ, p. 49 ed. Sylb. Secundo, Helenæ infortunia a magnæ Matris ira arcessit in secunda antistropha chorus. [Hæc opinio prava nititur interpretatione versuum 1353—1357. G. D.] Tertio, illius deæ sacra circa hoc tempus Athenas translata esse suspicor. Translata tradit Julianus Imp. in initio Orat. 5. Effigiem autem Rheæ, quæ

in Μητρῴῳ erat, Phidias, Euripidis contemporaneus, elaboravit, teste Pausania, p. 3. Ea igitur conjectura si vera est, Atheniensibus saltem, historiam Rheæ eleganter exornatam audire, vel propter horum sacrorum novitatem, jucundum esse debuit, neque adeo mirum, si Euripides, oblata occasione non admodum aliena, nec fortasse opportunissima, popularibus tamen suis utcunque gratificari voluerit. MUSG. Verissima videtur Heathii sententia de carmine hoc ex alia tragœdia ab Euripide inserto: cujusmodi ἐμβολίμοις primum usum esse Agathonem ex Aristotele constat Poet. 18, 22. quem citavit Hermannus.

1303. ὑλᾶντα L. Dindorfius. Scribebatur ὑλάεντα.

1307. Hesych. Ἄρρητος κόρη, ἡ Περσεφόνη. Εὐριπίδης Ἀλεξάνδρῳ. MATTH.

1310. ὅτε] ὅττε Par. G.

1311. σατίνας Musgravius. Libri σατίναν. Delendum comma post σατίνας. De verbis autem ζεύξασα θεά vide ad v. 1318.

1312. τὰν—] Accusativus pendet a μέτα: nam sic pro μετὰ v. 1314. scribendum cum Hermanno, deleto colo post παρθενίων.

1314. κοῦραι Heathius. κουρᾶν libri. Quod addebatur δ', delevit Hermannus.

1316. ἐν ἔγχει Matthiæ editio. Deleatur ἐν, quod abest ab libris.

Γοργὼ] Scribendum καὶ Γοργοῖ cum Seidlero. Ineptum est enim ἔγχει πάνοπλος, nisi clipei mentio addatur.

1318. ἄλλαν μοῖραν ἔκραινε] Non respondet hic versiculus antistrophico λευκῶν ἐκβαλεῖν ὑδάτων. Unde Heathius reponebat ἄλλαν μοῖραν ἔκραινε παῖς. Nam etiam sensus nomen aliquod requirit quo illa αὐγάζων ἐξ οὐρανίων referantur. Itaque Heathii correctionem, quæ et metro et sensui tam bene satisfacere videretur, probarunt plerique. Male: nam male utrique medetur: metro, quod etsi respondere recte hæ formæ inter se possunt, ex conjectura tamen illata hæc responsio parum probabilis est: sensui autem loci ex parte tantum consuluit ille, quum reliquerit in præcedenti versu istud ἐξ οὐρανίων quod pro ἐξ οὐρανοῦ dictum sine exemplo est; ut si sequenti versu Heathii correctionem recipias, ille etiam non possit non mendosus haberi. Nihil vero neque in hoc mutandum neque in illo interpolandum est. Quippe illi antistrophæ versiculo λευκῶν

ἐκβαλεῖν ὑδάτων non respondit hic ἄλλαν μοῖραν ἔκραινε, sed alius, quem ante eum excidisse mireris nemini editorum suboluisse. Ille vero continebat non solum Jovis nomen, ad quem αὐγάζων pertinet, sed aliud etiam, cujus epitheton fuit οὐρανίων, sive illud ἑδράνων fuit sive quodcunque aliud. [Nomina Ζεὺς et ἑδράνων excidisse etiam Burgesius conjecit ad Troad. p. 196. quamvis in ceteris ab vero longe aberrans. G. D.] Quo nómine quum versus clauderetur, similis duorum versuum exitus librarii oculos decepit. Jam illi ἄλλαν μοῖραν ἔκραινεν qui in antistropha responderet adhuc quidem nullus fuit: primus enim ego ex bonis libris omnibus hunc illic Euripidi restitui: πένθει παιδὸς ἀλάστωρ, vel ut malim ἀλάστῳ. Quem ut strophæ versuum numerum excedentem a grammatico quopiam expulsum esse clare ostendit nota qua illis in libris signatus est, περισσόν. Sic Triclinius ad Æschyli Prom. v. 886. in cod. Neapolitano, cujus notitiam edidit Elmsleius Mus. crit. 7. p. 458. περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ ἐν γνώμᾳ, διὸ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. et ad S. c. Th. 890. περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ οὐκέτ' ἐπὶ φιλίᾳ ἀλλ' ἐπὶ φόνῳ διεκρίθητε καὶ ἄμετρον καὶ κοινόλεκτον. διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. In Rhes. v. 741. ad ἃ ἃ ἃ ἃ similiter in libris aliquot ascriptum περισσόν, et ut multa alia ejus notæ exempla omittam, in hac ipsa fabula versui 1498, quo non facile alium magis genuinum invenias, eandem imposuerunt grammatici. L. DINDORF. Recte hæc disputata esse monet Seidlerus, nisi quod lacuna non post οὐρανίων, sed ante αὐγάζων notanda fuerit, hoc modo

* * * * Ζεὺς δ' ἑδράνων
αὐγάζων ἐξ οὐρανίων
ἄλλαν μοῖραν ἔκραινε.

Ante Ζεὺς autem excidisse verbum pluralis numeri ad Dianam Minervamque referendum. Quod quum nesciamus quale fuerit, incerta manet verborum ζεύξασα θεὰ correctio v. 1311. quod vel ζευξάσας θεᾶς scriptum esse potuit vel ζεύξασαι θεᾷ, quod Pflugkius conjecit, vel ζευξάσᾳ θεᾷ, quod Hermannus posuit, cui ante Ζεὺς δ' ἑδράνων addendum videtur προὐξωρμῶντο.

1321. μαστεύουσα πόρους Scaliger et Stephanus. Libri μαστεύουσα πόνους. Recte Matthiæ μαστεύουσ' ἀπόρους, nisi

quod *ματεύουσ' ἀπόρους* scribere debebat, quod fecit Hermannus.

1322. *ἁρπαγᾶς* Scaliger. Libri *ἁρπαγὰς*, quod revocandum.

1323. *γ' ἐπέρασ'* Par. G. Flor. 2. *δ' ἐπέρα|σ'* Ald. *διεπέρα* MSS. Stephani. Scribendum *διέπερσ'* cum Hermanno.

1326. *δρία* codices. *δρύα* Ald.

1328. *οὐ καρπίζουσα, non fœcundans*, ita ut *ἄχλοα* essent. Sic Bacch. 383. *Πάφον θ' ἂν ἑκατόστομοι Βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ Καρπίζουσιν ἄνομβρον*. MATTH.

1329. *λαῶν* Matthiæ. *λαῶν δὲ* libri.

γενεὰν Seidlerus de vers. dochm. p. 345.

1330. *ποίμναις* Scaliger. Libri *ποίμνας*.

1332. *πολέων*] Intelligitur *ποιμνῶν*. Male edd. quædam *πόλεων*.

1336[a]. *ἐκβαλεῖν*] Scribendum *ἐκβάλλειν* cum Hermanno.

1336[b]. *πένθει παιδὸς ἀλάστωρ*] Hunc versum addunt Par. E.G. Flor. 2. superscripto *περισσὸν*, omittit Ald. De quo dixit L. Dindorfius ad v. 1318. recte corrigens *ἀλάστῳ*.

1340. *ἐνέπει* Heathius. Libri *ἐννέπει*.

1341. *Χάριτες—Μοῦσαί θ'*] Sic Theognis 15. *Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διὸς, αἵ ποτε Κάδμου | ἐς γάμον ἐλθοῦσαι καλὸν ἀείσατ' ἔπος*. aliique poetæ non raro.

1342. *τᾷ*] Legebatur *τὰν*. Correxit L. Dindorfius.

1343. *Δηοῖ* codices. *δηίῳ* Ald.

1344. *ἀλλάξαιτ' ἀλαλᾷ* Matthiæ editio ex conjectura Musgravii. Libri *ἐξαλλάξατ' ἀλαλᾷ*. Corrigendum *ἐξαλλάξατ' ἀλᾶν* cum Bothio.

1345. *χορῶν* Matthiæ. Legebatur *χορόν*.

1346. *τ'* Stephanus. Libri *δ'*. Seidlero plena interpunctione post v. 1345. posita proximi versus sic scribendi distinguendique videbantur, *χαλκοῦ δ' αὐδὰν χθονίαν | τύπανα λάβε τὰ βυρσοτενῆ | καλλίστα τότε πρῶτα μακάρων | Κύπρις· γέλασεν δὲ θεὰ* (Ceres) | *δέξατο* etc. Quæ mihi prava videtur esse collocatio verborum, quum *καλλίστα τότε πρῶτα* in initio sententiæ poni debuerint; nec placet articulus ille *τὰ βυρσοτενῆ*, ne quid de figmento dicam parum probabili, Cererem ipsam in manus sumpsisse tibiam.

1347. *λάβετε*] Legebatur *τε λάβετε*. Correxit Musgravius, cujus hæc est annotatio "Occasionem errori dedisse videtur

vox χαλκοῦ, non de tympano, ut oportuit, intellecta, sed de alio aliquo organo sonoro. De quo si quis dubitet, veriora eum Nonnus non uno loco docebit. Sic l. 14.

— αἱ μὲν ἐλῶσαι
Τύμπανα χαλκεόνωτα Κυβηλίδος ὄργανα 'Ρείης.

Iterumque l. 43.

μόθον χαλκόθροον ἠχὼ
Τύμπανα δουπήσειν — —

Ubi ne κύμβαλα scribendum suspiceris, en tibi alia. l. 10.

πρώτῳ μὲν θέτο δῶρα Κυβηλίδος ὄργανα 'Ρείης
κύμβαλα χαλκεόνωτα —
νίκης δ' ἦεν ἄεθλα τὰ δεύτερα —
σῦριγξ ἡδυέπεια καὶ ἠχήεσσα βοείη
χαλκοβαρὴς —
χαλκείοις πατάγοισιν ἐμυκήσαντο βοεῖαι.

lib. 15.

τύμπανον ἠέρταζε, καὶ ἀμφιπλῆγι βοείῃ
δίζυγον ἐσμαράγησε μέλος, χαλκόκροτον ἠχώ.

χθονία autem vocatur vox tympani, quod mugitui sive tonitrui subterraneo similis esset. Æschylus apud Strabonem, p. 471. τυμπάνων δ' ἠχὼ | ὥσθ' ὑπογείου | βροντῆς φέρεται βαρυταρβής." Tympana autem capi jubet Juppiter, quia horum instrumentorum præcipuus in magnæ matris sacris usus est. Ceterum τύπανα scribendum cum Heathio.

βυρσοτενῆ Canterus. Libri πυρσογενῆ.

1348. καλλίστα—πρῶτα Matthiæ. Scribebatur κάλλιστα—πρῶτα.

1349. γέλασέ τε θεὰ] Scribendum videtur γέλασεν θεά.

1350. εἰς] Scribendum ἐς.

1353. θέμις] Addendum σ' cum Bothio. De constructione v. ad Hecub. 976.

ὧν οὐ θέμις] Ita ed. Ald. MSS. Steph. [et Victorius] ὡς οὐ θέμις. Canterus emendabat ὃν οὐ θέμις, non inepte, si retinendum esset ἐπύρωσας, quod sane plerique retinent, et ad Proserpinam dici putant, hoc sensu: *Quem neque fas, neque pium erat, amore inflammasti*, (Plutonem sc.) *in iram vero Magnæ Matris incurris, sacrificia non rite celebrans diis.* Hæc vulgatæ interpretatio est, quam jure Heathius repudiat, negans, deos veterum ulla sacrificia alii cuicunque deo peregisse, nedum ut exigi ab iis potuerint. Aliud, valdeque diversum est, quod

hic, ni fallor, respicit poeta; nempe labes, quam Helena, a Theseo olim per vim compressa, ex illo stupro contraxerat: qua non rite sacrificiis procurata, succensuit ei (si choro credimus) Magna Mater. Atque hinc forte series calamitatum, quam ex eo fere tempore perpessa est. Hæc si mens auctoris fuit, legendum forte:

ὧν οὐ θέμις, οὔθ' ὅσία
ἔκυρσας, ὠμὰ θαλάμοις.

ὠμὰ θαλάμοις, *cruda nuptiis*, ut *cruda marito* apud Horatium. Helenam utique septennem deflorasse dicitur Theseus. vid. Tzetzen in Lycophron. v. 103. Confer etiam Hygin. fab. 76. Apollodor. 3, 10. Pausan. p. 65. MUSG. Quæ in hac antistr. leguntur, de Helena non videntur dici potuisse. Neque enim unquam infortunia sua adscripsit Cybeles iræ, sed tribus deabus de pulchritudine certantibus. Præterea duo versus primi Ὃν οὐ θέμις κ. τ. λ. Theoclymeni aut Paridis amores non tam apte designant, quam potius incestos patris aut fratris amores. Hinc confirmatur suspicio nostra, systema hoc ad hanc fabulam non pertinere, sed ex alia quadam tragœdia, forsan ex Æolo, huc translatum esse.—De Proserpina, quam interpretes h. l. intelligunt, dici non potest, eam indignationem Cybeles ob spretos ejus ritus sibi contraxisse. HEATH. Recte monet Heathius versus 1353—1357. non posse de Helena intelligi, quæ non apparet quomodo iram Cereris cohibuisse dici possit: nam hoc significant verba μῆνιν δ' ἔσχες. Quod quum a Venere potissimum factum esse superioribus versibus exposuerit poeta 1348—1352, de Venere illi quoque versus 1353—1357. sunt accipiendi.

1354. ἐπύρωσας] Hoc verbum quum ineptum ad sententiam sit—neque enim πυροῦν *amore incendere* significat, quod putarunt interpretes—, corruptum esse patet. Aptissimum videtur ἐπῶρσας: quo reposito scribendum ὃν (Plutonem dicit) οὐ θέμις σ' οὐδ' ὅσία | ἐπῶρσας ἐν γᾶς θαλάμοις —. Et γᾶς Hermanno quoque visus est scripsisse Euripides in fabula illa ex qua hoc carmen in Helenam transtulerit mutationibus quibusdam factis.

1355. ἔχεις] εἶχες Musgravius. Scribendum ἔσχες cum Seidlero. Male interpres *iram incurristi*. Debebat *iram cohibuisti*, quod et per se manifestum est et postulant versus 1358 et seqq.

1356. ματρὸς Flor. 1. 2. μητρὸς Ald.

1357. *οἱ σεβίζουσα*] Scribendum *συσσεβίζουσα* cum Seidlero.

1358. *τοι*] *τι* Flor. 1.

δύναται Musgravius. Legebatur *δύνανται*.

1359. *στολίδες*] Confer *νεβρίδα στολιδωσαμένα* Phœn. v. 1768. MUSG.

1360. *κισσῷ*] Legendum *κισσοῦ*. Constructio est: *χλόα τε κισσοῦ ἐς νάρθηκας ἱεροὺς στεφθεῖσα*, i. e. *περιτεθεῖσα*. Sic *κισσὸς περιστεφὴς*, Phœn. v. 660. Crinagoras Antholog. Reisk. 542. *στεφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς Λώϊον*. vid. et Soph. Electr. 443. MUSGR. Recepi Musgravii emendationem.

1361. *εἰς* Heathius. Libri *ἐς*.

1362. *ῥόμβου* Heathius. *ῥόμβῳ* libri. Rectius Musgravius. "Legendum *ῥόμβων*. Qualis hæc *ῥόμβων ἔνοσις* fuerit, docebit scholiastes Apollonii Rhodii 1, 1139. *Ῥόμβος· τροχίσκος, ὃν στρέφουσιν ἱμᾶσι, τύπτοντες, καὶ οὕτως κτύπον ἀποτελοῦσι*. Dein *εἱλισσομένα* metri gratia."

1363. *κύκλιος* Scaliger et, ut videtur, codices. *κυκλίοις* Ald.

1364. *Βρομίῳ* Matthiæ. *βρομίω* Flor. 2. *βρομίων* Ald.

1366. 1367. *εὖ δέ νιν ἅμασιν* | *ὑπέρβαλε σελάνα*] Versus corruptissimi, de quibus nulla dum a quoquam allata conjectura est quæ memoratu digna videatur. Versus alter non ab $\overline{\upsilon\pi\epsilon\rho}$, sed a consonante litera debuit incipere, velut *Κύπρις*: cujusmodi vocabulo opus est ad producendam syllabam ultimam versus præcedentis.

1373. Post hunc versum lacunam recte indicavit Hermannus.

1374. *ἀνήρπασεν τεύχη* Barnesius. Legebatur *ἀνήρπασεν* (*ἐνήρπασεν* Par. E.) *ἐν τύχῃ πόσις*. Recte correxit Barnesius: totus autem versus grammatico aliquo lacunam explente dignior videtur quam Euripide. Non miranda igitur *δῆτα* particula versus explendi caussa posita.

1376. *πόρπακι* MSS. Stephani et Victor. *ὄρπακι* Par. E.G. Ald.

1378. Notandum *χάριτα δή* dictum, ubi *δὴ χάριν* dici poterat. Sic *χάριτα τιθεμένη* Electr. 61. ubi metrum ferebat *τιθεμένη χάριν*.

1381. *θήσων*] *στήσων* anonymus. Frustra.

εἰσβῶμεν] Scribendum *ἐσβῶμεν*.

σκάφος] *εἰς σκάφος* Flor. 1. 2.

1382. πέπλους δ' ἀμείψασ'—ἐγώ νιν Matthiæ editio ex conjectura Piersoni. Libri πέπλους δ' ἀμείψας—ἀγώ νιν. Scribendum cum Hermanno, σκάφος, | πέπλους ἀμείψας—στολῆς, | ἀγώ νιν—.

1388. κρατοῦντα Matthiæ editio ex MSS. (?) Stephani. Vulgo κρατεῖν τε, quod revocandum. Nam κρατοῦντα etsi recte dictum foret de choro mulierum (conf. ad v. 1630.), tamen ipsius Stephani videtur esse conjectura duplici verbi προσποιούμεθα structura, cum accusativo adjectivi et cum infinitivo, offensi. Comma post δυνώμεθα male addidit typotheta.

1389. συσσῶσαι] συνσῶσαι Par. E.G. Flor. 1. 2.

1391. στερίσματα Flor. 1. 2.

1395. σε Par. E. Flor. 1. 2. σοι Ald.

1399. ὦ] Scribendum ὁ.

καινὸς Elmsleius ad Herc. f. 38. κλεινὸς libri.

1403. ξὺν κατθανόντι Piersonus. Vulgo ξυγκατθανόντι.

1407. χρή Flor. 1. 2. Vulgo χρῆν. σ' addidit Matthiæ.

1413. κάρετμῶν] καὶ 'ρετμῶν Ald.

1415. Post μάλιστ' recte colo distinxit Bothius.

τοῦδε] τούσδε Par. E.

χρὴ Reiskius. Vulgo χρῆν.

1421. ἄλλως Flor. 1. 2. Vulgo ἁπλῶς.

1424. μέλει] Scribendum με δεῖ cum Musgravio.

1433. χρὴ Matthiæ. Vulgo χρῆν.

1434. γαῖαν βοᾶσθαι Elmslei. ad Soph. Œd. T. 1094. comparat cum αὐλεῖται δὲ πᾶν μέλαθρον Iph. T. 367. θυηπολεῖται δ' ἄστυ μάντεων ὕπο Heracl. 402. sensu passivo, *clamoribus, tibiæ cantu resonare*, active pro βοᾶν Dobree ad Arist. Vesp. 1223. qui non debebat citare Schweigh. ad Athen. vol. 7. p. 455. (ad 14. p. 633. E.) ὑμέναιον Ἑλένης κἀμόν appositionem continent præcedentium, ὃ, τὸ γαῖαν βοᾶσθαι, ὑμέναιος ἔσται. Sic idem Elmslei. ad Herc. fur. 57. Sed potest etiam βοᾶσθαι pro βοᾶν accipi, πᾶσαν γαῖαν χρὴ βοᾶν ὑμέναιον, ut Iph. A. 428. MATTH. Recte Elmsleius βοᾶσθαι passivo sensu accipit.

1436. ἐς] Scribendum εἰς.

1443. λέπας] Legebatur λύπας. "Emendandum levissima mutatione πρὸς λέπας. *Nos autem, in adversum collem fortunam trahentes, strenue manu subleva.* Occurrit πρὸς λέπας,

Bacch. v. 666. Herc. Fur. v. 120. metaphora autem, quæ Menelai conditionem hic exprimit, Alcest. v. 500.

καὶ τόνδε τοὐμοῦ δαίμονος πόνον λέγεις,
σκληρὸς γὰρ αἰεὶ καὶ πρὸς αἶπος ἔρχεται.

Favet etiam, quod Rhes. v. 314, 15. in contrariam partem dicitur:

ἕρπει κατάντης συμφορὰ πρὸς τ' ἀγαθόν." MUSG.

1447. κέκλησθέ μοι, θεοὶ, πολλὰ χρήστ' ἐμοῦ κλύειν καὶ λύπρ' (sic Scaliger: libri καὶ λυπρά γ')] Posui quod sententia flagitabat κέκλησθέ μοι, θεοὶ, πολλὰ, χρήστ' ἐμοὶ τυχεῖν κἄλυπ'. Similiter Amphitruo in Herc. f. 501. Jovem orans, καίτοι κέκλησαι πολλάκις· μάτην πονῶ. HERM. Recte hæc emendasse puto Hermannum, sed non recte esse interpretatum. Nam πολλὰ pro πολλάκις esse dictum et cum κέκλησθε conjungendum nemo facile sentiet nisi quem comma appositum monuerit, quum præsertim usitata in precibus formula sit πολλὰ δοῦναι κἀγαθά. Ex quo sequitur πολλὰ χρηστὰ κἄλυπα conjungenda, κέκλησθε autem non pro indicativo, sed pro imperativo esse accipiendum.

1452. ῥοθίοισι Canterus et codices, ut videtur. ῥόθοισι Ald. μάτηρ] Vulgo μήτηρ. Musgrav. in eo hæret, quod chorus remum alloquens nihil dicat, quod eo effici velit. Sed vid. Seidler. ad Eur. Electr. in. Monk. ad Alc. in. Simillimus nostro locus est Hippol. 747. Tales vero compellationes, ad quas in sqq. non amplius respicitur, frequentes sunt etiam in Pindaro. MATTH.

1453. εἰρεσία] Scribendum εἰρεσίᾳ cum Barnesio.

1454 sqq. Similis locus est Electr. 432 sqq. ubi vid. Seidler. Simile est, sed diversum tamen, quod Sophocles χοραγὸν ἄστρων vocat Antig. 1146. de quo loco præclara exstat dissertatio Nækii. MATTH.

1455. 1456. in unum versum conjungendi et in antistropho v. 1469. 1470.

1456. Musgrav. conj. πέλαγος εὐήνεμον. absurdum enim esse πέλαγος νήνεμον dici, quum vela auris captandis pandantur. Non nimis urgenda videtur propria vocis νήνεμος potestas et hæc nihil nisi γαληνόν significare, ut mare tempestate et ventis non agitatum, etsi modico vento spirante intelligatur. αὔραις νήνεμον autem eadem ratione dictum est, qua rebus vis in utramque partem et concitandi et sedandi tribuitur, v. c. Soph.

Aj. 674. *δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισεν Στένοντα πόντον.* Trach. 653. *νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν.* Cf. Pind. Pyth. 1, 138. Isthm. 2, 59. MATTH.

1460. *λιπόντες ἐναλίαις*] Scribendum *λιπόντες εἰναλίαις* cum Seidlero.

1462. *ὦ*] Scribendum *ἰὼ* cum Hermanno. Alterum *ἰὼ* om. Flor. 1.

1464. Perseus condidisse Mycenas credebatur, de quo Pausanias 2, 15, 4. 16, 3. Memorat autem poeta Mycenas non, quod Menelaum infra precantem facit ut ad Naupliam feratur, sed antiquos auctores sequutus, qui eum priusquam Spartam veniret in portu Argivo navem appulisse tradiderant. Id illi autem collegerant ex Odysseæ 3, 311. seqq. etsi nihil de ea re est in 4, 583. seqq. HERM.

1466. *Λευκιππίδας κόρας*] Virgines duas sacerdotes Hilairæ et Phœbæ, Leucippi filiarum, sic dictas de nomine Divarum, quas colebant. Ita Pausanias 3, 16, 1. *Πλησίον δὲ Ἱλαείρας καὶ Φοίβης ἐστὶν ἱερόν· ὁ δὲ ποιήσας τὰ ἔπη τὰ Κύπρια θυγατέρας αὐτὰς Ἀπόλλωνός φησιν εἶναι· κόραι δὲ ἱερῶνταί σφισιν παρθένοι, καλούμεναι κατὰ ταὐτὰ ταῖς θεαῖς, καὶ αὗται Λευκιππίδες.* Vid. Johann. Meursii Miscell. Lacon. 2. c. 15. BARN. Et Werfer. in Actis Monac. vol. 2. p. 502. seqq. citatum ab Hermanno.

πρὸ ναοῦ Canterus. *προνάου* Ald.

1467. *Παλλάδος*] Recte Minervam *Χαλκίοικον* intelligit hic Barnesius. vid. v. 228. MUSG.

1469. *κώμοις Ὑακίνθου*] Hyacinthiorum festum fuse describit Polycrates apud Athen. 4. p. 139 D. MUSG. Vid. Welckerum in Zimmermanni diario philologico a. 1830. fasc. 3. p. 20 seqq. ab Hermanno citatum.

1470. Legebatur *νύχιον εἰς εὐφρόναν.* Et metri et sensus causa dedi *νυχίαν εὐφροσύναν* i. e. *ὅ*, n. *τὸ ξυνελθεῖν χοροῖς*, vel *χοροὺς ἱστάναι, νυχία εὐφροσύνα ἐστί.* MATTH.

1472. *τρόχῳ τέρμονα* ex editione Matthiæ relictum. Recte libri *τροχῷ τέρμονι. τροχῷ* adjectivum est.

1473. *τᾷ*] Scribendum metri caussa *ὅθεν* cum Hermanno.

1474. Deleatur *δὲ*, quod addidit Matthiæ.

βούθυτον] *ἐβούθυτον* Flor. 1. 2.

1475. *Διὸς δ'* libri. *δ'* delevit Musgravius.

1476. *μόσχον*] Pendet a *λάβοις* v. 1467. Dicit autem Hermionam, a Menelao et Helena domi relictam.

λίποιτ'] Scribendum λιπέτην cum Hermanno. De qua forma secundæ personæ dualis dixit Elmsleius ad Ach. 733. Lacunam post hunc versum indicavit Musgravius.

1477. πρὸ Canterus. πρὸς Ald.

1478. εἰ] Scribendum εἴθε cum Barnesio.

1479. γενοίμεσθα (sic Matthiæ editio cum Cantero: γενοίμεθα libri) Λίβυες οἰωνοὶ στολάδες] Scribendum cum Hermanno γενοίμεθ' ὅθι στολάδες | οἰωνοὶ Λίβυες —.

1480. στολάδες codices. στοχάδες Ald. Recte interpretatur Musgravius "quæ magno numero simul iter faciunt, ad instar στόλου, classis sc. vel exercitus."

1481. λιποῦσαι post χειμέριον recte ponit Hermannus. Scribendum autem uno versu ὄμβρον—πρεσβυτάτᾳ, et in antistropho 1498. 1499.

λιποῦσαι] De gruum migrationibus consulendus Aristot. Hist. Anim. 8. c. 12. et 9. c. 10. Confer etiam Hesiod. Op. et D. v. 448. Aristoph. Av. v. 711. Ælian. de Anim. Maximum Tyrium. Plin. Hist. Natur. 10. c. 23. Philen de Animal. Proprietat. denique Ciceron. de Natura Deorum 2. c. 49. MUSG. Locum Homericum Iliad. Γ, 3. comparavit Hermannus.

1482. νίσσονται Canterus. νίσονται Ald.

1484. ὅς τ' ἄβροχα Matthiæ editio. Recte libri ὃς ἄβροχα. Nam trimeter est ποιμένος, ὃς ἄβροχα πεδία καρποφόρα τε γᾶς. Monuit Hermannus.

1486. ἰαχεῖ] Scribendum ἰακχεῖ cum Musgravio.

1487. ὦ πταναὶ Canterus. Libri ὁπόταν αἱ.

1489. Πλειάδας MSS. (?) Stephani. πελειάδες Flor. 2. Ald, πελιάδες Flor. 1.

1493. Μενέλαος] Recte Μενέλεως Matthiæ.

1495. ἵππειον] Scribendum ἵππιον cum Elmsleio ad Heracl. 845.

Totus versus deest in Flor. 1. in Flor. 2. circumscriptis lineis inclusus, cum annotatione περισσόν. In eo pro ἅρμα est οἶδμα, sed in margine γρ. ἅρμα. MATTH.

1497. τυνδαρίδες Ald. τυνδαρίδαι Flor. 1. 2. (suprascr. in 2. ες supra αι).

1498. ἄστρων ὑπ' ἀέλλαισιν οἳ] Scribendum οἵτ' ἄστρων ὑπ' ἀέλλαισι cum Hermanno.

1501. 1502. γλαυκὸν ἐπ' οἶδμ' ἅλιον—] Trimetrum recte restituit Hermannus γλαυκὸν ὑπὲρ οἶδμα κυανόχροά τε κυμάτων.

1506. δ' additum ex Flor. 1. 2.

1507. βάλετε] βάλλετε Flor. 1.

1509. πονηθεῖσ'] Recte Scaliger ποινηθεῖσ', nisi quod Doricam formam ποιναθεῖσ' ponere debebat, quod fecit Hermannus.

τὰν] Scribendum γᾶν cum Musgravio.

1510. ἐλθοῦσαν] Scribendum ἐλθοῦσά ποτ' cum Bothio. ταῖς ἐλθούσαις MSS. (?) Stephani.

1512. κάκιστα τὰν δόμοις εὑρήκαμεν Matthiæ editio. Libri τὰ κάκιστ' ἐν δόμοις εὑρήκαμεν. Piersonus τὰ κάλλιστ' ἐν δόμοις σ' εὑρήκαμεν, collato Iphig. A. v. 1106. Λήδας γένεθλον, ἐν καλῷ σ' ἔξω δόμων | εὕρηχ', ἵν' εἴπω παρθένου χωρὶς λόγους. Dobræo τὰ κάκιστ' in τὰ μάκιστ' mutandum videbatur, ut Euripides Hipp. 818. τὰ μάκιστ' ἐμῶν κακῶν dixit et quæ similia alibi apud tragicos leguntur. Hinc Hermannus τὰ μάκιστ' ἐν δόμοις σ' εὑρήκαμεν, τὰ μάκιστ' interpretatus *postremo tandem*. Quod usui loquendi repugnat nec defendi potest exemplo Homerico Od. E, 299. 465. τί νύ μοι μήκιστα γένηται; Nec sententia satis apta est. Nam si rex domi versatur (ἐν δόμοις), non apparet quomodo tam diu quæri ab nuntio potuerit, ut *postremo tandem* inventus esse dicatur. Alio vitio laborat Piersoni conjectura τὰ κάλλιστ', quod alio quocunque modo potius dicendum fuisset quam τὰ κάλλιστα, quod facit ut nuntius vel lætum quid nuntiaturus esse vel malis domini gaudere videatur: nec comparari potest ἐν καλῷ σ' ἔξω δόμων ηὕρηκα, quod ex Iph. A. 1106. attulit Piersonus. Quæ quum ita sint, ego quidem vereor ne recte habeat librorum scriptura ἄναξ, τὰ κάκιστ' ἐν δόμοις εὑρήκαμεν, totus autem versus a grammatico aliquo sit compositus lacunæ utcunque resarciendæ caussa.

1519. ναυκληρίαν Flor. 1.

1532. κἀρετμῶν] καὶ 'ρετμῶν Ald. Deleatur comma post πεντήκοντα.

μέτρα Par. E. Flor. 1. 2. μέτα Ald.

1534. καθίστατο Barnesius. Libri καθίσατο. "Miror vero pleonasmum πλάτην ταρσόν τε. Certe quid inter utrumque intersit, non assequor. πλάτην καθίστασθαι interpretor *remum suo loco, recte, ponere* i. e. *aptare*." MATTH. Significat quidem ταρσὸς palmam remi, ut idem sit quod πλάτη, sed

dicitur etiam de ordine remorum. Nec χειρὶ interpreter *manu*, sed *manui*, ut remos eo modo ad paxillum alligasse dicantur, quo apte prehendi moverique possent: quam rem propriis vocabulis dixit Æschylus in Persis v. 376. κώπην τροποῦσθαι σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον. HERM. Corruptum videtur τε χειρί, de quo tamen parum probabiles sunt conjecturæ Musgravii, Lobeckii in libello de apostropho p. 22, aliorum.

1535. Recte εἰς ἓν ἦν suspecta sunt Musgravio. Non enim comperi, inquit, vela, navibus in navalia deductis, distracta fuisse, postea vero tempore usus consui debuisse. Neque vero de velis contractis, dum in portu versatur navis, explicandis denique, quum in altum evehi incipit, intelligi potest: nam si dicas, malum constituebant, vela vero contracta erant, significes, vela malo, antequam constitueretur, jam aptata fuisse, quod absurdum est: dicendum enim erat: *et vela malo aptabant*. Non magis εἴς τι εἶναι pro ἔν τινι usquam, apud tragicos certe, legere me memini. Itaque non dubito, quin corrupta sit clausula; quid autem reponendum sit, non succurrit. MATTH. οἷς ἐνῆν Seidlerus, collata glossa Hesychii, qua ἐνῆν per ἐχρῆν explicatur. Quod οἷς τόδ' ἦν potius dicturum fuisse poetam puto. Scripturam vulgatam utcunque interpretatur Hermannus, *alius remos remigiumque constituebat manui, in unumque conjuncta cum his vela erant*, i. e. dum alii remos aptabant, idem fiebat velis.

1536. Brodæus: ferrum e clavo pendens ad orbiculos accommodabatur atque inserebatur; his porro puppi affixis sustinetur, huc illucque vertitur gubernaculum. Eos autem per metaphoram ζεύγλας appellat. Musgrav. ζεύγλας accipere videtur de loris, quibus clavus alligatur: citat enim Orph. Argon. 274 sq. ἐπὶ δ' αὐτ' οἴηκας ἔδησαν, πρυμνόθεν ἀρτήσαντες, ἐπεσφίγξαντο δ' ἱμᾶσιν. et Acta Apostol. 27, 40. ubi nominantur αἱ ζευκτηρίαι τῶν πηδαλίων. MATTH.

1539. ναυφθόροις Flor. 1. 2. ναυφόροις Ald.

1542. οἰκτρὸν Flor. 1.

1544. 'Αχαΐδος] Revocandum 'Αχαιΐδος ex Ald.

1545. ὀλόμενον MSS. Stephani. ὀλούμενον libri.

1550. τ' L. Dindorfius. Vulgo δ'.

ἐπεισβατῶν] Scribendum ἐπεσβατῶν.

1551. διεσιωπῶμεν codices. διεσκοπῶμεν Ald.

1554. τἄλλα Canterus. Libri ταῦτα. πάντα MSS.(?) Stephani.

1555. ἐθέμεθα Flor. 1. ἐθέμεσθα Ald.

1558. κεὶς] Scribendum κἀς.

1561. οὐκ εἶτ' Par. E.G. Flor. 2. οὐκ ἦν Flor. 1. οὔκουν Ald. quod supra scriptum in Flor. 2.

1562. νεανίαις ὤμοισι] Electr. 813. κἄσφαξ', ἐπ' ὤμων μόσχον ὡς ἦραν χεροῖν δμῶες.

1563. Verba φάσγανον—ὤσει parenthesin esse ex nuncii persona additam animadvertit Musgravius, sed male conjecit ὠρεῖ. Recte Duportus ὤθει.

1565. ἐς κέλευσμ' ἐλθόντες] Id est acclamantes sibi ut cuncti simul prehendant taurum. Sic ἐκ κελεύσματος de remigantibus dicitur. Monuit Hermannus.

1566. τ'] δ' Flor. 1. 2.

εἰσέθεντο σέλματα] Rariore usu dictum pro ἔθεντο εἰς σέλματα. Conf. ad Ion. 1434.

1567. μονάμπυκον δὲ Μενέλεως ψήχων δέρην] Funiculus taurorum mactandorum cervicibus juxta cornua suspendi solitus ad terram fere floribus intextus, ornatus causa; quales in veterum picturis licet passim tueri. Totum vero bovis mactandi apparatum describit optime Homerus Odyss. γ' v. 430. ad v. 464. BARN.

1570. πλήσασα] Sic ἐκπληρῶν ὄχον Soph. Electr. v. 710.

κλιμακτῆρας] κλιμαντῆρας Flor. 1. 2. Ald. Correctum in ed. Hervagiana secunda.

1571. ἐδωλίων (superscr. οις) Flor. 1. 2.

1575. ῥόθια—κελευστοῦ] Libri ὄρθρια—κελεύθου. Correxit Piersonus Veris. p. 186. collato Longo 3, 21. εἷς μὲν αὐτοῖς κελευστὴς ναυτικὰς ᾖδεν ᾠδὰς, οἱ δὲ λοιποὶ, καθάπερ χορὸς ὁμοφώνως κατὰ καιρὸν τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐβόων.

1580. σοι Elmsleius ad Iphig. T. 199. Legebatur σοι.

1581. εἶφ' Barnesius. Libri εἶπεν.

1584. λαιμὸν MSS. (?) Stephani. δαίμον' Flor. 1. 2. Ald.

1588. ἐς] Scribendum εἰς.

οὔρια] Scribendum οὔριαι cum Hermanno. οὔριοι posuerat Elmsleius ad Heracl. 822.

1589. τόδ'] τότ' Elmsleius et hic et Herc. f. 951. ubi eadem verba leguntur. Frustra.

1590. Ναξίαν] ἀξίαν Par. G., superscripto ναξίαν. Locus Naxia ignotus est, nisi forte, ut ait Barnes. ipsa Pharus insula per πρόληψιν Naxia vocatur ob pharum a Sostrato Cnidio vel

Naxio exstructum. Musgrav. *ἑστίαν*, alii aliud. MATTH. Nomen loci si latet sub scriptura corrupta, id *ἀκτίαν* facilius credam fuisse quam *Ναξίαν*.

1591. *ἐκ δὲ ταυρείου φόνου, statim post cædem tauri.* Vid. quos citavi Gramm. Gr. §. 574. not. c. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 463. MATTH.

1593. *λωτίσματα*] Hesychius, *λώτισμα: οἱ πρῶτοι καὶ ἐπίλεκτοι.*

1595. *ναυβάταις* codices, ut videtur. *ναυάταις* Ald. forma veteribus non usitata, de qua dixi ad Soph. Aj. 348.

1597. Ald. *οὔκουν ὁ μέν τις*, Par. E. Flor. 2. *οὐκ εἶ' ὁ μέν τις*, cum v. l. *γρ. οὔ | κουν ἤ μέ τις*, quod ipsum est in Flor. 1.— *ἀρεῖται* pro *αἱρεῖται* Elmslei. ad Heracl. 323. MATTH.

1601. Quos *κορμοὺς ναυτικοὺς* vocat, conti sunt, Homero *ξυστὰ ναύμαχα* Iliad. 15. 389. 677. Plutarcho in vita Marcelli c. 12. *δόρατα τῶν ναυμάχων μεγάλα.* HERM.

1602. *ἐρρεῖτο*] Passivo non ita raro utuntur scriptores recentiores, raro veteres. Imperfectum *ἐρρεῖτο* memorat Phrynichus p. 220. sic esse dicendum præcipiens, non *ἐρρέετο*.

1607. *ὅπῃ* Elmsleius ad Iphig. T. 110. Libri *ὅποι*.

1611. *ἄναξ*] Quid opus erat nomine, quo Menelaus designaretur, ubi non poterat de quoquam alio cogitari? quid autem nuntio in mentem venit, cui solus Theoclymenus *ἄναξ* est, ut Menelaum isto nomine appellaret, quem nullo modo poterat *ἄνακτα* vocare, nisi saltem *ναὸς* adjiceret? Id scribendum fuit *ἀλλάξ*. Hesychius, *ἀλλάξ: ἐνηλλαγμένως*. Ideo dixit Euripides *ἐπ' οἰάκων δὲ βάς*. Nam gubernator ut ex v. 1590. intelligitur, retro verterat navem, Ægyptum repetiturus. HERM.

ἐς Barnesius. *εἰς* Ald.

1612. *οὔριαι—πνοαί*] *οὔριοι πνοαί* Hec. 900. Tro. 882. quod hic quoque restituit Hermannus. Conf. ad Hec. 698.

1615. Par. G. Flor. 1. 2. *ὁρμιατόνων*, sed Flor. 2. in marg. *γρ. ὁρμιὰν τίνων*.

1628. *ἀφίστασ'* Porson. præfat. Hecub. p. XLIII. Libri *ἀφίστασθ'*.

1630. *δοῦλος ὢν*] Vid. ad Hippol. 1105.

1631. Delendum punctum post *ἐάσεις*.

1633. *γε*] *δὲ* Flor. 1.

1638. *τὰ δ' ἔκδικ' οὐ* Porson. ad Hecub. 1262. Libri *τάνδ' ἐκδικῶ*.

1640. ἔμ', ὡς πρὸ Porsonus. ἐμὲ πρὸ libri.

1644. Διόσκοροι Barnesius. Διόσκουροι Ald.

1647. ἔκγονος Matthiæ. Legebatur ἐκγόνη.

1650. εἰς MSS. Stephani. εἰ Ald.

νῦν χρόνον] χρόνον νῦν Flor. 1.

1653. Sententia hæc est: *postquam Helena nomen præbuit diis*, ut simulacrum ab Junone ex æthere factum Helena diceretur. HERM.

1654. γάμοις] Nuptias dicit quas futuras esse putabat Theoclymenus, non πεπρωμένας ut v. 1646. dictum est.

1656. σῆς] σὺ Flor. 1.

1657. πράσσειν Matthiæ. Libri πράττειν.

1658. καὶ] Scribendum κἂν cum Heathio.

1660. ἧσσον' Piersonus Veris. p. 66. Libri ἥσσονες.

1662. συγγόνῳ δ' ἐμῇ λέγω] Eodem modo etiam in Iphigenia Taurica Minerva v. 1446. seqq. ex longinquo Oresten alloquitur, addens: κλύεις γὰρ αὐδὴν, καίπερ οὐ παρὼν, θεᾶς. HERM.

1663. ἔξετ' codices. ἄξετ' Ald.

1664. διπλῷ Schæferus. διπλῶ Ald.

1665. παριππεύοντε] *Per mare juxta vecti.* Ἅρμα ἵππιον Dioscurorum supra memoravit v. 1495. Conferas Phœn. 209. περιρρύτων ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας Ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος. PFLUGK.

1666. Eadem prædicit Apollo in Oreste v. 1635. seqq. Monuit Barnesius.

1668. ξένια] De his sacris vid. schol. ad Pindari Olymp. 3, 67. et Bacchylidem apud Athen. p. 500. MUSG.

1670. οὗ δ' Victorius. οὐδ' Ald.

σε] σοι Flor. 1. 2. οὗ δ' ὥρισέν σε, *ubi te Mercurius constituit.* Similiter ὁρίζειν et ὁρίζεσθαι βωμοὺς dicit Soph. Trach. 237. 754. MATTH.

1671. τῶν κατ' οὐρανὸν δόμων κλέψας δέμας σὸν] Furtim tuum corpus ex æthere assimulatum exhibens. Sic supra v. 34. Εἴδωλον ἔμπνουν οὐρανοῦ ξυνθεῖσ' ὕπο. BARN. Recte interpretatur Barnesius, sed non animadvertit verba Σπάρτης ἀπάρας, τῶν κατ' οὐρανὸν δόμων κλέψας δέμας σὸν, μὴ Πάρις γήμειέ σε, non Euripidis, sed interpolatoris esse additamentum, tanto inutilius, quum sequantur verba ἐπεὶ κλοπὰς σὰς ἐκ δόμων ἐδέξατο. Eo sublato aptissime cohærent verba οὗ δ' ὥρισέν σε πρῶτα Μαιάδος τόκος, φρουρὰ παρ' Ἀκτὴν τετα-

μένη—. Quod Hermanno placuit interpungere οὗ δ' ὥρισέν σε πρῶτα Μαιάδος τόκος Σπάρτης, ἀπάρας τῶν κατ' οὐρανὸν δόμων, κλέψας δέμας σὸν,—ut Σπάρτης ab ὥρισεν regatur, ἀπάρας autem significatione intransitiva dictum accipiatur, vitiosum est propter collocationem verborum quæ disjungi postulat quæ nemo, quem commata interposita non admonuerint, non conjungenda esse putabit.

1673. Ald. φρουροῦ παρ' ἀ. τεταγμένη. Flor. 1. 2. φρουροῦ—τεταγμένους. MSS. Steph. φρουρὰ—τεταμένη. Pro νῆσον Flor. 2. μνῆσον, sed ille in marg. γρ. νῆσον. MATTH.

νῆσον] Insulam Cranaën indigitat, vel Laconiæ, vel, ut alii volunt, Atticæ, Sunio promontorio vicinam; in qua Paris cum Helena primum dicitur coïisse: Νήσῳ δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ, Homer. Iliad. Γ, 445. in quem locum vid. interpretes Homeri et Stephanum περὶ πόλεων in voce Κρανάη, sive, ut alii, Κραναή. Hic vero loci ab Euripide fingitur, Mercurium veram Helenam surripuisse; et illius formam ex æthere mutuatam Paridi donasse: denuo autem veram Helenam in hanc insulam deportatam fatis concessisse, et nomen suum insulæ reliquisse. De hac insula Stephanus περὶ πόλεων: 'Ελένη, νῆσος 'Αττικῆς· ἐκεῖ γὰρ ἀποβῆναί φασι τὴν 'Ελένην μετὰ τὴν ἅλωσιν 'Ιλίου. ἐκαλεῖτο δὲ Μακρὶς, διὰ τὸ μῆκος. Vid. etiam Strabonem 9. p. 399. et 485. Plin. 4, 12. Pausan. 1, 35, 1. Eustathium, p. 433, 21. BARN.

1676. τῷ πλανήτῃ Μενέλεῳ θεῶν πάρα Μακάρων κατοικεῖν νῆσόν ἐστι μόρσιμον] Hoc ex Homero Odyss. Δ, 562. Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε, Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, ἀλλά σ' ἐς 'Ηλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης ἀθάνατοι πέμψουσιν, &c. BARN.

1680. τῶν δ' ἀναριθμήτων] Scaliger legit ἀναρίθμητοι, non, ut ego puto, bene. Non enim ad πόνοι referenda est illa vox, sed τῷ εὐγενεῖς opponenda, et vulgares homines sonat, de quibus Homer. Iliad. B, 202. Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ. Ion. v. 837. ἀμήτορ', ἀναρίθμητον, &c. ubi ἀναρίθμητον sonat δυσγενῆ, ut et in hoc loco. BARN.

1685. μονογενοῦς] Corrigendum ὁμογενοῦς cum Cantero.

1688—1692. Iidem versus in fine Medeæ, Alcestidis, Andromachæ, Baccharum.

1691. εὗρε] Scribendum ηὗρε.

I O N.

DE tempore quo edita hæc fabula videatur tantum constat quantum ex numeris versuum colligere licet, i. e. inter fabulas referendam esse olymp. 88—91. actas. Idem de duabus reliquis est dicendum, Hercule et Electra.

1. Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανὸν] Omnes omnium poetarum loci sunt pleni hujus fabulæ, de Atlante Cœlum humeris sustinente. Homer. Od. A, 53.—ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς Μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν. Ovid. Metam. l. 4. fab. 7. *Quantus erat, mons factus Atlas: nam barba comæque In sylvas abeunt; juga sunt humerique manusque; Quod caput ante fuit, summo est in monte cacumen: Ossa lapis fiunt. Tum partes altus in omnes Crevit in immensum (sic, dii, statuistis) et omne Cum tot sideribus cœlum requievit in illo.* Apollodorus Biblioth. I. c. 2. §. 3. Ἰαπετοῦ δὲ καὶ Ἀσίας τῆς Ὠκεανοῦ, Ἄτλας, ὃς ἔχει τοῖς ὤμοις τὸν οὐρανόν. BARN. Æschylus Prom. 425. μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ἐν πόνοις | δαμέντ' ἀκαμαντοδέτοις Τιτᾶνα λύμαις | εἰσιδόμαν θεὸν Ἄτλαν, | ὃς αἰὲν ὑπέροχον σθένος κραταιὸν | γᾶς οὐράνιόν τε πόλον νώτοις ὑποστενάζει.

2. παλαιὸν] παλαιῶν Par. E. Vox ἐκτρίβων, interprete Barnesio, indicat, Atlantis dorsum adeo durum fuisse, ut cœlum potius attereret, quam ab eo vel minimum attereretur. MUSG. Debebat φέρων dicere: pro quo gravius posuit verbum ἐκτρίβων. Similiter in loco Æschyli modo allato ὑποστενάζει dictum pro φέρων ὑποστενάζει.

3. *μιᾶς*] I. e. Pleïones: vid. Apollodor. 1, 3, 10. MUSG. *'μ'* L. Dindorfius. Vulgo *μ'*.

4. Ald. *λάτρην*, ut Flor. 1. *λάτριν* (*ην* supra) Par. G. Flor. 2. *λάτριν* Par. E. [et Pal.] MATTH.

6. Eustathius ad Dionys. P. 1181. *Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐπὶ μαντείας νοεῖν τὸν ὕμνον δίδωσιν, ἔνθα τὸ ὑμνῳδεῖν ἀντὶ τοῦ θεσπίζειν τίθησι. φησὶ γοῦν ἐν Ἴωνι " ὀμφαλὸν μέσον καθίζων Φοῖβος ὑμνῳδεῖ βροτοῖς." τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ ἐμμέτρως ᾄδειν νοεῖσθαι δύναται.* BURNEIUS.

9. Ald. *χρυσολόχου* cum duobus Florr. puto etiam Pariss. *χρυσολόγχου* MSS. Steph. [et Pal.] MATTH.

10. *παῖδ'*] *παῖδ' ἐξ* Pal.

11. *προσβόροις* (*ους* supra) *πετραις* (*ας* supra) Flor. 2. *πρὸς βόροις πέτραις* Pal.

12. *τῆς Ἀθηναίων χθονός* quo referri possit in constructione, nescire se fatetur Musgrav. Dictum est, ut *οἶσθ' οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον* Soph. Trach. 1193. *πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά* Philoct. 489. *ἥ τε Σουνίου Δίας Ἀθάνας σῶς ὑπάργυρος πέτρα* Eur. Cycl. 293. Nam quum dici posset et *ὁ Ζηνὸς πάγος, τὰ Χαλκώδοντος σταθμά, ἡ Ἀθάνας πέτρα,* et *ὁ Οἴτης πάγος, τὰ Εὐβοίας σταθμὰ, ἡ Σουνίου πέτρα* (vid. Gramm. Græc. §. 354. 6. a.) nihil mirum, duas constructiones conjunctas esse. MATTH.

14. *ἀγνῶς* Ald. Quod editores recentiores posuerunt *ἀγνὼς*, videtur in Pal. esse.

15. *ὄγκον* Brodæus. Libri *οἶκον*.

19. *ἀντίπηγος*] Hesychius per *κίστην* et *κιβωτὸν* explicat ex hoc loco. Rotundum fuisse ex hoc versu liquet, viminibus contextum ex v. 37. Ovid. Metam. 2, 554. MUSG.

22. *φρουρὼ* Flor. 1. 2. MSS. Stephani. *φρουρῶ* Pal. *φρουρῷ* Ald.

φύλακε Porsonus ad Phœn. 1419. Legebatur *φύλακας*.

23. *παρθένοις Ἀγραυλίσι*] *Agrauli filiabus*. Erat Agraulos Cecropis uxor (Apollodor. l. 3. c. 13. sect. 2.) filiasque habuit, satis ex Ovidio notas, Aglauron, Hersen, Pandroson: confer v. 499. Per eam jurabant Atticæ mulieres: Aristoph. Thesm. v. 540. Confundunt cum filia Aglauro multi, etiam veteres, nominatim Ulpianus ad Demosthen. de falsa Legatione, p. 264. ed. Morell. et Hesychius v. *Ἄγλαυρος*. Vide et Porphyrium *περὶ Ἀποχῆς*, 2, 54. MUSG. *ἀγλαυρίσι* Pal.

24. ὅθεν Ἐρεχθείδαις ἐκεῖ | νόμος τίς ἐστιν] Etsi non ineptum est ἐκεῖ, quum hæc non Athenis, sed Delphis agantur, tamen et hoc vocabulum et quod sequitur τις tam inutiliter est adjectum ut vix videatur imputari posse Euripidi. Quamobrem vereor ne utrumque lacunæ explendæ caussa insertum sit a grammatico. Scribendum igitur indicata lacuna, quæ non uno modo expleri potest, ὅθεν Ἐρεχθείδαις νόμος | * * * ἐστιν —. Barnesius ἔτι νόμος τίς ἐστιν.

28. Φοῖβος] φίλος Pal.

30. πόλιν L. Dindorfius. Scribebatur πτόλιν, qua forma tragici non utuntur nisi postulante metro.

33. ἔνεγκ' ἀδελφῷ] Scribendum ἔνεγκε Δελφῶν cum Reiskio.

37. 39. κύτος MSS. (?) Stephani. σκύτος codices et Ald.

39. τοὐδέναπτύξας Pal.

40. ἑλικτὸν Hermannus. Scribebatur εἱλικτόν.

δρῷθ' Scaliger. δρᾶθ' codices. δρᾶσθ' Ald.

41. ἅμ' ἱππεύοντος Musgravius. Libri ἀνιππεύοντος. ἅμα κύκλῳ ἡλίου *una cum sole* est i. q. ἅμ' ἡλίῳ ἀνίσχοντι. MATTH. Sic. v. 122. ἅμ' ἡλίου πτέρυγι θοῇ.

42. βαίνουσα Flor. 1.

48. σύνεργος error typothetæ pro συνεργὸς.

52. ἀμφὶ βωμίους τροφὰς ἡλᾶτ' ἀθύρων] *Vagabatur*, ut solent pueri temere huc illuc currere. Conf. v. 323. βωμοί μ' ἔφερβον οὑπιών τ' ἀεὶ ξένος. SEIDL.

59. Χαλκωδοντίδαις] Ita dicti sunt Eubœenses a rege eorum Chalcodonte, qui ab Amphitryone et Thebanis victus in prœlio periit. Plutarch. Op. Mor. p. 1378. ed. H. Steph. Pausan. p. 249, 40. 296, 20. Eustath. p. 281, 44. MUSG. Libri Χαλκοδοντίδαις. Per ω recte scriptum apud Eustathium.

60. Εὐβοῖδα Matthiæ. Vulgo Εὐβοΐδα.

73. ἔχῃ codices. ἔχοι Ald.

74. Ἴωνα δ' αὐτὸν, κτίστορ' Ἀσιάδος χθονὸς] Ion, Apollinis, vel Xuthi, et Creusæ filius, Atticas duxit colonias in Asiam, quæ coloniæ ex ejus nomine Ionia vocabantur. Ioniæ autem 13 hæ urbes: Ephesus, Miletus, Myus, Priene, Colophon, Teus, Lesbos, Erythræ, Phocæa, Clazomenæ, Chius, Samos, Smyrna. vid. Suidam in voce Ἰωνία et Stephanum περὶ πόλεων. BARN.

79. πρὸ ναοῦ] Sic πρὸ δόμων dictum v. 129.

81. ἐγώ] ἐγώγε (sic) Flor. 2.

σφε addidit L. Dindorfius. Scaligero νιν placebat.

82. Deleatur comma post τεθρίππων.

83. λάμπει vi activa ut Helen. 1131. MATTH.

84. φεύγει Par. G. Flor. 2. Pal. φλέγει Ald. quod suprascriptum est in Flor. 2.

πυρὶ τῷδ'] πῦρ τόδ' Pal.

87. ἡμέραν] πραεῖαν Flor. 1. quod in margine, tanquam scholion, ab eadem manu habet Flor. 2. Scribendum ἡμερίαν cum Cantero. " Ἡμερία ἀψὶς est rota diem ferentis Solis. Βροτοῖσι pertinet ad totam sententiam. Nam Parnassi cacumina quum Solis rotas accipere hominibus dicuntur, nihil id est aliud quam lucem diurnam in Parnasso primum conspicuam oriri hominibus." HERM.

89. σμύρνης δ' ἀνύδρου (corrige errorem typothetæ ἐνύδρου)] Solo arido siccoque nascentis. Sic appellatur thus, ut videtur, ob siccitatem soli in Arabia felici. MUSG.

90. πέτεται Musgravius. Libri πέταται.

91. θάσσει] Non quotidianum erat hoc, sed per intervalla factum. Tradit Plutarchus (Op. Mor. p. 522. ed. Steph.), Pythiam priscis temporibus semel tantum in anno oracula edidisse; postea vero semel in mense facultatem consulendi Deum concessam esse, quem morem tangit etiam, p. 708. Fuere etiam certi dies, ἀποφράδες dicti, quibus non licebat θεμιστεύειν. Plut. in Alexandro, p. 1232. Sed ne legitimis quidem diebus Pythiam introducebant, nisi victima, superinfuso capiti vino, toto corpore contremuisset: Plut. Op. Mor. p. 773. Hinc tenendum, diem, quo hæc acta finguntur, ex maxime sanctis fuisse; cæremoniasque adeo hic enarrari non quotidianas, sed præcipui quiddam, quod talis diei solennitas celebritasque exigebat. MUSG.

98. στόμα δ' εὔφημον φρουρεῖν ἀγαθόν] Legebatur φρουρεῖτ', unde frustra in explicando aut emendando inani et inepto illo ἀγαθόν laborarunt interpretes. Cæterum sequentia φήμας τ' ἀγαθὰς τοῖς ἐθέλουσιν μαντεύεσθαι γλώσσης ἰδίας ἀποφαίνειν minime de responsis ab ministris Apollinis reddendis accipienda sunt cum interpretibus. Impium enim fuisset fausta responsa jubere sacerdotes edere deum consulentibus, quæ illi talia qualia ab deo acciperent, sive fausta sive infausta, reddere debebant. Deinde si ii qui jamjam accipiebant responsa ex ore vatum etiamtum ἐθέλοντες μαντεύεσθαι erant, quando tandem

futurum erat ut *μαντευόμενοι* fierent? Denique *ἰδίαν γλῶσσαν*, nisi contraria cogitanda esset aliena, non dixisset Euripides; neque enim bonæ notæ scriptores, sicut recentiores, *ἴδιος* simpliciter pro pronomine reflexivo unquam posuerunt. Enimvero longe alia horum verborum et hæc quidem sententia est: Linguis favere vos decet, ne a vestris ipsorum linguis infausta omina capiant qui consulturi oraculum sunt. L. DINDORF.

100. *μαντεύεσθαι* Par. E.G. Pal. *μαντεύεσθαί* Flor. 2. *μαντεύεσθε* Ald.

107. *αἳ* codices. *ἃ* Ald.

112. Ramos laureos et myrti alloquitur, quibus verrit ædem. BOTH.

νεηθαλὲς] *νεοθαλὲς* Pal.

113. *καλλίστας*] *κάλλιστον* Dobræus.

115. *σαίρεις* Par. E. Pal. *σαίρει* Ald.

116. *κήπων*] *κόμπων* Pal.

117. *δρόσοι*] *δρόσω* Pal.

118. Defectum syllabæ Hermannus explet addendo *γᾶς*. Idem *ἀέναον* restituit. Libri *ἀένναον* forma vitiosa.

120. *μυρσίνας*] Myrtum præ ceteris perenni hoc fonte irrigatam fuisse tradit, quod, secundum aliquos certe veterum, copiosissima rigatione indigeret. Theophrastus Hist. Plant. 2. c. 8. *δεῖσθαι δέ φησιν Ἀνδροτίων—πλείστης ὑδρείας—ἐλαίαν καὶ μύρρινον.* Confer nostri Electram v. 777, 8. De myrti sanctitate vide porro Alcest. v. 173. Aristoph. Thesm. v. 455. Polluc. 1, 27. 28. MUSG.

122. *ἀελίου*] Scribebatur *ἠελίου*. Restitui *ἀελίου* correpta syllaba prima. In Ald. duo versus, quorum alter *πτ. θοῇ*.

θοῇ] Scribendum *θοᾷ* cum Hermanno.

125—127. Scribendum *ὦ—παῖ* hic et 141—143. uno versu, qui est molossicus hexameter, nisi, quod suspicor, alterum *ὦ Παιάν* alterumque *εὐαίων* est delendum.

130. *μαντεῖον*] *τὴν μαντεῖον* Pal.

134. *εὐφάμους μόχθους* corrigit Porson. ap. Monk. ad Hipp. 301. sed videntur duæ constructiones confusæ esse, *οὐκ ἀποκάμνω εὐφήμοις πόνοις*, et *οὐκ ἀποκ. εὐφήμους πόνους μοχθεῖν.* MATTH. *δὲ* post *εὐφάμοις* ex conjectura L. Dindorfii additum confirmavit Pal.

135. *ἀποκάμνω* Par. E. et Pal. *ἀποκάμψω* Ald.

139. τὸ Musgravius. Libri τόν. Sententiam recte explicat Hermannus, *utili mihi patris nomine Phœbum appello.*

147. Scribendum uno versu dochmiaco ἂν ἀποχεύονται Κασταλίας δῖναι.

151. ἀεὶ Elmsleius. αἰεὶ Pal. ἀρεὶ Flor. 1. 2. ἀρά Ald.

152. πανσαίμαν] πανσαίμην Flor. 1. 2. Pal.

156. χρίμπτειν θριγκοῖς] χρίπτειν θριγγοῖς Pal.

157. εἰς] Scribendum ἐς.

159. κήρυξ] Recte Ald. κῆρυξ. Dicit autem aquilam.

161—169. De hujus loci actione disserit Demetr. περὶ ἑρμηνείας §. 199. (195. ed. Schneid.) a Boissonadio citatus.

161. πρὸς Flor. 1. 2. Vulgo πρό.

162. κύκνος Brodæus. Libri κύκλος.

166. πάραγε Scaliger. Libri παρά τε.

172. καρφηρὰς] Hesychius, καρφυλαί: αἱ ἐκ τῶν ξηρῶν ξύλων γινόμεναι κοῖται. Εὐριπίδης Ἴωνι. ubi ordo literarum καρφυραί postulat. Monuit Wesseling. ad Diodor. vol. 2. p. 103.

174. ἐν om. Pal.

178. Post Φοῖβον indicavi lacunam.

180. φήμας] Scribendum φάμας.

184. Personarum notationem per totum carmen in veteribus editionibus plane turbatam et confusam primus ad saniorem rationem revocavit Musgravius. Quem ego fere sequutus sum, nisi quod quæ ille choro reliquit 184—189, ego hemichorio priori attribui: nam per hemichoria chorus inter se colloquens in scenam ingreditur. Tum quæ ille alteri, priori, et iterum alteri tribuerat versus 195—200, uni hemichorio alteri continuavi, aliter distinctos. Denique v. 214—218. ab illo male inter duo hemichoria divisos ego unius feci. L. DINDORF.

184—189. χο. Ald. versibus sic divisis οὐκ— | εὐκίονες— | θεῶν— | θεραπεῖ',— | τῷ—. Stropha hæc ex quattuor constat versibus sic digerendis, οὐκ— | εὐκίονες— | θεῶν— | ἀλλὰ— φῶς, eodemque modo in antistropho 194—200.

186. Ald. ἀγιάτιδες θεραπεῖ'. ἀγυιάτιδες Flor. 1. 2. ἀγυάτιδες Par. E. ἀγυιάτιδες θεράπαιναι citat Eustath. p. 166, 23. sed recte Hesych. θεραπεῖαι v. Ἀγυιάτιδες, ubi vid. interpr. Cf. Bekk. Anecdot. p. 340, 2. MATTH. ἀγυάτιδες θεραπεῖ' Pal.

188. ἀλλὰ Boeckhius de metris Pindari p. 199. Legebatur ἀλλά γε.

189. τῶν Λατοῦς διδύμων τε Pal.

Plene distinguendum censeo post Λατοῦς; ista vero διδύμων προσώπων καλλιβλέφαρον φῶς de Apolline forsan et Diana intelligi debent, cujus simulacra parietibus depicta videbantur. HEATH. Recte interpretatur Heathius: sed interpunctione post Λατοῦς opus non est.

καλλιβλέφαρον Brodæus. Libri καλλίφαρον.

190—193. ἴων Ald.

Quæri potest de figuris, quas hic chorus contemplatur, utrum picturæ fuerint, an vero effigies muro insculptæ. Posteriorem sententiam in exercitationibus Euripideis secutus sum; nunc magis mihi arridet altera. Qua enim arte sculptor, multa, quæ hic commemorantur, effingeret, auream puta falcem, tædam ardentem, Chimæræ igneos halitus, coruscationem fulguris? Quæ omnia cum colores, et quidem vividissimos, desiderent, quis dubitet, de picturis hic sermonem esse, non de figuris lapideis ex muro eminentibus? Nec absurdum est credere, quod in mentem venit Tyrwhitto, porticum fuisse juxta aditum templi, in qua hæc omnia depingerentur. In muro certe templi depicta fuisse, parum verisimile est. Favet porro huic suspicioni, quod mox Ionem alloquens, τὸν παρὰ ναὸν appellet, tanquam oculos prius non in templo contemplando, sed in alio aliquo spectaculo, occupatos habuisset. Sed neque illud omittendum est, Athenienses circa initium belli Peloponnesiaci, devictis [ad Rhium] a Phormione Lacedæmoniis, quod accidit Olympiad. 87. anno quarto, novam porticum Delphis dedicasse. Pausan. 10, 11, 5. collat. cum Diod. Sic. 12, 48. Eam igitur porticum quidni Euripides per prolepsin depinxerit? Similis certe prolepsis in hac ipsa fabula habetur, v. 1159, 60. MUSG. Pictas in pariete tabulas hic intelligi apparet ex v. 206. quæ ita describuntur a poeta ut manifestum sit ad peplum Panathenaicum respici, de quo dixit Boeckhius in libro de tragicis p. 192 seqq.

193. ὅσσοις Matthiæ. ὅσσοισιν libri.

194. χο. ὁρῶ. Ἴων. καὶ—αἴρει. χο. τίς—πήναισιν. ἴων. ἀσπιστὰς—ἀλκάν. χο. πάντα—. ἴων. σκέψαι—. χο. ὧδε—. ἴων. λεύσεις—. χο. λεύσσω—. ἴων. τί γὰρ—ποδί γ'; ἴων. οὐ—. χο. οὐδ'—. Ald.

195. πανὸν Pierson. Veris. p. 3. πτανὸν libri.

196. τίς; ἆρ' ὃς ἐμαῖσι—πήναις Boeckhius in libro de tragicis p. 83. Vulgo τίς ἄρ' ὃς ἐμαῖς—πήναισιν.

197. μυθεύεται παρὰ πήναις] Vid. ad Iphig. A. 790. Verba autem sic sunt intelligenda ut historiam Iolai narrare sibi dicantur virgines, dum illam telis suis exprimunt.

200. δίῳ] Scribendum potius litera majuscula Δίῳ.

201. καὶ μὰν τόνδ' ἄθρησον] De metro dixi ad Hecub. 1104.

202. ἔφεδρον] Bellerophontem Pegaso alato insidentem. MUSG.

203. πυρπνέουσαν Hermannus. Legebatur πυριπνέουσαν.

204. τρισώματον ἀλκὰν] i. e. Chimæram. Dictum ita ut τετρασκελὲς ὕβρισμα de Centauris Herc. Fur. v. 180. MUSG.

205. παντᾶ Musgravius. Vulgo πάντα.

206. τείχεσι λαΐνοισι] Lego ob metrum πτυχαῖσι λαΐναισι. Hesychius: πτυχαὶ, στοαὶ, περιβολαί. confer Polluc. 9, 35. et 10, 24. Euripides cum Αὐλίδος πτυχὰς vocare non veritus sit κλειvὰς, Iphig. in Taur. 9. intellexisse videtur περίβολον, sive *ambitum*. Nec aliter Homerum interpreter Iliad. λ'. 77. v. 22. Noster Phœn. τειχέων περιπτυχαὶ, v. 1376. Idem apud Clem. Alex. p. 584. Δέμας τὸ θεῖον περιβάλλοι τοίχων πτυχαῖς. Aristoph. δόμων περιπτυχὰς, Av. 1241. Nonnus: πτύχα παρθενεῶνος, p. 235. MUSG. Scribendum uno versu σκέψαι—Γιγάντων et in antistropho 220. 221.

207. De gigantomachia in peplo Panathenaico descripta vide Platon. Euthyphr. p. 6 B. cum annotatione scholiastæ, et de Encelado schol. Aristoph. Equit. 563. collato Eurip. Iph. T. 222. Herc. f. 908. Quos locos cum aliis aliorum indicavit Boeckhius p. 193. 196.

208. δερκόμεθ'] Legebatur δερκώμεσθ'. Correxit Dobræus ex Flor. 2. et Pal. qui δερκόμεσθ', supra scripto in Flor. 2. ω ab alia m.

Lacuna post φίλαι fortasse sic explenda, ὧδε δερκόμεθ', ὦ φίλαι, δή.

209. ἴτυν] Clipeum.

212. τί— | ἐν—χερσὶν Ald.

κεραυνὸν] Intelligendum λεύσσεις ex v. 209.

ὄμβριμον] Litera secunda erasa in Pal. Scribendum ὄβριμον.

213. ἐκηβόλοισι Pal. ἐκηβόλοις (η supra) Flor. 1. ἐκηβόλῃς Ald.

216. ἄλλον] Hic Alcyoneus fuit secundum Nonnum Dion. 25, 90. 48, 44. HERM.

217. ἀπολέμοισι Musgravius. ἀπολέμοις Pal. ἀπολεμίοις Ald.

κισσίνοισι Musgravius. Libri κισσίνοις.

218. τέκνων Elmsleius ad Med. 466. τέκνον codices. τέκν' Ald.

221. λευκὸν pro epitheto simpliciter ornante pedis habeo cum Schæfero ad Orest. ed. Porson. (a. 1824.) v. 240. non de nudo pede accipio cum Musgr. et Elmsl. ad Bacch. 664. MATTH.

ποδί γ' *] ποδὶ βηλόν (debebat βαλόν) vel, si quid tribuendum sit literæ γ', ποδὶ γραμμήν supplet Hermannus. γ' erasum in Pal. In Ald. versus sic divisi, θέμις— | λευκῷ— | οὐδ'— | τίνα— | Φοῖβον— | ἀμφὶ—αὐδᾷ.

222. Interpellatur stropha anapæstis, quas in scena recitat Ion.

οὐ θέμις] Quod hic simpliciter negare videtur Ion, mox concedit iis, qui hostiam prius ante templum immolarunt, et Phœbum aliquid interrogare cupiunt, i. e. corrigit se, diserteque explicat, quod nimis præcise antea dixerat. Facile hoc conciliatur; sed quomodo Euripidem cum Plutarcho conciliabimus, qui tradit Op. Mor. p. 685. nemini mulieri ad oraculum (χρηστήριον) accedere licuisse? Distinguendum mihi videtur inter χρηστήριον et ναόν. Posteriori voce templum universum significari puto; priori adytum, sive septum illud, ubi edita sunt vaticinia. Favet locus in Andromacha insignis v. 1100. ἔρχεται δ' ἀνακτόρων κρηπῖδος ἐντὸς, ὡς πάρος χρηστηρίων εὔξαιτο Φοίβῳ. *Venit* INTRA *limen templi, ut* ANTE χρηστήρια *precibus Phœbum supplicaret.* Legem igitur templi Delphici hanc fuisse conjicio, ut fœminæ χρηστήριον, sive septum illud interius, ubi oracula redderentur, nunquam intrarent; templum vero ipsum, vel (ut Lucanus vocat 5, 146.) primam templorum partem, et fœminis et maribus, qui hostias immolassent, patuisse; extra templum substitisse, qui hoc aut paupertate coacti, aut alia de causa, omisissent. MUSG.

ξέναι] ξένοι Pal. Ald.

221. οὐδ' ἂν ἐκ σέθεν ἂν πυθοίμαν αὐδάν] Ineptum huic loco metrum. αὐδὰν, quod versui proximo addit Pal., delendum: illatum enim et satis inepte quidem, ab librario est non animadvertente chori orationem ab Ione interrumpi.

τίνα δῆτα θέλεις Matthiæ editio ex conjectura Hermanni. Libri τίνα δὲ θέλεις. Scribendum * * τί θέλεις. Excidisse videtur λέξον.

224. ἐνδυτὸς] Legendum potius ἐνδυτόν. Non enim templum ipsum spectabat quæstio, sed terræ umbilicum, quo nomine lapidem quendam album, Pausania teste, vocabant, p. 331, 27. Satis credibile est, hunc, ut alias res sacras, sertis ornatum fuisse multitudinis arcendæ causa: quemadmodum de fonte quodam sacro apud Dionys. Halicarn. legimus: περιείρξαντες κύκλῳ στέμμασι, τοῦ μηδένα τοῖς νάμασι πελάζειν, p. 12. l. 33. ed. Hudson. Et hinc forte Sophocles ἄθικτον ὀμφαλὸν vocat Œd. Tyr. v. 916. MUSG. Strabo 9. p. 420. δείκνυται δὲ καὶ ὀμφαλὸς ἐν τῷ ναῷ τεταινιωμένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ αἱ δύο εἰκόνες τοῦ μύθου. Has fabulosas formas Euripides Gorgones, Pindarus κηληδόνας videtur appellare, de quibus veterum testimonia ad fragmenta Pindari attulit Boeckhius p. 569. HERM. Recepi emendationem Musgravii ἐνδυτόν.

226. Ald. εἰ μὲν ἐδύσατε. Flor. 2. [et Pal.] ἐ$^{\lambda}$δύσατε. Par. E. Flor. 1. ἐλύσατε. MSS. Steph. et Brod. e conj. ἐθύσατε. MATTH. Verum esse ἐθύσατε ostendit ἀθύτων πελάνων, Hippol. v. 146. θῦσαι θέλουσα πέλανον, Æschyl. Pers. v. 204. Ipsa vox πέλανος quid hic significet, major dubitatio est. Placentæ genus esse disertis verbis testantur Pollux, 6, 76. et Pausanias, p. 237, 16. Nec aliter Hesychius. Abutitur tamen voce Euripides ad sanguinem victimæ, vel etiam sanguinem simpliciter, significandum: vid. Alcest. v. 867. Iphig. in Taur. v. 301. Rhes. v. 427. Unde suspicor, eadem potestate hic adhibitam esse; quodque sequitur ἐπὶ ἀσφάκτοις μήλοισι interpretamenti loco a poeta adjectum esse: θυμέλας autem idem plane valere, quod δόμων μυχόν. Non ignoro, postremum hoc interpreti *penetralia templi* significare; cui interpretationi adstipulatur et Hesychius. Mihi tamen μυχὸς δόμων valet, quicquid intra πρόπυλον, sive πρόδομον, est. Sic enim μυχὸν Homerus προδόμῳ opponit, Iliad. ω'. v. 675. Odyss. γ'. v. 402. δ'. v. 304. η'. v. 346. Alibique ἐς μυχὸν, vel κατὰ μυχὸν θαλάμου, valet simpliciter *intra thalamum*, ut Odyss. π'. v. 285. χ'. v. 180. Hoc certe in loco si μυχὸν δόμων de penetralibus templi Delphici, sive χρηστηρίῳ, intelligas, pugnabit Euripides cum Plutarcho, qui omnem ad penetralia accessum fœminis interdictum fuisse perhibet. vid. loc. citat. ad v. 216. MUSG.

228. ἐπ' ἀσφάκτοις μήλοισι, *nisi victimas sacrificaveritis.*

Vid. Gramm. Gr. §. 586. et ad Phœn. 786. Hæc sunt *τὰ νομιζόμενα* Herod. 7, 140. MATTH.

228. 229. *εἰς*] Scribendum *ἐς*.

232. *πάντα—ὅ τι*] Sic Aristoph. Nub. 348. *γίγνονται πάνθ' ὅ τι βούλονται*.

233. *με θεοῦ* Hermannus. Libri *θεοῦ με*.

234. *δὲ* om. Flor. 1.

235. Creusæ hos vss. tribuunt Ald. et Flor. 1. *Χορὸς ἢ Κρέουσα* Flor. 2. *Χορὸς* Par. E.

236. Ald. *ἀμφὶ τάσδ' ἐρῶτα*. Vict. *ἴσως τᾶσδ'*. Flor. 2. *τάδ'* (superscript *τασδ'*) Par. G. *τάδ'*. *ἐρωτᾶς* Par. E.G. Flor. 1. 2. MATTH. *ἀμφὶ τάδ'* (superscript *ασ*) *ἐρώτᾶς* (superscript *α*) Pal.

τᾶσδ'] Creusæ.

237. *γενναιότης σοι*] *γενναιότητος* Boissonadius. *γενναῖος εἶ τις* Dobræus.

245. *οὗ* Flor. 1. 2. *ὃ* Pal. Ald.

248. *θαύματ'*] *θαῦμά τ'* Pal.

ἐλθεῖν Par. E. Flor. 1. 2. Pal. *ἐλθὼν* Ald.

251. *ἔχομεν* Flor. 1. 2. *ἴσχομεν* Pal. Ald. *ἴσχον* MSS.(?) Stephani.

ἔχομεν — οὖσα] Sic infra 1249. *διωκόμεσθα - - κρατηθεῖσα*. Herc. f. 1178. *ἱκετεύομεν - προσπίτνων*. Vid. Porson. suppl. præf. Hec. p. XXXVIII. Elmslei. in Mus. crit. 5. p. 20. MATTH.

που] *περ* Dobræus. Recte.

253. *ἀνοίσομεν* Musgravius. Libri *ἀνήσομεν*.

254. *ὀλούμεθα* Matthiæ. Libri *ὀλοίμεθα*.

255. *χρῆμα δ'* Matthiæ. Libri *χρῆμ'*.

ἀνερεύνητα] *Quæ mihi non fas est sciscitari*. DOBR.

256. Tollenda interpunctio post *οὐδέν*. Temere, inquit, hæc dicta jeci. Vide Orest. 1133. HERM. Hecub. 601. *καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν μάτην*.

257. *φρόντιζ' ἔτι* Flor. 1. 2. *φρόντιζέ τι* Pal. Ald.

258. *πόθεν γῆς ἦλθες; ἐκ ποίας πάτρας πέφυκας;* His Creusa ita respondet ut sic potius ab Ione interrogata fuisse videatur: *πόθεν γῆς ἦλθες; ἐκ ποίου πατρὸς πέφυκας;* Accedit quod et solemnis est in tali loco parentum mentio, neque homines, nisi Sparti aut Erichthonii, ut fruges, plantæ, arbores, *ἐκ γῆς φύεσθαι* dicuntur. L. DINDORF. Scribendum *ποίου πατρός*.

262. Γενναίων ἀπὸ πατέρων τραφεῖσα idem est quod γενναίων ἀπὸ πατέρων γεγῶσα, ut infra 694. ἄλλων τραφεὶς ἀφ' αἱμάτων. MATTH.

268. De historia Erichthonii videndus Apollodorus 3, 13, 6. Genealogia sic se habet: Erichthonius Pandionem genuit, Pandion Erechtheum, Erechtheus Creusam. MUSG.

270. ἐς παρθένους γε χεῖρας] Connectendum cum verbo, quod præcessit, ἐξανείλετο. *Sustulit in virgineas suas manus.* Male Barnesius interpretatur de manibus filiarum Cecropis. Nondum enim eo pervenit oratio. De Erichthonii natalibus hæc fere tradit Apollodorus: Vulcanum quondam, libidine inflammatum, Palladi vim intulisse, sed cum ea, utpote fortiter reluctante, potiri non posset, semen venereum effudisse, ex quo in terram absterso natus est Erichthonius. Hunc Pallas, e terra susceptum, Cecropis filiabus educandum dedit. Non igitur otiosum est εἰς παρθένους χεῖρας, aut, quod sequitur, οὐ τεκοῦσά νιν. His enim verbis cavet poeta, ne quis Erichthonium e dea natum, ipsamve constupratam putaret. Nonnus Dion. l. 13. παρθενίῳ πήχυνεν ἀήθεϊ κοῦρον ἀγοστῷ Ἡφαιστηϊάδην. MUSG.

271. Quærit Ion, *an Minerva Erichthonium ita cistæ inclusum serpentibusque circumdatum, eo denique habitu puellis tradiderit, quo in pictis tabulis conspiceretur?* Rem ipsam disertius exposuit in prologo, v. 21. JACOBS.

276. οὐ κάμνω σχολῇ] *Non moleste fero hoc otium.* BROD.

277. ἔθυσε] Historiam plene enarrant Suidas v. Παρθένοι, Hyginus fab. 46. Meminere etiam Demosthenes in Epitaphio, Cicero pro P. Sextio, c. 21. et alii plures. MUSG.

282. Eumolpum, Neptuni et Chiones filium, prœlio sustulerat Erechtheus, unde pœnas postea a Neptuno luit terræ motu oppressus. Apollodor. 3, 14, 4. MUSG.

283. κεκλημένος Flor. 1. 2. Pal. Vulgo κεκλησμένος.

285. Πύθιος errore librarii pro Φοῖβος esse positum probabiliter conjecit Matthiæ.

ἀστραπαί τε Πύθιαι] Huc pertinere videntur ἀστραπαὶ δι' Ἅρματος, de quibus Hesychius: Ἀθηναῖοι, ὁπότε δι' Ἅρματος αὐτοῖς ἀστράψειεν, ἔπεμπον εἰς Δελφοὺς θεωροὺς τοὺς λεγομένους Πυθιαστάς. vid. et Strabon. 9. p. 404. ubi docet Ἅρμα vicum fuisse in confiniis Atticæ Tanagris vicinum; fulgura autem hæc in urbe observata fuisse ἀπὸ τῆς ἐσχάρας τοῦ ἀστραπαίου

Διός: ἔστι δὲ αὐτὴ ἐν τῷ τείχει μεταξὺ τοῦ Πυθίου καὶ τοῦ Ὀλυμπίου. De Pythio Suidas: *Πύθιον, ἱερὸν Ἀπόλλωνος Ἀθήνησι.* Pausanias: *μετὰ δὲ τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, πλησίον ἄγαλμά ἐστι Ἀπόλλωνος Πυθίου,* p. 17. Veteres fulgurandi potestatem arcui Apollinis tribuisse, colligi potest ex Apollon. Rhod. 4, 1716.

Δεξιτερῇ χρύσειον ἀνέσχεθες ὑψόθι τόξον,
μαρμαρέην δ' ἀπέλαμψε βιὸς περὶ πάντοθεν αἴγλην.

In qua re narranda Apollodorus verbo *καταστράπτειν* usus est, ut pulchre vidit Galeus, locum 1, 9. sic emendans: *Ἀπόλλων —τοξεύσας τῷ βέλει εἰς τὴν θάλασσαν κατήστραψεν.* Vulgo *κατέστρεψεν.* Hinc credibile est, quum Apollo Horatio audit *fulgente decorus arcu* (Carm. Sec.), participium *fulgente* pro *fulgurante* accipiendum esse, ut in locis citatis Ernestio Clav. Ciceron. Nec aliter adhibuit Claudianus in Stilichon. 3, 60.

Venturi quoties affulget Apollinis arcus.

Hæ igitur arcus Apollinei fulgurationes videntur esse Euripidi memoratæ *ἀστραπαὶ Πύθιαι.* MUSG. De *ἀστραπαῖς Πυθίαις* vid. O. Muelleri histor. Hellen. vol. 2. p. 241 sq. MATTH.

286. *τιμᾷ γ' ἄτιμ'* Bothius. Libri *τιμᾷ τιμᾷ.*

σφ' Scaliger. *σ'* libri.

ἰδεῖν Flor. 1. 2. Pal. *εἰσιδεῖν* Ald.

288. *ξύνοιδ'* Tyrwhittus. Libri *ξέν' οἶδ'.*

294. Hoc versu Strabo utitur 8. p. 356. ut *πόλις* de regione dici ostendat. Citant etiam Pollux 9, 27. et schol. Aristoph. Pac. 250. Post *πόλις* colo est interpungendum.

300. Flor. 2. *εὐστρέφει,* et in marg. *ἐνστρέφεται τῷ τοῦ Τροφωνίου σηκῷ,* quæ in textu habet Flor. 1. *οὗ στρέφει* Vict. *σηκοῖς δ' ἐνστρέφει Τρ.* Scaliger. Accusativum *σηκούς* cum *ἐνστρέφει* junctum firmare studui exemplis aliorum verborum Gramm. §. 425 extr. MATTH. *σηκὸς δ' εὖ στρέφει* Pal.

303. Plutarchus de Pythiæ oraculis p. 408 C. *τὰ δὲ μέγιστα πόλεων μαντεύματα φορᾶς καρπῶν πέρι καὶ βοτῶν ἐπιγονῆς καὶ σωμάτων ὑγείας.* HERM.

308. Flor. 1. *ὤλβισαν. ὀλβίζειν beatum prædicare* illustravit Blomfield. gloss. Agam. 901. MATTH.

311. Flor. 1. *πλὴν ἑνός.*

312. σ'] γ' Flor. 1.
αὖθις] αὖτις Pal.

314. τοισίδ' Wakefieldus. τοῖσδέ γ' vulgo. τοῖσδε, omisso γε, Pal.
κατὰ στέγας] *Domi.*

315. δῶμα bis cogitandum, ἅπαν θεοῦ δῶμα δῶμά μοί ἐστιν. MATTH.

318. καί τις] Præstat καὶ τίς, quod reposuit Hermannus.

319. ᾗ δ' Musgravius. Vulgo ᾗδ' cum interpunctione post με.

320. εὗρον] Scribendum ηὗρον.

324. τάλαιν' ἄρ' ἡ τεκοῦσά σ', ἥτις ἦν ποτε] Legebatur τάλαινά σ' ἡ τεκοῦσ', ἥτις πότ' ἦν ἄρα. Correxit Dobræus. τάλαινά σ' ἡ τεκοῦσ' ἄρ', ἥτις ἦν ποτε Porsonus.

325. ἀδίκημα vocat qui ex ἀδικίᾳ matri illata, i. e. stupro (vid. v. 341.) conceptus est. MATTH.

330. ταὔτ' Matthiæ. Vulgo ταῦτ'.

331. εἰ πόνου Ferdinandus Yxem. Libri εἶπον εἰ. In Pal. εἶπον ἔμοι (sic) ξυλάβε.

335. τἄλλα Par. G. τ' ἀλλὰ Flor. 2. δ' ἀλλὰ Ald. δέ τ' ἄλλα Pal.

337. ἡ θεός] I. e. Αἰδὼς, cujus aram Athenis fuisse tradit Pausanias p. 15, 12. MUSG. αἰδώς adscriptum in Flor. 2.

340. πατρός Flor. 1. 2. Pal. et MSS. Stephani. πάρος Ald.

341. Incredibile est, inquit, ex Apolline peperisse: a mortali viro allatum eam stuprum pudet. HERM.

342. ὅ] Scribendum οὗ cum Dobræo.

349. ἔγνω Brodæus. Libri ἔγνως.

350. εὗρ'] Scribendum ηὗρ'.

358. Verba sic sunt construenda, τὰ κοινὰ μόνος χαίρων οὐ δίκαια δρᾷ, commune (amborum parentum) gaudium solus gaudens injuste facit. Monuit Bothius.

361. οὗ λελήσμεθα] Legendum οὗ 'λελήσμεθα plusquamperfecto. DOBR.

370. In Ald. [et Pal.] huic versui præfixa est Creusæ persona, quam recte omisit editio Hervag. secunda. Victorius hæc adscripsit: "Videntur esse verba Ionis, et supervacanea persona Creusa." Nec e Florr. quidquam enotatum, unde eos h. l. a Musgraviana discrepare intelligas. MATTH.
αὑτοῦ] Libri αὐτοῦ.

375. ἄκοντας Brodæus. Libri ἑκόντας.

378. ἂν Scaliger. Libri ἄν.

379. οὐκ ὄντα Wakefieldus. Libri ἄκοντα.

381. βροτῶν] βροτοῖς Stobæus 98, 41. Eadem sententia est Æschyli Suppl. 339. ἄναξ Πελασγῶν, αἰόλ' ἀνθρώπων κακά. Πόνου δ' ἴδοις ἂν οὐδαμοῦ ταὐτὸν πτερόν. MATTH.

382. μορφαῖς—ἐν δ' εὐτυχίαις Stobæus. εὐτυχές, s. μίαν εὐτυχίαν, *felicitatem unius generis*, ideoque *unam eamdemque felicitatem, quæ sine varietate perdurat, continuam*. MATTH.

383. βίῳ] βίων Flor. 1. βίον Par. G. Flor. 2. supra scripto ω. βίον Stobæus.

386. τ' Dobræus. Vulgo γ'. δ' Pal. Addit Dobræus malle se ὅς γ' οὔτ'.

390. ἀλλ' ἐὰν χρῇ] Lacunam probabiliter explet Wakefieldus ἀλλ' οὖν ἐὰν γε χρή.

391. Hunc versum citant Herodianus περὶ σχημάτων p. 48, 4. et schol. Hom. Il. N, 257.

396. καὶ προβῇ] κἄμ' ὀλῇ Stobæus 74, 29.

397. ἐξελίσσομεν Stobæus.

399. ἀγαθαὶ] αἱ 'γαθαὶ Ald.

401. ὁ additum in ed. Brubachii omittunt codices et Ald.

406. συγκραθήσεται Wakefieldus. Scribebatur συγκαθήσεται.

408. μαντεύμαθ' Barnesius. Libri μάντευμ'.

δ' οὖν L. Dindorfius. γοῦν libri.

411. Comma in fine hujus versus vulgo positum, post σὸν recte transtulit Hermannus.

415. ὦ addidit Duportus.

416. πάλος] πάρος Pal. et (ex Flor. 2. ut opinor) Victor.

419. χρηστήριον] *Cecidit communis advenis ante templum victima*. HERM.

421. αἰσία γὰρ] Faustus dicitur dies propter rite perpetratum sacrum. Id quale fuerit docet Plutarchus de orac. defectu p. 435 B. HERM.

423. κλῶνας] Intellige non serta capiti circumdata, sed ramulos, quos manu gestabant, qui vel Deos, vel homines, supplicandi causa adibant. Ἱκτηρίους κλάδους vocat Sophocles Œd. Tyr. v. 3. Confer Virg. Æneid. 11, 101. ibique Ruæum. MUSG.

εὔχου θεοῖς] *Deos venerare*, non Apollinem sc. sed reliquos, quotquot alibi per urbem Delphicam colebantur. Paret huic

mandato Creusa, nec prius ad templum revertitur, quam Xuthus, Ione comitante, ad sacra facienda discessit. Quo artificio cavet poeta, ne Creusæ odium in Ionem Xutho ante tempus innotescat. MUSG.

430. *ἀεὶ*] *αἰεὶ* Pal. et Ald.

431. *γ' ἧς ὕπερ μαντεύεται*] *γῆς ὑπερμαντεύεται* Pal. et Ald. Correxit Musgravius consentientibus, si quid silentio est tribuendum, Flor. 1. 2. *φυγοῦσα γῆς* MSS. (?) Stephani.

434. *προσήκοντ' οὐδέν* Matthiæ. Libri *προσήκει τ' οὖδας*. Præstat quod Reiskius conjecit *προσήκει γ' οὐδέν*. Apud Justin. Mart. *περὶ μοναρχίας* p. 108. ed. Col. 1686. scriptum *προσῆκέ μ' οὐθέν*.

χρυσέαις] *χρυσέοις* Justinus.

435. *πρόχοισιν* Pal. et Justinus. Vulgo *πρόχουσιν*, et recte fortasse. Vid. ad Aristoph. Nub. 272.

437. *πάσχων* Canterus. Libri *πάσχει*. *παρέχει* Justinus.

438. *παῖδάς τ' ἐκτεκνούμενος*] Libri *παῖδας τεκνούμενος*. Correctum ex Justino, addito *τ'*, quod supplevit Musgravius.

439. Ald. et Justin. *θνήσκοντας· ἀμέλει μὴ σύ γ'*. *θνήσκοντας ἀμελεῖ. μὴ σύ γ'* Musgr. De *ἀμελεῖν* c. accus. vid. nunc Heind. ad Phædon. p. 184. MATTH.

440. *ἂν* Justinus et Stobæus Eclog. phys. 1, 4. p. 106. Libri *ὤν*.

441. *πεφύκῃ* Pal. et Justinus. Vulgo *πεφύκει*. *πέφυκε* Stobæus.

443. *ἀνομίαν*] *ἀδικίας* Justinus et Clem. Alex. p. 65. ed. Pott. ex v. 447. ut videtur.

444. *λόγῳ* Justinus et Clemens. Libri *λοιπῷ*.

445. *δίκας βιαίων δώσετ'*] *Δίκας δώσετε ἀνθρώποις*, jus reddere sustinebitis hominibus. Hic sensus loci: *Εἰ δὲ ὑμεῖς (οὐ γὰρ ἔσται τι τοιοῦτον, ὅμως ἐγὼ λόγῳ χρήσομαι) δίκας δώσετε καὶ ὑποστήσετε τοῖς ἀνθρώποις, ναοὺς ὑμετέρους πάντων τῶν θησαυρῶν ἐκκενώσετε τίνοντες χρήματα, ὡς ἄνθρωποι ποιεῖν εἰώθασιν.* BARN.

447. *τίνοντες δ'* libri. *δ'* om. Justinus et Clemens.

448. *προμηθείας πέρας* Justinus.

449. *κακοὺς* Justinus. Legebatur *κακῶς*.

450. *κακὰ* MSS. (?) Stephani. *καλὰ* libri et Justinus.

451. *διδάσκοντας*] *διδάξαντας* Justinus.

452. Ald. *σὲ τὰν ὠδίνων λοχίαν, | εἰλείθυιάν τε ἐμὰν | 'Αθ. ἱκ. ἀνειλείθυιαν* ex Eustathio, Hesychio, Suida restituerunt vv.

dd. Vid. interpr. ad Hesych. vol. 1. p. 359. 4. Hesychii cod. apud Schow. Ἀνειλειθυῖ. ἀνάτοκον. i. e. ἀνειλείθυιαν, ἄτοκον. Gregor. Cor. schol. in Hermog. vol. 8. p. 891. Reisk. orat. gr. Εἰληθυῖαι δὲ λέγονται παρὰ Δωριεῦσιν αἱ ὠδῖνες· ὅθεν καὶ ἀνειλήθυια ἡ ἄγονος γυνή. Cf. Bekk. Anecd. p. 596. 12. λοχιᾶν scripsit Hemsterh. ad Hesych. l. c. τε v. 453. delendum erat et sensu et metro jubente: nam ἀνειλείθυια est ipsa Ἀθάνα. et sic, sine τε, locum citat Porson. ad Orest. 613. MATTH. τε om. Pal. in quo est λοχείαν εἰλείθυιαν ἐμάν.

455. 456. in unum versum conjungendi et in antistropho 475. 476.

455. Προμηθεῖ] Fortasse Προμαθεῖ scribendum. Adjectivi forma Dorica προμαθεύς utitur Æschylus Suppl. 700. ubi codex Mediceus προμηθεύς (α supra η).

Προμηθεῖ Τιτᾶνι] Male Barnesius de Vulcano interpretatur. vide Apollodor. 1, 3, 6. Hemsterhusium ad Lucian. Dial. Deor. 8. p. 227. Τιτὰν Προμηθεὺς exstat et in Phœn. v. 1138. MUSG.

457. κορυφᾶς Matthiæ. Vulgo κορυφάς.

πότνα] μάκαιρα Pal. et a pr. m. Flor. 2.

Νίκα om. Flor. 1. Colebatur a Græcis Minerva quædam, Victoria dicta. Pausan. p. 40. καὶ ἕτερον ἐνταῦθα ἱερὸν Ἀθήνας πεποίηται, καλουμένης νίκης. vid. infra v. 1529. Soph. Philoct. v. 134. MUSG.

458. μόλε] μόλοι Pal.

459. Ὀλύμπου χρυσέων θαλάμων pro ἐξ Ὀλ. ut Soph. El. 324. ὡς δόμων ὁρῶ τὴν σὴν ὅμαιμον—ἐντάφια χεροῖν φέρουσαν, quo loco utitur Elmsl. ad Bacch. 636. MATTH.

460. ἁγνὰς Pal.

461. γᾶς Reiskius. Libri γᾶ.

463. παρὰ χορευομένῳ] *Ad quem chori mittuntur.* De more choros ad templa longinqua mittendi vid. Callimach. in Delum, v. 279. ibique Spanhemium. Sophocles: οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι Γᾶς ἐπ' ὀμφαλόν. Œd. Tyr. v. 916. MUSG. παρὰ χορευομένῳ Heath. et, ut videtur, Pal. παραχορευομένῳ Ald.

464. μαντεύματα] πνεύματα Flor. 1.

465. σὺ καὶ] σύ τε καὶ Pal.

467. τοῦ om. Pal.

472. Flor. 2. ὑπερβαλλούσης (αις supra).

474. MSS. Steph. ἀκίνητος ἀφορμά. Oratio sic debebat procedere εὐδαιμονίας ἀφορμὰν ἔχει τὸ τέκνων ἥβας λάμπειν, pro

τὸ—λάμπειν posuit οἷς ἂν λάμπωσι, quasi præcessisset ἀκίνητος ἀφορμά ἐστιν ἐκείνοις, οἷς. Sic fere Heath. MATTH.

475. Ineptum huic loco epitheton est καρποτρόφοι, quod recte correxit Musgravius κουροτρόφοι.

478. διαδέκτορα πλοῦτον non accipio cum Barnesio τὸν ἐκ διαδοχῆς προσγιγνόμενον, sed divitias, quæ in domo reconditæ alium post alium heredem excipiunt. MATTH.

479. ἔξοντες] Intelliguntur παῖδες ex verbis νεάνιδες ἧβαι.

γ'] Delenda particula, quam om. Pal.

483. γᾷ] γὰρ Pal.

486. θαλάμων τ' εἶεν] τ' εἶεν θαλάμων Pal.

487. τέκνων] γε τέκνων Pal.

492. De Panis sacello sub acropoli vid. Herodot. 6, 105. Pausan. 1, 28, 4. Aristoph. Lysistrat. v. 726. infra hujus fab. v. 938. Lucian. Bis Accusat. MUSG.

494. μυχώδεσι Tyrwhittus. μυχοὶ δαίσὶ Pal. μυχοὶ δαισὶ Ald. μυχοὶ δυσὶ MS. (?) Stephani.

495. χοροὺς] χοροῖς Reiskius, recte fortasse.

στείβουσι] στείχουσι Pal.

496. Ἀγραύλου] Male MSS. Steph. ἄγραυλοι. De Agraulo, Cecropis uxore, vid. supra ad v. 23. Aglauros, filia ejus, ἱρὸν habuit sub Acropoli, teste Herodoto 8, 53. ubi situm loci accurate depingit. τέμενος vocat Pausanias 1, 28, 2. ut intelligas, aream circa templum fuisse. Per Pandroson jurabant Atttticæ mulieres Lysistrat. v. 440. unde liquet, et eam quoque divinis honoribus cultum fuisse. Idem de Hersa constat ex Suida, v. Ἀρρηφορία, cui et reliqui grammatici consentiunt. De Aglauro rursus vid. Hesychium, v. Πλυντήρια. Quod hic traditur de Cecropis filiabus choreas post mortem agentibus, comparari potest cum fabula Protesilai, quem aiunt post fata in Chersoneso Thracica cursu sese exercuisse: Philostrat. p. 634. D. ed. Morell. Strabo p. 595. D. ed. Par. Videnda etiam quæ de Achillis δρόμῳ habent geographi, quibus adde Tzetz. ad Lycophr. v. 192. MUSG.

500. ὕμνων] ὕμνον MSS. Stephani. Versus in Ald. sic divisi στάδια— | συρίγγων— | ἰαχᾶς— | ὅταν— | ὦ— | ἵνα— | παρθένος— | πτανοῖς— | θηρσί— | δαῖτα— | ὕβριν—λόγοις.

504. ἐξώριζεν] Scribebatur ἐξώρισεν (ἐξώρισε Pal.) Metrum hujus versus idem quod 467. 487. id est molossicum a baccheo incipiens.

505. φοινίαν Matthiæ. Libri φονίαν.

506. οὔτ' ἐπὶ κερκίσιν] *Neque in opere textorio, telarum pictura,* nimirum εἶδον, quod per zeugma e sq. supplendum: nam deorum filios plerumque gravibus laboribus implicatos exhibebant telæ. MATTH.

511. Ald. et codd. ἔχοντα. MSS. (?) Steph. ἔχουσαι.

512. ἱρὸν] Scribebatur ἱερόν.

519. Ald. ἀμφὶ πτυχάς. ἀμφιπτυχάς una voce Flor. 1. 2. [et Pal.] ut scribendum monuit Valcken. ad Phœn. 1665. MATTH.

520. εὖ φρονεῖς μέν] De μέν in interrogatione vid. Elmsl. ad Med. 1129. "Mihi μέν in interrogatione poni videtur, ubi quis de eo, quod dicit, dubitat, verumne sit nec ne, ut h. l. non opinari se sanæ mentis esse Xuthum indicare potest Ion, sed dubitare se, num sanus sit. Sic Med. 1190. nuncius dicens φρονεῖς μὲν ὀρθὰ κοὐ μαίνει, γύναι, vereri se significat, ut satis sanæ mentis sit Medea. Eodem modo ὑγιαίνεις μέν Arist. Av. 1214. Hinc factum, ut nonnunquam modestiæ significationem habeat." MATTH.

521. σωφρονῶ] Scribendum οὐ φρονῶ cum Jacobsio, interrogatione post ἐφίεμαι posita.

φιλεῖν MSS. Stephani. φυγεῖν (ιλ superscr.) Flor. 2. φυγεῖν Pal. Ald.

522. ῥήξῃς Pal. ῥήξεις Ald. Correxerat Barnesius.

523. ἅψομαι· ποῦ] Error typothetæ pro ἅψομαι, κοὐ.

ῥυσιάζω] Proprie: *bona alicujus tanquam ῥύσιον,* i. e. pignus, *vi abduco.* Homerus Iliad. λ'. v. 673. ῥύσι' ἐλαυνόμενος· ὁ δ' ἀμύνων ᾗσι βόεσσιν. Hinc et debitor, cum propter debitum in carcerem rapitur, ῥυσιάζεσθαι dicitur. Plutarch. in Coriolan. p. 392. ed. Steph. Postremo transfertur ad omnia, quæ vi rapiuntur, licet non obsidum aut pignorum loco. Æschyl. Suppl. v. 430. Hic interpretor: *non quidem te vi, ut servum, abripio, sed, quod carissimum mihi est, invenio.* Quanquam præstiterit fortasse ῥυσιάζων et εὑρίσκων. *Contrecto te, non ut servum vi abripiens, sed quod carissimum mihi est, inveniens.* MUSG.

524. τόξα] *Sagittas.* Vid. Buttmann. ad Soph. Phil. 652. MATTH.

525. με Heathius. Libri ἐμέ.

526. οὐ φιλῶ Scaliger. Libri ὀφείλω.

φρενοῦν] φρενῶν Pal.

528. *ἐμοί*] *ἐμοῦ* Pal. $\overset{οἱ}{ἐμοῦ}$ Flor. 1. 2.

529. *οὔ· τρέχων*. Sic distinxit Reisk. quum in Ald. nulla esset interpunctio post *οὐ*, sed interrogatio in fine versus. MATTH.

533. Flor. 1. 2. *ἐσφάλλαν*.

537. *δῶρον ἄλλως nil nisi donum*. Mox vulgo *δῶρον ὄντα σ' ἐξ ἐμοῦ*. Quum *δῶρον* et *ὄντα ἐκ Ξούθου* inter se opposita sint, non conjuncta, necessario cum Musgravio scribendum erat, *δῶρον, ὄντα δ' ἐξ ἐμοῦ*. MATTH. *δῶρον ἄλλων* Dobræus.

540. *ἔα· τίνος*] *ἐκ τίνος* Hermannus.

πέφυκα μητρός Canterus. *μητρὸς πέφυκα* Ald.

541. *τοῦτο* Par. E. Flor. 1. 2. *τούτῳ* Pal. Ald.

545. *τοῦ νέου*] *τοῦ λόγου* Pal. *τῆς νεότητος* gl. in Flor. 2.

547. *συντρέχει*] *συντρέχεις* MSS. (?) Stephani.

549. Usitatam verbi formam *ἀπαιολᾷ* restituit Musgravius. Legebatur *ἀπαιολεῖ*.

550. *φανὰς*] Hesychius: *φανὰς—τὰς ἐλλάμψεις*. vel hunc locum respiciens, vel Rhes. v. 940. Rationem, cur sic vocentur Bacchi orgia, docet Tzetzes ad Lycophron. v. 212. *φανστήριος δὲ λέγεται, ἀπὸ τοῦ διὰ φανῶν καὶ λαμπάδων ἐπιτελεῖσθαι τὰ τούτου μυστήρια*. Confer Aristoph. Nub. v. 603. ibique scholiasten. Soph. Antigon. v. 1139. et seq. Altero quoque anno hæc orgia celebrata fuisse tradit Pausanias, p. 139, 17. ed. Sylb. MUSG. Non puto faces in Bacchi sacris usitatas respici, sed nihil aliud hanc vocem quam *τελετὰς* significare. Sic etiam Rhesi scriptor v. 943. *μυστηρίων τε τῶν ἀπορρήτων φάνας ἔδειξεν Ὀρφεύς*. HERM.

551. *ἔν τῳ* L. Dindorfius. Vulgo *ἐν τῷ*.

552. *ἐθιάσευσ'—γε* Musgravius. Libri *ἐθίασέ σ'—τε*.

553. *κάτοινον*] *κάτοικον* Pal. et Ald. Correctum in edit. Hervag. secunda.

554. *ἐκεῖν' ἵν'* Elmsleius ad Med. 97. Legebatur *ἐκεῖ νῦν*.

πότμος Heathius. Legebatur *πότμος σ'*.

ἐξεῦρεν] Libri *ἐξεῦρε*. Scribendum *ἐξηῦρεν*.

559. *ἦ* Barnesius. *ἢ* Ald. Cohærent hæc *καὶ τί βουλόμεσθά γ' ἄλλο ἢ Διὸς—*.

ὃ Scaliger. Legebatur *ἥ*.

560. *πιθόμενος* Heathius. Libri *πειθόμενος*.

565. *ἡμεῖς δ' οὐδὲν ἂν δυναίμεθα*] I. e. quærendo nihil possumus efficere. Monuit Hermannus. *ἂν* additum ex Par. G. et Pal. Pro eo *ἄρ'* est in Flor. 1. 2.

566. Xuthi personam om. Ald., habent codices.

569. ἀνεύρεσιν] ἀναίρεσιν Flor. 1. et a pr. m. Pal.

571. εὗρες] Scribendum ηὗρες.

572. ὃ δ' ᾖξας ὀρθῶς] Sic Iphig. A. 742. οἴμοι μάτην ᾖξα. MUSG.

576. Pierson. Veris. p. 10. conj. θεοῦ δάπεδα λατρείαν (vel θητείαν) τε σήν. Sed ἀλητεία omnino videtur esse ejus, qui sedem certam nullam habet, (vid. v. 318.) quum domo absit. Helen. 934. τὴν ἐνθάδ' ἐκλιποῦσ' ἀλητείαν πικράν. Hinc per se sequitur inopia. MATTH.

577. στεῖχε] ἦλθε Pal.

578. Ald. ἀναμενεῖ. Recte Portus ἀναμένει. MATTH.

583. φροντίδας δ'] Scribendum φροντίδας τ'.

585. Ald. οὐ ταὔτ' ὄνειδος [οὐ ταῦτ' ὄνειδος Pal.] Flor. 1. τὸ αὐτὸ τ' ὄνειδος sine οὐ. Flor. 2. οὐ ταὔτ' (τὸ αὐτὸ) ὄνειδος. οὐ ταὐτὸν εἶδος Scaliger. MATTH.

588. γιγώσκω] Cogito, delibero.

594. Ald. [et Pal.] μηδὲν καὶ οὐδὲν ὢν κεκλήσομαι. cui in Flor. 2. adscriptum est λείπει. E conjecturis VV. DD. quæ exstant, proxime ad verum accedit Scaligeri conjectura Τὸ μηδὲν ὢν κἀξ οὐδένων κεκλήσομαι, quam ita refictam a Valck. ad Phœn. 601. ut ὁ scriberet pro τό, recipiendam duxi. MATTH.

595. πόλεος Pal. Flor. 1. 2. πόλεως Ald.

601. φόβου] ψόφου MSS. (?) Stephani.

602. τῶν δ' αὖ λογίων] An: τῶν δ' ἐν λόγῳ. De voce λόγιος vid. Thom. M. p. 579. et interpr. Mœrin p. 249. sed vox illa est τῶν λογογράφων. MATTH. Recte corrigit Matthiæ.

603. ἐς] Recte εἰς Ald.

605. οἱ τὰς πόλεις ἔχοντες ἀξίωμά τε Stobæus 95, 4. Legebatur οἳ τὰς πόλεις ἔχουσι κἀξιώματα. ἀξίωμά τε quum in ἀξιώματα esset depravatum, a correctore positum est οἳ—ἔχουσι κἀξιώματα.

611. πῶς Canterus. Libri πῶς δ'.

616. 617. ὅσας—διαφθοράς] Hos versus a præcedentium constructione seclusos interrogative accipiendos esse monuit Tyrwhitt. cui τε etiam post φαρμάκων debetur. MATTH. Non cogitandum de interrogatione, quæ πόσας, non ὅσας, postularet. Quod sensit Bothius, qui exclamandi signum post διαφθοράς posuit. Mihi duo hi versus orationem Ionis tam

inepte interrumpere videntur ut non dubitem quin ab interpolatore adjecti sint, qui ex verbis pædagogi confinxit v. 844. 845. τε post φαρμάκων jam Heathius addiderat.

620. ἀπαιδίαν νοσεῖν] Quia dicimus νόσον νοσεῖν, etiam alius accusativus poni potest, per appositionem, vel alias a priori gubernatus, ut νόσον νοσεῖν, Ἀπαιδίαν δηλονότι; atque ita ἀπαιδίαν νοσεῖν, subaudi νόσον. BARN. νόσον νοσεῖν, et quæ sunt plurimæ hujusmodi verborum constructiones cum accusativo nominis cognati, quivis veterum dixerunt: sed ἀπαιδίαν νοσεῖν recentiorum magis quam veterum consuetudini convenit. Quamobrem cum L. Dindorfio correxi ἀπαιδίᾳ, quod Dobræum quoque conjecisse postmodum cognovimus.

621. Hunc locum cum locis Platonis, Isocratis, Ciceronis comparat Wyttenbach. Bibl. cr. 3, 4. p. 40. MATTH.

αἰνουμένης] θρυλλουμένης Stobæus 48, 2.

624. περιβλέπων editores ex Stobæo posuerunt. Præstat quod in libris est παραβλέπων.

βίαν MSS. (?) Stephani. βίον libri et Stobæus.

625. δ' omittit Stobæus, et recte quidem.

627. ᾧ—μισεῖ—φοβούμενος] οἷς—μισεῖν—φοβουμένους Stobæus. Quod præferendum esset nisi obstaret ambiguitas inepta accusativorum ἐσθλοὺς—φοβουμένους.

630. ψόγους Brodæus. Libri ψόφους.

632. δ' ἔμοιγε Lentingius. τ' ἔμοιγε Duportus. γ' ἐμοὶ libri.

634. ἀνθρώπων] Scribendum ἀνθρώποις cum Dobræo.

638. λόγοισιν ἦ (id est ἦν) Musgravius. Legebatur γόοισιν ἦ. Heliodorus 2, 27. p. 108. a Musgravio comparatus, ἢ γὰρ πρὸς ἱεροῖς ἦν, ἢ ἐν θυσίαις ἐξηταζόμην, ἃς πολλὰς καὶ παντοίας ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν ξένος τε καὶ ἐγχώριος λεὼς τῷ θεῷ χαριζόμενοι δρῶσιν, ἢ φιλοσοφοῦσι διελεγόμην. οὐκ ὀλίγος δὲ ὁ τοιοῦτος βίος συρρεῖ περὶ τὸν νεὼν τοῦ Πυθίου.

639. ὑπηρετῶν—γοωμένοις] ὑπηρέτουν—γοώμενος MSS. (?) Stephani.

641. ἀεὶ] αἰεὶ Pal. Ald.

646. ζῆν] Scribendum ζῆν μ'.

648. οὓς ἐγὼ φιλῶ] Creusam intelligit.

649. λόγοις] φίλοις (γρ. λόγοις) Flor. 2. φίλοις Pal. Similiter peccatum fuit apud Sophoclem Aj. 330.

651. θέλω] ἐλθὼν Pal.

εὖρον] Scribendum ηὖρον.

653. γενέθλια] Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 86, 18. γενέθλιον ἡμέραν ἀξιοῦσιν ἀεὶ λέγειν, οὐ γενέθλια, οὐδὲ γενέσια. Εὐριπίδης Ἴωνι, Ἡρόδοτος τετάρτῳ. De utroque dictum in Thesauro Stephani. De genethliorum religione vide Lobeck. Aglaoph. p. 767.

659. λαμβάνων] λαμβάνω Pal.

665. Elmsl. ad Heracl. 710. ἐκλείπειν, quamvis non nescius bene Græcum esse μέλλω λιπεῖν, sed ubicunque levi mutatione præsens restitui possit, hoc præferendum ratus. MATTH.

666. Ald. Flor. 1. δμωΐδεσι. Flor 2. et Pal. δμωΐδεσσι. δμωΐδες Barnesius.

675. πέπαται Par. E.G. Pal. Flor. 1. 2. πέπαυται Ald.

676. δάκρυα] Legebatur δάκρυα μέν. Delevi μὲν, omissum in Pal.

677. ἄλλας γε apertum est metricorum esse supplementum, ineptum illud ad sensum nec satis accurate respondens versui antistrophico. Scribendum igitur positis lacunæ signis * * * στεναγμάτων ἐσβολάς.

στεναγμάτων Musgravius. Legebatur στεναγμῶν. τ' addit Pal.

678. 679. in unum versum conjungendi et in antistropho 697. 698.

679. ἴδῃ Flor. 1. 2. et MSS. Stephani. ἤδη Pal. Ald.

681. εἰς ὑμνῳδίαν Ald. εἰς delevit Heathius videturque omittere Pal.

686. μὴ dicit, quia præcedentia verba οὔ με σαίνει θέσφατα notionem continent verbi δέδοικα. Monuit Matthiæ.

ἔχῃ] ἔχει Pal.

691. τῳδί ποτ' εὔφημα] Versus aperte corruptus. τὸ δήποτε Flor. 1. τὸ δί ποτ' Flor. 2. τόδετ' Pal., nihil variantes in εὔφημα. Sunt hæ reliquiæ versus laceri, de quo eo magis conjecturis est abstinendum, quum antistrophicus exciderit. Ultimum vocabulum non εὔφημα fuisse, sed φήμα conjiciebat Seidlerus, tali fere sententia, ἄτοπος, ἄτοπα γὰρ παραδίδωσί μοι τὰ δεσπότου, φήμα.

692. δόλον τύχαν θ'. pro δόλιον τύχαν *fortunam dolo et astutia*, ortum se a Xutho mentiendo, *comparatam?* MATTH.

693. Flor. 1. τραφεὶς ἀμφαιμάτων, 2. τραφεὶς ἐξ αἱμάτων, supra scripto ἀφ' eadem m. MATTH. ἐξ αἱμάτων Pal.

694. MSS. Steph. ξυνήσεται. Vulgatam recte interpretatur Wakefield. *quisnam in his mecum non consentiet?* MATTH.

699. ὁ δ' εὐτυχεῖ in parenthesi positum est, ut opponatur aliquid verbis ἡ μὲν ἔρρει συμφοραῖς, pro ἐκείνη ἔρρει συμφοραῖς, αὐτοῦ εὐτυχοῦντος. Hinc in sqq. ad hæc non amplius respicitur. MATTH. Similiter apud Sophoclem Antig. 368. ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει, νόμους παραιρῶν χθονὸς θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν, verba postrema νόμους—δίκαν appositionem continent non ad ἐπ' ἐσθλὸν, sed ad remotius ἐπὶ κακὸν referendam.

700. εἰσπεσοῦσα] Scribendum ἐσπεσοῦσα.

ἀτίετος φίλων] ἀτίετος, *inhonoratus* legitur apud Æschyl. Eum. 383. 837. Suppl. 866. *inultum* significat apud eumdem Agam. 1440. H. l. Seidler. ita explicat, ut aut active sumatur, *non honorans conjugem,* aut passive, *inultus ab amicis.* Propter v. 703 sq. fraus aliqua Xuthi Creusæ illata, qua filium ex illegitimo concubitu susceptum (vid. v. 555 sqq.) pro legitimo venditare velit, significari videri possit; qua fraude cognita ipsum de fastigio, in quo nunc sit, dejectum iri et honorari ab amicis desiturum prævideat chorus. Sed simplicius est, de fortuna, qua adhuc propter ἀπαιδίαν usus sit Xuthus, accipere, qua factum sit, *ut ab amicis non honoraretur*, et domus Erechthidarum pristina felicitas concideret v. 703 sq. Sic Pædagogus infra v. 966. filium Creusæ periisse credens, οἴμοι! δόμων σῶν ὄλβος ὡς χειμάζεται! MATTH.

702. ἔσωσεν τύχας Heathius. ἔσωσε τύχης libri. τύχας pro accusativo habeo, *fortunam*, quam nactus est peregrinus in regni societatem adscitus, non conservavit, quum filiis, in succedendi spem natis, careret. οὐκ ἴσωσεν τύχας Wakefieldii est conjectura, *fortunam et suam et uxoris non æquavit, fortunæ suæ conjugem non participem fecit.* Cf. v. 816 sqq. MATTH.

703. ὄλοιτ' ὦ πότνιαν Ald. In vet. cod. ὁ legi, non ὦ testatur Steph. Hinc Canter. ὄλοιθ' ὁ πότνιαν. MATTH. ὄλοιτ' ὄλοιτο πότνια Pal.

708. καλλίφλογα— | τὸ δ'—φίλα Ald.

710. Lacunam indicavit Canterus.

711. τυραννίδος semel Flor. 1. 2. et Pal., bis Ald.

712. ἤδη Reiskius. Vulgo ἢ δή.

πέλας Seidlerus. Libri πελάσας.

δείπνων] δεῖπνον Pal.

714. ἵνα— | πέτρας— | οὐράνιον— | ἵνα— | πεύκας— | νυκτιπόλοις— | μήποτ'— | νέαν— | στενομένα— | σκῆψιν— | ἀλίσας— | ὧν—ἄναξ Ald.

ἵνα τε Matthiæ. Aberat τε.

716. 717. Prioris versus metrum redit infra v. 1442.

χθόνιον μετὰ Περσεφόνας τ' ἐδόκουν ναίειν.

et in Andromacha 480.

κατὰ πηδαλίων διδύμα πραπίδων γνῶμα.

Alterius versus exempla duo sunt in Hecuba v. 647. 648.

ἐπὶ δορὶ καὶ φόνῳ καὶ ἐμῶν μελάθρων λώβᾳ·
στένει δὲ καί τις ἀμφὶ τὸν εὔροον Εὐρώταν.

716. ἀμφιπύρους] ἀμφὶ πόρους Pal. ἀμφιπόρους Ald. Correctum in edit. Hervag. secunda.

719. μή τί ποτ' Hermannus. Legebatur μήποτ'. quod μήποθ' scriptum in Ald. et Pal. unde Seidlerus conjiciebat μήποθ' δδ'. Cum μή τι ποτε Hermannus comparavit Æschyli Suppl. 397. μή τί ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχείριος κράτεσιν ἀρσένων.

721. στενομένα] Vertunt *gemens;* quo sensu rara est forma media. Vid. Blomfield. ad Æsch. Pers. 62. Musgrav. interpretatur βαρυνομένα, *oppressa,* quo sensu apud Hom. est στεινόμενος. Wakefield: *coarctata, angustata,* quasi advenarum turba irruente, ideoque *vexata, mœsta.* Hoc optime sententiæ convenit, quamquam aliud vocis eo sensu a tragicis usurpatæ exemplum non habeo. Eodem redit Musgravii interpretatio. MATTH.

722. εἰσβολάν] Scribendum ἐσβολάν.

723. Hæc verba in codicibus leviter corrupta sunt, ἀλίσας ὁ πάρος ἀρχαγὸς | ὧν 'Ερεχθεὺς ἄναξ. quibus corrigendis ad verum proxime accessit Scaliger, quum ἅλις ἅλις ὁ πάρος reponeret. Scribendum vero fuit, ut non sententiæ tantum, sed etiam metro satisfieret,

ἀλίας ἀλίας ὁ πάρος ἀρχαγὸς ὧν
'Ερεχθεὺς ἄναξ.

ἀλίας vero istud, seu ἄλιας mavis, si forte quæris quid significet, scito id ipsum esse quod placuit Scaligero ἅλις. Etymolog. M. p. 63, 18. "Αλιας: ἔστιν ἅλις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α ἄλιας. ἔστι δὲ μονῆρες τὸ ἐπίρρημα. οὐδὲν γάρ ἐστιν εἰς ας ἐπίρρημα προπαροξύτονον, τοῦτο δὲ μόνον· τὸ δὲ αἴτιον τοῦ τόνου ὁ πλεονασμός· ἀλλ' ἢ ὀξύτονον, ὡς ἐπὶ τοῦ ἑκάς ἐμπάς, ἢ παροξύτονον, ὡς τὸ "'Ατρέμας ἧσο (Iliad. β, 200.)." οὕτως 'Ηρωδιανός.

Joannes Alexandrinus ab me editus p. 38, 12. Τὸ *μέντοι πέλας βαρύνεται καὶ τὸ ἀτρέμας, ὅπερ καὶ χωρὶς τοῦ σ λέγεται ἀτρέμα. τὸ δὲ ἀλίας παρ' Ἱππώνακτι παροξύνεται ἀπὸ τοῦ ἅλις, πλεονάσαν τὸ α.* cujus in verbis *ἅλιας* et *προπαροξύνεται* corrigendum. Dochmio autem isti *ἅλιας ἅλιας ὁ πά-ρος* simillimus in Oreste est v. 149. *ἀτρέμας ἀτρέμας ἴθι.*

728. *συνησθεὶς* Pal.

730. *φίλοις γὰρ*] *φίλοισι δ'* Stobæus 113, 4.

731. *ὃ* Stephanus. *ἃ* Pal. Ald. Apud Stobæum *εἰ δ' ἄρα συμβαίνοι τι δυσχερέστερον.*

732. *ἐς*] Recte *εἰς* Ald.

ἐμβλέψαι Plutarchus Moral. p. 43 F. 69 A. et Stobæus. Legebatur *εἰσβλέψαι.*

734. *ἀντικηδεύω πατρός*] Id est *κηδεύω ἀντὶ πατρός.*

737. Ineptum est *ἐκγόνους*, quod Reiskius in *εὐγενεῖς* mutabat. Probabilior Bothii emendatio est *τοῦ σοῦ παλαιοὺς ἐκ γένους αὐτόχθονας.*

739. *τοι* Valckenarius ad Phœn. 455. Libri *δέ μοι.*

μαντεῖα] Aguntur hæc ante ipsum templum. Ex quo patet gradus esse intelligendos, per quos ad templum adscendendum erat. HERM.

741. *τίθης* Elmsleius ad Iphig. T. 110. *τιθείς* Pal. et Ald. *τιθεῖς* Flor. 1. 2. *τιθῇς* MSS. (?) Stephani.

743. *περιφερῆ στίβον χθονὸς* nihil amplius significare videtur quam solum quod circum te est. SEIDL.

745. Ald. *ἀλλὰ μὴ 'παρεσκέπω. ἀλλὰ μὴ 'πάρεσκέ πω* Flor. 1. 2. [et Pal. a correctore] i. e. *μὴ ἀπάρεσκε, ne moleste feras.* At *ἀπαρέσκειν* est *displicere; moleste ferre* *ἀπαρέσκεσθαί τινι.* Tyrwh. *ἀλλὰ μὴ πάρες κόπῳ. πάρες* sc. *σεαυτόν,* ut *κόπῳ παρεῖμαι* Phœn. 852. MATTH. Recepi emendationem Tyrwhitti.

746. *ἀπόντος* Reiskius. Legebatur *ἄκοντος.*

748. *τίνα τύχην παίδων λαβὼν* pro *πῶς παίδων τυχών.* MATTH.

750. *μηνύσετε* Barnesius. Libri *μηνύσατε.*

753. 755. Pædagogo tribuit Hermannus, choro libri.

755. *ἀλλ' ᾖ τι* Musgravius et, ut videtur, Flor. 1. 2. *ἀλλὰ τί* Pal. Ald.

759. *εἴφ'*] *εἴπ'* Pal.

761. *ἐπ' ἀγκάλαις*] Iphig. T. 1250. comparavit Hermannus, *ἔτι βρέφος ἔτι φίλας ἐπὶ ματέρος ἀγκάλαισι θρώσκων.*

762. τόδε Jacobsius. Legebatur τάδε.

763. Totum versum pædagogo tribuit Ald. Correxit Boissonadius. Post ἐγὼ pergunt Ald. et Pal. Κρε. εἴφ' (εἴπ' Pal.) ὡς ἔχεις γε συμφοράν τιν' εἰς ἐμέ, συμφορᾶς etc. versu 759. repetito, qui jam in edit. Hervag. secunda est deletus.

764. συμφορὰς Brodæus. συμφορᾶς Pal. Ald.

ἄβιον] Libri βίοτον, quod in ἀβίωτον mutaverat Stephanus. ἄβιον Hermannus, collato grammatico in Bekkeri Anecd. p. 323, 19. ὁ μέντοι Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ δυσβίου ἐχρήσατο τῇ λέξει.

768. ἔτυπεν bis scriptum in codicibus et Ald., semel in editione Hervag. prima.

771. ταὐτὰ Canterus. ταῦτα Ald.

775. εὐτυχῶ Flor. 1. 2.

776. Alterum ἔλακες addidit Seidlerus.

778. δὲ φῦναι δεῖ Scaliger. Libri διαφῦναι (vel διαφύναι) δή.

784. Lacunam explet Seidlerus addito τιν'.

789. ὀτοτοτοῖ Hermannus. ὀττοτοττοτοῖ Pal. et Ald.

790. ἄτεκνον ter scriptum in Pal.

Alterum ἔλαβεν addidit Hermannus.

792. 793. Pædagogo tribuit Seidlerus, Creusæ continuant libri.

793. δὲ ποῦ νιν εἰσιδών Scaliger. δέ που νιν εἰσίδω libri.

796. ἀμπταίην Wakefieldus. Libri ἂν πταίην.

797. πόρσω] Scribebatur πρόσω.

798. ἑσπέρους Seidlerus. Legebatur ἑσπερίους.

799. Post ἔπαθον addendum φίλαι ex Pal.

803. δὲ ποίας] δ' ὁποίας Pal. Flor. 1. 2.

806. ἱρὰς] Scribebatur ἱεράς.

807. δαῖτα Flor. 1. 2. et MSS. Stephani. παῖδα Pal. Ald.

818. ὅμοιος] ὅμοιος τ' Pal.

820. ἐξενωμένον] ξενοῦσθαι similiter dixit Sophocles Trach. 65. HERM.

825. κᾆθ'] καί σ' Hermannus.

ὅδε δ' Canterus. ὅδ' libri.

828. ἐλθὼν] Sensus postulare videtur λαθών, quod conjecit Musgravius. Idem sequentia verba sic interpretatur *sperans fore ut longum temporis intervallum consilium suum adjuvaret*, quod apertum est non ἀμύνεσθαι θέλων, sed ἀμυνεῖν δοκῶν dicendum fuisse. Seidlerus "Perspicua sententia esset, si tale quid scriptum legeretur: λαθὼν δὲ καὶ τὸν φθόνον ἀμύ-

νεσθαι σθένων." Jacobsius λαβὼν δὲ καιρὸν, φθόνον ἀμύνεσθαι θέλων—.

830. γῆς. | καινὸν δὲ—Ἴων] γῆς, καινόν τε—Ἴων' Hermannus.

832—835. Hos quattuor versus choro recte tribuit Hermannus.

832. ἀεὶ] αἰεὶ Pal.

833. μηχαναῖς MSS. Stephani. μηχανὰς Pal. Ald.

834. ἂν λαβεῖν MSS. Stephani. ἀναλαβεῖν Pal. Ald.

836. καὶ] κἀκ Dobræus.

838. ἄγειν] ἄγων MSS. (?) Stephani. Scribendum ἄγει cum Hermanno.

841. ἐσφκισ'] Scribendum εἰσῴκισ'.

842. Nobilem civem Atticam ducendam fuisse Xutho dicit, ut inde liberos susciperet: vel, si hoc displicuisset Creusæ, Æolii suique aliquam generis. BOTH.

846. Post μολεῖν punctum ponatur.

847. δεῖ σ'· εἰ δ' ὑφήσεις τοῦδ', ἀπαλλάξει βίον ex conjectura Hermanni legitur. Libri εἰ γάρ γ' ὑφήσεις, τοῦδ' ἀπαλλάξει βίον, quod revocandum, sed totus versus, quo nihil inutilius et inertius addi potuit, delendus. Non opus autem esse verbo δεῖ, quod ex v. 843. est intelligendum, simillimis comprobari potest exemplis, qualia attuli in Thesauro Stephani vol. 2. p. 519 D.

849. θάτερον] Generis neutrius est, non masculini, quo novæ comœdiæ poetæ aliique scriptores recentiores interdum utuntur.

850. ἐγὼ] ἀγὼ Flor. 1. 2.

851. ἐπεισελθὼν] ὑπεισελθὼν (*clam ingressus*) Wakefieldus.

856. οὐδεὶς] οὐδὲν Dobræus.

863. ἀγῶνας Musgravius. Libri ἀγῶνα. Sed præstat fortasse quod L. Dindorfius conjecit πρὸς τίν' ἀγῶν' ἂν θείμεσθ' ἀρετῆς;

864. οὐ] εἰ vel οὗ malebat Dobræus.

867. ἐδυνάσθην] ἐδυνήθην Elmsleius ad Med. 1050. recte. Vid. Thesaurum Stephani vol. 2. p. 1705 C.

870. οὐ τὸ] οὐ τὸ μὰ Flor. 1. In Flor. 2. μά supra scriptum est.

873. πότνιαν] Sacrum vocat Tritoniæ paludis marginem, quod in eo Minerva plantas primum posuisset. vide omnino Lucan. Pharsal. 9, 350. Herodot. 4, 179. MUSG. De lacu Tritonide v. Muelleri librum de Orchomeno p. 355.

875. ἀπονησαμένη Flor. 1. Vulgo ἀπονισαμένη. Hesychius,

ἀπανησαμένη: ἀποσωρεύουσα. MATTH. ἢ ἀποθεμένη addit grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 432, 19.

877. κακοβουλευθεῖσ' suspectum Lobeckio ad Phryn. p. 624. Verum videtur quod dubitanter conjecit Hermannus κακὰ βουλευθεῖσ'·

881. μέλπων κιθάρας ἐνοπὰν] I. e. eundem sonum voce edens, quem cithara chordis edit. Nec de nihilo est ἑπταφθόγγου. Septichordis enim erat Apollinis lyra. vid. Callimach. Hymn. in Delum, v. 253. et quæ ibi citat Spanhemius. MUSG.

883. κέρασιν] Pollux 4, 62. δόνακά τινα ὑπολύριον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον, ὡς πάλαι ἀντὶ κεράτων ὑποτιθέμενον ταῖς λύραις. Paria fere habet Hesychius v. δόνακα. Locus, quem respiciunt, exstat in Aristoph. Ranis v. 235. Sed de lyra qui plura cupit, adeat Philostratum in Amphione Icon. lib. 1. Sed neque omittendus insignis Ciceronus locus, qui cornuum horum usum declarat: *Itaque plectri similem linguam nostri solent dicere; chordarum dentes; nares cornibus iis, qui ad nervos resonant in cantibus.* De Nat. Deor. 2. 59. MUSG.

886. In Par. G. adscriptum στροφὴ, ad v. 896. ἀντιστροφή, ad v. 907. ἐπῳδός.

αὐγὰν] αἰθέρος addunt Flor. 1. et Pal., quod circulo circumducto inclusum in Flor. 1. Conf. ad Helen. v. 169.

887. χρυσῷ χαίταν μαρμαίρων] Qui χρυσοκόμας dici solet.

888. εἰς] Scribendum ἐς.

889. 900. De metro vid. ad Iphig. T. 130.

891. ἐμφὺς Reiskius. Legebatur ἐμφύσας.

καρποῖσιν Dobræus. καρποῖς libri, quod revocandum, versibus sic descriptis λευκοῖς—χειρῶν | εἰς—κραυγὰν | ὦ μᾶτέρ μ' αὐδῶσαν. μᾶτερ fortasse duplicandum, ut fecit Hermannus.

893. κραυγὰν Flor. 1. 2. Pal. κραυγάν μ' Ald.

894. Duos dochmios in duo versus divisit Ald.

ὀμευνέτας (ης superscr.) Pal.

896. δύσταvος] δύστηνος libri.

898. ματρός Flor. 1. 2. Pal. μητρὸς Ald.

900. μέλεα μέλεος Hermannus. Libri μελέαν μελέοις. Heathius ἵνα μ' ἐν λέχεσιν μελέαν μελέοις.

903. πτανοῖς— | παῖς— | σὺ— | παιᾶνας μέλπων Ald.

903. 904. pariterque 908. 909. in unum versum conjungendi, qui est dochmiacus.

904. *καὶ σός*] *καὶ* delendum esse recte monet Matthiæ.

905. Post hunc versum in Flor. 2. notatum *λείπει*.

908. *γ'* om. Pal.

913. *νυμφεύτᾳ* Canterus. *νυμφέτᾳ* Pal. Ald.

915. *εἰς*] *ἐς* Pal.

916. *γενέτας*, quod plerumque patrem significat, hic de filio dictum est ut ab Sophocle Œd. T. 470. quem locum comparavit Barnesius. Hesychius, *γενέτας: ἔκγονος*.

γ' om. Pal. "*ἀμαθῆς* non necesse est interpretari *inexploratum, incognitum: videtur enim significare *eum, qui matrem non cognovit*." MATTH.

918. Suspectum est *οἰκεῖα*. Nam pro his verbis *οἰωνοῖς—οἰκεῖα* dochmium potius exspectes ut 903. 904. et 908. 909. In Ald. unus versus est *οἰωνοῖς—οἰκεῖα*, qui anapæsticus erit, deleto *οἰκεῖα*, de quo cogitavit Hermannus.

920. *φοίνικα* Brodæus. *φοίνια* codices et Ald.

921. *λοχεύματα σεμνά* non est *partu venerando*, ut Barnes. vertit, sed est appositio ad *σε* v. 922. pertinens, ita tamen ut cum Apolline simul cogitetur Diana. MATTH.

922. *Δίοισι—καρποῖς*] Sensus est *Διὸς ἐκκαρπουμένη*, quemadmodum supra loquutus est v. 815. HERM.

925. *ὦ* om. Ald. Addidit Barnesius et exstare videtur in Pal.

ἐμπίμπλαμαι Barnesius. Libri *ἐμπίπλαμαι* ex regula grammaticorum, de qua vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 96.

927. *κακῶν*] *κακὸν* Pal.

928. *ὕπο*] *ὕπερ* (πο superscr.) Flor. 1. 2. Pal.

930. *καινὰς* Musgravius. Legebatur *κακάς*.

932. *ποῦ θεῖναι*] *ποῦ 'κθεῖναι* Dobræus.

πόλεως] *πόλεος* Ald.

934. *σ'* delet Dobræus.

935. *ὥς σοι στενάζειν* Pal.

936. *Κεκροπίας πέτρας*] *Cecropiæ rupis*. Sic interpretor, non ut Barnesius *Cecropias rupes*. Scholiastes ad Apollon. Rhod. 1, 214. *ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἀττικῆς Κεκροπία ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον·* MUSG.

945. *τότ'* L. Dindorfius. Legebatur *τοῦτ'*.

948. *μοχθεῖς*] *'μόχθεις* Valckenar. ad Phœn. 856. recte fortasse.

952. *τέθνηκ'* Barnesius. Libri *τέθνηκεν*.

953. Ἅιδου Brodæus. Libri αἰδοῦς.

959. πῶς δ';] Id est ἐρωτᾷς δὲ, πῶς; WAKEF.

964. δόξης ἦλθεν] Recte Dobræus corrigere videtur δόξ' εἰσῆλθεν.

965. σώσοντα Wakefieldus. Legebatur σώζοντα.

968. εἰσορῶν] εἰσορῶ Pal.

972. πρῶτον] Idem quod πρότερον. Qui prior fecit injuriam, is vicissim afficiendus injuria est. HERM.

974. πίμπρη] πίπρη Pal.

978. νῦν] Scribendum σὺ cum Hermanno.

982. ἱραῖσιν] Scribebatur ἱεραῖσιν. In initio trimetri dubitari potest utram formam prætulerint tragici.

984. οἴμοι] ὤμοι Pal.

990. αὐτῆς] αὑτῆς Pal. Ald. αὑτοῖς Flor.

θεῶν] Scribendum videtur θεοῖς, quod Hermanno quoque necessarium videbatur, si post σύμμαχον commate distingueretur, quo caret Ald.

993. ὡπλισμένον] ὡπλισμένην Scaliger.

995. Ἀθάναν MSS. Stephani et Victorius. Ἀθάνας Flor. 1. 2. Pal. Ald.

999. Ἐριχθόνιον οἶσθας, τί δ' οὐ μέλλεις, γέρον;] Vulgo Ἐριχθόνιον οἶσθ'; ἢ τί γ' οὐ μέλλεις, γέρον; Quo modo qui locutus sit ego novi neminem. Usitatam in tali sententia formam loquendi τί δ' οὔ, quæ mediæ sententiæ interjici solet, servarunt Flor. 1. 2, in quibus οἶσθ' ἢ τί δ' (γ' superscr.) οὐ μέλλεις exaratum, et Pal. qui superscripto illo γ' caret. Hoc indicio est et γε ab correctore esse positum et ἢ inepte illatum, ex quo οἶσθ' scribi cœpit. Restitui οἶσθας, de quo, ut alia quæ dici possent omittam, vere præcipit Photius p. 323, 19. Οἶσθα: ἀντὶ τοῦ οἶδας. λέγεται δὲ χωρὶς τοῦ σ, μετὰ δὲ τοῦ σ ποτὲ ἢ διὰ τὸ μέτρον, ἢ διὰ τὸ μὴ συγκροῦσαι σύμφωνα (φωνήεντα). Propter eandem metri necessitatem οἶδας dixit in Alcestide v. 780.

τὰ θνητὰ πράγματ' οἶδας ἣν ἔχει φύσιν;

ut non improbabilis conjectura foret, si quis utroque in versu aut οἶσθας aut οἶδας scribendum esse censeret.

1002. μέλλον ἔπος, cunctans verbum, s. tardum, pro *cunctanter eloqueris*. MATTH.

1004. ἔχοντας Dobræus. ἔχοι γ' ἂν Par. E. Pal. Flor. 1. 2. ἔχοιθ' ἂν Par. G. ἔχοιτ' ἂν Ald.

1006. *καθάψασ'*] Continuat orationem v. 1001. inchoatam.

1008. *ἀφίκετο*] *τὰ δεσμὰ* intelligit.

1009. *αὔτ'* (i. e. *αὐτὰ*) *ἐγὼ*] *αὐτὸ 'γὼ* Pal. Ald.

1010. *δῶρον* MSS. (?) Stephani. *δέρος* Pal. Flor. 2. Ald. *θέρος* Flor. 1.

1011. *κοίλης φλεβὸς*] Apollodorus, 3, 10, 6. *παρὰ γὰρ 'Αθήνας λαβὼν* (Chiron) *τὸ ἐκ τῶν φλεβῶν τῆς Γοργόνος ῥυὲν αἷμα, τὸ μὲν ἐκ τῶν ἀριστερῶν ῥυὲν πρὸς φθορὰν ἀνθρώπων ἐχρῆτο, τὸ δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, πρὸς σωτηρίαν, καὶ διὰ τούτου τοὺς τεθνηκότας ἀνήγειρεν.* Memoratæ Apollodoro *φλέβες* sunt ex dextra parte, vena cava (*κοίλη φλέψ*) ex sinistra aorta. Aristoteles Hist. Anim. 3. c. 3. *δύο φλέβες εἰσὶν ἐν τῷ θώρακι—καὶ ἡ μὲν μείζων ἐν τοῖς δεξιοῖς μᾶλλον, ἡ δὲ ἐλάττων ἐν τοῖς ἀριστεροῖς, ἣν καλοῦσί τινες 'Αορτήν.* Magnam hanc venam *κοίλην φλέβα* dictam quis nescit? Vid. Pollucem 2, 225. MUSG.

φόνου Ald. Flor. 1. recte: nam supplendum *ὅστις σταλαγμὸς φόνου ἀπέσταξε κοίλης φλεβός.* Flor. 2. *φόνῳ* (ου). Musgrav. ex conjectura Canteri edidit *φόνος.* MATTH.

1012. *χρῆσθαι* Dobræus. Legebatur *χρῆσθε.* Correxerat etiam L. Dindorfius "Scribe *τί τῷδε χρῆσθαι,* quod pendeat ex illis *πῶς οὖν κέκρανται δίπτυχον δῶρον θεᾶς.* Similiter infra v. 1430. *τί δρᾶν, τί χρῆσθαι;* aptum est ex illo *δώρημ' 'Αθάνας* v. 1428."

1015. *Γοργόνων*] Scribendum *Γοργόνος* cum Dobræo.

1016. Ald. *εἰς ἓν δὲ κραθὲν* [*κρανθὲν* Pal.] *ταυτὸν ἰχῶρ' εἰσφορεῖς.* Palmaria emendatio est Snapii (vid. Musgrav. supplem. 3. p. 535 b.) *εἰς ἓν δὲ κραθέντ' αὐτὸν, ἢ χωρὶς, φορεῖς; κραθέντ' αὐτόν* jam Canterus. E Vict. afferuntur duæ lectiones *κρανθὲν ταυτόν* et *κρανθέντ' αὐτόν.* MATTH.

1020. Victor. V. L. 29, 4. comparat Virg. Æn. I. 77. *tuus, o regina, quid optes, Explorare labor, mihi jussa capessere fas est.*

1022. *καὶ σὺ γὰρ τοὐμὸν ψέγεις*] Nam senex vel templum incendi vel vi opprimi Xuthum Ionemque voluerat v. 974 seqq. HERM.

1023. Ald. *πῶς ἄρ' ὑπεῖδον.* Recte jam in Herv. interpunctum post *ἄρ'.* MATTH.

1026. *κτεῖν'* Barnesius. *κτεῖνον* libri.

1028. *λαθεῖν* MSS. Steph. Flor. 1. 2. pro *λαβεῖν* [quod est in Pal. et] Ald. Creusæ ignotum manere cupit Xuthus, se filium clam sustulisse, et hoc, Ionem esse Xuthi filium scire

Creusam, latebit Xuthum. *καὶ σόν γε λήσεις πόσιν εἰδυῖα υἱὸν αὐτοῦ ὄντα Ἴωνα, ἅ σε στ. λ.* MATTH.

1029. *χειρὸς* Barnesius. Libri *χερός*.

1030. Ald. *χρύσωμ' Ἀθάνας, τόδε παλ. ὀργ.* Nostra distinctio Musgravio debetur. MATTH.

1035. *τι* addidit Wakefieldus. In Pal. est *μὴ* ^'γ ἅ^ *πασι.* quod fortasse *μή γ' ἅπασι* indicat. Sophocles Trach. 383. ab L. Dindorfio comparatus, *ὄλοιντο, μή τι πάντες οἱ κακοί, τὰ δὲ λαθραῖ' ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά.*

1038. *Ἀθήνας*] *Ἀθάνας* Flor. 1. 2. Pal.

1048. 1049. in unum versum conjungendi et in antistropho 1061. 1062.

1048. Auctor libri *περὶ ἱερῆς νούσου*: *ὁκόσα δὲ δείματα νυκτὸς παρίσταται, καὶ φόβοι, καὶ παράνοιαι, καὶ ἀναπηδήσιες ἐκ τῆς κλίνης, καὶ φόβητρα, καὶ φεύξιες ἔξω, Ἑκάτης φασὶν* (*οἱ ἐπῳδοὶ*) *εἶναι ἐπιβουλὰς, καὶ ἡρώων ἐφόδους.* Confer Helen. v. 568, 9. Suidam v. *Ἑκάτην* et v. *Ἔμπουσα.* MUSG. Hecaten intelligi, jam Barnesius vidit. Cf. Hermann. ad Soph. Antig. 1199. imprimis I. H. Vossii dissert. in Novis actis soc. lat. Ien. I. p. 365. ubi de nostro loco agit p. 379. Ea hominum, quibus favet, cœpta omnia fortunat, itaque itineribus etiam, eo consilio susceptis, præest. MATTH.

1049. Flor. 1. *νυκτιπόδων*, quod supra scriptum in Flor. 2.

1050. *καὶ* — | *δυσθανάτων* — *πλη-* | *ρώματ'* — | *πότνια* — | *χθονίας* — *λαι-* | *μοτόμων* — | *τῷ* — | *δόμων* — | *μηδέποτ'* — | *πόλεως* — | *πλὴν* — Ald.

1052. *ἐφ' οἷσι* sc. *πληρώμασι κρατήρων*; *ad quæ pocula ministranda*, *πέμπει*, omissa notatione ejus, quem mittit, quia inceptum est clandestinum. Possis etiam sic explicare, ut *ἐφ' οἷσι* non ad *πληρώμασι* referatur, sed hæc verba explicationem præcedentium habeant, *δὸς δῶσον ἐκεῖνα, ἐφ' οἷσι πέμπει κρατήρων πληρώματα*, *successum præbe iis, ad quæ perficienda* etc. MATTH. Vera est altera interpretatio. Similiter Seidlerus "*ἐφ' οἷσι* accipiam pro *ἐπὶ τούτοις ἐφ' οἷς*, i. e. *ἐπὶ θανάτῳ*. Ita bene respondet initium antistrophæ, *εἰ δ' ἀτελὴς θάνατος*. *ἐφ' ᾧ* simili modo posuit Xenophon Cyrop. 8, 8, 24. *οὐδέ γε τοῖς δρεπανηφόροις ἅρμασιν ἔτι χρῶνται ἐφ' ᾧ Κῦρος αὐτὰ ἐποιήσατο.*"

1059. Versus ex dochmio, cretico et clausula choriambica compositus.

1064. ᾗ τε] ἅτε vel ἅ τε libri. ᾗ restituit Musgravius. In Pal. est ὦ νῦν ἐλπὶς φέρετ' ἡ—.

φέρετ'] Id est φέρεται, quæ rara apud tragicos elisio diphthongi est. "Sensus vero facilis est, *et si spes, quæ nunc est,* fore ut Ion interficiatur, *irrita est,* ἀτελής ἐστι vel ἄπεισι." MATTH.

Ald. ἢ δαίμων [ὁ δαίμων Pal.] ἐξάψειν. λαιμῶν legendum esse vidit Scaliger. ἐξάψει conjecit Reisk. et sic Vict. Hæc de Creusa intelligenda sunt, et est zeugma, ἢ θηκτὸν ξίφος ὤσει δι' ἤπατος, ἢ βρόχον ἐξάψει λαιμῶν. Per abundantiam quamdam, Euripidi familiarem, additum ἀμφὶ δειρήν, ut metrum legi poscit pro δέρην. MATTH. δειρήν Wakefieldus.

1067. ἄλλαι βιότου μορφαί designant βίον τὸν ἐν Ἅιδου. MATTH. Simillimus in Medea locus v. 1039. ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου. Scholiastes ibi: ἄλλον βίον λέγει τοῦ κατὰ τὸν Ἅιδην, ὡς κἀν τοῖς κατοιχομένοις οὔσης τινὸς ἑτέρας πολιτείας. Nam diversam a vulgi opinione Euripides sequebatur sententiam, de qua explicuit Valckenarius in Diatr. p. 54 seqq. HERM. Recte transposuit Hermannus κάτεισι μορφάς. Libri μορφὰς κάτεισιν.

1071. ὀμμάτων ἐν] ὄμμασι Pal.

1074. τὸν πολύυμνον θεὸν] Bacchum hoc loco intelligi, recte monet Barnesius, ab Homero jam ante πολύϋμνον vocatum, Hymn. in Bacchum v. 7. Bacchum vero præ reliquis diis sibi pudorem incutere dicit, quod is in Mysteriis Eleusiniis conjunctim cum Cerere colebatur: unde scholiastes Aristophanis: συνίδρυται τῇ Δήμητρι ὁ Διόνυσος. ad Ran. v. 326. MUSG. Vid. Meursii Eleusin. c. 27.

1075. περὶ] παρὰ Pal. et Victor., fortasse ex Flor. 2.

Καλλιχόροισι παγαῖς] Meminit Callimachus hymn. in Cer. v. 16. ubi vid. Spanhemium. MUSG. Vid. Pausan. 1, 38, 6. HEATH.

1076. εἰκάδων] Hoc nomine vocabatur una mysteriorum dies. Plutarchus in Phocione, p. 1383. ed. H. Steph. εἰκάδι γὰρ ἡ φρουρὰ Βοηδρομιῶνος εἰσήχθη, Μυστηρίων ὄντων, ᾗ τὸν Ἴακχον ἐξ ἄστεος Ἐλευσῖνάδε πέμπουσι. vide et in Camillo, p. 251. Adde scholia in Aristoph. Ranas v. 326. MUSG. Vid. Valcken. ad Herodot. 8, 65. MATTH.

1077. ἐνύχιος Ald. et Flor. 1. 2. ἐννύχιος Herv. 2. Ad

Ionem hæc recte refert Musgrav. ἄϋπνος significat eum pervigilia illa, sicut unum ex ingenuis Atheniensibus, celebrare. MATTH. Non congruit metrum versus antistrophici. Quamobrem transposuit Hermannus ἐννύχιος ὄψετ' ἄυπνος ὤν.

1079. ἀνεχόρευσεν—χορεύει] Ab his verbis regi puto accusativos κόραν et ματέρα, v. 1085, s. Neque exemplo caret hæc constructio, vid. Bacch. v. 1142. Pind. Isthm. I. antistr. 1. Sophoclis Antigon. v. 1168. Fingit poeta, quo magnificentior videatur mysteriorum celebritas, eorum participes esse Lunam, Astra, Nereidas. MUSG.

1081. κόραι Heathius. Libri κοῦραι.

1082. αἱ] αἳ Ald.

1083. ἀενάων Flor. 1. 2. Vulgo ἀεννάων.

1084. χορευόμεναι male pro χορεύουσαι dictum tantoque molestius, quum post κόραι subaudiendum sit χορεύουσι, jure offendit Musgravium. Corrigendum videtur εἱλισσόμεναι, cui quum explicandi caussa adscriptum esset χορεύουσαι, confuso utroque natum est χορευόμεναι.

1085. χρυσοστέφανον Elmsleius Mus. crit. fasc. 5. p. 33. Libri χρυσεοστέφανον.

1088. ἄλλων Brodæus. ἄλλον libri.

πόνον εἰσπεσὼν (scr. ἐσπεσὼν) Heathius. Libri πόνον τ' εἰσπεσεῖν.

1090. δρᾶθ' Pal. Flor. 1. 2. Par. E. δρᾶσθ' Ald.

δυσκελάδοισιν] δυσκελάδοις Pal.

1091. Locutionem κατὰ μοῦσαν ἰέναι non habeo quo alio exemplo illustrem. Nec ulla conjecturarum, quas VV.DD. protulerunt, satisfacit: lenissima tamen Musgravii est emendatio κατὰ μοῦσαν ἰέντες, *contra nos* (καθ' ἡμῶν) *carmina edentes*, non ut Musgrav. explicat. MATTH. Recte habere videtur scriptura vulgata. διὰ μούσας ἧξα ex Alcest. 965. et ἐν μούσαις εἶναι ex Hippol. 452. comparavit Seidlerus.

ὕμνοις] ὕμνοισιν Pal.

1093. Κύπριδος] Κύπριδας Pal.

ἀθέμιτας] Scribendum ἀθεμίτους ex Pal.

1094. εὐσεβίᾳ] εὐσεβείᾳ Pal. Ald.

1095. ἄροτρον] Scribendum ἄροτον cum Barnesio.

1096. παλίμφαμος (*quæ contrariam priori famam habet*) Brodæus. Libri παλίμφαος.

1097. μοῦσ' εἰς Canterus. Libri μούσιος.

ἴτω Duportus. Libri ἴστω.

1098. 1099. Versus interpolati, non respondentes strophicis 1082. 1083. ἀμφὶ in περὶ mutandum videbatur Heathio.

1099. Ostendit, inquit, Jovis ex Æolo nepos oblivionem uxoris, ex qua ei non contigit communem prolem suscipere. HERM.

1105. νόθου παιδὸς] νόθων παίδων Pal. et supra scripta lectione vulgata Flor. 2.

1106. κλειναὶ] Reiskius κλεινὰν [debebat κλεινὴν], quia famulæ, e quibus constat chorus, non recte κλειναί vocari possent, et eadem de causa Elmslei. ad Eur. Iph. T. 9. φίλαι γυναῖκες. MATTH. Elmsleii conjectura probabilior videtur quam Reiskii. Sed veram scripturam haud dubie restituit Dobræus ξέναι, collato Phœn. 278. Id quum ξεῖναι scriptum esset, ut solent librarii, facile in κλειναὶ potuit corrumpi.

1108. ἐξέπλησα] Vid. ad Orest. 54.

1111. ἀπιχώριοι Elmsleius. αἵδ' ἐπιχώριοι libri.

1115. ἔγνως· μεθέξεις (δ' addit Hermannus) οὐκ ἐν ὑστάτοις κακοῦ Porsonus. Legebatur ἐγνώσμεθ' ἐξ ἴσου κἀν (κἐν Pal.) ὑστάτοις κακοῖς.

1116. ὤφθη MSS. (?) Stephani. ἔφθη Pal. Ald.

1118. ἐξεῦρεν] Scribendum ἐξηῦρεν.

1120. ἡμᾶς Stephanus. Libri ὑμᾶς.

1126. πέτρας δισσὰς] Parnasum dicit bicipitem: vid. Bacch. 307.

1127. De ὀπτηρίοις vid. Spanhem. ad Callim. in Dian. 74. ab Musgr. citatum.

1128. ἀμφήρεις] *Spatium undique includentes*. HEATH. ἀμφήρεις Stephanus et, ut videtur, Pal. ἀμφήρης Ald.

μένων codices. μὲν Ald.

1130. γενέται θεοὶ videntur esse dii τριτοπάτορες dicti, de quibus Φανόδημος φησὶν, ὅτι μόνοι Ἀθηναῖοι θύουσι καὶ εὔχονται αὐτοῖς ὑπὲρ γενέσεως παίδων, apud Etymologum v. Τριτοπάτορες. Commemorantur et θεοὶ γενέται, Æschyl. Suppl. 80. MUSG.

1131. μένω] μενῶ Ald.

1133. σεμνῶς] Recte σεμνῶν corrigere videtur Dobræus. σκηναὶ ἱεραὶ dicuntur v. 806. 982.

1134. ὀρθοστάταις] Intellige *trabes erectas*. κίονας ξυλίνους

vocat in simili re depingenda Athenæus 5. c. 6. Confer Vitruvium 2, 8. MUSG. ὀρθοστάται sunt pilæ. Eas statuebat Ion, ut tignis conjunctæ inservirent suspendendis velis, quibus illæ ἄτοιχοι περιβολαὶ σκηνωμάτων velarentur, ut speciem parietum referrent. HERM.

Post ἱδρύεθ' comma ponatur, deleatur autem post φλογὸς, quod in φλόγα mutandum cum Bothio.

1135. Post βολὰς, non post ἀκτῖνας, ut in edit. Aldina factum est, interpungendum esse vidit Reiskius.

1136. ἀκτῖνας οὔτ' αὖ] Pro οὔτ' αὖ ἀκτῖνας. Similiter collocata verba Androm. 866. τὸ λίαν οὔτ' ἐκεῖν' ἐπῄνεσα—οὔτ' αὖ τὸ νῦν σοῦ δεῖμα. Iphig. T. 373. ἀδελφὸν οὔτ' ἀνειλόμην χεροῖν,—οὐ κασιγνήτῃ στόμα συνῆψα. Et in his quidem exemplis nihil est quod quis reprehendat: nostro vero loco verba μέσας βολὰς ἀκτῖνας tam inepte sunt juxta se collocata ut non dubitem quin permutata ultimæ utriusque versus vocis sede scribendum sit οὔτε πρὸς μέσας θεοῦ | ἀκτῖνας οὔτ' αὖ πρὸς τελευτώσας βολάς.

βίον aliud agenti librario excidit. Recte Hermannus θεοῦ. "Observavit Ion id quod in theatris condendis observandum scribit Vitruvius. Vide quæ attulit Genellius in libro de theatro Atheniensium p. 32." HERM.

1137. πλέθρου] Vocis πλέθρον duplex usus est: vel enim certam longitudinem designat, vel certam superficiem. Longitudo plethri, teste Suida in v. πλέθρον, centum pedibus æqualis est. De altero, sive superficiali, sic Hesychius; πέλεθρον, μέτρον γῆς, ὅ φασι μυρίους πόδας ἔχειν. Hinc colligitur, plethrum superficiale quadratum esse plethri linearis. $100 \times 100 =$ 10,000. Jam de Ionis tabernaculo, illud saltem ex hoc Euripidis loco, licet subobscuro, colligere licet, longitudine plethro æquale fuisse, in area vero decem millia pedum quadratorum habuisse. Fuit igitur plethrum quadratum: i. e. figura quadrilatera, rectangula, cujus singula latera centum pedibus æqualia erant. Porro, ut descriptio hæc geometricam ἀκρίβειαν habeat, anguli definiantur necesse est. Definivit autem Euripides, siquidem recte docent lexica, εὐγώνιον idem valere, quod ὀρθογώνιον. Potest enim εἰς εὐγώνιον poni pro εὐγωνίως, ut εἰς καλὸν pro καλῶς, εἰς καιρὸν pro καιρίως. Mihi tamen valde dubium est, an unquam hanc potestatem habeat εὐγώνιος. Xenophontis certe locus: ὀρθοὶ δὲ οἱ στίχοι τῶν δένδρων, εὐγώνια

δὲ πάντα καλῶς εἴη: Œcon. 4. 21. nihil tale ostendit. In Euripide igitur legendum suspicor:

πλέθρου σταθμήσας μῆκος ἰθυγώνιον—

Longitudinem plethri dimetiens rectangulam. MUSG. Scribendum εἰς εὐγωνίαν cum Elmsleio ad Med. 1150.

1140. καλῶν] Id est καλέσων.

1141. ἱρὰ] Scribebatur ἱερά.

1144. δίου] Scribe Δίου.

Ἡρακλέης] Anachronismus: Ion enim Hercule antiquior erat. MUSG.

1146. ἐνῆν] Id est ἐνῆσαν. V. exempla ad Stephani Thesaurum allata s. v. εἰμί.

ὑφανταὶ] ὑφαντοῖς Musgravius probabiliter.

γράμμασιν] *Picturis.*

1148. φλόγα] πλάκα Wakefieldus.

1150. ἀσείρωτον] *Nullo fune connexum*: a σειρὰ, *funis*, vel *lorum*, unde σειραῖος ἵππος et σειραφόρος. Pari modo in picturis hodie videas Auroræ equos, non loris currui connexos, sed frænis tantum retentos. MUSG.

1151. ὄχημ'] De equis, non de curru, intelligendum. vid. Phœn. v. 338. Rhes. v. 617. fragmentum Phaëthontis apud Longinum, sect. 15. Lucan. Pharsal. 7. v. 570. MUSG. Rectius Seidlerus "ὄχημα ἀσείρωτον currum funibus carentem, nullos applicatos funes habentem, dixit, opinor, currum funales equos non habentem, sed tantum jugales. Namque ut Soli quadrigæ, ita Nocti bigæ plerumque a poetis tribuuntur. Exempla e Latinis poetis, qui haud dubie Græcorum auctoritatem sunt secuti, collegit Brouckhusius ad Tibull. 2, 1, 87."

1154. Ald. οὐραία, contra metrum. Canter. οὐραῖα. Sed quid sit οὐραῖα στρέφειν, non habeo dicere. Wakefield. adscripsit locum Hygini Poet. Astron. 3. p. 418. Munker. *utræque Arcti—ita collocatæ, ut alternis unaquæque earum resupinata caput alterius tegere videatur, ita tamen, ut caput ejus, quæ superior fuerit, ad caudam inferioris contendat.* Cf. Arat. 28. Hoccine igitur οὐραῖα στέρφεσθαι dici potest? MATTH. οὐραία [οὐραῖα] χρυσήρει πόλῳ nihil vetat interpretari *cauda Polum auratum spectanti*: quæ, ut notum, positura est Ursæ. Aratus:

—αἰεὶ δὲ κατωμάδιαι φορέονται,
ἔμπαλιν εἰς ὤμους τετραμμέναι—

MUSG. Nihil confert ad hujus loci explicationem locus Hy-

gini a Wakefieldio allatus. De majore ursa sermonem esse, ut per se probabile est, ita confirmatur eo quod ea est super Orionem. Quare πόλος non stella est, quæ sic dicitur, infima ad caudam minoris ursæ (v. Eratosth. Catast. 2. Hygin. Poet. Astron. 3, 1. p. 499.) sed cælum ad circulum polarem, et οὐραῖα dictum pro οὐράν. SEIDL.

χρυσήρει πόλῳ] Ald. χρυσήρῃ πώλῳ. [χρυσήρη πώλω Pal.] χρυσήρει Steph. πόλῳ Flor. 1. 2. MATTH. Forsan χρυσήρη πόλον, *aureum polum versans tanquam caudam*. Vel, si πόλῳ retineas, *versans auream caudam apud polum*. DOBR.

1156. μηνὸς διχήρης] Mensis sector. Quum Græci menses suos lunæ cursu metirentur, clarum est, eos æquales in partes plenilunii diem divisisse. BROD.

Ὑάδες τε ναυτίλοις σαφέστατον σημεῖον] De Hyadibus vide Eustathium in Homer. p. 1155, 44. item Joh. Tzetzæ scholia in Hesiod. Ἔργ. β'. v. 1. Ab aliis autem quinque, ab aliis septem numerantur stellæ in capite Tauri; quæ ideo nautis observantur, quia, quoties nascuntur, aut occidunt, pluvias creant, unde et nomen sortitæ putantur: ὕω enim *pluo*. BARN.

1157. σημεῖον] Non utique cursus, sed tempestatum. MUSG.

1159. Constructio est: ἤμπισχεν ἄλλα ὑφάσματα, εὐηρέτμους βαρβάρων ναῦς ἀντίας Ἑλληνίσιν. Recte judicat Barnesius, pugnam Salaminiam per prolepsin hic respici. MUSG. Male verba construit Musgravius. βαρβάρων ὑφάσματα sunt textæ imagines barbarorum. Monuit Bothius.

1161. καὶ μιξόθηρας φῶτας, ἱππείας τ' ἄγρας, ἐλάφων λεόντων τ' ἀγρίων θηράματα] Videntur hæc ad Herculis labores pertinere, nempe ad Centauros ab illo debellatos, ad Diomedeos equos, ad æripedem cervam et Nemeæum leonem. BARN.

1163. De Cecrope, partim homine, partim serpente, videri possunt Apollodor. 3. 13. Tzetzes ad Lycophron. v. 111. Fabulam inde ortam crediderim, quod Cecrops primus Atticorum barbariem exuere cœpit, nec tamen penitus exuit. MUSG.

1164. σπείραισιν εἱλίσσοντ' Hermannus. Legebatur σπείραις συνειλίσσοντ'. σπείρας MSS. (?) Stephani.

1166. κρατῆρας Matthiæ. Libri κρητῆρας.

1167. κήρυξ] Recte κῆρυξ Ald.

ἐγχώριον] Scribendum ἐγχωρίων cum Lobeckio ad Soph. Aj. 1135.

1170. ἀνεῖσαν Musgravius. ἀνῆσαν libri.

1171. τέως supplebat Duportus, σκηνῆς Barnesius, δείπνων Musgravius.

1174. De νίπτροις vide quem interpretes citant Athen. 9. p. 408. et de θυμιάμασιν 14. p. 641 F.

1175. σμύρνης ἱδρῶτα] Plinius 12, 15. *Sudant autem sponte, priusquam incidantur, Stacten dictam, cui nulla præfertur.* Confer Dioscorid. 1, 78. MUSG.

1177. αὐλοὺς] MSS. Steph. ἄλλους. Finito convivio, introducti vulgo tibicines. vid. Xenoph. Sympos. Platonis comici fragmentum Athenæi, 15, 1. Eundem morem tangit Philo Jud. p. 183. ed. Turneb. MUSG.

ἧκεν] Scil. τὸ πρᾶγμα. *Quum res ad tibias venisset.* MUSG. Probabilior Dobræi conjectura est ἧκον.

1178. κοινὸν] Libri καινόν. "Legendum κοινὸν. Commemorat κρατῆρα κοινὸν, Aristides Isthmica p. 54. vid. Spanhem. Epistol. ad Morell. p. 59. Claudianus Præfat. in Nuptias Honorii et Mariæ, v. 5. *Præberetque Jovi communia Pocula Chiron.*" MUSG.

ἔλεξε Par. E. ἔλεξεν Pal. Flor. 1. 2. Ald.

1179. τεύχη] Libri σκεύη. "Repone τεύχη. Alterum enim est vulgi verbum, a tragicis nusquam adhibitum; alterum vero probum et Euripidi familiare: Hec. 607. Androm. 167. Iph. Taur. 168. Cycl. 88. 208. 226. Ion. 144. 276. in hac ipsa scena 1184. Electr. 146. 360. 496." PORSON.

μεγάλα δ' ἐσφέρειν] Diog. Laërtius in Anachars. §. 104. καὶ θαυμάζειν φησὶ, πῶς Ἕλληνες ἀρχόμενοι μὲν ἐν μικροῖς πίνουσι, πλησθέντες δὲ ἐν μεγάλοις. BROD. Vid. interpretes Diogenis.

1181. μόχθος codices. μόχθους Ald.

1187. ᾔδειν Piersonus ad Mœr. p. 174. Libri ᾔδει.

χεροῖν Par. E. χερσὶν Pal. Ald.

1189. βλασφημίαν] Plato Leg. 7. p. 800 B. θυσίας γενομένης καὶ ἱερῶν καυθέντων κατὰ νόμον, εἴ τῳ τὶς φαμὲν ἰδίᾳ παραστὰς τοῖς βωμοῖς τε καὶ ἱεροῖς υἱὸς, ἢ καὶ ἀδελφὸς, βλασφημεῖ πᾶσαν βλασφημίαν, ἆρ' οὐκ ἂν φαῖμεν ἀθυμίαν καὶ κακὴν ἧτταν καὶ μαντείαν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἂν οἰκείοις φθέγγοιτο ἐντιθείς. BROD.

1190. ἱρῷ] Scribebatur ἱερῷ, et ἱεροῦ v. 1195.

1193. γαίᾳ error typothetæ pro γαίᾳ.

δίδωσι γαίᾳ] Ergo, nisi aliquis male ominata verba edidisset, non in terram fudisset, sed in mensam. MUSG.

1194. σιγῇ Pal. σιγῆ Victor.

1195. ἱεροὺς] Malim ἱερᾶς, *sacri roris*. Plutarchus de fonte quodam Delphico: ὅθεν ἐχρῶντο πρός τε τὰς λοιβὰς τῷ ὕδατι τούτῳ. Op. Mor. p. 716. ed. Steph. ubi plura. MUSG.

Libri Βιβλίνου. Blomfield. ad Æsch. Prom. 836. scribendum monet Βυβλίνου, et fere persuadet allato loco Eustath. p. 1913, 31. Sed censor in *Class. journ.* n. 24. p. 413. contra affert Mazochium ad tab. Heracl. p. 200. MATTH.

1198. Quæ post hunc versum lacunæ signa posita sunt in editione Matthiæ, deleantur. Subjecti mutatio in verbis ἀπέσπεισαν (convivæ) et καθῆκαν (columbæ) nihil offensionis habet in tanta verborum perspicuitate.

1199. κεἰς] Scribendum εἰς ex Pal.

αὐτὸ Pal. Vulgo αὐτά.

1200. ἐς] Scribendum εἰς.

1205. αἰάζουσα· θάμβησεν libri. Mutavit Heathius.

1207. θνήσκει Par. E. Pal. Flor. 1. 2. θνήσκουσα Ald.

1208. γυμνὰ ἐκ πέπλων μέλη, membris e pallio, rejecto scilicet, ut in graviore et corporis et animi motu fieri solebat, exsertis. Cf. Iphig. T. 1469. MATTH.

1209. ἦχ' Barnesius. ἦκεν libri.

1210. κτανεῖν] Scribendum κτενεῖν.

1215. ὤφθη] *Deprehensus est*, ut supra v. 1116. ὤφθη δὲ πῶς τὰ κρυπτὰ μηχανήματα. HERM.

1219. κοιράνοισι Πυθικοῖς] De hoc procerum senatu veri similia attulit O. Muellerus in Doriensium vol. 1. p. 211. HERM.

1224. ἱρὸν] Scribebatur ἱερόν.

1227. Φοίβου Matthiæ. Libri Φοῖβου.

1232. σπονδᾶς Dobræus. Libri σπονδάς. Correxit etiam Hermannus, qui φόνον σπονδᾶς columbæ per libationem interitum intelligi monet.

θοᾶς Flor. 1. 2. Pal. θοάς Ald. χοάς MSS. (?) Stephani. Recte Dobræus θοαῖς corrigit, sublata ambiguitate quam non est credibile admisisse poetam genitivi θοᾶς.

1233. σταγόσιν Matthiæ. Libri σταγόσι.

1236. λεύσιμοι καταφθοραί.] *Lapidatio*. Et tamen Creusam e rupe Delphica ἀποκρημνισθῆναι jusserant proceres urbis. conf. v. 1222. et v. 1267. Ego vero cum Barnesio lapidationem, utpote notius mortis genus, non absurde a choro commemoratam arbitror. MUSG. καταφοραὶ Pal.

1237. δεσποίνᾳ Hermannus. Libri δέσποινα, interpunctione post καταφθοραὶ posita. Ab φυγὰν novum versum incipit Ald.

1238. χθονὸς— | πορευθῶ— | ἄταν——ὠκίσταν— | πρύμνας —Ald.

σκοτίων] σκότων Pal.

1243. λαθεῖν Stephanus. λαβεῖν libri.

1245. μένει Portus. μέλει libri. μέλλει MSS. (?) Stephani.

1251. Πυθίᾳ Stephanus et Pal. Πυθίῳ Ald.

1252. εἶ τύχης Scaliger. εὐτυχεῖς Pal. Flor. 1. 2. εὐτυχῆς Ald.

1253. γὰρ οἴκων Victorius. γὰρ ἄκων Pal. Ald. γὰρ κακῶν Flor. 1. 2. κακῶν γὰρ MSS. (?) Stephani.

1261. ταυρόμορφον] Vid. ad Iphig. A. 276. MUSG.

Κηφισοῦ] Cephisus erat pater Diogeneæ, quæ Phrasimo nupta peperit Praxitheam Erechthei uxorem, ex quibus parentibus nata Creusa: vid. Apollod. 3, 14, 1. BARN.

1263. ἀναβλέποντα—φλόγα] Talia de serpentibus commenta apud veteres non penitus fide indigna judicata sunt. Diod. Sic. 3, 37. ἀποφαίνονται ὄφεις διὰ τοῦ πυρωποῦ τῶν ὀφθαλμῶν ἀστραπῇ παραπλησίως ἀποτυφλοῦν τὴν ὅρασιν κ. τ. λ. MUSG.

1265. κτανεῖν] Scribendum κτενεῖν.

1267. Παρνασοῦ] Libri Παρνησοῦ.

1268. δισκευθήσεται] δισκηθήσεται (ευ) Pal. Flor. 2.

1271. ἐν συμμάχοις sic intelligo, inter eos qui mihi opem laturi erant. HERM.

1272. δωμάτων] Melius et signantius esset δικτύων, et magis conveniret τῷ περιβαλοῦσα. Vide Orest. 25. DOBR.

1275. Ἀπόλλωνος et ad βωμὸς et ad δόμος pertinet. MATTH.

1280. ἔπλεξ᾽· οὐ] ἔπλεξε, deleto οὐ, Elmsleius ad Herc. f. 984. recte, nisi quod ἔπλεξ᾽, ἢ potius scribere debebat, quod conjecit Dobræus. ἔπτηξεν βωμὸν i. q. ἐς βωμὸν ἔφυγε πτήξασα.

1281. Interrogandi signum in fine versus posuit Matthiæ. Restituendum punctum.

1286. ἱρὸν] Vulgo ἱερόν. Conf. ad v. 982.

1287. ἔκαινες Duportus. ἔκτανες libri. Sed veram scripturam restituisse videtur Musgravius κᾆτ᾽ ἔκτανές με φαρμάκοις τὸν τοῦ θεοῦ;

1288. πατρὸς Canterus. Libri πατρὸς δ᾽.

οὐσίαν] Conjeci πατρὸς ἀπουσίαν λέγω, positum illud ex more Græcorum pro simplici dativo πατρὸς ἀπουσίᾳ. Sensus igitur est: illud tempus dico, quo pater aberat. Ita etiam intelligitur unde venerit illud δ', quod ejecit Canterus. SEIDL. Recte corrigit Seidlerus.

1289. οὐκέτ' εἶ] Præstat οὐκέτι, quod conjecit Dobræus.

1290. εὐσεβής] Id est οὐκ εὐσεβής γε οὖσα τοῦ θεοῦ εἶ. Legebatur εὐσεβεῖς. Correxit L. Dindorfius. εὐσεβῆ est in Pal.

εὐσεβῆ] εὐσεβεῖς supra scriptum in Flor. 2.

1291. σ' Wakefieldus. Legebatur δ'.

1292. ὅπλοις Barnesius. Libri ὅπλοισιν.

1293. γ' Par. E.G. Flor. 1. 2. δ' Ald. Particulam om. Pal.

1294. πανοῖς Musgravius. πτανοῖς Pal. Par. G. Flor. 2. δαλοῖς Ald. quod supra scriptum in Par. G. Flor. 2.

1295. λαχών (β supra) Pal. Flor. 2.

1296. γε] τε Pal. τε (γε supra) Flor. 2.

1297. τῆς Παλλάδος] Intelligitur γῆς.

1298. Sensus est, servavit eam armis, i. e. re et facto, non jactationibus et promissionibus. SEIDL.

1299. ἐπίκουρος οἰκήτωρ γ'] ἐπίκουρος· οἰκήτωρ δ' Hermannus.

1300. τοῦ μέλλειν, nimirum ἐμὲ οἰκεῖν τὰ σά v. 1294. pro quo dici etiam possit τοῦ μέλλοντος φόβῳ.

1301. μέλλων τύχοις i. e. μέλλοις οἰκεῖν τἀμά. Nam εἰ ἔμελλεν Ἴων τὰ τῆς Κρεούσης οἰκεῖν, ἔθανεν ἂν ἡ Κρέουσα. MATTH.

1302. ἐξεῦρε] Scribendum ἐξηῦρε.

1304. Pro πατρικῆς Pal. Flor. 1. 2. πρι̅ γῆς.

1305. ὅσ'] ὧσ' Pal.

1306. ἔκλειπε Pal. ἔκλιπες Flor. 1. ἔκλιπε Flor. 2. Ald. θεηλάτους ἕδρας explico *dei instinctu* vel *deo auctore ædificatas*, ut ad fabulam respiciatur, qua ipse sibi Apollo Delphos oraculi sedem delegerit et designaverit; Brodæus *deo plenas*. Wakefield. huic loco ad amussim respondere dicit Hesychii glossam θεήλατον, ὑπὸ θεοῦ πεπηγμένον, et respici putat artificium, quod commemoratur a Callim. in Apoll. 58. θεήλατος *quod ad deos pertinet* interpretatur Erfurdt. ad Soph. Œd. T. 256. quod ne illi quidem loco convenire videtur. MATTH.

1307. Memorabilis trajectio vocum in attractione τὴν σὴν ὅπου σοι μητέρ' ἐστι, pro τὴν σὴν μητέρα, ὅπου ἐστι, similis illi

apud Soph. Trach. 98. Ἅλιον αἰτῶ τοῦτο, καρύξαι τὸν Ἀλκμήνας, πόθι μοι πόθι παῖς ναίει ποτέ. Male Elmslei. ad Heracl. 946. verba ὅπου σοι ἐστὶ per ἥτις σοί ἐστι v. 566. explicat MATTH.

1310. ἐν στέμμασι] Vid. v. 225.

1311. τιν'] Apollinem.

1314. ἴζειν] ἕζειν Pal.

1316. τοῖσι δ' ἐνδίκοις] τοὺς δέ γ' ἐνδίκους Dobræus. χρὴ cum dativo constructum frustra defenditur exemplo Sophoclis Antig. 736. ubi v. quæ annotavi.

1317. ἱερὰ Barnesius et codices, ut videtur. ἱρὰ Ald.

1321. θριγκοῦ τοῦδε] Septo enim saxis structo inclusum erat adytum templi, in quo erat tripus. Monuit Muellerus in dissertatione de tripode Delphico p. 14. addens Andr. 1113. ubi qui hic θριγκός, ἀνακτόρων κρηπὶς vocatur. HERM. θριγκοὺς τούσδ' Dobræus. Poterat etiam θριγκὸν τόνδ'.

1322. τρίποδος ἀρχαῖον νόμον σῴζουσα referendum fortasse est ad ipsum prægressum Φοίβου προφῆτις. Ex antiquissimis enim temporibus suam semper habebat Apollo interpretem, aliam post aliam. SEIDL. Vide Æschyli Eumenidum prologum.

1325. λεγόμεθά γ' Elmsleius ad Heracl. 689. Libri λεγόμεσθ'.

1326. ὡς] Malim αἷς. DOBR.

1330. γε Flor. 1. 2. Pal. τε Ald.

1331. ἱρὰ] Scribebatur ἱερά.

1333. καθαρὸς Porsonus. Legebatur καθαρῶς.

1337. ἄγκος pro ἄγγος Flor. 1. 2. [et Pal.] Quum Musgr. ad vocem χερός offendisset, et legendum conjecisset τόδ' ἄγγους πλέκος, Jacobs legendum suspicabatur ὁρᾷς τόδ' ἄγγους κύτος ὑπ' ἀγκ. ἐμ. provocans ad Cycl. 398. Elmsl. ad Heracl. 42. ὁρᾷς τόδ' ἄγγος χερὸς ὑπαγκάλισμ' ἐμῆς. Vulgatam defendit Lobeck. ad Aj. 308. ita tamen, ut, quid suspicionem moverit Musgravio, minus attendisse videatur. Is enim non id ægre ferebat, quod χερὸς ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς pro ἐμῆς dictum esset (sic enim etiam Pindar. Ol. 8, 55. τεαῖς χερὸς ἐργασίαις, loco a Lobeck. allato) sed quod χερὸς ἀγκάλαι dici non posse videbatur. Neque vero quidquam proficitur Elmsleii conjectura: non magis enim χερὸς ὑπαγκάλισμα usquam legitur, quam χερὸς ἀγκάλαι, et quod est ὑπαγκάλισμα χερός id haud dubie est etiam ὑπ' ἀγκάλαις χερός. Sed in multis tragicorum locis ita addun-

tur χερός, ποδός etc. ut salvo sensu etiam abesse possint. MATTH.

1338. ἐν στέμμασιν, *vittis redimitam*, ut Herc. f. 665. ἐν στεφάνοισιν. MATTH.

1342. τότε Hermannus. Libri τόδε.

1343. θεός monosyllabum.

σ' om. Pal.

1347. τόδε] τόδε τε Pal. τότε Par. G. superscripto τόδε. Præferendum τότε.

1348. δρᾶσαι Musgravius. Legebatur δράσειν.

1351. κέκρυπται] κρύπτεται Flor. 1. κέκρυψαι MSS. (?) Stephani.

σπάργαν' οἷς ἐνῇσθα σύ Reiskius. Libri σπαργάνοισιν οἶσθα σύ.

1356. Ἀσιάδ' Scaliger et, ut videtur, codices. Ἀσίαν Ald. Conf. Troad. 927. Ἥρα δ' ὑπέσχετ' Ἀσιάδ' Εὐρώπης θ' ὅρους τυραννίδ' ἕξειν.

1360. Post ἐβούλεθ' addit Ald. οὕνεκ', quod om. Pal. Flor. 1. 2. "Supplendum videtur ὅτου δὲ κτῆμα ὂν ἐβούλετό με σῶσαι τόδε." MATTH.

1364. ζητεῖν σε] ζητεῖσθαι codices et Ald.: sed ζητεῖν σε superscriptum in Flor. 2.

1368. ὃς μετέσχε τῆς τύχης] Vid. v. 48.

1372. οὐχ ὑπέσχεν] οὐκ ἐπέσχεν Dobræus.

1378. δὲ χὴ Schæferus. δέ θ' ἡ libri.

1380. οἴσω Brodæus et MSS. (?) Stephani. Libri οἶσον.

1381. μηδὲν Flor. 1. 2. μηθὲν Pal. Ald.

1386. γ' addidit Stephanus. ὅς σέσωκέ μοι Dobræus.

1388. ὑπερβαίην Barnesius et codices, ut videtur. ὑπερβαίη Ald.

1389. ἱρὰ] Scribebatur ἱερά.

1396. Ioni tribuendum esse, quum antea choro adscriberetur, monuit Heath. Fortasse leg. καὶ πάροιθ', ἤδησθά μοι propter πάροιθε. Cum acerba ironia tacere eam jubet Ion, quum antea multa tacuerit, nimirum insidias ipsi structas. MATTH.

σιγᾶν σύ] Scribendum haud dubie σίγα σύ. Aliter enim intelligi nequit quo modo Creusa ex verbis Ionis colligere potuerit se ab eo tacere jussam esse: οὐκ ἐν σιωπῇ τἀμά· μή με νουθέτει. Interpretes enim, qui eandem sententiam vulgatæ inesse affirmant, id magis dicis caussa commenti videntur quam

quod aut sibi id persuasissent aut aliis essent persuasuri. Sed corrupta sunt etiam illa quæ sequuntur πολλὰ καὶ πάροιθεν οἶσθά μοι, monstrante vel illo οἶσθα, quod quum præsentis temporis notionem contineat, cum πάροιθεν adversa fronte pugnat. L. DINDORF. Vera totius versus scriptura videtur σίγα σύ· πολλὰ καὶ πάροιθ' ᾔδησθά μοι. Recte monet Hermannus, respici quæ supra dicta sint a Creusa, quum aram amplexa quas struxerat Ioni insidias defendere studuit.

1398. ἄχθος error typothetæ pro ἄγγος.

οὗ 'ξέθηκ' Dobræus. Vulgo οὐξέθηκ'. οὗ, *ubi*, i. e. in quo.

1404. οὐ] Scribendum οὖν cum Boissonadio. "Violentiæ in me vestræ finem facietis me occidendo: nam adeo firmiter Ioni adhærebo, ut me nisi mortuam abducere non possitis."

1405. τ' ἔσω Tyrwhittus. Legebatur τε σῶν. γε σῶν Pal.

1406. ῥυσιάζομαι λόγῳ] Ficta, inquit, vindicatione corripior. Sic Sophocles Œd. R. 1394. τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώματα. HERM.

1408. σός] Exspectes potius σοι. HERM.

1410. σ' Tyrwhittus. Libri δ'.

1411. τοξεύω codices. τοξεῦσαι Ald. quod superscriptum est in Flor. 1. 2.

1413. ἔνδυθ'] ἐνδύτ' duplici accentu Pal. Scribendum ἐνδύθ'.

1416. λέγ'· ὡς ἔχει τι δεινὸν ἡ τόλμη γέ σου] Vulgo τόλμα: unde Iodrello scribendum videbatur ἥ γε τόλμα σου. Sed τόλμη etiam veteres Atticos interdum dixisse ex Phrynichi verbis colligi potest in Anecdotis Bekkeri I. p. 66, 23. Τόλμη καὶ τόλμα, πρύμνη καὶ πρύμνα. νάρκη δὲ διὰ τοῦ η. πρύμνην Sophocli in Philocteta v. 482. et Aristophani in Vespis v. 399. quorum in codicibus πρύμναν legitur, restituendum esse animadvertit Elmsleius. Sed δίψη in Choephoris Æschyli v. 756. recte, ut opinor, repudiat Buttmannus in gramm. vol. 2. p. 395. τόλμα autem producta altera syllaba ne quis forte Pindari exemplo defendat Olymp. 9, 122. 13, 14, sciendum est Doricæ hoc esse dialecti: ut nihil caussæ sit cur γέννᾱ in anapæstis spondiacis apud Euripidem in γενεά mutetur, in Hecuba v. 160.

τίς ἀμύνει μοι; ποία γέννα,
ποία δὲ πόλις.

et in Iphigenia Taurica v. 154.

οἴμοι φροῦδος γέννα.

1419. οἷον] Fort. οἶον.

1421. Γοργὼν] Præstat Γοργώ. Vid. L. Dindorfius in Thesauro Stephani.

Libri ἠτρίων. Musgr. ἠτρίοις. In Vict. εὐήτριον ἱμάτιον, haud dubie adscriptum a grammatico, qui usum vocis explicare vellet. Sic enim est in Flor. 2. MATTH.

1423. Ald. κᾳκκρασπέδωτ' ὄφεσιν. Par. E.G. κεκκρασπέδωτ' ὄφ. Flor. 1. 2. κεκρασπέδωτ' ὄφ. Barn. κεκρασπέδωταί τ' ὄφεσιν. MATTH. Vera scriptura κεκρασπέδωται δ' ὄφεσιν est in Pal.

1424. ὕφασμα θέσφαθ', ὡς εὐρ. Ald. [et Pal.] In MS. E. ita scribitur θέσφαθ', ut simul appareant ductus litteræ μ. Hinc Musgr. conj. δεσμά θ', ὡς εὐρ. A v. 1423. lacuna est in Flor. 1. usque ad 1583. MATTH.

1426. τῷδ' L. Dindorfius. Libri τῷ γ'.

1427. δράκοντε μαρμαίροντε Porsonus. Legebatur δράκοντες ἀρχαῖόν τι. Conf. v. 23.

γέννι Heathius. Libri γένει. γέννυ Brodæus.

1428. Creusæ continuandum censet Pierson. Veris. p. 13. Ionem scire, unde hæc serpentum simulacra et quo consilio data acceperit Creusa, non adeo mirum post ea, quæ supra dixit v. 272 sqq. MATTH.

ἦ Brodæus. Libri ἤ. Dobræo scribendum videbatur δώρημ' Ἀθάνας, ἢ τέκν' ἐντρέφειν; λέγε.

1429. Ἐριχθονίου] Vid. v. 20.

1430. χρυσώμασι] Libri χρυσώμια. MSS. (?) Stephani χρυσώματα. χρυσώμια qui scripsit, sic, nisi fallor, in codice suo exaratum videbat: χρυσώμα. Unde addita littera, quæ detrita forte erat, nullo negotio veram scripturam restituimus: τί δρᾶν, τί χρῆσθαι, φράζε μοι, χρυσώμασι. Sic enim an χρυσώματι scribas nihil interest. Cæterum confer v. 1012. πῶς οὖν κέκρανται δίπτυχον δῶρον θεᾶς;—κοίλης μὲν ὅστις φλεβὸς ἀπέσταξεν φόνου—τί τῷδε χρῆσθαι; ut ibi legendum monuimus. L. DINDORF.

1433. στέφανον ἐλαίας] Neptunus et Minerva de Cecropia certabant, utri urbs dicaretur et cujus ferret nomen. Neptunus tridente scopulum percussit, unde mare erupit; Minerva cuspide tetigit, unde nata est tum primum olea; quæ fere immortalis habebatur, et semper virens; adeo ut etiam a Medis exusta, denuo refloruerit. Ovidius Metamorph. 6. fab. 2. Apollodor. 3, 13, 1. Meurs. Cecrop. c. 19. BARN.

1434. Ἀθάνα] Legebatur Ἀθάνας. unde σκόπελος MSS. (?)

Stephani, et ἐξηνέγκατο Scaliger. "Sed quidni ἦν πρῶτ' Ἀθάνα σκόπελον εἰσηνέγκατο. quandoquidem Minerva primam oleam terra edidisse dicebatur." MATTH. σκόπελον εἰσηνέγκατο dictum pro ἐς σκόπελον εἰσηνέγκατο. Sic εἰσέθεντο σέλματα Hel. 1566.

1435. οὔποτ' Barnesius. οὔπερ Pal. Ald.

1436. ἐλαίας ἀκηράτου] Theophrastus Histor. Plant. 4. c. 14. τὴν δὲ μακροβιότητα μαρτυροῦσιν ἐπί γε τινῶν καὶ ἡμέρων καὶ ἀγρίων, καὶ αἱ παραδεδομέναι φῆμαι παρὰ τῶν μυθολόγων· Ἐλαίαν μὲν γὰρ λέγουσι τὴν Ἀθήνησι—Plinius 16. c. 44. *Athenis quoque olea durare credita in certamine edita a Minerva.* Hæc Brodæus, quibus adde Soph. Œd. Col. v. 725. et seq. MUSG.

1441. ἐνέρων] Regitur genitivus a μετὰ, quod sequitur.

1444. καὶ error typothetæ pro κοὐ.

1445. ἀμπτυχαί Matthiæ. ἀναπτυχαί libri.

1446. Duo versus in Ald. quorum alter a βοάσω incipit.

1448. ἡδονά] Scribendum ἀδονά.

πόθεν proximo versui addit Ald.

1452. ἀπέβαλον codices. ἐπέβαλον Ald. in quo versus sic divisi ἔτι— | τὰς—πρόσω.

1453. Scribendum uno versu ἰὼ—ἀγκαλῶν ut in Ald.

ἔλαβες] ἔβαλες Pal.

1454. * ἀγκαλῶν] ἀγκάλ" Ald. Scribendum ἐς ἀγκάλας ex Pal.

1455. χέρα Hermannus. Scribebatur χεῖρα.

1458. Etsi hoc metrum per se non potest reprehendi, præsertim quum similis logaœdicus reperiatur v. 1504. tamen nimis verisimile est, hic quoque, ut v. 1463, 1464. et 1492. 1493. duos conjunctos fuisse iambicos trimetros catalecticos. Quare Euripidem scripsisse puto vel ὦ τέκνον, οὐκ ἄδακρυς ἐκλοχεύει. vel οὐκ, ὦ τέκνον, ἀδάκρυτος ἐκλοχεύει. HERM.

1461. ἡδονᾶς] Scribendum ἀδονᾶς.

1464. δῶμ' Hermannus. Legebatur δῶμα δ'.

τάδε] Corrigendum γᾶ cum Reiskio.

1466. ὅ τε γηγενέτας] Hæc verba præcedenti versui addit Ald.

νύκτας] Scribendum νύκτα cum Marklando ad Suppl. 321.

1467. ἀελίου Hermannus. Libri ἀλίου.

1470. Personæ turbatæ in Ald. Ξ. ὦ—. I. οἷον— Ξ. πῶς— I. ὤμοι—. Ξ. οὐχ— I. αἶ. αἶ. Correxit Tyrwhittus.

1421. Γοργὼν] Præstat Γοργώ. Vid. L. Din sauro Stephani.

Libri ἠτρίων. Musgr. ἠτρίοις. In Vict. εὐήτρι dubie adscriptum a grammatico, qui usum vo let. Sic enim est in Flor. 2. MATTH.

1423. Ald. κἀκκρασπέδωτ' ὄφεσιν. Par. E. ὄφ. Flor. 1. 2. κεκρασπέδωτ' ὄφ. Barn. κεκρα σιν. MATTH. Vera scriptura κεκρασπέδωτα Pal.

1424. ὕφασμα θέσφαθ', ὡς εὐρ. Ald. [et Pal scribitur θέσφαθ', ut simul appareant ductus Musgr. conj. δεσμά θ', ὡς εὐρ. A v. 1423. lacu usque ad 1583. MATTH.

1426. τῷδ' L. Dindorfius. Libri τῷ γ'.

1427. δράκοντε μαρμαίροντε Porsonus. Le ἀρχαῖόν τι. Conf. v. 23.

γέννι Heathius. Libri γένει. γένυ Brodæu

1428. Creusæ continuandum censet Pier Ionem scire, unde hæc serpentum simulacr data acceperit Creusa, non adeo mirum p dixit v. 272 sqq. MATTH.

ᾗ Brodæus. Libri ἤ. Dobræo scribendum Ἀθάνας, ἢ τέκν' ἐντρέφειν; λέγε.

1429. Ἐριχθονίου] Vid. v. 20.

1430. χρυσ] Libri χρυσώμια. MSS.
σώματα. χρυσ scripsit, sic, nisi fallor,
ratum ια. Unde addita littera,
erat, n m scripturam restituimu
σθαι, μασι. Sic enim an χρυσ
inter fer v. 1012. πῶς οὖν
δῶρ ὅστις φλεβὸς ἀπέστα
χρη m monuimus. L. DI
] Neptunus et Mi
c aretur et cujus ferret
percussit, unde mar
ata est tum primum
et semper virens;
floruerit. Ovidius M
Meurs. Cecrop. c. 1
ur Ἀθάνας. unde

·αί.

ri δειλία.
οc vocabulo finientes.
um ἀνθρώποις cum Dobræo.

Libri εὖ.
·αῖς Ald.
ίρομεν.
m. 937. (909. Matth.)
Correctum in ed. Brubachii.
ἐγγίγνεται Musgravius. Libri

Med. 310. προστιθεῖς Flor. 2.
MSS. (?) Stephani.
.7.
ri.
σει Par. G. ταράσσει Flor. 2.
pro ὁ θεὸς, εἴτε ἀληθής ἐστι, ἢ
is ad Plut. 598. MATTH.

Mœr. p. 271. Libri θεοδότων.

itur ἀνθήλιον. Vid. Blomfield.

Elmsleius ad Iphig. A. 99.

Pal. μέμψιν Ald.
Stephani. Libri οὔ φασί σε.
μίζῃς Par. E.G. νομίζεις Pal.
:.
i ἀνώχθη.

egebatur οἷς ἐζεύξασθ' (ἐζεύξαθ'

batur τ'.
x alibi reperietur. Signifi

Integer trimeter dochmiacus restitui potest duplicando τέκνον, quod conjecit Hermannus.

1471. γὰρ a correctore metrico, ut videtur, additum recte omittit Pal. Excidisse videtur σὺ post ἄλλοθεν.

1475. τέκνον præcedenti versui addit Ald.

1478. ἴστω Γοργοφόνα] i. e. *Testis sit Gorgonis interfectrix Minerva.* Sic ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός. Hom. Iliad. κ΄. v. 329. Ubi scholiastes: γινωσκέτω, μάρτυς ἔστω. BROD.

1481. Alterum λέγεις addidit Bothius.

1484. κρυπτόμενον λέχος ηὐνάσθην] In hujus versus metro per se nihil est quod quis reprehendat, sed proximorum versuum metra consideranti probabilius videbitur hunc quoque non ex dactylo, sed ex cretico et dochmio fuisse compositum. Fortasse igitur κρυπτόμενον ἐς λέχος ηὐνάσθην scribendum.

1485. τι κεδνὸν Brodæus et, ut videtur codices, excepto Par. G. qui τε καινόν. τι κεδνὸς Ald.

1489. Virgineum, inquit, velamen a matre mea tibi injeci. A matre dicit, quod ab ea id velamen texendum acceperat. HERM.

1489—1491. Recte hos versus et distinctos et scriptos exhibuit Aldus, nisi quod τάδε, | ἐνῆψα edidit. Id quomodo accommodate ad metrum corrigi oporteat Parisini codicis E. scriptura ἀνῆψα ostendit, unde ἀνῆψα scripsi, pro quo ἀνῆψα posuit typotheta Oxoniensis.

1491. ἐμᾶς Scaliger, et sic, ni fallor, codices. ἐμὰς Ald.

κερκίδος πλάνους] An quia radius telam *pererrare* videtur? MATTH. Simplicius dixisset πόνους. HERM.

1493. τροφεῖα] *Alimenta*, ut apud Soph. Œd. C. 341. MUSG.

χειροῖν Heathius. Libri χεροῖν.

1494. ἀνὰ— | οἰωνῶν— | φόνευμα—ἐκβάλλει Ald.

1495. Scribendum uno versu γαμφηλαῖς—ἐκβάλλει.

1497. Duplicato δεινὰ trimetrum fecit Hermannus, ὦ δεινὰ δεινὰ τλᾶσα μῆτερ. Κρ. ἐν φόβῳ—. Quod mihi quoque satis probabile videtur. Idem sequentia sic constituit, καταδεθεῖσα σὰν ἀπέβαλον ψυχάν | ἀπέβαλον, τέκνον. | ἔκτεινά σ' ἄκουσ'. Ι. ἐξ ἐμοῦ τ' | οὐχ ὅσι' ἔθνησκες.

1500. ἄκουσ'] ἄκουσα Pal. Ald.

1502. ἰὼ recte duplicat Hermannus, ut versus fiat dochmiacus.

δεινὰ error typothetæ pro δειναί.

αἱ addidit Matthiæ.

1504. δείλαια Brodæus. Libri δειλία.

τάδ'] Libri τάδε, versum in hoc vocabulo finientes.

1510. ἀνθρώπων] Scribendum ἀνθρώποις cum Dobræo. Eodem modo peccatum v. 634.

1513. καῦθις] καῦτις Pal.

αὖ Pierson. Verisim. p. 13. Libri εὖ.

1516. φαεννοῖς codices. φαεινοῖς Ald.

1518. εὕρομεν] Scribendum ηὕρομεν.

1521. γὰρ] σοι scholiasta Phœn. 937. (909. Matth.)

1522. τοῖσι] τοῖς Pal. Ald. Correctum in ed. Brubachii.

1523. σφαλεῖσ' ἃ παρθένοις ἐγγίγνεται Musgravius. Libri σφαλεῖσα παρθένος ἐγγίνεται.

1525. προστίθης Elmsleius ad Med. 310. προστιθεῖς Flor. 2. προστιθεὶς Pal. Ald. προστιθῇς MSS. (?) Stephani.

1529. Νίκην] Vid. ad Ion. 457.

'Αθάναν Matthiæ. 'Αθηνᾶν libri.

1538. ταράσσων Ald. ταράσσει Par. G. ταράσσει (ων superscr.) Flor. 2. [et Pal.] Superiora accipienda pro ὁ θεὸς, εἴτε ἀληθής ἐστι, ἢ μάτην μαντεύεται. Vid. Dobræus ad Plut. 598. MATTH.

1540. ἐς] Recte εἰς Ald.

1549. θυοδόκων Piersonus ad Mœr. p. 271. Libri θεοδότων. δόμων θυοδόκων legitur v. 511.

1550. ἀντήλιον Pal. Scribebatur ἀνθήλιον. Vid. Blomfield. in gloss. Æschyli Agam. 502.

1553. με φεύγετε] με λεύσσετε Elmsleius ad Iphig. A. 99.

1556. Παλλὰς] πολλὰς Pal.

1558. μέμψις Par. E. Flor. 2. Pal. μέμψιν Ald.

1561. οὐ φυσασί σε MSS. (?) Stephani. Libri οὔ φασί σε.

1562. κομίζῃ σ' Lentingius. νομίζῃς Par. E.G. νομίζεις Pal. Ald. κομίζεις MSS. (?) Stephani.

1563. ἀνεῴχθη Matthiæ. Libri ἀνῴχθη.

1565. ἐρύσατο Pal.

1570. οἷσιν ἔζευξ' Scaliger. Legebatur οἷς ἐζεύξασθ' (ἐζεύξαθ' Par. E.G.]

1572. κεἰς] Scribendum κἀς.

1574. γ'] δ' Pal.

1575. δ' L. Dindorfius. Legebatur τ'.

1577. κἀπιφυλίου] ἐπιφύλιος vix alibi reperietur. Significare

hoc volunt in tribus divisam terram. Si vitio caret scriptura, notat potius τὴν ἐπὶ ταῖς φυλαῖς οὖσαν, tribubus permissam earumque potestati subjectam. HERM.

1578. λαῶν] λαὸν Pal.

ναίουσ'] νέουσ' Pal.

1579. De quatuor his tribubus Atticis disputavit Boeckh. in ind. lect. univ. Berol. per semestre æstiv. a. 1812. Cf. id. Staatshaush. 2. p. 28. Müller. de Orchom. p. 307. Schoemann de comit. Ath. p. 358. Pro Τελέων Canter. nov. l. 5. 19. Γελέων ex Herod. ubi etiam legendum videtur Τελέων. MATTH. De Geleonte dixi in Thesauro Stephani s. v. Γελέων.

δεύτερον Flor. 2. δεύτερος Pal. Ald.

1580. Ald. δ πάντες ἀργολῆς τ' ἐμῆς ἀπ' αἰγίδος. Flor. 2. ἀργαλῆς. [ἀργαλῆς Pal.] Margo Brub. οἱ ad δ, ἀργαδῆς ad ἀργολῆς adscriptum habet. Locum ita, ut nunc legitur, constituit Canter. MATTH.

1581. ἓν φῦλον Hermannus. Legebatur ἔμφυλον. "Sic intellige, δεύτερον φῦλον Ὅπλητες, Ἀργαδῆς τε (scilicet ἕν), ἓν δὲ Αἰγικορῆς ἕξουσιν. Pene nimis breviter dictum est ἐμῆς ἀπ' αἰγίδος: sed patet Euripidem nomen illud ab ægide derivasse." HERM.

1583. Κυκλάδας] κυκλάδος Pal.

1584. Strabo 8. p. 383. a Barn. citatus, ἔκτισαν δὲ δώδεκα πόλεις ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Καρίας καὶ τῆς Λυδίας, εἰς τοσαῦτα μέρη διελόντες σφᾶς, ὅσα καὶ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ κατεῖχον.

1585. Intelligenda est ora utraque Hellesponti. Similiter ἀντίπορθμα in Meleagri fragm. 1. Nam in utraque ora coloniæ consederunt Ionum, quæ Elæuntem, Lampsacum, aliasque urbes condiderunt. HERM.

1590. De Doro vide Strabon. 8. p. 383. ὧν Δῶρος μὲν τοὺς περὶ Παρνασσὸν Δωριέας συνοικίσας κατέλιπεν ἐπωνύμους αὑτοῦ. MUSG.

1591. Post πόλις excidit colon. πόλεις Flor. 1.

δ' Barnesius. Libri γ'.

1592. γῆς] τῆς Par. E.

Ἀχαιὸς] Achæus, Xuthi alter filius, homicidio imprudenter facto, in Laconiam secessit, unde Achæi dicti, qui oram maritimam incolunt, juxta Rhium, promontorium Peloponnesi in Achaia ad fauces sinus Corinthiaci ad Antirrhium promontorium; ut sequitur: Ῥίου πέλας. Strabo l. 8. in Peloponneso—

Προϊοῦσαι δὲ πλέον, τελέως συμπίπτουσι κατὰ τὸ Ῥίον καὶ Ἀντίρριον· ἔστι δὲ τὸ μὲν Ῥίον τῶν Ἀχαιῶν. Theocriti enarrator: Τὸ δὲ Ῥίον ἀκρωτήριόν ἐστι τῆς Πελοποννήσου ἐναντίως τῷ καλουμένῳ Ἀντιρρίῳ. BROD. Præter necessitatem promontorium Rhium commemoratum, ut fausto gratoque nomine Athenienses delectarentur. Nam ad Rhium devicti a Phormione Lacedæmonii erant olymp. 87, 4. BOECKH. in libro de tragicis p. 192. Conf. ad v. 190.

1594. κεκλῆσθαι Brodæus et codices, ut videtur. κεκλῆσθε Ald.

1598. ἐς] Scribendum εἰς.

1603. ἴῃς Wakefieldus. Legebatur εἴης. εἴῃ Flor. 1. εἴῃ[s] Flor. 2.

1604. ὑμῖν Canterus et codices, ut videtur. ἡμῖν Ald.

ἐξαγγέλλομαι] *Promitto*. Alioqui scribendum esset ἐξαγγέλλομεν. Vide Elmsl. ad Œd. T. 147. HERM.

1607. ἐνδεξόμεσθα] Reiskius ἐκδεξόμεσθα. Aptius est quod libri habent, i. e. cum approbatione accipiemus, ut apud Thucyd. 7, 49. et apud ipsum Euripidem Androm. 1239. Suppl. 976. Heracl. 550. HERM. ἐδεξάμεσθα Musgravius, apte quidem, sed parum probabiliter.

1608. κεἰ πρὶν τοῦτ' ἄπιστον ἦν ἐμοί Dobræus.

1612. Vide Jos. Laurentii sacra gentilium in Gronov. Thes. vol. 7. p. (173). HERM.

ῥόπτρων] ῥόπτρω Pal.

1613. πύλας Barnesius. Libri πύλαις.

1614. ποτε L. Dindorfius. Legebatur που.

1616. στείχωμεν Schæferus. Libri στείχοιμεν.

στείχεθ' Canterus. Libri στείχεσθ'.

1617. Personæ in libris sic notatæ, Κρ. ἀξία γ' ἡμῶν ὀδουρὸς καὶ φιλοῦσά γε πτόλιν. Ἀθ. εἰς—παλαιούς. Κρ. ἄξιον τὸ κτῆμά μοι. Correxit Hermannus.

HERCULES FURENS.

CUM fabula Euripidea compara Senecæ tragœdiam ejusdem cum hac nominis et argumenti. De argumenti ratione nihil mutavit Seneca: variavit tamen nonnihil œconomiam. BARN.

1. οἶδεν] εἶδε Flor. 1.

2. Ἀμφιτρύων', ὃν Ἀλκαῖός ποτε] Danaus, Hypermnestræ pater; illi ex Lynceo, Ægypti filio, natus Abas, huic Acrisius, huic Danaë filia, huic ex Jove Perseus, huic Alcæus, pater Amphitryonis, ut et Electryon, pater Alcmenæ, unde Hercules. BARN.

3. ἔτιχθ' Barnesius. Libri ἔτικτεν.

Ἡρακλέους Hermannus, monitu Porsoni ad Med. 675. Libri Ἡρακλέος.

4. ἔσχεν] *Habitavit.*

5. στάχυς] De mensura hujus vocabuli dixi ad Soph. El. 148.

6. ἀριθμὸν ὀλίγον] Quinque sc. quos recensent nostri scholiastes ad Phœn. v. 680. Apollodorus 3, 4, 1. scholiastes Apollon. Rhodii 3, 1179.

7. τεκνοῦσι] Concise Sparti dicuntur τεκνοῦν Κάδμου πόλιν παισὶ παίδων, frequentasse Thebas filiis filiorum, i. e. ita frequentasse ut genus a filio ad filium propagaretur. Similiter Hesychius τεκνώσει: εὔτεκνον ποιήσει. BOTH. Conf. v. 795. Σπαρτῶν—λόχος, ὃς γᾶν τέκνων τέκνοις μεταμείβει.

10. ἦν] ἧς Reiskius.

15. Κυκλωπείαν] Scribendum Κυκλωπίαν ex Flor. 1. 2.

17. Ἠλεκτρύωνα Barnesius. Libri Ἠλεκτρυῶνα contra regulam Arcadii p. 15, 22. de qua dixi in Thesauro Stephani.

19. *καθόδου* Reiskius. Libri *καθόλου*. In fine versus excidit comma.

20. *ἐξημερῶσαι* per appositionem additum: nam *τὸ ἐξημερῶσαι γαῖαν μισθὸς ἦν καθόδου*. MATTH.

21. Ald. *εἴτέ του χρ*. Correxit Porson. Adv. p. 261. Cf. Monk. ad Hippol. 1251. "Semper apud nostrum articulum adsciscit. Vid. Iphig. T. 1486. Helen. 1656. fr. Temen. ap. Stob. 123. p. 617, 18." *τοῦ χρεὼν μέτα, ducente fato*, ut Suppl. 592. *δαίμονος τοὐμοῦ μέτα, fortuna mea duce*. Cf. Heindorf. ad Phædon. §. 43. MATTH.

23. *τὸ*] *τὸν* Elmslei. ad v. 1279. Vix opus. MATTH.

Ταινάρου διὰ στόμα] Vid. Apollodor. 2, 5, 12. BARN.

27. *τις* addunt codices, omittit Ald. "Prioris hujus Lyci historiam enarrat Apollodor. 3, 5, 5." BARN.

29. *λευκοπώλω*] Idem epitheton exstat Phœn. v. 615. ubi recte Valckenærius de Amphione et Zetho intelligit, hujus maxime loci subsidio usus, nec tamen negligens Hesychium v. *Διόσκουροι*. Barnesius, non inepte, honoris indicium apud veteres fuisse putat *Equis albis vectari*, unde Jason apud Pindarum: *λευκίππων δόμους πατέρων φράσσετέ μοι*. Pyth. 4, 207. confer Lib. Judicum 5, 10. MUSG.

31. De altero hoc Lyco vid. Heyn. Observ. ad Apollod. p. 179. MATTH.

35. *ἀνημμένον* amicus Musgravii. Legebatur *ἀνηγμένον*.

38. *ὁ κλεινὸς οὗτος*] Elmsl. (cujus in hanc fabulam annotationes leguntur in diario classico Londin. fasc. 15.) malit *ὁ καινὸς οὗτος*, coll. v. 541. 768. ubi, ut in omnibus locis a Piersono Veris. p. 228. allatis (Suppl. 1055. Hel. 1399.), legi vult *καινός*. Vulgatam tueri videtur v. 541. et *κλεινός* non tantum illustrem, celebrem significare, sed eum, qui in alto dignitatis fastigio constitutus est. Cf. El. 780. MATTH. Piersoni emendatio *καινός* quum prorsus necessaria sit v. 768. propter oppositum *παλαίτερος*, non dubitandum videtur quin reliquis quoque locis *καινός* recte restituerit Elmsleius. Nihil enim attinebat de dignitate regia dici ubi multo aptius erat mutatum per novum regem rerum statum significari.

39. *ἐξελεῖν* Brodæus. Libri *ἐξελθεῖν*.

40. *δάμαρτά θ'* Flor. 1. 2. *δάμαρθ'* Ald.

43. *μήτρωσιν*] Pluralis pro singulari, ut infra v. 455. Confer Longinum §. 23. Unum quippe hic Creontem respicit, Me-

garæ patrem, liberorumque ideo avum. Notandum enim, vocem Μήτρως, quæ plerumque avunculum sonat, ab Euripide, et solo forte Veterum, ad avum maternum indicandum adhibitam esse. Pollux 3, 16. μητρὸς πατὴρ, τοῦτον δὲ Εὐριπίδης μήτρωα ὠνόμασε. MUSG.

μήτρωσιν] *Avis maternis*. Pindarus Olymp. 9, 96. ubi scholiastes: νῦν ὁ Πίνδαρος τὸν ἐκ μητρὸς πάππον μήτρωα ὀνομάζει. MUSG. μήτρωσιν *in gratiam avunculorum*, ut Asius μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο, Αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης Il. π, 717. MATTH.

45. τροφὸν] Notandum τροφὸν genere masculino dictum ut in Electra v. 409. ἔλθ' ὡς παλαιὸν τροφὸν ἐμοῦ φίλου πατρός. utrobique τροφέα restituendum videbatur Elmsleio, collato Soph. Phil. 344. ubi τροφεὺς in libris quibusdam in τροφός est corruptum.

47. Ἡρακλέους Hermannus. Ἡρακλέος Ald. Ἡράκλεον Flor. 1.

50. Μινύας] Orchomeni incolas, *quibus cum Thebani vectigales essent*, Herculis *ope libertatem recuperarunt*. vid. Apollod. 2, 4, 11. Diod. Sic. 4, 10. MUSG.

51. χρεῖοι Heathius. Libri χρειοῖ. Adjectivi χρεῖος exempla Musgravius indicat v. 1337. Æsch. Suppl. 210.

τάσδ' ἕδρας φυλάσσομεν] Sic Homer. Od. E, 208. μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις. et φρουρεῖν apud Æsch. Prom. 31. ἀνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν. WAKEF.

52. ἀστρώτῳ πέδῳ] Sic Euripides in fragmento Erechthei apud Clem. Alex. p. 739. de quo dixi ad fragm. Aristophanis p. 501. ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ | εὕδουσι, πηγαῖς δ' οὐχ ὑγραίνουσιν πόδας.

53. ἐκ γὰρ ἐσφραγισμένοι δόμων] I. e. ἐξεσφραγισμένοι, ædibus signo obsignatis exclusi. BOTH.

55. σαφεῖς Flor. 1. 2. et MSS. Stephani. σαφοῖς Ald.

58. The accusative ἔλεγχον does not relate to δυσπραξία, but to a suppressed infinitive, δυσπραξίας τυχεῖν. So v. 426. τόν τε πολυδάκρυον | ἔπλευσ' ἐς Ἅιδαν, πόνων τελευτάν. Iph. A. 231. Ναῶν δ' εἰς ἀριθμὸν ἤλυθον, | καὶ θέαν ἀθέσφατον, | τὰν γυναικείαν ὄψιν ὀμμάτων | ὡς πλήσαιμι, μείλινον ἀδονάν. Hel. 1449. πᾶσαν δὲ χρῆν Γαῖαν βοᾶσθαι μακαρίαις ὑμνῳδίαις, Ὑμέναιον Ἑλένης κάμὸν, ὡς ζηλωτὸς ᾖ. In these passages, the accusatives πόνων τελευτὰν, μείλινον ἀδονὰν, ὑμέναιον Ἑλένης κά-

μὸν, are not connected with any particular word, but with the whole action described in the preceding words. ELM.

60. De Taphiis ab Amphitryone subactis vide Apollodor. 2, 4, 7. et Plautum Amphitryone, passim. MUSG.

61. Suppl. 593. *στρατηλατήσω κλεινὸς ἐν κλεινῷ δορί.* MATTH.

62. *ἀνθρώποισι τῶν*] *ἀνθρώποισιν ἐκ* Dobræus.

63. *ἐς πατέρ'*] *Quoad patrem.* MUSG. Meliorem Musgraviana explicationem non habeo; sed tamen insolita est locutio *εἰς πατέρα ἀπηλάθην τύχης* pro *τῆς τοῦ πατρὸς τύχης ἀπηλάθην.* quam ita defendas, ut *ἀπηλάθην τύχης* idem esse dicas, quod *ἐδυστύχησα,* et *δυστυχεῖν εἰς τι* dici v. c. Soph. Œd. C. 800. Recte autem Musgrav. monet, quum dicendum esset *οὔτ' εἰς πατέρα, οὔτ' εἰς πόσιν,* pro hoc altero dictum esse *κἀμ' ἔδωκε παιδὶ σῷ.* Victor. *ἐγὼ γὰρ οὗτος πατέρ' ἀπηλ. τ.* MATTH.

64. *ὃς* Flor. 1. 2. et MSS. Stephani. *ὡς* Ald.

65. *ἧς πέρι* et *ἧς ἔρωτι* ad figuram *ἐκ παραλλήλου* pertinet. MATTH.

68. *ἐπίδημον* Flor. 1.

71. *ὑπὸ πτεροῖς* Piersonus Veris. p. 73. Libri *ὑποπτέρους.*

72. *ὑφειμένη, submisso ad melius tegendos pullos corpore.* Apud Soph. Antig. 527. *ὑφειμένη* est *in insidiis subsidens.* MATTH. *ὑφημένη* vel *ἐφημένη* Dobræus.

73. *ἄλλος* codices. *ἄλλης* Ald.

πίτνων] Scribebatur *πιτνῶν.*

74. *ποῦ* Elmsleius ad Iphig. T. 358. Legebatur *ποῖ.*

75. *τῷ νέῳ*] Id est *τῇ νεότητι,* ut Ion. 545. et alibi. BARN.

80. *πόρον* Musgravius. *πέδον* libri. *ἀπορία σωτηρίας* v. 54.

83. *κρείσσονες* Hermannus. *κρέσσονες* Ald.

86 sq. *μὴ θανεῖν ἕτοιμον ᾖ* etc. id est, *μὴ, τοῦ θανεῖν ἑτοίμου ὄντος, χρόνον μηκύνωμεν.* Vid. Wolf. Anal. I. p. 318. MATTH.

89. *παραινεῖν*] Reisk. *περαίνειν,* sine idonea causa: nam et *παραίνεσιν,* consilium, ab Amphitruone expetiverat Alcmena, et *παραινεῖν τι* non inusitatum est. *φαύλως* explicatur verbis *ἄνευ πόνου,* et *σπουδάσαντ' ἄνευ πόνου* est ex illis oxymoris, quibus delectatur Euripides: nam *σπουδάζειν* dicitur etiam, qui aliquid efficere tentat, quamvis levi opera. MATTH.

90. *προσδεῖ σ'* Ald. *προσδεῖς* Musgrav. ut *ἐνδεῖς, ἐνδέομεν* Iph. A. 41. Troad. 799. Sensus esse videtur: an non satis jam doloris habes, ut eum augere etiam velis, dilata morte, an

ita vitam amas, ut ne expediendæ quidem salutis rationem ullam anquirere velis, quæ periculum afferat. MATTH.

95. *γένοιτό τἂν* Erfurdtius. Legebatur *γένοιτ' ἂν*.

97. *τ' ἔτ'* Par. 2714. apud Musgr. et Flor. 1. 2. *τέ ποτ'* Ald.

98. *τέκνων* codices. *τέκνον* Ald.

101—106. affert Stobæus 110, 7. ubi versum 103. omittere videntur codices, quum uncis incluserit Gaisfordius.

104. *ἐξίσταται*] *μεθίσταται* Stobæus, quod nollem recepissem: nam *ἐξίσταται πάντ' ἀπ' ἀλλήλων δίχα* commodam explicationem habet, *ἐξίσταται ἀλλήλοις, cedunt inter se* i. e. per vices sibi inter se succedunt, ut Soph. Aj. 672. *ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν.* et brevius dictum est pro *ἐξίσταται ἀλλήλοις ὥστε ἀπ' ἀλλήλων δίχα κεχωρίσθαι.* MATTH.

106. Wakefield. comparat Pind. Isthm. 8, 32. *χρὴ δ' ἀγαθὰν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν.*

ἀεί] *αἰεί* Ald.

107. Pendent accusativi ab *ἐστάλην*. *μέλαθρα ἐστάλην* est *ad ædes* regias *accessi, venio*, ut recte cepit Bothius, et *γεραιὰ δέμνια* sunt lecti senum Amphitruonis et Alcmenæ. MATTH.

108. *καὶ γεραιὰ* versui 107. addit Ald.

109. *ἰηλέμων*] *ἰαλέμων* Elmsleius.

110. *πολιὸς ὄρνις*] Cygnus: vid. v. 692.

111. *ἔπεα*] Disyllabum.

ἔπεα καὶ δόκημα recto casu ad senes ipsos referri recte monuit Heath. De plurali in appositione vid. ad Hec. 262. Orest. 1046. *ἔπεα* senem infirmum appellat, ut infra 226. *γλώσσης ψόφον.* Cum *δόκημα ὀνείρων* comparari potest quod legitur Phœn. 1722. *ὥστ' ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων.* MATTH. Imitatur hunc locum Plutarchus Mor. p. 1066 C.

113. *μὲν* Tyrwhittus. Libri *μόνον*. Post *πρόθυμα* excidit punctum.

114—116. in unum versum conjungendi et in antistropho 126—129.

114. *ὦ τέκεα* Hermannus. *ἰὼ τέκεα τέκεα* libri.

121. *ζυγηφόρον—ἀνέντες*] *ζυγοφόρον—ἐξανέντες* Hermannus, hoc sensu, *ne fatigemini, pedem senio gravem remittentes, velut equum jugalem in loco acclivi.* Recte emendatum *ζυγοφόρον*: sed *ἐξανέντες* qui probat, non tamen debebit cum *πόδα*

βαρύ τε κῶλον construere, quæ verba a *προκάμητε* pendere videntur.

122. *φέρων*] *φέρον* Victorius. *φέρω* Heathius, quod nihil confert ad difficultatem hujus loci tollendam. Dobræus "Lege *ὡς δὲ πρὸς—ὡς βάρος*, et serva *κώλου* v. 122. Verte *sustinens ejus gravem pedem tactu tuo, more plaustri, provectum*. Hinc defenditur *ἀπήνης* Phœn. 861."

κώλου MSS. (?) Stephani. *πώλου* Ald. quo servato Reiskius conjecit *βαρυσφύρου τροχηλάτοιο πώλου*, "*equi currum trahentis*, cui onere currus et longo itinere pes gravis et tardus factus est."

127. *τὸ*] *τὸν* MSS. Stephani.

128. *δόρατα* Tyrwhittus. *δούρατα* libri.

131. *ἴδετε—προσφερεῖς* uno versu Ald.

133. Hæc sensu carent. Scribendum videtur:

τὸ δὲ δὴ κακοτυχὲς οὐ λέλοιπεν ἐκ πατρὸς
τέκνοις, οὐδ' ἀποίχεται χάρις.

At nimirum infortunium paternum non destituit liberos, neque exstinctus est decor. Oris scilicet paterni. HERM. Both. *ἐκ τοκέων* quod *δισυλλάβως* pronunciandum sit, Hermann. *ἐκ πατρὸς τέκνοις, οὐδ' ἀποίχ. χ.* Certe *λελοιπέναι ἔκ τινος* pro *relinquere aliquem* quis dixerit, nescio. Equidem hunc versum *διὰ μέσου* positum esse censeo, et cohærere ista, *πατρὸς ὡς - - προσφερεῖς ὀμμάτων αὐγαί, οὐδ' ἀποίχεται χάρις*, intermedia vero esse pro *quamvis infortunium inde a parentibus* (*ἐκ τοκέων*) *non deficiat*. MATTH. Recte animadvertit Matthiæ verba *οὐδ' ἀποίχεται χάρις* cum superioribus illis cohærere *πατρὸς—αὐγαί*, sed non vidit, quod vel metrorum perversitas docere poterat, turbatum verborum ordinem esse, sic fere, ut opinor, restituendum:

ἴδετε πατρὸς ὡς
γοργῶπες αἵδε προσφερεῖς
ὀμμάτων αὐγαὶ τέκνων,
οὐδ' ἀποίχεται χάρις.
τὸ δὲ κακοτυχὲς οὐκ ἐκλέλοιπεν.

Postremorum verborum incerta correctio est: quam si recte institui, metri forma eadem erit quæ v. 126. *γέρων γέροντα παρακόμιζε*. Sed probabilius mihi videtur *δόμων* post *ἐκλέλοιπεν* esse addendum, quæ eo aptior clausula est, quum duo cretici sequantur *Ἑλλὰς ὦ ξυμμάχους*.

136. 137. *οἵους οἵους ὀλέσασα | τούσδ' ἀποστερήσει*] Horum quoque verborum non satis certa scriptura videtur. Fortasse scribendum metro aptiore, *οἵους τούσδ' ὀλέσασ' ἀποστερήσει.*

139. *περῶντα* codices. *παρόντα* Ald.

140. Hunc versum choro continuat Ald. Correxit Barnesius.

146. *ὡς* Matthiæ. Libri *ὥσθ'*.

149. *θεόν* addidit Wakefieldus, sed post *τέκοι* positum, quum post *νέον* potius deberet: quod animadvertit Erfurdtius. Bacch. 467. *Ζεὺς δ' ἔστ' ἐκεῖ τις, ὃς νέους τίκτει θεούς*;

154. *βραχίονος—ἀγχόναισιν*] Graphice depingit Theocritus 25, 268. MUSG.

155. *οὕνεκεν*] Scribendum *οὕνεκα.*

165. *τόξ' ἔχων, κάκιστον ὅπλον*] Philostr. Heroic. p. 48. de Protesilao: *τὸ μὲν γὰρ τοξεύειν δειλῶν ἡγεῖται, τὸ δὲ παλαίειν ἀργῶν.* ubi vid. Boissonad. p. 660.

169. *δεδραμένων* Canterus. *δεδραγμένων* Ald. "Elmslei. ad Med. 256. jungit *τιμωροὺς δίκην τῶν δεδραμένων* i. e. *τοὺς ἐμὲ τισομένους δίκην τῶν δεδρ.* "Verbale casum verbi sui regit." At quis unquam *τιμωρεῖσθαι τινὰ δίκην* dixit? *τῶν δεδραμένων δίκην* in clausula trimetri bis infra legitur, v. 734. et 756. ut vix temperare tibi possis a suspicione verba ista illinc in h. l. translata esse. Fortasse tamen exciderunt aliqua in hanc fere sententiam: *οὔκουν, τραφέντων τῶνδε, τιμωροὺς ἐμοὺς χρῄζω λιπέσθαι, τοὺς θέλοντας ὕστερον Ἴσως ἀπαιτεῖν τῶν δεδραμένων δίκην.*" MATTH. Scribendum *τιμωροὺς ἐμοὶ χρῄζω λιπέσθαι τῶν δεδραμένων πέρι.*

174. *πρῶτον*] *πρῶτα* Plutarch. V. Caton. min. p. 785 A.

175. *Ἡράκλεες*] *ὦ Ἡράκλεις* Plutarchus.

177. *ἠρόμην*] *Interrogatum volo.*

179. *Γίγασι πλευροῖς* non cum Musgravio interpretor *lateribus giganteis*, sed potius cum Barnesio, *τοῖς Γίγασιν, ἤγουν τοῖς τῶν Γιγάντων πλευροῖς.* e consuetudine illa Græcorum, qua toti, quod commemoratum est, eundem casum, et dativum et accusativum, ejus partis adjungunt, cui proprie verbum convenit. Sic Pind. Isthm. I, 86. *ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς Ἡροδότῳ ὤπασεν ἵπποις* pro *Ἡροδότου ἵπποις.* HERM.

181. *τὸν καλλίνικον*] Sc. *κῶμον.* WAKEF.

182. *Φολόην*] Montem Arcadiæ, ut docet Strabo 8. p. 388 D. De Herculis ad hunc locum pugna consulendus Diodor. Sic.

4, 12. et quos citat Rittershusius ad Oppiani Cyneget. 2. 5. MUSG.

183. ἐγκρίναιεν] ἐκκρίναιεν Dobræus. ἂν κρίναιεν Elmsleius.

185. Δίρφυν] Libri Δίρφην. Stephanus Byz. Δίρφυς: ὄρος Εὐβοίας. MUSG.

Ἀβαντίδα] *Euboicam.* Strabo de Eubœa lib. 10. initio: οὐ μόνον δὲ Μάκρις ἐκλήθη ἡ νῆσος, ἀλλὰ καὶ Ἀβαντίς. Rationem pete ex scholiasta Homeri ad Il. Β'. v. 546. MUSG.

δ' Hermannus. Libri τ'.

186. οὐκ ἂν] Scribendum οὐκ ἄν σ' cum Reiskio. "Instituta est oratio, ac si sequeretur, οὐκ ἂν ἐπαινεθείης ὑπ' αὐτῆς, vel Δίρφυς δὲ, εἰ αὐτὴν ἐρωτῴης, οὐκ ἄν σ' ἐπαινέσειεν." MATTH.

οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου, *neutiquam enim*, ut Soph. Ajac. 1069. Œd. T. 449. MATTH.

189. γενοῦ Barnesius et codices, ut videtur. γίνου Ald.

191. μὴ 'γαθοῖς] Scribendum μἀγαθοῖς.

194. μίαν Tyrwhittus. Libri γ' ἄν.

203. Numero mutato posuit ὡρμισμένους, quoniam δρῶντά τινα idem est, ac si δρῶντας dixisset. Hoc, inquit, in prœlio prudentissimum est, dum hosti noceas, temet ipsum tutum præstare, non consistentem extra stationem a bona fortuna oblatam. Persimile illud est in Iph. Taur. 914. σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ταῦτα, μὴ 'κβάντας τύχης, καιρὸν λαβόντας, ἡδονὰς ἄλλας λαβεῖν. Non est autem ἐκ τύχης ὡρμισμένους idem quod ἐξωρμισμένους τύχης, sed quoniam verbum ὁρμίζεσθαι etiam motus notionem continet, ἐκ τύχης dici potuit pro ἔξω τύχης, ut in Androm. 84. χρόνιος οὖσ' ἐκ δωμάτων. HERM. ὡρμισμένη Flor. 1.

210. οὕνεκα] εἵνεκα Ald.

215. βίᾳ—βίαν Reiskius. βίαν—λίαν Ald.

216. θεός Par. G. θεοῦ Ald.

220. ὃς εἷς Μινύαισι πᾶσι] Fortasse Μινύαις ὃς εἷς ἅπασι. Sic v. 60. ὦ πρέσβυ, Ταφίων ὅς ποτ' ἐξεῖλες πόλιν. v. 422. βέλεσί τ' ἀμφέβαλλεν, | τὸν τρισώματον οἶσιν ἔ | κτα βοτῆρ' Ἐρυθείας. ELM.

εἷς] Si voluit auctor, unum Herculem ab universis Minyis victoriam reportasse, adstipulantes historicos non habet. Tradunt enim ii, Herculem privatum quidem Orchomenios fudisse, sed non solum. vide Diodor. Sic. 4, 10. Atque hoc, credo, est quod voluit Euripides, Herculem non publica auctoritate du-

cem electum, sed propria virtute impulsum, raptim congregata amicorum et æqualium manu patriam liberasse. MUSG.

225. *ποντίων καθαρμάτων*] Herculis in mari egregia facinora tangit auctor infra v. 400. Sophocles Trach. 1029. Seneca Herc. f. 270. Pindarus Nem. 1, 95. *ὅσσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανὼν, ὅσσους δὲ πόντῳ θῆρας ἀϊδροδίκας.* ubi vid. schol. et ad 3, 40. MUSG.

227. *τὰ δ'* (*τάδ'* Ald.) *οὐ, τέκν'*] Recte Elmsleius corrigere videtur *τὰ δ', ὦ τέκν'.*

228. *φίλον*] *φίλου* Flor. 1. 2.

229. *ψόφον*] *ψόφων* Flor. 1. 2. sed emendatum a m. rec.

234. s. *ὥστ' Ἀτλαντικῶν πέρα—ὅρων*] Alias vocat *τέρμονας Ἀτλαντικοὺς,* ut Hippolyt. v. 3. *ὅσοι τε πόντου τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν.* Hoc est, ad oceanum extremum, Atlanticum dictum, qui cœli terminus dicitur, quia visui videtur cœlum terminare: ut scholiastes ad illud Hippolyt. v. 743. *Τέρμονα κυρῶν οὐρανοῦ, τὸν Ἄτλας ἔχει.* BARN.

235. Elmslei. ad Med. 1271. not. pro *ἂν* legendum arbitratur *νιν,* ad Soph. Œd. C. 885. versum sine suspicione citat. MATTH.

236. Chori personam præfigunt Par. G. et 2714. et Florr. 1. 2., omittit Ald.

ἀγαθοὶ] Scribebatur *οἱ 'γαθοί.*

239. *ἐγὼ δὲ δράσω ἀντὶ τῶν λόγων κακῶς*] Demosth. p. 488, 22. *σὺ δὲ ποιεῖς, οὐ λέγεις κακῶς τοὺς τετελευτηκότας.* DOBR.

243. *βωμὸν* Par. G. et 2714. Flor. 1. 2. *βωμῶν* Ald.

βωμὸν πέριξ νήσαντες] Mos erat antiquis, quandoquidem asylorum sanctitas intemeranda videbatur, ubi sine Deorum offensione aliquem ab aris voluerunt extorquere, flamma et incendio illum inde propellere. Ita Andromach. v. 256. *Πῦρ σοι προσοίσω.* Schol. *Ἔθος ἦν τοῖς εἰς βωμὸν καταφεύγουσι, πῦρ προσφέρειν.* Hinc et Seneca in hunc ipsum locum, quem tamen videtur non satis intellexisse, quia totum ille templum incendio potius absumere velle Lycum ait, quam vindictæ suæ excidere; cum revera *æstu tantum Supplices absterrebant*: ita, inquam, Seneca Hercul. Fur. v. 506. *Congerite Sylvas; templa Supplicibus suis Injecta flagrent: Conjugem et totum gregem Consumat unus igne subjecto rogus.* Vid. infra ad v. 285. De igni autem iis admoto, qui ad aras confugissent, vide præterea Turnebi Adversaria l. 9. c. 12. BARN.

ἀμφήρη] *Undecunque cingentia.*

244. ἐμπίμπρατ'] ἐμπίπρατ' Ald.

245. οὐχ ὁ superscriptum habet Par. G. et in textu habere videntur Flor. 1. 2. οὐ Ald.

247. πρέσβεις] It may be observed, that in this passage the poet uses πρέσβεις in the sense of γέροντες. So also Æsch. Pers. 842. Ὑμεῖς δὲ, πρέσβεις, χαίρετ', ἐν κακοῖς ὅμως. These are the only examples of this plural which we have observed in the tragedies. It is well known, that in comic Greek and in prose, πρέσβεις always signifies *ambassadors*. ELM.

248. γνώμαισιν ὄντες] γνώμαις ἰόντες Wakefieldus probabiliter.

στενάξετε Heathius. στενάζετε libri.

252. sqq. Amphitruoni tribuit Ald. Choro MSS. Steph. et Florr.—λοχεύμαθ', οὓς Pierson. Veris. p. 74 sqq. pro λόχευμα, τούς. ὁ in casibus obliquis a consonante incipientibus pro ὅς poni a tragicis ubi hiatus tollendus esset, vel brevis syllaba producenda, nunc satis constat; hic nulla causa erat, cur λόχευμα necessario scriberetur. MATTH.

254. ἐρείσματα MSS. (?) Stephani. ὁρίσματα Ald.

255. Flor. 2. αἱρεῖτε, sed in marg. ἀρεῖτε.

257. Flor. 1. ἄρχη (sic). τῶν νέων, quippe qui ejus dominationi favent. MATTH.

τῶν νέων] Male Piersonus ἐγγενῶν Verisim. p. 222. putans scil. advenam Lycum indigenis Thebanis opponi. Oppositio est inter juventutem Thebanam, quæ Lyco se in clientelam dederat, et senes, ex quibus chorus constat, qui imperium ejus detrectant. MUSG.

258. γε Flor. 1. 2. Vulgo σύ.

259. ἀπόνησα] ἂν πόνησα Flor. 1. 2.

260. ἀπέρρων Brodæus. ἀπ' ἔρρων Ald.

266. Senes πολλὰ πράσσειν seu πολυπραγμονεῖν significaverat Lycus. v. 247. seqq. MATTH.

267. θανόντας] Lyci opinione: nam chorus Herculem adhuc in vivis esse putat, quod intelligitur e v. 262. 263. BOTH.

269. πόθον Par. E. et Plutarchus Moral. p. 793 C. πότμον Ald.

272. ἐν αἷς σὺ χαίρεις] Id est αἷς ἐντρυφᾷς. DOBR. χαίροις Flor. 1.

282. τρόπῳ] πότμῳ Dobræus. Frustra.

283. ἀντιτείνει] ἀντιτείνῃ Flor. 1.

287. ὀφείλομεν δώμασιν, i. e. *stirpi nostræ multa honesta debemus, tanquam debitum persolvere debemus.* MATTH.

289. σ' additum ex Par. E. Flor. 1. 2.

290. ἀραρτύρητος δ'. i. e. ἀμαρτύρητον δέ ἐστιν (nullis testibus demonstratum) ὡς οὑμὸς εὐγενὴς πόσις οὐκ ἂν θέλοι ἐκσῶσαι. MATTH.

293. τοῖς αἰσχροῖσι MSS. (?) Stephani. τοῖς ἐχθροῖσι Par. E. Flor. 1. 2. Ald. κάμνουσι τοῖς αἰσχροῖς, *probra ægre ferunt pro liberis propugnantes*, igitur quæ in liberos congeruntur. MATTH.

296. γαίας ὕπο] Scribendum γαίας ὕπερ cum Dobræo. γῆς ἄνω dixit v. 616.

299. 300. Hoc versus affert Stobæus 4, 25. Interpunctionem post ἥκιστα addidit Heathius.

301. Ald. ῥᾶον γὰρ αἰδοῦς ὑπολαβὼν, φίλ' ἂν τελοῖς. Parr. E.G. et 2714. τέλοις, adscripto etiam in marg. MS. G. τέμοις. τέμοις Flor. 1. 2. sed 2 in marg. γρ. φίλ' ἂν τελοῖς. τύχοις MSS. (?) Steph. Tum Vict. αἰδοῦς ὕπο λαβὼν φίλ' ἂν τύχοις. Brunck. ad Androm. 114. ῥᾷον γὰρ αἰδοῦς, ὑποβαλὼν φίλ', ἂν τύχοις. MATTH. Recepi Brunckii emendationem.

305. φεύγουσιν φίλοις (legebatur φίλοι)] Brodæus explicat, ἓν ἦμαρ, *quo transacto deinceps molesti sint hospites*, et ad ἔχειν supplet τοὺς ξένους. Imo ἓν ἦμαρ μόνον ἡδὺ βλέμμ' ἔχει, *unus tantum dies jucundum aspectum habet*, s. *jucundus est*, nimirum quo primum adveniunt hospites. At quomodo unus dies jucundus esse potest iis, qui, e patria ejecti, hospitum ora fugiunt. Nam ξένοι non possunt esse ii, qui hospitum opem implorant, sed ii, quorum opem expetunt. Commodius esset φεύγουσιν φίλοις, ut constructio sit τὰ ξένων πρόσωπα ἓν μόνον ἦμαρ (*per unum tantum diem*) ἡδὺ βλέμμα ἔχει τοῖς φεύγουσι φίλοις, *s.* ἡδέως βλέπειν φίλους, *amicos exsules.* MATTH. Recepi emendationem Matthiæ φίλοις.

306. ἓν] ἕν τ' MSS. (?) Stephani.

308. γέρον Canterus et codices, ut videtur. γέρων Ald.

309. ἐκμοχθεῖν pro ἐκμοχθεῖ Reisk. et sq. v. ἡ προθυμία γ' ἄφρων Musgr. pro ἡ προθ. δ' ἄφρων. Duæ autem locutiones in unam confusæ sunt ὅστις πρόθυμός ἐστιν ἐκμοχθεῖν, ἄφρων ἐστιν,

et τοῦ ἐκμοχθεῖν ἡ προθυμία ἄφρων ἐστιν. MATTH. In Heraclid. 616. μόρσιμα δ' οὔτι φυγεῖν θέμις· οὐ σοφία τις ἀπώσεται, ἀλλὰ μάταν ὁ πρόθυμος ἀεὶ πόνον ἕξει. HERM.

310. δ'] Scribendum γ' cum Musgravio.

311. χρεὼν Porsonus ad Phœn. 5. Libri θεῶν. "Sic in versu illo apud Plutarch. in Cons. ad Apoll. p. 103 B. τό τοι χρεὼν οὐκ ἔστι μὴ χρεὼν ποιεῖν." HERM.

313. σ' additum ex Par. E. videturque exstare in Flor. 1. 2. ἐπαύσατ'] ἔπαυσά γ' exhibere videtur MS. 2714. MUSG.

320. πέτρας Par. G. πάτρας Ald.

325. ἢ Matthiæ. Legebatur εἰ.

328. ἡμῖν addunt Par. E. 2714. et Flor. 1. 2. om. Ald. ὑπουργήσῃς Par. G. 2714. Flor. 2. Vulgo ὑπουργήσῃ.

329. παισὶ Flor. 1. 2. et MSS. Stephani. παιδὶ Ald.

330. ἐκκεκλήμεθα] Scribebatur ἐκκεκλείσμεθα.

331. ταῦτ' Ald. ταῦτά γ' Flor. 1. 2. Ita superscriptum habet Par. E.

335. δώσων Par. G. et 2714. Flor. 1. 2. δύσων Ald.

340. τοι νεών Ald. τὸν (οι) νεών Par. E.G. et 2714. Flor. 2. τὸ νεὸν (sic) Flor. 1. qui etiam τε pro δέ. Scaliger. conj. κοινεὼν ἐκληζόμην, Musgrav. ποινεῶν' ἐκλ. Valcken. ad Phœn. 431. p. 161. ξυνεών, Herm. παιδὸς γονέα νῷν, *nobis* i. e. *mihi et Alcmenæ*, Elmslei. ad Med. 1229. not. x. [l. ed. Oxon.] παίδων γονέ' ἐμῶν ἐκλ. MATTH. παιδός σου γονεὺς ἐκληζόμην Reiskius, recte ad sensum.

348. 349. in unum versum conjungendi, pariterque 350 et 351, 355 et 356, 357 et 358. eodemque modo in antistropho.

348. Athenæus 14. p. 619 C. λίνος δὲ καὶ αἴλινος, οὐ μόνον ἐν πένθεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μολπᾷ, κατὰ τὸν Εὐριπίδην. Et inde Eustathius, p. 1164, 8. Hoc dicit chorus: quemadmodum lugubre carmen Phœbus canit, felicem eventum ominans, sic ego quamvis ad inferos profectum Herculem laudabo, non prorsus de reditu ejus desperans. Exemplum talis αἰλίνου præbet illud Æschyli in Agamemnone, αἴλινον, αἴλινον εἰπέ· τὸ δ' εὖ νικάτω. HERM.

349. ἰαχεῖ] Scribendum ἰακχεῖ cum Musgravio.

350. καλλίφθογγον MS. alterum Stephani, alterum καλλίνικον. καλλίφθιτον codices Paris. Florentini et Ald. ut non

dubitari possit quin utraque Stephani lectio non ex codicibus, sed ex conjectura sit profecta.

355. στεφάνωμα μόχθων] Id est, ὃ, τὸ ὑμνεῖν δι' εὐλογίας, στεφάνωμα μόχθων ἐστί. MATTH.

361. πυρσοῦ MSS. Stephani. πυρσῷ Ald.

362. ξανθὸν κρᾶτα ad Herculem, non ad leonem, referendum. REISK.

363. ὀρεινόμον Flor. 1. 2. ὀρεινόμων Ald.

366. ἔτρωσεν] ἔστρωσεν Reiskius. Quo sensu καταστρῶσαι potius dici solet. Sic v. 1000. δάμαρτα καὶ παῖδ' ἑνὶ κατέστρωσεν βέλει.

368. ξύνοιδε] Nescio an mens auctoris sit, Herculem in vicinia Penei Centauros fugasse. Factum hoc quidem a Pirithoo et Lapithis, quorum socios enumerans Nestor, Iliad A, 263, 4. de Hercule tacet. Alia est pugna ad Pholoën, Arcadiæ montem, cujus meminit supra v. 181. Sed videtur Euripides diversam ab Homero traditionem sequi, et cladem Centaurorum Thessalicam Herculi imputare. Certe ξύνοιδε Πηνειὸς non commode diceretur, nisi de re ad Peneum gesta. MUSG.

369. ἄκαρποι] Quippe pascuis tantum idoneæ. MATTH.

371. σύγχορτοι] *Conterminí:* ut Androm. v. 17. Sic certe interpretatur Hesychius in χόρτος, ubi vide Kusterum. MUSG.

'Ομόλας] De hoc monte sic Pausanias: 'Ομόλην, ὀρῶν τῶν Θεσσαλικῶν καὶ εὔγεων μάλιστα, καὶ ὕδασιν ἐπιρρεομένην, p. 238. l. 36. ed. Sylburg. Hinc Theocritus 'Ομόλας ἐρατὸν πέδον vocat Idyll. 10. v. 103. MUSG. θ' 'Ομόλας Hermannus. Vulgo τ' 'Ομόλας.

376. δόρκαν] Scribendum δόρκα: de quo dixi in Thesauro Stephani. Fabulam de cerva narrat Apollodorus 2, 5, 3.

377. ἀγρωστᾶν Canterus. ἀγρώσταν Ald.

378. θηροφόνον Stephanus et, ut videtur, codices. θηροφόρον Ald.

379. Οἰνωᾶτιν] Ald. οἰνόα τίν'. In Flor. 2. ad τίν' adscriptum: γρ. τήν. Victorius e V. C. (vet. cod.) citat οἰνόατιν. Apollod. 2, 5, 3. ἣν δὲ ἡ ἔλαφος ἐν Οἰνόῃ, χρυσόκερως, 'Αρτέμιδος ἱερά. MATTH. Hesychius: Οἰνωᾶτιν 'Αρτεμιν, τὴν ἐν Οἴνῃ τῆς 'Αργείας. Rectius Οἰνόην hunc locum, non Οἴνην, vocat Pausanias, p. 67, 16. ed. Sylb. vide etiam Steph. Byzantin. in Οἴνῃ. MUSG.

381. ἐδάμασε] Scribendum ἐδάμασσε cum Musgravio.

383. Vulgo in duo versus divisus, quorum alter ἀχάλιν' ἐθόαζον.

384. Scribendum uno versu κάθαιμα—δυστράπεζοι, et in antistropho 398. δράκοντα—ἐφρούρει.

κάθαιμα Brodæus. καθ' αἷμα Ald.

385. ἀνδροβρῶσι MSS. Parisini et Stephani. ἀνδροβῶσι Flor. 1. 2. Ald.

386. πέραν] Corrigendum videtur περῶν.

387. ἐκπέρασεν ὄχθαν] Sic editio Matthiæ, partim ex conjectura Heathii. Libri ἐξεπέρασεν ὄχθον. Musgravius "ὄχθον vox non superflua tantum, sed et incommoda sententiæ. Lego ἐξεπέρα μόχθον. Sic πράσσω τιν' Εὐρυσθεῖ πόνον, Alcest. v. 497. ἐξεπέρα transitive interpretor: *transportavit equos.*" Recte corrigere videtur μόχθον: sed ἐξεπέρα metro repugnat. Scribendum videtur ἐξέπραξε vel, quod propius accedit ad scripturam vulgatam, ἐξέπρασσε. Cum imperfecto comparandum quod v. 422. dixit ἀμφέβαλλε, in libris corruptum in ἀμφέβαλε.

388. Μυκηναίῳ—τυράννῳ] Fabulam de Eurystheo narrat Apollodor. 2, 5. BARN.

389. Πηλιάδ'] Μηλιάδ' recte corrigere videtur Hermannus.

390. 'Αναύρου] De Anauro vid. Spanhem. ad Callim. in Dian. v. 101. MUSG.

πηγάς Par. E. Flor. 1. 2. πηλάς Par. G. et 2714. πύλας Ald. ex conjectura correctoris, qui πηλάς scriptum invenerat.

391. Κύκνον] Martis filium, ab Hercule cæsum: de quo vide Hesiodi Scutum Herculis.

τε Hermannus. Libri δέ.

ξενοδαίκταν] Duportus legit ξενοδαίταν male: non enim cygnus ille *hospites vorabat*, quod vult ξενοδαίτης; sed *cædebat* tantum, hoc est ξένους ἐδάϊξεν; unde ξενοδαίκτης, hoc in loco sine διαλύσεως nota. BARN.

392. 'Αμφαναίας] Stephanus Byzantinus in voce duplicem 'Αμφαναίαν agnoscere videtur, alteram urbem Doricam, alteram vero Thessaliæ regionem. Utra harum hic intelligatur, non constat. Pindarus enim, quo vix alius locupletior testis, Cycnum Locris Epizephyriis concivem facit, Olymp. 10. v. 19. Ex Hesiodo contra, Scut. Herc. v. 70. colligas licet, locum pugnæ circa Pagasas fuisse. Diodorus etiam tradit, Herculem, cum a monte Olympo Trachinem reverteretur, cum Cycno

congressum fuisse. De Cycni morte vid. et Pausan. p. 25, 40. MUSG. Scribendum uno versu τόξοις—ἄμικτον. et in antistropho 406. 407.

394. ὑμνῳδούς τε κόρας] Hesperidas, quæ juxta draconem aurea mala servantem cantabant, et post ejus cædem plorabant. Vide schol. ad Hesiodi Theogon. 275. Apollodor. 2, 5, 11. BARN.

395. ἑσπέριον] Scribendum ἑσπερίαν cum Musgravio.

396. χρυσέων—μηλοφόρον] Scribendum χρύσεον—μηλοφόρων cum Wakefieldo.

397. ὃς] Scribendum ὅς σφ' cum Hermanno.

399. ἀμφελικτὸς Scaliger. ἀμφ' ἑλικτὸν Ald. ἀμφελικτὸς ἕλικα ἄπλατον dictum eo sensu, quo dici posset ἀμφ. ἀπλάτως, si in usu fuisset ἀπλάτως. (Vid. Gramm. Gr. 415.) *immensis orbibus amplexus*, scil. arborem, cujus nominis notio in præcedentibus inest. MATTH.

402. γαλανείας Heathius. ταλανίας Ald. θνατοῖς ἐρετμοῖς non *mortalibus remis*, sed *mortalibus* s. hominibus, nimirum *remis* eorum, ut supra v. 176. Γίγασι πλευροῖς. MATTH.

403. μέσσαν Barnesius. μέσαν Ald.

406. ἀστρωπούς τε κατέσχεν οἴκους] Quomodo Hercules aliquando cœlum sustinuerit pro Atlante, vide Apollod. 2, 5, 11. BARN.

ἀστρωπούς] Vid. ad Hippol. 851.

408. De pugna Herculis cum Amazonibus et de balteo Hippolytæ vid. Apollodor. 2, 5, 9. BARN.

411. 412. τίν'—φίλων] Parenthesis.

413. Pro πέπλων Reisk. conj. σκυλῶν aut στελῶν, aut πέμπων. Musgr. τ' ἔτλα. πέπλων Elmslei. etiam corruptum censet ad Heracl. 217. nulla tamen emendatione proposita. πέπλων φάρος quidem non offendit Wakefield. qui comparat 366. ἄρουραι πεδίων, 652. ζωᾶς βιοτάν, 778. λέκτρων εὐναί. sed quum accedat χρυσεόστολον, emendat χρυσ. φάος, *splendidissimam vestem* intelligens, quam venustissimam dictionem vocat, nec tamen exemplis idoneis firmat. Pendent hæc omnia ex ἔβα, ἔβα ἐπὶ στρατὸν, ἐπὶ φάρος. MATTH.

417. Erfurdt. ad Soph. Aj. 190. καὶ σώζετ' accipit καὶ σώζετο, dubitans tamen an κἀσώζετ' potius scribendum sit. Imperfectum mihi alienum videtur, et in melicis elisionem diphthongi αι ferendam censeo. MATTH.

420. πολύφονον MSS. Stephani. πολύφωνον Parisini, Florentini et Ald.

Λέρνας ὕδραν] Vid. Apollodor. 2, 5, 2. BARN.

422. ἀμφέβαλλε Heathius. ἀμφέβαλε libri. "βέλεσί τ' ἀμφέβαλλε, i. e. fel hydræ sagittis illevit. Apollodor. 1, 4, 2." MUSG.

423. Scribendum uno versu τὸν—'Ερυθείας. et in antistropho 440. 441.

τὸ error typothetæ Oxoniensis pro τόν.

τὸν τρισώματον] Geryonem, de quo vid. Hesiod. Theog. 287. Apollodor. 2, 5, 10. BARN.

426. τὸν] Scribendum τόν τε cum Wakefieldo.

πολυδάκρυον Wakefieldus. Legebatur πολυδάκρυτον.

428. ἐκπεραίνει Heathius. ἐκπεράνῃ Ald.

431. ἀνόστιμον] E qua via *negant redire quemquam*, i. e. mortem. MATTH.

434. εἰς] Scribendum ἐς.

σὰς] Herculis.

435. δώματ' οὐ Musgravius. Libri σῶμα τοῦ.

436. εἰ δ' ἐγὼ σθένος ἥβων] Id est σθένος εἶχον ἡβῶν.

441. τᾶς Barnesius. τὰς Ald.

442. Hujus systematis versus in Ald. sic sunt divisi ut monometri sint ἔνδυμ' ἔχοντας et δύστηνος ἐγώ, reliqui dimetri.

443. ἐνδύτ' Heathius. Libri ἔνδυμ'.

445. ὑπὸ σειραίοις ποσὶν ἕλκειν est *secum tardo incessu trahere alium*. REISK. Procedit Megara filiis eam utrinque circa medium corpus amplexantibus, et ita ab ea pendentibus, ut pedes ejus progredientes eos reluctantes una attrahere, sicut equi jugales currum, viderentur. HEATH.

451. ἱρεὺς] Scribebatur ἱερεύς.

452. τῆσδ' Hermannus. Libri τῆς.

454. ἀγόμεθα Flor. 1. Vulgo ἀγόμεσθα.

νεκρῶν Flor. 1. 2. νεκρόν Ald.

456. ἐμοῦ] ἐμῶν Flor. 1. 2.

457. τῶνδ' Flor. 1. 2. τούσδ' Ald. et Par. E, sed superscripto τῶνδ'.

460. Spes gignit expectationem; et quem sua frustratur expectatio, illum non inepte dici potest spes ab illa expectatione detrudere. WAKEF. Simpliciter est *Spes me frustrata*

est, pro eo *spes* non vigens sed *ademta* (vid. Schæf. ad Soph. Aj. 674.) *dejecit me de eo, quod exspectabam.* MATTH.

465. ἀμφέβαλλε Canterus. ἀμφέβαλες Flor. 1. 2. Ald.

467. Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων] Θήβας εὐαρμάτου Soph. Antig. 845. ubi Musgr. Pindari locum comparavit Isthm. 8, 44. φιλαρμάτου πόλιος.

469. Legebatur ἐξέπειθε. ἐξέπειθες Hermannus, quam veram scripturam esse Elmslei. etiam agnoscit, addens: The child is supposed to say, *Pray, papa, make me King of Thebes.* MATTH.

471. Herm. dedit: ξύλον καθίει δαίδαλον, ψευδῆ δόσιν. Nam " nec tradidit quisquam, inquit, a Dædalo Herculi datam clavam esse, neque si data fuisset, dici potuisset ψευδὴς δόσις." At non magis diserte tradidit quisquam, clavam illam affabre factam fuisse, et non minus singulare est, quod apud Diodor. Sic. 4, 14. legitur eam Vulcani donum fuisse. Accedit, quod, si δαιδάλεον fuit illud ξύλον, poterat eamdem ob causam Δαιδάλου donum vocari. ψευδὴς vero δόσις appellari poterat, quia spem Herculis postea frustravit. δαίδαλος pro δαιδάλεος uno tantum loco legitur apud tragicos, Æsch. Eumen. 632. Elmslei. suspicatur lectum hic aliquid fuisse, quo indicaretur, quomodo clavæ possessio et Œchaliæ regnum inter se cohærerent; quod idcirco minus necessarium puto, quia nec quomodo Argorum regnum et pellis leoninæ donum inter se cohærerent, indicatum est. MATTH.

474. ὑμᾶς addidit Canterus. De numero liberorum Herculis vid. Dissen. ad Pind. p. 509. MATTH.

475. Elmslei. persuasum habens formam ἀνδρία Atticis certe inusitatam fuisse, et solam legitimam esse ἀνδρεία, ut βασιλεία, δουλεία, νοθεία, παρθενεία, πτωχεία, legendum monet μέγα φρονῶν εὐανδρίᾳ. Ego nec ἀνδρεία damno, quod et metrum tuetur apud Aristoph. Nub. 510. et forma Ionica ἀνδρηΐη, quippe ab adjectivo ἀνδρεῖος ductum, nec ἀνδρία rejicio, quippe vel ab ἀνήρ ἀνδρός formatum, vel eadem lege leviter detortum, qua ἀσεβία, αὐθαδία et sim. ab ἀσέβεια, αὐθάδεια etc. a poetis efficta sunt (vid. Schæfer. melet. p. 41 sq.) Nomina vero βασιλεία, δουλεία etc. non efficiunt, ut ἀνδρεία quoque ubique scribatur; illis enim respondent vel nomina in -ης vel -εύς exeuntia vel verba in εύω, ut βασιλεύς, βασιλεύω, δουλεύω, νοθεύω, παρθε-

νεύω, πτωχεύω, nomini *ἀνδρεία* neque *ἀνδρής* vel *ἀνδρεύς* neque *ἀνδρεύω* respondet. MATTH. Legebatur *ἐπ' ἀνδρίᾳ*. Recepi emendationem Elmsleii. De formis *ἀνδρεία* et *ἀνδρία* dixi ad Aristoph. Nub. 510.

476. *ἐγὼ δὲ νύμφας ἠκροθινιαζόμην*] Id est *ἐγὼ δὲ τρισὶν οὖσιν ὑμῖν τριπτύχους νύμφας ἠκροθινιαζόμην*. ELM.

478. *ἀνημμένοι*] *ἀνημμένον* Tyrwhittus. Post *θ'* excidit comma.

κάλῳς Heathius. *κάλως* Ald. "In Medea 775. *ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων*. Vide ibi schol." BROD.

481. *Κῆρας*] Male Interpres *Parcas*. Distinguit a Parcis Hesiodus Theogon. v. 217. et Parcarum quidem officium, v. 218, 219. describit, *Κηρῶν* vero v. 220, 1, 2. MUSG.

482. *λουτρά*] De lavatione nuptiali vide Phœniss. v. 358. MUSG.

δάκρυα, λουτρά] Si *λουτρὰ* illa nuptialia, toties a poetis memorata, balneum designarent, cui sponsa totum corpus immergere deberet, lacrymas Megaræ cum tali balneo comparare ineptum esset et *κακόζηλον*. Verum docet Porphyrius, *λουτρὰ* aquam esse, quam sponsæ *infundi* mos erat: *ὅθεν καὶ τὰς γαμουμένας ἔθος, ὡς ἂν εἰς γένεσιν συνεζευγμένας νύμφας τε καλεῖν, καὶ λουτροῖς καταχεῖν ἐκ πηγῶν, ἢ ναμάτων, ἢ κρηνῶν, εἰλημμένοις*. De antro Nympharum p. 63. MUSG.

484. *πικρόν* Reiskius. Legebatur *πατρός*.

491. *θνητῶν*] Scribendum *φθιτῶν* cum Elmsleio.

495. 496. *ἅλις—σά*] Hos versus et dictio inepta et languida sententia non esse scriptos ab Euripide arguit. Itaque deleantur.

495. *ἱκανὸς* Barnesius, recte fortasse. *ἱκανὸν* libri.

497. *εὐτρεπῆ*] *εὐπρεπῆ* Flor. 1. 2. sed *τ* superscripto in 2.

520. *ἐκκρήμνασθε*] *ἐκκρέμασθε* MSS. (?) Stephani.

521. *μεθῆτ'*] *μεθεῖτ'* Par. G. a m. pr.

Διὸς σωτῆρος] Cujus aram tum insidebant: vid. v. 48. MUSG.

528. *συμφορᾶς τινος*] Par. G. et 2714. *τίνας* et in marg. *τίνος*. Flor. 1. 2. *συμφορᾶς* (sic) *τίνας*, 2 in marg. *γρ. συμφορὰς τινος*. MATTH.

530. *φέρ' ἐκπύθωμαι τῶνδε πλησίον σταθείς. γύναι, τί καινὸν ἦλθε δώμασιν χρέος; ΜΕ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ὦ φάος μολὼν πατρί, ἥκεις, ἐσώθης, εἰς ἀκμὴν ἐλθὼν φίλοις; ΗΡ. τί φής; τίν'*

εἰς ταραγμὸν ἥκομεν, πάτερ] The words ὦ φάος μολὼν πατρὶ, and the answer of Hercules, compel us to believe, that the two verses which are commonly attributed to Megara, ought to be given to Amphitryon. This supposition, however, is hardly consistent with the common reading of v. 530. which we suspect to be corrupt for this and the two following reasons. In the first place, if the poet had written Γύναι, he would probably have said τῆσδε instead of τῶνδε in the preceding verse. Secondly, the construction would be much more elegant, if the interrogative words τί καινὸν κ. τ. λ. were connected with the verb ἐκπύθωμαι. So Cycl. 94. ἀλλ' ἥσυχοι γίγνεσθ', ἵν' ἐκπυθώμεθα πόθεν πάρεισι κ. τ. λ. Perhaps the poet wrote, Φέρ' ἐκπύθωμαι τῶνδε πλησίον σταθεὶς, τί καινὸν ἦλθε τοῖσδε δώμασιν χρέος. If we suppose τοῖσδε to have been omitted by the transcriber, in the same manner as θεὸν, or some other word, v. 149. ἡμῖν v. 328. ὑμᾶς v. 474. οὔτις v. 777. πέπλοισι v. 1159. we may also suppose γύναι to have been added to complete the verse. ELM. Recepi emendationem Elmsleii.

541. κλεινὸς] Scribendum καινὸς cum Elmsleio. Vid. ad v. 38.

543. στάσει τὸ Κάδμου γ'] Malim στάσει· τὸ Κάδμου δ'—. DOBR.

548. πέπλων] παίδων Flor. 1. 2.

πρέπων margo Par. E. Vulgo πέπλων.

551. φίλων] γ' addit Hermannus.

555. Post βίᾳ ponatur colon. Monuit Dobraeus.

557. τῆσδε τῆς θεοῦ] τῆσδε τῆς χθονὸς scribit Elmslei. ad Med. 437. Injuria: θεὸς intelligitur ἡ βία, ut recte Brodaeus. *verecundia abhorret a vi*. Sic τυραννὶς vocatur θεὸς Phoen. 526. φιλοτιμία ib. 531. ὁσία Bacch. 351. etc. et omnino notiones rerum *abstractae* quas vocant, a poetis deorum nomine celebrantur. In Vict. ad θεοῦ glossa adscripta est ἑστίας. MATTH.

559. τίνες; Barnesius. τινές; Ald.

562. Non debebat Musgrav. jungere ῥίψετε κόμης pro ῥίψετε ἀπὸ κόμης. Non raro enim duo genitivi ex uno substantivo pendent. Vid. ad Phoen. 934. Suppl. 49. Itaque sunt περιβολαὶ κόμης, *vittae*, quibus redimiebantur morti destinati; hinc eaedem sunt περιβ. Ἅιδου. MATTH.

568. ἔλκημα] Vocabulum ex hoc uno loco cognitum.

569. ἐφεῦρον] Scribendum ἐφηῦρον.

571. διαφορῶν non videtur esse *distrahens, dividens*, ut Bacch. 1162. ἄρθρα διεφορήσαμεν, quemadmodum interpretatur Musgrav. sed quum proprie dici posset διαφορεῖν τοξεύματα εἰς ἐχθρούς, *huc illuc conjicere sagittas*, ut ὅπλισμα διαφέρων ἐσφενδόνα Suppl. 717. locutionem invertit διαφορεῖν ἐχθροὺς τοξεύμασιν, quo factum est, ut hoc esset *hostes huc illuc fugientes sagittis petere*. MATTH.

581. ἐκπονῆσαι conj. Musgrav. sed enallage est structuræ, (ut 575. 825 sq.) qua fit ut τὸ ἐκπονεῖν rem futuram significet, ad quam se ipse hac formula excitat. ἐκπονεῖν θάνατον explico in nece avertenda (quæ notio est in ἐκ, ut ἐκμοχθεῖν v. 316.) labores suscipere. MATTH.

582. πάροιθε] Libri πάροιθεν.

583. 584. recte choro tribuit Tyrwhitt. quum antea Herculi continuarentur. MATTH.

592. Ad ὑπ' ἀργίας in Vict. adscriptum est σοῦ βραδύνοντος. Male; Sensus est: res autem eorum familiaris sumptibus exhausta est, in quibus faciendis inest inertia et incuria. MATTH.

593. πόλιν] πόλει Flor. 1.

604. πόλιν τε] Scribendum πόλιν δὲ cum L. Dindorfio.

608. τ' addidit Reiskius. Vid. Monk. ad Alcest. 852.

609. θεοὺς προσειπεῖν—τοὺς κατὰ στέγας] Eos, qui intra tectum erant. Antea enim, quo tempore in conspectum venit, ædes suas et πρόπυλα Ἑστίας salutaverat, v. 522. Morem Deos Penates salutandi illustrat Barnesius ex Æschyl. Agam. v. 819. Senec. Agam. v. 687. MUSG.

611. τρίκρανον Piersonus. Libri τρικάρηνον.

613. ὄργια] Intelligo non mysteria Eleusinia, sed ea, quæ οἱ μεμυημένοι apud inferos celebrare credebantur. confer scholia ad Aristoph. Ran. v. 158. Barnesius cum Brodæo interpretatur de Sacris Eleusiniis, quibus Hercules, cum ad inferos descensurus erat, initiari se fecerat. Æschines Socraticus Axiocho sect. 20. Sed alterum magis memorabile erat, digniusque adeo, quod patri enarraret. MUSG.

εὐτύχησ'] Scribendum ηὐτύχησ'.

615. Χθονία hæc non est Hecate, sed Ceres, peculiari nomine χθονία dicta. vid. Pausan. in Corinth. p. 78. ed. Sylburg. ubi multa de hoc templo, a quo non longe aberat hiatus terræ, per

quem Hercules Cerberum ab Inferis traxisse credebatur. *Χθονίαν*, ut hic, simpliciter vocat Plutarch. in Pompeio. MUSG.

616. *τῆς* error typothetæ Oxoniensis pro *γῆς*.

617. *οὐκ οἶδ'· ἵν' ἐλθὼν*] Legebatur *οὐκ οἶδεν· ἐλθὼν*—. Nescit Eurystheus, i. e. non renuntiavi ei, quod idcirco facere omisi, ut rerum domesticarum statum antea cognoscerem. Ante *ἵνα, ὡς* etc. nonnunquam omittuntur, quæ facile intelligi possunt, ut Ion. 950. *ὁ παῖς δὲ ποῦ 'στιν; ἵνα σὺ μηκέτ' ἦς ἄπαις.* quod quæro, *ne tu amplius prole careas.* Cf. ib. 336. MATTH.

619. *Θησέα*] De Thesei captivitate apud inferos, ex qua Hercules cum liberavit, vide Heracl. 217. BOTH.

ἐξ ᾍδου Canterus. Legebatur *ἐν ᾍδου*. Fortasse præstat *εἰν ᾍδου*. De quo dixi in editione Alcestidis ad v. 232.

625. *ἐξανίετε* Heathius. *ἐξανύετε* Flor. 1. 2. *ἐξανύεται* Ald.

628. *φευξείω* Portus. *φευξιῶ* Ald.

629. *ἀφιᾶσ'* Barnesius. *ἀφιᾶσιν* Ald.

635. sq. Ald. *χρήμασιν δὲ διάφοροι ἔχουσιν· οἱ δ' οὔ.* Interpunctionem post Barnesium correxit Musgrav. *quamvis in re familiari a se discrepent homines, alii divites sint, alii pauperes, omnium tamen communis affectus est, ut liberos ament.* MATTH.

637. Duo versus in Ald. *ἀ—ἄ* | *χθος—αἰεί.*

φίλον· ἄχθος δὲ τὸ Musgravius. *φίλον ἄχθος· τὸ δὲ* Ald.

ἀεὶ] *αἰεὶ* Ald.

639. *Αἴτνας σκοπέλων*] Cicero de Senect. c. 11. *quæ plerisque senibus sic odiosa est, ut onus se Ætna gravius dicant sustinere.* MUSG.

640. *ἐπὶ κρατὶ*] Expressit auctor Mimnermum:

—τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται. MUSG.

κεῖται MSS. Stephani et, ut videtur, Flor. 1. 2. *κεῖσαι* Ald.

642. *σκοτεινὸν φάρος* audaciore metaphora dictum pro *σκότος*. *φάος* scribendum videbatur Cantero.

649—654. Hæc in tres versus sunt contrahenda et in antistropho 667—672.

655. Distinguebatur: *καὶ σοφία κατ' ἄνδρας*, quod male vertebant: *sapientia erga homines*, melius Wakefield. *secundum homines*, qualem scilicet habent homines. Sed pæne ridicu-

lum est a diis postulari sapientiam, qualis hominum sit. Itaque post σοφία interpunxi, ut κατ' ἄνδρας ad sqq. pertineret. MATTH.

659. ἀρετᾶς Hermannus. Vulgo ἀρετῆς.

660. μέτα] μετῆν MSS. (?) Stephani.

καὶ θανόντες εἰς Musgravius. καὶ θανόντες τὰς Heathius. καὶ θνατοὶ ἐς | τὰς Ald. Nunc malim cum Dobræo corrigi κατθανόντες τ' εἰς—.

664. ζόας (vulgo ζωᾶς) βιοτάν] Vid. ad Hecub. 302.

665. τῷδ' ἦν Porsonus ad Med. 157. Libri τῷδί.

667. Comparatio astrorum eo spectat, quod similiter ex astris nautæ, rectumne cursum teneant, nec ne, intelligunt. MATTH.

671. Sensus: homines sine discrimine, et pravi et probi, divitias sibi acquirunt. MATTH.

673. sq. Hos versus citant Tzetz. ad Hesiod. Theog. 64. (ubi Gaisford. p. 387. e MSS. dedit συγκαταμιγνύς) Stobæus Tit. 81. Plutarch. Moral. p. 243 A. Dio Chrysost. 32. p. 393 C. Cf. Wyttenbach. ep. crit. p. 14. MATTH.

675. ἡδίσταν] Scribendum ἁδίσταν. καλλίστην Plutarchus.

676. μὴ Stobæus 81, 5. ἢ codices et Ald. εἰ MSS. (?) Stephani.

677. ἀεὶ] αἰεὶ Ald.

679. κελαδεῖ] κελαδῶ MSS. (?) Stephani.

681. καλλίνικον] Intelligendum ᾠδήν.

ἀείσω] In Attic Greek, the future of ἀείδω or ᾄδω is generally ἀείσομαι or ᾄσομαι. This passage, however, affords an exception, if the common reading is correct. The present ἀείδω would better agree with the preceding words. ELM. Scribendum ἀείδω.

686. ἐχόρευσαν] Similem usum vocis χορεύειν, vide infra v. 867. et v. 874. MUSG.

687. seqq. Sensus est: *Æque ac Phœbus dignus est Hercules, cujus domus pæanibus salutetur.* Forma locutionis similis est supra v. 348. DOBR.

688. ὑμνοῦσ', ἀμφὶ πύλας] ὑμνοῦσ' ἀμφίπολοι legendum conj. Reisk. quod recepit Hermann. citans Hom. h. in Apoll. 157. κοῦραι Δηλιάδες ἑκατηβελέταο θεράπναι. Si verum est ἀμφὶ πύλας, intelligendæ sunt portæ templi, et hæc respondent verbis ἐπὶ σοῖς μελάθροις v. 691. MATTH.

690. εἰλίσσουσαι] Ita noster ἑλίσσετ' Ἄρτεμιν, Iph. in Aul. v. 1489. Callimachus βωμὸν ἑλίξαι, Hymn. in Delum, v. 321. MUSG.

693. κύκνος ὣς γέρων ἀοιδὸς] Conf. v. 110.

694. τὸ γὰρ εὖ - - *faustum enim argumentum carminibus* pro fundamento *subest*, nimirum *Jovis filius*. MATTH. Post ὑπάρχει ponatur comma.

696. εὐγενίας Hermannus. Vulgo εὐγενείας.

697. Recte Tyrwhitt. excidisse censet ἀρεταῖς.

698. τὸν ἄκυμον βίοτον aliter intelligi non potest, nisi ut interpretatur Hermann. *hanc vitam, quam nunc degunt vacuam turbis*. Sed hoc convenire non videtur cum θῆκεν. quis enim dixerit: τὸν ἄκυμον βίοτον ἔθηκε pro τὸν βίοτον ἄκυμον ἔθηκε? Accedit, quod ἄκυμος alibi non legitur pro ἀκύμων. Neque tamen Musgravii conjectura satisfacit τόδ' ἄκυμον θῆκεν βιότου - - MATTH. Recte interpretatur Hermannus.

700. πέρσας] Proprie dicitur de *agrorum*, aut *urbium*, *vastatione*. Sed eleganter dicitur pro *perdere*, *pessumdare*, ut Soph. Ajac. v. 1222. κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους. MUSG.

701. ΛΥΚΟΣ] Λύσ. (i. e. Λύσσα) præfixum in Ald. hic et in sequentibus. Correxit primo loco Brodæus, infra Canterus.

περᾷς Heathius. Vulgo περᾷ.

706. ὑπέστητ' ed. Brubachii, non dissentientibus, ut videtur, codicibus. ὑπέστητέ γ' Ald.

710. προστίθῃς Hermannus. Libri προστιθεῖς.

714. Post χρῆμα Hermannus recte addidit signum interrogandi.

715. βάθροις MSS. (?) Stephani. βόθροις codices Parisini, Florentini et Ald.

717. ἀνακαλεῖ] Scribendum ἀνακαλεῖν cum Hermanno.

718. ὅδ'] Scribendum ὁ δ'.

720. κόμιζ' ἐκ] κἀκκόμιζε Elmsleius.

722. ἐνθύμιον, *formido interna*. Sic Antiphon: ἡμῖν προστρόπαιος ὁ ἀποθανὼν οὐκ ἔσται, ὑμῖν δὲ ἐνθύμιος γενήσεται, p. 106. ed. Ald. vid. et p. 108. Idem ἐνθύμιον ὑπολείψεσθε, p. 112. Confer Ion. v. 1346. Soph. Trachin. v. 111. Hinc etiam explices Hesychium in ἐνθύμιον. MUSG.

725. ὡς ἂν σχολὴν λύσωμεν ἄσμενοι πόνων] λεύσσωμεν Canterus. Vulgata servanda videtur. Idem est ac si dixisset ὡς ἂν πόνων ἡμᾶς λύσαντες σχολὴν λάβωμεν. vel ὡς ἂν λύσωμεν

πόνους, ὥστε σχολὴν εἶναι πόνων, constructione simili ei, quæ infra est 1070. MATTH.

726. οἱ Par. E. et 2714. εἰ Ald.

729. γενήσεται] Scribendum δεδήσεται cum Piersono ad Mœr. p. 124.

735—739. in sex monometros descripti in Ald. similiterque qui infra leguntur dochmiaci dimetri.

742. εἰς addunt Par. 2714. et Flor. 1. 2, omittit Ald.

745. Scribendum uno versu πάλιν—ἄναξ. et in antistropho 758. 759. Versus ex tribus dochmiis compositus, inserto post secundum dochmium cretico.

746. ἤλπισεν] Metrum postulat ἐπήλπισεν, quod conjecit Hermannus. Verbo ἐπελπίζω utitur Euripides Hippol. 1011.

753. βοᾷ φόνου φροίμιον στενάζων ἄναξ] Ald. βοᾷ | βοᾷ, στενάζων φροίμιόν γ' ἄναξ, φόνον. Ego dedi, quod in Flor. 1. 2. legitur, in 2 tamen altera lectione impositis numeris a rec. m. supra scripta. Prius βοᾷ deest in Flor. 1. deletum est in Flor. 2. MATTH.

754. ΛΥ. Ὦ πᾶσα Κάδμου γαῖ', ἀπόλλυμαι δόλῳ. ΧΟ. καὶ γὰρ διώλλυς κ. τ. λ. The answer of the chorus excites a suspicion that the preceding verse ought to be read as follows, Ὦ πᾶσα Κάδμου γῆ, διόλλυμαι δόλῳ. These two compounds are frequently interchanged. We subjoin part of Mr. Porson's note on Suppl. 495. *Διώλεσεν pro ἀπώλεσεν metrum postulat in senario apud Dion. Cass. citato a Gatakero A.M.P. 10. p. 528. D.* The compound διολλύναι occurs at least ten times in this tragedy, besides the passage under consideration. ELM. Recte conjicere videtur Elmsleius.

755. ἀντίποινα Canterus. Libri ἀντάποινα. Conf. ad Soph. Phil. 316.

758. ἄφρονα λόγον οὐρανί.—Eadem dochmii forma est infra v. 887. γένος ἄγονον αὐτίκα. Vid. Seidler. de verss. dochm. p. 77. MATTH.

764. Duo versus in Ald. quorum alter ἱερὸν κατ' ἄστυ.

768. βέβακ' Hermannus. Libri βέβακεν.

καινὸς Pierson. Veris. p. 233. Libri κλεινός. Conf. ad v. 38.

771. δ' addidit Hermannus.

772. μέλουσι] μέλλουσι Ald. Correxit Canterus. Sic Soph.

El. 342. *δεινόν σε τῆς τικτούσης μέλειν.* Cf. Aj. 689. Æsch. Ag. 380 sq. MATTH.

ἐπᾴειν Matthiæ. Vulgo *ἐπαΐειν.*

775. *φρενῶν* L. Dindorfius, collato fragm. 49. *ὁ θυμὸς αὐτὸν τῶν φρενῶν ἐξῆρ' ἄνω.* Legebatur *φρονεῖν.* Sic *εὖ φρενῶν* in Hippol. 462. in *εὖ φρονεῖν* corruptum in duobus codicibus.

776. *δύνασιν ἄδικον*] *ἄδικον* recte delet Hermannus.

777. Ald. *χρόνον γὰρ ἔτλα | τοπάλιν εἰσορᾷν |, νόμον παρέμενος, εὐνομίᾳ χάριν διδούς: ἔθραυσεν ὄλβον. χρόνου* Par. E.G. Flor. 1. 2. *χρόνου τὸ πάλιν, temporum vicissitudines,* quæ fortunam præsentem in contrariam mutant. Orest. 795 sqq. *ὁ μέγας ὄλβος ἅ τ' ἀρετὰ - - πάλιν ἀνῆλθ' ἐξ εὐτυχίας 'Ατρείδαις. οὔτις* ante *ἔτλα* inserunt Par. G. Flor. 2. sed hic lineis circumductis denuo exclusum sic |*οὔτις*|.—*εἰσορῶν* Flor. 1. quod supra scriptum Par. G.—*ἀνομίᾳ* pro *εὐνομίᾳ* Par. E.G. Flor. 1.
εὐ
ἀνομία Flor. 2.—*ἔθραυσε δ' ὄλβ.* Hermann. scripsit. MATTH.

Κελαινὸν non ausim tentare, quum hoc epitheton ad scelera spectare possit. Vide Æschyl. Suppl. 539. HERM.

781. *'Ισμήν' ὦ στεφανηφόρει* Tyrwhittus. Legebatur *'Ισμηνῷ στεφανοφορία* (*στεφανοφορίαν* Par. G. et 2714.). Restituenda autem videtur forma Dorica *στεφαναφόρει,* de qua v. ad Soph. Trach. 214.

782. *ἑπταπύλου* MSS. Stephani. *ἑπτάπυλοι* Ald.

784. *καλλιρρέεθρος* Matthiæ. *καλλιρέεθρος* libri.

785. Scribendum uno versu *σύν τ'—συναοιδοί* et in antistropho 802—804.

'Ασωπιάδες Hermannus. Vulgo *'Ασωπίδες.*

787. Videtur *μοι* vel *νῦν* excidisse. HERM.

790. *δενδρῶτι πέτρα*] *Πέτρα* hoc in loco pro *ὄρος,* mons, ut sæpe apud poetas. Parnassum alloquitur, arboribus consitum et lucis, utpote deo Apollini Musisque et Baccho sacrum. Parnassus autem erat mons Bœotiæ altissimus, biceps, arboribus densus, et lauro præcipue florens, unde et Nonno audit *εὔδενδρος.* BARN.

791. *'Ελικωνίδων* Barnesius. Libri *'Ελικωνιάδων.*

792. *ἧξετ'*] *ἥκετ'* L. Dindorfius. Recte.

793. *ἐμά τε* Ald. *τε* delevit Heathius.

794. *ἐφάνη* Hermannus. Vulgo *ἔφανε.*

801. Νύμφας τᾶς Περσηΐδος] Alcmenæ quæ patrem habuit Electryonem, avum Persea. Tzetzes: Περσέως Ἠλεκτρύων, Ἠλεκτρύωνος Ἀλκμήνη. Unde Theocritus Idyll. 24, 72. Θάρσει, ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα. BROD.

ὡς Musgravius. Legebatur καί.

804. οὐκ ἐπ' ἐλπίδι] I. e. ἀπ' ἐλπίδος, *præter spem.* MATTH.

810. ἀνάκτων] Qualis Lycus. BARN.

811. ἃ, nimirum τὸ αὐτὸς κρείσσων τύραννος εἶναι, νῦν ἐσορᾷν φαίνει Hercules, *quod nunc oculis agnoscendum præbet.* Debebat sequi ἁμίλλᾳ vel ἐν ἁμίλλᾳ, sed retulit ad ἐσορᾷν, quasi dixisset ἐσορῶντα εἰς ἅμιλλαν. MATTH.

813. εἰ codices. εἰς Ald.

822. Νυκτὸς—ἔκγονον] Lyssam inter Noctis sobolem non numerat Hesiodus Theogon. v. 210. et seq. nisi, quod verisimillimum, una fuit Κήρων. MUSG.

825. δώματα Scaliger. σώματα Ald.

828. χρεών Par. G. Flor. 1. 2. Revocandum χρῆν ex Ald. et marg. Par. G. Vid. ad Hecub. 260.

833. Par. A. (apud Markl. ad Iph. A. 407.) Vict. ἄτ. σὴν λαβοῦσα quod recte monet Markland. e scriptura συνλαβοῦσα ortum esse. MATTH.

838. Ald. ὃς ἂν φονεύσας. ὡς ἂν edidit Canter. idem conj. πορεύσας, et sic Parr. E.G. Flor. 1. 2. MATTH.

845 δ' editio Hervagiana secunda. τ' Flor. 1. 2. Ald.

846. Ineptum est φίλους, quod librarius scripsit ad φίλοις, quod præcessit, aberrans. Recte Dobræus corrigere videtur φόνους. Sic v. 837. φόνιον ἐξίει κάλων.

849. ἀνὴρ] Scribendum ἀνήρ.

850. εἰσπέμπεις] Scribendum ἐσπέμπεις.

854. ὥστ' Musgravius. σοί τ' libri.

855. κἀμὰ Reiskius. Libri κακά.

856. in Ald. rell. Iridi continuabatur, ita ut v. 857. Lyssæ, v. 858. Iridi, seqq. Lyssæ tribuerentur. Correxit Musgrav. quo factum, ut pro ἐμβιβάζουσ' ut est in Ald. scribendum esset ἐμβιβάζω σ'. MATTH.

858. μαρτυρόμεσθα δρῶσ'] Conf. ad Iph. T. 579.

860. κύνας] Ald. κύν, quod sequentes pro κύνα acceperunt. κύνας Musgr. MSS. tres; Florr. 1. 2. Quod præcedit, κυνηγέτει scriptum est in Flor. 1. 2. MATTH.

861. λάβρως Ald. et, ut videtur, codd. λάβρος Brub. Ordo est: οὔτε πόντος κύμασι στένων - - οὕτω λάβρος ἐστι. MATTH.

863. σταδιοδραμοῦμαι] Flor. 2. σταδιάδραμοῦμαι. Lobeck. ad Phryn. p. 617 sq. Euripidem, ut σταδιοδραμοῦμαι diceret, verbum omni analogia destitutum, fallaci similitudine futuri δραμοῦμαι in devia abreptum esse censet. MATTH. σταδιοδραμοῦμαι fortasse ex glossemate στάδια δραμοῦμαι ortum, ad σταδιοδρομήσω adscripto. Non intelligitur certe cur forma vitiosa uti maluerit poeta quam legitima.

865. ὁ δὲ κανὼν] Poterat, sententia paullo aliter conformata, ὁ κτανὼν δ' dicere.

866. ἐμῆς λύσσης ὑφῇ] Legebatur ἐμᾶς λύσσας ἀφῇ. Facillimum erat, scribere ἐμὰς. At nec λύσσαι numero plurali facile invenietur, et ἀφιέναι rectius furor Herculem, quam Hercules furorem dicitur. Quare ἐμῆς λύσσης ὑφῇ scripsi. Herodot. 1, 156. ὑπεὶς τῆς ὀργῆς. Wakefieldius ἀνῇ. HERM.

867. ἤν'] ἢν Ald.

869. ἐς] Scribendum εἰς.

870. δεινὰ Canterus. δεινὸς libri.

871. καταυλήσω] καταντλήσω Par. G.

875. ὀτοτοτοῖ Hermannus. ὀτοτοτοτοτοί, idque extra versum, Ald.

στέναζον— | πόλις—ἔκγονος Ald.

ἀποκείρεται Canterus. ἀποκείρετε Flor. 1. 2. ἀπόκειρέ τε Ald.

876. πόλις] πόλεός Flor. 2. Defendi potest πόλεος.

879. μανίαισιν—ἀναύλοις Matthiæ editio ex conjectura Tyrwhitti, qui Phœn. v. 890. comparavit ubi Mars dicitur κῶμον ἀναυλότατον προχορεύειν. Libri ἐναύλοις. Veram metroque accommodatam scripturam partim restituit Dobræus μανιάσιν λύσσαις χορευθέντ' ἐναύλοις: quam confirmat v. 871. et de adjectivo ἔναυλος citat Ruhnkenium ad Tim. p. 100. Quæ tamen non sufficiunt ad ἐναύλοις apte explicandum. Quamobrem Tyrwhittum recte correxisse censeo ἀναύλοις.

881. Suspecta mihi sunt verba ὡς ἐπὶ λώβᾳ, quæ si scripsit Euripides, versus hic in duos erit dividendus, quorum alter erit κέντρον ὡς ἐπὶ λώβᾳ.

882. ἑκατογκεφάλοις Reiskius. Legebatur ἑκατὸν κεφαλαῖς.

884. μετέβαλεν Hermannus. Vulgo μετέβαλε.

885. Ald. Par. G. et 2714. τέκν' ἐπνεύσατε. Flor. 1. 2. τέκν' ἐκπνεύσατε. ἐκπνεύσετε Æm. Portus. At recte Elmslei. monuit,

verbi πνέω futurum esse πνεύσομαι vel πνευσοῦμαι, non πνεύσω, et ἐκπνεύσεται scribi jubet, quod recepi. MATTH.

886. Flor. 1. 2. ἰώ μοι μέλεος· τὸ σὸν ἰὼ Ζεῦ γένος ἄγ. αὐτ. Versus in Ald. sic sunt descripti ἰώ μοι—αὐτίκα | λυσσάδες—ἀποινόδικοι | δίκαι—ἰὼ στέγαι, recte, nisi quod postrema verba ἰὼ στέγαι separari debebant.

887. Ald. λύσσα δέ σ' ὠμόβρωτος, ἀποινόδικοι | δίκαι κακοῖσιν ἐκπετάσουσιν. ὠμοβρῶτες Wakefield. Emendationem loci absolvit Hermann. scribens λυσσάδες ὠμοβρῶτες ἀποινόδικοι δίκαι κακ. ἐκπατάσσουσιν. in quo ἐκπατάσσουσιν est e MSS. Musgr. quibus concinunt Flor. 1. 2. ἀποινόδικοι contra H. Steph. qui e MSS. suis commendaverat ἀπηνόδικοι, recte tuetur Barnes. MATTH.

888. χορεύματ' ἄτερ τυπάνων Hermannus. χόρευμα (χορεύματα MSS. Stephani) τυμπάνων ἄτερ vulgo.

889. κεχαρισμένα] Interpretor: *non in honorem Bacchici thyrsi, non thyrsi colendi causa*. MUSG.

891. τᾶς Διονυσιάδος] τὰς Διονυσιάδας MSS. (?) Stephani.

893. λοιβᾶς Barnesius. λώβας libri.

894. φυγῇ — | δάϊον τόδε — | μέλος — | κυναγετεῖ — | οὔποτ' — | λύσσα — | αἲ αἲ κακῶν. | αἲ αἲ δῆτα | τὸν — | πατέρα— | μάταν— Ald.

896. τε recte delet Hermannus.

898. Addidi alterum οὔποτ'. Metrum idem quod v. 908.

901. Scribendum uno versu πατέρα—γεννᾶται.

ἆ addidit Musgravius.

905. συμπίπτει στέγη] Hoc dicit fragorem audiens tecti, quod Hercules vectibus et ligonibus moliens adjecerat. vid. v. 999. MUSG.

906. ἢ ἤ] ἤ ἤ Ald.

παῖ Διός] Διὸς παῖ Flor. 1. 2. recte fortasse, ut verba τί δρᾷς, ὦ Διὸς παῖ dimeter sint bacchiacus, interjectione ἢ ἢ extra versum posita.

909—921. Personarum notas om. Ald.: MSS. (?) Stephani nuncio tribuunt v. 909. et 911—916. Est hoc colloquium ita institutum ut nuncii verba, quae trimetris scripta esse oportebat, post septimam cujusque versus syllabam interrumpantur querelis chori. Versus in Ald. sic divisi ὦ— | ἄλαστα— | τεθνᾶσι — | αἲ αἲ — | δάϊοι φόνοι, | δάϊοι — | οὐκ — | πῶς — | ἄταν π.— | λέγε— | ἐπὶ— | τλήμονας —.

910. ἀνακαλεῖς] Præstat ἀγκαλεῖς.

Prius τίνα addidit Hermannus.

912. μάντιν οὐχ ἕτερον ἄξομαι] Vid. ad Rhes. 949.

914. 915. choro, 916. nuncio recte tribuit Hermannus.

917. 918. in unum versum conjungendi, pariterque 919. 920.

919. Addidi alterum λέγε.

ἔσυτο Hermannus. Vulgo ἔσσυτο.

922. Spectant hunc locum schol. Ven. Iliad. K, 418. Etym. M. p. 384, 13. Eustathius p. 815, 11. HERM.

ἱερὰ] Id est ἱερεῖα, *victimæ*. MUSG.

924. ἐξέβαλε] Factum hoc ex more veterum: conf. Androm. 1157. MUSG.

925. τέκνων Canterus. Libri πέπλων.

926. De canistri circumlatione confer Iph. in Aul. v. 1574. et seq. Aristoph. in Pace v. 957. MUSG.

927. φθέγμα—ὅσιον] Horat. Od. 3, 14. *Male ominatis parcite verbis*. Hæc utique est illa veterum decantata εὐφημία. MUSG.

928. δαλὸν] Torrem hunc, teste Athenæo p. 409 A, ab ara sumebant. MUSG.

929. χέρνιβ'] χερνίβα hic lectum fuisse testatur Athenæus, p. 409. A. B. et ex eo Eustathius, p. 1401, 11. uterque γόνος pro τόκος exhibens. Istam accentus collocationem, improbatam Athenæo, commemorat etiam grammaticus a me editus post lib. de Em. Rat. Gr. Gr. p. 321. sect. 14. Cæterum ad hunc locum et ad v. 932. respicere videtur schol. Aristoph. ad Pacem 959. HERM.

βάψειεν Flor. 1. 2. cum Athenæo et Eustathio. βλάψειεν Ald.

τόκος] γόνος Athenæus et Eustathius.

930. χρονίζοντος] Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 116, 14. χρονίσαι: τὸ βραδῦναι. Εὐριπίδης Ἡρακλεῖ.

πατρὸς codices. πάρος Ald.

931. ὁ δ' οὐκέθ' αὑτὸς] Libri ὅδ' οὐκέτ' αὐτός.

933. ῥίζας] ῥίζαι Hesychio sunt αἱ θέσεις τοῦ ὀφθαλμοῦ, sedes et fundamenta oculorum, Od. I, 390. interpretanti. Dilucidius scholiasta ad hunc (Il. Ξ, 493.) versiculum τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὖτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα. θέμεθλα, ῥίζας, βάσεις, ἐφ' ὧν ἥδρασται ὁ ὀφθαλμός. WAKEF.

αἱματῶπας Porsonus ad Med. 1363. Libri *αἱματωπούς*.

936. *θύω* Barnesius. *θυῶ* MSS. (?) Stephani. *θυμῷ* Ald.

938. *μιᾶς χειρὸς* pro *μιᾷ χειρὶ*, quod esset *una opera*. Nicand. Ther. 936. *μιῇ ὑπὸ χειρὶ ταράξεις*. MUSG.

941. *ῥίπτετ'* Flor. 1. 2. et MSS. Stephani. *ῥιπτεῖτ'* Ald.

942. *δ'* addidit Barnesius.

943. *λάζυσθαι* Flor. 1. 2. *λάζυσθε* Ald.

944. *ὡς τὰ* Wakefieldus. Libri *ὥστε*.

Κυκλώπων βάθρα] Argos, aut Mycenas, Eurysthei sedem, a Cyclopibus olim munitam. Vide supra v. 15. BARN.

945. *φοίνικι κανόνι*] Schol. Od. *ε'*, 245. *στάθμην, κανόνα, ὑπομεμιλτωμένον σχοινίον, ἢ τεκτονικὸν σπάρτον*. Eustath. p 258, 63. *στάθμην, ἥτις, φασίν, ἐστι σχοινίον λεπτὸν χριόμενον μίλτῳ ἢ μέλανι, ᾧ συνηγούμενοι ἀπορθοῦσι τὰ ξύλα*. MATTH.

τύχαις Ald. *τύκοις* Brodæus. Copiose de hoc vocabulo disseruit Hemsterhusius ad Pollucem 10. 147. HERM. MSS.(?) Stephani *στοίχοις*.

946. *στρεπτὸς σίδηρος* hoc in loco est ligo ipse, leniter utique incurvatus, uti quidem perpetuum est in eo genere ligonum, quod supra caput elevatur, ut deinde in terram cum impetu impingatur. Hinc Dionys. Per. v. 1115:

ψάμμον εὐγνάμπτῃσι λαχαίνοντες μακέλῃσι.

Tryphiodorus v. 199. *ἐϋγνάμπτοισι μακέλλαις*. MUSG.
συντριαινώσω MSS. Stephani. *συντριαινώσειν* Ald.

πόλιν] Ex abundanti additum post *Κυκλώπων βάθρα*, ut *γύας* post *πέδον* Helen. 3.

948. *ἄντυγα*] *ἄντυγας* Dio Chrys. or. 32. p. 391 C.

949. *ἔχων*] Legebatur *θένων*. Correctum ex Dione.

950. *διπλοῦς*] *διπλῶς* MSS. (?) Stephani. Vid. ad Soph. Œd. T. 1250.

951. *τόδ'*] *τότ'* Elmsleius hic et Helen. 1589.

953. *εἶρπ'* Barnesius. *εἶρπεν* Ald.

954. *ἀνδρὼν*, notante Barnesio, conclave erat, in quo convivia celebrari solebant. Vitruvius 6, 10. Græci enim *ἀνδρῶνας* appellant œcos (i. e. *οἴκους*), ubi convivia virilia solent esse, quod eo mulieres non accedant. MUSG.

Νίσου πόλιν] Megaram sc., quæ, partitione inter Pandionis filios facta, Niso in imperium cessit. Pausan. p. 37. ed. Sylb. Apollodor. 3, 14. MUSG.

956. Legebatur *κλινθείς*, forma ex Homeri lectione familiari grammaticis. *κλιθείς* Flor. 1. 2. MATTH.

ἐκεῖ] Scribendum *ἔχει* cum Dobræo.

960. *κἀκηρύσσετο* Reiskius. Libri *κἀξεκηρύσσετο*.

962. *ἀκοὴν ὑπειπών*, an quum nullis (quippe quum nulli adessent. cf. v. 960.) edixisset, ut sese audirent, *ἀκούετε, λεώς.?* De verbo *ὑπειπεῖν* vid. Porson. ad Arist. Plut. 998. MATTH. Sic intellexit Heathius.

962 seqq. Ad hunc locum respicit Philostratus Imag. 2, 23.

964. *θιγὼν* Matthiæ. *θίγων* Ald.

965. *ξενώσεως*] i. e. peregrinationis, *ἀποδημίας*. Sic *ξενοῦσθαι* est *in exsilium ire*, Hippol. v. 1088. confer etiam Ion. v. 819. MUSG.

966. *ἐβάκχευσεν* Flor. 1. 2. *ἐκβάκχευσε* Ald.

978. *τόρευμα*] *πόρευμα* MSS.(?) Stephani. Euripides Herculis circumactionem circa columnam cum rotatione circini comparasse videtur, quo sensu *κύκλου τόρνος, ἔντορνος κύκλος* dicuntur; hinc quum dixisset *κύκλῳ*, pro *ἕλιγμα* vel *κύκλωμα ποδός* dixit *τόρνευμα* (sic legendum videtur) *ποδός*. Quum per aliquod tempus, puerum persequens, circa columnam sese circumegisset, tandem *ἐναντίον σταθεὶς βάλλει*. MATTH.

980. *ὀρθοστάτας* Barnesius. *ὀρθοστάδας* Ald. Vid. ad Ion. 1134.

989. *σός εἰμι σὸς παῖς· οὐ*] *σός εἰμι, σὸν παῖδ', οὐ* Elmsleius.

990. *στρέφων*] *τρέφων* Ald. Correctum in Hervag. secunda.

992. *μυδροκτύπου*] *μυδροκτύπων* editiones inde ab Hervagiana secunda, nec quidquam enotatum e Flor. 1. 2. Sed præstat lectio Ald. *μυδροκτύπον*, quocum Herm. recte comparat Rhes. 256. *τετράπουν μῖμον ἔχων* i. e. *τετράποδος, τετράπουν μιμούμενος*. Nimirum *μυδροκτύπον μίμημα* est *τὸ ὑπὲρ κάρα βαλόντα ξύλον καθιέναι*. MATTH.

995. *χωρεῖ τρίτον θῦμ' ὡς ἐπισφάξων δυοῖν*] *Tertiam victimam tum mactaturus ad duas vadit.* Hæc omnia ex historiæ fide hausta; ita enim Apollodorus Biblioth. 2. c. 4. sect. 11. *Λαμβάνει δὲ Ἡρακλῆς παρὰ Κρέοντος ἀριστεῖον τὴν πρεσβυτάτην θυγατέρα Μέγαραν. ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θηρίμαχος, Κρεοντιάδης, Δηϊκόων.* Ita supra ipse poeta v. 472. *Τρεῖς δ' ὄντας ὑμᾶς τριπτύχοις τυραννίσι Πατὴρ ἐπύργου*. BARN.

997. *ὑπεκλαβοῦσα*] *ὑπεκκλέπτουσα* Piersonus Veris. p. 223. Frustra.

998. Κυκλωπείοισιν] Scribendum Κυκλωπίοισιν. Conf. ad v. 15.

1003. ἐπὶ λόφῳ κέαρ] Sic Ald. et MSS. Canter. nov. lect. 6, 13. em. ἐπίλογχον χερί. Wakefield. ἐπιλόφῳ κάρᾳ. H. Steph. e MSS. suis duas lectiones profert, ἐπὶ λόφῳ κέρα et ὑπὸ λόφῳ κάρα. MATTH. Nihil horum satisfacit.

1004. πέτρον] Σωφρονιστῆρα vocabant. Vid. Pausaniam in Bœoticis p. 290, 14. ed. Sylb. Θηβαῖοι δὲ καὶ τάδε ἐπιλέγουσιν, ὡς Ἡρακλῆς ὑπὸ τῆς μανίας καὶ Ἀμφιτρύωνα ἔμελλεν ἀποκτιννύναι· πρότερον δὲ ἄρα ὕπνος ἐπέλαβεν αὐτὸν ὑπὸ τοῦ λίθου τῆς πληγῆς· Ἀθηνᾶν δὲ εἶναι τὴν ἐπαφεῖσάν οἱ τὸν λίθον τοῦτον, ὅντινα Σωφρονιστῆρα ὀνομάζουσιν. BARN.

1005. μαργῶντος] μαργῶντά τ' Elmsleius, collato Phœn. 1163. ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίου θεοῦ Περικλύμενος παῖς, λᾶαν ἐμβαλὼν κάρᾳ etc.

1007. πεσήμασι στέγης] *Casu tecti*, sc. cum Hercules illud fodiendo et moliendo dirueret, de quo supra v. 999. MUSG.

1009. διχορραγῆς Flor. 1. 2. διχορραγοῦς MSS. Stephani.

1010. 1011. Hoc ordine Piersonus Veris. p. 149: inverso libri.

1011. σειραίων βρόχων Piersonus. σειρεύων (τηρεύων MSS.(?) Stephani). βρόχῳ vulgo.

1017. ἔχει πάτρα] Imo αὐχεῖ πάτρα, ut in Phœn. v. 1153. Ἀργεῖον αὔχημ'. Vide et quæ dedi ad Electr. v. 1. MUSG.

ὁ φόνος ἦν, ὃν Ἀργολὶς ἔχει πάτρα] De hac Ægypti quinquaginta filiorum ex Danai totidem filiabus facta cæde, deque juvenum et puellarum singulis nominibus cæterisque ad hanc historiam pertinentibus, consule Apollodorum in Bibliothec. 2. c. 1. sect. 4. et 5. BARN.

1018. ἄριστος vocatur ille φόνος, quia Argivos a dominatione filiorum Ægypti liberavit. MATTH.

1019. τῶν Hermannus. τῶν τῶν Flor. 1. 2. τῶν τοῦ Ald.

1020. τὰ δ' Hermann. pro τάδ' *mala* ab *Hercule perpetrata*. Idem puncto distinxit post κακά, quum in Ald. nulla esset interpunctio. MATTH.

1021. κόρῳ—Πρόκνης] Ityi: vid. Apollodor. 3, 13. BARN.

1022. Vict. V. C. ᾀδόμενον Μουσ. Proprie ipse Procnæ filius ἐθύετο. pro eo φόνος θύεσθαι dicitur, et quum hæc immolatio postea carminibus celebraretur θύεσθαι Μούσαις. MATTH.

μούσαις] Scribendum litera majuscula *Μούσαις*.

1023. *ὦ δάϊε* nunc ex Canteri conjectura legitur. Libri *ὦ δαΐς*. Sed recte monet Elmsleius *ὦ δάϊε* contra morem tragicorum dictum esse nec credibile videri Euripidem *ὦ δάϊε* scripsisse, quum in promptu esset usitatum tragicis *ὦ τάλας*. De quo ita cum Elmsleio consentio ut *ὦ τάλαν* potius restituendum esse censeam, deleto quod v. 1021. legitur *τάλανι*, quod scripturæ corruptæ *δαΐς* correctio esse videtur.

1024. 1025. *μοίρᾳ.* | *ἐς τίνα στεναγμόν*] Hæc verba non integra esse et metrum arguit et ineptum illud *ἐς*, quod delendum videbatur Dobræo.

1026. *ᾠδὰν* Par. G. et 2714. Flor. 1. 2. *αὐδὰν* Ald.

ἀχήσω] Scribebatur *ἰαχήσω*.

1029. Scribendum uno versu *ἴδεσθε—δόμων*, et mox iterum *ἴδεσθε—δυστάνου*. De metro dixi ad Androm. 826.

1030. *κλίνεται*] *κλίνοντα* MSS. (?) Stephani.

1031. *ὤμοι* Hermannus. Vulgo *ἰώ μοι*.

τὰ τέκνα Hermannus. Libri *τάδε τέκνα*.

πρὸ] *πρὸς* Flor. 1.

1034. *ἐκποδὼν*] Corrigendum *ἐκ παίδων* cum Dobræo.

1035. *δὲ δεσμὰ* Par. E. Vulgo *δεσμὰ δέ*. "*περὶ* h. l. adverbii vice fungitur, cui *ἐκ παραλλήλου* appositum *Ἡράκλειον ἀμφὶ δέμας*." MATTH.

1036. *ἐρείσμαθ'—* | *τάδε—* | *ἀμφὶ—* Ald.

1038. *ἀνημμέν' ἀμφὶ κίοσιν*] Scribendum *ἀνημμένα κίοσιν* cum Elmsleio.

οἴκων Par. E. Flor. 1. 2. *οἰκεῖν* Ald.

1041. *ἤλυσιν* Canterus. *τὴν λύσιν* libri. "Sic *ἤλυσιν προτιθεῖσα*, Hecub. v. 67. *βαίνων ἤλυσιν*, Phœn. v. 859. *διώκων*, *urgens*, *accelerans*, ut *διώκουσ' ἄτρυτον πόδα*, Æschyl. Eumen. v. 406. vid. et Sept. c. Theb. v. 377. Pers. v. 84." MUSG.

1042—1044. Scribendum uno versu *Καδμεῖοι—κακῶν*; de quo dixi ad Med. 1258.

1043. *ἐάσετ' ἐκλαθέσθαι* Hermannus. Legebatur *ἐάσατε* (*ἐάσετε* Victorius) *λαθέσθαι*. Orest. 325. *τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον ἐάσατ' ἐκλαθέσθαι λύσσας*.

1044. *γε* addidit Hermannus.

1047. *ἑκατέρω—κτυπεῖτε* | *κτυπεῖτε—* | *τὸν—* | *ὑπνώδεα—* | *οἴμοι—* | *κεχυμένος—* | *οὐκ—αἱ-* | *ἄζετ'—* | *δέσμ'—* | *χαλάσας—* | *ἀπὸ—* Ald.

κτυπεῖτε bis legitur in Ald: alterum deletum in Hervag. prima.

1049. εὖ διαύοντα, pro quo ἐνδιαύοντα interpolatum in MSS. Stephani, ex εὐδιάοντα corruptum esse animadvertit Musgravius. Hujus verbi glossema esse ὑπνώδεα visum est Bothio, qui totum versum sic scripsit, τὸν εὐδιάοντ' εὐνᾶς ἐγείρετ'. Quæ quum parum apta catalexis sit, vereor ne scribendum sit βοᾶτε, μὴ τὸν εὐδιάοντ' ἀπ' εὐνᾶς | ἐγείρετ' * * * *. Post ἐγείρετε fortasse ὕπνῳ κάτοχον vel simile quid additum fuit.

1052. Scribendum uno versu φόνος—ἐπαντέλλει.

ὅδ'] Legebatur ὅδε ante Hermannum. διά μ' ὀλεῖτε est e conjectura Wakefieldii pro διαμολεῖτε. Cf. Orest. 155. Verba κεχυμένος ἐπαντέλλει Hermann. choro dedit. In libris Amphitryoni tribuuntur. Ut hoc loco ἐπαντέλλει, *exsurgit*, sic Æsch. Agam. 26. εὐνῆς ἐπαντείλασαν. Flor. 1. 2. ἐπαντέλλοι. MATTH.

1054. ἀτρεμαῖα — αἰάξετ' Hermannus. Vulgo ἀτρεμέα — αἰάζετ'.

1057. καταρρήξῃ Hermannus. Libri καταράξῃ. V. 864. καὶ καταρρήξω μέλαθρα.

1058. ἀδύνατά μοι] Scil. ἀτρεμαῖα θρῆνον αἰάζειν. MATTH.

1060. Scribendum uno versu εὕδει—τοξεύσας, ut supra v. 1042.

ὕπνον duplicatum in Ald.: alterum delevit Brodæus.

ἔκαν'] ἔκανεν Ald.

1065. In Ald. personæ sic distinguebantur: Χο. στέναζε νῦν. | Αμ. στενάζω τέκνων ὄλεθρον. | Χο. ἰώ μοι σέθεν τε παιδός. | αἶ αἶ ὦ πρέσβυ. Αμ. σίγα, σίγα, παλίντροπος | ἐξεγειρόμενος — | φέρ' — | ὑπὸ — κρύψω. | θάρσει. νὺξ ἔχει βλ. παιδὶ σῷ. | Αμ. δρᾶθ' δρᾶτε. Rectius distinxit Hermann. MATTH.

1074. τὸ— | κακοῖσιν— | ἀλλ'— | πρὸς— | πρὸς—ἕξει Ald.

μὲν recte delet Hermannus.

οὐ MSS. (?) Stephani. ὦ Flor. 1. 2. Ald.

1075. Deest apodosis τοῦτο δεινότατον ἔσται. MATTH.

1077. 'Ερινύσι] Scribebatur 'Εριννύσι.

1078. τότε— | φόνον— | Ταφίων— | φυγᾷ— | ἀπόπρο— | διώκετε— | ἄνδρ'— | τάχα— Ald.

Scribendum uno versu τότε—ὁμοσπόρων.

1079. φόνον ὁμοσπόρων] Fratrum sc. Alcmenæ, qui a Taphiis prœlio occisi sunt. Apollod. 2, 4, 6. MUSG.

1080. ἔμελλες ἐκπράξειν] Metrum corrigit Matthiæ ἔμολες ἐκπράξων.

1083. Versus pleno vocabulo est terminandus μάργον.

1085. τάχα] τάχα δὲ Hermannus.

1086. ἀναβακχεύσει] ὅδ' ἀναβακχεύσει Hermannus. Possis etiam ἔτ' ἀναβακχεύσει.

1087. ὑπερκότως] ὑπερκόπως Wakefield. et Blomfield. ad Æsch. Agam. 795, voces ὑπέρκοτος, ὑπερκότως non sine causa suspectas habentes. Cf. Heath. ad Æsch. Agam. 476. Hic et sequens versus in Ald. Herculi tribuebatur, Heath. choro adscripsit. MATTH.

1088. ἐς τόδ'] εἰς τόνδ' MSS. Stephani.

1091. δ' addidit Reiskius.

1096. πρὸς ἡμιθραύστῳ Elmsleius. Legebatur πρόσειμι θραυστῷ.

1097. ἧμαι Musgravius. Libri ἡ μέν.

1098. τόξα τ' Flor. 1. 2. τόξα δ' Ald.

1101. ἤ που MSS. (?) Stephani. οὔπω Ald. et, ut opinor, codices. Scribendum οὔ που: vid. ad Helen. 135.

1102. Verba εἰς Ἅιδου μολών lacunæ explendæ caussa ab librario adjecta videntur. Et εἰς Ἅιδου repetitum etiam Piersono suspectum fuit Verisim. p. 224.

1103. οὔτι Elmsleius. Legebatur οὔτε.

πέτρον Brodæus et, ut videtur, codices. πτερόν Ald.

1110. προδοὺς MSS. Stephani. προδῷς Ald.

1115. ἀκανθεὼν τίς εἶπαθ', οἶ καταστένοι Ald. Correctum ex Flor. 1. 2. ut emendaverat Canterus.

1116. γ' additum ex Par. 2714. Flor. 1. 2.

1119. μηκέθ' Canterus. Libri μὴ καθ'.

βάκχος, ἐκφράσαιμεν] βάκχος εἶ, φράσαιμεν Musgravius.

1120. ὡς ὕποπτον] εἰς ὕποπτον Dobræus, collato Phœn. 1210. τοῦτ' εἰς ὕποπτον εἶπας.

1126. Ald. rell. ἀρκεῖ· σιωπῇ γὰρ μαθεῖν οὐ βούλομαι. Correxit Heath. Similis sententia Hipp. 908. MATTH.

1130. λέξεις Brodæus. Libri ἕξεις.

1133. ἔσπευσας] σπεύσας Flor. 1. 2.

1142. ἢ 'βάκχευσ' Heathius. ἡ βάκχευσ' Ald. Scribendum ἦ 'βάκχευσ'.

1143. δυστυχῇ Flor. 1. 2. δυστυχεῖ Ald.

1146. δῆτα Schæferus. Legebatur δή γε.

1148. λισσάδος Flor. 1. 2. λυσσάδος Ald.

1151. Ald. et codd. τὴν ἐμὴν ἐμπρήσας. MSS. Steph. κατεμπρήσας. Contra Elmslei. monet vocis κατεμπρήσας nullam esse auctoritatem, et corrigit ἢ σάρκα τὴν τάλαιναν ἐμπρήσας πυρί. MATTH. Veram scripturam restituisse videtur L. Dindorfius ἢ σάρκα τήνδε τὴν ἐμὴν πρήσας πυρί.

1156. ἐς] εἰς recte Ald.

φιλτάτων] Scribendum φιλτάτῳ cum Reiskio.

1157. ποῖ dicit, quia sequitur μολών.

1159. Ald. φέρ' ἂν κρατὶ περιβάλω σκότος. πέπλοισι e MSS. Steph. accessit. φέρ' ἄν τι κρατί Florr. 1. 2. sed in 2. annotatum λείπει. ἂν Heath. in ἐν mutavit. MATTH. πέπλοισι non dubitandum quin ipsius Stephani conjectura sit, eaque vix vera. Ducta autem est ex v. 1198.

1161. Ald. καὶ τῷδε προστρόπαιον αἷμα προσλαβών. Flor. 1. καὶ τῷδε μυσαρὸν προστρόπαιον, 2. καὶ τῷδε προ͂στρόπαιον et in marg. ͂ μυσαρόν. προσβαλὼν est a Cantero. MATTH.

1173. ἤ που Barnesius. Libri οὔπω τι. Corrigendum οὔ που. Vid. ad Helen. 135.

1171. ἀφῖγμαι codices. ἀφεῖμαι Ald.

1178. ἐλαιοφόρον ὄχθον] Acropolin dicit Athenarum.

ἔχων] ἔχων ἄναξ Hermannus, probabiliter.

1182. μὲν] μέν νιν Elmsleius recte.

1183. ἔκανε Matthiæ. Libri ἔκτανε.

φόνιον Flor. 1. 2. φοίνιον Ald.

1186. οἰχόμεθ' οἰχόμεθα Flor. 1. 2. οἰχόμεσθ' οἰχόμεσθα Ald.

1188. ἑκατογκεφάλου] ἑκατογκεφάλοιο Seidlerus.

1189. ἀγὼν] ἀγὼν libri.

τίς δ' ὅδ' οὖν Reiskius. Libri τίς δόλου.

1190—1192. Hæc in duos trimetros dochmiacos sunt dividenda.

1190. ὃς addidit Canterus.

1191. ἦλθεν Matthiæ. Libri ἦλθε.

θεοῖσι Hermannus. Vulgo θεοῖς.

1192. εἰς] Scribendum ἐς.

1196. οὐκ— | πολυπλ.— Ald.

οὐκ ἂν ἴδοις Elmsleius ad Med. 836. Legebatur οὐκ ἄν γ' εἰδείης.

1199. αἰδόμενος Hermannus. Libri αἰδούμενος.

καὶ versui proximo recte addit Ald.

1202. ὡς συναλγῶν γ' Wakefieldus. Legebatur εἰς συναλγοῦντ'.

1205. δακρύοις συναμιλλᾶται] συναμιλλᾶσθαι quidem, nisi fallor, hoc uno loco legitur, et ex δακρύοισιν ἁμιλλᾶται facile fieri potuit δακρύοις συναμιλλᾶται. MATTH.

1206. ἱκετεύομεν— | σὰν— | χέρα— Ald.

1208. προσπίτνων] Vulgo προσπιτνῶν.

1209. πολιόν] *Senile.*

ἐκβαλών Par. G. Flor. 1. 2. ἐμβαλών Ald.

1210. κατάσχεθε Elmsleius ad Soph. Œd. T. 663. Libri κάτασχε.

ἀγρίου] ἄγριον Elmsleius.

θυμὸν, ὡς Elmsleius. θυμόν γ' ὅπως libri.

1211. βρόμον] δρόμον Reiskius, recte.

1216. οὐδεὶς σκότος Canterus. ἴδ', εἰ σκότους (σκότος Flor. 2.) vulgo.

1219. βάλῃ Scaliger. βαλεῖ libri.

1221. εὐτύχησ'] Scribendum ηὐτύχησ'.

1228. θεῶν Flor. 1. 2. τῶν θεῶν Ald. γε delendum, τῶν servandum videbatur Dobræo.

1229. τόνδ' Par. E. 2714. Flor. 1. 2. τῶνδ' Ald.

1232. τί δ' οὔ; μ.—θεῶν; Barnesius. τί δ', οὐ μ.—θεῶν; Ald.

1235. δράσας] δρᾶσαι MSS. (?) Stephani.

1236. 1237. Hi versus inverso ordine leguntur in Ald. Verum ordinem restituit Brodæus, et H. Steph. e MSS. nec e Florr. quidquam enotatum, e quo alio ordine in iis hos versus legi, quam in Musgrav. suspiceris. MATTH.

1237. γάρ εἰμι Piersonus Verisim. p. 245. Libri πάρειμι.

1238. ἐφ' ἑτέραισι συμφοραῖς] *In mutata*, i. e. adversa, *fortuna.* MATTH.

1239. εὗρες] Scribendum ηὗρες.

1240. Recte Heath. sensum esse monet, Herculis infortunia tam esse magna, ut a terra ad cœlum usque pertingere dici possint. Eadem similitudine in contrariam partem usus est Pind. Pyth. 10. 42. ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὔποτ' ἄμβατος αὐτοῖς et is, qui apud Cicer. Tusc. disp. 1. 46. *Morere, Diagora,* inquit:

non enim in cœlum ascensurus es. Vid. Boeckh. explic. ad Olymp. 5. extr. MATTH.

1242. σῶν addunt codices, om. Ald.

1244. στόμ' Par. E. 2714. Flor. 1. 2. τὸ στόμ' Ald.

1245. γέμω] γέμων Flor. 1. 2.

ὅπη τεθῇ étiam Longin. 40. ubi ed. Rob. MS. Paris. ὅποι. ὅπη Plutarch. Mor. p. 1063 D. ὅπου p. 1048 F. POR.

1248. εἴρηκας ἐπιτυχόντος ἀνθρώπου λόγους] ἐπιτυχὼν hoc in loco pro τυχὼν, ὁ τυχὼν, ὅστις ἔτυχε, i. e. *quivis, quilibet, plebeius;* ὁ ἐπιτυχὼν ἀνὴρ, aliquis ex plebe, nulla philosophia instructus, nulla animi magnanimitate supra vulgarem sortem evectus. Hic poeta desperationem vulgaribus animis dignam docet, magnis viris tolerantiam proponit. BARN.

1249. σὺ δ' Wakefieldus. Libri σύ γ'.

1251. οὔκουν τοσαῦτά γ', εἰ μέτρῳ μοχθητέον] I. e. οὔκουν τοσαῦτα ἔλεγον ἂν, εἰ μέτρῳ μοχθητέον ἦν, *non tot verba fecissem, si modice ærumnæ perferendæ essent.* MATTH.

1254. ἂν] Scribendum ἄν σ' ex Flor. 1. 2.

1256. νουθετήσεις Piersonus ad Mœr. p. 270. Libri νουθεσίας.

1259. μητρὸς πατέρα] Matris meæ patrem: sc. Electryonem. vid. supra v. 17. Historiam enarrat Apollodorus 2, 4, 6. MUSG.

1271. ποίους] πόσους Dobræus.

1272. Τυφῶνας] Elmslei. ad Ach. 1095. et ad h. l. legendum censet Γηρυόνας pro Τυφῶνας, quum nulla ratio excogitari possit, cur Typhon inter monstra ab Hercule debellata commemorari, vel τρισώματος appellari potuerit. Sed fortasse Euripides satis habuit monstra maxime dira commemorare, nil curans an ea quoque ab Hercule subacta sint. MATTH.

τετρασκελῆ Reiskius. Libri τετρασκελεῖς.

1274. ἀμφίκρανον] Novem habentem capita, quatuor ex utraque parte mortalia, unum in medio immortale. BARN.

παλιμβλαστῆ κύνα ὕδραν] Hydra dicitur παλιμβλαστὴς, ob capita: ubi enim aliquod eorum exscindebatur, duo continuo succrescebant. De qua fabula vide Erasm. in Adagio, *Hydram secas.* et Apollod. Biblioth. 2, 5, 2. BARN.

1275. φονεύσας dixit, quia plura facinora sua enumerare volebat, post quæ adderet εἰς νεκροὺς ἀφικόμην, sed inhibet

3 T 4

narrationem suam per aposiopesin quandam post φονεύσας, et immutata orationis forma pergit μυρίους τ' ἄλλους πόνους ἐξήνυσα, κεἰς v. ἀφ. Ad πόνων ἀγέλας respexit Grammat. in Bekk. Anecdot. p. 336, 29. MATTH. Recte: nisi v. 1274. delendum τ' est, quod proposuit Dobræus.

1276. κεἰς] Scribendum κἀς.

1279. πόνον Reiskius. Legebatur φόνον.

1280. θριγκῶσαι κακοῖς] Troad. 489. θριγκὸς ἀθλίων κακῶν. Æsch. Agam. 1284. ἄτας τάσδε θριγκώσων φίλοις. DOBR.

1283. ἱρὸν] Libri ἱερόν.

1284. Constructio est: ἔχω γὰρ ἄτας οὐκ εὐπροσηγόρους. *calamitates enim sustineo, in quibus nullum compellare me licet.* Contagio utique sceleris contrahi etiam colloquio credebatur. vid. supra v. 1210. Orest. 75. Nec aliter Brodæus. MUSG.

1288. κληδουχούμενοι interpretor, *dum observamur* ab hominibus et *acerbis* eorum *conviciis* exagitamur. MATTH. Corruptum videtur κληδουχούμενοι. Non satisfaciunt tamen conjecturæ criticorum, quas exponit Musgravius "Vox non intellecta, pro qua Scaliger κληδονούμενοι, vocem æque ignoratam, reponit. Non spernerem, quod etiam a vestigiis literarum non longe abit [et Reisk. conjecit] λοιδορούμενοι. Sed maxime placet κληρουχούμενοι, *obnoxii calumniæ, tanquam* κληρουχίᾳ." κηλιδούμενοι Hermannus.

1292. ᾧ δ' Stobæus 104, 4. ὧδ' Ald. Cum sententia horum versuum compara Iphig. T. 1117.

ἀεὶ] αἰεὶ Ald. et Stobæus.

1293. συγγενῶς Stobæus. συγγενῶν Ald. "συγγενῶς δύστηνος est, ὃς σύντροφός ἐστι τῷ δυστυχεῖν, ut loquitur Iph. T. 1119. vel ipsa natura sua, inde a natalibus, fato quodam, infelix, ut Pindar. τὸ συγγενὲς, τὸ συγγενὲς ἦθος, ὁ συγγενὴς πότμος usurpat. A primo vero ortu se miseriæ destinatum fuisse dixit v. 1258. sqq." MATTH.

1297. ἁρματήλατον Musgravius. Libri ἁρματηλάτην.

1302. γ' Reiskius. Libri τ'.

1303. δὲ] Scribendum δὴ cum Hermanno.

1304. κρούουσ' Ὀλυμπίου Ζηνὸς ἀρβύλῃ πόδα] Versus manifeste corruptus, Ζηνὸς ex versu præcedente per errorem librarii illato. Ex conjecturis criticorum una probabilis est Dobræi κρούουσ' Ὀλύμπου δώματ' ἀρβύλῃ ποδός.

1308. *γυναικὸς οὕνεκα*] Quod Juppiter matrem meam Alcmenam amasset. BARN.

1311. *ἀγῶν*] Scribendum *ἄγὼν* cum Wakefieldo.

1312. Lacunam post hunc versum indicavit Scaliger.

1315. *οὐ ψευδεῖς*] *ἀψευδεῖς* Elmsleius, recte fortasse.

1316. Post *οὐ λέκτρα τ'* sequi debebat *καὶ δεσμοῖσι*, pro quo *οὐ δεσμοῖσι* mutata constructione dixit metri caussa: nisi forte corrigendum *οὐ λέκτρ' ἐν ἀλλήλοισιν*, quod conjecit Lobeckius in libello de apostropho p. 7.

1317. *τυραννίδας*] *τυραννίδα* Dobræus.

1327. *ταῦρον Κνώσιον* (*Κνώσσιον* Ald.)] De Minotauro et Androgeo cæso ab Atheniensibus, deque septem pueris, totidemque puellis quotannis ab Atheniensibus Minotauro in cibum missis, donec a Theseo ille cæderetur Ariadnæ ope, Plutarchus in Theseo: item Isocrates in Helena; item Apollodorus Bibliothec. 3, 14, 8. BARN.

1331. *θανόντος*] Corrigendum *θανόντα* cum Dobræo. Mutatum ab librario propter præcedens *ζῶντος*.

τοι addunt codices Parisini, om. Florentini et Ald.

1340. *πάρεργα—ἐμῶν κακῶν*] Helen. 925. *πάρεργον δοῦσα τοῦτο τῆς τύχης*. DOBR.

1344. *δεσπότην*] *δεσπότου* Flor. 1.

1345. *ὄντως*] *ὀρθῶς* Clem. Al. Strom. 5. p. 691. quod alibi legitur apud Euripidem in locis similibus, velut Hippol. 1170.

1346. *ἀοιδῶν* Flor. 2. et Plut. Mor. p. 1052 E. *ἀοιδῶν δ'* Flor. 1. et Ald.

δύστηνοι λόγοι, *detestandi sermones*. *δύστηνα ῥημάτια* (apud Lucianum Symposio, et Socratem Histor. Ecclesiast. f. 171. p. 2. ed. Rob. Steph.) *detestanda verbula*. MUSG.

1349ᵃ. *τὰς συμφορὰς* MSS. (?) Stephani et Stobæus 108, 12. *ταῖς συμφοραῖς* Ald.

ἐπίσταται Stobæus. *ὑφίσταται* Ald.

1349ᵇ. *θνητὸς—φέρειν*] Hic versus accessit ex Stobæo.

1352. *μυρίαν* Wakefieldus. Legebatur *μυρίων*.

1354. *οὐδὲν*] Præstat *οὐδέν'*.

1362. *ἐς*] Scribendum *εἰς*.

1364. *ἐπὴν* Hermannus. Vulgo *ἐπάν*.

1369. *ἐκμοχθῶν* Reiskius. Libri *ἐκ μόχθων*.

1370. ἀπόλαυσιν Canterus. ἀπόλλυσιν libri.

1377. λυγραὶ δὲ Hermannus. Libri λυγραί τε.

1379. προσπίτνοντ'] προσπιτνόντ' accentu vitioso Ald.

1386. σύγκαμ'. ἀθλίου κυνὸς Ald. Correxit Piersonus Veris. p. 228.

1387. κόμιστρ'] *Præmia adducendi*, eadem analogia, qua θρέπτρα, σῶστρα, μήνυτρα, a θρεπτὸς, σωστὸς, μηνυτός. nec aliter Pollux 7, 133. et 9, 159. Intelligo autem patrimonium Herculis, quod ei promissum erat, hoc ultimo labore exantlato. vid. supra v. 19. ad v. 22. MUSG.

1390. τάφον] ταφάς Reiskius.

1391. ἅπαντας Hermannus. Legebatur ἅπαντες.

1403. γε Reiskius. δὲ libri.

1404. Post πρέσβυ ponatur comma.

1407. Post τί Dobræus recte addit signum interrogandi.

1408. τε Musgravius. γε libri.

1410. Theseo tribuit Hermannus, Amphitryoni continuant libri.

οὕτω Hermannus. Libri οὕτως.

1412. 1414. 1416. et πρόσβαινε 1418. Theseo tribuunt Flor. 1. 2. et MSS. Stephani: Amphitryoni Ald.

1412. εἴ σ' ὄψεται Barnesius. εἰσόψεται Ald.

ὄντ', οὐκ Musgravius. ὄντα κοὐκ libri.

1413. πρόσθεν οὐ Jacobsius in Animadv. ad Athen. p. 90. Vulgo προσθεῖναι.

1415. ἦσθα Hermannus. Libri ἦς ἄν.

1416. παντὸς ἦν ἥσσων ἀνήρ] Mirum hoc Thesei responsum est.

1417. Solœcum est πῶς οὖν ἔτ' εἴπῃς. πῶς οὖν ἐνίπτεις Hermannus Opusc. vol. 4. p. 88. Probabilius L. Dindorfius πῶς οὖν ἂν εἴποις.

1418. πρόβαινε Reiskius. Libri πρόσβαινε.

1419. θάφθ' Barnesius. θάπθ' Ald.

1420. Hæc quoque mira et prope absurda mihi videntur.

1421. πέμψομαι] Si interpreteris: *Athenas ipse deducar*, Amphitryonis quæstioni non quadrat. Si accipias pro: *Ipse te Athenas deportari curabo*, contra historiam peccat. Thebis sepultum fuisse Amphitryonem tradit Pausanias, p. 39. ed. Sylburg. Ibi saltem usque ad diem fatalem commoratum

esse innuit Euripides supra v. 1365. MUSG. Hæc quidem difficultas tolli potest si verba εἰς Ἀθήνας πέμψομαι Θηβῶν ἄπο; Amphitryoni tribuantur.

1422. Hercules hoc versu non sepeliri jubet liberorum cadavera, quod antea plus semel inculcaverat, sed intus deferri. Pansæ enim portæ fuerant, v. 1030. ut cum ipso spectaculum fierent. δυσκόμιστα γῇ non male interpreteris *terræ solum polluentia.* vid. Œd. Tyr. v. 1426. MUSG.

1427. στείχομεν] στείχωμεν MSS. Stephani et Victorius.

ELECTRA.

" CONTULIT ad hanc fabulam Musgravius duos codices manuscriptos bibliothecæ Parisiensis, alterum no. 2888, quem littera α, alterum no. 2714, quem littera β signavit. De tertio, quem idem adhibuit, cujus nota est γ, satis putavit commemorare, mendosissimum esse atque ab homine ἀναλφαβήτῳ conscriptum.

Præter has Musgravii collationes, quarum ope vitia aliquot sustulimus, alio subsidio nobis adfuit Thierschii nostri liberalitas. Asservatur enim in Bibliotheca Regia Monacensi exemplum editionis principis, in cujus margine ipse Petrus Victorius varias quasdam lectiones et glossas manu sua adscripsit. Hæc annotata, quæ partim ipsum Victorium auctorem habent, partim, quod e certissimis indiciis patet, ex Codice Ms.[a] ducta sunt, diligenter excerpta Thierschius ad nos permisit; neque id solum, verum ipsam illam editionem denuo in nostram gratiam contulit. Refert ille de hac editione ita: 'Editio princeps hoc est titulo:

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΗΛΕΚΤΡΑ.

EURIPIDIS ELECTRA

Nunc primum in lucem edita.

Cum Privilegio Pontificio, et Cæsareo ad Decennium.

ROMÆ MDXXXXV.

forma octava minore, foliis triginta constans, post titulum epistolam Victorii ad Nicolaum Cardinalem descriptam, argumentum Græcum et textum exhibens.' Non commemorat Thierschius argumentum Latinum, quod legitur in plerisque editionibus, atque a nonnullis diserte Victorio tribuitur. Vide igitur, ne depromtum hoc sit ex editione Victorii Florentina. Nam verum haud dubie est, quod quidam tradunt, bis hanc fabulam a Victorio editam esse, primum Romæ, anno 1545, Græce, deinde

[a] Ducta sunt ex Flor. 2. G. D.

Florentiæ, anno post, Græce et Latine. Vid. Beckii recensionem editionum vol. 3. p. xiv. Florentina editione usus est Musgravius. Quod formam hujus editionis alii octavam produnt, alii duodecimam, id facili errori tribuendum puto. Illud autem memorabile est, Musgravium Florentinam editionem referre ad annum 1545. Idem facit Fabricius Bibl. Græc. 1. p. 646. sed ille quidem errore manifesto. Editio enim, de qua loquitur, vix alia esse potest, quam Romana. Errorem, opinor, peperit hoc, quod epistola Victorii dedicatoria, quam Romanæ quoque editioni præmissam esse supra memoravimus, Florentiæ est data anno 1545. Huc igitur Fabricius videtur respexisse, quum editionem principem Florentiæ editam esse referret. Eadem res fortasse fraudi fuit Musgravio, ut annum Florentinæ editionis falso ederet." SEIDLER. Victorii ad Nicolaum Cardinalem epistola hæc est:

PETRUS VICTORIUS NICOLAO ARDINGHELLO CARDINALI S. Viget adhuc in me, Ardinghelle amplissime, studium illud, quo superioribus annis valde flagravi, bonos auctores adjuvandi: nec cesso, quum per occupationes licet, aliquid operæ, diligentiæque, huic etiam parti literarum dicare. Qui mei labores aliquando foras prodibunt, et aliquid utilitatis, ut spero, studiosis bonarum artium adportabunt. Nunc quum in manus meas venerit Euripidis Electra, quæ adhuc in tenebris latuit, ac situ pene, carieque confecta erat, visum mihi est illam ad te mittere: quem, quamvis multis magnisque negotiis distentum esse sciam, tamen toto animo literarum studia, et ingenuas artes amare cognovi. Arbitror enim hoc munusculum tibi, et ob poematis excellentiam, et ob auctoris nobilitatem non parum gratum fore. Tu vero quum ipse diligenter legeris, si tibi videbitur, aliis etiam legendam, ac formis quoque excudendam dabis. Quod, quia te cunctis in rebus publicorum commodorum studiosum cognovi, omnino puto esse facturum.

E tenebris autem illam primum eruerunt ingeniosi, eruditique adolescentes, cives nostri, Bartholomæus Barbadorus, ac Hieronymus meus, quum vetera hujus poetæ exemplaria, ut jam editas Tragœdias multis mendis scatentes cum illis conferrent, undique conquirerent, ac sedulo illa pertractarent, statimque ad me attulerunt, quo duce illi in studiis literarum usi sunt. Ipse postea accurate lectam, et non paucis locis purga-

tam, (præcipue autem personæ perturbatæ erant) quæ a te quoque legeretur, dignam esse existimavi. Quin autem illa Euripidis sit, dubitari non posse arbitror. Præterquam enim quod inter medias ejus poetæ fabulas in vetustissimo codice interjecta est, testimonio antiquorum scriptorum id liquido confirmatur, qui inde exempla sæpe sumunt. Stilus quoque id et elegantia sermonis manifesto declarant. Unde autem hoc boni, quicquid est, manaverit, significare etiam tibi, aliisque non inutile existimavi: ne et illis sui laboris merces eriperetur, et ut quotidie magis magisque ad laudem ea degustata excitarentur.

Nam quod tibi eam mittendam statui, non dici potest quantopere illi gavisi sint. Sunt enim mirum in modum amplitudinis, dignitatisque tuæ amantes, et incredibiles animi tui dotes (ut debent) admirantur. Quod quum sua sponte faciant: cui enim cognita non est eruditio, probitas, humanitas, admirabilis quædam naturæ tuæ comitas, qua omnium animos, eorum etiam, qui te semel viderunt, tibi concilias? faciunt etiam hortatu meo, ac crebra tuarum illarum præclarissimarum virtutum prædicatione. Ipse sane, quum semper te dilexerim, nunc vero tantis honorum gradibus merito auctum colam, ac nonnulla, quæ non omnino vacua consilio mihi fuisse videntur, aliquando fecerim: nihil unquam mihi sapientius fecisse videor, et in quo mihi magis placeam, quam quod mature ingenii tui divinitatem perspexi, et exorientes laudes tuas, quantum potui, celebravi, demumque te mihi unum præcipue semper observandum esse duxi. Sed nimis provectus sum, quum tamen parvam partem tuarum virtutum attigerim: amor autem idem ille, et ingens admiratio tui, me ultra quam nunc oportebat abripuit, atque asportavit. Vale et me ama. Florentiæ pridie Calend. Martii MDXLV.

VICTORII ARGUMENTUM ELECTRÆ.

Cæso per dolum Agamemnone, regnoque Argivorum occupato, Ægisthus filios quoque ipsius interimere voluit. Orestes infans e media cæde a sorore Electra ereptus, servo in aliam terram asportandus traditur: feminis vitam socia facinoris

Clytæmnestra ab adultero impetravit. Quarum alteram ferociorem quum jam nubilem Ægisthus videret, periculum sibi inde creari existimans, nobili alicui dare nuptum recusavit, nec domi grandem jam tenere, metuens furtivas nuptias, tutum esse credens, colono cuidam conciliavit, qui se indignum eo matrimonio intelligens, integram eam servavit. Orestes adultus, et patris ulciscendi, et regni recuperandi cupidus, clam in agrum Argivum se contulit, sororemque, quam extra urbem vivere audierat, invenit: a qua quid fieri oporteret admonitus, ususque opera veteris sui conservatoris, manuque fidelis amici comitisque Pyladis, Ægisthum primum in agro immolantem necavit; deinde Clytæmnestram, tractam in insidias ab Electra, interfecit. Quo parricidio perpetrato, statim ipsos vehementer pœnituit, quod toto pectore expetiverant, fecisse. Confectos filios ægritudine, ac se sceleris damnantes, affines ipsis sanguine Castor ac Pollux adventu suo consolantur; et quid e re nata facere illos opus sit docent, cunctaque plena maximarum perturbationum componunt.

Exitus igitur fabulæ *ἀπὸ μηχανῆς*, ac similis admodum dissolutioni Orestis. Quod enim hic faciunt Dioscuri, illic Apollo præstitit. Utriusque autem finis, quum minime tristis sit, (non male enim actum est cum superstitibus, ac voti pene compotes omnes facti sunt) magis proprius esse comœdiæ, quam tragœdiæ, videtur: nam quod in argumento hic fingit poeta, colonum illum a virgine, quam domi diu habuerit, se abstinuisse, non verisimile est: quod tamen vitium ipse purgare summo studio conatur, quum eum, quamvis pauperem hominem, nobili stirpe natum dicit, ut generositas animi iniquitate fortunæ extingui non potuerit. Præterea cum reformidasse eum Orestem narrat, si quando revertisset, ne pœnas illi daret violatæ sororis, sed etiam secum quoque illum cogitasse demonstrat, non habuisse jus in alienam filiam Ægisthum, ut ratæ nuptiæ illæ ullo pacto esse potuerint. Si quid aliud hujuscemodi est in coagmentatione rerum, quod ratione careat, nec satis belle cohæreat, id eruditi ac ingeniosi viri videbunt. Neque enim nunc nobis propositum est id accurate ostendere. Utinam ut hæc fabula partes quasdam habet elegantissimas, summoque artificio confectas, necnon optimarum verissimarumque sententiarum tota plena est, ita reprehensione hac, culpaque vacaret, ac rectam *οἰκονομίαν* haberet.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν ὁρίοις τῆς Ἀργείας γῆς. Ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων γυναικῶν.

In indice personarum Vict. om. Κλυταιμνήστρα. Addidit Æm. Portus.

---

1. Ὦ γῆς παλαιὸν Ἄργος] Idem fere significare videtur, ac si dicas ὦ Ἄργος, παλαιὰ τῆσδε τῆς γῆς πόλις, sive ὦ κτῆμα τῆσδε τῆς γῆς, παλαιὸν Ἄργος. Ex parte similia sunt Phœniss. 1065. ἑπτάπυργα κλεῖθρα γᾶς, et Soph. Œd. Col. 297. πατρῷον ἄστυ γῆς ἔχει. Notandum autem est hoc genus compellationis per vocativum, ad quam in sequentibus non amplius respicitur. Exclamationem verius dixeris quam compellationem. Pari modo noster in Andromachæ initio:

Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις,
Ὅθεν ποθ' ἕδνων σὺν πολυχρύσῳ χλιδῇ
Πριάμου τύραννον ἑστίαν ἀφικόμην.

ubi fallitur Brunckius, qui σχῆμα et πόλις nominativos putat, omisso ἐστί. Nam Alcestidis quoque initium non multum differt:

ὦ δώματ' Ἀδμήτει', ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ
θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεός περ ὤν.
Ζεὺς γὰρ, etc.

Cf. etiam nostræ fabulæ, v. 55. sqq. et 430. sqq. SEIDL. γῆς additum est πλεοναστικῶς (id est, ita ut ad sensus integritatem nihil conferat, quamquam ad copiam poeticam non superfluum sit) ut Herc. f. 462. ἔγκληρα πεδία τἀμὰ γῆς κεκτημένος et sæpius, eadem constructione, qua τῆς Ἀττικῆς εἰς Μαραθῶνα et similia dicuntur. Argos vero intelligitur non urbs, sed tota regio; hinc additur quod in ea præcipuam religionem habet Ἰνάχου ῥοαί, non *et Inachi fluenta*, ut vertit post Stiblinum Barnesius, sed ita ut toti subjungatur pars, ut in illis Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον et sim. MATTH.

2. ὅθεν ποτ' ἄρας ναυσὶ χιλίαις] Agamemnon mille naves bello instructas contra Trojam duxit, unde Græci in illa expeditione dicuntur χιλιόναυς στρατός. De qua re lege Homerum

in navium catalogo et Euripidis Iphigen. Aul. 231 seqq. BARN.

4. Ἰλιάδι χθονί] Imperite positus anapæstus. Scribendum Ἰλίῳ χθονί cum Bothio. Vitium non fugerat Elmsleium, cui Ἰδαίῳ corrigendum videbatur in *Edinburgh Review* fasc. 37. p. 70. et in Museo Cantabrig. 6. p. 296.

6. ἀφίκετ'] Verbo ἀφικνεῖσθαι similiter *de redeuntibus* utitur noster Hec. v. 964. Æschyl. Pers. v. 15. Agam. 515. Idem usus est verbi μολεῖν, ut infr. v. 48. aliorumque verborum ejusdem significationis. Vid. Heindorf. ad Platon. Protag. 4. p. 462. SEIDL.

εἰς] Scribendum ἐς.

7. ναῶν] Recte de templis, non de navibus intelligit Barnesius, coll. v. 1000.

σκύλοισι μὲν γὰρ θεῶν κεκόσμηνται δόμοι.

8. εὐτύχησεν] Scribendum ηὐτύχησεν.

14. δόμοισιν ἔλιφ'] Vulgo δόμοις ἔλιπεν. Elegantiores numeros restituit Seidlerus, ἔλιφ' ex Or. 63. memorans.

22. παῖδ' ἀριστέων—ποινάτορ'] Libri παῖδας Ἀργείων—ποινάτορας. Correxit Porsonus ad Med. 5.

25. πλέων Matthiæ. Vulgo πλέον, ut Alc. 727.

27. Edd. κτανεῖν σφ' ἐβουλεύσατ' ὠμόφρων· ἡ δ' ὅμως. Paris. β. γ. Flor. 1. 2. κτανεῖν σφ' ἐβουλεύσαντ' ὠμόφρων δ' ὅμως. Sic etiam Paris. α. nisi quod τ' habet pro σφ'. Hinc Seidler. κτανεῖν σφε βουλεύσαντος ὠμόφρων ὅμως, deleto δ'. MATTH.

29. ἐς ἄνδρ' ὀλωλότα, *quod ad mariti necem attinet.* ut Ion. 571. ἐς σὴν ἀνεύρεσιν. Herc. 63. ἐς πατέρα. et infra 37. ἐς γένος. MATTH.

30. φθονηθείη] μεμφθείη adscriptum in marg. Flor. 2.

32. φυγάς] φύλαξ Flor. 1. 2.

33. εἶφ' Barnesius. Libri εἶπεν.

37. δὲ δή] γε μήν Stobæus 97, 5.

38. ἔνθεν] I. e. ἐξ οὗ, τοῦ πένητα εἶναι. MATTH.

43. ἀνὴρ] ἀνὴρ libri.

44. ἤσχυνεν] ἤσχυν' ἐν margo Flor. 2.

52. Sensus est: is sciat, se prava mentis, (statuendi, judicandi) regula metiri sive æstimare continentiam, i. e. se perperam judicare de continentiæ laude. Δικαίους κανόνας dixit noster fragm. Belleroph. 6. 5. SEIDL.

53. *καὐτὸς αὖ τοιοῦτος ὢν*] Verte, *ipsumque contra talem esse*, scil. qualem me dicat, *μῶρον*. SEIDL.

59. *ἀφείην* Portus. Libri *ἀφίην*.

61. *χάριτα τιθεμένη*] Poterat *τιθεμένη χάριν* dicere. Conf. ad Hel. 1378.

63. *Πάρεργα—δόμων*] I. e. *νόθους*. Vid. Hesych. v. *πάρεργον*. SEIDL.

66. *Καὶ ταῦτ'—ἀφίσταται;*] Construe *καὶ οὐκ ἀφίστασαι, ἐμοῦ λέγοντος ταῦτα*, sive *καίπερ ἐγὼ λέγω ταῦτα*, scil. *δεῖν σε ἀφίστασθαι*. SEIDL.

73. *συνεκκομίζειν* i. e. *συμπονεῖν, συμβαστάζειν*, ut explicant scholiastæ ad Orest. 678. et Hippol. 467. Videtur hoc verbum nostro proprium esse. Idem Euripidi significant *συνεκπονεῖν* et *συνεκφέρειν*. SEIDL.

80. 81. *ἀργός* explicandi causa subjectum sibi habet *ἄνευ πόνου*, fere ut in illis *ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω*. MATTH.

θεοὺς ἔχων ἀνὰ στόμα, i. e. *quantumvis deos habeat in ore*. Proxime *βίον* intellige *victum*. SEIDL.

82. *Πυλάδη*] Hinc patet, Pyladem adesse, ut mutam personam; nihil enim hic vicissim loquitur. BARN.

84. *'Ορέστην τόνδ'*] Addidisse *τόνδε* videtur poeta, ne auditor forte nomen loquentis ignoraret. MUSG.

87. *μυστηρίων*] Scribendum *χρηστηρίων* cum Barnesio.

89. *ἀλλάξων*] I. e. *ἀμείψων, ut rependam*. SEIDL.

92. *ἐπέσφαξ' αἷμα μηλείου φόνου*] I. e. *ἔθυσα*. Infra v. 281. *μητρὸς αἷμ' ἐπισφάξασ' ἐμῆς*. *Αἷμα μηλείου φόνου* est *αἷμα ἐκ μηλείου φόνου*. *Ταύρειον φόνον* apud Euripidem legimus Hel. 1607. coll. v. 1598. et Æschyl. Sept. ad Theb. 44. SEIDL.

94. *βαίνω πόδα*] Citat Musgravius Heracl. v. 805. *ἐκβὰς πόδα* et Orest. 1487. *ἀρβύλαν προβὰς*, ad quem locum vid. Porsonum, qui ex ipsa nostra fabula addit v. 1173. *βαίνουσιν ἐξ οἴκων πόδα*. Confer. etiam Lobeck. ad Ajac. p. 225. seq. SEIDL.

95. Ed. pr. Flor. 1. 2. *δυεῖν δ' ἁμίλλαιν ξυντ*. Par. a. *δυοῖν δ' ἁμίλλαις*. MS. β. *δυεῖν δ' ἁμίλλαις*, superscripto *δυοῖν*. Pierson. Veris. p. 238. *δυοῖν δ' ἅμιλλαν ξυντ*. i. e. *δύο δὲ ἁμιλλώμενος, ἢ Αἴγισθον κτανεῖν, ἢ πόδ' ἐκβαλεῖν εἰς ἄλλην χθόνα*. Lobeck. ad Soph. Aj. 611. p. 311. vix dubitat quin ita scripserit poeta *δυοῖν δ' ἅμ' ἄλλοιν ξυντ*. " Significat autem Orestes sese

cum Pylade et ministro (qui cum ipso in scenam prodiit, cf. v. 761—765. 766—770.) itineris et cædis consilium communicasse." MATTH. Illud δυοῖν spectat non magis ad sequentia quam ad præcedentia. Nam quo potissimum studio in patriam redierit, paulo ante Orestes dixit, v. 89. φόνον φονεῦσι πατρὸς ἀλλάξων. Jam pergit sic: *Recessi autem ad fines hujus terræ, duarum rerum studium componens*, (i. e. studium meum ex simplici faciens duplex, sive, primario meo studio aliud studium adjungens, hoc scilicet,) *ut facile in aliam terram elabi possim, si quis speculatorum me cognoverit quærentem sororem (dicunt enim eam cum viro habitare neque virginem adhuc esse) ut conveniam*, etc. Ita optime cohærent omnia. Investigare autem sororis sedem etiam in finibus regni poterat, quod regis filiæ sors etiam hic vix ignorari poterat; sed petere fines regni ad eam investigandam non poterat, nisi ante comperisset, eam *hic* habitare. Ceterum ἅμιλλαν dicit, (*periculum* vertit Reiskius,) quod in utraque re reluctantes habebat inimicos. Similiter Sophocles Electr. 493. γάμων ἁμιλλήματα. SEIDL.

96. Marg. MS. a. et Flor. 2. ἵν' ἐμβάλω.

98. s. ἐν γάμοις ζευχθεῖσαν οἰκεῖν] Ita v. 211. μάτηρ δ' ἐν λέκτροις φονίοις ἄλλῳ σύγγαμος οἰκεῖ. Hel. 298. μετ' ἀνδρὸς οἰκεῖν βαρβάρου. SEIDL.

107. προσπόλων] Scribendum πρόσπολον cum Seidlero.

108. ἐγκεκαρμένῳ] Scribendum ἐν κεκαρμένῳ cum Dobræo.

112. 127. σύντειν', ὥρα, ποδὸς ὁρμάν] συντείνειν ὥρα ποδὸς ὁρμάν Dobræus. Alloquitur Electra se ipsam.

113. 128. ὦ ἔμβα ἔμβα κατακλαίουσα] Hujus versus numeros ad ceteri carminis similitudinem revocare licet scribendo ἔμβα βᾶ κατακλαίουσα. L. DINDORF. in Thesauro Stephani vol. 3. p. 800.

115. 'Αγαμέμνονος κούρα libri. κούρα recte delevit Seidlerus.

116. μ' ἔτικτε Seidlerus. με τέκε libri.

117. Τυνδάρεω] Scribebatur Τυνδαρέου.

118—124. Hæc in quattuor versus sunt digerenda κικλήσκουσι— | φεῦ φεῦ— | ὦ— | κεῖσαι—'Αγάμεμνον, et in antistropho—133—139.

120. τῶν ante σχετλίων, quod deerat in ed. pr. Musgrav. addidit e cod. a. quocum consentiunt duo Florr. MS. β. τῆς σχετλίων. MATTH.

121. ζόας] Libri ζωᾶς.

123. σᾶς ἀλόχου σφαγεῖς] De constructione participii cum genitivo vid. ad Orest. 498.

126. ἀδονάν] ἀηδόνα scriptum apud Galenum vol. 1. p. 284, 35. ed. Basil. (vol. 5. p. 153. ed. Chart.)

131. λατρεύεις] Cum accusativo hoc verbum itidem junxit noster Iph. T. 1122. ut observat Musgravius. Citat ibi ille Suidæ glossam: λατρεύω, τὸ τιμῶ· αἰτιατικῇ, et Vit. Gregor. Nazianz. τριάδα λατρεύων ἀνθ' Ἡρακλέους. Sed videtur Suidas nonnisi scriptores ecclesiasticos respexisse. Tota enim glossa hæc est: λατρεύω· τὸ τιμῶ. αἰτιατικῇ. ὡς τὸ, οὐκ ἐλάτρευσαν τὴν κτίσιν οἱ θεόφρονες παρὰ τὸν κτίσαντα. δοτικῇ δὲ, ἐπὶ τοῦ θύω, ὡς τὸ λατρεύειν ζῶντι θεῷ. Verum nostro loco nihil mutandum esse persuasit mihi unus ille Iphigeniæ locus. Ac videtur quidem constructio verbi ejusdem significationis θεραπεύειν hunc usum invexisse. SEIDL. Mihi probabilior Dobræi sententia videtur τίν' ἀν' οἶκον corrigentis.

133. πατρῴοις, ἐπὶ] Victorius annotavit πατρῴαις ἐπί. Quam lectionem qui probabit, conjunget οἰκτρὰν ἐπὶ πατρῴαις συμφοραῖς. Sed major vis in vulgata. *Tu me reliquisti in paterna domo ad acerbissimam fortunam*, i. e. in qua acerbissimam fortunam eram passura. Confirmant hanc explicationem proxima τῶνδε πόνων. SEIDL.

134. ἀδελφεάν] Scribendum ἀδελφάν cum Heathio.

140. Scribendum uno versu θὲς—νυχίους et in antistropho 157. 158.

θὲς] Victorius adscripsit, πρὸς ἑαυτὸν (sic) τοῦτό φησι ἡ Ἠλέκτρα ἀφελῶς. Ea loquendi ratio tanto alienior ab hoc loco est quum ἐμῆς additum sit. Recte Dobræus θῶ corrigere videtur.

Versui 142. ἐπορθοβοάσω respondet 159. ἰώ μοί μοι, quæ ut exæquarentur, ἰώ μοι ἰώ μοι positum est, quod parum probabiliter in locum usitati istius tragicis ἰώ μοί μοι inferas. Mihi non dubium est quin ἐπορθοβοάσω, seu potius ἐπορθροβοάσω, ut Tanaquil Faber corrigebat, genuinæ sit interpretatio scripturæ ἐπορθρεύσω.

ἐπορθοβοάσω] ἐπορθροβοάσω Reiskius et ante eum Tan. Faber. non absurde quidem illi, cum propter v. 102. tum quia lamenta veteres per diluculum libentius edidisse videntur. vid. Eurip. Suppl. v. 980. Troad. v. 183. Soph. Electr. v. 91.

Confer etiam hujus fab. v. 909. MUSG. Sic ὀρθογόη et ὀρθοβόας jam antiquitus confusa sunt cum ὀρθρογόη et ὀρθροβόας, ut ambigant nonnulli, quomodo voces illæ scribendæ sint. Vid. interpp. ad Hesych. v. ὀρθογόη et Etym. M. p. 631. 4. coll. Schæf. ad Apoll. Rhod. Schol. p. 327. Etiam in nostri Suppl. 977. libri fluctuant inter ὀρθευομένα et ὀρθρευομένα, et Æschyl. Agam. v. 29. inter ἐπορθιάζειν et ἐπορθριάζειν. SEIDL.

143. ἰαχὰν] Scribendum ἰακχὰν cum Seidlero, addito commate. Quod post ἰαχὰν libri addunt ἀοιδὰν, glossema est, recte deletum a Matthiæo.

Alterum Ἀΐδα adjecit Hermannus Elem. doctr. metr. p. 550.

144. ἐνέπω Seidlerus. Libri ἐννέπω.

146. διέπομαι] Verbum neque aliunde cognitum neque aptum huic loco, qui τάκομαι, ἔγκειμαι vel simile quid postulat.

148. τε] Scribendum δέ.

ἐπὶ κούριμον Barnesius. Libri ἀποκούριμον. Detonso capite Electram esse supra dictum v. 108.

149. θανάτῳ σῷ] Similiter Æschylus Choëph. 51. δεσποτᾶν θανάτοισι. SEIDL.

157. λουτρὰ] Agamemnonem, quo tempore balneum egrediebatur, occisum esse docet Æschyl. Eumen. v. 636. MUSG.

162. Τροΐας] Vulgo Τροίας.

ὁδίον Hermannus. Legebatur ὁδοῦ.

οὐ μίτραισι γυνή σε Seidlerus. Libri οὐ μίτραις σὲ γυνή.

μίτραις—στεφάνοις] Qualia in victores conjici a consanguineis solebant. vid. Pindar. Pyth. 9. in fine, huj. fab. v. 887. MUSG.

165. Ad λώβαν ex antecedentibus intelligo σέ. Sic Orest. 1037.

σὺ νῦν μ', ἀδελφὲ, μή τις Ἀργείων κτάνῃ,
ὕβρισμα θέμενος τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον.

Postquam te bipenni Ægisthi contumeliam fecerat, duxit illum, quem furtivum maritum habuerat. Interpretes locum non intellexerunt. Sensus est: sed postquam te occisum Ægisthi contumeliæ obtulit, nacta est illum, quem clam mariti loco habuerat. SEIDL.

167. κόρα] κούρα Flor. 1. 2.

168. ἀγρότειραν] Libri ἀγροτέραν. Correctum ex Plut. V. Lysandri p. 441 D.

169. Versus ex dochmio et glyconeo compositus, diversis sibi respondentibus glyconei formis.

γαλακτοπότας] Pastorem dicit.

170. *οὐριβάτας*] *οὐρειβάτας* ed. pr. *ὀρειβάτας* Flor. 1. 2. Restitui *οὐριβάτας*: de quo dixi ad Aristoph. Av. 276.

171—179. Hæc in quattuor versus sunt dividenda *ἀγγέλλει*— | *Ἀργεῖοι*— | *οὐκ*— | *τάλαιν'*—*νύμφαις*, pariterque 193—201.

173. *παρ' Ἥραν*] Ad templum Junonis.

174. *παρθενικαὶ*, i. e. *παρθένοι*. Ita Theocritus Idyll. 18, 2. Hom. Il. σ'. 567. Od. λ'. 39. Hymn. 30, 14. Herm. SEIDL.

177. *ὅρμοις ἐκπεπόταμαι*] Hesych. *ἐκπεπότημαι*—*ἐκπέπληγμαι*, quam glossam huc refert Abresch. Miscell. Observ. 6. p. 272. Sed Hesychii explicatio non satis videtur huic loco convenire. Namque *ἐκπέπληγμαι* de *timore* potius accipias, ut noster Suppl. 100. *φόβος μ' ἀναπτεροῖ*, quam de gaudio, ut nostro loco, cui conferri potest Æschyl. Choeph. 224.

ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς
ἀνεπτερώθης, κἀδόκεις ὁρᾶν ἐμέ.

et Soph. Aj. 693.

ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμαν.

Victorius tamen in margine *ὅρμοισι πεπόταμαι*, suprascripta littera M, ex quo conjicias, Euripidem scripsisse *ὅρμοισιν πεπόταμαι*. Verbum enim simplex eodem modo ponitur, ut Aristoph. Nub. 318. *ἡ ψυχή μου πεπότηται*, ad quem locum schol. et Suidas *ἀνέπτη*, *ἀνεκουφίσθη*, et Av. 1445. *ἀνεπτερῶσθαι καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας*. SEIDL. *ὅρμοις πεπόταμαι* Flor. 1. *ὅρμοισι πεπόταμαι* Flor. 2. Recte Seidlerus *ὅρμοισιν πεπόταμαι*. Scriptura vulgata *ὅρμοις ἐκπεπόταμαι*, quacum vix credam libros Parisinos consentire, primi editoris conjecturæ deberi videtur.

178. Ed. pr. *οὐδὲ στᾶσα χορούς*. MS. α. et β. Flor. 2. *οὐδὲ χοροὺς στᾶσα*. *χοροῖς* restituit Seidler. collato Iph. T. v. 1143. *χοροῖς δὲ σταίην*. *οὐδ' ἱστᾶσα χορούς* Reiskius.

180. *ἑλικτὸν*] *εἱλικτὸν* Flor. 1. 2.

κρούσω] Id est *κρούουσα κινήσω*. BECK.

πόδ' ἐμόν Canterus. Libri *πόλεμον*.

181. *χορεύω* Porsonus. Legebatur *χεύω*.

182. *ἦμαρ*] Scribendum *ἆμαρ*.

185. *εἰ πρέποντ'* Reisk. pro *εἴ πέρ ποτ'*. Ad hunc v. in marg. Flor. 2. notatum est manu recentiore *λείπει κῶλον*. item ad v. 188. MATTH. 185. 186. itidemque 187. 188. in unum versum conjungendi, pariterque 209. 210. et 211. 212.

186. *κούρᾳ* Reiskius. Libri *κούρας*.

τᾷ βασιληΐᾳ Seidlerus. Libri *τὰ βασιλεία*. Scribendum *τᾷ βασιλείᾳ* cum Victorio.

187. *Τροίᾳ θ', ἃ τοὐμοῦ* L. Dindorfius. Libri *τὰ Τροία* (*τᾷ Τροίᾳ* Victorius) *θ' ἅ μου*.

189. *μεγάλος* Flor. 1.

θεὸς] Juno: vid. v. 173.

190. *χρῆσαι*] Recte Reiskius *accipe mutuo*. In eundem modum vertitur in edit. Stiblini: *pallia utenda accipe, quæ induas*. *Χρῆσον* est *da mutuo*, *χρῆσαι mutuo accipe*. Aristoph. Thesmoph. 250.

ἀλλ' ἱμάτιον γοῦν χρῆσον ἡμῖν τουτοὶ
καὶ στρόφιον. οὐ γὰρ ταῦτά γ' ὡς οὐκ ἔστ' ἐρεῖς.
ΑΓ. λαμβάνετε, καὶ χρῆσθ'. οὐ φθονῶ.

cf. ejusd. fabulæ, v. 219. SEIDL.

τε additum ex conjectura Seidleri.

δῦναι] Notandum simplex *δῦναι* de *veste*, pro *ἐνδῦναι*. Hom. Il. *ψ'*. 739. *δύσαντο χιτῶνας*. SEIDL.

191. *χάρισιν* Musgravius. Libri *χάρισαι*.

προσθήματ'] *προθήματ'* Flor. 1. 2.

192. *σοῖσιν*] Libri *σοῖσι*.

195. *εὐχαῖσι* Seidlerus. Scribebatur *εὐχαῖς*.

θεοὺς] *τοὺς θεούς γε* MS. *a*. et Flor. 1. 2.

198. *οὐ παλαιῶν*] Notandum *κλύει* primum cum accusativo, deinde cum genitivo junctum, ut *ἀκούειν* Æsch. Sept. c. Theb. 205. MATTH. Verba Heathius recte explicat *sacrificiorum olim a patre oblatorum*.

200. *τοῦ τε καπφθιμένου* Elmsleius ad Suppl. 984. Legebatur *τοῦ καταφθιμένου*.

206. *χέρνησι*] Ambiguum est, rectius scribatur *χέρνησι* an *χερνῆσι*. Usitatior est altera ratio, quam præfert Henr. Steph. Thes. vol. 4. p. 438 E. comparans *γυμνής*. Sed, quoniam in Hesychio quoque scriptum reperimus *χέρνης*, malui retinere, quod libri offerunt. SEIDL.

209. *φυγὰς*] Notanda syllaba anceps in medio systemate: cujus exempla aliquot attulit Seidlerus, velut Soph. Phil. 184. 1103. Eurip. Suppl. 992.

210. Inepte illatum *ναίουσ'* post *ναίω*. Corrigendum cum Musgravio *οὐρείας ἀν' ἐρίπνας*.

211. *φονίοις* Barnesius. Libri *φόνιος*.

218. *φυγῇ—ποδί*] Vid. ad Or. 1468.

221. *προσπίτνω σε μὴ θανεῖν*] Vid. ad Aristoph. Eq. 1273.

222. *κτάνοιμι* Matthiæ. *ἂν κτάνοιμι* libri. Id *κτάνοιμ' ἂν* esse potest, quod conjecit Barnesius.

225. *ἐμέ*] *ἐμοῖς* ed. pr. et Flor. 1. Correctum ex Flor. 2. qui *ἐμοῖς*.

226. *οὐκ ἄλλως*] *οὐ καλῶς* Flor. 1. 2.

καὶ τάχ' οὐκ ἄλλως ἐρεῖς] Scil. *ἢ ἐγώ, et statim mecum consenties*. Respicit ad ea, quæ modo dixerat, *οὐκ ἔσθ' ὅτου θίγοιμ' ἂν ἐνδικώτερον*. SEIDL.

233. *ἔχων*] *ἔχει* Dio Chrys. 13. p. 220. (vol. 1. p. 420. Reisk.)

234. *νόμον*] *τόπον* Dio.

235. *ἤ που*] *οὔπω* MS. *a*. Scribendum *οὔ που* ex Flor. 1. 2. De quo diximus ad Helen. 135.

σπανίζων] *σπανίζει* Dio.

236. *ἀσθενῆ δ' ἅτε φ*. Dio.

237. *ἐκ κείνου* MS. *γ*. Flor. 1. 2. *ἐκείνου* ed. pr.

238. *ὅπως* Elmsleius. Legebatur *ὅπου*.

240. *γε* Heathius. Libri *τε*.

συντετηκὸς Reiskius. Libri *συντέτηκας*.

244. *δαὶ*] *δὲ* Flor. 1.

247. *ξεῖνε* Barnesius. *ξένε* ed. pr.

248. *τινί*] Vulgo *τινά*. Sed margo Flor. 2. *γρ. καὶ τινί, ἵν' ᾖ ὁ νοῦς Μυκηναίων τινὶ ἐγαμήθης*.

249. *ὡς*] *ᾧ* (id est *ᾧ*) MSS. *a*. *β*.

251. *ἐν τοῖσδ'*] Ed. princ. *ἐν τοῖς δὲ*.—Eadem ed. et MSS. omnes *τηλορὸς*, quam vocem distraxi in duas *τῆλ' ὅρος*. Ad *τῆλε* intellige, si placet, *ἄστεως*, collat. supra v. 244. *ἐκ τοῦ δὲ ναίεις ἐνθάδ' ἄστεως ἑκάς*. Arist. Nub. 138. *τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν*. *Ὅρος ναίω*, ut supra v. 210. *οὐρείας ναίουσ' ἐρίπνας*. Piersonus Veris. p. 258. legi vult *τῇδ' ὅρους*. SEIDL. *τηλουρὸς* dici solet, non *τηλορός*. Recte igitur corrigere videtur Seidlerus.

252. *Quantum conjicere licet ex ædium specie, necesse est, ut eas incolat agri fossor aut bubulcus*. REISK.

256. *ἀπαξιῶν* Schæferus. Libri *ἀναξιῶν*.

259. *οὐ κύριον*] I. e. Non putat ei, qui me dedit, jus fuisse hoc faciendi. Iphig. Aul. 703. *Ζεὺς ἠγγύησε, καὶ δίδωσ' ὁ κύριος*. SEIDL.

264. σ' ἡ τεκοῦσα] Nota pronominis collocationem minus usitatam. Plane sic Soph. Œd. Col. 994. πατήρ σ' ὁ καίνων. SEIDL.

267. μ' ἐβούλετ' Porsonus. Vulgo με βούλετ'.

268. δῆθε] Usitatum est δῆθεν: δῆθε hoc uno loco legitur, qui suspectus fuit Elmsleio ad Med. 787. corrigenti ὡς παῖδα δῆθεν μὴ τέκοις ποινάτορα. non male. Sic παῖδα—ποινάτορα v. 22. in παῖδας—ποινάτορας corruptum est in codicibus.

272. φίλαι σοι] φίλαισι Flor. 1. 2.

275. Post ἀκμὴ cum Heathio interrogationis notam posui. Locum autem, secus atque ille, interpretor sic: Hoccine tu interrogabas? Turpis profecto est talis interrogatio. Nonne summum jam res nacta est fastigium, i. e. nonne tanta jam sunt matris meæ et Ægisthi flagitia, ut ultra progredi non possint? Quis igitur quæret, quid Orestem in patriam reversum facere deceat, quum apertum sit, illos mortem commeruisse? Intelligit sororis mentem Orestes respondens, sed *quomodo* fieri poterit cædes? SEIDL.

276. δὴ om. Flor. 1.

291. κἀκ] καὶ Dobræus.

295. σοφοῖσι δ'] Libri σοφοῖσιν. Correctum ex Stobæo 3, 27.

οὐ] καὶ Stobæus. Sensus est: nimia sapientia v. c. si quis sapientis non esse putat misereri et idcirco omnem misericordiam ex animo ejicit, damno est hominibus. MATTH.

296. ἐνεῖναι Stobæus. Libri μὲν εἶναι.

σοφήν] σοφόν Stobæus.

298. ἄστεως Elmsleius. Libri ἄστεος.

308. tanquam parenthesin facit. Addit autem hæc, quia puellam suas sibi ipsam vestes texere per se non indecorum est, sed ita demum, si alioqui nuda futura sit. ἢ est *alioqui*. MATTH.

310. MS. β. ἀνέροτος.

ἱρῶν] Scribebatur ἱερῶν.

311. Ed. pr. ἀναίνομαι δὲ γυν. δέ ejecit Barnes. Proprie ad se invicem referuntur αὐτὴ μὲν ἐκμοχθοῦσα,—αὐτὴ δὲ—φορουμένη, ut hæc participia e ναίω nexa sint. Sed, quum oratio interpellata sit parenthesi, simul ex αὐτὴ δὲ sqq. etiam pendent, αὐτὴ δὲ - - ἀναίνομαι. Pro γυναῖκας Flor. 2. $\overset{\text{ναῖκας}}{\text{γυμνὰς}}$. ἀναίνομαι

γυναῖκας est fugio mulierum coetum, quippe inter eas non referenda, earumque consortio indigna, ἀναίνομαι Κάστορα, fugio Castorem, quippe nec hujus conjugio digna. MATTH.

313. ἔμ' ἐμνήστευον Scaliger. ἐμὲ μνήστευον vulgo.

315. ἕδρας] ἕδραις Scaliger. Sed πρός cum accusativo etiam in quiete usurpatur. Soph. El. 930. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν Τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα; Xen. Hell. 2, 1, 25. ἐν λιμένι καὶ πρὸς πόλιν, ubi paulo ante erat πρὸς οὐδεμιᾷ πόλει. MATTH.

'Ασιήτιδες] Scribendum 'Ασιάτιδες cum L. Dindorfio. Aliena ab senariis forma est 'Ασιήτιδες. Legitima est in Androm. v. 1. 'Ασιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις.

316. ἔπερσ'] πέρθειν et πορθεῖν interdum significant αἰχμαλωτίζειν, ut explicat schol. ad Phœn. 568. SEIDL.

324. οὐπώποτε χοὰς Piersonus Veris. p. 340. Libri οὐπώποτ' οὐ χοάς. Porsono placebat, numeris elegantioribus, οὔπω χοάς ποτ'.

325. πυρὰ δὲ χέρσος ἀγλαϊσμάτων] χέρσος proprie est adjectivum, ut hic, et sonat idem, quod ἔρημος, χηρεύουσα, ἐνδεής, ἄκαρπος, ἀνήροτος. Sophocles χέρσους παῖδας vocat virgines illocatas et innuptas, Œdip. Tyran. v. 1501. χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών. Hinc terra inculta χέρσος dicitur, subaudito γῆ. Quare χέρσος hoc in loco est idem, atque ἄμοιρος, ut sit: πυρὰ ἄμοιρος τῶν ἀγλαϊσμάτων, hoc est, inferiarum, quæ in mortuorum honorem fieri solebant. BARN.

328. πέτροις—λεύει] Hunc odii explendi morem tangit Argentarius (in Brunckii Anal. vol. 2. p. 274.): ἀλλὰ λίθους ἐπὶ τύμβον, ὁδοιπόρε, μήτε σὺ βάλλε. MUSG.

333. πολλοὶ] Vocem scil. tribuit manibus et reliquis sui partibus, quas mox enumerat. Vide Hecub. 824. DOBR.

335. ἐκείνου] Orestis.

343. ἢ 'μοῦ L. Dindorfius. Vulgo ἤ μου.

345. μόλῃς MSS. α. β. Flor. 1. 2. μόλοις ed. pr.

361. ἀντείπητε] Scil. ὦ ξένοι. SEIDL.

363. δυσγενὴς Canterus. δυσμενὴς ed. pr.

364. συνεκκλέπτει γάμους τοὺς σοὺς] Scil. quales sunt. Nondum enim virginem tetigerat. Conf. v. 268. et 269. SEIDL.

378. ἀγαθός] ὦ ἀγαθὸς ed. pr.

380. ἀνὴρ] Libri ἀνήρ.

382. εὑρέθη] Scribendum ηὑρέθη.

383. φρονήσεθ'] φρονήσηθ' Stobæus 86, 4.

οἱ κενῶν δοξασμάτων πλ. πλανᾶσθε; i. e. Qui, majoris scilicet, quam par est, divitias et generis nobilitatem æstimantes, falsarum opinionum pleni a vera via aberratis. Similiter Isocrates Epist. ad liberos Jasonis, p. 1006. Bas. ὑμᾶς ταῖς διανοίαις πλανᾶσθαι καὶ πολλῶν διαμαρτάνειν πραγμάτων. SEIDL.

384. τῇ δ' ὁμιλίᾳ] I. e. et potius ex vita et moribus de mortalium nobilitate judicabitis? SEIDL.

385. Post εὐγενεῖς ponatur signum interrogandi.

386. τοιοῦτοι] τοιοίδε Stobæus.

387. φρενῶν] βροτῶν Stobæus.

388. δόρυ Stobæus. Vulgo δορί. Heracl. 744. κακὸς μένειν δόρυ.

391. ἀλλ' ἄξιος γὰρ ὅ τε παρὼν ὅ τ' οὐ παρὼν] Ænigmatice loquitur Orestes, de seipso, qui cum revera præsens esset, absens putabatur, utpote qui nuntius Orestæ habitus est, ipse Orestes existens. BARN. ὁ παρών, nimirum ἔργῳ, ὁ οὐ παρών, λόγῳ, i. e. *sive adsit, sive absit*, ut v. 405. Plat. de Leg. 8. p. 831 D. πᾶσαν τέχνην καὶ μηχανὴν, καλλίω τε καὶ ἀσχημονεστέραν, ἐθέλειν ὑπομένειν. MATTH.

394. s. ὡς ἐμοὶ—ξένος] Videtur hoc dicere: Diviti hospiti præfero pauperem, qui propenso sit animo. SEIDL.

397. ἐβουλόμην δ' ἂν, εἰ dictum esse videtur pro ἐβουλόμην δ' ἂν, εἰ οἷόν τ' ἦν, κασίγνητον σόν με ἄγειν. MATTH.

398. ἐς] Scribendum εἰς.

407. ἔν τε μικροῖς ἔν τε μὴ] Sive tenuia sint sive non tenuia, i. e. larga, quæ apponuntur. MATTH.

στέρξουσ' Flor. 1. 2. στέξουσ' ed. pr.

ὁμῶς Seidlerus. Vulgo ὅμως.

408. ἐπεί νυν ἐξήμαρτες] Continuat Electra suam orationem non attendens ad mariti objectionem. Sensus est: Quandoquidem in eo peccasti, quod hospites hosce recepisti, quum sis in re tenui, &c. SEIDL.

409. παλαιὸν τροφὸν] Vid. ad Herc. f. 45.

ἐμοῦ] ἐμὸν MS. β. Flor. 1. 2.

φίλου] Scribendum φίλον ex MS. β.

410. Ταναὸν] Hujus fluvii nomen Τάνος scribitur apud Pausaniam 2, 38, 7. ποταμὸς δὲ καλούμενος Τάνος· εἷς γὰρ δὴ οὗτος ἐκ τοῦ Πάρνωνος κάτεισι ῥέων διὰ τῆς Ἀργείας, καὶ ἐκδίδωσιν ἐς τὸν Θυρεάτην κόλπον.

412. πόλεος] πόλεως libri.

413. αὐτὸν Flor. 1. 2. αὐτὸν τόνδ' ed. pr.

εἰς δόμους ἀφιγμένον, i. e. domum suam reversum e pascuis. Cf. ad v. 6. Respicitur ad verba ποίμναις ὁμαρτεῖ, v. antecedente. Bene enim Heathius monet, domum suam ipsi proficiscendum fuisse, ut inde dapes hospitibus peteret. SEIDL.

418. πικρὰ δ' ἀγγείλαιμεν ἂν] *Cum nostro malo nunciaremus.* Sic πικρῶς Androm. 284. DOBR.

424. τοσαῦτα τὰν ed. pr. ex conjectura, ut videtur, editoris. Nam codices Parisini tres et Flor. 1. 2. consentiunt in τοσαῦτά γ' ἐν.

426. γνώμη πέσῃ Schæferus. γνώμη πέσοι libri. γνώμης πέσοι Stobæus 91, 6.

428. ξένοις] φίλοις Plut. Mor. p. 33 C. et Stobæus. At ξένοις haud dubie legit Dio Chrys. p. 117 B. ἀνδρὶ δὲ πένητι μὴ φαύλῳ τὴν φύσιν ἀρκεῖ τὰ παρόντα· καὶ τὸ σῶμα μετρίως ἀσθενήσαντι, τοιούτου ποτὲ νοσήματος ξυμβάντος, οἷά περ εἴωθε γίγνεσθαι τοῖς οὐκ ἀργοῖς οὐδὲ ἑκάστοτε ἐμπιπλαμένοις ἀνακτήσασθαι, καὶ ξένοις ἐλθοῦσι δοῦναι προσφιλῆ ξένια κ. τ. λ. Cf. p. 118 B. 114 A.B. quæ loca attulit Wyttenbach. ad Plut. p. 281. MATTH.

429. ἐφ' ἡμέραν] ἐφημέρου Stobæus.

430. ἐς σμικρὸν] εἰς μικρὸν Stobæus.

431. χὠ] καὶ Stobæus.

432. Metrum

‒́ – – ‒̆ | ‒́ ⏑ – | ‒́ ⏑ – ⏑

κλειναὶ νᾶες] Similem locum vid. Troad. a v. 122. De hoc alloquii genere supra diximus ad v. 1. SEIDL.

434. πέμπουσαι χορούς, i. e. *ducentes choreas.* Ita dicitur πομπὴν πέμπειν. vid. Henr. Steph. Thes. 3. p. 197 A. Quid velit poeta, ipse optime explicat Hel. 1467. Φοίνισσα Σιδωνιὰς ὦ ταχεῖα κώπα—χοραγὲ τῶν καλλιχόρων δελφίνων. Cf. etiam Soph. Œd. Col. 717. et nostri Iphig. T. 427. SEIDL. πέμπουσα error typothetæ pro πέμπουσαι.

435—437. et 440. 441. in unum versum conjungendi, in antistropho 445—447. et 450. 451.

435. 436. His versibus utitur Aristoph. Ran. 1317.

435. ἵν'] Cave de tempore intelligas. In prægressa sententia latet *in mari.* Noster Iph. Taur. v. 426.

ἐπ' Ἀμφιτρίτας ῥοθίῳ δραμόντες·
ὅπου πεντήκοντα κορᾶν
τῶν Νηρῄδων χοροί. SEIDL.

ἔπαλλε] I. e. ἐπάλλετο. vid. Porson. ad Orest. 316. qui tamen ibi male corrigit ἀμπάλλεθ', metro non intellecto. Eodem modo paulo post v. 476. habebimus ἔπαλλον pro ἐπάλλοντο. SEIDL.

ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφὶς] Delphis dicitur φίλαυλος, ob amorem musicæ, quo hic piscis ardere præ cæteris putatur. Quod Aul. Gellius 16, 19. Arionis exemplo ostendit. Historiam nobis primus tradidit Herodotus 1, 24. Præterea quod Delphines sint φιλάνθρωποι, et proinde navigantibus comites se facere soleant, et, ut vocat Euripides, φίλαυλοι, tradit Oppianus in Halieuticis 1, 670. et Plinius Natural. Histor. 9, 8. Gellius 7, 8. BARN.

436. κυανεμβόλοισιν] κυανεμβόλοις Flor. 1. 2. et Aristophanes. Vid. ad v. 447.

439. Ἀχιλῆ Heathius. Libri Ἀχιλλῆ.

440. Τρωικὰς vel Τρωΐας Seidlerus. Libri Τροίας.

442. Εὐβοΐδας Seidlerus. Vulgo Εὐβοΐδας. Conf. ad Heracl. 83.

444. Bene Reiskius: "Nereides ferebant labores aurearum Vulcani incudum, h. e. instrumenta, parata super incude Vulcani." In genitivorum concursu noli offendere. Ceterum hæc Achillis arma audacter poeta dixit μόχθους ἀσπιστὰς τευχέων, *labores armorum scutatos*, partem potiorem, scutum, commemorans. SEIDL. ἔφερον longe ineptissimum. Fort. ἔμολον. Sensus enim est, Nereidas et Nymphas ad naves Græcorum et arma Achillis spectanda ex consuetis sedibus venisse. DOBR.

445. πρυμνὰς explicandum puto de ἐξοχαῖς τοῦ ὄρους. Hesych. πρυμνὸν, τὸ ἔσχατον, τὸ ἄκρον (coll. Suida sub eadem voce) et πρύμναι, αἱ ἄκραι. Vid. etiam Etym. M. p. 693. 36. SEIDL.

446. ἱερὰς] ἱερᾶς Hermannus in præfat. ad Iphig. Aul. p. xviii.

447. Νυμφαίας σκοπιὰς] Retinui hic atque in stropha lectionem vulgatam, quamquam, ut Hel. 1323. legimus Νυμφᾶν σκοπιὰς et Phœniss. 239. οὐρεῖαι σκοπιαὶ θεῶν, ita et hoc loco fortasse scribendum est Νυμφᾶν σκοπιὰς, et in stropha κυανεμβόλοις, quod ipsum offert Aristophanes loco laudato. SEIDL.

448. Interpretes in eo videntur consentire, Nereidas in Pelio et Ossa quæsivisse Achillem. Sed, quæso, cur? Nimirum ut arma Vulcani ei traderent. At tum temporis Achilles erat ad Trojam. An intellexerunt illa arma, quæ prius habuit Achil-

les, quibus Patroclum Hector exuit? Sed etiam de his diversa tradit Homerus Il. σ'. 82. sqq. Nihil superest, quam ut dicas, diversam ab Homerica Euripidem secutum esse fabulam, id quod hac in re mihi quidem parum probabile fit. Nam quod Nereidas, non Thetin, quemadmodum Homerus narrat et ipse noster Iphig. Aul. v. 1073. arma Achilli attulisse tradit, id nihil momenti facit, quum Nereides perpetuæ sint Thetidis comites. Minus etiam probat illud, quod in armorum descriptione non singula quæque ex Homero transtulit, ut potius, si hoc fecisset, mirandum ducerem. Hinc adducor, ut longe aliud quid, quam quod interpretes opinantur, in corrupta ista lectione *κόρας μάτευσ'* latere putem, quod tamen quale sit, equidem non potui reperire. Versum primitus fuisse glyconeum, ex stropha intelligitur. SEIDL.

449. *ἱππότας τρέφεν Ἑλλάδι*] *πατὴρ ἱππότας* aperte de Peleo, Achillis patre, dicitur, qui et Homero dicitur *ἱππηλάτα Πηλεὺς*, Iliad. η'. v. 125. BARN.

450. *εἰνάλιον* Seidlerus. Libri *ἐνάλιον*.

451. *ταχύπορον ποδ'*] I. e. *ταχύπορον πόδας*, ut supra v. 437. dicitur *κοῦφος ἅλμα ποδῶν*, Iphig. Aul. 206. *ἰσάνεμος ποδοῖν*, Androm. 1237. *ταχὺς πόδας*. Commemoro hæc, ne quis nimis audaci metaphora *ταχύπορον* tanquam epitheton referat ad *πόδα*. SEIDL.

452. *Ἰλιόθεν— | λιμέσιν— | τᾶς— | κλεινᾶς— | τοιάδε— | δείματα — | περιδρόμῳ — | Περσέα — | ποτανοῖσι πεδίλοι- | σι — | Διὸς— | τῷ—* ed. pr.

τινος] *τινές* Flor. 1. 2.

453. *Ναυπλίοισι*] Intelligendus Argis vicinus *λιμὴν Ναυπλίειος*, de quo Orest. v. 54. Strabo 8. p. 368. *ἡ Ναυπλία τὸ τῶν Ἀργείων ναύσταθμον*. MUSG.

459. Metrum non fert *λαιμοτόμον*, de quo Seidlerus "Dedi *λαιμοτόμαν* pro *λαιμοτόμον*, versus causa, ut ad *φυὰν* pertineat. Heathii *λαιμοτόμον* propter hiatum ferri nequit. De terminatione feminina vid. Lobeck. ad Ajac. v. 175. p. 243. Ad *ὑπὲρ ἁλὸς* intellige *ἀερθέντα*, vel simile quid."

460. *ποτανοῖσι πεδίλοις*] Alatis pedibus erat Perseus, ut et capite. Talaria enim et petasum Mercurii habuit. Historiam Persei tradit Hyginus Astron. Poet. in tit. Perseus, item Ovid. Metam. l. 4. fab. 16, 17, 18, 19. l. 5. fab. 1, 2, 3. Apoll. Bibl. 2, 4. BARN.

461. ἴσχειν] Pendet ab ἔκλυον v. 452.

462. ἀγροτῆρι] Heathius: "Ideo, ut puto, *agrestis* dictus Mercurius, quia in Arcadia natus et educatus, et ejus regionis præcipue patronus.

Κυλλήνης μεδέοντα καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου.

Hom. Hymn. ad Mercur. v. 2." Commemorat Pausanias 9. 34. 3. aram Mercurii Ἐπιμηλίου. Conferre operæ pretium est Epigramm. Adesp. 236. Brunck. Anal. 3. p. 198. ubi pene contrarium de Mercurio prædicatur:

οὐ γὰρ ὀρειοχαρὴς ὥ'ρμᾶς, οὐδ' ἀκρολοφίτας. SEIDL.

466. ἂν, i. e. ἀνά. Sic Æschyl. Suppl. 362. ἀμπέτραις ἠλιβάτοισιν, ad quod exemplum nostro loco scribendum foret ἀμπτεροέσσαις. SEIDL. Scripsi ἄμ.

468. Ὑάδες] Producta syllaba prima ut in Ion. 1156.

469. Ἕκτορος ὄμμασι τροπαῖοι] Ita legendum pro τροπαίοις assero. Non enim est credibile, nec poeticæ fidei consentaneum, Hectoris adhuc vivi caput in Achillis clypeo signatum; sed hæc est poetæ mens, has omnes imagines in Achillis clypeo depictas, Hectoris oculis adspectu formidabiles; hoc est: τροπαίους, ἃς οὐκ ἂν τλαίη ἀντίον ἰδεῖν. Quod Homerus etiam de Myrmidonibus, Achillis amicis, ait, Iliad. τ'. v. 14. Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἕλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη Ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. Euripides diceret: Τὰ δὲ τεύχεα Μυρμιδόνων ὄμμασιν ἦσαν τροπαῖα. BARN. Recepi emendationem Barnesii.

470. χρυσοτύπῳ Seidlerus. Libri χρυσεοτύπῳ.

471. ἀοίδιμον] *Celebrem prædam*, i. e. de qua poetæ canunt. BARN.

473. περιπλεύρῳ κύτει] Loricam dicit.

474. λέαινα] Recte interpretantur de Chimæra, de qua Homerus Il. ζ'. v. 181; recte etiam paulo post Πειρηναῖον πῶλον de Pegaso. SEIDL. Pegasus sic dictus quod ad Pirenen bibens a Bellerophonte caperetur. vide Strabon. p. 379 C. MUSG.

475. ὀρῶσα Bothius. Libri θορῶσα.

476. δόρει Hermannus. δορὶ libri. Vid. ad Soph. Aj. 1056. ἔπαλλον] Vid. ad v. 435.

477. Metrum

⏑ ‒́ ‒ | ‒́ ⏑ ‒ ⏑̄ ⏔ ⏑ ‒.

480. ἔκανες] Vulgo ἔκανεν. Illud dedi, quod in proximis allocutio est, et quod similiter in fine carminis fit infra v. 740.

ὧν οὐ μνασθεῖσα πόσιν κτείνεις.—Paulo post pro Τυνδαρὶς ἀλέχεα scripsi Τυνδαρί, σὰ λέχεα, i: e. *tuum maritum*. Æschyl. Agam. 1115. τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν λουτροῖσι φαιδρύνασα. Nostræ fabulæ infra v. 1151. ἃ πόσιν κατέκαν' αὐτόχειρ. Pluralem autem λέχεα de persona posuit noster etiam Hel. 790. 980. et λέκτρα Andr. v. 929. SEIDL.

484. θανάτοισι] Pluralem θάνατοι sæpius noster usurpat, ubi de violenta, sive, quod fere eodem redit, de præmatura morte, sermo est. Eodem modo Æschylus et Sophocles, ut Æschyl. Choëph. 51. Soph. Electr. 206. SEIDL.

σὰν δ' L. Dindorfius. Legebatur κἂν.

485. ἔτ' Seidlerus. Vulgo ἔτι.

486. ὄψομ'] Incertum est hoc an ὄψομαι scripserit poeta. Aptissima catalexis foret ὄψομαι αἷμ' ἐκχυθὲν σιδάρῳ, hoc metro

⏑́ ⏓ ‒ ‒ | ⏑ ‒́ ⏑ ‒ ‒.

488. ἣν ποτ'] Piersonus Veris. p. 242. emendandum esse monet ὃν ποτ', quod non Electram senex, sed Agamemnonem educasset, comparans v. 409. et 506. Sed non video, quare non idem ille senex, qui infra v. 554. παλαιὸν λείψανον φίλων vocatur, Electram quoque et Orestem educare potuerit. SEIDL. Quum Electra duobus aliis in locis hujus fabulæ Agamemnonem ab sene illo educatum esse dicat nulla sui ipsius mentione addita, valde probabilis Piersoni conjectura est, nec mirandum librarium minus attentum ἣν propter παῖς, quod antecedit, posuisse.

489. ἔχει] Electra.

490. τῷδε pertinet ad γέροντι, et valet ἐμοί. SEIDL.

προσβῆναι] Pendet infinitivus ab ὀρθίαν v. præcedente, in quo latet οὐ ῥᾳδία, sive potius a tota sententia prægressa. SEIDL.

491. ἐξελκτέον Hartungus apud Stiblinum p. 663. ἐξελεκτέον codices Paris. tres et Flor. 1. 2. ἐξελεικτέον ed. pr.

492. διπλῆν ἄκανθαν] Recte explicant *curvam* (senio) *dorsi spinam*. Musgravius confert Virgil. Æneid. 12, 927. et Plutarch. Camill. p. 274. Addo Virgil. Æneid. 11, 645. *duplicatque virum* (hasta) *transfixa dolore*. Valer. Maxim. 5. 1. extern. 1. *duplicatum frigore corpus*. SEIDL.

496. πελάνους, quæ est Jacobsii conjectura, remansit ex editione Matthiæ. Recte libri στεφάνους. " Serta, coronas, quibus

in more apud veteres erat, quando hospites excipiebant, ut hi convivantes capita redimirent. Ita Hercules hospitio ab Admeto acceptus Alcest. 759. στέφει δὲ κρᾶτα μυρσίνης κλάδοις." HEATH.

497. παλαιόν τε θησαύρισμα Διονύσου τόδε] Correptam diphthongum fuerunt qui jure suspectam haberent: sed quod eam ob caussam παλαιὸν in alius vocis sedem, veluti πολιὸν, migrasse censent, mihi videntur in errore versari. Neque enim alio vocabulo usus est Euripides neque corripuit diphthongum, sed παλεόν scripsit. In quam rem tribus utimur documentis. Ac primum quidem ex Herodiano petimus, qui in libro περὶ μονήρους λέξεως p. 4, 18. ubi de accentu nominum in αλεος exeuntium agit, ita scribit, ἐπὶ γὰρ τοῦ τέλους λαμβάνει καὶ τὴν ὀξεῖαν, ὡς ἔχει τὸ γαλεὸς, ἀλεὸς, παλεός: nam ita aperte corrigenda scriptura codicis παλαιός, quæ hoc quidem in loco non minus vitiosa est quam Taurinensis libri γαλαιὸς pro γαλεός. Deinde in Sophoclis Orithyiæ fragmento 655. (apud Strabonem 8. p. 295.) legitur

Ὑπέρ τε πόντον πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονὸς
νυκτός τε πηγὰς οὐρανοῦ τ' ἀναπτυχὰς
Φοίβου τε[a] παλαιὸν κῆπον—.

et apud Aristophanem in Lysistr. v. 988.

ὑπὸ τῆς ὁδοῦ. παλαιόρ γα ναὶ τὸν Κάστορα.

Quos apertum est pariter dixisse παλεὸν et παλεόρ. legitque παλεὸς in Aristophanis versu scholiasta. Ad hæc accedunt recentiorum quorundam poetarum exempla, velut Damocratis apud Galenum vol. 13. p. 821. παλαιοῦ τ' ἐλαίου μνᾶς ἐπιρρεπέστερον—. p. 862. παλαιοῦ τ' ἐλαίου τοῦ καλοῦ δὶς εἴκοσι. p. 863. παλαιοῦ δ' ἐλαίου σχινίνου τε προσφάτου. et in epigrammate apud Pocockium, Αἰγύπτιοι ὡς ἐνέπουσιν | ἱρῆες, μύθων τῶν παλαιῶν ἴδριες. Nam sic (vel παμπαλαίων) Jacobsius in scriptis miscellaneis vol. 4. p. 143. recte videtur corrigere quod ex lapide posuit Pocockius ΜΥΘΩΝ ΠΑΜΩΝ ΔΡΙΕΣ.

498. ὀσμῇ κατῆρες] Recte videtur explicare Marklandus ad Suppl. 121. *odore instructum*. Hesychii glossam κατῆρες,

[a] In versu Sophoclis τε delendum videbatur censori doctissimo in *Foreign Quarterly Review* fasc. 13. p. 247. Id ego quoque deleturus eram, si salvo sensu ejici posse visum esset. Nihil vero tribuendum exemplo Timothei apud Athenæum 3. p. 122 D. τὸ παλαιὸν δ' ἦν Κρόνος ἄρχων, ubi Meinekius recte corrigere videtur τὸ πάλαι.

ὧν οὐ μνασθεῖσα πόσιν κτείνεις.—Paulo post pro *Τυνδαρὶς ἀλέχεα* scripsi *Τυνδαρὶ, σὰ λέχεα*, i. e. *tuum maritum.* Æschyl. Agam. 1115. *τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν λουτροῖσι φαιδρύνασα.* Nostræ fabulæ infra v. 1151. *ἅ πόσιν κατέκαν' αὐτόχειρ.* Pluralem autem *λέχεα* de persona posuit noster etiam Hel. 790. 980. et *λέκτρα* Andr. v. 929. SEIDL.

484. *θανάτοισι*] Pluralem *θάνατοι* sæpius noster usurpat, ubi de violenta, sive, quod fere eodem redit, de præmatura morte, sermo est. Eodem modo Æschylus et Sophocles, ut Æschyl. Choëph. 51. Soph. Electr. 206. SEIDL.

σὰν δ' L. Dindorfius. Legebatur *κἄν.*

485. *ἔτ'* Seidlerus. Vulgo *ἔτι.*

486. *ὄψομ'*] Incertum est hoc an *ὄψομαι* scripserit poeta. Aptissima catalexis foret *ὄψομαι αἷμ' ἐκχυθὲν σιδάρῳ*, hoc metro

⏑ ⏑⏑́ – – | ⏑ –́ ⏑ – –.

488. *ἦν ποτ'*] Piersonus Veris. p. 242. emendandum esse monet *ὃν ποτ'*, quod non Electram senex, sed Agamemnonem educasset, comparans v. 409. et 506. Sed non video, quare non idem ille senex, qui infra v. 554. *παλαιὸν λείψανον φίλων* vocatur, Electram quoque et Orestem educare potuerit. SEIDL. Quum Electra duobus aliis in locis hujus fabulæ Agamemnonem ab sene illo educatum esse dicat nulla sui ipsius mentione addita, valde probabilis Piersoni conjectura est, nec mirandum librarium … attentum *ἦν* propter *παῖς*, quod anteced… posuisse.

489. *ἔχει*] …

490. *τῷδε* … ad *γέ* … *ἐμοί.* SEIDL.

προσβῆνα… t infi… v. præcedente, in quo latet … sive … sententia prægressa. SEIDL.

491. *ἐξ*… artu… um p. 663. *ἐξελεκτέον* codices … t … *έον* ed. pr.

492. … *curvam* (senio) *dorsi spinam.* … neid. 12, 927. et Plutarch. … neid. 11, 645. *duplicatque* … Valer. Maxim. 5. 1. extern. … IDL.

496… ura, remansit ex edi… ione … erta, coronas, quib…

is
β.
es.
ta
d.
ῖς,
αῖς
60.
am
Ac … non
lei.
τοὺς
jus
Deinde … ga-
cus-
nt."
ant
hæc
et apud … ὡς
eris.
—14.
apud
vul-
incer-
ima-
deos,
Ac, si
λαβεῖν.
agno-
ce fa

κατηρτισμένοι ἐν ἐρήμῳ, bene Schæferus emendat *κατηρτισμένον ἐρετμῷ*, nisi verius fortasse est *κατηρτισμένον, εὐήρετμον*. Ceterum de vino *ἀνθοσμίᾳ*, vid. Athen. Deipn. p. 32 a. ibique Schweigh. SEIDL.

ἐπεισβαλεῖν] Scribendum *ἐπεσβαλεῖν*.

499. *τοῦδ'* Reiskius. Libri *τῷδ'*.

504. *ἀνέμνησαν*] Lege *ἀνέμνησεν*. *An mea infortunia tibi in memoriam revocarunt* (domus nostræ mala)? DOBR.

508. *δ' οὖν* Elmsleius. Legebatur *γοῦν*.

τοῦτό γ' οὐκ ἠνεσχόμην. i. e. *verum ab hoc mihi non potui temperare*, scil. ne sepulcrum Agamemnonis adirem et honorarem. Spectat enim ad proxime sequentia. SEIDL.

509. *πάρεργ' ὁδοῦ*, i. e. quum huc me conferrem, in via simul illuc deflexi. SEIDL.

512. *τύμβῳ δ' ἀμφέθηκα μυρσίνας*] Vide supra v. 324. BARN.

513. *οἶν* Schæferus. Libri *ὄϊν*.

519. *ἐθαύμασ'*] *Coluit*. Aristides vol. 2. p. 270. *πῶς ἄξια ταῦτα τοῦ Διονύσου καὶ τοῦ Ἡρακλέους, οἱ παρ' ὑμῖν* (Thebanis) *φύντες παρ' ὑμῶν πρῶτον ἐθαυμάσθησαν*; MUSG. Æschylus de eadem re adhibuit *πρεσβεύειν* Choëph. 485. SEIDL.

520. Recte monuerunt interpretes, Euripidem h. l. irridere Æschylum Choëph. a v. 164—230. Nec tamen jure hoc fecit Euripides. Bene enim senserat Æschylus, animum anxium curisque depressum etiam ex vanis rebus sæpe spem captare. SEIDL.

521. *χρῶμα ταὐτὸ* Scaliger et, si quid ex silentio colligendum, Flor. 1. 2. *χρώματ' αὐτῆς* ed. pr.

ἔσται] *ἐστιν* Musgrav. Mihi futurum positum videtur ob comparationem nondum institutam, sed nunc demum instituendam, ut infra v. 533. MATTH.

528. *ὁ μὲν παλαίστραις*] Cf. Bacch. 428. Jungo: *παλαίστραις ἀνδρὸς εὐγ. palæstra, qualem vir nobilis exercet.* MATTH.

530. *ὁμοπτέρους*] Beckius monet, respicere huc Pollucem Onom. 6, 156. *ὁμοπτέρους δὲ τοὺς ὁμοτρίχους εἰπόντος Εὐριπίδου*. Cf. Hesych. v. *ὁμόπτεροι*. SEIDL.

536. *δυοῖν ἀδελφοῖν*] Male Musgravius "Orestis et Electræ." In universum dicit *fratris et sororis*. Nos: *zweyer Geschwister*. SEIDL.

538. μολὼν] Scribendum μόλοι cum Musgravio: nisi versus post hunc excidit.

543. Ed. pr. et Florr. παῖς νῦν τοῦτ' ἂν ἔχῃ φάρη; MS. β. ἔχοι, quod supra scriptum habet α. Voces transposuit Barnes. Sed vereor ne hac transpositione vestigia veræ lectionis deleta sint: verum enim videtur, quod Elmslei. proposuit ad Med. 326. not. s. [not. v. ed. Oxon.] p. 140. πῶς ἄν, τότ' ὢν παῖς, ταὔτ' (sic Portus) ἀνὴρ ἔχοι φάρη; ἀνήρ ob prægressum παῖς pene necessarium est, νῦν minus necessarium. Cf. ad Med. 60. Recte etiam Elmslei. ταὔτ' ad sententiam melius esse dicit quam ταῦτ'. MATTH. Prætuli ταὐτὰ νῦν. Vocabulo ἀνήρ opus non est, quum id ipsum addito νῦν significetur.

544. MS. γ. ξυναύξονθ'.

546. Edd. ἢ τῆσδε σκοποὺς λαθὼν χθονός. At recte Elmslei. ad Bacch. 960. "Sensus hanc scripturam postulat: σκοποὺς λαθὼν ἐκείρατ', ἢ τῆσδε χθονός" (sc. τις, *civis aliquis hujus terræ.* vid. Musgrav. ad Troad. 859.) "Non enim ad Agamemnonis sepulcrum, sed ad Argivorum fines vigilabant custodes, neque civium causa, sed hostium constituti erant." Quum autem MSS. α β γ, adde Flor. 1. 2. pro λαθών habeant λαβών, MS. β. etiam σκότους pro σκοπούς, egregie Seidler. hæc sic emendavit: ἢ τῆσδε, σκότος λαβὼν, χθονός. Iph. T. 994. ὡς δὴ σκότος λαβόντες ἐκσωθεῖμεν ἄν; MATTH.

ἢ τῆσδε] ἢ 'κ τῆσδε Piersonus probabiliter.

556. ἐξέκλεψε] Libri ἐξέθρεψε. Emendavit Piersonus Veris. p. 241. collatis v. 16. 286. 416. 540. Soph. El. 11—14. Æschyli Choëph. 747.

558. εἰσδέδορκεν] Scribendum ἐσδέδορκεν.

565. λαβεῖν] Offendit hæc vox Musgravium. Sed vera vulgata. Senex, quod satis demonstrat verbum φαίνει, initio incertus animi est, utrum verum Orestem videat, an vana ejus imagine ludatur. Jubet igitur Electram preces mittere ad deos, ut vere sibi dent eum, cujus imaginem ipsi conspiciant. Ac, si vel displiceat hæc explicatio, recte tamen se habet λαβεῖν. Nondum enim acceperat, quippe quæ fratrem nondum agnovisset. SEIDL.

571. ὁρᾶν MS. β. Flor. 1. 2. ὁρῶν ed. pr.

573. οὐλὴν] Talem Ulyssis ἀναγνώρισιν ex cicatrice factam Homerus describit Od. T, 392. BARN.

576. προσπίτνειν] Vulgo προσπιτνεῖν.

580. οὐδέποτε δόξασ' Musgravius. Vulgo οὐδέποτ' ἐδόξασ'.

582. ἦν Musgravius. Libri ἦν δ'.

ἐκσπάσωμαι] ἀσπάσωμαι Flor. 1. 2.

583. Electræ tribuebatur. Correxit Musgravius.

587. πυρσὸν h. l. dixit noster, quod alibi dicit φῶς. SEIDL.

ὃς, i. e. Orestes, qui latet in voce πυρσόν. Liberius etiam Sophocles Œd. Col. 729. εἰληφότας φόβον νεωρῆ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου, ὃν μήτ' ὀκνεῖτε, ubi ὃν pertinet ad ἐγὼ, quod latet in τῆς ἐμῆς. SEIDL.

589. ἔβα Matthiæ. ἔβασε Flor. 1. 2. et ed. pr. ἔβασα Paris. tres.

594. εἰς] Scribendum ἐς.

θεοὺς] τοὺς θεοὺς Flor. 1. 2. Punctum post θεούς delevit et τύχᾳ pro τύχα scripsit Tyrwhittus.

596. ss. Cf. Soph. Electr. a v. 1288. SEIDL.

598. ἤλυθες] Hac forma noster in iambico trimetro utitur etiam Troad. 376. et auctor Rhesi v. 656. SEIDL.

600. τήν, quod deest in ed. pr. addidit Canter. et esse videtur in Florr. MATTH.

601. τι εὐμενὲς φίλων i. e. εὐμένειά τις φίλων, et hoc pro εὐμενεῖς φίλοι τινές. Tum ἄργον pro Ἄργος Flor. 1. MATTH.

602. ἀνεσκευάσμεθ' ab argentariis petitum videtur, quorum mensæ ἀνασκευάζεσθαι, *amoveri, tolli e foro* dicuntur a Demosthene in Apatur. p. 895, 5. in Timoth. p. 1204, 26. 1205, 2. quum ipsi non sunt solvendo et decoxerunt. Quorum quum fortuna eversa sit, ἀνασκευάζεσθαι h. l. est *everti*. MATTH.

603. Pro τῷ συγγέν. Porson. Adv. p. 272. conj. πῶς συγγ. Vix opus: *quem conveniam, et noctune an interdiu?* MATTH.

606. εὕρημα] I. q. ἕρμαιον. BARN.

τὸ] τοι Seidlerus.

607. Flor. 1. 2. τὸ κοινῇ μετ.

608. Ista, ἐκ βάθρων—ἐλπίδ', parenthesi includi debent. Ita igitur verte: Tu vero, (nam funditus periisti totus amicis nec spem ullam reliquam fecisti) hæc a me audiens accipe. HEATH.

611. Infinitivo λαβεῖν explicatur prægressum πάντα, vel ἐν χερὶ τῇ σῇ πάντ' ἔχεις idem est atque ἐν χειρὶ τῇ σῇ ἔνεστι πάντα λαβεῖν. Tum λαβεῖν esse videtur pro ἀναλαβεῖν, ἀνασῶσαι. MATTH.

613. Θυέστου παῖδα] Ægisthum.

619. ἐσῆλθε] Scribendum εἰσῆλθε.

622. Προσηκάμην τ. ῥ.] Suidas: προσῆκαντο, αἰτιατικῇ, κατεδέξαντο. Hesych. προσίεται, ἀρέσκεται, προσδέχεται, ἡδέως λαμβάνει. SEIDL.

624. ἐλπίδ' Barnesius. Libri ἐλπίδας.

925. ἐπόρσυν' ἔροτιν] Ita MSS. α. γ. [et Flor. 1. 2.] MS. β. ἐπόρσυν' ἔρωτιν. Margo MS. α. ἑορτὴν, Αἰολικῶς. Tragicos non penitus voces Æolicas repudiasse patet ex Rhes. v. 438. Herc. Fur. v. 868. Soph. Antigon. v. 640. ἔροτιν agnoscit, nec ut Æolicum notat, Etymologus. Vetus Oraculum apud Phlegontem Trallianum de Olympiis, p. 140. ed. Meurs.

—θῆκε δ' ἔπειτ' ἔροτιν καὶ ἔπαθλα θανόντι
Οἰνομάῳ· τρίτατος δ' ἐπὶ τοῖς παῖς 'Αμφιτρύωνος
'Ηρακλῆς ἐπέλεσσ' ἔροτιν καὶ ἀγῶν'—

Ed. Victor. ἐπόρσυν' ἑορτήν. MUSG. Interpretes ad Hesychii glossam ἐροτὴν ἑορτὴν, Κύπριοι, præter hunc Phlegontis locum citant Eustath. Od. B. p. 74. (1430. 34. ed. R.) et Od. Φ. p. 759. (1908. 57.) Ceterum in Hesychio, Etymol. M. aliisque locis ad imitationem cognati ἑορτὴ vocem istam scribunt ut oxytonon, male, ut patet ex Eustathio. SEIDL.

630. ἤ πού] Scribendum οὔ που ex Flor. 1. 2. Vid. ad Helen. 135.

631. οἵ σέ γ' Piersonus Veris. p. 244. οὗς ἐγ' libri.

632. δ' om. Flor. 1. 2.

633. Ed. pr. λέξω γὰρ ἴδιον τοῦτο. MS. α'. ἄλλων γὰρ ἴδιον. MS. β. δίλων γὰρ ἴδιον, unde Musgr. fecit δούλων γὰρ ἴδ. quod habere videntur Flor. 1. 2. Certe ex iis nihil enotatum. Sed Porson. apud Kidd. p. 227. δμώων γὰρ ἴδ. MATTH. Recepi emendationem Porsoni. δούλων vix esse credam in Flor. 1. 2. Quod in ed. pr. positum est λέξω, editoris esse conjectura videtur scripturam corruptam utcunque corrigentis.

634. ἂν addunt codices, om. ed. pr.

635. στείχων ὅθεν] I. e. στείχων ἐκεῖθεν, ὅπου. MATTH. ἐσόψεται] Scribendum εἰσόψεται.

636. παρ' Piersonus. γὰρ libri.

637. γ' addidit Piersonus.

638. γε Reiskius. Libri τε.

641. πόσει non potest dubitari quin ex versu proximo huc sit illatum. Quod animadvertit Reiskius, qui satis probabiliter τάχει vel βραχεῖ conjecit.

642. ἐξωρμᾶτ' Reiskius. Vulgo ἐξορμᾶτ'.

645. τοιαῦτα] *Ita est.* Sic etiam Hecub. 776. SEIDL.

647. Flor. 1. ἐξετήσομαι pro ἐξαρτύσομαι. Flor. 2. ἐξαιτήσομαι. γρ. ἐξαρτίσομαι.

649. ὅδε Tyrwhittus. Libri τόδε.

651. Porson. Adv. p. 272. legit: λέγω, γεραιὲ, τάδε. citans Iphig. A. 1395. Mihi versus insititius esse videtur, ex eo confictus, quod aliquis ad ἀπάγγελλε adscripserat Κλυταιμνήστρᾳ. Nam satis erat dicere ἀπάγγελλε, matri nimirum, quod e præcedente versu facile intelligitur; nec memini duos imperativos, quorum prior genus, alter partem designat, λέγε–ἀπάγγελλε, deinceps positos. MATTH. Recte hunc versum delet Matthiæ.

654. δέχ' Elmsleius ad Heracl. 602. Legebatur λέγ'.

656. λόχι'—νοσήματα Musgravius. Libri λοχεῖ'—νοσήματος.

658. δακρύσει γ' ἀξίωμ' ἐμῶν τόκων, i. e. δακρύσει, ὅτι τέκνα ἃ ἔτεκον οὐκ ἔχουσιν ἀξίωμα. Deflebit dignitatem liberorum meorum, quæ scil. nulla est, i. e. deflebit indignam et humilem liberorum meorum conditionem. SEIDL.

661. εἰσίτω Musgravius. Libri εἰσίω.

662. οὐκοῦν τραπέσθαι σμικρὸν εἰς Ἅιδου τόδε] Recte Musgravius monet, per τόδε Clytæmnestram intelligi non posse. Mea sententia ludit in verbis dicitque hoc: οὐκοῦν σμικρὸν (ἐστὶ) τραπέσθαι τόδε (δηλονότι ὃ λέγεις ΕΙΣ ΔΟΜΩΝ πύλας, ὥστε εἶναι) ΕΙΣ ʽΑιΔΟΥ. Facile igitur est, parva mutatio est, si quod dicis εἰς δόμων πύλας, mutamus, ut sonet εἰς ᾅδου scil. πύλας. Similis lusus est in Soph. Antig. 567. ἀλλ' ἥδε μέντοι μὴ λέγε. SEIDL. Post τόδε punctum ponatur.

666. ἔπειτ' ἁπαντῶν Piersonus. ἔπειτα πάντων libri.

667. ὥστ' αὐτά Elmsleius ad Iph. T. 934. Libri ὡς ταῦτα.

672. οἴκτειρέ θ' ἡμᾶς] Musgravius οἴκτειρ' ἔθ' ἡμᾶς. Sed nihil mutandum. Illud θ' spectat ad proximum Ἥρα τε, v. 674. et σύ τε, v. 677. Interrumpit enim Orestæ orationem Electra. SEIDL. οἰκτείρεθ' Flor. 1. 2. Recte fortasse Dobræus οἴκτειρον: quod ab librariis mutatum esse potest propter proximum οἴκτειρε.

673. σοῦ Barnesius. Legebatur σούς.

ἐκγόνους] Scribendum videtur ἐκ γένους, quod conjecit L. Dindorfius in Thesauro Stephani vol. 3. p. 386 C. collato

Heracl. 36. Θησέως παῖδας—ἐκ γένους Πανδίονος. Eadem corruptela Ion. 737.

677. ἀνοσίως οἰκῶν] Id est ἀνοσίως ἀναιρεθείς. BARN.

Versus 678. incommode interponitur, quum et 677. et 679. ad solum Agamemnonem spectent. Itaque Seidler. eum ante v. 677. collocavit, ego uncinis inclusi, ut spurium. Nam etiam καί–τε a consuetudine tragicorum abhorret; χεῖρας ᾗ δίδωμ' ἐμὰς Barnes. vertit, *cui tendo manus meas*, Musgrav. pro *quam manibus pulso* accepit. Neutrum alibi me legere memini. MATTH. Recte hunc versum delet Matthiæ.

682. 683. Hoc ordine Reiskius: inverso libri.

684. οἶδ'] οἶδεν Flor. 1. 2.

685. προφωνῶ] Flor. 1. 2. προσφωνῶ. πρὸς τάδε, *propterea*, ut apud Æsch. Eumen. 542. Sept. c. Th. 314. quæ loca attulit Hermann. ad Viger. p. 863. n. 425. Cf. infra 688. Sed alibi semper hæc formula, sicut πρὸς ταῦτα, ab initio sententiæ ponitur, ut de veritate lectionis dubitem, etiam quod *propterea* non satis videtur accommodatum esse. Mirum etiam, Euripidem dicere maluisse Αἴγ. θανεῖν, quam Αἴγ. κτανεῖν. MATTH.

690. εὐτρεπὲς] τὸ ξίφος. BARN.

691. ὀλολύξεται] Eodem modo de clamore læto Æschylus usurpat ἐπολολύζειν, Sept. ad Theb. 827. Choëph. 939. ὀλολυγμὸς, Sept. ad Theb. 270. et noster Orest. 1137. ubi vid. scholiast. Etiam ὀλόλυγμα sic legimus Heracl. 782.—In fine versus recte ed. princ. δέ σου. Barnesius δὲ σοῦ. SEIDL.

694. εὖ πυρσεύετε κραυγὴν ἀγ. τ.] Explica Reiskium secutus: tumultum, qui a luctantibus (Oreste et Ægistho) orietur, mihi indicate. Bene ille citat, v. 749. De voce πυρσεύειν confer Suidæ glossam, cujus initium hoc est: πυρσεύω σοι τὴν σωτηρίαν, ἀντὶ τοῦ ἐκφαίνω. SEIDL. πυρσεύετε i. q. σημαίνετε. quasi hodie diceres, *send me intelligence by telegraph*. DOBR.

699. Fabula, quæ in hoc carmine narratur, pluribus exponitur a scholiastis ad Orest. v. 803. et 995. seqq. Construe: κληδὼν ἐν π. φ. μένει, Πᾶνα, ἀγρῶν ταμίαν, εὐαρ. ἐν καλ. μοῦσαν ἡδ. πνέοντα πορεῦσαί ποτε χρυσέαν ἄρνα καλλ. ὑπὸ ἀταλᾶς ματέρος Ἀργείων ὀρέων. Ad ὑπὸ ἀταλᾶς ματέρος (i. e. ἀρνὸς) intellige οὖσαν. Similiter noster de ave matre Troad. v. 147.

μάτηρ δ' ὡς τις πτανοῖς κλαγγὰν
ὄρνισιν ὅπως ἐξάρξω 'γὼ
μολπάν.

Hæc autem agna mater dicitur fuisse Ἀργείων ὀρέων, i. e. τραφεῖσα ἐν Ἀργείοις ὄρεσιν. SEIDL. Verba ἀταλᾶς ὑπὸ ματέρος jungenda videntur cum vv. χρυσέαν ἄρνα πορεῦσαι, ut ὑπό idem fere sit quod ὑπέκ, ut ὑπὸ πτερῶν σπάσας Andr. 442. Vid. ad Hec. 53. 654. Andr. l. c. *agnam ab uberibus matris abstractam*. Ἀργείων ὀρέων κληδών, *fama in montibus orta*. MATTH.

ματέρος] Scribendum ματρός.

700. Ἀργείων ὀρέων ποτὲ κληδὼν] Hæc verba versui antistrophico 714. χρυσήλατοι, σελαγεῖτο δ' ἀν' ἄστυ duobus modis accommodari possunt ut aut Ἀργηίων ὀρέων scribatur aut, quod minus probabile videtur, Ἀργείων ἐξ ὀρέων. Ἀργείων et in antistropho χρυσήλατοι præcedenti versui addit ed. pr.

701. πολιαῖσι φήμαις] Apollonides in Anthol. H. Steph. p. 11.

Θρηϊκίης φάτνης πολιὸς λόγος εἰς ἐμὸν ὄμμα
ἤλυθε. MUSG.

φήμαις] Scribendum φάμαις.

703. ἡδύθροον] Scribendum ἀδύθροον.

705. χρυσέαν— | πορεῦσαι— | κάρυξ— | ἀγορὰν ἀ.—Μυκηναῖ- | οι— | ὀψόμενοι— | φάσματα— | ἐγέραιρον οἴκους ed. pr.

χρυσέαν ἄρνα καλλιπλόκαμον πορεῦσαι] Duobus modis hunc versum metiri licet, ut aut ex duobus creticis cum clausula choriambica compositus sit, aut χρυσέαν per synizesin in duas syllabas contracto ab dochmio incipiat. Quæ altera ratio probabilior est quum mox ejusdem metri versus non ambiguus sequatur 710.

707. κάρυξ] Scribendum κᾶρυξ.

βάθροις codices Parisini tres et Flor. 1. 2. βαράθροις ed. pr.

711. φάσματα, δείματα, id est δειματόεντα φάσματα, ut recte Barnes. nam portenta animum de futuro eventu anxium reddunt. MATTH. Non integra hujus versus lectio est: deest enim in fine syllaba una. Recte Erfurdtius χοροί in κῶμοι mutare videtur. Quo recepto in unum versum conjungenda sunt verba φάσματα—οἴκους. et in antistropho 724. τὰν—ποίμναν, hoc metro,

–́ ∪ ∪ –́ ∪ ∪ – | –́ ∪ – | –́ ∪ ∪ – ∪ –́ –

712. χοροί, ad placandam iram deorum, quæ agno aureo portendi videbatur, instituti. MATTH.

Ἀτρειδᾶν, i. e. Atrei et gentis ejus. Sic Soph. Œd. Col. 1066. Θησεῖδαι de Theseo cum militibus suis. SEIDL.

713. θυμέλαι] Quid proprie significaret θυμέλη, non videtur Polluci satis certo constitisse. Sic enim ille 4, 123. ὀρχήστρα, ἐν ᾗ καὶ ἡ θυμέλη, εἴτε βῆμά τι οὖσα, εἴτε βωμός. Collatis tamen locis tragicorum, in quibus ea vox occurrit, videor mihi statuere posse, θυμέλην primario sensu esse, atrium amplum, et magnificum, sive id in regum divitumque ædibus, sive in Deorum templis, esset. De postremo hoc genere adhibetur Euripid. Suppl. v. 73. Ion. v. 46. v. 114. et v. 128. Pratinæ apud Athenæum, p. 617. Altera notio unice convenit Æschyl. Suppl. v. 677. Eurip. Iph. in Aul. v. 152. Locus, quem tractamus, alterutram quidem admittit, sed priorem commodius. Solenne enim in magna publicaque lætitia erat templa Deorum sacrificandi causa aperire. Plutarchus Parallel. p. 422. πᾶν εὐθὺς ἱερὸν ἀνέῳγεν στεφανηφορούντων. Idem p. 496. πᾶς δὲ ναὸς ἀνέῳκτο καὶ στεφάνων καὶ θυμιαμάτων ἦν πλήρης. χρυσήλατοι θυμέλαι, ut χρυσήρεις οἴκους, Ion. v. 155. χρυσήρεις θριγκοὺς, Iph. in Taur. v. 120. MUSG.

ἐπίτναντο i. e. ἐπετάννυντο, ut Il. φ', 7. ἠέρα δ' Ἥρη πίτνα i. e. ἐπέτασε. Od. λ', 392. MATTH. Syllaba χρυ versui proximo addatur.

719. ὡς additum ex Par. tribus.

ἐπίλογοι ineptum ad sensum metroque contrarium vocabulum. Recte corrigit Seidlerus ὡς ἐστὶ λόγος, Θυέστου.

721. ἄλοχον] Aëropam.

722. ἐκκομίζει πρὸς δώματα, i. e. ἐξ Ἀτρέως δωμάτων κομίζει πρὸς τὰ ἑαυτοῦ δώματα. SEIDL.

723. ἀγόρους] ἀγορᾶς Flor. 1. 2.

725. χρυσόμαλλον Musgravius. Libri χρυσεόμαλλον.

δῶμα Heathius. Libri δώματα.

ποίμναν] Sic Latini *pecus* de una ove nonnunquam adhibent. MUSG.

726. Versus recte divisi in editionibus veteribus τότε δὴ— | ἄστρων—et v. 729. λευκὸν— | τὰ δ'— | θερμὰ— | νεφέλαι— | ξηραί—ἕδραι, pariterque in antistropho.

728. μετέβασ' Musgravius. μεταβὰς Par. tres et Flor. 1. 2. μεταβάλλει ed. pr. ex interpolatione editoris, ut opinor.

732. θερμᾷ Dobræus. Libri θερμά.

θεοπύρῳ] Trisyllabum, quasi θευπύρῳ scriptum esset.

734. ξηραί τ' Ἀμμωνίδες ἕδραι] Ammonis Jovis templum et

oraculum erant in Libyæ desertis, de qua re copiose Quintus Curtius Hist. Alexandri l. 4. ubi sterilitatem loci arenosi notat, et oraculum ejusque sedem optime describit. Vide etiam lexicographos. Quod autem fontibus et aquis careant hæ sedes, testatur Euripides in Alcest. v. 115. Εἴτ' ἐπὶ τὰς ἀνύδρους Ἀμμωνιάδας ἕδρας, etc. Quod tamen de locis intelligendum, per quos ad hoc oraculum eundum; ipse enim locus, ubi templum erat, mirifice fontibus et arboribus et fructibus beatur; ut idem docet Curtius ibidem. BARN.

735. ἀπειρόδροσοι Bothius. Legebatur ἄπειροι δρόσου.

736. ὄμβρων Διόθεν στερεῖσαι] ὄμβρων τοῦ οὐρανοῦ στερηθεῖσαι. In Ægypto enim nunquam pluit, Nilus illis sufficit, unde et dicitur Ζεὺς Αἰγύπτιος, ὅτι Διὸς δίκην τὴν γῆν ὑδραίνει. Vid. ad Helen. v. 2. Libyca autem desertus raro pluviis irrigatur, et tum quidem nihilo plus fœcundatur. BARN.

739. ἀέλιον Canterus. Libri ἀελίου.

740. Verba ἀλλάξαντα δυστυχίᾳ βροτείῳ, quorum primum metro adversatur, reliqua duo autem plane inertia sunt et inutilia, non puto dubitari posse quin a grammatico lacunæ explendæ caussa adjecta sint. Metri quidem vitium vitari potuisset posito ἀμείψαντα. Sed Euripidis verba haud dubie sic comparata fuerunt ut versus 741. ab integro inciperet vocabulo.

742. θνατᾶς ἕνεκεν δίκας] *Mortalis judicii causa*, i. e. propter vindictam, quam illi fratres inter se exercuerunt. SEIDL.

744. Ed. pr. μῦθοι, κέρδος δέ. δέ omittit MS. β. Flor. 1. 2. Si sensus est, qui esse debet, *ad deorum cultus*, rectius est πρὸς θεῶν θεραπείας. MATTH.

746. συγγενέτειρα] Vox rarissima, et vix alibi, credo, occurrens. Vis ejus cognoscitur ex voce γενέτειρα, *matrem* significante, unde sequitur, συγγενέτειραν esse, *quæ simul procreavit*, i. e. simul cum marito. MUSG.

ἀδελφῶν] Orestis et Electræ.

751. πῶς ἥκομεν i. q. πῶς ἔχομεν. Herod. 1, 102. ἑωυτῶν εὖ ἥκοντες. ib. 149. ὠρέων ἥκουσαν οὐκ ὁμοίως. *qua pugnæ fortuna utimur?* MATTH.

752. Flor. 1. 2. πλὴν ἐμφόνιον i. e. ἔμ φόνιον ex antiqua pronuntiatione. Flor. 1. etiam οἰμωγάς. MATTH.

769. πατρός γ' ed. pr. γ' delevit Barnesius.

770. ταῦθ'] ταὔθ' Portus. Mihi mutatione non opus videtur. Ταῦτα intelligo ὅτι τέθνηκε. Ad proxima cf. Troad. 74. ἕτοιμ', ἃ βούλει, τἀπ' ἐμοῦ. SEIDL.

ἅ γ' οὖν Elmsleius. ἃ γοῦν vulgo.

772. τίνι] τίνος Flor. 1. 2.

774. ἀπήραμεν πόδα] αἴρειν πόδα noster dixit Hec. 951. πόδ' ἔξω δωμάτων αἴροντι. Hel. 1626. ποῖ σὸν πόδ' αἴρεις; Troad. 343. κοῦφον αἴρῃ βῆμα. SEIDL.

775. εἰσβάντες] Scribendum ἐσβάντες.

δίκροτον εἰς] εἰς δίκρουν Scaliger. Poterat lenius δίκροον εἰς, quod proposuit Lobeckius ad Phryn. p. 233. Sed recte legi videtur δίκροτον.

778. κάρᾳ Portus. κάρα ed. pr.

780. πορεύεσθ' ἔστε τ' Musgravius. Libri πορεύεσθέ τ'.

781. 'Αλφειόν ed. pr. 'Αλφεόν Flor. 1. 'Αλφέιὸν Flor. 2.

785. θοίνῃ Seidlerus. Legebatur θοίνην.

787. ἐς ταὐτὸν ἥξετ'] *Quum mane e lecto exsurrexeritis, eodem pervenietis*, quo scilicet pervenissetis, si ad me non deflexissetis, i. e. iter vestrum nihilominus perficere poteritis. SEIDL.

800. σφαγεῖον ἔφερον Scaliger. Libri σφάγι' ἐνέφερον.

801. πῦρ ἀνῆπτον Canterus. πυρὰν ἧπτον Flor. 1. 2. ed. pr.

805. πολλάκις με βουθυτεῖν] De hoc infinitivo vid. interpp. ad Suppl. 3. Victorius in margine; λείπει ἀττικῶς τὸ δότε. SEIDL.

807. τοὺς δ' ἐμοὺς ἐχθροὺς κακῶς] Scil. πράσσειν. Anacoluthon est. Latet in antecedentibus εὖ πράσσειν ἐμέ.—Conferri hic potest Clytæmnestræ oratio in Soph. Electr. v. 850. SEIDL.

809. γεγωνίσκων] Conf. interpp. ad Hesych. v. γεγωνίσκει. SEIDL.

811. s. μοσχίαν τρίχα τεμὼν] Pilos ex victimæ capite ante sacrificium resecabant, quod proprie dicebatur ἀπάρχεσθαι, de qua re vide Eustathium in illud Odyss. ξ'. v. 422. 'Αλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν. BARN.

σφαγὶς] Recurrit hæc vox infra v. 1142. Pollux 10. 97. τῶν δὲ μαγείρου σκευῶν καὶ κοπίδες καὶ σφαγίδες. SEIDL.

813. Distinguit Reiskius: κἄσφαξ', ἐπ' ὤμων μόσχον ὡς ἦρ. χ. *et mactabat vitulum ex humeris famulorum dependentem.* Vulgata distinctio idem dicit. SEIDL. Sed præstat Reiskii interpunctio. Ceterum comparetur Helen. v. 1562.

815. ἐκ τῶν καλῶν] Musgravius: "Videndum, an melius sit ἐν τῶν καλῶν." Exquisitior lectio librorum: neque de una re sermo est, sed de duabus. SEIDL.

816. Historica hæc, non a poeta ficta. Dissertatio Dorica de honesto et turpi p. 55. ed. Gale. Θεσσαλοῖσι δὲ καλὸν τὼς ἵππως ἐκ τᾶς ἀγέλας λαβόντι αὐτὼς δαμᾶσαι, καὶ τὼς ὄρεας· βῶς τε λαβόντι αὐτὼς σφᾶξαι, καὶ ἐκδεῖραι, καὶ κατακόψαι. Hinc si quis putet, Ægisthum rem indecoram ab Oreste petere, facile est poetam defendere. Addi potest, homines liberales, etiam Isæi tempore, in re divina facienda propriis manibus operatos esse, habitumque arctæ necessitudinis indicium, si quis adjutor alicujus in hujusmodi re assumeretur. τὰ ἱερὰ, inquit ille, συνεχειρουργοῦμεν, καὶ συνετίθεμεν. Isæus, p. 64. ed. Ald. MUSG.

ἀρταμεῖ, i. e. κατακόπτει. Eadem significatione noster usurpavit in Peliasin, teste Hesychio v. ἀρταμεῖν. SEIDL.

819. εὐκρότητον, i. e. *bene coactum, induratum malleo*, ut recte interpretatur D'Orvillius ad Chariton. p. 86. Confer Soph. Antigon. v. 435. MUSG.

Δωρίδ'] Paulo post v. 836. vocatur Δωρικὴ κοπίς. Memorabile est, veteres grammaticos nonnisi δορίδος mentionem facere, quod derivant a δέρειν. Hesychius et Etym. M. δορίδες, μάχαιραι μαγειρικαὶ, εἰς τὸ ἐκδεῖραι τὰ θύματα ἐπιτήδειοι. Pollux 6, 89. δορίδας, αἷς ἔδερον, (coll. 10. 104.) ubi Jungermannus citat Eustath. ad Il. β'. 184. 8. ἐντεῦθεν (ἀπὸ τοῦ δέρω τοῦ ξέω) καὶ δορίδες. Hesychius tamen: Δωρική—ὅπλισις τις οὕτως ἐκαλεῖτο, καὶ κατασκευή. καὶ Δώριος. Victorius in margine adposuit glossam: εἶδός τι μαχαίρας ἡ δωρίς. SEIDL.

820. εὐτρεπῆ πορπόματα Flor. 1.

825. ἱππίους] Ed. Victor. ἱππείους. Sed legendum ἵππιος. δρομεὺς ἵππιος est cursor, qui in δρόμῳ non communi, sed ἱππίῳ, laborat, ὁ ἵππιον δρόμον ἀγωνιζόμενος, ut ait Pollux 3, 147. Pausan. p. 193. δρόμοι δέ εἰσι τοῦ ἱππίου, μῆκος μὲν δίαυλοι δύο. Hinc intelligas mendosum esse apud nostrum ἱππίους. Vide et Hesych. v. ἵππειος. MUSG. Recepi Musgravii emendationem.

826. ἱρὰ] Scribebatur ἱερά.

827. λοβὸς] Pars jecinoris, quam nunc lobulum Spigelii dicimus. Scholiastes Æschyli: λοβὸς, μέρος τοῦ ἥπατος, ad Eumen. v. 158. MUSG. Utrum lobulum Spigelii dicat, dubitari potest. Namque lobus etiam quadratus, quem vocant,

nonnumquam deest, ut audivi ex viro harum rerum perito. SEIDL.

828. *πύλαι*] Pollux 2. s. 215. *Καλεῖται δὲ τοῦ ἥπατος, τὸ μὲν αὐτοῦ, πύλαι, καθ' ἃς ὑποδέχεται τὸ αἷμα, ὅπερ διὰ μιᾶς φλεβὸς εἰς πάσας τὰς φλέβας ἀπ' αὐτῶν ἀναπέμπεται· τὸ δὲ, λοβοὶ ἡπατίαι, καθάπερ οἱ τοῦ πνεύμονος λοβοὶ πνευμονίαι.* SEIDL.

δοχαὶ χολῆς] *Receptaculum bilis.* Hoc enim magni in extispiciis momenti erat. Plutarch. Op. Mor. p. 1102 B. *θεοῦ δὲ θυσία μὴ παρόντος, ὥσπερ ἱερὸν* (l. *ἱερεῖον*) *δοχῆς, ἄθεόν ἐστι καὶ ἀνεόρταστον, καὶ ἀνενθουσίαστον τὸ λειπόμενον, μᾶλλον δὲ ὅλον ἀτερπὲς αὐτῷ καὶ λυπηρόν.* vid. Hesych. v. *δέξις.* MUSG.

πέλας] Mavult Musgravius *πελᾶν.* Sed vide ne ad *πέλας* intelligendum sit *οὖσαι.* Erat enim hoc abnorme et insolens. Attendebatur autem in extispiciis ad tales *ἐκτροπὰς,* quas Hesychius vocat voce *πύλαι,* cujus hæc glossa est: *Πύλαι. Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσιν, ἀπὸ* (l. *ἐπὶ*) *τῶν θυτῶν λέγει. ἐκεῖνοι γὰρ ἐπισκέπτονται τὰς ἐκτροπὰς τοῦ ἥπατος καὶ τὰς φλεβάς.* SEIDL.

829. *προσβολάς,* *fortunam, eventum,* ut apud Antiphontem p. 123. ed. Steph. ubi Reisk. in indice recte interpretatur *impetum infesti numinis in hominem impium incurrens, velut aries in mœnia.* Sic etiam apud Aristoph. Pac. 39. accepit Bergler. supra 655. erat *μητρὶ προσβάλλει φόνον cædem infligit.* MATTH.

835. *πευστηρίαν*] Musgravius cum Porto subaudiri putat *θοίνην,* vel *δαῖτα.* Malim *θυσίαν.* Erit autem *θυσία πευστηρία* sacrificium exploratorium, ad explorandos deos institutum, quemadmodum dicuntur sacrificia *ἱλαστήρια, καθαρτήρια, σωτήρια,* etc. Vid. ad Lamb. Bos. Ellips. v. *θῦμα* p. 191. coll. p. 198. Schæf. Poterat igitur etiam dicere *πευστήρια.* SEIDL. Flor. 1. 2. *παστηρίαν,* et vs. sq. Flor. 1. *θοιvασόμεθα.* Ad *πευστηρίαν* e *θοινασόμεσθα* supple *θοίνην,* ut Herc. f. 177. *κῶμον* ex *ἐκώμασεν.* MATTH.

836. *Φθιάδ'*] Vafre Orestes cultrum Phthioticum poscit, utpote hoc tempore Thessali personam gerens. MUSG.

837. *κοπίδ'; ἀπορρήξω*] *κοπίδ', ἀπορρῆξαι* Musgravius.

χέλυν] Reiskius: "*Χέλυν* hic loci est *pectus,* compages costarum et sterni, h. e. tota thoracis arca *χέλυς* dicitur, a similitudine testudinis." Henr. Steph. Thesaur. v. *χελύσσομαι* citat schol. Nicandr. Alexiph. v. 81. *διὰ χέλυος, τουτέστι τοῦ στήθους, τὴν ἀναφορὰν τῶν ἐρυγμάτων ποιεῖται.* SEIDL.

838. κόπτει] σκόπει Flor. 1.

σπλάγχνα h. l. sunt viscera thoracis, pulmones et cor. Nam antea de visceribus abdominis dixerat. REISK.

843. ἠλάλαζε Seidler. explicat ἐθορυβεῖτο, scil. *manus pedesque jactans*. Nam cognata esse ἀλαλάζω et ἀλάλημαι. hoc a Suida reddi τεθορύβημαι, hinc ἀλαλητὸς, ἀλαλή θόρυβος, ut explicantur ab Hesych. Etymol. M. aliis. τυμπάνων, αὐλοῦ ἀλαλαγμόν commemorari Cycl. 65. Hel. 1352. Hinc mirum esse, si solum verbum ἀλαλάζειν, a quo ista descendant, de nullo alio nisi de vocis strepitu dici potuerit. At primum ἀλάλημαι, ἀλαλή, ἀλαλητός non nisi a grammaticis explicantur τεθορύβημαι et θόρυβος, in scriptoribus ipsis non nisi de sono, quem voce ac clamore edunt, usurpatum invenitur, quod ne ipsum quidem de ἀλάλημαι id est *vagor* valet. A vocis similitudine nil mirum ἀλαλαγμός ad sonum tibiæ vel tympani translatum esse in oratione lyrica, ut ἰαχὰ συρίγγων Ion. 502. At σῶμα ἠλάλαζε *strepitum dedit*, qui cum voce humana comparari posset, vel σ. ἰάχει, ridicule dictum esset, certe comice, ut Aristoph. Ran. 19. ὁ τράχηλος τὸ γέλοιον οὐκ ἐρεῖ comice, non per negligentiam aliquam, dixit. Itaque unice verum puto, quod Valcken. apud Pierson. ad Mœrin p. 356. conj. ἐσφάδαζε. De vocabulo δυσθνήσκων vid. Lobeck. ad Phryn. p. 616. MATTH. Recte Matthiæ Valckenarii conjecturam probare videtur.

847. εἶπε] Orestes.

849. δὲ Porsonus. Vulgo τε.

853. γέροντος—ἀρχαίου] Conf. v. 287.

856. κάρα 'πιδείξων Heathius. κάρα γ' ἐπιδείξων libri.

859. εἰς] Scribendum ἐς.

861. κουφίζουσα, i. e. κούφως κινοῦσα sive ποιοῦσα. Cf. nostri Suppl. 1057. δύστηνον αἰώρημα κουφίζω. SEIDL.

862. νίκας] Scribendum νικᾷ cum Cantero.

στεφανηφορίαν Musgravius. στεφανοφορίαν ed. pr. Restituenda forma Dorica στεφαναφορίαν ex Flor. 1. 2. de qua dixi ad Soph. Trach. 214.

863. κρείσσω Seidlerus. Libri omnes κρείσσω τοῖς. Id Canterus, recte desiderans articulum, κρείσσω τῆς scripserat. Omitto alias aliorum opiniones, quorum nemo vidit κρείσσω τῆς (nam sic scribendum) ab librario esse illatum, quum ultimæ vocabuli στεφαναφορίαν syllabæ fecissent ut οἷαν excideret.

865. Duo πενθημιμερῆ trochaica.

867. νύξ videtur vocari misera Electræ conditio, quam adhuc toleravit, sicut φῶς, φέγγος est felix rerum status. MATTH.

868. ἀμπτυχαί, puto, αἰθέρος, quod additur Ion. 1444. *oculus meus liber est* (respicitur ad ὄμμ' ἐλεύθερον i. e. ἐλευθερίαν, ut Herc. f. 218.) *et quem ille nunc intuetur, aer et cœlum*, e quo spiritum duco. MATTH. ἀμπνοαὶ Reiskius. Quod aptius videtur.

870. δὴ 'γὼ καὶ δόμοι—μου] Paulo negligentius loquitur. Explicatur illud ἐγὼ per δόμοι μου. Canterus et Scaliger conjiciunt δὴ 'χω. SEIDL. Scribendum δὴ 'χω cum Cantero.

875. χωρήσεται] Mira locutio χωρεῖν χόρευμα. Scribendum videtur χορεύσεται. Futurum medii activa significatione legitur apud Æschyl. Agam. 35.

αὐτὸς δ' ἔγωγε φροίμιον χορεύσομαι. SEIDL.

877. βασιλῆς Seidlerus. Libri βασιλῆες.

878. τοὺς Matthiæ. Legebatur τούσδ'.

882. ἀνδήματα Blomfieldus ad Æschyli Sept. c. Th. 740. Scribebatur ἀναδήματα. ἀγάλματα ex v. 871. 873. scribendum videbatur Burneio in *Monthly Review* 1799. p. 97.

883. ἔκπλεθρον] Vulgo ἔκπλεθρον. De quo Tyrwhittus "Vox ἔκπλεθρον occurrit etiam in Medea, v. 1178. ubi a scholiaste redditur: μέγα καὶ ὑπερβαῖνον πλέθρου μέτρον, qui tamen sensus neque illi loco, neque huic, quem versamus, omnino convenit. Re perpensa, vix dubito, quin vox utrobique scribi debeat ἕκπλεθρον cum adspirata, et verti *sex* πλέθρων, i. e. *stadium*. Πλέθρον enim est ἕκτον μέρος τοῦ σταδίου. Suidas in voce. Qua igitur analogia pro ἑξάπηχυς, *sex cubitorum*, ἑξάπλευρος, *sex laterum*, dici jubet Phrynichus ἕκπηχυς, ἕκπλευρος, eadem pro ἑξάπλεθρος usurpatur ab Euripide ἕκπλεθρος. Posito igitur, quod ἀγὼν ἕκπλεθρος nihil aliud est, quam ἀγὼν σταδιαῖος facilis erit et elegans hujus loci explicatio, et etiam alterius in Medea, v. 1178. si pro ἔκπλεθρον reponamus ἑκπλέθρου:

Ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον, ἑκπλέθρου δρόμου
Ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο."

Eodem modo intellexerat Reiskius; Phrynichi autem observationem confirmat locus in Navigio Luciani: ἑκστάδιος γάρ σοι ἡ ἀρχή. MUSG.

887. Παίδευμα nonnumquam ponitur, ubi expectes παῖς.

Noster Cyclop. 596. σύ τ', ὦ μελαίνης νυκτὸς ἐκπαίδευμ', ὕπνε. cf. Fragm. Æol. 9. 5. SEIDL.

889. ἀεὶ] αἰεὶ ed. pr.

894. δέ τῳ—προθῶμεν] Ita Barnesius. Vulgo δὲ τῷ προσθῶμεν. Verte: et ut rem alicui clare cognoscendam exhibeamus, ob oculos ponamus. SEIDL.

896. Plena locutio esset, ὃν εἴτε χρῄζεις θηρσὶν ἁρπαγὴν προθεῖναι, πρόθες, εἴτε χρῄζεις σκῦλον οἰωνοῖσιν ἐρεῖσαι, ἔρεισον. SEIDL.

902. μή μέ τις φθόνῳ βάλῃ] Vera videri potest Tyrwhitti emendatio φθόνος, si compares Phœniss. 93. μή μοι ἔλθοι ψόγος, Orest. 972. φθόνος νιν εἷλε, Alcest. 1138. φθόνος μὴ γένοιτό τις θεῶν, coll. Suppl. 348. Iph. Aul. 1097. Hercul. Fur. 1219. ὡς μὴ μύσος με σῶν βάλῃ προσφθεγμάτων. Sed explicari tamen librorum lectio potest μή μέ τις βάλῃ εἰς φθόνον, λέγων με νεκροὺς ὑβρίζειν. Orestis responsio quodammodo indicat, τις de persona accipiendum esse. SEIDL.

903. σοι] σε Flor. 1. 2.

904. φιλόψυχος Flor. 1. 2.

907. Alloquitur Ægisthum.

916. μητέρ'] Hic et infra 919. intellige ἐμήν. SEIDL.

920. ἠδίκεις] Jure Canteri conjecturam ἠδίκει improbat Heathius. Sensus est: In te quidem putabas matrem meam justam fore, in patrem autem meum fecisti ut injusta esset. SEIDL.

921. ἴστω appositum est quasi παρενθετικῶς, ut alibi ἴσθι interponitur. Cogitatur vero τις, quod statim sequitur. MATTH.

923. δύστηνός ἐστιν] Ex vulgari syntaxi dicendum fuisset δύστηνος ὢν, sive ὅτι δύστηνός ἐστιν. SEIDL.

924. ἐκεῖ, παρὰ τῷ προτέρῳ ἀνδρί. Cf. Phœn. 1418. ubi ἐκεῖσε est πρὸς ἐκεῖνον. MATTH.

925. ᾤκεις Musgravius. οἰκεῖς libri.

926. ᾔδησθα Lobeck. de apostropho p. 6. Vulgo ᾔδεισθα.

940. εἰ μὴ—ὁμιλῆσαι] Notetur hæc constructio. Plena oratio est, τὰ δὲ οὐδὲν ἐστὶ, εἰ μὴ τοιοῦτόν τι, οἵῳ sive ὥστε αὐτῷ βραχὺν χρόνον ὁμιλῆσαι. SEIDL.

942. αἴρει κάρα] Vulgo αἴρει κακά. quod verum esse non potest, quia αἴρειν κακά esse nequit *mala tollere* s. *amovere* (hic quoque ob duplicem vim vocis *tollere* erratum est) sed potius

mala attollere, majora facere, augere. Felicissime Tyrwhitt. *αἴρει κάρα, caput tollit,* id est, *eminet* s. *elucet:* cui non satis accommodatum esse participium *παραμένουσα* non video, quomodo videri potuerit Seidlero, nec longius petita metaphora, quam τὰ τέκνα Ἄρεος ἐκκρεμάννυται v. 944. Is mavult ἀρκεῖ κακά, *arcet mala.* At quomodo ἡ φύσις (i. e. ἡ εὐγένεια, *animus generosus*) arcere mala dici potest, quum homines generosi animi mala quidem magno animo tolerare soleant, minime vero ab iis immunes esse? MATTH.

943. ἄδικος] ἀδίκως Stobæus 93, 5.

944. ἐξέπτατ'] ἐξέπτηт' Stobæus.

σμικρὸν] μικρὸν Sextus Empir. adv. mathem. 11, 54. βραχὺν ὁμιλήσας χρόνον Stobæus, ad v. 940. aberrans.

945. ἃ δ' εἰς γυναῖκας] Facile intelligitur ἐποίεις. Cf. Lamb. Bos. Ellips. p. 647. Tecte significat Electra, Ægisthum cum aliis quoque mulieribus consuesse. SEIDL.

948. ἀραρώς Scaliger et, ut videtur, codices. ἀραρών ed. pr.

951. χοροῖς Canterus. κοροῖς ed. pr. fortasse errore typothetæ. [χοροῖς ed. pr. Rom. in bibl. Bodl. κοροῖς ed. Brubachii.]

952. Tollenda distinctio post εἰδώς, et plene distinguendum post δέδωκας, et post κακοῦργος ὢν minus plene distinguendum, ut cum verbo δοκείτω jungatur. Sensus: *Pereas, o nullius earum perite rerum, quarum, post tempus detectus, pœnas dedisti. Ita homo facinorosus ne mihi putet,* &c. Electra appellat Ægisthum imperitum earum rerum, quarum pœnas dedit, quia ii, qui cædem et adulterium ausi sunt, vigilantes et strenui esse debent. HEATH. Recte Heath. hæc sic explicat οὐδὲν εἰδὼς ἐκείνων, ὧν etc. Sed addendum erat, duo hic confusa esse: οὐδὲν εἰδὼς ἐκείνων ὧν δίκην δώσειν ἔμελλες (quod ad sensum eodem redit, ac οὐδὲν εἰδώς, ὅτι δίκην τούτων δώσειν ἔμελλες)· ὧν νῦν δίκην δέδωκας. MATTH.

953. Interpunctionem post ὢν omittit editio Brubachii, quamvis commate post δέδωκας distinguens. [Sic etiam ed. pr. in bibl. Bodl.]

960. τε Reiskius. Libri γε.

961. μὴ] μ' ed. pr.

966. γε Schæferus. Libri τε.

975. μητροκτόνος — φεύξομαι] *Cædis maternæ accusabor.* MATTH.

τόθ'] Quum Apollinis responsum accipiebam. SEIDL.

976. *μή* Reiskius. *μήν* libri.

977. *μητρὶ* MS. a. Vulgo *μητρός*.

978. *τῷ δ' αὖ—διαμεθεὶς* Porsonus ad Phœn. 1638. Libri *τῷ δαὶ—διαμεθίης*.

980. *ἱρὸν*] Scribebatur *ἱερόν*.

981. *τάδε* Flor. 1. 2. Vulgo *τόδε*.

982. *πέσῃς*] Corrigendum *πεσεῖ*; cum Elmsleio ad Med. 1120.

983. *ἤ* Matthiæ. Vulgo *ἤ*. *εἰς* Flor. 1. 2.

985. *προβάματος* MS. β.

988. *ἰὼ* om. Flor. 1, deletum est in Flor. 2.

993. *τιμὰς σωτῆρας*] Τιμὴ hic valet *munus*. Noster Iphig. Taur. 777. *ξενοφόνους τιμὰς ἔχω*, de Iphigenia, coll. v. 53. *τέχνην τήνδ', ἣν ἔχω ξενοκτόνον*. Æschyl. Eum. 416. *τιμάς γε μὲν δὴ τὰς ἐμὰς πεύσει τάχα*, et passim in ista fabula. In Comici Ecclesiaz. 5. ubi de lampade dicitur *λαμπρὰς ἡλίου τιμὰς ἔχεις*, non satis accurate vertunt *splendidos solis honores habes*, dilucidius, *splendidum solis munus*. Conf. Valcken. ad Hippol. v. 106. SEIDL.

997. *νῦν* post *καιρὸς* recte addere videtur Musgravius.

999. *τοῦδ' ὄχου*] *τοῦ λόχου* Flor. 1. 2.

1002. *ἐξαίρετ'*] Intellige, si opus est, *δῶρα*. SEIDL.

ἀπώλεσα] *ἀπώλεσεν* Flor. 1.

1007. *δοῦλαι*] *δέξαι* Flor. 1.

1011. *βουλεύματα*] *βουλεύεται* Flor. 1. 2.

1012. *ἐς*] Scribendum *εἰς*.

1014. *γυναῖκα, γλώσσῃ*] Notanda syllaba correpta ante *γλ*, ut in versu Æschyli apud Photium s. v. *ὀκτώπουν, κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω*. Simili libertate *δεινά* ante *μνηστεύω* altera syllaba correpta dixit Euripides Iphig. A. 847.

1015. *ὡς μὲν παρ' ἡμῖν, οὐ καλῶς*, etc.] Hunc locum nemo intellexit. Alii aliter vertunt, sed inepte omnes. Mutandum autem nihil puto præter interpunctionem. Vulgo enim plene distinguitur post *τις* versu antecedente, et post *ἡμῖν* nulla est interpunctio. Loci sensus hic est: *Rem dicam, quamquam, ubi malam famam mulier nacta est, orationi ejus invisi quid inest*, (i. e. ejus orationem inviti audiunt, neque æqua lance pendunt), *injuria, ut mihi quidem videtur, sed rem ipsam* (nulla personæ ratione habita) *decet cognoscere, et, si hac*

cognita aliquis odio dignus videatur, tum demum æquum est, eum odisse, sin minus, odio abstinere. Πικρότης igitur est idem quod *πικρόν τι, invisi, molesti quid,* qua significatione sæpissime adjectivum illud apud nostrum occurrit, ut Med. 226. *πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο,* Hel. 295. etc. In ipsa nostra fabula supra legimus v. 418. *πικρὰ δ' ἀγγείλαιμεν ἄν.* Quod attinet ad verba *παρ' ἡμῖν,* cf. nostri Heracl. 881.

παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ οὐ σοφὸν τόδε,
ἐχθροὺς λαβόντα μὴ 'ποτίσασθαι δίκην,

i. e. nobis hoc non videtur sapiens. SEIDL.

1016. *μαθόντας* Reiskius. Vulgo *μαθόντα σ'.*

ἔχῃ Seidlerus. *ἔχεις* vulgo. *ἔχῃς* Flor. 1. 2.

1018. *δ' ἔδωκε* Dawesius et, ut videtur, Flor. 1. 2. *δέδωκε* ed. pr.

1019. *ἃ γειναίμην* Dawesius. *ἃ 'γεινάμην* libri.

1022. *πυρᾶς* Tyrwhittus. Libri *πύλας.* Iphig. T. 26. *ἐλθοῦσα δ' Αὐλίδ' ἡ τάλαιν' ὑπὲρ πυρᾶς | μεταρσία ληφθεῖσ' ἐκαινόμην ξίφει.* MUSG.

1023. *'Ιφιγόνης*] Rarior Iphigeniæ nominis forma, de qua dixi in Thesauro Stephani.

1026. *συγγνώστ' ἂν ἦν* Scaliger. Libri *σύγγνωστά νιν.*

1027. *'Ελένη* Heathius. Libri *'Ελένης.*

1028. *προδότιν* Flor. 1. 2. *προδότην* ed. pr.

1030. *τοίνυν* Flor. 1. 2. *τὸ νῦν* ed. pr.

1032. *μαινάδ' ἔνθεον κόρην*] Cassandram notat. De qua re Homerus Odyss. λ'. v. 420. *Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρὸς, Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις 'Αμφ' ἐμοί.* Item Æschylus et Seneca in Agamemnone, et Euripides in Troad. BARN.

1033. *ἐπεισέφρησε—δύο—κατεῖχ' ὁμοῦ* Dawesius. Libri *ἐπεισέφρηκε—δύω—κατείχομεν.*

1034. *τοῖσιν αὐτοῖς* Canterus. *τοῖς αὐτοῖσι* ed. pr.

1039. *λαμπρύνεται*] *Se jactat.* SEIDL.

1042. *μ'* additum ex MSS. *α. γ.* Flor. 1. 2.

1045. *κτείνοντα*] Recte Matthiæ corrigit *κτείναντα.*

1046. *ἥνπερ*] Accusativus *ἥνπερ* pendet ab *ἐτρέφθην.* Plene *ἐτρέφθην ἐκείνην ὁδὸν, ᾗπερ ἦν πορεύσιμον,* scil. *πρὸς τοὺς ἐκ. πολ.* SEIDL.

1052. *χρῆν*] Recte Matthiæ *χρή*: est enim sententia generalis.

1053. Post φρενήρης ponatur colon.

εἰ] Legendum ᾖ. *Cui vero id non videtur, illa penes me ne in censum quidem venit.* REISK. Scribendum ᾖ cum Reiskio.

1058. ἆρα κλύουσα] Litera ante κλ producta etsi exemplis quibusdam defendi potest, tamen longe probabilius videtur ἆρ' οὖν κλύουσα, quod conjecit Dobræus.

1059. οὐκ ἔστι] Non ita est; immo quod animo tuo gratum erit, insuper tibi retribuam. HEATH.

1062. φέρει] Scribendum φέρειν cum Porsono.

1063. s. δύο—ἄμφω recte se habet. Duæ estis sorores, demens utraque, i. e. quarum una non minus demens est quam altera. Nullus hic est pleonasmus. SEIDL.

1065. ἀπῴχετο Piersonus Veris. p. 247. Libri ἀπώλετο.

1068. οὐ γὰρ] Scribendum οὐ γάρ σ' cum Dobræo.

1069. ἥτις L. Dindorfius. Legebatur ἡ τῆς.

1073. ἀσκεῖ] Est pro ἀσκεῖ, ἑαυτὴν vel τὸ σῶμα, ἐς κάλλος, ad pulchritudinem sibi conciliandam, quam e *domo* proferat et foris ostentet. MATTH.

1074. θύρασιν] Libri θύραισιν. Correxit Elmsleius ad Soph. Œd. C. 401.

1077. τὰ Τρώων εὐτυχοῖ Musgravius. Libri πατρῷ' ἦν εὐτυχῇ.

1080. παρεῖχέ σοι, i. e. in promtu tibi erat, facile erat, sive, ut Æm. Portus, ἐξῆν. De hoc impersonali παρέχει disputat jam Henr. Steph. Thes. 1. p. 1350 b. SEIDL.

1085. εἴσοψιν Scaliger. εἰς ὄψιν ed. pr.

1088. πῶς οὖν, πόσιν κτείνασ', οὐ π. δ. ed. pr. Correxit Canterus nec dissentire videntur codices.

1089. ἀπηνέγκω] Heathius vertit: "Sed mercedem reportasti alienum torum, nuptiis pretio emtis." Pretio intellige *regno*. Paulo post παιδὸς ἀντὶ σοῦ recte Barnesius de Oreste intelligit. SEIDL.

1091. οὔτ' ἀντιφεύγει παιδὸς ἀντὶ σοῦ πόσις] Cum olim Latina versio hæc de *filia* sumebat, nos correximus et *filio* scripsimus; omnino enim hæc de Oresta dicuntur, in hunc sensum: *Σὺ λέγεις, σὲ πεφονευκέναι τὸν Ἀγαμέμνονα ἀντὶ τῆς θυγατρὸς, Ἰφιγενείας δηλονότι· καὶ πῶς οὖν οὐκ Αἴγισθος φεύγει, ἀντὶ τοῦ παιδὸς σοῦ, Ὀρέστου, ὃς νῦν ὑπ' αὐτοῦ τῆς πατρίδος ἐξελαύνεται· ἢ μᾶλλον οὐ τέθνηκεν ἀντ' ἐμοῦ, ἢ ζῶσα οὐχ ἁπλῶς ἔθανον· δὶς γὰρ τόσον ἐμὲ καὶ ζῶσάν περ ἔκτεινεν Αἴγισθος, ὅσον ἀδελφὴν Ἀγαμέμνων ἔκτεινεν.* Hæc autem Electra dissimulanter loqui-

tur, ut quæ sciebat, jam rediisse Orestem, et ab eo cæsum Ægisthum, et jam nunc ipsam matrem ad cædem exspectari. BARN.

1093. *ἀδελφῆς*] *ἀδελφοῦ* Flor. 1. 2.

1097. *ἡ εὐγένειαν*] *ἡ 'υγένειαν* vulgo. Recte scriptum apud Stobæum 72, 4. Vid. Elmsl. ad Aristoph. Acharn. 612.

1098. *πονηρὰν*] *πονηρὰ* Flor. 1. 2.

1099. *εἰ δόμοις ἔχει* Stobæus.

1103. *οἱ μὲν εἰσὶν ἀρσένων*] *εἶναι τινὸς* est *totum se tradere alicui*. Soph. Œd. Tyr. 917.

ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἢν φόβους λέγῃ.

ubi Brunckius comparat Aristoph. Eq. 860. *μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι*. SEIDL.

1121. *ἀν'*] Vulgo *ἂν*, quod est *ἄν'*, ut me monuit Jo. Ulr. Faesi.

1125. Restitui lectionem ed. Victorii *τούτων ὕπερ μοι θῦσον*. Vulgo *ὑπέρ μου* [ex editione Brubachii], quod qui præferat, proximo versu cum Musgravio leget *δεκάτην σελήνην*, ut conjungantur *τούτων*, scil. *λοχευμάτων, δεκάτην σελήνην παιδός*. Sacrificium enim ipsum vocabatur *δεκάτη σελήνη* et hoc sacrificium erat puerperii, i. e. solenne in puerperiis. Accusativum *δεκάτην σελήνην* profecto commendat infra v. 1132. et Aristoph. Av. 922.

οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτης ἐγώ.

coll. v. 494. quos locos cum scholiis afferunt interpretes. Servandam tamen putavi lectionem ed. pr. *δεκάτῃ σελήνῃ παιδὸς ὡς νομίζεται*. Sic Noster Iph. Aul. 33. *τὰ θεῶν οὕτω νενόμισται*. Henr. Steph. Thes. 2. p. 1030 a. H. ex Plutarcho affert *νενόμισται δέ πως ἡ τοιαύτη τῶν ὀνομάτων ὁμιλία*. Vulgo legitur *δεκάτῃ σελήνῃ*, quod non minus bene habet. SEIDL.

1130. *ἀγείτον' οἶκον* MSS. *β. γ.* Vulgo *ἀγείτων οἶκος*.

ἵδρυσαι Musgravius. Libri *ἵδρυται*.

1132. Sacrificium, ut supra dictum est, vocabatur *δεκάτη σελήνη*, sive simpliciter *δεκάτη*. Hæc *δεκάτη* ipsa igitur est *numerus pueri plenus* scil. dierum sive noctium. Ideoque, si dici potest *δεκάτην θύειν*, recte etiam dicetur *ἀριθμὸν τελεσφόρον θύειν*. SEIDL.

1141. *θύσεις γὰρ οἷα χρή σε δαίμοσιν θύειν*] Hæc omnia ænigmatice in matrem torquet, illius necem designans, *ταῦρον* autem vocat Ægisthum; cætera per se patent. BARN. Dum

hæc loquitur Electra, Clytæmnestra domum ingreditur, ita ut postremam Electræ orationem non amplius audiat. SEIDL.

1146. δέ γ' ἐμοὶ Barnesius et, ut videtur, codices. δ' ἐμοὶ ed. pr.

1147—1154. Versus hujus strophæ ejusque antistrophi sic sunt describendi, ἀμοιβαὶ— | τότε— | ἰάκχησε— | τάδ'— | πατρίδα—. Versus secundus ex duobus constat dochmiis, interposito proceleusmatico.

1148. ἐν addidit Seidlerus.

1150. ἰάχησε] Scribendum ἰάκχησε cum Seidlero.

1152. Pro ὦ σχετλία scripsi ὦ σχέτλια. Cf. Soph. Ajac. 888. Usus neutrius σχέτλια admodum frequens est nostro et mox recurrit, v. 1169. Aristoph. Ran. 612. σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινά. Præterea verborum etiam collocatio emendationem nostram quodammodo commendat. SEIDL.

1154. δεκέτεσιν ἐν σποραῖσιν, i. e. decimo anno, post decimum annum. Δεκέτη χρόνον dixit Soph. Philoct. 715. Audacius etiam Noster Hel. 628. ἐν μακρᾷ φλογὶ φαεσφόρῳ, i. e. longo post tempore. SEIDL. δεκέτεσιν Flor. 1. 2. δεκέταισιν ed. pr.

σποραῖσιν Flor. 1. 2. Vulgo ἐν σποραῖσιν.

1155. δὲ om. Flor. 1.

δίκα] δίκαν Flor. 1. 2.

1156. λέχους, μέλεον ἃ Seidlerus. Libri λέχους μελέαν, ἃ.

Λέχος διάδρομον recte Reiskius explicat *conjugium desultorium* ab Agamemnone ad Ægisthum. Pendet autem genitivus διαδρόμου λέχους a δίκα. SEIDL.

1157. εἰς] ἐς Flor. 1. 2.

1158. Κυκλώπειά τ' οὐράνια τείχη] Argos urbem et Mycenas notat, a Cyclopibus mœnibus munitas. BARN.

1159. κατέκαν' Seidlerus. 'καν' vel κάν' codices. ἔκανεν ed. pr.

1160. Producitur ultima in λαβοῦσα sequente muta cum liquida, quam productionem ipsa exclamatio videtur aliquanto fecisse ad aures leniorem. Vid. de vers. Dochm. p. 21. Possis tamen conjicere λαβοῦσ'. ἃ τλάμων. SEIDL.

1169. τοι δίκαν] δίκαν τοι Flor. 1. 2.

1170. 1171. in unum versum conjungendi.

1174. Pro ἀθλίων προσφθεγμάτων Musgravius conjicit ἀντίτων προσφαγμάτων. Προσφαγμάτων quidem non male. Vulgatum tamen explicat Hermannus: "Afferunt victricia docu-

menta miseræ allocutionis, i. e. sanguine victoriam præ se ferentes ostendunt veram fuisse matris vocem occidi se clamitantis." SEIDL.

1178. Scribendum uno versu βροτῶν—πλαγᾷ.

1179. Interpolata sunt verba κείμενα πλαγᾷ non respondentia antistrophicis, quæ sanissima videntur.

1180. Lacunam post hunc versum indicavit Seidlerus.

1181. ἄγαν] γ' addunt Flor. 1. 2.

1182. 1183. Metra recte sunt divisa, sed unum in versum erant conjungenda διὰ—κούραν. et in antistropho 1199. 1200.

1182. De locutione διὰ πυρὸς μολεῖν disputat Abresch. ad Æschyl. I. p. 20. sqq. *Igni contra aliquem grassari* nihil amplius est, quam *exitioso sive crudeli modo aliquem tractare.* SEIDL.

1183. ματρὶ Seidlerus. Vulgo μητρί.

1184—1189. Hæc Oresti tribuenda esse monet antistropha. SEIDL. Recte.

1184. τᾶς addunt codices, om. ed. pr.

1185. μέλεα Seidlerus. Vulgo μελέα.

1190. ἰὼ] ὦ Flor. 1. 2.

1191. ἄφαντα Elmsleius. Legebatur ἄφατα.

1192. φόνια Seidlerus. Vulgo φοίνια.

ὤπασας, i. e. ἐδίωξας, *exterminasti*, ut recte admonet Heathius. Hom. Iliad. θ'. 341.

ὣς Ἕκτωρ ὤπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.

coll. Iliad. ε'. 334. ρ'. 462. Cum Eustathio, qui explicat κατόπιν διώκω, faciunt veteres enarratores omnes, Hesych. vv. ὀπάζει, ὄπαζε, κατοπάζων, ὤπαζεν, Suid. v. ὀπάζει, Zonaras v. ὤπαζε, p. 1889. Photius v. ὀπάζει, Etym. M. vv. ὀπαδὸς et ὀπάζω. SEIDL.

1193. γᾶς Flor. 1. 2. γᾶς τᾶς ed. pr.

τίς] τίς δὲ Flor. 1. 2. ex conjectura librarii trimetrum restituturi.

1197. ἰὼ ἰώ μοι Flor. 1. 2. Vulgo ἰώ μοί μοι.

χορόν MSS. β. γ. Flor. 1. 2. χῶρον ed. pr.

1201. Delenda sunt verba πρὸς αὔραν, quæ ex glossemate esse illata metrum versus strophici arguit.

1204. Post φρονοῦσα in MSS. β. γ. additum γ' εὖ. Quod inventum est correctoris metrici, qui verba φρονεῖς—φρονοῦσα,

quæ uno versu comprehenduntur in libris, in trimetri formam redigere vellet.

1205. οὐ θέλοντα Seidlerus. Libri οὐκ ἐθέλοντα.

1206. Pro ἑῶν Porson. adv. p. 273. conj. ἄνω, Elmslei. ad Med. 1229. not. x. [l. ed. Oxon.] ἐμῶν πέπλων ἐλάβετ' pro ἑῶν π. ἔβαλεν. Certe ἑῶν languet. MATTH.

1207. φοναῖσιν Seidlerus. Vulgo φοναῖς.

1208. ἰώ μοι Seidlerus. ἰώ μοί μοι vulgo. ἰὼ ἰώ μοι Flor. 1. 2.

1209. τακόμαν Seidlerus. Legebatur ταν κόμαν.

1214. γέννν] γ' addunt Flor. 1. 2. ex conjectura librarii mensuræ ignari, de qua dixi ad Soph. El. 148.

1215. χεῖρα Seidlerus. Libri χέρας.

1216. Ed. pr. παρητδων τ' ἐξ ἐμᾶν. Seidler. παρῄδων τ' ἐξ ἐμᾶν. Flor. 1. 2. παρητδων τέ γ' ἐξ ἐμᾶν.

1218. Ed. pr. ἐκριμνᾶθ'. Correxit Barn. De seqq. vid. Lambini epist. ad Muret. Opp. Muret. vol. 1. p. 400. ed. Ruhnk. MATTH.

1219. 1220. Electræ tribuit Seidlerus, choro libri.

1219. τάλαινα] Conf. Soph. Œd. Col. 318. 1683. Aristoph. Eccles. 90. uostr. Phœniss. 1529. SEIDL.

1220. ματρὸς] Etiam hic vulgo μητρός. SEIDL.

1221. κόραις] κόμαις Flor. 1. 2.

ἐμαῖσι] Recte fortasse Seidlerus ἐμαῖς et in antistropho 1227. λαβοῦ, κάλυπτε μέλεα ματέρος πέπλοις | καὶ καθάρμοσον σφαγάς.

1224. ἐγὼ δέ γ' Flor. 1. 2. ἔγωγε δ' MS. γ. ἐγὼ δ' ed. pr.

1225. ἐφηψάμαν Seidlerus. Vulgo ἐφηψάμην.

1226—1229. choro tribuunt libri. Correxit Seidlerus.

1226. ὦ δεινότατον Flor. 1. 2.

ἔρεξας] ἔρεξα Seidlerus.

1227. Addidi alterum λαβοῦ.

1230. φίλαν—φίλαν Seidlerus. Libri φίλαι—φίλαι.

1231. φάρεα σέ γ' Seidlerus. φάρεα δέ γ' Flor. 1. 2. φάρεά γ' ed. pr.

1232. δόμοισιν] τε δόμοισιν Flor. 1. 2.

1234. Mihi φαίνουσι cum Æm. Porto dictum videtur pro φαίνονται. Ita supra bis habuimus καταλάμπειν, v. 586. et v. 464. Conf. Brunck. ad Soph. Ajac. 40. Matthiæ Gramm. Gr. sect. 496. 4. 5. Apte etiam comparaveris verba contrariæ significationis κεύθειν et κρύπτειν, quorum idem usus est. SEIDL.

1236. εἰς] Scribendum ἐς.

1241. ναὸς] ναυσὶν Barnesius. Frustra. πόντου σάλον unam efficiunt notionem, quasi dixisset πόντιον σάλον. SEIDL.

1242. ἐσείδομεν] Scribendum εἰσείδομεν. ὡς εἴδομεν Flor. 1. 2.

1249. seqq. Eadem fere peroratio in Oreste. BARN.

1251. κτείναντα] Non opus Scaligeri conjectura κτείναντι.

1252. Κῆρες] Furias intelligit.

1257. γοργῶφ' Barnesius. γοργῶπ' ed. pr.

1258. Ἄρεως Seidlerus. Vulgo Ἄρεος.

1260. Ἁλιρρόθιον] Qui Alcippen, Martis filiam, violaverat. Vid. Pausan. 1, 21. Apollodor. 3, 13. MUSG.

1261. μῆνιν] Notetur accusativi usus. Genus est appositionis, quod ita explica, ὃ (scil. ὅτι αὐτὸν ἔκτανεν) ἦν μῆνις—. SEIDL.

1263. γε Schæferus. Libri τε.

1265. ἐκσώζουσι] Scribendum ἐκσώσουσι cum Porsono.

1267. ἐς] Scribendum εἰς. In Flor. 1. 2. est εἰς τ' αὐτόν.

1271. χάσμα] φάσμα Flor. 1. 2.

1272. De duobus adjectivis uni substantivo junctis non laboro. Sed χρηστήριον quomodo εὐσεβές vocari potest? non magis, puto, quam ναὸς εὐσεβής. Valde placet Reiskii ἀστιβές. MATTH.

1273. σὲ δ' Ἀρκάδων χρὴ πόλιν ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς οἰκεῖν] Ita Orest. v. 1664. Ἀζᾶσιν, Ἀρκάσιν τ' Ὀρέστειον καλεῖν, in quem locum vide scholiasten et Stephanum περὶ πόλεων in Ἀζανία et in Ὀρέσται et Ὀρεστία. BARN.

1278. παρὼν, *qui venit*. Itaque παρὼν Ναυπλίαν eodem modo dicitur, quo ἀφικόμενος Ναυπλίαν. MATTH. Bacch. 5. πάρειμι Δίρκης νάματα.

1280. De Helena vide prologum fabulæ cognominis. BARN.

1285. Ἀχαΐδος Seidlerus. Revocandum quod in libris est Ἀχαιΐδος.

γῆς] Id est ἐκ γῆς, ut Andr. 1037. [1061.] Ἀγαμέμνονός νιν παῖς βέβηκ' ἄγων χθονός. MATTH.

ἐσπορευέτω] ἐκπορευέτω Reiskius.

1286. πενθερὸν] Paullo insolentius est πενθερὸς de sororis marito dici. Sed omnino voces γαμβρὸς et πενθερὸς vagæ parumque adstrictæ significationis sunt. Vide Suidam in πενθερὸς, Polluc. 3, 31. MUSG. Αὐτουργὸν dicit.

1288. Ἰσθμίας γῆς αὐχέν' ἐμβαίνων ποδὶ] αὐχένα γῆς Ἰσθμίας

periphrastice Ἰσθμὸν vocat, quia similitudinem cum collo habet Isthmus. BARN. Vid. Wesseling. ad Herodot. 1, 72.

1289. οἶκον] ὄχθον Matthiæ. Non opus. Sic δῶμα Καδμεῖον de urbe Thebarum dixit Sophocles Œd. T. 29.

1290. πεπρωμένην μοῖραν φόνου, id est, fata, quæ ad cædem, quam fecisti, spectant, sive sortem, quæ tibi fatalis est ob cædem. Musgravius conjicit μόγου pro φόνου. Facilius certe fuerit φόβου. SEIDL.

1292. ἐν error typothetæ Oxoniensis pro ἐς.

1294. Durum est τοῖσδε σφαγίοις a μυσαροῖς regi, ut sit μυσαροί ἐστε σφαγίοις, non τάδε σφάγια μυσαρά ἐστι. Scribendum puto οὐ μυσαρούς. Quum enim dici posset et θέμις ἐμοὶ πελάθειν, et θέμις, ἡμᾶς πελάθειν, utramque structuram conjunxit. MATTH. Recte corrigere videtur Matthiæ.

1295. Electræ tribuunt Flor. 1. 2.

1299. καπφθιμένης Elmsleius. Libri καταφθιμένης.

1300. ἠρκέσατον] ἠρκεσάτην postulat regula ab Elmsleio exposita ad Aristoph. Acharn. 733.

1301. μοῖραν ἀνάγκης ἦγεν τὸ χρεών] Legebatur μοίρας ἀνάγκης ἡγεῖτο χρεών. Emendavit Seidlerus, qui contulit Hec. 43. ἡ πεπρωμένη δ' ἄγει θανεῖν ἀδελφήν.

1303. τίς δ' ἐμ' Seidlerus. τί δαί μ' libri.

1304. ἔδοσαν] Vid. ad Orest. 192.

μητρὶ Musgravius. μητέρι libri.

1311. αὐτῇ Barnesius. Libri αὐτός.

1315. πατρίας Schæferus. Vulgo πατρῴας.

ἐκλείπειν Heathius. Vulgo ἐκλιπεῖν.

1317. φόνον—ὑφέξω] Id est φόνου δίκην ὑφέξω. MATTH.

1327—1330. Electræ tribuunt Flor. 1. 2.

1329. τ' om. Flor. 1.

1332. εἰς] Scribendum ἐς.

1344. βάλλουσ'] στέλλουσ' Musgravius. πάλλουσ' Jacobsius. Sed nihil mutandum. Verbo fortiori utitur poeta de horrendo Furiarum impetu, quæ ταυύποδες dicuntur a Sophocle διὰ τὸ οἷον μακροσκελὲς καὶ οὕτω πλατὺ τῆς διαβάσεως καὶ ταχὺ καὶ εὐκίνητον, ut explicat Eudocia, p. 152. citante Lobeckio ad Ajac. v. 834. SEIDL.

1345. χειροδράκοντες non debet tentari. Serpentes enim Furiæ manu gestabant. SEIDL.

1346. καρπὸν ἔχουσαι] Potest explicari *fructum capientes e*

doloribus, sive *gaudentes doloribus*. Simili modo pinguntur Furiæ ab Æschylo, veluti Eum. 248.

ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ.

ibid. v. 300. καὶ ζῶν με δαίσεις, et v. 185.

ἆρ' ἀκούετε,
οἵας ἑορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοι θεοῖς
στέργηθρ' ἔχουσαι;

Hanc explicationem secutus est vetus Latinus interpres, qui reddit: *diris quæ pascuntur doloribus*. Verior tamen videtur altera explicatio: *a quibus qui fructus provenit sive capitur, sunt dolores*, ἀφ' ὧν ὃ καρποῦνται οἱ ἄνθρωποι, δειναὶ ὀδύναι εἰσί. Proprium enim hoc erat Furiis, dolores excitare. Male Musgravius conjicit κέντρα νέμουσαι, *stimulos regentes*. SEIDL.

1348. Ed. pr. σώσοντε ναῶν πρ. ἐναύλοις. Hugo Grotius νεῶν–ἐνάλους, νεῶν etiam Barnes. MS. β. σῶσον τέκνων. MS. γ. σῶσον τεν κῶν, Florr. 1. 2. νηῶν. Iidem ἐνάλους. Certe nihil diversitatis ex iis ad ed. Musgrav. in qua est ἐνάλους, enotavit de Furia. MATTH.

1351. ὅσιον] Pro τὸ ὅσιον, articulo e verbis proximis petendo.

1354. μηδεὶς Schæferus. Vulgo μηθείς.

1359. εὐδαίμονα non accusativum singularis puto, intellecto βίον, sed neutrum pluralis loco adverbii εὐδαιμόνως. SEIDL.

πράσσει] πράσσειν Flor. 1. 2.

ADDENDA.

ANNOTATIONES ad Euripidem quum typis impressas non mihi licuerit nisi obiter perlustrare, pauca tantum nunc expromam addenda, ampliora annotationum et ad hunc poetam et ad Sophoclem Aristophanemque supplementa, novis quibusdam aucta manuscriptorum librorum copiis, alio tempore daturus.

VOL. I.

P. iii. l. 12. cavet] l. cavit.

P. iv. De versibus spuriis Euripidi illatis nuper disseruit J. A. Hartungus in commentatione Iphigeniæ Aulidensis editioni (Erlangæ a. 1837.) præfixa: quem de locis pluribus mecum consentire, modum excessisse in aliis video, de quibus sententiam olim mutaturum esse spero virum egregium.

P. xiii. l. ult. adde 7^{b}. Andr. 133. δέ σε πείσει] δέ σ' ἔπεισι.

P. xix. l. antepen. compertum.] l. compertum."

P. xxi. l. 27. correctore] l. a correctore.

HECUBA. Versus duo post 830. in libris lectos citat Orion Antholog. p. 54, 17. ed. Schneider. De quo idem mihi dicendum est quod de Stobæo dixi in annot. ad v. 1185.

912. κηλῖδ'] κηκῖδ' Valckenarius in annot. MS.

1185. p. 75. l. 5. alios—alios] l. alias—alias.

l. 10. quum] l. quam.

ORESTES. 3. Lucianus] l. Lucianus, cui ἀνθρώπου nuper restitui ex cod. Paris.

502. Conf. Æschyl. Eumen. 502.

PHŒNISSÆ. 224. p. 135. l. antepen. autem] deleatur.

748. Euripidem contra scholiastam defendit Ungerus in Thebanis Paradoxis vol. 1. p. 331.

1029. In lemmate scribendum 'Ερινύν.

1104. Νηΐταις] Scribendum Νηΐσταις hic et ap. Æsch. Sept. 460. quam veram nominis formam esse ostendit Ungerus l. c. p. 310.

1519. l. penult. nude] l. nuda.

MEDEA. p. 188. De Calliæ tragœdia v. etiam Bergkius in Comm. de com. Att. p. 117.

1172. p. 258. l. 4. Adde A. S. 786.] Hæc deleantur.

1270. p. 264. l. 3. sunt πίτνοντ'] sunt πιτνόντ', πιτνῶντ'.

HIPPOLYTUS. 73—87. citat Orion Antholog. p. 45, 3.

1197. εὐθὺς defendit Bergkius Comment. p. 289.

ALCESTIS. 103. Νεολαία, quod non potest pro adjectivo haberi, nunc non dubito quin ex glossemate sit illatum. Scribendum νεαλής. Quod adjectivum Sophocl quoque restituendum Œdip. Col. 475. οἰὸς νεαλοῦς νεοπόκῳ μαλλῷ βαλών. ubi νεαρᾶς violato metro legitur: quemadmodum νεαλὴς ὑπὸ οὔθατι μόσχος ap. Nicand. Alexiph. 358. per νεαρά explicuit scholiasta.

ANDROMACHA. Hanc fabulam Hermannus edidit Lipsiæ a. 1838.

1—40. 50—102. leguntur in codice Homeri Ambrosiano nulla cum memorabili scripturæ diversitate: v. A. Mai ap. Buttm. in Appendice ad scholia Odysseæ p. 583. Eundem codicem Rhesi continere fragmentum (856—884.) suo loco significavimus. Agglutinata autem fragmenta illa sunt picturis quæ Andromachæ cum Hectore colloquium et Rhesi cædem repræsentant.

137. πόλεος (πόλεως libri) versui proximo addit Hermannus pariterque τὸ δὲ σόν in antistropho 143.

181. φρενάς Stobæus] l. φρενός Stobæus.

197. πόλεως] πλούτου Brunckius ad Soph. Aj. 130.

200. Ex Flor. A. 10. 15. Par. B. ἀθλίαν τ', ex Par. D. ἀθλίαν γ': ut non constet utrum particulam ante ἀθλίαν positam ipsam quoque exhibeant an, quod Matthiæ suspicatur, omittant. ἐμαυτῇ γ' ἀθλίαν ἐφολκίδα Hermannus.

205. Citatur in papyro Paris. ap. Letronn. *Journal des Savants* 1838. p. 313.

213. δοθῇ πόσει ex Par. B. Flor. A. 10. 15. legitur: πόσει δοθῇ vulgo.

290. l. 4. additum δ'.] l. additum δ', quod in Par. B. et Flor. A. post παραβαλλόμεναι est insertum. Recte Hermannus "Scribendum ἔβαν τε Πριαμίδαν. ὑπερβολαῖς λόγων δ' εὐφρόνων παραβαλλόμεναι, Κύπρις εἷλε—. παραβαλλόμεναι *inter se æmulantes*, sic incepta oratione, ut si pergere vellet, Κύπρις μὲν εἷλε, Ἥρα δὲ καὶ Ἀθηνᾶ ἐνικήθησαν." Hesychii gl. παραβαλλόμεναι: ἐξαπατῶσαι, παρακατατιθέμεναι ad hunc locum rettulit Alberti.

295. ἁ τεκοῦσά νιν Πάριν] Πάριν ex glossemate illatum. μόρον Hermannus, collata annotatione scholiastæ, qui θάνατον dixit.

306. ὅσ' etiam Pflugkius conjecit in censura editionis Lentingii, quæ Zimmermanni Diario est inserta a. 1832. nr. 92. 93.

425. χέρας] δέμας Flor. A. 10. 15. et schol.

427. ἔγωγ'] ἐγὼ δ' Hermannus.

469. τὴν om.] l. τὴν recte om.

470. γάμοις et in antistr. 477. δυοῖν versui præcedenti addendum.

476. τεκτόνων] Scribendum τόνων cum Hermanno.

661. κτανεῖν θέλων τήνδ', ἐκ] παύειν θέλων, τήνδ' ἐκ Brunckius conjectura probabili.

766. l. ult. illatum.] illatum. Sic ap. Aristoph. Vesp. 1040. ἀναλδεῖς scholiasta cod. Rav. explicat per ἀφανεῖς, ξηράς.

795. ἐκπεράσαι] ποντιᾶν Συμπληγάδων | κλ. ἑ. ν. | Ἰλιάδα τε πόλιν ὅτε τὸ πάρος | εὐδόκιμον ὁ Διὸς ἶνις ἀμφέβαλε φόνῳ Hermannus.

854. Versum dochmiacum recte restituit Seidlerus μονάδ' ἔρημον οὖσαν ἐνάλου κώπας, ejecto ὡσεί.

1121. Probabilior Heathii explicatio *extrahit gladium e vagina*.

1171. κύρσας] τοῖς τοῦδ' Hermannus.

1179. ὢ σχέτλιος παθέων ἄρ' ἐγώ, φίλον | εἰς τίνα βάλλων τέρψομαι αὐγάς; Hermannus.

1185. τ' L. Dindorfius. Legebatur δ'.

1191. Scribendum μήποτε σῶν λεχέων τὸ δυσώνυμον | ὤφελ' ἐμοὶ γέρας εἰς τέκνα—. Ea est mali ominis nomen habens Andromacha, quæ Neoptolemo γέρας ἐξαίρετον, ut v. 14. dictum est, obtigerat. Itaque hoc dicit Peleus: *utinam ne male ominatum mihi in liberos et domum meam tori tui præmium necem*

ab Hermiona destinatam in te transtulisset, sed prius fulmine percussum interisset. HERM.

1205. ὦ φίλος, ἔλειπες ἐν δόμῳ μ' ἔρημον Hermannus et in antistr. 1219. ἀμπτάμενα φροῦδα τἀμὰ πάντα κεῖται.

1222. οὐκέτ' ἐστί μοι πόλις Hermannus.

1225. πανώλεθρον γᾷ πίτνοντα μ' ὄψει Hermannus.

1248. Scripsit Euripides Μολοσσίας, quod pendet ex βασιλέα. Nam διαπερᾶν, ut διάγειν, est διαπερᾶν τὸν βίον, ut Xenophon plene dixit in Œcon. 11, 7. HERM.

1251. κἀκείνης] τἀκείνης Lentingius.

IPHIGENIA AUL. 28. Citatur in papyro Paris. ap. Letronn. *Journal des Savants* 1838. p. 313. ubi recte ἀριστέως.

56. Æschylus Suppl. 380. a Marklando comparatus, ἀμηχανῶ δὲ καὶ φόβος μ' ἔχει φρένας | δρᾶσαί τε μὴ δρᾶσαί τε καὶ τύχην ἑλεῖν.

528. p. 465, 11. versus 1264=1275.] l. versus 1264—1275.

549. De Athenæi errore v. Meinek. Histor. com. p. 520.

δίδυμα—τόξα] Conf. Pseudo-Lucian. Amor. c. 37. δισσὰ γὰρ ὄντως κασὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ Ἔρως.

VOL. II.

RHESUS. p. 562, 20. ὔμμε et] l. ὔμμε in trimetro ab Æschylo Eum. 620. et

v. 233. l. 3. exstat.] l. exstat." VATER.

251. l. 2. A. 10, in] l. A. 10. correxi, in

533. ἔγρεσθε] Corrigendum ἔγρετε. ἐξέγρης pro ἐξηγέρθης dictum annotavit Hesychius.

BACCHÆ. 71. l. ult. corripi.] l. corripi, ut in ὑμνῳδεῖ apud Æschylum Agam. 990.

87. l. 1. Homericæ] l. Formæ Homericæ.

CYCLOPS. Hanc fabulam Hermannus edidit Lipsiæ a. 1838.

5. ἐπειθ' ὅτ' Hermannus.

27. οὖν μοι] οὐμοὶ Scaliger.

49. Versus corruptus.

51—54. ὠὴ ὠή, ὁ κεράστας, | ᾗ ῥίψω πέτρον τάχα σου, | ὠή, ὕπαγ' ὦ, ὕπαγ' ὦ, | τοῦ μηλοβότα στασιωρὸς | Κύκλωπος ἀγροβάτα Hermannus, et in antistr. 65. οὐ τυμπάνων ἀλαλαγμοί, | οὐκ οἴνου

χλωραὶ σταγόνες | κρήναισι παρ' ὑδροχύτοις, | οὐ Νῦσά τε καὶ μετὰ Νυμφᾶν | χορεύματ' ἐννύχια.

147. ναὶ] καὶ Boissonadius. Idem recte ἡδεῖάν τ' v. 148.

169. τουτὶ τοὐρθὸν] τουτί τ' ὀρθὸν Seidlerus. Hesychius, τοῦθρον: τὸν ὄρθρον. Sic codex. τοῦρθρον: τὸ ἄρθρον Musurus. τοὐρθόν: τὸ ἄρθρον Brunckius ad Soph. Trach. 1243.

220. γ' ἂν] Scribendum μ' ἂν cum Seidlero.

251. Recte libri οὐ γὰρ αὖ. Refertur enim hæc particula eo, quod olim quidem, sed non rursum ex illo tempore aliqui hospites advenerint. HERM.

299. νόμος δὲ θνητοῖς, εἰ λόγους ἐπιστρέφει Musgravius: quod probat Hermannus, servato tamen ἀποστρέφει, hoc sensu, *si nihil apud te valent quæ de nostris meritis dixi, respice communem hominum de naufragis legem.*

318. καθίδρυται] κάθ' ἵδρυται Hermannus.

326. Lacunam post hunc versum indicavit Hermannus, servata scriptura vulgata ἐν στέγοντι.

334. οὔτινι] οὔτι Hermannus.

372. Deleatur annotatio.

374. l. 2. deleatur numerus 370.

472. ὃν] οὗ Reiskius.

495. μακάριος ὃς] μάκαρ ὅστις Hermannus.

499. ἐπὶ δεμνίοις τε ξανθὸν] ἐπὶ δεμνίοις τε κάλλος Hermannus. Scribendum ἐπὶ δεμνίοισί τ' ἄνθος. ἄνθος et (v. 502.) θύρα sensu obsceno dicta.

504. δαιτὸς ἥβης] δαιτὸς ἥβη, *epularum affluentia,* Lobeckius Paralipom. p. 263. Recte.

550. ὕστερον] ὕστατον Hermannus.

616. ἀλλ' ἴτω Μάρων, πρασσέτω· | μαινομένου 'ξελέτω βλέφαρον Hermannus.

HELENA. 442. λόγον] μοχλόν C. Keilius in specim. onomatologi p. 119. collato Hom. Il. Φ, 537. οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας.

931. Cum loco Etym. M. conf. Cram. Anecd. vol. 4. p. 378.

1098. κούρη] Imo κόρη.

1353. p. 900, 25—28. μῆνιν δ' ἔσχες. Quod—accipiendi.] l. μῆνιν δ' ἔσχες. Non magis de Venere dicta accipi possunt, quam ineptum est verbo ὦ παῖ compellari ab choro. Ex quo

sequitur recte esse interpretatos qui Proserpinam intellexerint: cui aptissima illa appellatio est, quum *κατ' ἐξοχὴν κόρη* vocari soleat.

1366—1368. De his versibus sententiarumque per totum hoc carmen nexu quum plura dicenda restent, nunc satis habeo postremorum versuum indicasse lectionem, ἁ *δέ νιν ὄμμασιν* | *Κύπρις βάλ' ἐραννὰ* | *μορφᾷ μόνον ηὔχει.* *ὄμμασιν* conjectura assecutus est Bothius.

ION. 551. *ἔν τῳ*] *ἔν του* L. Dindorfius in Thesauro s. v. *Κατέχω.*

INDEX GRÆCUS.

INDEX LATINUS.